

Giới thiệu Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi

Truyện Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi của tác giả Liệt Khuyết là câu chuyện tình xuyên không mang nhiều yếu tố hài hước về hai nhân vật chính trong thời cổ đại.

Nàng là đặc công dị năng xuất sắc trong thời hiện đại nhưng khi chết tỉnh lại thì ở thời cổ đại trong xác nhị tiểu thư của tướng phủ nhưng người ngoài vẫn nói nàng bị điên. Hắn thân là thế tử của vương gia nhưng từ nhỏ thân thể yếu đuối nhà tướng số từng nói hắn không sống quá hai mươi tuổi.

Thế rồi lần đầu tiên trong lịch sử có sự kết hợp hôn sự của một người bị điên và người sắp chết mời các bạn theo dõi cuộc hôn nhân có một không ai này.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiểu thư điên của Tướng phủ

Đau...

Cả người đều đau quá...

Giờ phút này ở trong đầu của Nghiêm Thanh Nhiễm cũng chỉ còn lại một ý nghĩ này.

Sao lại đau như vậy, giống như cả người bị bỏ vào trong một cái máy xay thịt, mỗi một tác da thịt đều đang chịu dày vò.

Nghiêm Thanh Nhiễm cố gắng mở to mắt, gian phòng nhỏ tối om, bốn vách tường làm từ gỗ, đỉnh phòng bằng gỗ, có phong vị cổ xưa.

Phòng không có cửa sổ, mà phải nói, chỉ có một cái cửa sổ bị người ta dùng tấm ván gỗ đóng lại, có một chút ánh sáng từ trong khe hở xuyên qua.

Đây là nơi nào?

Nhìn đau từ trên giường ngồi dậy, hiện giờ chính mình mặc y phục rách rưới, rối bù, cả người không khác gì tên khất cái bên đường, có điều nguyên liệu vải làm cho y phục ban đầu của mình hẳn là không tệ, nhưng đã sắp vụn nát cả rồi.

Toàn thân đều đau, giống như vừa mới bị người tàn nhẫn đánh cho một trận.

Trong khi gãy chết, bản thân dường như đối bụng thật lâu, khiến thân thể không có chút khí lực, ngay cả động tác đơn giản đứng lên ngồi dậy như này đều có vẻ vô cùng khó khăn.

Nghiêm Thanh Nhiễm hốt hoảng một trận, bắt đầu cố gắng nhớ lại.

Cô là một đặc công dị năng, tuân mệnh thực thi nhiệm vụ truy giết người đứng đầu của tổ chức khủng bố, sau đó... Hành động cơ mật bị lộ ra ngoài, cô bị vây ở trong một căn phòng có cài bom plastic.

Bom nổ mạnh, dưới tình huống như vậy, cô nhất định là không còn thì cút.

Như vậy hiện tại, cô đang ở nơi nào?

Thân thể này... Tuyệt đối không phải của cô... Cho dù chịu đói đến mức gầy đi, thì rất nhiều chỗ vẫn không giống, tỷ như tay cô còn lớn hơn một chút, trên tay hẳn là có một vài vết chai, lồng ngực của cô có một nốt ruồi...

Sau đó, ngoài cửa truyền tới tiếng vang, có người mở khóa phòng.

“Hai người các ngươi, đi nâng Nhị tiểu thư ra đây.” Quản gia Văn phủ Văn Cầu phân phó hai tiểu nha hoàn.

Hai tiểu nha hoàn nhìn nhìn Nhị tiểu thư lồi thà lồi thoi trong phòng, đáy lòng có chút không nguyện ý, nhưng mệnh lệnh của bề trên, đành phải kiên trì đi đỡ nàng dậy.

Tình hình thân thể hiện giờ của Nghiêm Thanh Nhiễm thực không xong, liền để cho hai nha hoàn nâng mình dậy.

Trong lòng Nghiêm Thanh Nhiễm có rất nhiều nghi hoặc, tỷ như nơi này là nơi nào, còn ngừng người này là người nào, quần áo trang phục của bọn họ cô cũng không quen thuộc.

Nhưng mà, trước mắt đối với Nghiêm Thanh Nhiễm mà nói, quan trọng nhất là lấp đầy bụng của mình.

Hai nha hoàn đỡ Nghiêm Thanh Nhiễm rời khỏi gian phòng tối nàng ở đã vài năm, mang theo nàng đi tới một tiểu trúc của quý phủ, cảnh vật quanh tiểu trúc tĩnh mịch thanh u, sắc màu rực rỡ, liễu xanh rủ bóng.

Sau khi vào tiểu trúc, mấy nha hoàn liền bắt đầu cởi quần áo Nghiêm Thanh Nhiễm, tẩy đi một thân vô cùng bẩn này của Nghiêm Thanh Nhiễm, không biết đã bao lâu chưa được thay quần áo rồi.

Trong phòng chuẩn bị đầy đủ nước ấm vào bồn tắm, Nghiêm Thanh Nhiễm không có chút khí lực, để mặc các nàng lau người cho cô, sửa sang lại tóc, rửa mặt chải đầu, trang điểm.

Trải qua gần hai giờ dầy vò, nữ nhân vô cùng bẩn vừa này mang vào trong phòng thoáng cái đã rực rỡ hẳn lên, chứng kiến Nghiêm Thanh Nhiễm sau khi đã rửa mặt chải đầu xong.

Mấy nha hoàn phụ trách xử lý giặt này mình, không nghĩ tới tiểu thư điên lại có dung nhan như vậy! Nếu như nàng không điên, với dung nhan này, tuyệt đối không thua Tam tiểu thư!

Chỉ tiếc, nàng là người điên.

Nghiêm Thanh Nhiễm thấy mình trong gương, đích xác không phải là dung mạo của mình, trong gương là bản thân với làn da trắng tuyết, hai mắt giống như dòng suối trong vắt, mày như thùy vũ, ngàn vạn tao nhã.

Chỉ là bản thân rất gầy, đây cũng không thể được gọi là thon thả, trên mặt còn đỡ, cơ thể gầy càng thêm rõ ràng, xương sườn trước ngực đều lộ ra cả rồi.

Không cần phải nói, đại khái là bị đói thành như vậy.

Rửa sạch xong, Nghiêm Thanh Nhiễm lại bị nha hoàn dẫn tới trước bàn cơm, trên bàn cơm mang lên đủ kiểu đồ ăn.

Nghiêm Thanh Nhiễm hiện tại cả người đều không có khí lực, cũng sớm đã đói không chịu được, thấy đồ ăn, Nghiêm Thanh Nhiễm cũng chẳng quan tâm hỏi han tình huống gì, ngay cả bát đũa để ở một bên cô cũng không thèm nhìn đến, trực tiếp lấy tay nắm đồ ăn lên nhét vào miệng.

Nghiêm Thanh Nhiễm là từ trong huấn luyện tàn khốc đi ra, đối với cô mà nói, vào thời điểm nào, thì bảo trụ tánh mạng của mình cũng trọng yếu hơn, ngay cả lúc này, chỉ khi cô ăn cơm no, khôi phục khí lực, cô mới có năng lực suy nghĩ chuyện kế tiếp.

Trong phòng, bốn nha hoàn nhìn thấy Nghiêm Thanh Nhiễm ăn như hổ đói, không có một chút bộ dáng tiểu thư, một đám đều có biểu cảm trông rất đẹp mắt.

Quên đi, Nhị tiểu thư này là người điên, lúc trước không bị lão gia nhốt lại còn thường xuyên cắn người mà, có thể đòi hỏi nàng giảng cái lễ nghi gì chứ!

Nghiêm Thanh Nhiễm nếu như biết những ý nghĩ của mấy nha hoàn này, cô nhất định sẽ thưởng các nàng một cái liếc mắt, mấy cô nha cứ thử đói như cô xem?

Nghiêm Thanh Nhiễm đối với đồ ăn trên bàn như trận gió cuốn mây tan, đảo qua quét sạch, mới ngừng lại được, thở hổn hển mấy hơi.

Có hai nha hoàn đi lên nhanh nhẹn dọn dẹp, hai nha hoàn còn lại đưa mắt nhìn nhau, hầu hạ chủ tử các nàng biết, nhưng hầu hạ chủ tử điên thì các nàng lại không biết đâu.

Hơn nữa, vạn nhất tiểu thư điên này lại tái phát bệnh, đối với các nàng quyền đầm cước đá, vừa găm vừa cắn, vậy phải làm thế nào?

Hai nha hoàn rất lo lắng, ai cũng không dám nói chuyện.

“Hai người các ngươi tên gọi là gì?” Nghiêm Thanh Nhiễm quay đầu lại, hỏi hai nha hoàn đứng ở sau lưng cô.

“A?” Lục Trúc há to miệng, tròng lớn đôi mắt, đối với Nghiêm Thanh Nhiễm đột nhiên mở miệng nói chuyện kinh ngạc không ít.

Cạnh nàng, Hồng Mai cũng không khá hơn chút nào, các nàng còn tưởng rằng các nàng nghe nhầm.

“Nghe không hiểu lời của ta sao?” Nghiêm Thanh Nhiễm còn cho là các nàng nghe không hiểu lời mình nói.

“Không, không phải...” Lục Trúc vội vàng lắc đầu, “Tiểu thư, bệnh của người khỏi rồi?”

“Trước kia ta bị bệnh gì sao?” Nghiêm Thanh Nhiễm tính thử hỏi, việc cô phải làm hiện giờ, chính là biết rõ ràng tình cảnh của chính mình, từ lúc cô mới tỉnh lại đến bây giờ, trước mắt hoàn cảnh đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, phía sau biến hóa này nhất định có chuyện gì đó không tầm thường.

Một hồi lâu hai nha hoàn Lục Trúc cùng Hồng Mai, mới tiếp nhận sự thực Nhị tiểu thư của các nàng không điên.

“Tiểu thư, người không nhớ rõ sao? Trước kia người bị điên, hơn nữa còn điên rất nhiều năm.” Lục Trúc bị Nghiêm Thanh Nhiễm nhìn chăm chăm, cảm

giác có chút sợ hãi, Nhị tiểu thư điên sau khi thanh tỉnh có ánh mắt thật dọa người!

“Cho nên trước đó ta bị giam ở trong cái phòng kia?”

“Hỏi tiểu thư, đúng vậy.”

“Vậy ta là ai?” Nghiêm Thanh Nhiễm tiếp tục hỏi.

“Tiểu thư ngài là Nhị tiểu thư Tướng phủ, khuê danh Thanh Nhiễm.” Lục Trúc chỉ nghĩ Nghiêm Thanh Nhiễm vừa mới khỏi bệnh điên, cho nên không nhớ rõ chuyện trước kia, liền đem những chuyện mình biết nhất nói cho Nghiêm Thanh Nhiễm nghe.

“Nô tì nghe người trong phủ nói, năm ấy tiểu thư ngài bảy tuổi không biết là nguyên nhân gì mà bị điên, lão gia mời rất nhiều thầy thuốc tới chẩn trị cho tiểu thư ngài, thậm chí còn thượng tấu thỉnh ngự y của hoàng thượng tới chẩn bệnh cho tiểu thư, đều không thấy khá hơn, sau tiểu thư còn đụng chạm đến quý nhân, lão gia trong cơn tức giận liền đem tiểu thư ngài nhốt lại, chỉ phân phó hạ nhân mỗi ngày đưa thức ăn vào trong phòng cho ngài, không cho phép tiểu thư ngài đi ra khỏi cửa phòng một bước.”

Thời gian Lục Trúc đến Vân phủ là sau khi Nhị tiểu thư Vân phủ bị điên, cho nên về chuyện Nhị tiểu thư điên cũng đều là nghe từ trong miệng người khác.

Sau khi Vân Viễn Hằng đem nhốt Vân Thanh Nhiễm ngược lại không bạc đãi nàng chuyện áo cơm, chỉ là bọn hạ nhân thấy Vân Thanh Nhiễm là người điên, căn bản không hiểu chuyện, mà quý phủ lão gia cùng phu nhân cũng không đến thăm nàng, liền bắt đầu ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.

Cắt xén quần áo của Vân Thanh Nhiễm, mỗi ngày đồ ăn có món gì ngon cũng đều tự mình cầm đi ăn sạch, chỉ chừa cơm cho Vân Thanh Nhiễm.

Dần dà, những hạ nhân phụ trách cơm áo cho Vân Thanh Nhiễm càng thêm lười biếng, thế cho nên nhiều lần xuất hiện cũng không cho Vân Thanh Nhiễm đồ ăn, không để cho nàng thay quần áo, càng khỏi nói tắm rửa cho nàng.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao khi Nghiêm Thanh Nhiễm tỉnh dậy, lại là tình cảnh như vậy.

Nghiêm Thanh Nhiễm cảm thấy rõ ràng, “Vậy tại sao đột nhiên lại thả ta ra ngoài?”

“Này...” Nghe Nghiêm Thanh Nhiễm hỏi vấn đề này, sắc mặt của hai nha hoàn Lục Trúc cùng Hồng Mai đều thay đổi, hai người do do dự dự, không biết có nên nói với nàng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Vật thay thế của vật thay thế

“Đem tất cả những gì các người biết nói hết ra, đừng để ta phải nói lại lần nữa.” Đôi mắt đẹp của Nghiêm Thanh Nhiễm sẫm lại, lộ ra uy nghiêm làm người ta không thể phản kháng.

“Vâng, tiểu thư.” Lục Trúc nghĩ, dù sao thì Nhị tiểu thư sớm muộn cũng sẽ biết, liền đem những gì nàng biết nói cho Nghiêm Thanh Nhiễm, “Nửa tháng trước, tiểu quốc Đàng Ngụy ở phía bắc của hoàng triều Thịnh Vinh chúng ta phái sứ thần đến, tỏ vẻ muốn gắn bó suốt đời cùng hoàng triều Thịnh Vinh, từ nay về sau biên cảnh của hai nước đều bình yên vô sự, chung sống hòa thuận, bọn họ còn mang một công chúa dâng lên cho thánh thượng.”

“Thánh thượng đã duyệt, liền muốn đưa một công chúa của ta đi Đàng Ngụy hòa thân. Nhưng thánh thượng chỉ còn lại một vị công chúa chưa xuất giá – công chúa Thiên Duyệt, con gái của hoàng hậu nương nương.”

“Hoàng hậu không muốn gả công chúa đến vùng xa xôi cùng khổ kia chịu khổ cực, lại nghe nói hoàng đế Đàng Ngụy kia là một người tàn bạo, coi nữ tử như đồ chơi, vì vậy hoàng hậu liền khuyên bảo hoàng thượng tìm trong đám nữ nhi của quan lại, một nữ tử tài mạo xuất chúng, sắc phong làm công chúa, thay thế công chúa Thiên Duyệt đi hòa thân.”

Nghiêm Thanh Nhiễm nhú mày, cũng không khó để lý giải việc làm của hoàng thượng và hoàng hậu, không muốn nữ nhi của mình đi đến nơi bần hàn đó, liền cho nữ nhi của quan lại đi.

Lục Trúc dừng một chút, lại tiếp tục nói, “Sau đó, hoàng thượng lựa chọn Tam tiểu thư của Vân phủ chúng ta...”

Là Tam tiểu thư, chứ không phải Nhị tiểu thư, Nghiêm Thanh Nhiễm không nghe sai, nghĩ cũng biết, hoàng thượng cho dù có hồ đồ thế nào đi chăng nữa, cũng không có khả năng cho người điên đi hòa thân.

“Vậy vì sao lại biến thành ta?” Chắc chắc người ta không muốn đi, khi dễ thân thể này của nàng là người điên, liền đưa đi chịu tội thay phải không?

“Bởi vì... Lão gia và phu nhân cũng không muốn Tam tiểu thư đi chịu khổ, cho nên muốn Nhị tiểu thư đi thay.” Thanh âm Lục Trúc dần dần nhỏ lại, sợ chính mình sẽ chọc giận Nghiêm Thanh Nhiễm.

Nghiêm Thanh Nhiễm đã biết sơ qua toàn bộ sự tình, “Tuy rằng ta là người điên, nhưng đường đi từ đây đến Ngụy Đàng khá xa xôi, đến khi đối phương phát hiện ta là người điên, bọn họ cũng có thể nói là trên đường đi ta mới bị điên, đúng không?”

Đổi lão gia và phu nhân Vân gia mà nói, Nhị tiểu thư Vân Thanh Nhiễm cùng Tam tiểu thư Vân Yên Nhiên tuy rằng đều là nữ nhi ruột của bọn họ, nhưng một người năm bảy tuổi đã bị điên, tình cảm dần xa cách, một người thì đã nhiều năm hầu hạ bên người, nhu thuận từ khi còn nhỏ, trong lòng tự nhiên sẽ thiên vị người kia hơn.

Nếu có cách để đảm bảo nữ nhi, bọn họ sẽ không do dự lựa chọn hy sinh Vân Thanh Nhiễm để bảo toàn Vân Yên Nhiên.

“Hai người các ngươi chính là nha hoàn của ta phải không?” Nghiêm Thanh Nhiễm hỏi.

Lục Trúc cùng Hồng Mai nhìn nhau, sau đó gật đầu, “Chúng ta là nha hoàn mà lão gia ban cho tiểu thư, là nha hoàn lâu năm ở bên người tiểu thư, chúng ta nguyện ý đi cùng tiểu thư đến Đàng Ngụy.”

Lục Trúc cùng Hồng Mai làm sao mà nguyện ý đi cùng nàng đến Đàng Ngụy đây? Nghe nói người ở đó vô cùng dã man, nghe nói mọi người ở nơi đó không ăn thực phẩm chín, mà hằng ngày đều ăn tươi nuốt sống, thời điểm hai nàng biết mình phải đi cùng tiểu thư điên của tướng phủ đến Đàng Ngụy, hai người đã khóc thật lâu.

Nhưng các nàng làm gì có biện pháp nào, chính các nàng đã kí khế ước bán thân, cả đời làm nha hoàn, đời này, mạng này cũng không phải nằm trong tay bọn họ, chủ tử sai các nàng đi đến nơi nào, các nàng cũng chỉ có thể đi mà thôi.

“Các ngươi cũng không muốn đi đến Đàng Ngụy kia?” Đây là chuyện thường tình, họ muốn đi mới là kỳ quái.

Lục Trúc cùng Hồng Mai do dự một chút, sau đó nặng nề gật đầu.

“Ta cũng không muốn đi.” Nghiêm Thanh Nhiễm khẽ cười nói, hơn nữa nàng còn là người thay thế, “Về việc bệnh của ta đã khỏi hẳn, các ngươi không cần kể ra bên ngoài, nếu ta không phải đi Đàng Ngụy, các ngươi cũng không phải đi, hiểu chưa?”

Phương diện cùng quan hệ được mặt này, chỉ cần là người có chút đầu óc, thì sẽ suy nghĩ cẩn thận.

Lục Trúc cùng Hồng Mai nghe Nghiêm Thanh Nhiễm nói, dừng một chút, sau khi các nàng bị phân đi Ngụy Đàng cùng Nhị tiểu thư, chưa bao giờ nghĩ tới, còn có khả năng như vậy.

Không phải đi Đàng Ngụy, vậy thì không còn gì tốt hơn rồi!

Có một việc mà các nàng có thể khẳng định, từ nay về sau, vị Nhị tiểu thư vừa mới tỉnh táo lại này sẽ là chủ tử của các nàng, làm nô tỳ, chủ tử vinh, các nàng liền vinh, chủ tử bị tổn hại, các nàng cũng sẽ bị tổn hại.

Hai người không nghĩ nhiều liền nói: “Tiểu thư, chúng ta biết nên làm như thế nào!”

Nghiêm Thanh Nhiễm, không, có lẽ từ bây giờ nên gọi là Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nhìn hoàn cảnh xung quanh, rất thanh u, nhà tính giống với cái tên – Tiểu Trúc, hiện tại chính nàng đã bị biến thành một con chim bị nhốt trong lồng, bây giờ cần khôi phục thể lực, ăn nhiều cơm, rèn luyện nhiều, ít nhất cũng không đến mức một trận gió thổi tới đã ngã như bây giờ.

Buổi chiều, Vân Thanh Nhiễm liền nhận được rất nhiều đồ mà trong cung ban cho.

Lão gia Vân phủ ban cho Vân Thanh Nhiễm không ít đồ, sai người đưa vào trong Tiểu Trúc, không kể trong cung ban cho, Vân Viễn Hằng còn đem cho nàng không ít thuốc bổ linh tinh này nọ.

Đối với Vân Viễn Hằng mà nói, tuy rằng nàng chỉ là một nữ nhi điên, nhưng vẫn là cốt nhục của mình, hiện nay bọn họ lại đưa nàng vào chỗ chết, trong lòng có chút áy náy, chỉ là so ra, ông ta vẫn sủng ái Tam nữ nhi hơn, nên mạng của Tam nữ nhi càng quý hơn.

Vân Viễn Hằng cùng Hoàng đế kỳ thực đều giống nhau về mặt này, hoàng đế ban cho rất nhiều đồ, chính là muốn dùng tiền bồi thường Vân gia, mua một nữ nhi của các người, chỉ là lời này không thể truyền ra bên ngoài.

★

Đại sảnh Vân phủ, Vân Viễn Hằng gặp gỡ hai vị khách quý.

Hôm nay trong cung ban đồ cho Vân phủ còn có Cửu hoàng tử đương triều – Dạ Minh Uyên, cùng với thế tử gia của Trần Nam vương phủ – Quân Mặc Thần đi theo.

Toàn thân Dạ Minh Uyên toát ra một cỗ hơi thở tao nhã.

Mặt mày rõ ràng, đôi mắt thâm thúy, giống như vực sâu vô cùng của vũ trụ, nhìn lâu một chút liền có một loại cảm giác bị hút vào. Mũi hần thẳng, nhưng chóp mũi lại có chút nhu thuận.

Vị Cửu hoàng tử này là người văn võ song toàn, trong kinh thành có không ít nữ tử ái mộ hần, trong đó bao gồm cả Tam tiểu thư Vân phủ – Vân Yên Nhiên.

Mà nam tử bên người Dạ Minh Uyên, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra hần là một con ma ốm, làn da trắng như tuyết, ngay cả nữ tử trong khuê phòng cũng còn kém hần ba phần, làn da trắng nõn thể hiện bệnh tình của nam tử này.

Quần áo cảm bảo màu trắng cùng với màu da của hần.

Nam tử kia thoát nhìn yếu đuối, bàn tay trong ống tay áo rộng thùng thình kia có thể nhìn rõ ràng các đốt ngón tay, ngón tay thon dài kia cũng có thể so sánh với nữ tử.

Lại nói, nam tử này hé ra khuôn mặt mũi hoặc chúng sinh, chỉ là mặt mũi trắng nhợt, nhưng lại toát ra khí chất cao quý thanh nhã, phối hợp hoàn mỹ với dáng người tinh tế của hần.

Một ít tóc dài bao phủ cái trán tròn bóng, lông mi dài mà dày, đôi mắt thâm thúy sang ngời, như viên minh châu.

Bên cạnh nam tử, có tùy tùng nâng hần, phòng ngừa hần đột nhiên ngã xuống.

Ngày thường, hần đều ngồi trên xe lăn, hôm nay hần muốn đi cùng Cửu hoàng tử đến Vân phủ nên mới nhờ hạ nhân nâng đỡ hần đến đây.

Người này là thế tử gia của Trần Nam vương phủ – Quân Mặc Thần, từ lúc sinh ra, liền không ngừng uống thuốc.

Thần y đã từng chuẩn đoán, nói là hần từ trong bụng mẹ đã mang bệnh, bệnh đã ăn sâu, không có phương pháp cứu chữa, còn nói hần sống không quá hai mươi hai tuổi.

Năm nay Quân Mặc Thần đã hai mươi một tuổi, có thể nói là một chân đã bước vào trong quan tài.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nàng là kẻ điên không phải người ngu

“Khụ khụ, khụ khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần ho liên tục.

“Thế tử gia, ngài mau ngồi đi, để ta sai hạ nhân chuẩn bị trà thanh lọc bỏ phôi cho ngài, xin ngài chờ một chút.” Vân Viễn Hằng hận không thể tự mình tiến lên đỡ Quân Mặc Thần, người nào cũng biết thân thể Quân Mặc Thần kém vô cùng, dù là nhìn từ xa, cũng chỉ sợ một giây sau hần liền đi đời nhà ma.

“Khụ khụ... Vân đại nhân, trong phòng này có chút oi bức...” Quân Mặc Thần gian nan nói, nhần từng chữ nhưng thật ra thực rõ ràng.

Thanh âm của hần có chút khàn khàn, bởi vì hàng năm ho khan mà hình thành, nhưng rất dễ nghe, tràn ngập từ tính.

“Người đâu, mau mở tất cả cửa sổ ra.” Vân Viễn Hằng nghe Quân Mặc Thần nói như vậy, liền vội phân phó hạ nhân đem mở toàn bộ cửa sổ trong chính sảnh ra, để cho không khí lưu thông.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ khụ... Đa tạ Vân đại nhân...” Quân Mặc Thần đi lại tập tễnh đến ghé dựa bên cạnh, nôt bệch bên người hần thật cẩn thận diu hần, theo hần từng bước một đi qua.

“Thế tử gia khách khí, thế tử gia còn có yêu cầu gì cứ việc phân phó cụ thể.” Vân Viễn Hằng vội hỏi, vị thế tử gia này chính là dòng độc đinh của Trần Nam Vương phủ, thân phận tôn quý không kém hơn hoàng tử hoàng tôn, nhưng lại là một con ma ốm.

“Khụ khụ, vốn thế tử vẫn còn cảm thấy... Khụ khụ, nơi này có chút oi bức...” Mất rất nhiều công sức, Quân Mặc Thần mới vừa ngồi xuống ghé lại nói thêm, “Minh Uyên, người cùng Vân đại nhân nói chuyện đi, ta vào trong viện đi lại một lúc, có lẽ nơi đó sẽ không oi bức như này, khụ khụ...”

Nói xong, Quân Mặc Thần một tay che lồng ngực mình, lại mãnh liệt ho lên.

“Ừ, được rồi.” Dạ Minh Uyên nói với nô bộc bên người Quân Mặc Thần, “Chiếu cố tốt chủ tử nhà ngươi, đừng đi quá xa, Bản cung cùng Vân đại nhân nói xong chính sự sẽ đi tìm các ngươi.”

“Vâng, Cữu điện hạ.” Quân Kiệt nói, sau đó nâng Quân Mặc Thần lên, đi ra ngoài.

Vân Viễn Hằng nhìn bóng lưng Quân Mặc Thần cùng nô bộc hắt đi xa, nghĩ thầm, mong không xảy ra chuyện gì trong phủ của hắn.

Sau khi Quân Mặc Thần rời chính sảnh, đi đến phương hướng đúng là tiểu trúc nơi Vân Thanh Nhiễm đang ở.

Dọc đường đi đến tiểu trúc của Vân Thanh Nhiễm, có một nữ tử nâng mép váy, vui vẻ chạy bước nhỏ.

Sam áo váy dài màu xanh biếc, bên trên khảm sắc bạc, trên váy dài thêu một bụi hoa mẫu đơn, từng nụ hoa đang chờ được nở rộ, bên hông dùng tơ vàng yên la mềm mại cột thành một cái nơ con bướm thật to, nghiêng nghiêng trên tóc mai rủ xuống cái một cây trâm phượng ngọc bích, lộ ra dáng người thon dài yểu điệu câu hồn người.

Bộ dáng nữ tử thập phần xinh đẹp, khuôn mặt tròn, đôi mắt to lóe sáng, môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át, da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng.

Nữ tử khuynh quốc khuynh thành này chính là Tam tiểu thư Vân phủ, muội muội của Vân Thanh Nhiễm – Vân Yên Nhiên.

“Tam tiểu thư, người đừng qua đó, nếu Nhị tiểu thư nổi cơn điên, thương tổn đến người thì phải làm thế nào?” Bên cạnh Vân Yên Nhiên, nha hoàn Phấn Đại của nàng đang liều mạng ngăn trở nàng.

“Phấn Đại, ngươi đừng cản ta, ta muốn nhìn xem cái người điên kia trông như thế nào thôi, đợi nàng ta xuất giá rồi, ta sẽ không được nhìn thấy nữa!” Vân Yên Nhiên tràn đầy hưng phấn mà nói.

“Nhưng mà tiểu thư, người chỉ có thể nhìn từ xa thôi, không thể tới gần, nếu để nàng làm bị thương, chúng ta cũng không bắt đền được đâu.” Hiện tại vị tiểu thư điên kia sắp phải xuất giá lấy người Đãng Ngụy, giờ người nào mà bị nàng ta gây thương tổn cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

“Được rồi được rồi, ngươi còn rườm rà ta sẽ sai người bịt kín miệng của ngươi đấy!” Vân Yên Nhiên không hề giận nói, “Cầm chắc cái này, tỳ nữ ta có thứ hay cho ngươi xem!”

“Đã biết, tiểu thư.” Phấn Đại thật sự muốn ngăn cản Vân Yên Nhiên, nhưng đành chịu Vân Yên Nhiên không nghe lời của người khác, đành phải ngoan ngoãn ôm cái hộp đuối theo bước chân của nàng.

Vân Yên Nhiên vào tiểu trúc của Vân Thanh Nhiễm, “Ý, cái người điên kia đâu?”

Vân Thanh Nhiễm mặc dù là người điên, nhưng nói thế nào cũng là tỳ tỳ của Vân Yên Nhiên, Vân Yên Nhiên chẳng những không gọi nàng là tỳ tỳ, ngược lại còn hồ háo “Kẻ điên kẻ điên”.

Lục Trúc nhìn thấy Vân Yên Nhiên, “Nô tì vẫn an Tam tiểu thư, Nhị tiểu thư đang nghỉ ngơi ở trong phòng, không tiện gặp khách.”

Hai ngày này Lục Trúc cùng Hồng Mai dùng lý do như vậy ngăn cản những người khác muốn gặp mặt Vân Thanh Nhiễm, giúp Vân Thanh Nhiễm giảm đi không ít phiền toái.

Cũng may có rất ít người đến nơi này thăm Vân Thanh Nhiễm, Lục Trúc cùng Hồng Mai phải ngăn cản, chỉ có những hạ nhân khác mà thôi.

Hôm nay Vân Yên Nhiên là vị khách nhân đầu tiên của mấy ngày này.

“Giữa ban ngày ban mặt ở trong phòng để làm gì, ta mang đến cho nàng ta thứ tốt, nhanh đi gọi nàng ta ra đây, cho nàng đi ra gặp ta!” Vân Yên Nhiên mặc kệ Lục Trúc nói Vân Thanh Nhiễm đang nghỉ ngơi ở trong phòng gì đó, một người điên cần gì phải nghỉ ngơi, nàng ta mỗi ngày trừ ăn cùng điên ra không phải chỉ còn ngủ thôi à.

“Này...” Lục Trúc thật khó khăn, mệnh lệnh của Tam tiểu thư, các nàng làm nô tì không thể chống lại, nhưng nếu nói phải gọi Nhị tiểu thư ra đây... “Tam tiểu thư ngài chờ một lát, nô tì đi vào gọi Nhị tiểu thư.”

Lục Trúc nghĩ hay là đi xin chỉ thị của Vân Thanh Nhiễm thì tốt hơn.

“Nhanh lên đi, không cần lãng phí thời giờ của ta.” Vân Yên Nhiên thúc giục nói.

Lục Trúc vội vào buồng trong.

Trong phòng, Vân Thanh Nhiễm đang cầm đọc một đồng thư tịch, những thư tịch này là Lục Trúc cùng Hồng Mai tìm đến cho nàng, để nàng hiểu rõ về nơi thân thể này đang ở.

Vân Thanh Nhiễm chỉ biết nơi này là kinh thành của hoàng triều Thịnh Vinh, phụ thân của nàng là tướng gia đương triều – Vân Viễn Hằng, mà nàng là Nhị tiểu thư Tướng phủ, lúc nhỏ thông minh lanh lợi, cũng là tiểu thư quan gia khiến người vui mừng, chỉ là bảy tuổi năm ấy, không biết vì cái gì, đột nhiên bị điên, mà một lần điên đã điên tròn tám năm.

“Tiểu thư, Tam tiểu thư đến tìm ngài, nói muốn gặp ngài, hiện tại đang chờ ở bên ngoài!” Lục Trúc hốt ha hốt hoảng vào cửa.

Vân Thanh Nhiễm hơi nhúm mày, Tam tiểu thư, không phải là cái người mà nàng phải thay thế kia? Cũng chính là thân muội muội của nàng à.

“Nàng ta tới làm gì?”

“Không biết, nhưng nô tì cảm thấy được, Tam tiểu thư đến không có ý tốt.” Lục Trúc dù không biết cũng có thể nhìn ra được Vân Yên Nhiên không phải mang theo lòng tốt gì tới đây, Vân Yên Nhiên mở miệng ngậm miệng đều là kẻ điên kẻ điên, trong lời nói đều lộ ra khinh miệt đối với Vân Thanh Nhiễm.

Bất kể thế nào, Vân Thanh Nhiễm cũng là thay thế nàng ta xuất giá đến Đãng Ngụy, nàng ta không có nửa điểm cảm kích thì thôi, trái lại còn muốn nhục nhã Vân Thanh Nhiễm.

“Ta đã biết.” Vân Thanh Nhiễm chuẩn bị đem tóc của mình làm rối loạn một chút, cầm lấy son trên bàn trang điểm bôi lung tung lên mặt mình một hồi, sau đó liền chạy ra ngoài phòng.

“Oa, người cách ta xa một chút!” Lần đầu tiên Vân Yên Nhiên nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đã bị dọa cho hoảng sợ, ghét bỏ lui về sau mấy bước. Đồng thời đẩy nha hoàn Phấn Đại của mình về phía trước, để nàng chắn giữa nàng ta và Vân Thanh Nhiễm. “Cái kia, hôm nay ta tới là đến tặng quà cho người, thứ này ở trong hộp, người vờ tay vào là có thể lấy được!”

Vân Yên Nhiên chỉ về cái hộp mà Phấn Đại đang cầm ở trước người nói.

Mái tóc rối tung che đi biểu tình của Vân Thanh Nhiễm, nàng nhìn hướng cái hộp gỗ kia, quanh hộp được đóng kín kẽ, chỉ mở một cái miệng nhỏ ở bên trên, để tiện cho một bàn tay vờ vào.

Vân Thanh Nhiễm mỉm cười, thứ bên trong hộp nàng có thể thấy rõ ràng, chứa ở trong đó chắc chắn không phải thứ gì tốt, là một đồng giun mập, đang không ngừng lúc nhúc trong hộp.

Đúng vậy, nàng có thể thấy được, nàng là người mang dị năng, đôi mắt của nàng, có năng lực xuyên thấu, chỉ cần nàng nguyện ý, nàng có thể nhìn thấy thứ mà người khác không nhìn tới được.

“Ê, người nhanh lên, đem tay vờ vào đi!” Vân Yên Nhiên không kiên nhẫn thúc giục nói.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ thầm, nàng là kẻ điên, chứ không phải người ngu.

Chỉ thấy Vân Thanh Nhiễm đi đến trước mặt Phấn Đại, mạnh mẽ hất cái hộp trong tay nàng, khiến cái hộp bị lật ngược, đem lỗ hổng bên trên nhắm ngay vào Vân Yên Nhiên.

Toàn bộ giun trong hộp đều bị Vân Thanh Nhiễm hất ra, rơi vào trên hai người Vân Yên Nhiên cùng Phấn Đại.

“A! A! A!” Vân Yên Nhiên thất kinh kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Người tới thú ta đi

Đột nhiên Vân Thanh Nhiễm đem một đồng trà cụ kèm theo khăn trải bàn hắt đỏ, “Bình lách cách choang”, nước trà văng tung tóe khắp nơi, Vân Yên Nhiên đang ở trên mặt đất hướng về phía đồng giun mà la hét cũng không may mắn thoát khỏi.

“A, người làm cái gì vậy!” Vân Yên Nhiên bị đồng giun bám quanh người, lại còn bị nước trà hắt vào, mà ấm trà bị rơi xuống, thiếu chút nữa là va phải nàng.

Lục Trúc đứng một bên che miệng cười trộm, hiện trong mắt người ngoài tiểu thư là một người điên, người điên làm một số việc điên cuồng đương nhiên cũng là điều bình thường.

Vân Thanh Nhiễm mặc kệ Vân Yên Nhiên hét cái gì, dù sao đồ nào có thể đập nàng đều đập rồi, chỉ thiếu lật nốt cái bàn, nện qua quả đầu hạt dưa của Vân Yên Nhiên nữa thôi.

Vân Thanh Nhiễm nhìn đồ trước mặt bị đập không tệ, liền đi đến góc tường nâng bình hoa thật lớn lên, sau đó ném đến bên cạnh Vân Yên Nhiên.

“Choang”

Bình hoa vỡ vụn phát ra thanh âm dọa người, từng mảnh nhỏ rơi xuống đất .

Vân Yên Nhiên bị dọa sợ không nhẹ, nàng vốn muốn đến trên cột người điên này một chút, nhưng không nghĩ tới người điên này bỗng nhiên lại nổi cơn điên.

Vân Yên Nhiên bất chấp trên người mình vẫn còn giun, lập tức té nhào lăn ra ngoài cửa phòng, vẩy đẹp trên người cũng bị nước trà làm dơ, thoát nhìn vô cùng chật vật.

Vân Yên Nhiên cùng nha hoàn nhanh chóng rời khỏi, Vân Thanh Nhiễm liền ngừng “nổi điên”, đem mái tóc vừa rồi bị rối vén ra sau tai, sau đó dùng khăn tay lau đi những son phấn trên mặt mình.

Nghiễm nhiên là một tiểu thư khuynh thành khuynh quốc, rất khó làm cho người ta liên tưởng đến cái người có bộ dáng điên vừa rồi.

“Tiểu thư, bộ dáng vừa rồi của người, ta mà không biết chắc chắn sẽ nghĩ người nổi điên thật đấy!” Khóe miệng Lục Trúc khẽ cong, ngấm lại bộ dạng chật vật của Tam tiểu thư mà tối ngủ nàng có thể phát ra tiếng cười đấy.

Vân Thanh Nhiễm nhìn kiệt tác của nàng trong phòng mình, muốn trở thành người thông minh không dễ, còn muốn giả dạng làm người điên thì không phải vô cùng đơn giản sao.

“Tiểu thư, người xem, bên cạnh cây nhãn đằng kia hình như có hai nam nhân!” Lục Trúc nhìn xuyên qua cửa sổ thấy được hai thân ảnh phía xa xa.

Nhìn trang phục của hai nam tử kia, không giống người trong phủ.

Nhất là nam tử áo trắng kia.

Vân Thanh Nhiễm nhìn theo phương hướng ngón tay Lục Trúc chỉ, quả nhiên nhìn thấy hai người, xác thực, hai người kia không phải là người trong phủ, hơn nữa ở Tiểu Trúc của nàng, ngoại trừ hạ nhân bình thường, không có người khác ra vào.

“Đi, chúng ta qua nhìn xem.” Vân Thanh Nhiễm mang theo Lục Trúc đi tới bên hồ mà hai nam nhân vừa rồi đi qua.

Quân Mặc Thần cùng Dạ Minh Uyên sau khi đi ra từ đại sảnh, liền đi đến Tiểu Trúc này, bất quá tình hình hiện tại, tựa hồ là có chút ngoài ý muốn.

Thời điểm Vân Thanh Nhiễm đến gần, liền phát hiện có một nam tử trong đó đã trèo lên cây, nam tử áo trắng đang dựa vào thân cây.

Nam tử áo trắng có màu da trắng nõn, nhưng không phải kiểu trắng như tuyết, mà là ôn nhuận tinh tế tựa như ngọc thạch, nhưng so với ngọc thạch thì lại ẩm áp mềm mại hơn, còn lộ ra một chút gì đó bệnh tật, ngũ quan thanh tú mang theo một chút tuấn tú, là một nam tử phong hoa tuyệt đại.

Chỉ tiếc, hấn quá ốm yếu nên làm cho phong thái của hấn bị suy giảm.

“Khụ khụ, thật xấu hổ, giấy bị mắc trên cây rồi...” Quân Mặc Thần dựa vào thân cây, quần áo màu trắng của hấn cùng với thân cây màu nâu tạo nên đối lập rõ ràng, thân thể thon dài của hấn lại có một chút tinh tế.

Giấy mắc trên cây?

Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn chân nam nhân, phát hiện một bên chân của nam nhân kia không có giày.

Một người, phải làm như thế nào mới có thể đem giày của chính mình bay lên trên cây đây?

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần che miệng ho nhẹ, thân thể dựa vào thân cây có xu hướng trượt xuống.

Cùng đi đến với Vân Thanh Nhiễm, Lục Trúc ở phía sau nhìn thấy Quân Mặc Thần, liền kinh hô một tiếng. “Thế, thế tử gia? Tại sao người lại ở nơi này?”

Lục Trúc là nha hoàn trong phủ, Quân Mặc Thần đã tới Vân phủ vài lần, cho nên Lục Trúc mới nhận biết được Quân Mặc Thần.

Thế tử gia?

Bị Lục Trúc gọi như vậy, Vân Thanh Nhiễm nghĩ tới, hai ngày nay nàng đã tìm hiểu được một chút chuyện tình ở hoàng triều Thịnh Vinh, biết không ít chuyện, cũng do hai người Hồng Mai cùng Lục Trúc nói rất nhiều, trong đó có chuyện về con ma ốm này.

Trần Nam vương chiến công hiển hách chỉ có duy nhất người con này, từ khi sinh ra đã phải uống thuốc không ngừng, có đại phu nói, hấn sống không quá hai mươi hai tuổi.

Nhìn nam tử áo trắng trước mắt này, nếu nói ngày mai hấn sẽ chết, Vân Thanh Nhiễm nàng cũng sẽ tin.

“Tiểu thư, vị này là thế tử gia của Trần Nam vương phủ.” Lục Trúc sợ Vân Thanh Nhiễm không biết, liền nói cho nàng.

“Ta nói, thế tử gia, giấy của ngài vì sao lại bay lên cây?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

Bay ra hồ thì còn có thể giải thích được, nhưng bay lên trên cây, cái này cần một chút kỹ thuật!

“Khụ khụ, bản thế tử vừa nhìn thấy trên cây có một con chim, khụ khụ, liền nghĩ muốn bắt nó, cho nên tháo giấy ra, nhưng nó... khụ khụ...” Quân Mặc Thần vừa khụ khụ vừa nói, cuối cùng cũng giải thích được vì sao giấy bay lên cây.

Lục Trúc thật sự sợ khẩu vị của vị thế tử gia này, lấy giấy mình đi ném chim? Cho dù là như vậy, hắn cũng không lo lắng cho thân thể của mình một chút à, có thể đem giấy ném lên, thực sự cũng không dễ dàng.

“Ngươi hết bệnh điên hết rồi?” Quân Mặc Thần hỏi Vân Thanh Nhiễm.

“Ngươi có biết ta là ai không?” Vân Thanh Nhiễm mang theo tìm tòi nghiên cứu nhìn Quân Mặc Thần.

“Vân phủ cũng chỉ có ba vị tiểu thư, hai năm trước Đại tiểu thư đã xuất giá, khụ khụ, Tam tiểu thư thì bản thế tử có may mắn gặp qua vài lần, mà vừa rồi nha hoàn này gọi ngươi là tiểu thư, như vậy ngươi chỉ có thể là Nhị tiểu thư bị bệnh nhiều năm.”

“Đúng vậy, trước kia ta là người điên, cũng có thể coi là chó điên, bây giờ vừa vặn không điên. Thoạt nhìn bệnh tình của ngươi thực nghiêm trọng.”

Lục Trúc nghe được lời nói của Vân Thanh Nhiễm, trong lòng hét to , tiểu thư, lời này của người sao có thể nói ra, tuy rằng đây là sự thật, nhưng mà không cần ở trước mặt thế tử gia nói thật như vậy!

“Khụ khụ, đúng vậy.” Quân Mặc Thần không bởi vì Vân Thanh Nhiễm nói trắng ra bệnh tình của mình mà tức giận, ngược lại lộ ra một chút suy yếu, tươi cười.

“Nhìn ngươi đoán mệnh như vậy, chắc chắn sẽ không có nữ nhân nào lấy ngươi, mà lấy thanh danh của ta, sợ rằng cũng không có người đến cửa cầu hôn, không bằng hai ta lấy nhau đi?” Vân Thanh Nhiễm nói thẳng với Quân Mặc Thần.

So với việc bị làm người thay thế gả đến Đãng Ngụy xa xôi, còn không bằng sống làm một quả phụ, cuộc sống của nàng còn không tới phiên người khác không ché.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tứ hôn

Cái gì?

Lục Trúc ở một bên, nghe thấy lời Vân Thanh Nhiễm nói, còn tưởng rằng lỗi tai của mình xảy ra vấn đề.

Tiểu thư đang nói cái gì vậy? Vị thế tử gia này không sống được quá năm sau đó!

Quân Mặc Thần nghe xong lời nói của Vân Thanh Nhiễm, chỉ mỉm cười nhìn nàng.

Thật lâu sau, hắn mới mở miệng, “Được.”

Hắn, đồng ý.

Chỉ có một từ, được.

Vân Thanh Nhiễm thoáng có chút hiếu kỳ, bình thường gặp phải loại tình huống này, coi như không trực tiếp cự tuyệt, ít nhiều vẫn sẽ truy hỏi đến cùng, thông minh một chút sẽ bàn điều kiện chẳng hạn, nàng thậm chí đã chuẩn bị tốt nước miếng với vị thế tử gia gầy yếu này rồi.

Lại không ngờ, vị thế tử gia này trực tiếp đồng ý như vậy, hôm nay còn là lần đầu tiên hai người bọn họ gặp mặt mà!

“Vây ta chờ ngươi đến quý phủ kết thân.” Vân Thanh Nhiễm nói, ánh mắt nhìn chăm chú Quân Mặc Thần nổi lên một ít biến hóa.

Nàng bắt đầu đối với vị thế tử gia bệnh tình nguy kịch này sinh ra chút hứng thú rồi.

“Được.” Khóe môi Quân Mặc Thần thoáng hiện nét cười ôn hòa, thản nhiên, mang theo cảm giác ảm áp, ánh mắt của hắn không như khuôn mặt trắng bệch kia, lộ ra hào quang chói mắt, có sự thông minh cùng cơ trí.

Sau đó, tùy từng Quân Kiệt của Quân Mặc Thần nhất lại được giầy từ trên cây leo xuống, quỳ gối trước người Quân Mặc Thần, giúp hắn đi giầy vào.

Sau khi đi xong, Quân Kiệt quay đầu, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm cùng Lục Trúc, “Xin hỏi hai vị?”

Quân Kiệt có chút kỳ quái, đặc biệt đối Vân Thanh Nhiễm, nhìn trang phục của nàng, không giống nha hoàn trong phủ, thế nhưng trong phủ, có một vị tiểu thư như vậy à? Còn tóc của nàng, dường như có chút rối... Trang dung có hơi sặc sỡ.

“Nàng là thế tử phi tương lai.” Người trả lời vấn đề của Quân Kiệt là Quân Mặc Thần.

Cái gì?

Quân Kiệt cả kinh, trong lúc nhất thời không thể tiêu hoá được lời nói của Quân Mặc Thần, “Gia, thế tử phi nào, vì sao nô tài chưa từng được nghe nói qua?”

“Vừa mới có, khụ khụ, đi thôi, hồi phủ, khụ khụ... Để phụ vương đến kết thân.” Quân Mặc Thần thật đúng là nói được thì làm được, giầy đi xong, liền muốn đứng dậy, tính toán hiện tại trở về phủ cho phụ vương của hắn là Trần Nam Vương đến Tướng phủ kết thân.

“Ta đây sẽ đợi tin tức tốt của thế tử gia ngươi.” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười nói với Quân Mặc Thần đã đi xa.

Quân Mặc Thần quay đầu lại, gật gật đầu với Vân Thanh Nhiễm.

Sau đó Quân Mặc Thần rời khỏi Tiểu Trúc.

“Gia, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nô tài chẳng qua là leo lên cây tìm giầy, vì sao gia đã có thêm một thế tử phi rồi?” Quân Kiệt thực sự nghĩ vỡ đầu mà cũng nghĩ không ra hiện tại đã xảy ra cái tình huống gì.

“Ai biết được... Đại khái là Bỏ thế tử muốn thú vợ thôi.”

Câu trả lời của Quân Mặc Thần khiến Quân Kiệt thiếu chút nữa té ngã xuống đất, gia, đây là chuyện đại sự cả đời ngài đó, cũng không phải đi chợ mua thức ăn, cứ muốn là chọn một đồ mang đi đâu!

“Gia, nô tài nghe nói Vân phủ có một tiểu thư điên, không biết đang bị nhốt ở chỗ nào.” Quân Kiệt tò mò nói, hắn trước kia từng nghe qua lời đồn về vị tiểu thư điên này, nghe nói còn có thể cắn người, điên lên thì rất khủng bố.

“Khụ khụ, không phải ngươi mới vừa gặp qua à?”

Mới vừa gặp qua á?

Quân Kiệt buồn bực, hắn khi nào thì gặp qua tiểu thư điên kia chứ?

Ban này, hắn dường như cũng chỉ gặp qua...

“Gia, người không phải là đang nói, một trong hai người chúng ta vừa gặp kia chính là kẻ điên của Vân phủ trong truyền thuyết?” Quân Kiệt cố gắng nhớ lại, hai nữ nhân mà vừa rồi hắn nhìn thấy thoạt nhìn đều thực bình thường, không có gì đặc biệt cả mà?

“Khụ khụ, nói chính xác hơn, nàng chính là thế tử phi tương lai, sau này ngươi vẫn sẽ có rất nhiều cơ hội được nhìn thấy nàng, khụ khụ.” Quân Mặc Thần nhẹ nhàng băng quơ nói một câu.

“Gia, gia đừng làm loạn, cái này không buồn cười đâu... Ấy gia...” Quân Kiệt thật là càng ngày càng không hiểu chủ tử của hắn.

Sáng sớm hôm sau, Vân Viễn Hằng nhận được một đạo thánh chỉ, nhìn thấy thánh chỉ trong tay, Vân Viễn Hằng không vui mừng nổi, ngược lại hai tay run rẩy.

Đây là đạo thánh chỉ thứ hai mà Vân Viễn Hằng nhận được gần đây, một đạo đầu là sắc phong Vân phủ Tam tiểu thư Vân Yên Nhiên làm công chúa Minh Di, xuất giá đến Đàng Ngụy xa xôi.

Vân Viễn Hằng đang định đi cầu tình thái hậu, để Vân Thanh Nhiễm thay thế Vân Yên Nhiên gả đi, kết quả đạo thánh chỉ thứ hai đã tới.

Tứ hôn Trần Nam Vương phủ thế tử gia cùng Vân phủ Nhị tiểu thư?

“Công công, cái này có thể có nhầm lẫn gì không?” Về mặt Vân Viễn Hằng khiếp sợ nhìn công công tuyên chỉ đứng trước, tại sao có thể như vậy?

“Tướng gia, Táp Gia cũng biết tướng gia rất nghi hoặc, đừng nói tướng gia, ngay cả Táp Gia, hôm qua cũng bị hành động của thế tử gia hù sợ, thế tử gia hôm qua tiến cung cùng Trần Nam Vương, chuyện thế tử gia hướng Hoàng thượng thỉnh chỉ muốn thú Vân Nhị tiểu thư, tất cả mọi người đều cho rằng mình nghĩ lầm, nhưng thế tử gia đã khẳng định là tiểu thư Thanh Nhiễm của Vân phủ, thái hậu và hoàng thượng đều không đồng ý, thế tử gia ngồi khóc trên đất, thái hậu từ trước đến nay luôn yêu thương thế tử gia, thấy thế tử gia vừa khóc vừa náo, đành phải làm theo.”

“Thế từ gia sao lại đột nhiên nói muốn thú tiểu nữ vậy, tiểu nữ chính là...” Kề điên, điên rất nhiều năm rồi.

“Nghe thế từ gia tự mình nói, hôm qua lúc hắn đến Tướng phủ nhìn thấy Vân Nhi tiểu thư, nói là vừa gặp đã thương, không phải nàng không lấy.” Công công kia cũng là về mặt bất đắc dĩ, con ma ốm này đối với một bà điên mà vừa gặp đã thương, đầu năm nay, còn có chuyện gì quý dị hơn không?

“Tướng gia ngài bớt buồn, khẳng khái muốn thú lệnh viện chính là thế từ gia đó, mọi người đều biết chuyện của lệnh viện, nếu sau này xảy ra vấn đề gì, cũng không một đến tướng gia ngài.”

Công công thấy bộ dáng kia của Vân Viễn Hằng, còn tưởng rằng ông ta đang lo lắng cho nữ nhi điên nhà mình gả đi sẽ gặp phải mầm tai vạ gì, nào đâu biết rằng Vân Viễn Hằng là đang lo lắng cho một nữ nhi khác của ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chuồn êm xuất phủ

Trong lòng Vân Viễn Hằng có thể nói là ngü vị tạp trần, hai nữ nhi này, vốn định hi sinh một người, để bảo toàn một người, nhưng nay thế từ gia lại làm như vậy, còn trực tiếp mang thánh chỉ đến, hiện giờ ông muốn đánh tráo cũng không còn khả năng.

Chuyện này, còn cần bàn bạc kỹ hơn.

Vân Viễn Hằng sau khi tiến công công tuyên chỉ đi, mặt mày có chút cáu kỉnh ngồi ở đại sảnh, sau đó đứng lên, ông muốn đến Tiểu Trúc nhìn Vân Thanh Nhiễm, đi đến trước cửa Tiểu Trúc, bước chân Vân Viễn Hằng lại chần chờ, tạm dừng một lúc lâu, cuối cùng quay đầu đi ra, đi đến Hương Vân Hiên – chỗ ở của Vân Yên Nhiên.

“Phụ thân, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Con vừa mới nghe nói, là hoàng thượng hạ thánh chỉ, tứ hôn cho người điên kia với thế từ gia, chuyện này có phải sự thật không?” Hôm qua Vân Yên Nhiên đến nơi ở của Vân Thanh Nhiễm, vốn định trêu đùa người điên kia một chút, không ngờ được người điên kia lại nổi cơn điên, lại khiến chính nàng không vui.

“Yên Nhiên, con nghe phụ thân nói, chuyện này cũng là ngoài ý muốn của phụ thân, chỉ là sự tình đã như vậy, phụ thân cũng không thể thay đổi được.” Vân Viễn Hằng trái lo phải nghĩ, muốn Vân Thanh Nhiễm đi gả thay nhưng không được rồi.

Sở dĩ Vân Viễn Hằng đưa Vân Thanh Nhiễm đến Tiểu Trúc, là vì muốn nói cho mọi người biết bệnh tình của nữ nhi đã tốt lên.

Đến lúc đó ông ta lại cầu tình với thái hậu, gả Vân Thanh Nhiễm “bệnh nặng mới khỏi” đi, chờ Vân Thanh Nhiễm đến Đàng Ngự thì nói trên đường phát điên là được.

“Phụ thân, vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phụ thân muốn để cho nữ nhi gả đi sao? Vậy thì nữ nhi thà chết còn hơn!” Vân Yên Nhiên khóc như lê hoa đới vũ, hai mắt đầm lệ.

Nhìn thấy Vân Yên Nhiên khóc, Vân Viễn Hằng đau lòng không thôi, đây là nữ nhi bảo bối của ông, từ nhỏ ông đã yêu thích, ông làm sao có thể cam tâm để cho nàng đi đến nơi bàn hán kia đây?

Nếu không phải đáy lòng yêu thương nữ nhi này, Vân Viễn Hằng sẽ không mạo hiểm tìm cách cho Vân Thanh Nhiễm gả đi.

“Yên Nhiên, con đừng khóc, con khóc làm tâm phụ thân lại đau, chốc lát nương con thấy, còn không biết rơi bao nhiêu nước mắt đâu.”

“Phụ thân, cha và nương sẽ không để con phải gả đến nơi xa xôi như vậy đúng không, có đúng không?” Vân Yên Nhiên lôi kéo ống tay áo của Vân Viễn Hằng, khóc đến hai mắt đều sưng lên.

Vân Viễn Hằng đau lòng vỗ vỗ đầu Vân Yên Nhiên, “Yên tâm, phụ thân sẽ không gả con đi, cho dù cách này không thể thực hiện được, cha cũng nhất định sẽ nghĩ đến những biện pháp khác.”

Vân Viễn Hằng hướng về phía Vân Yên Nhiên cam đoan nói.

“Vâng, con biết phụ thân thương con mà!” Vân Yên Nhiên xoa xoa nước mắt trên mặt, dựa vào trong lòng Vân Viễn Hằng, làm nũng: “Phụ thân, con không khóc, con sẽ không để cho nương thương tâm đâu!”

“Ừ, Yên Nhiên ngoan.” Nữ nhi nhu thuận như vậy, ông làm sao có thể để nàng đi chịu khổ đây?

“Tiểu thư, người đang làm gì vậy?” Lục Trúc thấy cả buổi sáng Vân Thanh Nhiễm đều ngồi cạnh tường vây của Tiểu Trúc, không nhìn được hiểu kỳ hỏi.

“Người tìm cho ta bản đồ Vân phủ, Tiểu Trúc này là ở phía tây bắc của Vân phủ à, qua tường này sẽ là bên ngoài Vân phủ đúng không?”

Lúc này thân ảnh Vân Thanh Nhiễm bị bụi hoa cùng nham thạch cao lớn che chắn, mà Vân Thanh Nhiễm đã ngồi ngẩn ngơ dưới bức tường này suốt một buổi sáng rồi.

“Tiểu thư nói không sai, nhưng mà, chuyện này thì có quan hệ gì?” Lục Trúc không rõ ý tứ Vân Thanh Nhiễm.

“Người cùng Hồng Mai vào đây.” Vân Thanh Nhiễm nói với Hồng Mai cùng Lục Trúc đang đứng bên ngoài.

Lục Trúc và Hồng Mai nhìn nhau, trong mắt có rất nhiều nghi hoặc, sau đó lướt qua bụi hoa và nham thạch, đi tới bên người Vân Thanh Nhiễm.

“Tiểu thư, này, đây là...?”

Lục Trúc và Hồng Mai nhìn bức tường có một lỗ hổng thật to, kinh ngạc không thôi.

“Tiểu thư, từ bao giờ mà nơi này lại có một lỗ chỗ to như vậy? Để ta chạy đi thông báo cho người đến sửa chữa.” Lục Trúc thấy thế, vội nói.

Vân Thanh Nhiễm lắc đầu, “Đây là do ta vừa mới đục, đừng lo lắng, bên kia bức tường là một rừng trúc, bình thường không có người đi qua, hơn nữa ngay trước cái lỗ có một bụi cỏ rất tươi tốt, nên không người nào phát hiện ra lỗ hổng này đâu.”

Vân Thanh Nhiễm thông qua lỗ hổng có thể nhìn thấy hoàn cảnh bên ngoài, nàng chọn góc này mà phá để cho người khác không dễ dàng phát hiện.

Vốn nàng muốn trèo tường, nhưng thân thể này quá yếu, từ khi rời khỏi hậu viện, nàng đã tĩnh dưỡng vài ngày rồi, không còn yếu đến mức một chút khí lực cũng không có như lúc trước nữa, nhưng vẫn không thể nào trèo nổi tường, cho nên đành phải đục tường.

“Hà?” Lục Trúc kinh ngạc, lỗ này là do tiểu thư đục? “Tiểu thư, người đục cái lỗ này làm gì?”

“Đi ra bên ngoài.” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười trả lời.

“Đi ra bên ngoài?”

“Đi ra bên ngoài?”

Lục Trúc cùng Hồng Mai đồng thời kinh ngạc kêu lên.

“Hai người các ngươi nhỏ giọng chút, muốn gọi những người khác tới đây à?” Tuy rằng người trong Tiểu Trúc này không nhiều, bình thường cũng không có người đi qua đây.

Hồng Mai dùng hai tay che miệng mình lại, so với Lục Trúc, Hồng Mai không thông minh bằng, bình thường cũng không nói nhiều.

“Tiểu thư, đi ra bên ngoài rất nguy hiểm! Vạn nhất bị người khác phát hiện thì phải làm sao bây giờ?”

“Đến lúc đó chúng ta cải trang đi, Lục Trúc Hồng Mai, các người có thể giúp ta đem mấy bộ nam trang tới đây không?”

Xác thực, trực tiếp đi ra bên ngoài như vậy có chút không ổn.

Tuy nói phong tục ở hoàng triều Thịnh Vinh khá là cởi mở, nữ tử chưa lấy chồng cũng có thể đi lại trên đường, có thể ra vào thanh lâu, ngồi ở quán trà những nơi công cộng, thậm chí còn có thể cùng nam tử tham gia kỳ xa, xúc cúc.

Nhưng Vân Thanh Nhiễm dù sao cũng là muốn chuồn êm đi ra ngoài, vẫn nên đổi một trang phục thích hợp, mặc dù người gặp qua nàng cũng rất ít, khả năng bị nhận ra cũng rất nhỏ.

“Nam trang à, chúng ta có thể lấy quần áo của hạ nhân.” Lục Trúc có chút khó xử, quần áo hạ nhân có thể lấy được, nhưng mà để cho tiểu thư mặc quần áo đó, thực không tốt...

“Không sao, chỉ cần vừa người một chút là được.” Vân Thanh Nhiễm mới không soi mói như vậy, thân thể nàng cũng không phải được nuông chiều từ bé, khi nàng vừa tới đây, thân thể đều có mùi, hiện tại thì tính toán làm gì chứ!

Hai người Vân Thanh Nhiễm cùng Lục Trúc thay nam trang, hai bộ quần áo đều có vẻ thô ráp, Lục Trúc và Hồng Mai đã tìm bộ quần áo khéo léo nhất rồi.

Hồng Mai ở lại Vân phủ, giúp Vân Thanh Nhiễm, bởi vì không có người nào đến, cho nên muốn lừa gạt các hạ nhân khác cũng không khó khăn.

Vân Thanh Nhiễm cầm một ít châu báu trong cung ban cho, sau đó cùng Lục Trúc kéo tảng nham thạch kia ra, rồi đi ra ngoài.

Ra khỏi Vân phủ, là một mảnh rừng trúc, hai người đi xuyên qua rừng trúc, từ ngõ nhỏ đi thẳng ra ngã tư đường lớn.

Hoàng triều Thịnh Vinh đúng là thịnh vượng và phồn hoa, đi trên đường cũng có thể nhìn ra được.

Hai bên ngã tư đường đều là cửa hàng, cũng có một vài tiểu quán, tiểu thương, trên đường người đến người đi, nam nữ già trẻ đều có.

“Kia là chỗ nào?” Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy nơi đó cực kì náo nhiệt, người ra người vào không dứt, còn có âm thanh ồn ào từ bên trong truyền ra.

Lục Trúc nhìn theo hướng mà Vân Thanh Nhiễm chỉ, “Tiểu thư, đó là nơi của Ngọc Thạch thương Đồ Thạch.”

Nơi của Đồ Thạch? Vân Thanh Nhiễm nhíu mày, “Đi xem đi.” Nói xong Vân Thanh Nhiễm liền đi vào bên trong.

“Ài, tiểu thư... A không công tử, ngại đi vào trong đó làm gì...” Lục Trúc vội đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Phần mộ tổ tiên tỏa khói xanh

Vân Thanh Nhiễm vào Tụ Bảo đường, bên trong rất náo nhiệt, giao dịch nguyên liệu thô của Tụ Bảo đường lấy giao dịch tư nhân là chính.

Nói cách khác, Tụ Bảo đường cung cấp nơi giao dịch, mà những người có nguyên liệu thô, cùng thương gia của Đồ Thạch tề tụ lại, toàn bộ giao dịch do chính bọn họ đàm phán, còn Tụ Bảo đường thì lấy một ít phần trăm, là phí tổn cung cấp nơi giao dịch cùng nhân viên quản lý.

Lúc này Tụ Bảo đường đang rất náo nhiệt, tiếng người ồn ào, trừ bỏ người mua cùng người bán ra, còn có rất nhiều người chỉ đến xem.

Một dao nghèo, một dao giàu. Thần tiên khó chặt đứt tác ngọc, nhất định đợi sau khi nguyên liệu thô được cắt ra, hết thấy mới có kết luận, còn trước đó ai mà biết được tảng đá mình mua là tốt hay xấu.

Cho nên quá trình cắt ra này cũng là chuyện kích động lòng người, hấp dẫn không ít người đến vây xem.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm đi vào, lực chú ý không bị quá trình cắt ra này hấp dẫn, nàng quanh quẩn một vòng trong nội đường Tụ Bảo, cuốc bộ bỗng ngừng lại trước một nơi không thu hút ở trong góc.

Ngón tay nàng chỉ một khối đá tảng không lớn bằng ngón tay, hỏi người bán – một nam nhân trung niên “Tảng đá kia bao nhiêu tiền?”

Vân Thanh Nhiễm bên này vừa mới mở miệng, chợt nghe đến bên cạnh có người tới khuyên nàng, “Vị công tử này, ta nói cho ngươi, đừng mua đá của ông ta, đá của ông ta đều là gạch vụn, ông ta bán đá đến giờ đều chưa cắt ra được một khối ngọc nào đâu!”

“Đúng vậy, ngàn vạn lần đừng mua, chúng ta đều là vì muốn tốt cho ngươi! Đá của người nọ từ lúc Tụ Bảo đường được mở đến bây giờ đều chưa từng cắt ra được thứ tốt!”

Mọi người ở đây dường như đã đạt tới chung nhận thức, đều nhất trí nhận định mặt hàng của vị bán hàng đối diện Vân Thanh Nhiễm kia là không tốt.

Nếu chỉ một lần hai lần, đương nhiên không đến mức khiến người khác có quan điểm như vậy, có thể thấy được đá của vị bán hàng này quả thật là không mở ra được thứ tốt trong thời gian dài, hoặc là căn bản cái gì cũng không mở được.

Đối với những lời nói chung quanh, nam nhân trung niên kia cũng không phản bác, ông ta cũng biết đây là sự thật, sau khi khai thác đá xong sẽ được đội kinh thương vận chuyển đến kinh thành, sau đó do ông ta tiếp nhận, kỳ thật ông ta chỉ là người phụ trách bán mà thôi.

Vân Thanh Nhiễm mỉm cười, “Không có vấn đề gì, ta muốn khối này. Bao nhiêu ngân lượng?”

Trải qua mấy ngày tu bổ, Vân Thanh Nhiễm đại khái cũng hiểu được trình độ giá hàng của hoàng triều Thịnh Vinh, lúc ra khỏi cửa cũng mang theo một ít ngân lượng để ứng phó nhu cầu bức thiết.

Tay của nam nhân giấu trong tay áo ra một cái dấu, dùng động tác tay nói cho Vân Thanh Nhiễm biết giá tiền của ông ta.

Đây là quy củ bất thành văn của nơi giao dịch này, làm như vậy là để cho những người bán khác không biết được giá tiền của hắn.

Vân Thanh Nhiễm trả một cái giá, cũng ở nơi người khác không nhìn thấy ra dấu tay.

Nam nhân do dự một chút, gật đầu đồng ý, sau đó Vân Thanh Nhiễm thanh toán tiền, tiêu mười lượng bạc.

“Ai, rõ ràng đã nhắc nhở hần ta, lại cố tình không tin!” Người bên cạnh thấy Vân Thanh Nhiễm cùng người bán kia đạt được giao dịch, liền lắc đầu thở dài.

Lục Trúc thấy người chung quanh đều lộ vẻ đồng tình với Vân Thanh Nhiễm, liền kéo kéo ống tay áo Vân Thanh Nhiễm, ở bên tai nàng nói nhỏ, “Tiểu thư, sao người lại hồ đồ vậy, bọn họ đều nói trong tảng đá này không mở ra được ngọc, sao người còn mua chứ!”

Lục Trúc đau lòng chỗ bạc kia, lảng phí vô ích thật đáng tiếc.

Vân Thanh Nhiễm không để ý, “Không có việc gì, chúng ta đi sang bên kia để cho người ta mở tảng đá này đi.” Nàng sẽ không tự mở, để nhân sĩ chuyên nghiệp ở nơi này mở đi.

Vân Thanh Nhiễm để người của Tự Bảo đường giúp nàng mở tảng đá ra, đối phương tiếp nhận tảng đá, biết đá của Vân Thanh Nhiễm mua từ nơi của người bán có tiếng là không có mặt hàng tốt, chỉ coi Vân Thanh Nhiễm là một người ngoài ngành không hiểu chuyện, đối với tảng đá trong tay cũng không ôm hi vọng gì.

Quần chúng vây xem cũng nghĩ thế, những người này đến Tự Bảo đường xem nào nhiệt cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, tự nhiên là hiểu rõ tình hình.

Những tiếng reo hò kích động lòng người vừa rồi cũng đều ngừng lại, chỉ còn lại ánh mắt đồng tình.

“Cảm phiền đừng cắt quá sâu, cắt một lớp da hơi mỏng là được rồi.” Vân Thanh Nhiễm đặc biệt nhắc nhở người cầm đao.

Tiểu huynh đệ này vẫn không hiểu rõ tình hình mà, còn cho là mình mua được thứ gì tốt, cắt một lớp da? Ha, cho dù cắt hết đi, cũng không thấy gì đâu!

Ai thấy Vân Thanh Nhiễm mua thứ nguyên liệu thô nhìn không tốt này, đều nhận định đó là một khối phế liệu không cắt ra được cái gì.

Nếu Vân Thanh Nhiễm yêu cầu như vậy, tiểu hỏa cầm đao cũng rập khuôn, mặc dù trong lòng hần không xem trọng.

Đao cắt một lớp hơi mỏng.

Trong lúc nhất thời, tiếng hít không khí nổi lên bốn phía.

Ra rồi! Thế nhưng lại ra rồi!

Hơn nữa ti lệ này, rõ ràng là Phi Thúy thượng đẳng đó!

Ở đây, có không ít người đều là người trong nghề, liếc mắt một cái có thể phân biệt ra được tính chất tốt xấu.

Đây mới chỉ là cắt ở một bên thôi, sẽ không phải là cả tảng đá đều có chứ, vậy thì lời quá rồi? Một khối Phi Thúy thượng đẳng lớn như vậy, giá trị bao nhiêu ngàn lượng đây trời!

Tiểu hỏa cầm đao ngậy ngẩn cả người, không dám khinh thường.

Ngọc Thạch bên trong dần dần lộ ra toàn bộ dáng vẻ của nó, mọi người càng thêm kinh ngạc.

Có lầm hay không?

Cuối cùng, đến Vân Thanh Nhiễm trên tay chính là một khối Phi Thúy thượng đẳng nặng chừng một ki-lô-gam, lần này, không biết có bao nhiêu người đổ mắt.

Trời ạ, vị tiểu huynh đệ này thật sự là trên phần mộ tổ tiên tủa khói xanh rồi, vận khí cũng thật là quá tốt đi?

Một đám, ghen tị đến độ sắp nổi điên.

Ngọc Thạch thương kịp phản ứng vội tiến đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Tiểu huynh đệ, khối Phi Thúy này của ngươi có bán không, ngươi ra giá đi ta mua!”

“Đúng vậy, ngươi ra cái giá đi, chỉ cần hợp lý chúng ta trực tiếp mua lại!”

Vân Thanh Nhiễm bị mọi người bao bọc vây quanh, ngay cả Lục Trúc cũng bị đẩy ra ngoài.

Trong đám người, một nam tử tuấn dật ánh mắt thăm tháy nhìn Vân Thanh Nhiễm cùng Phi Thúy trong tay nàng.

“Tiểu Cửu, ngươi nói, vị tiểu huynh đệ kia là vận khí tốt, hay là ngay từ đầu hần đã biết mình mua được thứ tốt đây?” Nam nhân hỏi gã đầy tớ bên cạnh hần.

“Gia, ta sao nhìn ra được chứ, có điều, nô tài nghĩ, Đồ Thạch này đều dựa vào vận khí, ai cũng không thể nói nguyên liệu thô mình trúng ý nhất định có

thể ra ngọc, nghĩ đến vị tiểu công tử trẻ tuổi kia cũng chỉ là có vận khí tốt mà thôi.”

“Vậy sao?” Nam tử nhủ mảy, thoáng hiện thâm ý, “Tiểu Cửu, ngươi đi, mua lại Phi Thúy trên tay hắn, mặc kệ ra giá bao nhiêu, sau khi mua được, ta muốn một mình gặp hắn một lần.”

“Vâng, thưa gia, nô tài đi ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thê Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Kiếm một ngàn lượng bạc trắng

“Vị tiểu ca này, không bằng ngươi đem khối Phi Thúy này bán cho gia nhà ta đi, ta cam đoan, giá tuyệt đối khiến ngươi vừa lòng.” Tiểu Cửu xâm nhập đám người, đứng vào bên người Vân Thanh Nhiễm, tự tin tràn đầy nói với Vân Thanh Nhiễm, phạm là đồ mà gia coi trọng, sẽ không có chuyện không mua được tới tay.

Tiểu Cửu xuất hiện làm cho những người muốn Vân Thanh Nhiễm bán Phi Thúy cho mình đều lùi lại, bọn họ biết Tiểu Cửu, cũng biết được chủ tử của hắn là ai, biết hắn thay ai mua khối phi thúy này.

Vân Thanh Nhiễm có chút kinh ngạc nhìn phản ứng của mọi người xung quanh, xem ra, chủ tử của gã sai vật này thực không đơn giản.

“Ồ? Không biết gia nhà ngươi định trả giá bao nhiêu để mua khối Phi Thúy trong tay ta đây?” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười hỏi.

“Công tử có thể nói chuyện với gia nhà chúng ta, công tử yên tâm, gia nhà ta ở trong kinh thành cũng có chút danh tiếng, tuyệt đối không lừa công tử, nếu công tử không tin, có thể hỏi mọi người xung quanh.” Khi Tiểu Cửu nhắc tới gia nhà hắn, trên mặt không tự giác liền lộ ra thần sắc đắc ý.

Chỉ thấy Tiểu Cửu chỉ vào một công tử áo lam cách đó không xa.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua vị công tử áo lam kia, khí độ bất phàm, không giống như là một thương nhân, ngược lại lộ ra vài phần nho nhã, đáng vẻ thư sinh.

Lục Trúc kéo ống tay áo Vân Thanh Nhiễm, ánh mắt lo lắng nhìn nàng, sợ nàng nói gì đó.

Vân Thanh Nhiễm không khấn trương, người này tự tin không phải là giả bộ, hơn nữa phản ứng của những người chung quanh đã chứng minh điều này.

“Được, vậy làm phiền ngươi dẫn ta đi gặp công tử nhà ngươi một lần.”

“Mời.” Tiểu Cửu rất vừa lòng với sự phối hợp của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm đi tới trước mặt nam nhân áo lam, mặt đối mặt với hắn.

Khóe miệng Mộ Dung Tu khẽ cong, đôi mắt hoa đào vẫn dừng ở trên người Vân Thanh Nhiễm, như đang đánh giá nàng.

“Không biết công tử tính dùng bao nhiêu ngân lượng để mua khối Phi Thúy trong tay ta đây?”

Coi trọng ngọc thạch trong tay nàng, cũng không có gì kỳ quái, vừa rồi những người đó cũng đều coi trọng khối Phi Thúy này, mọi người đều muốn thừa dịp Phi Thúy mới xuất hiện, mà thoát nhìn nàng lại giống như người ngoài nghề, liền muốn ép giá khối Phi Thúy, để kiếm chác hơn.

Huống chi, Phi Thúy thượng đẳng như vậy, sau khi trải qua quá trình tạo hình, giá có thể tăng lên không ít, có thể kiếm được không ít ngân lượng, mọi người không nghĩ sẽ bỏ qua cơ hội kiếm tiền này.

Nhưng mà vị công tử trước mặt Vân Thanh Nhiễm này, tựa hồ không chỉ vì cái đó.

“Người ở đây nhiều, không tiện nói chuyện, không biết công tử có nguyện ý cùng ta lên lầu ngồi một chút?” Mộ Dung Tu mời Vân Thanh Nhiễm, hắn xác thực có chút tò mò đối với Vân Thanh Nhiễm.

Trên lầu sao? Vân Thanh Nhiễm hiểu rõ, khó trách những người vừa rồi đều buông tha, thì ra nam nhân này là lão bản của Tự Bảo trai này, xem ra là người có rất nhiều tiền, tài lực hùng hậu, mới có thể nói ra những lời như vậy.

“Được.” Vân Thanh Nhiễm đáp ứng lời mời của Mộ Dung Tu.

Vì thế Mộ Dung Tu liền mang theo Vân Thanh Nhiễm lên lầu, Lục Trúc cùng Tiểu Cửu, hai người theo phía sau.

Trên lầu của Tụ Bảo trai vô cùng khác biệt, hướng xuống mặt đường bên dưới có một cửa sổ rất lớn, ngồi ở bên cửa sổ này, có thể đem sự phồn hoa dưới đường thu vào trong mắt.

Tiểu Cửu châm trà cho hai người.

Vân Thanh Nhiễm nhìn nhìn chén trà trước mặt, không ngờ được dùng từ Bạch Ngọc tốt, có thể thấy được vị công tử áo lam này giàu có như thế nào.

“Còn chưa giới thiệu với công tử, tại hạ họ kếp Mộ Dung, tên một chữ Tu. Không biết công tử xưng hô như thế nào?” Mộ Dung Tu nho nhã lễ độ, nghiêm nhiên là một công tử khiêm tốn.

“Tại hạ họ Vân, tên một chữ Thanh.” Vân Thanh Nhiễm bây giờ đang cải trang là nam nhân, cho nên liền dùng tên giả là Vân Thanh.

“Thì ra là Vân công tử.” Trong đầu Mộ Dung Tu tìm kiếm những người họ Vân, tuy nói họ Vân không nhiều, nhưng cũng không đến mức hiếm có, căn cứ vào dòng họ để đoán thân phận cũng không dễ: “Vừa rồi ta thấy Vân công tử liếc mắt một cái liền chọn tảng đá kia, không biết là vì sao?”

Quả nhiên, Mộ Dung Tu đối với việc Vân Thanh Nhiễm liếc mắt liền chọn khối nguyên liệu thô đó, còn nhất quyết muốn mua cảm thấy tò mò.

Nếu là người bình thường, cho dù có chọn đúng tảng đá kia, nhưng cũng sẽ vì lời nói của người khác mà bỏ qua, dù sao đi nữa ai cũng không muốn làm ăn lỗ vốn.

Nhưng mà vừa rồi Vân Thanh Nhiễm đối với lời nói của mọi người lại làm như không nghe thấy, thập phần tự tin mà mua nó.

“Có lẽ, ta cùng tảng đá này hữu duyên đi.” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười trả lời, chẳng lẽ muốn nàng nói cho hắn, bởi vì nàng có thể thấy được ngọc trong tảng đá kia sao?

Nàng cũng không muốn bị họ coi là yêu quái hoặc là người ngoài hành tinh.

“Phải không?” Mộ Dung Tu nhìn chằm chằm vào ánh mắt Vân Thanh Nhiễm, muốn nhìn xem có phải nàng đang nói dối hắn hay không.

“Công tử nếu là lão bản của Tụ Bảo trai này, hẳn là đã gặp qua vô số người, cũng đã gặp qua vô số bảo thạch, nói vậy nhất định có kinh nghiệm chọn bảo thạch, nhưng không có trình độ thì vẫn có thể dựa vào vận khí.” Vân Thanh Nhiễm nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, trên mặt không chút gợn sóng sợ hãi nào.

Thực sự là như thế sao? Trong lòng Mộ Dung Tu hiện một cái dấu chấm hỏi thật to, nhưng nếu đối phương đã không muốn nói, hắn cũng không tiện truy vấn.

“Công tử cũng không kém, Phi Thúy trong tay công tử, ta dùng ngàn lượng bạc trắng để mua nó, không biết được không?” Mộ Dung Tu vẫn chưa quên việc hắn sai Tiểu Cửu gọi Vân Thanh Nhiễm đến nói chuyện.

“Công tử ra tay thật hào phóng, giá tốt như vậy, ta làm sao có thể cự tuyệt được!”

Cho dù Vân Thanh Nhiễm đối với giá ngọc thạch ở hoàng triều Thịnh Vinh không hiểu biết nhiều, nhưng cũng biết giá một ngàn lượng đã vượt xa giá của khối Phi Thúy này.

Vân Thanh Nhiễm dùng mười lượng bạc mua một tảng đá, chỉ trong chớp mắt, liền thu về được một ngàn lượng.

“Tiểu Cửu, đem ngân phiếu giao cho công tử.”

Mộ Dung Tu nói xong, từ trong ngực Tiểu Cửu lấy ra ngân phiếu một ngàn lượng, đưa tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, Lục Trúc thay Vân Thanh Nhiễm nhận lấy ngân phiếu.

“Đa tạ Mộ Dung công tử, ta còn có chuyện phải làm, cáo từ trước.” Tiền đã tới tay, Vân Thanh Nhiễm cũng không tính ở lại.

“Vân công tử, Tụ Bảo trai lúc nào cũng hoan nghênh ngài đại giá quang lâm.” Mộ Dung Tu thấy Vân Thanh Nhiễm muốn rời đi liền nói.

Vân Thanh Nhiễm khẽ gật đầu, không cho Mộ Dung Tu một câu trả lời chắc chắn, nhưng cũng không cự tuyệt.

Nhìn hai người đi xuống lầu, Tiểu Cửu nhìn không được hỏi Mộ Dung Tu, “Gia, vì sao muốn mua Phi Thúy của hắn?”

Tuy nói Phi Thúy là hàng thượng đẳng không sai, nhưng không phải cực phẩm, huống chi, gia chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn, một ngàn lượng để mua khối Phi Thúy này, hiển nhiên là lỗ vốn.

“Ta xem trọng không phải là Phi Thúy, mà là hắn.” Trên mặt Mộ Dung Tu lộ vẻ thâm trầm tươi cười.

“Gia, người kêu Vân Thanh kia, có chỗ nào đặc biệt à?” Tiểu Cửu không cảm thấy ở Vân Thanh Nhiễm có cái gì đặc biệt.

“Chính ta còn không biết hẳn đặc biệt chỗ nào, cho nên mới có hứng thú.” Mộ Dung Tu dựa vào phán đoán của hắn, khẳng định là có nguyên nhân gì đó mới khiến cho Vân Thanh Nhiễm không chút do dự mà chọn tặng đá kia.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Vân Thanh Nhiễm rời khỏi Tụ Bảo trai, Lục Trúc ở phía sau nàng còn có chút hốt hoảng, “Tiểu thư, một chuyến này của chúng ta, thật sự kiếm được hơn một ngàn lượng bạc sao?”

Một ngàn lượng bạc, nếu nàng đem tiền công của nàng dựa theo mỗi tháng hai lượng bạc mà tính, thì nàng phải làm hơn năm mươi năm đó! Huống chi một tháng tiền công của nàng còn không đủ hai lượng bạc đâu!

Mà vừa rồi, các nàng chẳng qua mới đi vào trong một lúc, thời gian chừng một chén trà, đã có được một ngàn lượng bạc rồi!

Trong lòng Lục Trúc là ngân phiếu một ngàn lượng, hai tay gắt gao ôm chặt trước ngực, có một loại cảm giác rất không chân thật.

“Tiểu thư, à không, công tử, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu ạ?”

“Đi đặt mua mấy bộ xiêm y.” Quần áo hai người các nàng hiện tại đang mặc chính là của hạ nhân trong phủ, không quá vừa người, sau này cũng không thiếu cơ hội ra ngoài, mua thêm mấy bộ y phục cũng tốt hơn.

“Vâng!” Lục Trúc ngoan ngoãn gật đầu, tiểu thư thật có bản lĩnh, thật tốt, như vậy hai người bọn nàng cùng Hồng Mai cũng không cần phải đi Đàng Ngụy rồi!

Vân Thanh Nhiễm mang theo Lục Trúc đi bỏ trang chọn vài cuộn vải, đặt mấy bộ nam trang, rồi theo đường cũ trở về Vân phủ.

Trong thời gian các nàng đi vắng, Hồng Mai một người canh giữ ở cửa phòng Vân Thanh Nhiễm, khẩn trương muốn chết, sợ trong lúc Vân Thanh Nhiễm đi vắng, sẽ có người xông tới.

Rốt cuộc nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm cùng Lục Trúc trở về, Hồng Mai thiếu chút nữa liền xụi lơ trên mặt đất, không có biện pháp, nàng rất nhát gan.

“Tiểu thư, người đã trở lại rồi, người còn không trở lại, toàn bộ tim gan của ta sắp nhảy ra hết cả rồi!” Hồng Mai thở phào nhẹ nhõm một hơi thật lớn.

“Được rồi, sao gan của nha đầu nguoi lại nhỏ như vậy!” Vân Thanh Nhiễm nở nụ cười, “Này, cho nguoi ném thử đó, lúc trở lại đã mua ở bên ngoài, ta cùng Lục Trúc ném thử rồi, ăn rất ngon.”

Hồng Mai nhìn thấy đồ ăn, không quản lễ nghi, cầm lấy gắp cắn một hơi.

Vừa ăn, vừa nói chuyện với Vân Thanh Nhiễm, “Tiểu thư, vừa rồi người của Trấn Nam Vương phủ đến, mang một đồng lớn sinh lễ đến, dọa ta sợ chết khiếp, cứ tưởng bọn họ muốn gặp tiểu thư ngài, ai ngờ được, một đám người như vậy, lại nhát gan gần chết, đặt sinh lễ xuống liền bỏ chạy, cứ như tiểu thư người là cọp mẹ không vậy.”

Tốc độ của Quân Mặc Thần thật đúng là không phải nhanh bình thường, ngày hôm sau đã đem sinh lễ tới rồi, thánh chỉ đã hạ, sinh lễ Vân Viễn Hằng cũng nhận rồi, hôn sự này chính là vấn đề đã đóng thuyền.

Bên này Vân Thanh Nhiễm đang trò chuyện cùng hai nha hoàn, lại thấy một đám hạ nhân Vân phủ đến.

Bọn hạ nhân vào phòng ở của Vân Thanh Nhiễm, cũng không chào hỏi nàng, trực tiếp chạy vào phòng lấy những đồ mà lúc trước hoàng thượng ban thưởng xuống.

“Các nguoi đang làm gì, đây là hoàng thượng ban cho tiểu thư, sao các nguoi dám lộn xộn chứ?” Lục Trúc thấy vậy, liền nóng nảy, tranh luận với những người đang dọn đồ.

“Hoàng thượng ban cho nàng? Hoàng thượng là đem những đồ cưới này ban cho công chúa hòa thân gả đến Đàng Ngụy!”

Mấy người dọn sạch đồ cũng không để ý tới Lục Trúc, cả đám đều vội vàng mang đồ đi.

Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, đây đúng là sự thật, một đạo thánh chỉ, khiến cha nàng chặt đứt ý niệm đem nàng thay thế Vân Yên Nhiên xuất giá trong dâu, vì thế toàn bộ đồ được ban cho cũng bị thu trở về.

Phụ thân của nàng nhưng thật ra rất thương yêu nàng.

“Sớm biết vậy hôm nay lúc ra cửa liền mang nhiều một chút đi ra ngoài đổi thành bạc cho rồi!” Lục Trúc thở phì phì nói.

Hôm nay Vân Thanh Nhiễm ở trong tiệm cầm đồ bên ngoài đem những trang sức châu báu hôm nay mang đi đều đổi thành ngân phiếu, mấy thứ Vân Thanh Nhiễm chọn đều không đáng giá tiền, dù sao những thứ này là do trong cung ban thưởng xuống, có người trong tiệm cầm đồ chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thê Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cha con gặp lại

Sự tình đều đã đến bước này, Vân Viễn Hằng cho dù không nghĩ tới, nhưng cũng không thể không đi gặp nữ nhi điên kia của mình một lát.

Vân phu nhân lúc này cũng mang tâm sự, hai bữa rồi, cơ hồ bà chưa ăn cái gì, trong lòng lo lắng cho tiểu nữ nhi của mình.

Vân phu nhân mặc dù đã có tuổi, cũng là nương của bốn đứa nhỏ, nhưng khuôn mặt lại được bảo dưỡng vô cùng kỹ, lại xuất thân từ dòng dõi thư hương, rất có phong thái của một vị phụ nhân.

Vợ chồng Vân Viễn Hằng ân ái có tiếng, Vân Viễn Hằng là một trong số rất ít quan viên chưa từng nạp thiếp, cho đến hôm nay hắn cũng chỉ có một mình Vân phu nhân.

“Phu nhân, bà không cần lo lắng, nếu khiến cho thân thể mình không tốt, ta cùng Yên Nhiên phải làm sao bây giờ?” Vân Viễn Hằng an ủi phu nhân của mình.

“Ông nói sao ta có thể không lo lắng đây?” Vân phu nhân mặt mày cau có, “Yên Nhiên phải gả đến Đãng Ngụy xa xôi ngàn dặm kia, cho dù bên đó có đối xử tốt với nó, nhưng sau này, cách thiên sơn vạn thủy, chúng ta làm sao có thể dễ dàng đi thăm con đây?”

“Phu nhân bà yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ cách, ngăn cản Yên Nhiên gả ra ngoài.” Vân Viễn Hằng hạ quyết tâm, trước kia ông muốn Vân Thanh Nhiễm gả thay, ngay cả nói dối với bên ngoài bệnh tình nàng đã khỏi ông cũng dám làm, vậy thì còn chuyện gì mà ông không dám đây? “Hiện chúng ta đi đến Tiểu Trúc gặp Thanh Nhiễm một lần, nó sắp phải gả đến Trần Nam vương phủ rồi.”

“Chúng ta qua đó thì có thể làm gì? Nó điên điên khùng khùng, cũng không nhận ra chúng ta, cho dù có dặn dò tốt cho nó lễ nghi khi đi làm vợ người, nó có thể nghe lọt sao?” Vân phu nhân bị chuyện của Vân Yên Nhiên làm cho lo lắng, tất nhiên cũng không còn tâm tư đi quan tâm chuyện khác.

“Phu nhân, mặc kệ nói như thế nào, Thanh Nhiễm cũng là nữ nhi của chúng ta.” Vân Viễn Hằng thở dài một tiếng, đầy bất đắc dĩ.

“Ta cũng biết đó là nữ nhi của chúng ta, đều là miếng thịt từ trên người ta rơi xuống, nhưng hiện tại chuyện của Yên Nhiên vô cùng cấp bách, ta làm gì còn tâm tình chứ?” Vân thị cũng biết Vân Thanh Nhiễm là nữ nhi của mình, nhưng trong lòng bà sự quan trọng của Vân Yên Nhiễm với Vân Thanh Nhiễm chênh lệch nhau rất lớn.

Bà yêu thương Vân Yên Nhiễm, sủng ái Vân Yên Nhiễm, bởi vì Vân Yên Nhiễm là nữ nhi nhỏ nhất của bà, cũng là nữ nhi mà bà chăm sóc từ nhỏ đến lớn, con bé cũng được hai vợ chồng bọn họ yêu quý nhất.

“Phu nhân! Bà đây là không tin tưởng ta sao? Ta làm sao có thể đem nữ nhi bảo bối của mình gả đến nơi đó chứ?” Vân Viễn Hằng luôn cam đoan với Vân thị là sẽ không để cho Yên Nhiên gả đi xa.

“Đây chính là do ông nói, không thể nuốt lời!” Vân thị nghe thấy Vân Viễn Hằng nói như vậy, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ta thề, thề mà, bà nên tin ta chứ?” Vân Viễn Hằng nói xong liền muốn thề.

“Được rồi được rồi, ta tin ông! Ta tin ông là được!” Lòng này Vân thị cuối cùng cũng giãn ra, “Viễn Hằng, hiện tại chúng ta đi xem Thanh Nhiễm một chút đi.”

Hai người đi vào Tiểu Trúc, vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh, hai người họ còn dẫn theo hai gã sai vặt, vạn nhất Vân Thanh Nhiễm nổi điên, bọn họ cũng có thể ngăn nàng lại.

Lúc này Vân Thanh Nhiễm đang thu mình trong vỏ ốc, nằm trong viện phơi nắng, mấy ngày nay được ăn ngủ ngon, cảm thấy mình béo ra không ít, người cũng có sức lực.

“Tiểu thư, lão gia cùng phu nhân tới!” Hồng Mai nhìn thấy vợ chồng Vân Viễn Hằng đi từ xa tới, liền nói với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nheo mắt lại, vì sao hôm nay bọn họ lại đến tìm nàng đây?

Hiện thánh chỉ đã hạ, nàng cũng không muốn giả điên giả dại tiếp nữa.

Tiếp tục nằm ngủ trên ghế, đợi cha mẹ nàng đến.

Vân Viễn Hằng cùng Vân thị nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm sạch sẽ bình tĩnh xuất hiện trước mặt bọn họ, có chút khiếp sợ, trong đầu bọn họ tưởng tượng ra vô số cảnh gặp mặt, nhưng lại không giống với bây giờ, nàng xinh đẹp tự thái, bình tĩnh xuất hiện trước mặt bọn họ.

Không thể không thừa nhận, nữ nhi của bọn họ rất đẹp, thậm chí dung mạo không hề thua kém Vân Yên Nhiên, nếu như không điên, với dung mạo điểm quan quân phương(1) này, người đến cầu hôn sợ rằng đã sớm phá hỏng cửa.

“Thanh Nhiễm, con có nhận ra cha cùng nương không?” Vân Viễn Hằng cùng Vân thị không dám tới gần Vân Thanh Nhiễm, duy trì một khoảng cách với nàng, đứng xa xa nói chuyện.

“Không.” Đây là lần đầu tiên Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Vân Viễn Hằng cùng Vân thị, tất nhiên là không biết.

Vân Viễn Hằng cùng Vân thị đều kinh ngạc, Vân Thanh Nhiễm nói từng câu từng chữ đều rất rõ ràng, không giống một người điên, đây là chuyện gì? Sao lại cảm thấy khác lạ?

Vân Thanh Nhiễm thấy bộ dáng cha mẹ nàng khiếp sợ không nói ra lời, không khỏi bật cười: “Hai người không cần kinh ngạc như vậy, bệnh của ta đã tốt rồi, các người cũng không cần đứng xa như vậy, ta không cần người.”

Nếu nói vừa rồi Vân Viễn Hằng cùng Vân thị còn hoài nghi, bây giờ bọn họ đã biết được một tin, nữ nhi điên nhiều năm của bọn họ đã không còn điên nữa.

Một lần nữa hai người đánh giá Vân Thanh Nhiễm.

Qua một lúc sau, Vân Viễn Hằng mới một lần nữa mở miệng, “Con, thật sự không điên nữa sao?”

“Phụ thân, ta không điên nữa, chẳng lẽ người không cao hứng sao?” Vân Thanh Nhiễm nhìn cha mẹ nàng, bọn họ đối với nàng không giống như cha mẹ đối với con của mình, rõ ràng xa cách.

Trên mặt Vân thị lộ ra vui mừng tươi cười, “Thật sự là quá tốt, thật không ngờ con đã khỏi bệnh! Lúc trước ta và cha con đều không nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay.”

Vân thị tiến lên, đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, ôm lấy Vân Thanh Nhiễm vẫn đang nằm trên ghế.

Đây là cảm giác được mẫu thân ôm ấp, thật ấm áp, nhưng mà Vân Thanh Nhiễm còn chưa kịp hưởng thụ loại ấm áp này, nó đã mất đi độ ấm.

“Con đã khỏi bệnh? A! Khó trách thế tử gia lại muốn lấy con!” Vân Viễn Hằng bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Quân Mặc Thần nói dối Vân Thanh Nhiễm là nhất kiến chung tình, bởi vì hắn đã nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm bình phục.

“Đúng rồi, Thanh Nhiễm, con đã hết bệnh rồi, vậy con liền cự tuyệt hôn sự cùng thế tử gia đi!” Vân thị bỗng nhiên nói.

“Vi sao phải cự tuyệt?” Vân Thanh Nhiễm cười hỏi.

“Hiện tại con hết điên rồi, mà thế tử gia kia sắp phải rời xa nhân thế, nếu con muốn cự tuyệt, ta nghĩ hoàng thượng và thái hậu sẽ không trách tội con đâu!” Nghe xong nửa câu đầu, Vân Thanh Nhiễm còn có chút cảm động, chính là câu kế tiếp, Vân thị lại nói, “Cứ như vậy là con có thể danh chính ngôn thuận thay thế Yên Nhiên gả đến Đàng Ngụy rồi.”

Thì ra, cho dù Vân Thanh Nhiễm hết bệnh rồi, thì trong mắt Vân thị, nàng cũng chỉ có thể danh chính ngôn thuận thay Vân Yên Nhiên đi hòa thân.

Vân Thanh Nhiễm nở nụ cười, nàng thật đúng là có một đôi cha mẹ yêu thương nàng! “Nhưng mà ta không muốn cự tuyệt hôn sự với thế tử gia, càng không muốn gả đến Đàng Ngụy.”

Vân Thanh Nhiễm cự tuyệt đối lấy ánh mắt bất mãn của Vân thị và Vân Viễn Hằng.

“Đứa nhỏ này, con nói mê sáng cái gì vậy? Bệnh vừa mới khỏi, không được hồ đồ!” Trên mặt Vân thị có chút mất hứng.

(1) Diễm quan quân phương (艳冠群芳): có thể hiểu là mỹ nữ hoặc người con gái hoàn hảo không tỳ vết.

Chương 11: Nàng là muội muội con!

“Ta cũng không nói mê sảng gì cả, nếu nương người cảm thấy xuất giá đến Đàng Ngự xa xôi là một chuyện tốt, không bằng để cho muội muội gả đi đi.” Vân Thanh Nhiễm miễn cưỡng nói.

“Sao có thể để muội muội của con gả đi chứ! Muội muội của con được nuông chiều từ nhỏ, sao có thể chịu được chặng đường xa như vậy, lại làm sao đi đến nơi Đàng Ngự kia chịu khổ đây?” Gần như không cần suy nghĩ, Vân thị buột miệng nói ra.

Thì ra Vân Yên Nhiên được nuông chiều từ bé, thân mình quý giá, mà Vân Thanh Nhiễm nàng là mạng cỏ cây.

“Nương cảm thấy muội muội không chịu nổi khổ, vậy ta thì chịu được sao?” Vân Thanh Nhiễm nhũn mày, khoản này bọn họ định tính như thế nào đây?

Vân thị ghen lời, có chút quần bách, bà đích xác là quá nóng lòng, tưởng rằng bệnh của Vân Thanh Nhiễm đã tốt lên, thì nỗi phiền lòng đang quanh quẩn ở trong lòng bà cũng có thể giải quyết.

Vân Viễn Hằng nói tiếp, “Thanh Nhiễm, bệnh của con đã bình phục, chúng ta thật cao hứng, nhưng chuyện trước mắt, hôn sự của con và muội muội con lại khiến cho chúng ta đau đầu không thôi. Yên Nhiên với con không giống nhau, Yên Nhiên nó còn có tiền đồ sáng lạn, vừa mới cập kê đã có người đến cầu hôn nói liền không dứt, hơn nữa người mà muội muội của con ngưỡng mộ trong lòng là Cửu điện hạ, cùng người mình thương xa cách là một chuyện hết sức thống khổ, con cũng không muốn nhìn thấy Yên Nhiên nó hương tan ngọc nát chứ?”

Vân Viễn Hằng có ngụ ý là, Vân Yên Nhiên không gả đến Đàng Ngự, còn có thể gả cho những người trong sạch khác, mà trong đó lựa chọn tốt nhất chính là Cửu hoàng tử đương triều, còn Vân Thanh Nhiễm, cái tiếng kẻ điên vẫn còn tồn tại ở đó, cho dù bệnh điên khỏi rồi, cũng sẽ không có người tốt lành gì tới cầu hôn, cho nên đi Đàng Ngự hòa thân đúng là lựa chọn tốt nhất của Vân Thanh Nhiễm.

“Phụ thân chẳng lẽ đã quên, thánh chỉ hoàng thượng mới tới, hôn sự giữa ta cùng với thế tử gia đã định, không cần phải lo lắng đến vấn đề không gả đi được nữa rồi sao!” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy có chút buồn cười, nàng đáng làm vật hi sinh sao? Ai quy định thế!

“Con đứa nhỏ này sao lại không nghe lời như vậy! Thế tử gia không sống được quá năm sau, chẳng lẽ con còn cảm thấy con có được một mối nhân duyên à? So sánh mà xem, đi đến Đàng Ngự tuy rằng khổ một chút, nhưng ít nhất có thể lâu dài!” Vân thị bắt đầu dĩ thử dài, giống như đang trách tội Vân Thanh Nhiễm không nghe lời.

“Nương nói thực có đạo lý, chỉ là ta nghe nói hoàng đế Đàng Ngự kia năm nay đã sáu mươi có thừa, lão cũng có thể làm ông của ta được rồi, hơn nữa tính cách tàn bạo, trước đó đã có không ít lời đồn về những nữ tử trẻ tuổi bị bạo chết trong cung, nương người quả thật là vì hôn nhân lâu dài của nữ nhi nên mới nói với nữ nhi những lời này sao?” Vân Thanh Nhiễm cũng làm không ít việc, đối với việc liên quan đến chuyện của mình thì lại càng phải nghe ngóng thấu đáo.

Cha nương nàng từ lúc nàng tỉnh lại đến giờ đều không làm gì, bọn họ nói cái gì thì nàng liền tin cái đó sao?

Lời nói dối bị vạch trần trắng mặt, trên mặt Vân thị rất xấu hổ, có chút thẹn quá hoá giận, “Con đứa nhỏ này, đây là đang cãi lại nương à?”

“Nếu ngài cảm thấy thế, thì là vậy.” Vân Thanh Nhiễm cười lạnh, các người đều tính toán hy sinh nàng, còn không cho phép nàng cãi lại sao?

“Nghe nghiệp chướng! Yên Nhiên là muội muội của con mà!” Vân Viễn Hằng trách cứ, “Cho dù con điên nhiều năm như vậy, nhưng huyết mạch thân tình sao con có thể không để ý đến? Rõ ràng con có thể cứu Yên Nhiên, lại không cứu, con có đáng được gọi là tỷ tỷ không?”

Tỷ tỷ ư?

Làm tỷ tỷ của một muội muội chỉ biết gọi nàng là “Kẻ điên kẻ điên” rồi trêu đùa nàng, nàng sợ là không có cái mệnh đó!

“Thứ cho nữ nhi những năm gần đây sống một mình không hiểu thân tình là cái gì.” So với việc Vân Viễn Hằng cùng Vân thị hỗn hển, trên mặt Vân Thanh Nhiễm không chút sợ hãi.

“Mặc kệ người có đồng ý hay không, chuyện này cứ quyết định như vậy, ngày mai ta sẽ tâu lên hoàng thượng, nói bệnh điên của người đã khỏi hẳn, hơn nữa không muốn gả cho thế tử gia của Trần Nam Vương phù làm vợ, mà nguyện ý xuất giá đến Đàng Ngự xa xôi!” Vân Viễn Hằng thấy dụ dỗ thế nào cũng không khai thông được, liền tự tiện quyết định.

Lúc này, Vân thị cũng không có ý kiến, mắt thấy ngày hòa thân càng lúc càng gần, sự tình không thể kéo dài được nữa, cứ trễ mãi, đến lúc thay người cũng không còn kịp rồi.

“Phụ thân đại khái có thể đi bẩm báo với Hoàng thượng, đến lúc đó hoàng thượng gặp một Văn phủ Nhị tiểu thư mắc bệnh điên càng thêm lợi hại, không biết phụ thân đại nhân ngài có gánh nổi tội khi quân không đây?” Muốn giả bộ người thông minh thì khó, chứ giả làm người điên chẳng phải quá dễ sao?

Vân Thanh Nhiễm đã lười gọi Văn Viễn Hằng là phụ thân, sửa miệng gọi thành phụ thân đại nhân.

“Ngươi!” Văn Viễn Hằng bị Vân Thanh Nhiễm chọc cho tức giận không nhẹ, ông ta thật không ngờ Vân Thanh Nhiễm hết bệnh điên rồi sẽ khó ứng phó như vậy, “Chuyện này ngươi nghe cũng phải nghe, không nghe cũng phải nghe!”

Văn Viễn Hằng hung ác, sau khi rống Vân Thanh Nhiễm xong, liền sai hai gã sai vặt ông ta mang đến, “Các ngươi coi chừng nàng, không cho phép nàng rời khỏi Tiểu Trúc này nửa bước!”

Văn Viễn Hằng nói xong, liền lôi kéo phu nhân của mình rời đi, không muốn nói chuyện với Vân Thanh Nhiễm nữa, bởi vì có nói nữa cũng sẽ chỉ khiến bọn họ càng thêm tức giận, giận dữ thì này không biết suy nghĩ cho muội muội của mình!

Trên mặt Vân Thanh Nhiễm thoáng hiện nụ cười thần nhiên.

Hai nha hoàn Lục Trúc cùng Hồng Mai vô cùng sốt ruột, sợ sự tình không dễ dàng mới có thể xoay chuyển lại trở về điểm xuất phát.

“Tiểu thư, làm sao bây giờ?” Lục Trúc dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Vân Thanh Nhiễm, vừa định tới gần Vân Thanh Nhiễm, trước người đã bị hai gã sai vặt lưu lại kia chặn.

“Lục Trúc, Hồng Mai, hai người các ngươi cứ làm việc của mình đi, ta ở chỗ này phơi nắng, không sao.” Vân Thanh Nhiễm không biểu hiện khẩn trương giống như Lục Trúc cùng Hồng Mai.

Lục Trúc cùng Hồng Mai có chút do dự, “Dạ.”

Hai người đi xuống chuẩn bị bữa tối, Tiểu Trúc này có phòng bếp nhỏ độc lập, đồ ăn đều là tự mình làm, không làm cùng phòng bếp lớn bên ngoài.

Hai gã sai vặt nhìn Vân Thanh Nhiễm, nghĩ đến thái độ mạnh mẽ vừa rồi của nàng không biết sẽ làm ra chuyện quá khích gì, không ngờ tới nàng thực sự chỉ nằm ở ghế phơi nắng, thỉnh thoảng ăn một chút hoa quả ở bên cạnh, bộ dáng hết sức nhàn nhã.

“Có muốn ăn chút gì không, giám sát ta cũng không phải chuyện một hay hai canh giờ, bụng mà đói thì sẽ không có khí lực để giám sát tiếp đâu!” Vân Thanh Nhiễm cười khanh khách nói.

“Ngươi không cần đùa giỡn bịp bợm, chúng ta sẽ không nghe theo ngươi!” Thái độ của hai gã sai vặt vô cùng kiên định.

“Vậy sao? Ha ha, chỉ mong các ngươi sẽ giống như lời các ngươi nói.” Vân Thanh Nhiễm vừa nói vừa ăn hoa quả, chỉ để lại cây tăm vốn cắm ở bên trên hoa quả.

Hai cây tăm, vậy là đủ rồi.

Chỉ thấy tay Vân Thanh Nhiễm nhoáng lên một cái, hai cây tăm trong tay liền hướng tới hai gã sai vặt bay đi, vô cùng chuẩn xác đâm vào hai huyệt đạo trên thân, hai người lúc này liền ngất đi.

Sức lực của thân thể này không đủ, bằng không hai cây tăm kia đã có thể hoàn toàn cắm sâu vào trong thân thể của bọn họ, chứ không chỉ cắm vào một nửa như bây giờ.

Có điều thế này cũng đủ rồi, đủ để khiến hai người đó lâm vào trạng thái mê man.

Vân Thanh Nhiễm gọi Lục Trúc cùng Hồng Mai đến, cho bọn họ đem hai gã sai vặt giấu đi, còn nàng thì theo chính lối chó nàng mà đục rời khỏi Tiểu Trúc.

Chỉ mong qua ít ngày nữa, nàng có thể đi từ bên trên, chứ không phải phía dưới.

Nơi Vân Thanh Nhiễm muốn đi chính là Trấn Nam Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ngày kia sẽ thành thân

Vân Thanh Nhiễm vốn muốn đi Trấn Nam vương phủ tìm Quân Mặc Thần, kết quả Quân Mặc Thần không có ở phủ, nàng liền không đi nữa.

Vân Thanh Nhiễm đi lấy quần áo lần trước đặt may, bây giờ ra ngoài phủ nàng vẫn mặc quần áo mà ngày hôm đó Hồng Mai và Lục Trúc tìm cho.

Lão bản nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm liền chặc chặc khen : “Công tử nên sớm đến chỗ chúng ta may quần áo mới phải, ban đầu công tử mặc áo vải thô đuôi ngắn, mắt lão lại thật kém, không nhìn ra công tử có thể tao nhã bậc này, nếu đi ra ngoài, chỉ sợ tâm của các cô nương đều đánh rơi mất.”

“Lão bản ông nói đùa, đây là bạc còn lại.” Hiện giờ Vân Thanh Nhiễm không thiếu ngân lượng, tuy rằng đồ cưới của nàng bị phụ thân thu đi rồi, nhưng nàng vẫn còn ngân lượng lần trước lấy được trong tay Mộ Dung Tu ở Tụ Bảo trai.

Vân Thanh Nhiễm thay đổi một bộ đồ, sau đó đem mấy bộ còn lại cho vào bao mang đi.

Trở lại Vân phủ, Vân Thanh Nhiễm cúi vào từ lỗ chó, vừa ngẩng đầu lên nghênh đón nàng chính là khuôn mặt mị hoặc chứng sinh.

Oái!

Vân Thanh Nhiễm thật không ngờ được người nghênh đón mình lại là Quân Mặc Thần.

“Hóa ra Vân phủ còn có một nơi đi tốt như vậy, khụ khụ...” Hôm nay Quân Mặc Thần đột nhiên đến thăm Vân phủ, Vân Viễn Hằng không có nhà, hắn liền tự mình chạy đến Tiểu Trúc tìm Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm không rõ sự tình, hai nha hoàn Lục Trúc và Hồng Mai không thể giấu diếm Quân Mặc Thần, sau đó bắt buộc dĩ nói cho Quân Mặc Thần việc Vân Thanh Nhiễm từ lỗ chó chuồn êm ra khỏi Vân phủ.

Vì thế liền có một màn Quân Mặc Thần bắt được Vân Thanh Nhiễm một thân nam trang từ bên ngoài trở về.

Nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm một thân nam trang, Quân Mặc Thần thật có hứng thú, thân là nữ nhi, mặc một thân nam trang, thật ra rất có phong vị, vừa nhìn thấy thật không nhận ra là nữ nhân.

Khuôn mặt kia bùng bùng anh khí, thật không thua nam nhi.

“Sao ngươi lại ở nơi này?” Vốn hôm nay Vân Thanh Nhiễm xuất môn đi tìm Quân Mặc Thần, không nghĩ tới hắn không ở Trấn Nam vương phủ lại chạy đến Vân phủ.

“Tiểu thư, chúng ta không ngăn được thế tử gia, theo lý mà nói hai người không nên gặp mặt, phải đợi đến đêm đại hôn mới được...” Lục Trúc cảm thấy Quân Mặc Thần làm như vậy là không hợp lý, nhưng lại không có cách nào đưa hắn ra khỏi Tiểu Trúc.

“Lục Trúc, không sao, nghi lễ này chỉ đối với dân thường, chúng ta một ma ồm, một người điên, quy củ này chúng ta không cần tuân theo.” Vân Thanh Nhiễm vốn không ngại mấy thứ này, vốn là một đôi không theo lễ thường, như vậy vì sao bọn họ phải làm theo quy định của người khác chứ?

Quân Mặc Thần nghe Vân Thanh Nhiễm nói, khóe miệng khẽ nhếch lên, đúng như lời nàng nói, bọn họ một là con ma ồm, một là người điên, làm gì có chuyện làm theo lễ thường đây? “Ta đến là để cùng ngươi thương lượng hôn sự, ngày kia sẽ cử hành hôn lễ, có được không?”

“Ngày kia?” Lục Trúc nghe được lời nói của Quân Mặc Thần, trực tiếp kêu lên tiếng, nào có chuyện nhanh như vậy? Thế này làm sao có thể chuẩn bị kịp mọi thứ được.

“Không có vấn đề.” Vân Thanh Nhiễm gật đầu, đồng ý đề nghị của Quân Mặc Thần, cứ như vậy, phụ thân của nàng sẽ không còn thời gian để gây khó dễ nữa.

“Chỉ là hôn lễ có chút thiếu sót, ngươi sẽ không để ý chứ? Khụ khụ khụ...” Tuy rằng Trấn Nam vương phủ làm việc hiệu suất kinh người, nhưng muốn trong vòng hai ngày chuẩn bị tốt một hôn lễ, e rằng sẽ có chút thiếu sót.

“Ta sẽ không để ý, cảm ơn ngươi.” Vân Thanh Nhiễm hướng Quân Mặc Thần nói lời cảm tạ, mặc kệ Quân Mặc Thần có phải đã biết tình cảnh hiện tại của nàng hay không, từ đáy lòng nàng vẫn nên cảm tạ hắn.

“Khụ khụ,” Sắc mặt Quân Mặc Thần vẫn tái nhợt như trước, cười như không cười nói, “Ngươi đã nói rồi, thân thể này của ta không tốt, muốn thú nương tử đúng là không dễ dàng, đã khó có được cơ hội, cho nên phải nắm chắc, chờ sau này vào quan tài, ngày rằm hàng tháng cũng có được nén hương nhà.”

“Thế tử gia, ngài đừng nói điềm xấu như vậy!” Lục Trúc nghe Quân Mặc Thần nói thế, cũng cảm thấy có chút ưu tư, kỳ thật thế tử gia cũng rất đáng thương, tuy rằng thân phận của hắn tôn quý hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần, nhưng mà thân thể như vậy, khẳng định cũng rất vất vả rồi?

Thế tử gia là người tốt, cứ như mà chết đi, quả thật có chút đáng tiếc.

Vân Thanh Nhiễm nghe Quân Mặc Thần nói, còn nửa đùa nửa thật đồng ý với hắn: “Về sau cho dù ta tái giá cũng sẽ mang theo bài vị của ngươi!”

Một câu nói thê lương cỡ nào! Mang theo bài vị hắn đi tái giá!

Có phải còn muốn đưa bài vị của hắc đặt vào đầu giường của bọn họ, mỗi ngày nhìn Vân Thanh Nhiễm và người nàng tái giá ân ân ái ái không đây?

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần ho dồn dập một trận, cũng không biết là bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm làm cho tức hay là đúng lúc có cơn ho, một lúc sau mới ngừng lại: “Hai ngày này ta sẽ cho người trong phủ đến đây, Quân Kiệt sẽ canh ở bên ngoài Tiểu Trúc, còn có một vị ma ma thay người chuẩn bị hết thảy, giá y đã làm tốt, có gì không thích hợp, thì sửa lại!”

Quân Mặc Thần lo lắng hết sức chu đáo, tựa hồ đã sớm dự đoán được người Vân phủ sẽ không chuẩn bị đồ cho Vân Thanh Nhiễm, tất cả đã an bài thỏa đáng.

Nhất thời Lục Trúc đối với Quân Mặc Thần càng thêm sùng bái, nếu thế tử gia không phải bị bệnh tình nguy kịch thì gả cho hắc sẽ có bao nhiêu cái tốt, về sau tiểu thư đi theo hắc, sẽ không phải chịu khổ, nàng và Hồng Mai cũng vui vẻ sống qua ngày.

Nhưng sự thật lại tàn khốc, thế tử gia là người tốt, thân phận địa vị cao, chỉ là mắc bệnh nan y.

Quân Mặc Thần nói xong, liền để lại Quân Kiệt và đưa một vị ma ma đến đây chuẩn bị đồ cho Vân Thanh Nhiễm.

Quân Kiệt đã gặp qua Vân Thanh Nhiễm một lần, khi đó hắc không biết nữ tử này lại thành thế tử phi Trần Nam vương phủ của bọn họ, cho nên không để ý.

Hiện tại gặp lại Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm vẫn một thân nam trang, cảm thấy nàng đúng là một người xuất sắc, hắc cảm thấy nữ nhân này rất xứng với gia nhà hắc.

Một nữ tử như vậy, trước kia quả thực là người điên mà người khác sợ hãi sao?

Quân Kiệt thực rất khó tưởng tượng được bộ dáng điên điên khùng khùng của Vân Thanh Nhiễm, cảm thấy không tin được.

“Người cứ nhìn chăm chăm chủ tử tương lai như vậy hả?” Vân Thanh Nhiễm cười nói với Quân Kiệt, nàng cũng biết vì sao Quân Kiệt lại nhìn chăm chăm nàng lâu như vậy, chỉ là khi nhìn thấy biểu tình không thể tin được của hắc, liền cố ý dọa nói.

“Ách...” Quân Kiệt lấy lại tinh thần, lúc này mới ý thức được mình thất thố: “Thế tử phi thứ tội, nô tài vừa rồi thất thần, hi vọng thế tử phi không trách tội.”

“Đừng khẩn trương như vậy, ta không cần người, cũng sẽ không ăn người.” Vân Thanh Nhiễm gấp bộ dạng khẩn trương của Quân Kiệt, liền cảm thấy buồn cười, nàng thoát nhìn rất khùng bố sao?

“Ách...” Bị Vân Thanh Nhiễm nói trúng suy nghĩ trong lòng, Quân Kiệt có chút quẫn bách.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ta không cho phép Thanh Nhiễm gả cho hắc!

“Thế tử phi nương nương tương lai, mời theo lão thân vào trong nhà thờ giá y một chút.” Ma ma đến từ vương phủ nói với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu, liền theo bà đi thờ giá y.

Thật không thể tin được thân giá y này chỉ dùng thời gian vài ngày đã làm ra, dùng là gấm hoa tốt nhất, từng mũi kim từng sợi chỉ đều được chế tác cực kỳ tinh xảo, mẫu đơn kia dùng chỉ tơ vàng thêu trông rất sống động.

Ngay cả ma ma cũng thấy ngạc nhiên, một thân đồ thẩm hi phục làm cho Vân Thanh Nhiễm có vài phần yêu diễm, khiến nàng vốn có chút thanh lãnh lại tràn ngập hấp dẫn.

“Thế tử phi nương nương, ngài cũng thật đẹp, ngài là nương tử đẹp nhất mà lão thân từng gặp, để lão thân cẩn thận nhìn một chút, xem quần áo này còn chỗ nào không thích hợp.” Ma ma bảo Vân Thanh Nhiễm quay mấy vòng trước mặt bà.

“Phần eo vẫn hơi rộng một chút.” Ma ma quan sát một phen, cảm thấy y phục đại thể cũng vẫn rất vừa người, “Thế tử phi nương nương ngài cảm thấy thế nào?”

“Rất tốt, không có vấn đề gì lớn, hết thảy đều theo ý tứ của ma ma mà lo liệu đi.” Vân Thanh Nhiễm cũng hiểu được thân quần áo này rất đẹp, cũng một Quân Mặc Thần có thể ở trong thời gian ngắn như vậy cho người may gấp ra y phục đẹp thế này.

“Vâng, lão thân chắc chắn hết sức làm cho thể tử phi nương nương ngài thỏa mãn.” Ma ma để Vân Thanh Nhiễm thử xong giá y, lại để cho nha hoàn mang tử vương phủ tới đem trang sức trình lên, “Thể tử phi nương nương, những trang sức này đều là thể tử gia chuẩn bị cho thể tử phi nương nương, do thể tử phi nương nương tự mình chọn lựa cho ngày đại hôn.”

Nói thật, hôn lễ này chính Vân Thanh Nhiễm cũng không quá để ý, hiện giờ thấy những thứ này ngược lại nhìn ra được Quân Mặc Thần mất không ít tâm tư, có lẽ với hắn mà nói, đây là hôn lễ duy nhất trong kiếp này của hắn, cho nên muốn làm thật náo nhiệt, long trọng một chút.

Vân Thanh Nhiễm nhìn trang sức được mang lên, riêng vòng tay long phượng đã có mấy đôi, chắc là để Vân Thanh Nhiễm chọn lựa được một đôi muốn đeo nhất.

Vân Thanh Nhiễm tùy ý chọn hai kiện trang sức, nghe nói nữ tử hoàng triều Thịnh Vinh thành thân phải đội mũ phượng rất nặng, nặng chừng một cân, nhà người bình thường còn như thế, vậy vương phủ chẳng phải là càng nặng sao? Thật không cần phải mang theo một đồng trang sức tự làm khổ chính mình mà.

Một con ngựa trắng chạy như bay mà qua, tiếng vó ngựa dồn dập còn chưa chậm lại, chỉ thấy nam tử lập tức nhảy lên, đi thẳng vào trong Vân phủ.

Nam tử một thân áo giáp, rõ ràng là một vị tướng lĩnh, người gác cổng của Vân phủ nhận ra nam tử.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia...”

Thanh âm còn chưa hạ xuống, đã sớm không còn bóng dáng nam tử.

Nam tử chính là đại thiếu gia Vân phủ, nhi tử duy nhất của Vân Viễn Hằng, Vân Tử Hy

Mười bảy tuổi theo quân xuất chinh, hiện giờ đã gần hai mươi bốn, sau khi ý chỉ sắc phong Vân Yên Nhiên làm công chúa xuất giá đến Đảng Ngụy xa xôi ban xuống, hoàng thượng liền chấp thuận cho Vân Tử Hy quay về kinh, vốn hoàng thượng cũng có ý định triệu hồi, cho đảm nhiệm chức vụ ở kinh thành.

Sau khi nhận được ý chỉ Vân Tử Hy đi được nửa đường, liền nghe tin tức Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm thành hôn, vì thế bỏ lại tướng sĩ, một mình một người thúc ngựa một ngày một đêm chạy gấp về kinh thành.

Vừa vào phủ, Vân Tử Hy chiến bào chưa cởi, bội kiếm cũng không buông, liền xông vào trong thư phòng phụ thân.

Lúc Vân Viễn Hằng nhìn thấy Vân Tử Hy cũng hoảng sợ, tiếp đó chuyển sang vui mừng, “Hy Nhi! Sao con đã trở về rồi? Không phải là còn hai ngày nữa con mới về đến nơi sao?”

Nhìn thấy nhi tử đã lâu không gặp, Vân Viễn Hằng khỏi phải nói là có bao nhiêu kích động.

Đây là con ông, trưởng thành, thành thực, cũng càng thêm cường tráng!

“Cha, chuyện của Thanh Nhiễm là như thế nào? Vì sao lại đột nhiên như vậy, sao phải gả muội ấy cho thể tử gia?” Vân Tử Hy không để ý nói việc khác với Vân Viễn Hằng, hắn đang sốt ruột về hôn sự của Vân Thanh Nhiễm.

Đề cập đến chuyện của Vân Thanh Nhiễm, Vân Viễn Hằng liền nhíu mày, hiện giờ thể tử gia trực tiếp phái người canh giữ ở bên ngoài Tiều Trúc, lại đem ngày kết hôn định vào ngày mốt, ông chính là có tâm muốn gây khó dễ cũng không có chỗ để xuống tay, “Ài, đừng nói nữa.”

“Cha, cho dù Thanh Nhiễm muội ấy có bệnh trong người, nhưng có lẽ sẽ có một ngày muội ấy khôi phục, thể tử gia kia tuy rằng thân phận cao quý, nhưng cũng không còn sống được bao lâu, sao có thể gả Thanh Nhiễm đi...” Làm quá phụ, lời này, Vân Tử Hy tới bên miệng cũng nói không nên lời.

Vân Viễn Hằng biết nhi tử độc nhất của mình yêu thương nhất chính là Nhị muội muội của nó, Vân Thanh Nhiễm từ nhỏ đã thân cận với Vân Tử Hy, trong một thời gian dài, gần như đều là Vân Tử Hy làm ca ca mang theo muội muội.

Vân Tử Hy lớn hơn Vân Thanh Nhiễm chín tuổi, lúc Vân Thanh Nhiễm sinh ra, hắn đều muốn đoạt lấy ôm, khi đó hắn còn hỏi nương mình, vì sao muội muội nhỏ như vậy.

Cảm tình của Vân Tử Hy cùng Vân Thanh Nhiễm so với vợ chồng Vân Viễn Hằng còn thâm sâu hơn rất nhiều.

Thời điểm Vân Thanh Nhiễm bị điên, Vân Tử Hy phải chuẩn bị xuất chinh, Vân Tử Hy không muốn bỏ rơi Thanh Nhiễm đang bệnh, còn thật sự kéo dài thời gian, nhưng hắn cũng không phải là hạnh lâm cao thủ, lưu lại cũng không giúp đỡ được gì, lại thêm quân lệnh như núi, không chấp nhận được hắn không theo, đành phải rời đi.

Bên ngoài mấy năm nay, hắn vẫn luôn nhớ đến Vân Thanh Nhiễm, nhưng hoàng triều Thịnh Vinh tuy rằng toàn thể phồn vinh hưng thịnh, vùng phía Nam lại luôn bị gây rối, hắn ở biên ải nơi xa, cũng không về được.

Không ngờ tới, một lần được trở về, thể nhưng lại nghe thấy tin tức ngoài ý liệu.

Hắn không cho phép Thanh Nhiễm gả cho một nam nhân đã bước một chân vào trong quan tài!

“Hy Nhi, bệnh của Thanh Nhiễm đã tốt hơn rồi.” Vân Viễn Hằng nhớ tới chuyện này mà trong lòng vẫn còn tức giận, nữ nhi này sau khi thanh tỉnh thật không ngờ lại không nghe lời, ngay cả cha mẹ nó cũng chống đối!

“Cái gì?” Vân Từ Hy khiếp sợ, “Cha, cha nói bệnh của Thanh Nhiễm đã tốt hơn? Thật vậy chăng?” Còn có chuyện càng làm cho hấn cao hứng vậy à?

Cổ tình lại biết được tin nàng muốn gả cho Quân Mặc Thần trước tin tức tốt như vậy.

Vân Viễn Hằng gật gật đầu, “Đúng lúc gần đây.”

“Cha, vậy tại sao còn muốn cho gả muội ấy cho thế tử gia? Vậy chẳng khác gì là đoạt mất nhân sinh sau này của muội ấy cả!” Nói như vậy, Vân Từ Hy càng thêm không hiểu, nếu hết bệnh rồi, vì sao còn muốn ủy khuất Thanh Nhiễm như vậy?

“Là chính nó muốn gả, ta có biện pháp nào?” Vân Viễn Hằng không muốn thêm về chuyện này nữa, càng nói ông càng phiền, khó có khi nhi tử rời nhà đã lâu mới trở về, không nên nói chuyện mất hứng như vậy, “Được rồi Hy Nhi, chuyện này chúng ta không đề cập tới nữa, con vừa trở về, nhất định là mệt mỏi, nhanh chóng đi tắm rửa đổi một thân quần áo đi, sau đó người một nhà chúng ta ngồi xuống ăn bữa cơm thật ngon, đón gió tẩy trần cho con, mẹ con nếu biết con đã trở lại, không biết vui mừng đến thế nào đâu.”

“Không được, con trước đi tìm Thanh Nhiễm đã.” Vân Từ Hy hiện tại quan tâm nhất vẫn là chuyện của Vân Thanh Nhiễm, nói xong liền quay đầu chạy ra khỏi thư phòng Vân Viễn Hằng, trên đường bắt lấy một người, hỏi chỗ ở hiện tại của Vân Thanh Nhiễm, liền trực tiếp chạy tới.

Vân Từ Hy tới cửa Tiểu Trúc, liền bị Quân Kiệt ngăn lại.

“Nói này là chỗ ở của thế tử phi vương phủ tương lai, tạp vụ hạ đẳng không thể tùy tiện ra vào.” Quân Kiệt phụng mệnh Quân Mặc Thần canh giữ ở cửa Tiểu Trúc, nhìn thấy Vân Từ Hy phong trần mệt mỏi muốn đi vào, không chút do dự ngăn hấn lại.

Quân Kiệt cũng không nhận ra Vân Từ Hy, Vân Từ Hy rời kinh đã được bảy năm, Quân Kiệt chưa thấy qua hấn cũng rất bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Khả năng khóc vô địch của thế tử gia

“Muội ấy không phải!” Vân Từ Hy rút kiếm ra lần nữa, kiếm chưa ra khỏi vỏ, hấn dùng vỏ kiếm đụng mạnh xuống ngực của Quân Kiệt, làm cho Quân Kiệt lui về phía sau, không thể không mở ra một con đường cho Vân Từ Hy đi vào.

Vân Từ Hy đem Quân Kiệt đánh lui sang một bên, liền thu kiếm bước vào Tiểu Trúc.

Quân Kiệt từ dưới đất lao đảo bò dậy, tay phải che ngực, nam nhân này là ai, thân thủ thực mạnh, nhìn tình huống này, hấn không thể không thông báo cho thế tử gia.

Vân Từ Hy đi thẳng đến chỗ ở của Vân Thanh Nhiễm, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đang ở trong phòng nói chuyện với bọn nha hoàn, Vân Từ Hy mới dừng cước bộ.

Là muội ấy, thật sự là muội ấy, là Thanh Nhiễm, muội ấy không khóc, không nháo, muội ấy mỉm cười, muội ấy là Tiểu Thanh Nhiễm mà hấn quen thuộc.

Vân Từ Hy không nghe được thanh âm của Vân Thanh Nhiễm cùng nha hoàn, ý cười trên mặt dần dần hiện ra.

Vân Thanh Nhiễm nhạy cảm phát giác được phía sau mình có người nhìn chăm chú, xoay người, thấy được Vân từ Hy, nam tử một thân chiến bào chưa cời, anh khí bức người, tư thế oai hùng hiên ngang.

Nam nhân nhìn về phía nàng với ánh mắt thực nóng bỏng, làm cho Vân Thanh Nhiễm có chút không được tự nhiên.

Lục Trúc cùng Hồng Mai đến phủ chưa lâu, đương nhiên là không biết Vân Từ Hy.

“Tên hỗn đản này, sao nguoi có thể tùy tiện vào khuê phòng của tiểu thư nhà ta!” Lục Trúc chỉ vào Vân Từ Hy tức giận nói.

Vân Từ Hy đối với lời nói của Lục Trúc làm như không nghe thấy, hấn nhìn Vân Thanh Nhiễm một hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Thanh Nhiễm, muội thực sự khỏe rồi...”

Là ảo giác của nàng sao? Vân Thanh Nhiễm dường như thấy được khóe mắt nam nhân này ướt át.

Vân Từ Hy lại đi đến gần hơn nữa, Vân Thanh Nhiễm theo bản năng lùi về phía sau, duy trì khoảng cách với nam nhân trước mặt: “Người là ai?”

Vân Từ Hy dừng lại, “Thanh Nhiễm, muội làm sao vậy? Huynh là ca ca của muội, muội sao lại không nhận ra ta? Huynh là ca ca đây, có phải đã thay đổi quá nhiều, nên muội không nhận ra không?”

Vân Từ Hy liếc mắt một cái liền nhận ra Vân Thanh Nhiễm, dù đã không gặp nhiều năm, tiểu cô nương năm đó đã trở nên duyên dáng yêu kiều. Hắn vẫn nhận ra nàng ngay từ cái nhìn đầu tiên, bởi vì hắn nhìn nàng lớn lên, khuôn mặt của nàng đã sớm khắc sâu trong đầu của hắn.

Ca ca ư?

Vân Thanh Nhiễm có một ca ca xuất chinh đánh giặc, đại thiếu gia Vân phủ —— Vân Từ Hy, chính là người trước mắt này sao?

Lục Trúc cùng Hồng Mai nghe được lời nói của Vân Từ Hy, liền bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là đại thiếu gia à!

Lục Trúc chột dạ, nàng mới rồi vừa gọi đại thiếu gia là tên hỗn đản!

“Đại thiếu gia, sau khi tiểu thư khỏi bệnh liền không nhớ mọi việc trước kia, cho nên người mới không nhận ra ngài.” Lục Trúc phản ứng lại, giải thích mọi việc cho Vân Từ Hy.

Không nhớ rõ mọi chuyện trước kia?

Tuy rằng thật đáng tiếc, nhưng chỉ cần muội muội có thể khỏi bệnh là tốt rồi: “Không sao, Thanh Nhiễm, huynh không phải là người xấu, huynh là ca ca của muội, chuyện trước kia không nhớ thì không cần phải cố nhớ làm gì, quan trọng là, muội hết bệnh rồi.”

Trên mặt Vân Từ Hy mang theo vui mừng, tươi cười ấm áp.

Vân Thanh Nhiễm cảm giác được hắn rất quan tâm đến nàng, liền gật đầu với hắn: “Cảm ơn.”

“Đúng rồi, Thanh Nhiễm, vì sao muội lại đáp ứng gả cho thế tử gia?” Vân Từ Hy vẫn không quên chuyện quan trọng như vậy, thật vất vả muội muội mới khỏi bệnh, sao có thể gả cho một người như vậy đây?

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, ca ca này của nàng vừa mới trở về, sự tình phát sinh chắc hắn không biết: “Ca ca, muội không biết gả cho thế tử gia thì có gì không ổn”

“Không ổn, đương nhiên không ổn, huynh không đồng ý, huynh không đồng ý muội gả cho Quân Mặc Thần!” Thái độ của Vân Từ Hy thập phần kiên định, “Tóm lại, chuyện này không nói nhiều nữa, muội không cần lo lắng Vân phủ sẽ không đồng ý, mọi chuyện còn lại để cho ca ca xử lý.”

“Ca ca, là muội tự nguyện gả cho thế tử gia.” Thái độ Vân Thanh Nhiễm cũng vô cùng kiên định.

Vân Thanh Nhiễm vừa dứt lời, Vân Từ Hy liền đến gần, hai tay nắm chặt bả vai nàng: “Vì sao? Vì sao phải làm như vậy? Muội không để ý bên ngoài bàn tán gì sao, trước kia muội bị bệnh, nay hết bệnh rồi, muội sao có thể gả cho một người có thân thể như vậy, muội phải gả cho một nam tử xuất sắc.”

“Vân thiếu tướng quân cảm thấy bản thể tử không đủ xuất sắc sao? Khụ khụ...” Chỉ thấy Quân Mặc Thần chậm rãi từ bên ngoài đi vào, cười như không cười nhìn Vân từ Hy.

Vân Từ Hy buông Vân Thanh Nhiễm ra, quay người lại, theo lý thuyết khi hắn nhìn thấy Quân Mặc Thần thì phải hành lễ, nhưng hắn không làm, trực tiếp đi tới trước mặt Quân Mặc Thần.

“Thế tử gia, ta mặc kệ người khác nói muội muội ta thế nào, ở trong mắt ta muội ấy là đẹp nhất, ưu tú nhất, đáng ra phải được gả cho một người tốt, được yêu thương cả đời, nhưng mà thế tử gia, người không làm được!” Ở các phương diện khác Quân Mặc Thần đều tốt, nhưng mà hắn là một người sắp chết!

“Khụ khụ, thiếu tướng quân nói như vậy là không đồng ý đem Thanh Nhiễm gả cho bản thể tử?” Ánh mắt Quân Mặc Thần thập phần lợi hại, trong ngôn ngữ lộ ra chút uy hiếp.

Vân Từ Hy cũng bị khí thế của Quân Mặc Thần làm cho kinh ngạc, không nghĩ tới, một người ốm yếu như Quân Mặc Thần cũng có một mặt làm cho người ta sợ hãi như vậy, hắn dừng lại một lát, vẫn kiên định trả lời: “Không sai, ta không đồng ý việc Thanh Nhiễm gả cho thế tử gia.”

Vân Từ Hy nói xong, mọi người nín thở chờ đợi phản ứng của Quân Mặc Thần.

Nhưng mà, ai cũng không ngờ được, giây tiếp theo, Quân Mặc Thần đột nhiên khóc rống lên, vừa khóc vừa la hét: “Khụ khụ, chẳng lẽ nói, bản thể tử nhất định phải lẻ loi một mình đến chết sao? Nam nhi khác mới mười bảy, mười tám liền cưới vợ, bản thể tử là thế tử, đã sống hơn hai mươi năm đều không có thế tử phi, sau này chết rồi, khụ khụ khụ... Mà ta vốn chưa có chết... Vốn định ô ô ô... Phụ vương mẫu hậu ta chỉ có mình ta, sau này ta hai chân duỗi thẳng người nằm ngang, ít ra thì còn có vợ ta chiếu cố bọn họ, sau này sẽ chăm sóc họ trước lúc lâm chung, nhưng mà... ô ô ô...”

Lời nói của thế tử gia làm cho người ta thương cảm, chỉ là lời này từ trong miệng một đại nam nhân, trên gương mặt làm khuynh đảo chúng sinh kia lại còn có hàng nước mắt.

Bức tranh này tràn ngập quý dị cùng thương cảm.

Khóe miệng Vân Thanh Nhiễm mãnh liệt run rẩy...

Lúc trước nghe nói Quân Mặc Thần ở nơi của thái hậu một khúc hai nháo ba thất cổ đòi kết hôn cùng Vân Thanh Nhiễm, làm cho thái hậu cùng hoàng thượng không thể không đồng ý, hạ chỉ tứ hôn, nàng còn tưởng việc này chỉ là trên phố truyền bậy bạ, hôm nay vừa thấy mới biết những lời nói đó không phải là giả!

Quân Mặc Thần khóc thê thảm, than thở khóc lóc, “Quân Kiệt, khụ khụ khụ... Người nói cho gia, ô ô, gia chỉ là muốn kết hôn lấy vợ, chút yêu cầu ấy có quá đáng không?”

“Gia, không quá đáng, một chút cũng không quá đáng!” Quân Kiệt đối với khả năng khóc của gia nhà mình thì không hề có lực chống đỡ, liền chiều theo ý của Quân Mặc Thần.

“Nhưng mà đại cữu gia tương lai không đồng ý, khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Khóc nữa khóc mãi, Quân Mặc Thần ho càng thêm lợi hại.

Quân Kiệt cố gắng giúp đỡ Quân Mặc Thần thuận khí, “Gia, không có việc gì đâu, hôn sự này hoàng thượng cùng thái hậu đều đã đồng ý, cho dù thiếu tướng quân muốn ngăn cản cũng không thể vãn hồi, người vợ này sẽ là của ngài, chạy cũng không thoát, không thoát được đâu!”

“Nương tử là của ta?” Quân Mặc Thần dừng khóc.

“Đúng, là của thế tử gia ngài!”

*Y Giai: Ôi mẹ ơi, ta ôm bụng đi chết đây *đập đập bàn* =))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Đại hôn

Vân Thanh Nhiễm thật sự có chút dờ khóc dờ cười, một thế tử gia còn có thể nước mắt giàn giụa.

“Ca ca, cảm ơn huynh quan tâm ta, nhưng chuyện này là chính ta quyết định, huynh cứ coi như ta đã yêu thế tử gia, không phải thế tử gia không lấy là được rồi.” Vân Thanh Nhiễm nói với Vân Từ Hy, bởi vì Vân Từ Hy là thực sự quan tâm mình, động cơ không giống như phụ mẫu nàng không muốn gả nàng cho Quân Mặc Thần, cho nên Vân Thanh Nhiễm đối với Vân Từ Hy cũng không nói ra lời quá đáng, nhưng chuyện này cũng không có đường thương lượng, nàng muốn gả cho Quân Mặc Thần, đã định rồi.

“Thanh Nhiễm!” Vân Từ Hy găm lên giận dữ, “Muội đừng nói ngốc vậy! Muội có phải có chỗ khó xử nào hay không, nếu có muội cứ nói cho ca ca biết, chứ đừng nói những lời như vậy lừa ca ca được không?”

Thanh Nhiễm đã yêu thế tử gia sao? Hắn không chấp nhận lời giải thích như vậy.

Vân Từ Hy vội vàng trong lòng, hắn không thể để Thanh Nhiễm gả cho Quân Mặc Thần, không thể!

Không sai, ngày mai đã là ngày đại hôn, hắn ở chỗ này có nói nữa cũng vô ích, không bằng đi diện thánh xin thánh thượng thu hồi ý chỉ.

Nghĩ đến đây Vân Từ Hy chạy như bay ra ngoài.

Quân Mặc Thần đem sự cấp bách của Vân Từ Hy nhìn vào trong mắt, cười nhạt không nói.

Vân Từ Hy trở lại kinh thành, mộng còn chưa ngồi ấm chỗ ở Vân phủ, đã tiến cung đi diện thánh.

“Thần khẩn cầu hoàng thượng thu hồi ý chỉ tứ hôn cho muội muội vì thần cùng thế tử gia!”

“Vân ái khanh, sao mới vừa trở về đã nói chuyện này vậy.” Hoàng thượng vừa nghe đến hôn sự này cũng như thế nào không thôi, “Ài, lúc Thần Nhi đề cập đến hôn sự này, trẫm cùng thái hậu đều không đồng ý, nhưng Thần Nhi rất quyết tâm, từ khi hắn sinh ra đến nay, đã chịu nhiều khổ, gặp nhiều tội như vậy, cũng bởi ở trên nhân thế không được bao lâu, khó có lúc hắn nói chút yêu cầu với trẫm, trẫm và thái hậu tuyệt đối không cự tuyệt lý do của hắn.”

Kỳ thật hoàng thượng rất muốn ban thưởng cho Quân Mặc Thần một nữ tử tốt, không muốn ban thưởng một người điên cho hắn, nhưng mà Quân Mặc Thần chứa trái tim sắt, bọn họ nói như thế nào hắn cũng không chịu nghe, đành phải tùy theo hắn.

“Nhưng mà, hoàng thượng...”

“Không có nhưng mà gì cả, Vân ái khanh, tình trạng của muội muội người trên dưới kinh thành người nào mà không biết người nào mà không hiểu? Có thể gả vào vương phủ trở thành chính phi của Thần Nhi, đó đã là phúc phần của nàng, lúc này người đừng nói gì thêm nữa, ái khanh mới vừa trở lại kinh thành, hẳn nên nghỉ ngơi nhiều mới phải, qua thời gian này, người phải nhậm chức ở kinh thành rồi.”

Vân Từ Hy thật không ngờ thái độ hoàng thượng kiên định như vậy, không có một chút đường thương lượng.

“Tạ hoàng thượng, vi thần cáo lui.” Vân Từ Hy khó chịu trong lòng, không biết còn có phương pháp khác không.

“Ừ, lui ra đi.” Hoàng thượng cũng mệt mỏi, không muốn quan tâm nhiều đến hôn sự của Quân Mặc Thần thêm nữa.

Ngày thứ hai, Vân phủ được bố trí đặc biệt vui mừng, Tiểu Trúc vẫn luôn an tĩnh giờ phút này vô cùng náo nhiệt.

Hôm nay, không riêng Vân phủ cùng Trấn Nam Vương phủ náo nhiệt, kinh thành phố lớn ngõ nhỏ cũng đều rất náo nhiệt, đều đang nói chuyện say sưa về cộc hôn sự kỳ diệu này.

Thế từ bệnh cưới một người điên?

Thật đúng là buồn cười!

Tuy nói hôn lễ được chuẩn bị hết sức vội vàng, nhưng thứ Trấn Nam Vương phủ nên có cũng đều không giảm bớt, nhìn đội ngũ đón dâu, hàng ngũ đã qua Thiên Vũ môn, phía sau cùng còn chưa bước ra khỏi Trấn Nam Vương phủ.

Người mặc hi phục tân lang ngồi trên lưng ngựa tiến về Vân phủ nghênh thú Vân Thanh Nhiễm cũng không phải là Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần thân mình không tốt, không chịu được gầy vò trên ngựa, nên do bạn tốt của hắn, Cửu hoàng tử Dạ Minh Uyên đón vợ thay, chờ đem được Vân Thanh Nhiễm về vương phủ, thì sau đó Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm sẽ bãi đường thành hôn.

Dạ Minh Uyên vô cùng xuất sắc, hắn một thân hi phục đỏ thắm cười trên con ngựa trắng, dẫn tới mọi người liên tiếp nhìn về hướng hắn mà giật mình.

Cô nương gia nhìn thấy, đáy lòng nghĩ nếu như có một ngày kia, đổi lại đại hôn của chính Cửu hoàng tử, cũng ngồi trên lưng ngựa như vậy tới nghênh thú chính mình thì sẽ có bao nhiêu tốt đẹp đây!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đội ngũ đón dâu gặp mai phục

Bởi vì không nhìn thấy, Dạ Minh Uyên lại không dám tùy tiện đụng vào, đành phải mở miệng hỏi: “Người có khỏe không?”

Vừa mở miệng, liền hít vào một chút khói mê.

Dạ Minh Uyên thấy không rõ lắm, nhưng mà Vân Thanh Nhiễm lại có thể nhìn xem rõ ràng tình hình trước mắt, nàng không trả lời Dạ Minh Uyên, liền tiến lên nắm lấy tay Dạ Minh Uyên, lôi kéo hắn chạy đi.

Bên trong khói mê, đội ngũ đón dâu không nhìn thấy gì, cho nên đối phương muốn đợi khói mê tan đi mới đi vào tìm người.

Vân Thanh Nhiễm là người duy nhất xuyên qua khói mê nhìn rõ ràng tình huống xung quanh, thấy được xung quanh có người mai phục, nàng liền lôi kéo Dạ Minh Uyên chạy trốn, cách xa nơi này.

Dạ Minh Uyên vừa hỏi xong, liền thấy một bàn tay nhỏ bé lôi kéo hắn, hắn còn chưa biết được là ai nắm tay hắn, đối phương liền kéo hắn chạy xuyên qua màn khói mê.

Dạ Minh Uyên cảm giác được, bàn tay đó so với tay hắn thì nhỏ hơn rất nhiều, cũng mềm mại hơn rất nhiều, phản ứng đầu tiên của Dạ Minh Uyên là rút tay lại, nhưng mà vừa rồi hắn hít vào chút khói mê, khí lực mất đi một nửa.

Dạ Minh Uyên phát hiện, nàng lôi kéo hắn, một đường đi ra ngoài, một chút va chạm cũng đều không có.

Dần dần, khói mê cách càng xa bọn họ.

Vân Thanh Nhiễm lợi dụng khe hở của đối phương, thừa dịp hỗn loạn chạy thoát.

Chạy sâu vào trong một con ngõ nhỏ, Vân Thanh Nhiễm dựa vào tường nghỉ lấy hơi, thể lực thân thể này quá kém, mới chạy một lúc đã mệt mỏi, hơn nữa vừa rồi nàng vẫn ngừng thở, bây giờ cách xa khói thuốc mê, liền há to mồm để thở.

Dạ Minh Uyên hít vào ít thuốc mê, cho nên đầu hắn có chút mờ mịt, hắn thấy Vân Thanh Nhiễm, thấy trên người nàng là giá y.

“Ngươi là... Vân Thanh Nhiễm?” Dạ Minh Uyên kinh ngạc, vô cùng kinh ngạc, hắn biết Vân Thanh Nhiễm, là một nữ tử bị điên nhiều năm, làm sao nữ tử này có thể mang theo hắn chạy ra khỏi chỗ đó...

Vừa nói xong, Dạ Minh Uyên cũng không kịp hỏi, không nghe thấy gì nữa, lập tức hôn mê.

Sợ rằng đây là lần mà Dạ Minh Uyên mất mặt nhất từ trước đến giờ, ban nãy vừa mở miệng nói chuyện đã khiến hắn hít phải khói mê, ai biết được khói mê này mạnh như vậy...

★

Dạ Minh Uyên chậm rãi tỉnh lại, đợi cho ý thức của hắn hoàn toàn khôi phục, hắn liền mạnh mẽ ngồi dậy.

Nhìn xung quanh bốn phía, phát hiện một mình hắn ở trong phòng của một gia đình bình thường.

Trên người mặc hi phục đồ thẩm như trước.

Vân Thanh Nhiễm từ ngoài cửa tiến vào, trong tay bưng một cái chậu rửa mặt, nhìn Dạ Minh Uyên trên giường đã tỉnh lại: “Ngươi tỉnh? Nghi ngơi thêm chốc nữa đi, mê được kia rất mạnh.”

Lại một lần nữa nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, trong lòng Dạ Minh Uyên kinh ngạc không thôi, không biết dùng từ gì để hình dung nữ tử trước mặt này, nàng rất đẹp, cho dù hắn đã gặp vô số người đẹp, nàng là nữ tử đẹp nhất trong số những người hắn từng gặp qua.

Thoạt nhìn nàng còn thực giỏi giang.

Dạ Minh Uyên nhìn Vân Thanh Nhiễm đem chậu rửa mặt đến bên cạnh hắn, sau đó thả khăn mặt vào vắt khô, đưa cho hắn: “Lau mặt một chút đi, vừa rồi ngươi ngã xuống đất, mặt dính không ít bụi.”

Vân Thanh Nhiễm cũng không nói gì, vừa rồi nàng lôi hắn đến đây, nàng cũng không quên cảnh mặt hắn tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Dạ Minh Uyên chậm rãi lấy khăn mặt từ tay Vân Thanh Nhiễm, lau lau mặt mình rồi nói: “Đây là chỗ nào?”

“Là một nhà gần chỗ ngõ nhỏ vừa rồi, chủ nhân là một bà lão, ta gõ cửa sau của nhà bà, kể cho bà chút tình huống của chúng ta, xin bà cho mượn phòng tránh nạn một chút.” Trên người Vân Thanh Nhiễm không mang theo ngân lượng, liền lấy một chiếc trăm đưa cho bà lão kia.

“Ngươi, ngươi thật sự là Vân Thanh Nhiễm?” Dạ Minh Uyên lại một lần nữa hỏi Vân Thanh Nhiễm về vấn đề này, vừa rồi hắn ngất đi, không nghe được câu trả lời của Vân Thanh Nhiễm.

“Hôm nay còn có tân nương thứ hai à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại, phu quân thật đúng là có hai người, một người là đến đón dâu giúp – Dạ Minh Uyên, còn một người khác thì đang đợi ở vương phủ chờ bái đường – Quân Mặc Thần.

Dạ Minh Uyên nghe thấy câu hỏi của Vân Thanh Nhiễm, nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, “Thực sự rất khó tưởng tượng, người điên trong miệng mọi người lại là nữ tử trước mặt.”

Hai người này khác nhau quá lớn.

“Ha ha, cho nên ngươi vì kinh ngạc mà hôn mê?” Vân Thanh Nhiễm cố ý trêu chọc Dạ Minh Uyên, nàng biết hắn hôn mê là vì hít vào khói mê.

Dạ Minh Uyên nghe vậy, lần đầu tiên trong cuộc đời biết thế nào là quần bách.

Lúc này đây, hắn lại để cho một nữ tử cứu mình.

Nhìn thấy bộ dạng quần bách của Dạ Minh Uyên, Vân Thanh Nhiễm không quan tâm, nói: “Lúc này đối phương có chuẩn bị mà đến, chỉ là không biết mục tiêu của họ là ai, là lính lệ? Không có khả năng, vì tiền tài không đáng để đối địch với Trần Nam vương phủ, vậy thì mục tiêu là ngài – Cửu hoàng tử, người trong hoàng thất thật không đơn giản.”

Dạ Minh Uyên nghe thế, rất bội phục Vân Thanh Nhiễm thân là một nữ tử lại có thể hiểu rõ mọi chuyện như vậy: “Ngươi nói không sai, đối phương hẳn là nhắm vào ta, là ta liên lụy đến ngươi.”

Kỳ thật trong lòng Dạ Minh Uyên đã biết người kia là ai.

Vân Thanh Nhiễm cũng không truy cứu nữa, nếu là chuyện trong hoàng thất, không liên quan đến nàng, không biết có khi lại tốt hơn.

“Đợi cho đến khi mê được tan đi, những người đó chỉ có một ít thời gian để hành động, bởi vì Ngự lâm quân sẽ đuổi tới, chờ một lát nữa chúng ta có thể đi ra ngoài.” Vân Thanh Nhiễm đánh giá thời gian một chút nói.

Dạ Minh Uyên gật đầu, nàng nói rất đúng, “Đúng rồi, vừa rồi, người vì sao có thể kéo ta chạy thoát khỏi khói mê kia chuẩn xác như vậy, rõ ràng là khói mê dày đặc, cái gì cũng không nhìn rõ.”

Đây là chuyện mà Dạ Minh Uyên tò mò, vừa rồi một đường chạy đi, chớ nói là đụng vào người mai phục, mà ngay cả những người khác, cả đồ cưới cũng không đụng vào.

“Cái này là... trực giác nữ nhân.” Vân Thanh Nhiễm cười trêu ghẹo nói.

Dạ Minh Uyên nhìn Vân Thanh Nhiễm trêu đùa, nàng cười vô cùng đẹp, không giống những nữ tử diễm lệ trong cung, nàng tựa như một đóa sen xanh nổi trên mặt nước.

Dạ Minh Uyên biết Vân Thanh Nhiễm có điều giấu diếm, cũng không hỏi nhiều. Nàng cho hấn kinh hi thật lớn, kinh rất nhiều, hi cũng không thiếu.

Lúc sau, chủ nhân của căn nhà bùng một ít đồ ăn tiến vào.

“Đến đến đến, vợ chồng các người hấn là đói bụng rồi, trước ăn một chút gì đi, nơi này của ta cũng không có thứ gì tốt, chỉ có bánh ngô thôi, nếu các người không ngại thì hãy ăn một ít lót bụng.” Bà lão này sống một mình, có một đứa con trai ở bên ngoài làm công cho người ta, hàng tháng đem chút bạc trở về, cuộc sống của bà lão có vẻ túng quẫn.

Vừa rồi Vân Thanh Nhiễm nói với bà lão, hôm nay là ngày bọn họ thành thân nhưng gặp phải cường đạo, nên bọn họ phải chạy trốn, chờ đợi người trong nhà tới cứu.

Bà lão nhìn hai người cũng không nghi ngờ gì, vì hai người đều mặc hi phục, là thành thân không sai, hơn nữa quần áo hoa lệ, tất nhiên là người có tiền, có thể.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Cửu hoàng tử đỏ mặt

“Bà à, bà nghĩ sai rồi, hai người chúng ta không phải phu thê.” Dạ Minh Uyên vội giải thích nói.

Dạ Minh Uyên nghĩ, mình chỉ là thay thế Quân Mặc Thần tới đón thê, y phục tân lang này chẳng qua cũng chỉ mặc trong chốc lát thôi, chờ lúc nữa còn phải đem tân nương hoàn hảo không tổn hao gì đưa vào trong tay Quân Mặc Thần.

Hiện tại Dạ Minh Uyên có chút hiểu được Quân Mặc Thần vì sao lại muốn cưới Vân Thanh Nhiễm, bởi vì nàng không phải tiểu thư điền trang trong truyền thuyết kia.

Chẳng những không điền, ngược lại còn xuất sắc ngoài dự liệu.

Dạ Minh Uyên nghĩ, nếu như là một người thông tuệ như vậy, cho dù là làm phi tử của hấn, thì ít nhất hấn cũng sẽ không chán ghét.

“A ha ha, xem bà già ta đây nói chuyện kia, đúng rồi, còn chưa bái đường thì không thể tính là phu thê, có điều lập tức sẽ được!” Bà lão còn tưởng rằng hai người Dạ Minh Uyên cùng Vân Thanh Nhiễm tân hôn nên ngượng ngùng.

Dạ Minh Uyên và Vân Thanh Nhiễm cũng không giải thích nhiều.

Nghe động tĩnh bên ngoài càng lúc càng nhỏ, khói mê hấn là đã tan ra gần hết rồi, một khi khói mê tan ra, đôi phương muốn hành động ở trong kinh thành này sẽ trở nên vô cùng khó khăn, không thể không rút lui.

“Rầm rầm rầm——”

Một trận tiếng đập cửa vang lên dồn dập.

“Có ai không, mau tới mở cửa!” Ngoài cửa vang lên tiếng thúc giục.

Bà lão cùng Vân Thanh Nhiễm và Dạ Minh Uyên liếc nhau, chần chờ có nên đi mở cửa hay không.

Vân Thanh Nhiễm liếc mắt nhìn về phía cửa một cái, xuyên thấu qua vách tường cùng cửa gỗ, Vân Thanh Nhiễm thấy được một đám thân mặc hắc y đứng ở ngoài cửa, trên mặt đều mang theo mặt nạ huyền thiết màu đen, không phải quan binh, cũng có nghĩa những người này không phải đến cứu bọn họ.

“Bà à, ta cùng tướng công trốn đi trước, bà xem mấy người đến ở ngoài cửa có phải quan binh hay không, nếu như là quan binh thì bà bảo chúng ta đi ra, nếu không phải, thì cắt đuôi đừng lọt dấu vết.” Vân Thanh Nhiễm dặn dò bà lão.

Vân Thanh Nhiễm là cố ý nói như vậy, tuy rằng nàng biết người ở bên ngoài không phải quan binh, nhưng nàng không thể nói thẳng, như vậy sẽ làm cho bà lão cùng Dạ Minh Uyên hoài nghi.

Vân Thanh Nhiễm lo lắng, hiện tại cũng không nắm rõ được lai lịch của những người đó, cho dù vị Cửu hoàng tử bên người nàng đây vẫn vô song toàn, cũng không thể tùy tiện giao thủ với đối phương.

Bà lão vội vàng gật đầu, “Ta đã biết, trong phòng có một cái tủ, vợ chồng son hai người trước trốn vào trong tủ một lúc đi!”

Vì thế hai người Vân Thanh Nhiễm cùng Dạ Minh Uyên trốn vào trong tủ, bà lão nhìn hai người trốn kín rồi mới đi ra mở cửa.

Trong tủ rất chật chội, nhất là còn có hai người trưởng thành muốn chui vào.

Thân hình Vân Thanh Nhiễm còn nhỏ nhắn một chút, Dạ Minh Uyên một nam nhi bảy thước có thừa, liền chiếm phần lớn không gian trong tủ.

Hơn nữa trong tủ vốn dĩ những thứ như quần áo.

Thân thể hai người không thể tránh khỏi việc sẽ có một chút đụng chạm.

Vân Thanh Nhiễm vẫn còn tốt, dù sao nàng cũng không phải nữ tử lớn lên ở hoàng triều Thịnh Vinh, không có nhiều quan niệm lễ giáo như vậy.

Nhưng Dạ Minh Uyên lại khác, sinh ở hoàng gia, Dạ Minh Uyên lớn lên ở hoàng gia sẽ có quan niệm lễ giáo mạnh hơn so với những đứa trẻ gia đình bình thường, tuy nói là thời khắc đặc thù, nhưng ở trong không gian nhỏ hẹp cùng với một nữ tử sắp trở thành thê tử người khác thế này, lại còn có đụng chạm trên thân thể, khiến cho hắn cảm thấy ngượng ngùng vạn phần.

Hắn thậm chí có thể nghĩ được hương thơm nhàn nhạt trên người của đối phương.

Bọn họ dựa vào gần như vậy, cánh tay hắn đụng phải cánh tay nàng, sợi tóc của nàng rơi xuống giữa mũi hắn.

Hai má Dạ Minh Uyên thề nhưng nổi lên sắc ửng đỏ.

Dạ Minh Uyên nghĩ thầm, may mắn ánh sáng trong tủ rất mờ, bằng không để Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy hắn đỏ mặt, hắn cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Hắn lại không biết rằng, đen tối đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói căn bản không tồn tại chướng ngại thị giác.

Nhìn thấy màu đỏ trên mặt Dạ Minh Uyên, trong lòng Vân Thanh Nhiễm chỉ nghĩ, vị Cửu hoàng tử này không phải là sẽ đỏ mặt chứ?

Như vậy đã đỏ mặt rồi? Rất khả ái nha!

Bên ngoài tủ, sau khi bà lão mở cửa, một đám Hắc y nhân liền tràn vào, khiến bà lão sợ gần chết.

Bà lão còn tưởng rằng nếu như là người xấu, nhiều lắm cũng chỉ là một hai đại hán thôi, ai ngờ tới là một đoàn Hắc y nhân!

Bà lão dù sao cũng là người thường, đối mặt trường hợp như vậy sợ tới mức nhất thời nói không ra lời.

“Bà lão, bà không cần sợ, chúng ta sẽ không thương tổn bà.” Không ngờ tới những người này còn rất lễ phép, “Xin hỏi bà có thấy hai người một nam một nữ, đều thân mặc lễ phục đỏ thẫm hay không?”

Hiển nhiên, bọn họ là tìm đến Dạ Minh Uyên cùng Vân Thanh Nhiễm.

“Ta, ta...” Cả người bà lão run rẩy, muốn nói dối, nhưng nửa ngày cũng không nói ra được một câu đầy đủ.

“Bà lão, có phải bà biết một chút gì đó hay không?” Một thiết diện hắc y nam tử nhìn ra manh mối, truy hỏi bà lão.

Bọn họ thật không phải là người xấu, bọn họ là phụng mệnh thế tử gia âm thầm bảo hộ đội ngũ đón dâu.

Vừa rời khỏi mê trận ngập, bọn họ không dám tùy tiện xông vào bên trong khói mê, chỉ có thể chờ đến khi khói mê tán đi mới nghĩ cách đi cứu viện, ai ngờ, đợi cho khói mê tán đi, người khác đều ở đây, chỉ không thấy Cửu hoàng tử cùng thế tử phi.

Cho nên bọn họ bỏ chút thời gian bắt người mai phục trước, sau đó mới tìm kiếm Cửu hoàng tử cùng thế tử phi ở khắp nơi.

Nếu bọn họ là người xấu, thì vừa rồi bọn họ cũng sẽ không lịch sự gõ cửa như vậy, trực tiếp vượt tường mạnh mẽ tiến vào rồi.

Bà lão lại coi bọn họ là người xấu, đại khái là bởi vì cách ăn mặc của đám người bọn họ, một bộ y phục dạ hành hơn nửa còn đeo mặt nạ huyền thiết màu đen.

Trang phục như vậy quả thật rất giống người xấu, cũng chỉ có thể trách thể tử gia của bọn họ, không dung bắt bọn họ ăn mặc như vậy, làm hại cả đám bọn họ đều bị coi thành bại hoại.

Nếu muốn hỏi tại sao là một thân đen, thì lý do của Quân Mặc Thần là, bởi vì hắn mặc một thân trắng... Như vậy khi hắn đứng chung một chỗ với bọn họ, thì sẽ đặc biệt nổi bật.

Dạ Minh Uyên tuy rằng không nhìn thấy tình hình bên ngoài, nhưng thân là người tập võ có thính giác mẫn tuệ giúp cho hắn nghe được rõ ràng đối thoại bên ngoài, cũng biết bà lão bị hù sợ, lần này, làm không tốt sẽ khai chuyện của hai người bọn họ ra.

“Thế tử phi, bà lão kia có thể sẽ nói ra chuyện của hai người chúng ta, lát nữa nếu quả thật xảy ra chuyện, ngươi hãy ở phía sau ta, đừng rời khỏi quá xa, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Dạ Minh Uyên nghĩ thầm, nếu xảy ra chuyện, mình nhất định phải bảo vệ tốt Vân Thanh Nhiễm.

“Ừ, ta biết, chính ngươi cũng cần cẩn thận một chút, đối phương thoát nhìn không giống như hạng người hời hợt, ta không muốn thấy ngươi bị thương.” Vân Thanh Nhiễm trái lại dặn dò Dạ Minh Uyên, không có biện pháp, nàng bây giờ dường như cũng không giúp được hắn cái gì.

Dạ Minh Uyên lại đỏ mặt một hồi, bởi vì cùng nhau chen chúc với Vân Thanh Nhiễm ở trong một không gian nhỏ hẹp, lại có tiếp xúc trên thân thể, khiến cho hắn động một chút lại đỏ mặt, thật là muốn chết.

Chốc lát nữa nếu như tù bị mở ra, hắn mang một khuôn mặt đỏ bừng lao ra ngoài, người không biết còn tưởng rằng vừa rồi hai người bọn hắn và Vân Thanh Nhiễm trốn ở trong tù làm chuyện gì không thể nhận người ấy chứ!

Xi poi: Chương sau, Quân Mặc Thần muốn bắt gian... Ha ha ~

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Bị “bắt gian” tại trận

Bà lão đối mặt với một đám hắc y nhân như vậy, đáy lòng sinh ra sợ hãi, ngón tay run rẩy chỉ vào cái tù ở trong phòng.

Hắc y nhân thấy thế thì vui vẻ, thật tốt quá! Hóa ra thế tử phi cùng Cửu hoàng tử đúng là ở nơi này, không có việc gì là tốt rồi.

Vì thế một trong những hắc y nhân liền thả tín hiệu, thông báo cho những người khác và Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần cũng đến đây, hơn nữa còn đang ở gần đấy.

Không tới vài phút, Quân Mặc Thần đã đến nơi.

Hôm nay phong cách Quân Mặc Thần có chút khác trước, một thân hỉ phục đỏ sẫm, xuất hiện trên da thịt trắng như tuyết cùng sắc mặt tái nhợt, có vẻ vô cùng bất mắt, còn có vài phần yếu đuối.

Vân Thanh Nhiễm từ khe hở của tù nhìn thấy những hắc y nhân này đang tránh đường cho Quân Mặc Thần đi vào, nhất thời liền hiểu, hóa ra những hắc y nhân này là người của Quân Mặc Thần, không phải là người tập kích bọn họ.

Vân Thanh Nhiễm đã biết rõ tình huống bên ngoài, nhưng Dạ Minh Uyên lại không biết, Dạ Minh Uyên thấy bên ngoài đột nhiên yên tĩnh, càng thêm đề cao cảnh giác.

“ lát nữa, cánh tù mở ra, thì ngươi hãy trốn sau lưng ta.” Dạ Minh Uyên dặn dò Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm đang muốn nói với hắn là không cần, còn chưa nói ra lời, cánh tù đã bị mở ra, mà người mở không ai khác ngoài Quân Mặc Thần.

Cánh tù vừa mở ra, mọi người bên ngoài đều ngây ngẩn cả người.

Bởi vì bên trong tù, tư thế của Dạ Minh Uyên và Vân Thanh Nhiễm vô cùng ái muội, hai người kẻ sát nhau, nhiều nơi trên cơ thể còn chạm vào nhau.

Vừa nhìn chợt thấy như là Dạ Minh Uyên đang muốn kéo Vân Thanh Nhiễm vào trong lòng.

Dạ Minh Uyên vốn tưởng rằng người đang đến gần là người xấu, ai ngờ là Mặc Quân Thần, lại nhìn đến tình cảnh lúc này của mình, có chút xấu hổ từ trong tù đi ra.

Sau đó càng sốt ruột, lại càng dễ phạm lỗi, vội vội vàng vàng từ trong tù bước ra, vị hoàng tử Dạ Minh Uyên với võ công còn trên cả cao thủ đại nội thế nhưng thiếu chút ngã sấp xuống.

Vừa rời ở bên trong tù cùng với Vân thanh Nhiễm hẳn đã vô cùng xấu hổ, nhưng đó là khi không có ai nhìn thấy, cửa tù vừa mở ra, tất cả đều hiển hiện dưới ánh mặt trời, Dạ Minh Uyên càng thêm xấu hổ.

Không xong rồi, người nhìn thấy tình huống này lại là Quân Mặc Thần.

Ngay trước mặt người ta, lại đụng chạm da thịt với nường tử tương lai của hắn. . .

Có một loại cảm giác bị bắt gian tại trận.

Trong lúc nhất thời, xung quanh lặng ngắt như tờ.

Cùng đi theo Quân Mặc Thần đến đây, Quân Kiệt không biết tình huống hiện tại, nói: “Cửu điện hạ, mặt ngài sao lại hồng như vậy?”

Thật đúng là khó tìm được câu trả lời.

Mọi người nghe vậy, đều nhìn khuôn mặt của Dạ Minh Uyên, mặt Cửu điện hạ đỏ bừng, có phải vừa rời ở trong tù xảy ra chuyện gì mà bọn họ không biết không?

“Mặt đỏ chỉ là vì vừa rời ở trong tù có chút ngột ngạt.” Dạ Minh Uyên giải thích, cố ý che dấu lí do hắn xấu hổ, “Đúng rồi, Mặc Thần, bắt được những người đó không?”

Quân Mặc Thần gật đầu, “Bắt được , nhưng đều uống thuốc độc tự sát rồi.”

Hắn tất cả đều là tử sĩ, nhiệm vụ thất bại liên tục. Dù sao đối phương cũng tới để ám sát Dạ Minh Uyên, dám ám sát hoàng tử, không phải là việc mà người bình thường dám làm.

“Thật xin lỗi, Mặc Thần, lần này đã liên lụy đến ngài và thế tử phi.” Dạ Minh Uyên biết vì hắn mà hôn lễ hỗn loạn như vậy, có chút áy náy.

Quân Mặc Thần lộ ra chút tươi cười thần nhiên, “Không có việc gì, đây không thể tính là lỗi của ngài.”

Vân Thanh Nhiễm chậm rãi từ trong tù đi ra, nhìn thấy Quân Mặc Thần lại không có chút xấu hổ, hỏi hắn: “Tại sao ngài lại tự mình đến đây? Thân thể có chỗ nào không thoải mái không?”

Vân Thanh Nhiễm nghĩ rằng thân thể Quân Mặc Thần không tốt, nếu không muốn nói thật là yếu, nhưng tại sao hắn không để cho người khác đến đón đầu?

Hiện tại hắn lại tự mình đến đây .

“Khụ khụ, bản thể tử không thấy nường tử tương lai, bản thể tử đương nhiên, khụ khụ. . . không thể ngồi yên được, huống chi, khụ khụ, bản thể tử sợ tội nay, nường tử lại là người khác, khụ khụ khụ. . .”

Quân Mặc Thần vừa ho vừa nói, nghe qua có vài phần thê lương.

“Những người này là ai?” Vân Thanh Nhiễm lại chỉ vào đám hắc y nhân chung quanh, hỏi Quân Mặc Thần, những người này không giống như binh lính của quan lại, cho nên nàng mới cho rằng bọn hắn đến đây là để bắt bọn họ.

“Hồi thế tử phi, chúng ta là ám vệ của Trần Nam vương phủ, chỉ nghe theo lệnh của vương gia cùng thế tử.” Một nam tử hắc y bước ra trả lời.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, thì ra là như vậy, hơn nữa bọn họ hẳn không phải là quân đội bí mật của Trần Nam vương phủ, mà được công nhận, bằng không sẽ không dám quang minh chính đại xuất hiện trước mặt Cửu hoàng tử – Dạ Minh Uyên.

“Khụ khụ, hiện giờ ái phi hẳn là nên cùng bản thể tử hồi Vương phủ, mẫu phi nói, thời gian bãi đường rất quan trọng, qua giờ lành sẽ không tốt.” Quân Mặc Thần nói xong dặt tay Vân Thanh Nhiễm, mang theo nàng đi ra ngoài.

Vân Thanh Nhiễm cũng để yên cho Quân Mặc Thần lôi kéo nàng đi, lúc bàn tay của Quân Mặc Thần nắm tay nàng, nàng mới phát hiện, ngón tay hắn còn thon dài hơn so với dự đoán của nàng, ngón tay hắn khớp xương rõ ràng, cảm giác không có bao nhiêu thịt, nhưng lại cứng cáp hữu lực.

Hôm nay là ngày hai người thành thân, đều một thân hi phục đồ thẩm, tay nắm tay, phiêu dật xuất trần.

Dạ Minh Uyên nhìn bóng dáng rời đi của hai người, xem ra “tân lang” ngênh thú hi nương thay là mình đây không cần phải đi chung nữa, phu quân chân chính đã xuất hiện rồi.

Bà lão vừa bị một đám thiết diện hắc y dọa sợ vừa nhìn tình huống trước mặt, trong lòng cực kỳ buồn bực, sao lại có ba người mặc hi phục đồ thẩm? Vị cô nương kia đi theo một người nam nhân đến đây, nhưng lại cùng một người nam nhân khác rời đi.

Hay là, vị cô nương kia muốn đào hôn? Đáy lòng bà lão phỏng đoán, tựa hồ có khả năng này.

Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm trở lại nơi xảy ra chuyện, mọi vật đều còn, kiệu hoa, đồ cưới, đều không thiếu.

Những người xung quanh bị khói mê. Hắn liền cho bọn họ hít thanh hồn hương, tỉnh lại.

Quân Mặc Thần lôi kéo Vân Thanh Nhiễm vào kiệu hoa.

Tân lang nhà người khác đều là cưới một con ngựa to đi trước đội ngũ rước dâu, tiêu sái vô cùng, nhưng Quân Mặc Thần thì ngược lại, cùng nương tử chui vào bên trong kiệu hoa, cùng nhau ngồi một cỗ kiệu!

Lang nương cùng nhau ngồi trên kiệu đi đến nhà phu quân, hoàng triều Thịnh Vinh từ khi khai quốc đến nay, chỉ sợ là có một không hai!

“Tiểu thư, ngài và thế tử gia cùng nhau ngồi trên kiệu hoa, hình như có chút không hợp cho lắm?” Lục Trúc thấy vậy, nói với Vân Thanh Nhiễm.

Lục Trúc cùng Hồng Mai là nha hoàn hồi môn của nàng, vừa rồi hai người vẫn ở bên cạnh kiệu hoa của Vân Thanh Nhiễm.

Lúc có khói mê, Lục Trúc cũng hôn mê bất tỉnh, hiện tại tỉnh lại thấy tất cả đều hoàn hảo, Vân Thanh Nhiễm cũng bình an trở về, còn chưa kịp cao hứng, lại thấy hai người Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm cùng nhau bước vào kiệu hoa, Lục Trúc nghĩ, vậy cũng quá làm bừa rồi?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Trên đường cường hôn thế tử gia

“Lục Trúc, không có vấn đề gì, lên kiệu đi.” Lần này Vân Thanh Nhiễm cũng không thêm đề ý, “Hai người chúng ta không thích hợp với nhiều quy củ như vậy.”

Nếu có nhiều quy củ như vậy, hai người bọn họ cũng sẽ không thành thân.

Nếu dựa theo quy củ, nữ tử bắt tài năng đây hẳn nên nghe theo cha mẹ an bài ngoan ngoãn thay thế muối muối của mình gả đến Đãng Ngụy đi, như vậy thì mệnh tiền này của nàng còn có thể cứu lấy tiền đồ gấm vóc cho muối muối mình.

Lục Trúc nghe thấy Vân Thanh Nhiễm nói như vậy, cũng chỉ đành ngậm miệng, chủ tử cũng đã nói không thêm đề ý, nàng làm hạ nhân còn có thể nói cái gì đây?

Cũng thế, chủ tử của nàng là người rất có chủ kiến, không cần một nha hoàn như nàng đến quan tâm. Đáy lòng Lục Trúc vẫn còn có chút may mắn, còn may mình theo một chủ tử như vậy, bằng không cuộc sống sau này của nàng sẽ rất khổ sở.

Đội ngũ chinh đồn xong, kiệu hoa vừa mới nâng lên, một con ngựa trắng chạy vội tới trước kiệu, chặn đội ngũ đang muốn tiếp tục tiến lên.

Nam tử trên ngựa là Vân Tử Hy!

Ngày hôm nay Vân Tử Hy không còn mặc chiến giáp, mà là thường phục màu xanh đậm, ít đi mấy phần uy nghiêm sát khí, nhưng nhiều thêm vài phần phiêu dật ý nhị.

Đều nói Vân gia xuất tiểu mỹ nhân, lời này một chút cũng không sai.

Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Yên Nhiên đều tuyệt đối là mỹ nhân, mà vị đại ca Vân Tử Hy kia, dung mạo cũng vô cùng xuất chúng, nghe nói năm đó lúc hắn chưa đi đến biên ải, cũng đã mê đảo không ít cô nương khuê nữ kinh thành, ngày đó hắn xuất chinh, có không ít nữ hài tử đều trộm rơi lệ.

Vân Tử Hy ngồi trên lưng ngựa, một tay cầm bội kiếm, chặn đội ngũ đón dâu.

“Thanh Nhiễm, hạ kiệu, ca ca mang muối đi khỏi nơi này, mặc kệ có chuyện gì, rời khỏi kinh thành đều dễ giải quyết.” Vân Tử Hy hướng về phía kiệu hoa lớn tiếng nói.

Vân Từ Hy là thật lòng yêu thương người muội muội Vân Thanh Nhiễm này, một khi hắn làm ra chuyện như vậy, chẳng những tiền đồ tốt đẹp bày ra trước mặt hắn bị chôn vùi, sau này, hắn cũng sẽ trở thành tội phạm, bỏ mạng chân trời.

Hắn quan tâm Vân Thanh Nhiễm như vậy, thậm chí đã hơn cả sự quan tâm của một đại ca đến muội muội.

Hành động lần này của Vân Từ Hy không thể nghi ngờ là kháng chỉ, hôn sự giữa Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần là do hoàng thượng ban, hắn quấy nhiễu cộc hôn sự này, chẳng khác nào đã chống lại thánh chỉ, tội danh này cũng không nhỏ.

Màn kịch bị một bàn tay thon dài trắng nõn xốc lên, Quân Mặc Thần từ trong kịch chậm rãi đi ra.

“Vân thiếu tướng quân, khụ khụ, người cũng đã biết, hành động lần này của người là kháng chỉ bất tuân, là phạm thượng, theo luật lệ triều ta, là phải đem người cách chức xử lý nghiêm khắc, nặng thì lôi đi chém, khụ khụ khụ...”

Người khác khi nói lời này đều tràn đầy khí phách cùng uy nghiêm, Quân Mặc Thần lại vừa ho khan vừa nói, khi nói người còn lung la lung lay đứng không vững.

Lời nói rõ ràng có lực kinh sợ như vậy, vào trong miệng hắn lại trở nên rời rạc, không hề có khí thế.

Quân Mặc Thần ho đến lợi hại, Vân Thanh Nhiễm cũng không thể không tiến lên vỗ lưng thuận khí cho hắn.

Vân Thanh Nhiễm nhìn Vân Từ Hy, ánh mắt phức tạp, nói thật, nàng thật sự không ngờ ca ca này của nàng sẽ vì nàng mà làm đến trình độ này.

Vân Từ Hy là quan tâm mình, cho nên Vân Thanh Nhiễm cũng không hy vọng hắn có chuyện gì.

“Thanh Nhiễm!” Vân Từ Hy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, không để ý ám vệ của Trần Nam Vương phủ núp trong bóng tối, muốn tiến lên mạng Vân Thanh Nhiễm đi.

“Ca ca, muội muội thật sự thích thế tử gia, là thật tâm nguyện ý gả cho thế tử gia, xin ca ca hãy thành toàn.” Vân Thanh Nhiễm lên tiếng ngăn cản hành động của Vân Từ Hy.

Vân Thanh Nhiễm biết nếu nàng nói với Vân Từ Hy rằng do mình có nguyên nhân khác mới chọn gả cho Quân Mặc Thần, thì hôm nay ca ca của nàng nhất định sẽ không bỏ qua, nói gì cũng phải đem nàng mạng đi, kết quả như vậy ai cũng không muốn nhìn thấy.

Chỉ có nói với Vân Từ Hy rằng nàng cam tâm tình nguyện gả cho Quân Mặc Thần, hắn mới có thể buông tha.

“Thanh Nhiễm, huynh không tin lời muội nói!” Vân Từ Hy không chấp nhận lý do Vân Thanh Nhiễm thích Quân Mặc Thần.

Nếu Vân Thanh Nhiễm chỉ dùng lời nói, Vân Từ Hy sẽ không tin.

Vân Thanh Nhiễm hạ quyết tâm, kéo Quân Mặc Thần bên người qua, kiễng đầu ngón chân, hướng về phía trước, nhắm đúng đôi môi tái nhợt của Quân Mặc Thần mà hôn xuống.

Vân Thanh Nhiễm thật sự diễn trò, hai tay nàng dứt khoát ôm lấy cổ Quân Mặc Thần, kéo gần khoảng cách giữa hai người, hung hăng hôn Quân Mặc Thần.

Cái lưỡi tinh xảo của Vân Thanh Nhiễm khẽ liếm qua cánh môi Quân Mặc Thần, nghiêm túc thăm dò mỗi một vị trí trên cánh môi hắn, càng hôn càng sâu.

Quân Mặc Thần còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị Vân Thanh Nhiễm sắp bái đường cùng hắn triệt để hôn xuống, cái lưỡi đình hương rất ngọt, mang theo một loại hương vị làm cho người ta phát nghiện.

Vân Thanh Nhiễm kỳ thật cũng không định hôn môi, trước khi trọng sinh, nàng cũng chưa từng kết giao với một người bạn trai, thì sao có thể hôn môi chứ, nhưng chưa ăn thịt heo, cũng đã xem qua heo chạy, trên TV có phát, nàng đã xem qua n lần, thậm chí có một lần làm nhiệm vụ, đối phương đang quan hệ trên giường, hiện trường lúc đó nàng cũng đã nhìn thấy qua.

Hôn môi đại khái là thế nào, Vân Thanh Nhiễm cũng bắt chước giống như đúc.

Cái này, người ngọc cũng không chỉ có một mình Vân Từ Hy.

Lục Trúc cùng Hồng Mai kinh ngạc sắp rớt cả nhân cầu ra ngoài, cả đội ngũ đón đầu đều ngây ngẩn cả người, còn có ám vệ Trần Nam Vương phủ ẩn núp ở chung quanh cũng dừng lại, có một huynh đệ mai phục ở trên cây thấy vậy thiếu chút nữa rớt xuống.

Rốt cục, cảm giác không sai biệt lắm, Vân Thanh Nhiễm mới buông Quân Mặc Thần ra.

Nói thật, hôn nhau đúng là mệt, Vân Thanh Nhiễm cảm giác mình cũng có chút hết hơi, nhất định là vì nguyên nhân thân thể quá kém!

Vân Thanh Nhiễm mới vừa buông Quân Mặc Thần ra, chỉ thấy Quân Mặc Thần liếm liếm cánh môi như hoa của mình, giống như đang thưởng thức.

Vân Thanh Nhiễm xoay người, nói với Vân Từ Hy thật lâu không động: “Ca ca, huynh thấy rồi, ta thật sự thích thể từ gia, cho nên thỉnh ca ca thành toàn cho ta!”

Nếu như dùng lời nói không được, vậy thì dứt khoát dùng hành động chứng minh với Vân Từ Hy, nàng là thật sự thích Quân Mặc Thần.

Vân Từ Hy ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn Vân Thanh Nhiễm, trong đầu còn đọng hình ảnh Vân Thanh Nhiễm ôm hôn Quân Mặc Thần.

Giờ phút này, ánh mắt của hắn rất bi thương.

Vân Từ Hy mãnh liệt chạy về, nhảy lên ngựa, hung hăng quát con ngựa trắng dưới người hắn, con ngựa chạy như bay, cuốn lên bụi bặm trên đất.

Vân Thanh Nhiễm biết, nàng khiến Vân Từ Hy khó chịu, nhưng ít nhất cũng có thể ngăn cản hành động ngu ngốc của hắn, phòng ngừa hắn trở thành tội phạm.

Vân Từ Hy đi rồi, Vân Thanh Nhiễm một lần nữa đi vào trong kiệu.

Quân Mặc Thần cũng vào theo.

Những người khác còn chưa phục hồi lại tinh thần, vừa rồi, một màn kinh thế hãi tục kia vẫn còn ở trước mắt, thật lâu, mọi người mới một lần nữa hoàn hồn.

Trong kiệu, Quân Mặc Thần cười như không cười nhìn Vân Thanh Nhiễm.

“Ngươi nhìn ta làm gì? Mặt ta có gì à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi, sẽ không phải là bị hôn đến choáng váng chứ?

Quân Mặc Thần cười nói: “Lúc này ngươi cường hôn ta, hắn nên bồi thường cho ta chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thể Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trước khi ta chết không cho phép tái giá

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, vừa rồi là nụ hôn đầu tiên của nàng, tính ra nàng vẫn chịu thiệt, nàng cũng không muốn hắn muốn bồi thường.

Vân Thanh Nhiễm liếc mắt nhìn Quân Mặc Thần đang cong khé miệng, mặt đỏ bừng, tựa hồ là bởi vì nàng.

Nhìn Quân Mặc Thần gần như vậy, mới phát hiện nam nhân này thực đẹp, đôi môi đỏ mọng thoát nhìn rất mê người.

“Bồi thường à? Ngươi muốn bồi thường cái gì, nếu trong phạm vi năng lực của ta, thì được.” Vân Thanh Nhiễm nghĩ nghĩ, dù sao cũng là nàng cưỡng hôn, vậy cứ làm theo hắn đi.

“Khụ khụ, phạt ngươi trước khi ta chết thì không được tái giá, khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần cũng không biết mình bị gì, chỉ biết là sau khi Vân Thanh Nhiễm hôn hắn, ý nghĩ này liền nổi lên.

Người khác biết mình sắp chết, đều rất kiêng kỵ, nhưng Quân Mặc Thần chẳng những không kiêng kỵ người khác nói, chính mình còn thường xuyên lái nhái bên miệng.

“À, được.” Vân Thanh Nhiễm nghĩ, trước mắt nàng còn chưa muốn tái giá, hơn nữa, hắn chống đỡ cũng chỉ được một năm nữa, chức thể từ phi này nàng sẽ không làm lâu: “Đứng rồi, về chuyện của ca ca ta, ta hy vọng ngươi không truy cứu, hắn cũng chỉ là do quan tâm ta mà thôi.” Vân Thanh Nhiễm nói với Quân Mặc Thần, tuy rằng kết quả là Vân Từ Hy đi rồi, không phạm sai lầm gì lớn, nhưng mà hắn làm việc đó trên đường, mọi người đều thấy, nếu thật sự muốn truy cứu, tội hắn cũng không nhẹ.

“Ừm? Ngươi đã đồng ý bồi thường cho ta, ta sẽ đáp ứng ngươi, khụ khụ, khụ khụ...” Quân Mặc Thần dựa vào trong góc, từ từ mở miệng nói.

Quân Mặc Thần trái lại rất dễ nói chuyện, Vân Thanh Nhiễm xin hắn không truy cứu, hắn liền đáp ứng, không hề hỏi nữa.

Đội ngũ đón dâu trải qua hai lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn, rốt cục cũng đi đến Trấn nam vương phủ.

Bởi vì là đại hôn của thể từ gia Trấn Nam vương phủ, cho dù là một thể từ gia sắp chết, nhưng hôn lễ này người bình thường cũng không thể so được.

Trần Nam vương phủ uy danh rộng rãi, hôn sự này được làm vô cùng náo nhiệt, hoàng thân quốc thích, văn võ bá quan cơ hồ có mặt đầy đủ, hoàng thượng chưa tới, nhưng ngài cũng đã phải công công bên người đến chúc mừng.

Dân chúng đứng đầy cửa Trần Nam vương phủ.

Mọi người đều rất tò mò, đầu năm nay, tôm xứng tôm, cá xứng cá, rùa xứng ba ba, thế tử bệnh xứng với bà điên. Nhất định phải lại đây để mở rộng con mắt.

Kiểu hoa dừng lại, theo lý thuyết hẳn là tân lang phải tới vén rèm kiệu, kết quả tân lang từ trong kiệu hoa đi ra cùng với tân nương.

Khiến cho hỉ nương cũng không biết nên làm gì, mọi người đang chờ đều kinh ngạc tròn mắt há hốc mồm.

Nhưng ngoài miệng lại không dám nói gì, trong đầu lại có vô số lời muốn nói, đây là chuyện gì?

Nào có tân lang và tân nương cùng nhau ngồi kiệu hoa đến?

Thật sự là không có từ nào để hình dung, thấy những điều chưa bao giờ thấy.

Sau khi Quân Mặc Thần bước ra, liền lôi kéo Vân Thanh Nhiễm quang minh chính đại đi vào bên trong vương phủ.

Bước chân của Quân Mặc Thần không ổn, còn phải cần Vân Thanh Nhiễm đỡ, giống như chỉ cần một trận gió là có thể thổi bay thế tử gia, mọi người thật sự lo lắng hẳn sẽ chết trên hôn lễ của chính mình, để cho hôn sự biến thành tang lễ.

Trên đầu Vân Thanh Nhiễm có khăn voan, nhưng đối với nàng cũng không có gì khác nhau, nàng có thể nhìn rõ mọi tình huống bên ngoài.

Người tới rất nhiều, hơn nữa thoạt nhìn không có ai là người bình thường.

Thời điểm bọn họ nhìn thấy nàng, đều thối lui, cùng nàng bảo trì khoảng cách, ánh mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm vô cùng chán ghét, giống như trên người nàng mang bệnh truyền nhiễm.

Còn có người khe khẽ nói nhỏ.

“Này đó là người điên?”

“Nghe nói khi nàng phát điên sẽ vung trao tùm người, chúng ta nên cách xa nàng một chút, bằng không sẽ bị nàng cắn thương, cũng không thể nói lí lẽ.”

“Thế tử gia rút cuộc nghĩ cái gì, dù không khỏe cũng không thể thú người điên, sau này, vương phủ còn có ngày bình yên à?”

“...”

Mọi người đều vì Trần Nam vương phủ, mà cảm thấy lo lắng.

Vân Thanh Nhiễm không nhìn thấy Dạ Minh Uyên, bởi vì vừa rồi bị tập kích, hẳn còn có việc cần xử lí.

Bởi vì lo lắng bệnh tình của Quân Mặc Thần, mà lễ tiết thành thân tất cả đều giản lược, nàng trực tiếp được đưa đến đại đường.

Nơi đó, Trần Nam vương cùng Trần Nam vương phi đều có mặt.

Vân Thanh Nhiễm nhìn hai người, có chút ngoài ý muốn, khó trách mặt mũi Quân Mặc Thần đẹp như vậy, hóa ra hẳn có cha mẹ xuất sắc như thế.

Theo như lời đồn Trần Nam vương là chiến tướng đầu tiên của hoàng triều Thịnh Vinh, giết vô số địch, vì hoàng triều Thịnh Vinh lập vô số công lao, chiến công hiển hách.

Tuy rằng đã gần năm mươi tuổi, nhưng uy vũ vẫn không giảm so với năm đó, một cỗ uy nghiêm đặc hữu của một võ tướng làm cho tất cả mọi người kinh sợ.

Mà bên cạnh hẳn, là một mỹ nhân có đôi mắt trong veo như nước.

Khí chất của Trần Nam vương phi và Trần Nam vương vô cùng đối lập, nàng giống như dòng nước mát, khiến cho người ta không nhận được mà thương yêu.

Trần Nam vương phi là đích nữ của thái hậu, là muội muội của đương kim thánh thượng, nhưng không có chút kiêu căng của một nàng công chúa, nghe nói năm đó là nàng truy đuổi Trần Nam vương gia.

Về vị Trần Nam vương phi từng là công chúa Dung Hòa này, Vân Thanh Nhiễm đã nghe không ít lời đồn về nàng.

Nghe nói Trần Nam vương mười bảy tuổi đã ra trận giết địch, mà khi đó công chúa mười bốn tuổi đã vung trộm chạy ra khỏi cung đuổi theo, đuổi tới tận chiến trường, còn ở lại trên chiến trường không đi.

Một nữ tử ôn nhu yếu nhược, chưa đến tuổi cập kê, đã đuổi theo một người nam nhân đến tận chiến trường, sự kiện này năm đó làm chấn động một hồi.

Sau đó Quân Vô Ý được phong là Trấn Nam vương, ban thường phủ trong kinh thành, công chúa mỗi ngày đều chạy đến vương phủ, mỗi ngày theo đuổi Quân Vô Ý.

Nghe nói ngay từ đầu Quân Vô Ý rất muốn trốn tránh công chúa, nhưng công chúa này rất lợi hại, đều phổ thấy, cuối phổ gặp, nhưng không biết vì sao, cuối cùng lại thành thân với công chúa.

Mọi người chỉ biết là sau khi thành thân, Trấn Nam vương rất sủng ái vị công chúa này, nhiều năm như vậy, không nạp thiếp, cùng quan lại đi từ lâu uống rượu nhất định phải xin phép trước.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, nam nhân như Trấn Nam vương Quân Vô Ý này, nếu như sống ở thế kỷ hai mươi mốt, tuyệt đối là một nam nhân đủ tốt.

Đáng tiếc, Quân Vô Ý cùng vị công chúa này chỉ có người con trai duy nhất là Quân Mặc Thần, nhưng mà thân thể Quân Mặc Thần, chỉ sợ...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đây là tạ lễ

Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần vừa mới tiến vào đại đường, liền nghe mọi người vội vội vàng vàng an bài hai người bãi đường, sợ tân lang lát nữa không chịu được gục xuống.

Vương Phi đi tới bên người Vân Thanh Nhiễm, cầm tay Vân Thanh Nhiễm, vẻ mặt thương tiếc.

“Thanh Nhiễm, lúc trước con chịu khổ rồi, con yên tâm, sau này đến Quân gia, chúng ta sẽ không để cho con ăn cái loại cơm đó, ngủ ở loại địa phương kia nữa, cũng sẽ không để con mỗi ngày phải làm những việc mà hạ nhân cũng không làm.” Vương Phi nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Vân Thanh Nhiễm, an ủi.

Vân Thanh Nhiễm buồn bực một trận, nàng ăn loại cơm gì, ngủ loại địa phương nào, làm chuyện gì chứ?

Vân Thanh Nhiễm xuyên qua khăn voan đỏ, rõ ràng thấy được sự đồng tình cùng thương tiếc trên mặt Vương Phi.

Quân Mặc Thần tiến đến bên tai Vân Thanh Nhiễm thấp giọng nói với nàng: “Ta nói cho mẫu phi, người đang ở Vân phủ đã trải qua cuộc sống vô cùng bi thảm, ăn đồ của Đại Hoàng cầu, ngủ chỗ Tiểu Hắc miêu, mỗi ngày trừ bỏ chế cùi nấu nước còn phải dùng bữa nhất một chậu đậu xanh.”

Khi nói lời này, trên mặt Quân Mặc Thần mang theo nụ cười gian, cùng với sắc mặt tái nhợt kia của hắn thực không tương xứng.

Nói cách khác, Vân Thanh Nhiễm người còn chưa gả lại đây, cũng đã bị Quân Mặc Thần đáp nặn thành nữ tử đáng thương, vô cùng thâm.

Vân Thanh Nhiễm co giật khóe miệng, “Người còn nói cái gì nữa?”

“Ta còn nói với mẫu phi, chúng ta đã tư định chung thân, thân thanh bạch của người đã bị ta chiếm, trừ bỏ ta, người ai cũng không gả được nữa.”

Lúc này Quân Mặc Thần đang nói nhỏ bên tai Vân Thanh Nhiễm, hai người kẻ sát gần nhau, thấy cái cổ tuyết trắng của Quân Mặc Thần gần ngay trước mắt, Vân Thanh Nhiễm hơi nhấc khăn voan đỏ của mình lên một chút, sau đó há mồm một hơi cắn lên cổ Quân Mặc Thần.

Không phải tất cả mọi người đều nói nàng thích cắn người, gặp người liền cắn, giống như chó điên à? Vậy nàng hẳn nên có quyền lợi cắn người trước mọi người ha!

Nàng được công nhận là kẻ điên, vậy nàng sẽ không khách khí!

“A! Nàng cắn người!”

“A ——”

Quân Mặc Thần còn chưa kêu, các vị khách dự lễ đã thất thanh hét lên trước, đám người lại càng lui về phía sau, sợ Vân Thanh Nhiễm cắn xong Quân Mặc Thần sẽ bỏ nhà qua cắn bọn họ!

Bị nàng cắn thì đau là việc nhỏ, ai biết sau khi bị nàng cắn có thể bị lây bệnh xấu gì hay không, cho nên để an toàn... vẫn nên cách xa một chút thì tốt hơn.

Nha hoàn hồi môn Lục Trúc cùng Hồng Mai nhìn thấy tiểu thư các nàng còn chưa bái đường với thế tử gia đã hết hôn lại cần hấn, sau này cho dù có phát sinh ra chuyện kinh sợ gì, cũng sẽ không còn kỳ quái nữa chứ?

“Làm sao bây giờ, ai đi cứu thế tử gia đi!”

“Gia đình trong phủ đâu, đều đang làm cái gì, nhanh chóng đi hỗ trợ đi!”

“Người đâu, mau tới cứu thế tử gia!”

“...”

Có vài vị khách vội kêu lên, muốn để hạ nhân đi kéo Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần ra.

Nhưng thật ra Trần Nam Vương Quân Vô Ý cùng Vương Phi tương đối bình tĩnh, mặc dù không lên tiếng, nhưng hai người cũng đưa mắt nhìn nhau, bị một màn trước mắt này mà không biết nên làm như thế nào.

Vân Thanh Nhiễm hung hăng cắn xuống cổ Quân Mặc Thần một dấu răng thật sâu.

Thật lâu, tất cả mọi người sắp gấp đến độ giơ chân, Vân Thanh Nhiễm mới buông hấn ra, sau đó cũng ở bên tai của hấn nhỏ giọng nói một câu mà chỉ có hai người bọn họ mới nghe thấy: “Đây là tạ lễ.”

Lúc Vân Thanh Nhiễm rời khỏi cổ Quân Mặc Thần, cổ của hấn cũng đã bị Vân Thanh Nhiễm cắn đỏ, thiếu chút nữa là cắn ra máu rồi.

Trên mặt Quân Mặc Thần mang theo tươi cười thần nhiên, ngược lại không có kinh ngạc khi bị người cắn.

Tân khách đưa mắt nhìn nhau, quả nhiên, lời đồn không giả, Nhị tiểu thư Tướng phủ là người điên, còn thích cắn người!

Sau này nhìn thấy vẫn nên trốn đi thật xa, bọn họ cũng không muốn bị người ta cắn còn không có chỗ để nói lý!

“Được rồi được rồi, giờ lành đến rồi, nhanh chóng bái đường đi!” Trần Nam Vương vẫn luôn an vị ở trên cao đường, vững như Thái Sơn, hấn tuyên bố, cũng làm cho đại đường ồn ào lại một lần nữa yên lặng trở lại.

Hôm nay tới dự lễ, văn võ bá quan, hoàng thân quốc thích đều có, nhưng chỉ không tiến đến chúc phúc cho đôi tân nhân Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm.

“Nhất bái thiên địa.”

“Nhị bái cao đường.”

“Phu thê giao bái.”

“Đưa vào động phòng.”

Lễ thành.

Vân Thanh Nhiễm được mang đến phòng tân hôn, bây giờ còn đang giữa ban ngày ban mặt, theo lý thuyết tân nương tử cần ở trong phòng ngồi đến tối, còn tân lang thì phải bồi bằng hữu.

Nhưng Quân Mặc Thần là ngoại lệ, đừng nói rót rượu cho tân lang, tân khách đều không dám giữ Quân Mặc Thần một khắc.

Sau khi bái đường Quân Mặc Thần không cần bồi khách liền ngồi trên chiếc xe lăn của riêng hấn, trừ tình huống đặc thù, nếu không bình thường hấn đều dùng xe lăn thay đi bộ.

Quân Mặc Thần để Quân Kiệt phụ giúp đi đến hậu viện vương phủ, ở hậu viện vương phủ có một biệt viện tương đối đẹp và tĩnh mịch.

Vào cửa biệt viện, trong viện có một cây đa rất lớn, ngồi trước bàn đá dưới cây đa là một vị lão nhân, lão nhân đang nghiên cứu ván cờ trên bàn.

Quân Mặc Thần đẩy xe lăn đi tới trước bàn đá, hấn chăm chú nhìn ván cờ trên bàn trong chốc lát, sau đó đưa tay cầm một con cờ lên, hạ xuống.

Lão nhân ngẩng đầu, thấy Quân Mặc Thần, trêu đùa: “Tục ngữ không phải nói tân hôn yên nhĩ(1) sao, sao ngươi lại có thời gian rồi đến thăm lão đầu ta đây? Không đi bồi mỹ kiều nương của ngươi à?”

“Ông cần gì phải giễu cợt ta chứ?” Quân Mặc Thần khẽ cười nói, “Khụ khụ, ông cũng không phải không biết tình huống của ta.”

“Ta đương nhiên là biết tình huống của ngươi, chỉ là ta tưởng rằng ngươi đã nghĩ thông suốt, cho nên cưới một thế tử phi về.” Lão nhân là Mộc tiên sinh, ở vương phủ đã hai năm, vừa là thầy vừa là bạn của Quân Mặc Thần, lúc ban đầu ông ở lại vương phủ là vì trị bệnh cho Quân Mặc Thần, vừa ở lại chính là hơn bốn năm.

“Không biết khi nào mạng sẽ về hoàng tuyền, lại có gì để nghĩ đây?” Tầm mắt Quân Mặc Thần rơi xuống ván cờ, ngón tay mảnh khảnh lại cầm lấy một con cờ, hạ xuống.

“Đừng nói như vậy, tuy rằng bệnh của ngươi dùng thuốc và châm cứu đều không được, nhưng nội lực ngươi thâm hậu, che chở tâm mạch, tâm mạch không ngừng, ngươi vẫn còn một hơi thở, thì mạng của ngươi cũng sẽ không đến hoàng tuyền.” Nói ra thật xấu hổ, ông được người ca tụng là danh y, ở vương phủ đã bốn năm, đối với bệnh của Quân Mặc Thần lại là thúc thủ vô sách.

Chỉ cần bảo vệ tâm mạch, Quân Mặc Thần tạm thời sẽ không chết, ít nhất còn có thể chống đỡ được hai ba năm, nhưng cuối cùng vẫn sống khổ cực hơn so với người khác.

“Nếu không phải vì động tâm, vậy ngươi rút cuộc là vì cái gì mà lấy nàng?” Mộc tiên sinh lại hỏi.

Quân Mặc Thần mỉm cười, trên khuôn mặt tái nhợt nhiều thêm vài phần hương vị tà mị, “Lấy nàng, một nửa là vì xem kịch, nàng tựa hồ không giống như tiểu thư khuê các nhà người khác, một người tinh táo lại là tiểu thư điền, bản thân ta có chút chờ mong nàng sẽ làm ra những chuyện gì; còn một nửa khác à...”

Tay Quân Mặc Thần như có như không che phủ lên đôi môi của mình.

“Ha ha...” Mộc lão tiên sinh vuốt vuốt chòm râu của mình, “Ngươi phải cẩn thận đấy, cẩn thận chơi lửa đốt thân.”

Mộc lão tiên sinh đây cũng là nhắc nhở Quân Mặc Thần, mọi việc đều không có tuyệt đối, trái tim con người, càng là thứ khó đoán, nếu không chế không tốt, cho dù là Quân Mặc Thần cũng sẽ bị mất phương hướng.

Quân Mặc Thần cong khóe môi, chơi lửa đốt thân à? Chuyện như vậy hình như không nên xuất hiện ở trên người hán mới đúng.

Lời tác giả: Quân Mặc Thần thật sự có bệnh nha ~

(1) Tân hôn yến nhĩ (新婚燕尔): vốn để chỉ người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ oán trách chồng lại lấy vợ mới cùng nhau vui vẻ, về sau lại dùng làm từ chúc mừng tân hôn, hình dung thời gian tân hôn vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đêm động phòng hoa chúc của ma* nhân

Vân Từ Hy không đến Trấn Nam vương phủ tham gia hôn lễ của Vân Thanh Nhiễm, sau khi Vân Thanh Nhiễm nói với hán những lời đó, hán liền giục ngựa chạy đi, cứ chạy, chạy mãi cho tới khi ra khỏi kinh thành, chạy như bay trên những cánh đồng dài bát ngát ngoài thành, chạy cho đến khi con ngựa mệt lử.

Lúc này hán dựa lưng vào một gốc đại thụ ở ngoại ô, trong tay cầm một bầu rượu.

Hán uống từng ngụm cho chính mình.

Giống như hán đang uống nước chứ không phải rượu.

Trong đầu Vân Từ Hy nhớ lại trước đây mình cùng Vân Thanh Nhiễm vui đùa, trong lòng dâng lên từng đợt đau đớn.

Hán rời đi bảy năm, thật vất vả mới có thể trở lại kinh thành, nghênh đón hán, lại là hôn lễ của Vân Thanh Nhiễm.

Nàng nói, nàng yêu Quân Mặc Thần, nàng nói, không phải Quân Mặc Thần nàng không lấy chồng.

Tiểu nha đầu luôn bám theo hán năm đó, đã trưởng thành, trở thành thê tử của người khác.

Khóe mắt Vân Từ Hy có chút ướt át, hán tựa hồ có chút say, tựa hồ lại không say, hán rút bội kiếm bên người mình ra, giữa cánh đồng bát ngát không người múa lên một điệu vũ kiếm.

Một kiếm Khinh Hồng.

Lần đầu tiên hán tham gia tỷ thí võ trạng nguyên, có người tặng hán danh hiệu Khinh Hồng công tử, ca ngợi kiếm pháp của hán, kiếm pháp thay đổi tinh diệu, bảy giờ thỉnh thoảng vẫn có người đề cập đến cái tên này của hán.

Tâm Vân Từ Hy rất loạn, cho nên kiếm của hấn cũng loạn, bộ pháp cũng loạn.

Lòng có nhiều loạn, kiếm pháp lại càng nhiều loạn.

“Xoạt ——”

Kiếm phong chém vào cánh tay trái của hấn, máu tươi chảy ra.

Vân Từ Hy lại như chưa phát hiện, say rồi, quên rồi, hấn vẫn là công tử Khinh Hồng năm đó, vẫn là Vân đại thiếu gia bồi bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, hấn không đi theo quân, Thanh Nhiễm cũng không bị bệnh.

Hấn không hề muốn Thanh Nhiễm lớn lên, không hề muốn nàng lớn lên, bởi vì thời điểm đó, nàng là của hấn...

★

Màn đêm buông xuống, Trần Nam vương phủ hiện lên màu đỏ của những chiếc đèn lồng lớn.

Quân Mặc Thần cùng Mộc tiên sinh ở hậu viện nói chuyện rất lâu, cho đến khi có hạ nhân phụ giúp đưa hấn vào phòng, chỉ thấy phía sau hấn còn có một người nam nhân, nam nhân kia lưng hùm vai gấu, thân hình cao lớn, thoát nhìn vô cùng cường tráng rắn chắc.

Lục Trúc cùng Hồng Mai nhìn thấy Quân Mặc Thần tiến vào, liền chủ động lui ra ngoài, lúc rời đi, nhìn thấy phía sau Quân Mặc Thần còn có một nam nhân, trong lòng nghi hoặc.

Đây là thế tử gia muốn có người nâng hấn... để sinh hoạt vợ chồng à? Lục Trúc nghĩ thế, mặt đỏ bừng, nàng không nên nghĩ như vậy!

Quân Mặc Thần đưa nam nhân trắng kiện kia vào trong phòng, đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

Đầu tiên Quân Mặc Thần dựa theo quy củ cầm lấy đòn cân vén khăn voan trên đầu Vân Thanh Nhiễm ra, sau đó nói với nàng.

“Khụ khụ, thân thể bản thế tử không tốt, khụ khụ, sợ là không thể làm tròn bổn phận, khụ khụ, bản thế tử vì Vân Thanh Nhiễm nàng mà tìm đến đây một nam nhân cường tráng, để, khụ khụ khụ, để...”

Trong giọng nói Quân Mặc Thần lộ ra sự bất đắc dĩ cùng thê lương.

Vân Thanh Nhiễm nhìn nam nhân mà Quân Mặc Thần mang đến, thân thể cường tráng tạo thành một thế đối lập với hấn, cánh tay trắng kiện kia, cơ ngực cường kiện, còn có làn da nâu khỏe mạnh.

“Đa tạ thế tử gia, thế tử gia thật đúng là hiểu được tâm tư của thần thiếp.” Vân Thanh Nhiễm không vì chuyện này mà tức giận, ngược lại vô cùng hưng phấn, nói xong, Vân Thanh Nhiễm bắt đầu lưu loát cởi áo, một bộ dạng nóng lòng muốn thử, chuẩn bị hưởng thụ nam nhân cường tráng mới đến này.

Bộ dạng kia rất giống như là trẻ con chưa bao giờ nhìn thấy nam tử trắng kiện vậy. Tuy rằng trong lòng Vân Thanh Nhiễm không biết dụng ý của Quân Mặc Thần là gì, nhưng không thể thỏa mãn vị thế tử gia bệnh này dễ dàng như vậy.

Vân Thanh Nhiễm cởi bỏ giá y, đứng dậy, đi tới trước mặt nam nhân kia, “Cần ta cởi giúp ngươi không?”

Nam nhân kia tuy rằng cao lớn, nhưng lá gan lại không lớn, gã vốn là đầy tớ trong phủ, bị thế tử gia kéo đến đây, nhìn thấy tình huống này liền bối rối.

Gã nào dám cùng thế tử phi phát sinh cái gì? Cho dù thế tử phi xinh đẹp như thiên tiên, gã có sắc tâm cũng không dám làm, gã không dám đeo trên lưng tội danh thông dâm, gã không muốn!

Nhìn bàn tay trắng nõn của Vân Thanh Nhiễm hướng về phía mình, nam nhân này sợ tới mức phát run.

“Làm sao vậy? Ngươi đừng sợ nha, ngươi phụng mệnh thế tử gia, thay thế thế tử gia cùng ta động phòng, không cần sợ!” Vân Thanh Nhiễm ôm nam nhân.

Cho dù Vân Thanh Nhiễm nói như vậy cũng không thể làm cho nỗi sợ hãi của gã biến mất được, đây là loại sợ hãi tâm lý.

“À, ta biết rồi, nhất định là thế tử gia còn chưa đi ra ngoài, cho nên ngươi cảm thấy ngượng ngùng đúng không?” Vân Thanh Nhiễm cười nói.

Chỉ thấy Quân Mặc Thần vẫn không có nửa điểm ý tứ muốn rời đi.

“Thế tử gia sao còn chưa đi? Ngài không đi, thần thiếp ‘làm việc’ như thế nào đây?” Vân Thanh Nhiễm hạ lệnh đuổi khách đối với lang quân ngày hôm nay.

“Khụ khụ, bản thế tử, khụ khụ, muốn lưu lại giám sát các ngươi ‘làm việc’... Khụ khụ...” Quân Mặc Thần khụ vài cái.

“Giám sát?” Vân Thanh Nhiễm khẽ nhướn lông mi, “Thế tử gia yên tâm, cho dù người không có ở trong phòng, thần thiếp cũng có biện pháp để cho

người biết chúng ta đang ‘làm việc’!” Vân Thanh Nhiễm vẫn biết một loại này nợ có tên là ‘kêu giường’, nếu hấn muốn xem, nàng có thể biểu diễn miễn phí một chút.

Vân Thanh Nhiễm là người như thế này, tính tình không thích tùy tiện khuất phục người khác, không thích làm theo lẽ thường.

Nói như vậy, nàng quả thật là người điên nhất.

“Khụ khụ... Trừ bỏ giám sát, bản thể tử còn muốn quan sát... Khụ khụ, ái phi cũng biết, thân thể bản thể tử không tốt, cho tới nay đều không có cơ hội... Khụ khụ, làm cái loại sự tình này, khụ khụ... Tuy rằng trong lòng có dư mà lực không đủ, nhưng bản thể tử nghĩ, ít nhất trước khi chết, nên cẩn thận nhìn người khác làm như thế nào, về sau cho dù đến âm tào địa phủ, đụng phải nữ quỷ cũng nên biết phải làm gì, khụ khụ...”

Thanh âm này, quả thực thê lương vô cùng.

Quân Mặc Thần không giống như những con cháu của quan lại, sau khi trưởng thành sẽ có nhóm người đến dạy hấn chuyện khuê phòng, nhưng với tình huống của Quân Mặc Thần, nên việc này tựa hồ bị bỏ qua.

Vân Thanh Nhiễm cũng không có động tác gì, chỉ có nam nhân mà Quân Mặc Thần đưa đến sợ tới mức chân nhũn ra, cả người quỳ ở trước mặt Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm.

Liên tiếp dập đầu với hai người: “Thế tử gia, thế tử phi, tha cho nô tài đi, trong nhà nô tài còn có mẫu thân tám mươi tuổi phải nuôi dưỡng! Nô tài không muốn bị hành hình!”

“Khụ khụ, không được, sao ngươi lại có thể phụ nổi khổ tâm của bản thái tử!” Về mặt Quân Mặc Thần đau lòng tiếc hận.

“Thế tử gia, nô tài không dám nô tài thật không dám!” Sau lưng nam nhân bị mồ hôi lạnh túa ra ướt sũng cả một mảng, nhìn bộ dạng này của gã, nếu thật sự muốn sinh hoạt vợ chồng, sợ rằng cũng bất lực.

“Khụ khụ, một khi đã như vậy, bản thể tử cũng sẽ không làm khó ngươi, xem ra có một số việc nhất định bản thể tử phải tự mình động thủ.” Quân Mặc Thần nói với ngữ khí tiếc hận, nghe qua tựa hồ như nguyện ý nhìn Vân Thanh Nhiễm cùng nam nhân trước mặt hấn tiến hành biểu diễn.

Bỗng nhiên Vân Thanh Nhiễm hoài nghi Quân Mặc Thần có phải thật sự có ham thích đặc biệt hay không, cái này rất khó nói, chuyện mình không làm được, có lẽ trong lòng hy vọng dùng hình thức này để bồi thường.

Thí dụ như bản thân không làm được, vậy nhìn người khác làm, sau đó có ý dâm trong đầu, thậm chí ảo tưởng chính mình đang làm.

Quân Mặc Thần không biết những ý nghĩ này trong đầu Vân Thanh Nhiễm, nếu như biết, sợ là sẽ ho đến mức xuất huyết.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lạc hồng

Tên nam nhân bị Quân Mặc Thần mang đến vừa nghe thấy Quân Mặc Thần để cho gã đi, liền vội vàng từ trong phòng lui ra ngoài, cơ hồ là té ngã mà bỏ đi.

Gã vừa đi, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người Quân Mặc Thần.

“Biểu hiện vừa rồi của ngươi khiến bản thể tử rất thương tâm.” Lời tuy nói như vậy, nhưng lại không nhìn thấy chút thương tâm nào từ trên mặt Quân Mặc Thần.

“Thần thiếp tưởng rằng thế tử gia sẽ rất cao hứng.” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười nhếch mi.

“Ngươi nhờ ta để tránh việc hòa thân, khụ khụ, nên cứ cho là ta muốn yêu cầu một chút lợi tức của ngươi đi.”

“Phương thức yêu cầu lợi tức của thế tử gia thật đúng là đặc biệt!” Vân Thanh Nhiễm không thể không ‘khen ngợi’ Quân Mặc Thần một câu, có kiểu thu lợi tức như vậy à?

“Khụ khụ, ái phi lại đây cởi áo cho bản thể tử đi.” Quân Mặc Thần biểu hiện thực bình tĩnh, giống như hết thấy đều rất bình thường.

Vân Thanh Nhiễm tiến lên, ngồi xổm người xuống bắt đầu cởi quần áo cho Quân Mặc Thần, nói thật, y phục này nàng còn không biết cởi, bình thường y phục của nàng đều là Lục Trúc cùng Hồng Mai giúp nàng mặc vào, một tầng lại một tầng, rất phiền toái.

Nhưng trong phòng chỉ có hai người bọn họ, nàng không giúp hấn cởi, hấn cũng chỉ có thể tự mình cởi, đêm nay nàng cũng không thể gọi người khác tiến

vào cõi áo cho Quân Mặc Thần, thân làm một người thế tử, cõi áo cho trượng phu là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Đầu tiên Vân Thanh Nhiễm vươn tay ra kéo đai lưng của Quân Mặc Thần, giật vài cái, đều không kéo nó xuống được, ngược lại kéo đau Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ... Bên này có thể mở ra.” Quân Mặc Thần chỉ chỉ vị trí gắn ngọc trên đai lưng của mình.

Vị trí gắn ngọc à? Vân Thanh Nhiễm thử một cái, thật sự có thể mở ra.

Sau đó Vân Thanh Nhiễm lại bắt đầu cởi quần áo Quân Mặc Thần, cởi từng món đồ một, cởi đến khi chỉ còn lại áo màu trắng bên trong.

Cứ cởi nữa là sẽ không còn gì.

Vân Thanh Nhiễm phát hiện Quân Mặc Thần thật sự rất gầy, dáng người này đặt ở trên người nữ nhân tự nhiên không nói, nhưng đặt ở trên người một nam nhân, thì có vẻ có chút yếu ớt, tựa hồ không có cảm giác an toàn.

Vân Thanh Nhiễm thật sự động thủ chuẩn bị muốn cởi nốt, Quân Mặc Thần đưa tay ngăn trở động tác của nàng.

Quân Mặc Thần bắt được tay Vân Thanh Nhiễm, mặc dù không sử dụng khí lực gì, nhưng ý tứ muốn dừng lại, “Khụ khụ, như vậy được rồi, đỡ ta lên giường đi.”

Quân Mặc Thần ra hiệu cho Vân Thanh Nhiễm đỡ hấn lên trên giường.

Vân Thanh Nhiễm đỡ hấn lên, hấn ở dưới sự trợ giúp của Vân Thanh Nhiễm run rẩy từ trên xe lăn lên giường.

Sau khi nằm yên ổn trên giường xong, Quân Mặc Thần mới hướng Vân Thanh Nhiễm nói: “Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc, thái hậu nương nương phái người canh giữ ở bên ngoài Kim Dật Hiên, hai ma ma ở cửa phòng cũng là người của thái hậu nương nương, đêm nay người cứ ngủ cùng phòng với ta trước, ngày mai ta sẽ cho người thu dọn thư phòng lúc trước của ta để làm phòng ngủ cho ta, sau đêm nay ta sẽ ở gian phòng cách vách với người.”

Thư phòng của Quân Mặc Thần ở ngay phòng bên cạnh, thư phòng rất lớn, có thể chia nửa gian ra làm phòng ngủ cho hấn.

Thái hậu quan tâm tình hình của Quân Mặc Thần, cũng hi vọng Quân gia có thể lưu lại hậu thế, cho nên thái hậu rất vui mừng khi Quân Mặc Thần chịu cưới vợ, sau cùng lại thỏa hiệp bởi vì trừ bỏ việc Quân Mặc Thần rất cố chấp ra cũng bởi vì thái hậu nghĩ mặc dù là một nữ tử từng bị điên, nhưng chỉ cần có thể sinh hạ hài tử cho Quân Mặc Thần, lưu lại huyết mạch cho Quân gia cũng là chuyện tốt.

Vì thế thái hậu còn triệu kiến thái y chẩn trị riêng cho Quân Mặc Thần, hỏi về việc Quân Mặc Thần có thể làm chuyện sinh hoạt vợ chồng hay không, thái y cũng không quá khẳng định, chỉ nói nếu thế tử gia chủ động sợ là thân thể không chịu nổi, còn nếu như là thế tử phi chủ động, có lẽ sẽ có khả năng thành sự, nhưng cũng không thể khẳng định một trăm phần trăm.

Chỉ cần có một tia hi vọng, thái hậu cũng tính toán thử hết sức một lần.

Quân Mặc Thần thừa nhận vừa rồi bản thân mang theo nam nhân đến là muốn xem phản ứng của Vân Thanh Nhiễm, phản ứng của nàng quả nhiên không giống nữ tử lớn lên trong khuê phòng, nếu là nữ tử khuê phòng bình thường, cho dù không cảm thấy mình bị nhục nhã, cũng sẽ không vui vẻ tiếp nhận giống nàng.

Quân Mặc Thần không định làm cho Vân Thanh Nhiễm khó xử.

Vân Thanh Nhiễm nghe Quân Mặc Thần nói xong liền hướng mặt ra bên ngoài nhìn xung quanh một vòng, quả nhiên như lời Quân Mặc Thần nói, bên ngoài đều là người.

“Lên đây đi, ta sẽ không làm gì người.” Quân Mặc Thần tính cùng Vân Thanh Nhiễm mỗi người ngủ một bên.

Vân Thanh Nhiễm không cự tuyệt, mặc dù Quân Mặc Thần có bệnh trong người nhưng vẫn là một nam nhân, chính mình chiếm giường để cho một nữ tử ngủ ở trên đất lạnh hoặc là ngủ ở trên sạp đều không thích hợp, mà Quân Mặc Thần cũng không thể ngủ trên mặt đất hoặc là trên sạp được, nếu hấn bị cảm lạnh, làm không tốt sẽ biến thành cơn bệnh trí mạng.

Thời gian trước Vân Thanh Nhiễm làm nhiệm vụ vẫn thường cùng đồng nghiệp là nam giới ôm nhau sưởi ấm qua đêm, hiện giờ ngủ cùng một giường với trượng phu trên danh nghĩa của mình, cũng chỉ là đắp một cái mền giường mà thôi, đối với nàng mà nói thì có gì mà phải để ý chứ?

Hai người một ngủ đầu giường, một ngủ đuôi giường, đều tự đắp chăn, ngủ trên một cái giường bình an vô sự qua một buổi tối.

Sáng sớm hôm sau, người trong cung đã tới, một ma ma qua tuổi năm mươi mang theo mấy nha hoàn trong cung đi thẳng đến chỗ ở của Vân Thanh Nhiễm.

Mục đích chuyến đi này của các nàng một là đến lấy khăn nhiễm lạc hồng, về điểm này, thái hậu cũng dặn dò ma ma, nếu không có cũng không cần trách cứ, dù sao với thân thể này của Quân Mặc Thần, không có lạc hồng cũng là bình thường. Thái hậu cảm thấy, bọn họ một người bị bệnh từ khi sinh ra đến bây giờ, người kia lại bệnh lâu mới tỉnh, nói chuyện nam nữ cũng sẽ không rõ ràng.

Hai là các nàng từ hôm nay trở đi sẽ dạy Vân Thanh Nhiễm các mục lễ nghi, để Vân gia Nhị tiểu thư đã từng bị điên một thời gian rất lâu làm một thể tử phi đủ tư cách, đương nhiên thái hậu nương nương còn trọng công đạo các nàng trừ lễ nghi quy củ ra, còn phải dạy vị thể tử phi nương nương này chuyện khuê phòng, để cho nàng càng có nhiều cơ hội trở thành phu thê danh xứng với thực của Quân Mặc Thần, có nhiều khả năng có thể mang thai cốt nhục của Quân Mặc Thần!

Bọn họ chờ ở bên ngoài phòng của Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm, lúc Vân Thanh Nhiễm tỉnh lại Quân Mặc Thần cũng đã tỉnh.

“Người tỉnh rồi?” Quân Mặc Thần dựa vào giường, người không hoàn toàn ngồi dậy.

Vân Thanh Nhiễm gật gắt đầu, đang muốn đứng lên, lại thấy có rất nhiều người đứng ngoài cửa phòng.

“Những người ngoài cửa đều là đến hầu hạ chúng ta à?” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy nhân số hơi nhiều.

“Người có thể cảm giác được ngoài cửa đến rất nhiều người?” Khóe miệng Quân Mặc Thần như cười như không, hẳn là người tập võ, có nội lực thâm hậu, cho nên có thể biết rõ, nhưng vì sao nàng cũng biết được?

“Giác quan thứ sáu của ta rất linh mãnh.”

“Giác quan thứ sáu?”

“Ừ... Xem như trực giác của nữ nhân đi.”

“Vậy à? Có điều người đoán sai rồi, khụ khụ... Những người bên ngoài đó không phải muốn hầu hạ chúng ta, mà là tử trong cung tới, hẳn là định tới lấy khăn gấm nhiễm lạc hồng.”

Lạc hồng?

Vân Thanh Nhiễm nhớ ra, lúc nàng xuất giá Lục Trúc đã đặc biệt nói qua với nàng, đêm tân hôn nhất định phải nhớ để một chiếc khăn màu trắng đệm ở dưới thân, để lạc hồng nhuộm ở bên trên, ngày hôm sau người nhà chồng nhìn thấy chiếc khăn nhiễm máu sẽ chứng minh được tân nương tử trước lúc tân hôn đúng là tấm thân xử nữ, nếu không sẽ bị ngâm lỏng heo.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Không cho phép các người đoạt thể tử phi với bản thể tử

Nàng có lạc hồng mới là lạ!

“Trên bàn trang điểm có một bình sứ nhỏ màu trắng, bên trong có chút máu gà, người đem máu gà đổ lên khăn tay màu trắng, như vậy là có lạc hồng.”

Quân Mặc Thần đã sớm có chuẩn bị.

Hắn nghĩ đến cả những việc này, quả thật đúng là chu đáo.

Đội Vân Thanh Nhiễm chuẩn bị tốt “lạc hồng”.

“Ngày tân hôn đầu tiên, ái phi mặc y phục giúp bản thể tử đi!” Quân Mặc Thần tao nhã, trong ánh mắt lộ ra chút giảo hoạt, thái độ có vài phần lười nhác.

Vân Thanh Nhiễm vốn đang có chút mệt mỏi, nghe thấy hắn gọi nàng một tiếng “Ái phi” mệt mỏi gì cũng biến mất, tiếng gọi “ái phi” này nàng cảm thấy rất không quen.

Vân Thanh Nhiễm mặc quần áo cho mình trước, lúc nàng chui ra khỏi chăn, quần áo nàng vẫn như cũ, tối hôm qua nàng mặc nguyên quần áo đi ngủ, làm hồng mất bộ giá y bằng gấm hoa thượng hạng.

Nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm vẫn mặc quần áo hôm qua, Quân Mặc Thần muốn cười nhưng không ra tiếng, hắn nâng tay phải lên, chỉ chỉ vào tủ quần áo, “Sau ngày đại hôn sẽ không mặc giá y, đã có người chuẩn bị y phục cho người ở trong tủ quần áo kia, đều dựa theo số đo của người, hẳn là vừa người.”

Hóa ra mấy ngày nay Quân Mặc Thần không chỉ gấp gấp cho người chế tạo giá y, mà còn vì Vân Thanh Nhiễm chuẩn bị không ít quần áo.

Quần áo trước khi xuất giá của Vân Thanh Nhiễm không thích hợp cho nàng mặc sau khi đã xuất giá, hơn nữa trước đó nàng cũng không có bao nhiêu quần áo, trước khi xuất giá không quá mấy ngày mới khỏi bệnh, tuy Vân Viễn Hằng có sai người cấp tốc chuẩn bị quần áo cho nàng, nhưng không được cẩn thận như Quân Mặc Thần.

Bên trong tủ quần áo, đều là những bộ được những người thợ giỏi nhất may, dùng gấm tốt, nguyên liệu bằng lụa mỏng, làm vì Vân Thanh Nhiễm.

Tuy rằng thời gian có chút gấp, nhưng thợ may không hề qua loa, nếu là quần áo thêu hoa, bởi vì trong thời gian ngắn không thêu kịp, Quân Mặc Thần liền ra giá thu mua hoa sắc do người khác làm mà hấn cảm thấy hợp.

Vân Thanh Nhiễm mở ngăn tủ ra, nhìn một loạt quần áo trong ngăn tủ, có rất nhiều màu sắc, hoa văn, kiểu dáng khác nhau.

Hấn xác thực rất cẩn thận, rốt cuộc vì cái gì mà hấn làm nhiều việc như vậy? Đối với tâm tư của Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm nhất thời không hiểu rõ.

Có điều hiện tại, còn có một vấn đề đang ở trước mắt Vân Thanh Nhiễm, nàng phải thay quần áo trước mặt Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần dựa vào đầu giường, thấy hồi lâu mà Vân Thanh Nhiễm vẫn chưa thay quần áo, hấn liền cong môi, một chút tươi cười không quá rõ ràng xuất hiện trên khuôn mặt, “Không phải là ái phi thẹn thùng đấy chứ? Từ hôm nay trở đi, chúng ta chính là phu thê đó!”

“Ngươi suy nghĩ nhiều rồi.” Vừa rồi quả thật Vân Thanh Nhiễm có chút ngượng ngùng, lớn như vậy rồi, nàng còn chưa để nam nhân nào nhìn qua thân thể đâu.

“Khụ khụ... Vậy vì sao ái phi còn chưa thay quần áo, lát nữa chúng ta còn phải đi kính trà phụ vương và mẫu phi nữa đấy.” Quân Mặc Thần cũng không vạch trần Vân Thanh Nhiễm, hóa ra, nàng cũng biết thẹn thùng, nữ tử hôn mỗi hấn ở trên đường hôm qua, cũng có thời điểm thẹn thùng.

Vân Thanh Nhiễm bắt đầu cởi quần áo của mình, giá y đồ thắm như ráng mây hồng hạ xuống, lộ ra da thịt trắng tuyết của Vân Thanh Nhiễm, quanh năm đều bị nhốt ở trong phòng không được nhìn thấy ánh mặt trời, màu da nàng cũng giống với Quân Mặc Thần bị bệnh lâu năm.

Nhìn thấy dáng người dưới lớp quần áo của Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần khẽ nhíu mày.

Bởi vì trừ bỏ da thịt trắng như tuyết, Quân Mặc Thần còn thấy được thân thể nàng vô cùng gầy, loại gầy này có chút bất thường, nếu không phải do bệnh tật thì chính là do chịu đói nhiều năm, không được ăn no lần nào.

Bình thường cũng chỉ có người khôn khổ vô cùng mới như vậy, ở kinh thành phồn hoa của hoàng triều Thịnh Vinh, cho dù gia đình nông dân cũng không có người nào gầy như Vân Thanh Nhiễm.

Kỳ thật Vân Thanh Nhiễm đã điều dưỡng rồi, nhưng mà phải cần thời gian dài, từ lúc Vân Thanh Nhiễm tỉnh lại đến bây giờ cũng chưa được bao lâu, cho nên Vân Thanh Nhiễm chưa kịp bồi bổ.

Vân Thanh Nhiễm chọn bộ y phục chất lụa mỏng màu hồng để thay, vốn dĩ không muốn chọn quần áo sắc sỡ, Vân Thanh Nhiễm ưa thích quần áo có màu lạnh hơn, chỉ là hôm nay là ngày đầu tiên thành hôn, nàng muốn mặc quần áo có màu sắc thỏa đáng.

Quần áo thanh lịch nhưng lại không quá mức hoa lệ, phụ trợ tốt cho dáng người lung linh của Vân Thanh Nhiễm, khung xương đẹp, mặc xong bộ quần áo này liền che khuất đi thân thể gầy gò.

Thay xong, Vân Thanh Nhiễm liền giúp Quân Mặc Thần mặc quần áo, có kinh nghiệm đêm qua, hôm nay Vân Thanh Nhiễm cũng không tốn nhiều lực.

Sau khi hai người mặc xong, Quân Mặc Thần mới mở miệng, cho nha hoàn cùng mấy vị ma ma ở bên ngoài cửa tiến vào.

“Khụ khụ, các người có thể vào rồi.”

Vì thế các nha hoàn ma ma ở bên ngoài nói đầu nhau tiến vào, bắt đầu hầu hạ hai người.

“Thế tử gia, lão nô là Hoa ma ma, thái hậu nương nương sai lão nô đến đây, từ hôm nay trở đi dạy cho thế tử phi một vài lễ nghi quy củ trong cung, để tránh ngày sau thế tử phi nương nương vào cung cùng thế tử gia lại phạm lỗi.”

Tuy rằng Hoa ma ma chỉ là một ma ma, nhưng lúc nói chuyện trung khí mười phần, không giống như hạ nhân thường hay khúm núm, xem ra Hoa ma ma này ở trong cung cũng có chút địa vị, có thể coi như là người nói chuyện thay thái hậu.

Vân Thanh Nhiễm nghe thấy lời nói của Hoa ma ma, cảm thấy tiền đồ của mình thật đáng lo.

“Khụ khụ, Hoa ma ma, bà nói, từ hôm nay trở đi bà muốn dạy thế tử phi của bản thế tử những quy củ trong cung?”

“Vâng, thế tử gia.”

“Hoa ma ma, bà muốn đoạt thế tử phi với bản thế tử?” Quân Mặc Thần vươn tay gõ lên tay vịn của xe lăn, không nặng không nhẹ, sắc mặt trắng bệch nhưng cũng lộ ra vài phần uy nghiêm.

“Lão nô không dám! Lão nô không biết vì sao thế tử gia lại nói như vậy, thế tử phi đương nhiên là của thế tử gia, làm sao có thể tranh người với thế tử gia đây!” Hoa ma ma cảm thấy vô cùng oan uổng, có điều bà chỉ là một ma ma, không phải đại nam nhân, làm sao có thể cùng thế tử gia tranh giành nữ nhân?

“Ma ma muốn dạy thế tử phi quy củ trong cung, tất nhiên sẽ chiếm dụng thời gian của thế tử phi, khụ khụ. . . Bà chiếm dụng thời gian bản thế tử ở chung với thế tử phi, vậy thời gian bản thế tử ở cùng thế tử phi sẽ ít đi, khụ khụ, bà nói xem, bà có phải đang tranh giành thế tử phi với bản thế tử hay không?”

Trần Hoa ma ma đỏ đầy mồ hôi, thế tử gia nói như vậy, rõ ràng là cố tình gây sự, chỉ là nói như vậy cũng có lý, làm cho người ta không tìm ra lý do nào để phản bác.

Huống chi hẳn là thế tử gia, việc thái hậu sủng thế tử gia mọi người đều biết, có điều bà chỉ là một ma ma, sao có thể cùng thế tử gia tranh luận!

“Thế tử gia nói đúng.” Hoa ma ma đành phải nói như vậy.

“Khụ khụ khụ. . . Bản thế tử biết mình không còn nhiều thời gian, có thể ở cùng thế tử phi ít ngày, các người vì sao có thể nhẫn tâm chiếm dụng thời gian bản thế tử ở cùng thế tử phi chứ?” Quân Mặc Thần càng nói càng thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cửu hoàng tử tới chơi

“Thế tử gia ngàn vạn lần đừng nói như vậy, thế tử gia nhất định có thể sống lâu trăm tuổi!”

Hoa ma ma khi nói lời này chính bà ta cũng không tin, thế tử gia đã trị bệnh nhiều năm như vậy, mỗi năm, đều là sống chết chống đỡ qua ngày, có một ngày hai chân đuối thẳng, ai cũng không biết.

“Hoa ma ma nghĩ như vậy, cho nên có thể tranh thế tử phi với bản thế tử ư?”

Lông mày Quân Mặc Thần khẽ nhướn lên, đôi mắt sáng như minh châu liếc qua, biểu tình vẫn nhạt như nước trong, lại dọa cho Hoa ma ma run lên, sợ thế tử gia thực sự mất hứng, đi nói bà phạm lỗi trước mặt thái hậu nương nương.

Hoa ma ma vội vàng dập đầu nói: “Thế tử gia nguôi giận, lão nô biết sai rồi, chỉ là lão nô phụng mệnh của thái hậu nương nương đến dạy thế tử phi lễ nghi quy củ trong cung, nếu như . . . Thái hậu trách tội xuống, lão nô . . .”

Hoa ma ma cũng rất khó xử, thế tử gia và thái hậu đều là chủ tử, bà ta là nô tài, đến lúc đó hai chủ tử có ý kiến không đồng nhất, gặp họa cũng chỉ có bà ta!

“Thế tử phi của bản thế tử chẳng lẽ bản thế tử không thể tự mình dạy được ư? Hừ?”

Quân Mặc Thần thay đổi tư thế, một tay chống cằm mình, một tay để trên tay vịn của chiếc xe lăn.

Hoa ma ma biết rõ vị thế tử bệnh này không dễ chọc, xem bộ dáng lười nhác kia của hắn, ý tứ cảnh cáo hàm xúc mười phần!

“Lão nô đã biết, lão nô sẽ hồi cung bẩm báo với thái hậu nương nương, về việc học lễ nghi quy củ của thế tử phi liền do thế tử gia tự mình dạy vậy!” Hoa ma ma vội trả lời, không dám tiếp tục dây dưa việc này nữa.

“Ừ . . . Ma ma không hồ là tri kỷ bên người thái hậu nương nương, thật sự là khéo hiểu lòng người, biết chủ động thành toàn cho bản thế tử cùng thế tử phi, bản thế tử ở trong này tạ ơn tâm ý của Hoa ma ma trước.”

Quân Mặc Thần vô si một phen, rõ ràng là hấn bức Hoa ma ma không thể không nhượng bộ.

“Vậy lão nô hồi cung phụng mệnh với thái hậu nương nương trước, lão nô cáo lui.” Hoa ma ma nhanh chóng rời đi.

“Ừ, Quân Kiệt nhớ thay bản thế tử tiễn Hoa ma ma hồi cung.”

Quân Kiệt vẫn luôn đứng chờ ngoài cửa, “Vâng, thế tử gia.”

Sau khi Quân Mặc Thần đuổi được đám người Hoa ma ma, lại dẫn Vân Thanh Nhiễm đi báai kiến cha mẹ hắn.

Nếu so sánh, quy củ ở Trần Nam Vương phủ không nhiều, đại khái bởi vì Trần Nam Vương Quân Vô Ý có xuất thân là võ tướng, không thích lễ nghi

phiên phức, mà Trần Nam Vương phi là công chúa Dung Hòa cũng không phải công chúa bình thường, vương phủ làm cho người ta cảm giác không có áp lực như Vân phủ.

Vân Thanh Nhiễm đẩy xe lăn cho Quân Mặc Thần, hai người cùng với nha hoàn đi đến chỗ ở của Vương gia Vương Phi.

Sáng sớm Trần Nam Vương đã thức dậy, ở trong sân múa kiếm một hồi, mà Vương Phi từ sớm đã ở trong phòng bếp làm xong điểm tâm, điều này khiến cho người ta thật bất ngờ, theo lý thuyết với thân phận của Vương Phi, trước khi chưa xuất giá là công chúa, sau khi xuất giá là Vương Phi, bất luận với thân phận nào cũng không cần phải xuống bếp.

Vân Thanh Nhiễm từ tay nha hoàn tiếp nhận chén trà kính trà cho Vương gia cùng Vương Phi.

“Phụ vương, mời uống trà.”

Trần Nam Vương Quân Vô Ý không tùy tiện nói cười với Vân Thanh Nhiễm, giống như ngày hôm qua Vân Thanh Nhiễm đã nhìn thấy, uy nghiêm, nghiêm túc, vô cùng quyết đoán.

Nhìn Quân Vô Ý trong khoảng cách gần, càng cảm thấy hắn từng là một nam tử phong hoa tuyệt đại, năm đó hắn là không thua Quân Mặc Thần tao nhã hiện tại, hơn nữa thân thể nhất định khỏe mạnh hơn so với Quân Mặc Thần.

Quân Vô Ý tiếp trà, nhấp hai ngụm, nơi cổ họng phát ra một tiếng rất nhẹ “Ủm”, xem như đã uống chén trà nàng dâu này của Vân Thanh Nhiễm.

Sau đó Vân Thanh Nhiễm lại kính trà Vương Phi, tính khí Vương Phi so ra thì thoải mái hơn, đối với Vân Thanh Nhiễm cũng là mang theo tươi cười từ ái trên mặt, không bởi vì Vân Thanh Nhiễm có thanh danh khó nghe mà biểu hiện ghét bỏ với nàng, nhưng cũng không quá thân mật.

Sau khi uống trà nàng dâu mà Vân Thanh Nhiễm đưa, Vương Phi cầm hồng bao từ nha hoàn bên người đưa cho Vân Thanh Nhiễm.

“Cám ơn mẫu phi.” Vân Thanh Nhiễm nhận hồng bao có chút hốt hoảng, không nghĩ tới mình thế nhưng đã gả cho người, tuy từng nghĩ tới việc lập gia đình, nhưng lại chưa từng nghĩ tới sẽ là một quang cảnh thế này.

“Còn có cái này, là thứ mẫu phi trân quý, con cầm về phòng có thể tỉnh té phẩm đọc.” Vương Phi lại sai nha hoàn cầm một cái rương nhỏ.

Vân Thanh Nhiễm buồn bực, liền nhìn thử bên trong rương để cái gì, xuyên qua rương gỗ, Vân Thanh Nhiễm thấy bên trong rương để một cuốn hoạ cuộn tròn, nghĩ là Vương Phi muốn nàng làm một thể tử phi tiêu chuẩn có tri thức hiểu lễ nghĩa, cho nên không nhìn kỹ nữa.

“Đa tạ mẫu phi.” Vân Thanh Nhiễm để Lục Trúc tiếp nhận cái rương nhỏ.

Kính trà xong, Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm lại cùng Vương gia Vương Phi dùng bữa sáng, mới trở về Kim Dật Hiên.

“Thế tử gia, thế tử phi, Cửu điện hạ đợi ở Kim Dật Hiên đã lâu.”

Thấy Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm trở về, Quân Kiệt liền bẩm báo với hai người.

Hai người vào Kim Dật Hiên, quả nhiên Cửu hoàng tử Dạ Minh Uyên đã đợi ở nơi này.

“Mặc Thần, ta xin lỗi ngày hôm qua không thể về kịp tham gia hôn lễ của ngươi.”

Quan hệ giữa Dạ Minh Uyên và Quân Mặc Thần không tệ, cũng tính là từ nhỏ lớn lên bên nhau.

“Không sao, truy hỏi thích khách trọng yếu hơn, tra được gì rồi, có manh mối khác không?”

Dạ Minh Uyên lắc đầu, “Người điều chết hết, không có cách nào tra được.”

“Cửu điện hạ, ngày ấy đối phương sử dụng khói mê là dùng bạch tỳ, nao sa làm chính, kim tráp, ngân tú, cùng chế với phân người, trong đó nao sa có độc, 《Dược tính luận》 nói nao sa có thể phá hủy vàng đá, mục nát dạ dày người, nhưng đồng thời, nao sa cũng có thể làm thuốc, chủ yếu trị táo bón; buồn nôn; loãng đờm; đau họng; kiết lỵ; tắc kinh; đau mắt; thịt thừa; mọc bướu; liệu loét; tràng nhạc; ung sưng, nhưng cũng không thường dùng, thông thường được điểm sẽ không nhập nhiều loại dược này, ngày ấy phân lượng khói mê nhiều như vậy, nhất định là dùng không ít nao sa, theo ta được biết, kinh thành cùng với khu vực lân cận đều không khai thác nao sa địa phương, Cửu điện hạ không ngại có thể đi tra nguồn gốc nao sa này.” Vân Thanh Nhiễm nói.

Dạ Minh Uyên ngược lại bị Vân Thanh Nhiễm làm cho hoảng sợ, “Làm sao ngươi lại biết điều này?”

Vân Thanh Nhiễm thân nhiên cười cười, “Vừa vận biết thôi.”

Dạ Minh Uyên không tin lời Vân Thanh Nhiễm nói, nhưng cũng không tiện hỏi tới, bởi vì Vân Thanh Nhiễm rõ ràng không có ý định nói, “Vậy ta đây quay lại sai người đi điều tra về nao sa mà thế tử phi nói, đúng rồi, ta hôm nay tới là muốn cảm ơn ngươi ngày đó đã cứu ta.”

Dạ Minh Uyên lấy ra một cái hộp gấm, mở ra, bên trong có hai viên minh châu.

“Hai viên Dạ Minh Châu này là Nam Thủy cống nạp đến, phụ hoàng ban chúng nó cho ta, ta tặng lại cho ngươi, hi vọng ngươi không ghét bỏ.”

Nếu là đồ cống nạp, lại là hoàng đế ban cho Dạ Minh Uyên, tự nhiên không phải là đồ tầm thường, tất nhiên giá trị xa xỉ.

Vân Thanh Nhiễm chưa mở miệng, Quân Mặc Thần ngược lại nói thay nàng, “Đa tạ Cửu hoàng tử đưa lễ vật tân hôn cho phu thê chúng ta, ta và Thanh Nhiễm cảm ơn ý tốt của Cửu hoàng tử, hiện giờ Cửu hoàng tử đã có đầu mối mới, hẳn nên mau chóng đi điều tra, để tránh thời gian lâu, lại không tra ra được gì, không bằng ngày khác chúng ta lại gặp.” (Tác giả vô lương: Quân Mặc Thần ngươi có thể vô sỉ hơn nữa không? Đây không phải là lễ vật tân hôn!)

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Về nhà, nói chuyện với mẫu thân

Dạ Minh Uyên cảm thấy biểu hiện hôm nay của Quân Mặc Thần có chút kỳ quái, quen biết Quân Mặc Thần nhiều năm, tuy rằng hẳn cảm thấy mình chưa từng thực sự hiểu hắn, nhưng rất ít thấy biểu hiện giống như ngày hôm nay của hắn.

“Về việc ngày ấy thế tử phi cứu ta một mạng ta sẽ ghi nhớ, ngày sau nếu như thế tử phi có gì cần hỗ trợ hãy tới tìm ta, ta nhất định sẽ dốc toàn bộ lực tương trợ.” Dạ Minh Uyên nói với Vân Thanh Nhiễm.

Việc này xem như hứa hẹn một việc không nhỏ với Vân Thanh Nhiễm, Cửu hoàng tử đồng ý, thật sự rất giá trị.

“Cảm tạ, ta nhớ rõ.” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười nói, ai cũng không thể cam đoan ngày sau nàng sẽ không gặp phiền toái gì, nơi này có nhiều quy củ, sự tình cũng nhiều.

“Khụ khụ... Ái phi à...” Quân Mặc Thần lại hung hăng ho khan, cắt đứt một màn này.

“Mặc Thần, thế tử phi, ta đẩy đi trước một bước.” Dạ Minh Uyên muốn nhanh chóng điều tra chuyện này, cũng sợ điều mà Quân Mặc Thần nói, để lâu, tra xét sẽ không tốt.

Vì thế Dạ Minh Uyên cáo biệt với Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm.

Quân Mặc Thần nhìn thoáng qua Vân Thanh Nhiễm bên cạnh hắn, “Không biết bản thế tử có thể biết vì sao Cửu điện hạ phải đáp tạ thế tử phi của bản thế tử không?”

Thời điểm người của Quân Mặc Thần tìm thấy hai người Dạ Minh Uyên và Vân Thanh Nhiễm bình an, chưa từng suy nghĩ xem trong hai người là ai cứu ai, vô nghĩa, không phải Cửu hoàng tử văn võ song toàn cứu tiểu thư điền của tướng phủ, chẳng lẽ lại là tiểu thư điền cứu Cửu hoàng tử à?

Cố tình sự thật lại là Vân Thanh Nhiễm cứu Dạ Minh Uyên.

“Ngày ấy hẳn hít vào ít khói mê, ta lôi kéo hắn trong khói mê chạy loạn, đánh bậy đánh bạ đi ra khỏi lớp khói mê, cho nên hẳn cảm thấy ta cứu hắn.” Vân Thanh Nhiễm nửa thật nửa giả giải thích với Quân Mặc Thần.

“Ngươi lôi kéo hắn?”

Quân Mặc Thần chú ý tới một chi tiết mà Vân Thanh Nhiễm miêu tả.

“Đúng vậy!”

Chẳng lẽ là dắt hắn đi?

“Khụ khụ, xem ra cần phải gọi Hoa ma ma trở về, để bà ta giáo huấn cho ái phi lễ nghi quy củ thật tốt, ít nhất cái việc nam nữ thụ thụ bất thân này cũng cần phải biết.”

Quân Mặc Thần bắt đầu cảm thấy nhất định phải làm như vậy, Vân Thanh Nhiễm không có chút e thẹn nào cùng nam nhân chui vào trong tú quần áo, lại còn nắm tay.

★

Ba ngày sau, là ngày lại mặt, Quân Mặc Thần cùng đi với Vân Thanh Nhiễm về Vân phủ.

Hai người ngồi trên một cỗ kiệu rời đi, đến cửa Vân phủ, Vân Viễn Hằng và Vân thị đã sớm chờ ở cửa, còn có Vân Tử Hy và Vân Yên Nhiên, người Vân gia đều đến đông đủ.

Vân Thanh Nhiễm giúp đỡ Quân Mặc Thần từ trên cỗ kiệu xuống, đỡ hán ngồi lên xe lăn, lại phụ giúp hán đẩy xe.

Lúc Vân Tử Hy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần cùng nhau xuất hiện, nhắm chặt mắt, bàn tay trong ống tay áo rộng thùng thình không tự chủ được mà nắm chặt.

Tối hôm đó hán đã suy nghĩ một đêm, cố gắng thuyết phục chính mình chấp nhận chuyện này, chấp nhận Vân Thanh Nhiễm đã gả cho một người khác, nhưng mà thời điểm Vân Tử Hy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần cùng nhau xuất hiện, vẫn như trước không kiềm chế được, trong lòng dâng lên chút cảm xúc bị thương cũng không cam lòng.

“Phụ thân, mẫu thân, ca ca, muội muội.” Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua thân nhân của mình, đối với nhị lão Vân gia có chút xa cách, nàng gọi bọn họ là mẫu thân phụ thân chứ không có gọi cha và nương.

Vân Viễn Hằng nghe thấy cách xưng hô của Vân Thanh Nhiễm trên mặt lộ ra sự không hài lòng, có điều ông ta che giấu, Vân Yên Nhiên nói thầm một câu, “Ngày cả cách gọi cha mẹ cũng không biết, thực buồn cười.”

Bất quá Vân Viễn Hằng không dám lỗ mãng, bởi vì có Quân Mặc Thần, Vân Yên Nhiên cũng không dám lớn tiếng nói ra, nàng nghe cha mẹ nói, tạm thời không nên đi chọc Vân Thanh Nhiễm, chẳng những không thể chọc, còn phải lấy lòng nàng ta, tuy rằng trong lòng không tình nguyện, nhưng Vân Yên Nhiên nghĩ lại là vì tương lai của chính mình, cũng chỉ có thể nhẫn.

Vân Viễn Hằng và Vân Trần thị liền đón Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm vào phủ.

Sau đó, Vân Viễn Hằng lời kéo Quân Mặc Thần nói chuyện.

Đồng thời, Vân Trần thị hết sức thân thiết lời kéo một bàn tay của Vân Thanh Nhiễm, dắt nàng đi vào phòng trong, “Thanh Nhiễm, cha con và thế tử gia nói chuyện của nam nhân, con đi cùng nương về khuê phòng nói chuyện nữ nhi đi.”

Vân Thanh Nhiễm bị Vân Trần thị kéo đi về phòng.

Sau khi vào phòng, Vân Trần thị bắt đầu nói với Vân Thanh Nhiễm ít chuyện trong nhà, “Thanh Nhiễm, cuộc sống sau khi gả đến vương phủ thế nào? Thân là nữ nhi, đã gả cho người trăm ngàn lần không thể tái giá, phu quân là trời, nhất định phải hiếu thuận với cha mẹ chồng.”

“Mẫu thân yên tâm, ta biết.” Trên mặt Vân Thanh Nhiễm mang theo nét thản nhiên, không vì mẫu thân thân mật với mình mà vui sướng.

Quân Mặc Thần đối tốt với nàng, tuy rằng nàng không thật sự muốn làm thế tử của hán, nhưng bốn phận thì nàng có thể làm được, cha mẹ chồng đối với nàng tốt, cho dù nàng không phải chân chính là con dâu của bọn họ, nhưng sẽ đối đãi với họ như cha mẹ ruột.

Còn cha mẹ ruột nàng thì sao?

“Thanh Nhiễm à, hiện tại con đã xuất giá, tâm sự trong lòng nương coi như con cũng hiểu rõ, nhưng mà, muội muội con...” Nhắc tới chuyện của Vân Yên Nhiên, mây đen liền bao phủ trên khuôn mặt Vân Trần thị.

“Nay ta đã gả cho người, ta nghĩ chuyện này ta sẽ không giúp được gì đâu?” Trong lời nói Vân Thanh Nhiễm lộ ra một cỗ châm chọc, mẫu thân đối với muội muội tốt như vậy, bây giờ còn muốn nàng vì muội muội này mà làm cái gì đây?

Bị Vân Thanh Nhiễm nói đúng tâm sự, trên mặt Vân Trần thị có chút lúng túng, “Nương biết con đã xuất giá, nhưng mà con vẫn có thể giúp muội muội, cha con đã tiến cung vài lần dò xét thái độ của thái hậu, nhưng thái hậu không muốn đòi người, mà con cũng biết, muội muội con còn nhỏ tuổi, hơn nữa tài mạo xuất chúng, nếu không có lần hòa thân này, ngày sau con bé có thể gả cho một người tốt nhất. Hiện nay thân phận con đã khác, con là thế tử phi của Trần Nam vương phủ, là tri ki của thế tử gia, mọi người đều biết, thái hậu vô cùng sủng ái thế tử gia, phàm là yêu cầu của thế tử gia, thái hậu đều đáp ứng, ngay cả việc thế tử gia muốn thú con, thái hậu cũng đồng ý.”

Vân Thanh Nhiễm nghe hiểu ý tứ của mẫu thân nàng, hóa ra là có chủ ý này!

Mẫu thân nàng biết thái hậu thương Quân Mặc Thần, nghe Quân Mặc Thần, muốn thế tử phi là nàng đây đi cầu Quân Mặc Thần, sau đó xin Quân Mặc Thần đi nói với thái hậu, để cho thái hậu đồng ý thay đổi người đi hòa thân.

“Mẫu thân vừa rồi cũng nói, nay ta đã xuất giá, nên lấy phu làm trời, nào có ai yêu cầu trời của mình đi làm cái gì chứ?”

Lời này của Vân Thanh Nhiễm vừa nói ra, mặt Vân Trần thị có chút không nhịn được, Vân Trần thị cứ nghĩ Vân Thanh Nhiễm sẽ nghe lời, lại không ngờ nàng không nể mặt mình mà nói như vậy, thật là không cho bà chút mặt mũi!

“Nhưng mà Yên Nhiên là muội muội con, chính là tiểu di của thế tử gia, là người trong nhà, nào có ai thấy người trong nhà đi chịu chết mà không giúp chứ!” Vân Trần thị không ôn tồn giống như lúc đầu nữa.

Vân Thanh Nhiễm cười lạnh, thì ra bà ta cũng biết đây là đi chịu chết à? Vậy mà bọn họ còn muốn đưa nàng đi?

Nào có đạo lý như vậy? Bọn họ không cam lòng vì nàng không hoàn mỹ sao?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Một bạt tai

Quân Mặc Thần bên kia, tựa hồ cũng gặp phải tình huống không khác Vân Thanh Nhiễm bao nhiêu, sau khi Vân Viễn Hằng và Quân Mặc Thần trò chuyện một hồi liền đem đề tài dẫn tới chuyện của Vân Yên Nhiên.

“Đúng rồi, thế tử gia, Thanh Nhiễm cũng chỉ có một muội muội là Yên Nhiên, Yên Nhiên, tới ra mắt thế tử gia.” Vân Viễn Hằng gọi Vân Yên Nhiên đến trước mặt Quân Mặc Thần.

Vân Yên Nhiên đi tới trước mặt Quân Mặc Thần, dịu dàng hào phóng hành lễ với Quân Mặc Thần, “Yên Nhiên gặp qua thế tử gia.”

“Khụ khụ,” Quân Mặc Thần che miệng khẽ ho khan vài tiếng, “Vân đại nhân thật sự là có phúc khí tốt, nữ nhi mỗi người đều thực xuất sắc. Bộ dạng Yên Nhiên muội muội cũng là đoá mẫu đơn.”

Quân Mặc Thần dùng từ cũng, bởi vì người đẹp như thiên tiên còn có Vân Thanh Nhiễm.

Khí chất của Vân Yên Nhiên khác Vân Thanh Nhiễm, Vân Yên Nhiên là tươi đẹp, như đoá mẫu đơn đang thì nở rộ, ung dung đẹp để quý giá, mà Vân Thanh Nhiễm lại lộ ra sự trong trẻo lạnh lùng, tựa hồ trời sanh tính nàng đã như vậy, có đôi khi nàng như đám mây nơi chân trời, cứ nghĩ khẽ vươn tay là có thể chạm tới, nhưng thật ra lại vô cùng xa xôi.

“Ai...” Được Quân Mặc Thần khích lệ, Vân Viễn Hằng ngược lại thở dài một hơi, “Chỉ tiếc, Yên Nhiên nó phải xuất giá đến Đổng Ngụy, lần này đi, hai cha con chúng ta sợ là sẽ không còn được gặp lại.”

“Cha, cha đừng khổ sở, tuy thân nữ nhi không ở kinh thành, nhưng nữ nhi sẽ thời thời khắc khắc nhớ cha mẹ, ca ca cùng hai vị tỷ tỷ!” Vân Yên Nhiên nhu thuận nói.

“Đúng vậy, Vân đại nhân đừng quá buồn, Yên Nhiên muội muội gánh vác mối giao hảo trăm năm giữa hoàng triều Thịnh Vinh cùng Đổng Ngụy, vì quốc gia, hy sinh bản thân là không thể tránh được, khụ khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần làm sao không rõ cha con hai người này đang diễn kịch gì ở trước mặt hẳn chứ, có điều hẳn cố tình không diễn theo kịch bản mà bọn họ đã nghĩ tốt.

Vân Viễn Hằng cùng Vân Yên Nhiên hi vọng lời Quân Mặc Thần nói ra, đương nhiên không phải lời an ủi, cái gì mà quốc gia với bản thân, bọn hắn muốn Quân Mặc Thần nói nữ tử kinh tài tuyệt thế như Vân Yên Nhiên mà phải gả đi Đổng Ngụy thì thật là đáng tiếc.

“Ha ha...” Vân Viễn Hằng khô khan cười hai tiếng, “Thế tử gia nói rất đúng, có thể gánh vác trách nhiệm như vậy là vinh quang và may mắn của tiểu nữ Yên Nhiên.”

Vân Yên Nhiên hai mắt đầm lệ mơ hồ nói với Quân Mặc Thần: “Thế tử gia, từ ngày ngai cười tỷ tỷ đến nay, chúng ta đã là người một nhà...”

“Khụ khụ, khụ khụ khụ khụ...”

Vân Yên Nhiên vừa nói ra được phân nửa, Quân Mặc Thần liền kịch liệt ho khan.

“Yên Nhiên muội muội, ngươi nên ngàn vạn lần cân nhắc sau khi nói, bản thể tử sẽ bị ngươi hù chết đấy, ngươi họ Vân, sau khi tỷ tỷ ngươi gả vào vương phủ ta sẽ thêm họ Quân, sau trăm tuổi thì trên bia mộ nàng sẽ khắc Quân môn Vân thị, làm sao là người một nhà được! Ngươi nói như vậy, sẽ làm bản thể tử hiểu lầm ngươi cũng muốn gả cho bản thể tử...” Quân Mặc Thần hơi then đỏ mặt nói, “Tuy rằng tề nhân chi phúc nghe không tồi, nhưng như vậy có phải sẽ rất ỳ ạch Yên Nhiên muội muội tài mạo song toàn hay không?”

Quân Mặc Thần nói chính mình giống như rất muốn thú Vân Yên Nhiên về vậy.

Có quý mới muốn gả cho con ma ốm này! Vân Yên Nhiên lẩm bẩm trong lòng, người mà nàng muốn gả là Cửu điện hạ, cùng với tên quý bệnh này nửa điểm quan hệ cũng không có! Nếu không phải hẳn được thái hậu cung chiều, nàng còn lâu mới tốn nhiều võ mồm nói chuyện với hắn!

“Thế tử gia nói rất đúng...” Vân Yên Nhiên không có cách nào nói ra câu kế tiếp, vốn nàng còn muốn nói, bọn họ là người một nhà, người nhà gặp nạn hẳn nên ra tay tương trợ, kết quả Quân Mặc Thần trực tiếp phủ nhận quan hệ “người một nhà” của bọn họ.

Quân Mặc Thần nhìn nhìn sắc trời, “Bản thể tử có chút nhớ nhưng thế tử phi, cũng không biết nàng đã nói chuyện với Vân phu nhân thế nào rồi, Quân Kiệt, đây bản thể tử đi tìm thế tử phi.” Quân Mặc Thần tỏ ra mệt mỏi, rõ ràng không muốn nhiều lời với Vân Viễn Hằng và Vân Yên Nhiên.

“Vâng, thế tử gia.” Quân Kiệt đẩy Quân Mặc Thần, không dám đến sự không cam lòng trong mắt hai cha con Văn gia.

Vân Viễn Hằng cùng Vân Yên Nhiên tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn phải cúi đầu theo, không cần phải nhiều lời nữa, chỉ hy vọng Văn Trần thị bên kia có thu hoạch.

Vân Thanh Nhiễm cùng Văn Trần thị bên này,

“Ta thấy mẫu thân nghĩ sai rồi, Yên Nhiên muội muội cũng không phải là đi chịu chết, nàng là thay hoàng triều Thịnh Vinh ta đi hòa thân, người nàng phải giả nói như thế nào cũng là quốc chủ một nước, nếu lời mẫu thân nói hôm nay truyền ra ngoài, không biết rơi vào trong tai Thánh thượng cùng thái hậu, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào đây?” Vân Thanh Nhiễm giấu cợt.

Tuy lời nói Vân Thanh Nhiễm ngắn gọn, nhưng mỗi một câu đều vô cùng tàn nhẫn.

“Con...” Về mặt Văn Trần thị đau lòng nhìn Vân Thanh Nhiễm, “Con có ý tứ gì, đây là thái độ nói chuyện của con với mẫu thân sao?”

Vân Trần thị chán nản, vung tay hung hăng đánh một bạt tai lên má trái Vân Thanh Nhiễm.

“Ba ——”

Một bạt tai này đánh không nhẹ, trên mặt Vân Thanh Nhiễm cay cay, có cảm giác đau.

Đúng lúc Quân Mặc Thần cùng Quân Kiệt đi vào cửa, Quân Mặc Thần từ xe lăn đứng dậy, tiến lên, kéo Vân Thanh Nhiễm sắp bị Văn Trần thị đánh cho thiếu chút nữa ngã sập xuống vào trong ngực của mình.

Hắn nhìn thấy má bên trái Vân Thanh Nhiễm hiện rõ dấu đỏ, chỉ biết một bạt tai này đánh rất nặng, lát nữa khẳng định khuôn mặt Vân Thanh Nhiễm sẽ sưng lên.

Quân Mặc Thần nhìn về phía Văn Trần thị, “Vân phu nhân, Nhiễm Nhi là thế tử phi của bản thế tử, mà bà, chỉ là phu nhân Tướng phủ, luận tôn ti, nàng tôn bà ti, bà thật to gan, cả gan dìm hạ phạm thượng.”

Văn Trần thị bị Quân Mặc Thần làm cho hoảng sợ, đối mặt với khí thế đột nhiên chuyển biến của Quân Mặc Thần, mới ý thức được sự sợ hãi.

Nhìn nhìn tay phải của mình, vừa rồi một bạt tai kia bà ta không chút lưu tình đánh xuống, bởi vì nhị nữ nhi này của bà ta thật sự là quá không nghe lời, thân là tỷ tỷ không quan tâm đến sống chết của muội muội, thân là nữ nhi lại dám nói ra lời uy hiếp mẫu thân là bà ta.

“Vân phu nhân không để Nhiễm Nhi vào mắt, cũng chính là không để bản thế tử vào mắt, không để Trần Nam Vương phủ vào mắt.” Giọng nói Quân Mặc Thần không quá phập phồng, cũng lộ ra một sự quyết đoán không thể bỏ qua.

Vân Viễn Hằng và Vân Yên Nhiên cùng theo tới cũng thấy một màn Vân Thanh Nhiễm bị Văn Trần thị đánh một cái tát, lại nghe được Quân Mặc Thần nói như vậy, Vân Viễn Hằng liền tiến lên thay Văn Trần thị, thay Vân phủ của ông ta biện giải.

“Xin thế tử gia hãy nguôi giận, thường nói, đánh vào thân trẻ, đau ở tâm nương, chuyết kinh thân là mẫu thân ruột thịt của Thanh Nhiễm, đánh Thanh Nhiễm, trong lòng cũng sẽ không dễ chịu hơn Thanh Nhiễm, Thanh Nhiễm nó bị bệnh nhiều năm như vậy, cho tới nay đều không được dạy dỗ, chuyết kinh cũng là lo lắng sau khi con bé gả vào vương phủ sẽ có hành động gì không hợp quy củ, mới nhìn không được nhiều lời vài câu.”

Vân Viễn Hằng là ai, trà trộn quan trường nhiều năm như vậy, thiên tu thiện vũ, vuông đều có thể bị ông ta nói thành tròn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đánh trả

“Sau đó liền động thủ?” Quân Mặc Thần nhìn Vân Thanh Nhiễm đang ở trong lòng mình, nàng mới mười lăm tuổi, nhưng thực mảnh mai.

Vân Thanh Nhiễm không khóc, đáy mắt một mảnh trong suốt, lại như vô cùng thâm thúy.

Từ lúc Quân Mặc Thần ôm nàng vào trong lòng, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của hắn truyền đến.

Nàng nên khóc ư? Khóc vì mẫu thân của nàng chỉ lo lắng cho muội muội, nhưng lại giấu đạp lên hạnh phúc của nàng.

Đều là nữ nhi, chẳng lẽ hạnh phúc của nữ nhi điên nhiều năm này không phải là hạnh phúc. Bởi vì bị điên, bởi vì tất cả mọi người ở kinh thành đều nói, Nhị tiểu thư Tướng phủ như thế kia, thì phải nhận mệnh hèn sao?

“Thế tử gia, là do chuyết kinh có chút nóng vội, cho nên mới ra tay, lão thần khẩn cầu thế tử gia vì chuyết kinh có ý tốt mà không trách tội bà ấy!” Vân Viễn Hằng cũng không cảm thấy một cái bạt tai này của phu nhân mình là sai, nữ nhi này thực sự đã khiến bọn họ quá thất vọng rồi, nàng rõ ràng có biện pháp giúp muội muội mình nhưng lại không giúp, đôi lại là ông, có thể ông cũng sẽ giống phu nhân, động thủ.

Vân Yên Nhiên tiến lên một bước, đến trước mặt Quân Mặc Thần liền quỳ xuống, “Thế tử gia, nương bà ấy rất thương nữ nhi, sẽ không vô duyên vô cớ đánh người, chắc do tỷ tỷ đã nói gì khiến nương tức giận mới vậy, thế tử gia ngàn vạn lần đừng trách phạt nương, đáng thương cho tấm lòng cha mẹ, nếu thế tử gia nhất định phải phạt, vậy thì thế tử gia hãy phạt ta đi.”

Vân Yên Nhiên hơi cúi thấp đầu, cam nguyện thay mẫu thân nàng chịu phạt.

Vân gia nhị lão nhìn thấy Vân Yên Nhiên như vậy, trong lòng có chút an ủi lại có chút cảm khái, hai người đều là nữ nhi do bọn họ sinh ra, vì sao lại có chênh lệch lớn như vậy? Nhìn Tam nữ nhi, bọn họ cảm thấy Nhị nữ nhi quả thực rất kém.

Vân Thanh Nhiễm khẽ nhíu mày, nàng là nghịch nữ, mà Vân Yên Nhiên liền thành hiếu nữ, có phải hôm nay Vân Yên Nhiên này quỳ chịu phạt, nàng sẽ không thể trách móc nàng ta quá nặng nề?

Bằng không, thì là do nàng không biết điều, người ta tấm lòng hiếu thuận có trời đất chứng giám, mà nàng lại không biết tôn kính!

Vân Thanh Nhiễm nâng tay, cũng không nói nhiều, không chút lưu tình cho Vân Yên Nhu một cái bạt tai.

“Ba ——”

Vân Yên Nhiên bị Vân Thanh Nhiễm hung hăng tát một bạt tai, mọi người vốn đang quỳ đều nhìn lên.

Nếu nàng đã là nghịch nữ, mà Vân Yên Nhiên là hiếu nữ, vậy làm cho triệt để, cần gì phải ản ản, không phải muốn thay bà ta chịu phạt sao, sao Vân Thanh Nhiễm nàng lại không thành toàn đây?

Vân Viễn Hằng cùng Vân Trần thị thấy vậy, bước lên phía trước mặt Vân Yên Nhiên, một tay Vân Yên Nhiên che nửa bên mặt của mình, vẻ mặt đầy nước mắt, đầm đìa đáng yêu.

Từ trước đến giờ, cha mẹ chưa bao giờ đánh Vân Yên Nhiên nàng, mà trong kinh thành này, đệ tử danh môn nhìn thấy Vân Yên Nhiên đều nịnh bợ, tôn hót, đây là lần đầu tiên có người đánh nàng.

Vân Thanh Nhiễm đánh Vân Yên Nhiên xong, nhìn tay của chính mình, “Thực sự là có lỗi, vừa rồi ta nhìn thấy ánh mắt Yên Nhiên muội muội nhìn phu quân bản cung như vậy, còn tưởng nàng có ý đối với thế tử gia, muốn câu dẫn tỷ phu của nàng, cho nên nhất thời không nhận được mà xuống tay, chỉ muốn nàng biết trượng phu của tỷ tỷ không thể tơ tưởng, bản cung nghĩ phụ thân cùng mẫu thân cũng sẽ hiểu, đây là bản cung phòng bị mà thôi, miễn cho về sau muội muội phạm sai lầm.”

Người, Vân Thanh Nhiễm đánh, lý do, Vân Thanh Nhiễm cũng nói.

“Tỷ tỷ, ta không có mơ ước thế tử gia...” Vân Yên Nhiên khóc giải thích cho bản thân, nước mắt đầy mặt, hốc mắt sưng đỏ, trong ánh mắt có vô vàn ủy khuất.

Cho dù là bị người đánh, bộ dáng của Vân Yên Nhiên so với Vân Thanh Nhiễm cũng làm cho người ta thương tiếc hơn.

Đồng dạng bị đánh một bạt tai, Vân Thanh Nhiễm trong trêu nhưng lạnh lùng không nói, mà Vân Yên Nhiên đã khóc đến lệ hoa đái vũ, nhu nhược giống như chỉ cần một trận gió là có thể thổi ngã.

Hiện nay thân thể của Vân Thanh Nhiễm vẫn chưa thể khôi phục, một người hàng năm thiếu dinh dưỡng như vậy, đừng nói là rèn luyện cơ bản, chỉ hoạt động cũng không đủ khí lực, khí lực so với người bình thường còn yếu hơn.

Một bạt tai này mà Vân Yên Nhiên phải chịu, tuyệt đối không nghiêm trọng như Vân Thanh Nhiễm.

“Người sao lại có thể già nua ảm đạm như vậy, cố tình gây sự, ai chẳng biết Yên Nhiên nó thích...” Vân Viễn Hằng nói được một nửa, người mà Vân Yên Nhiên thích là Dạ Minh Uyên, nhưng dù sao cũng là một nữ hài tử chưa xuất giá, thích người khác cũng không phải là chuyện gì quang vinh, nếu nói lung tung cũng không tốt.

Vân Viễn Hằng cảm thấy Vân Thanh Nhiễm một chút đạo lý cũng không hiểu, quả thực chính là hồ nháo! Nếu hôm nay nàng không phải là thế tử phi, Vân Viễn Hằng đã sớm lấy thân phận phụ thân mà giáo huấn Vân Thanh Nhiễm một phen rồi.

Quân Mặc Thần che chở Vân Thanh Nhiễm, “Ái phi của bản thể tử nói có chính là có, xem ra hôm nay bản thể tử cùng thế tử phi nên sớm trở về, miễn cho ái phi của bản thể tử sinh khí, thế tử phi là người mà bản thể tử tốn rất nhiều công sức mới có thể lấy về nhà, cũng không thể dọa chạy được, ngày khác chờ thế tử phi hết giận, bản thể tử lại mang thế tử phi đến thăm nhị lão.”

Quân Mặc Thần nói xong, liền ôm Vân Thanh Nhiễm, đi nhanh ra bên ngoài, ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn Vân Yên Nhiên vừa bị đánh,

đồng thời không nhìn sắc mặt vô cùng khó coi của Vân gia nhị lão.

Vân Viễn Hằng rất muốn răn dạy Vân Thanh Nhiễm một phen, nhưng mà không có cách nào, Vân Thanh Nhiễm có Quân Mặc Thần che chở, đừng nói là ông ta giáo huấn Vân Thanh Nhiễm vài câu, người đã bị thế tử gia mang đi.

Nữ nhi này của ông ta, rõ ràng trước đây không như thế này, tại sao sau khi tỉnh lại tính tình liền biến thành như vậy.

Rốt cuộc vẫn là nữ nhi của chính mình, Vân Viễn Hằng rất đau lòng vì Vân Thanh Nhiễm bất hiếu.

Ngày lại mặt, tan rã trong không vui.

Trong kiệu, Quân Mặc Thần ho khan một trận mãnh liệt, “Khụ khụ khụ...”

Vân Thanh Nhiễm nghe thấy hắt ho, nghĩ đến thời điểm vừa rồi ở Vân phủ hẳn là đã nhịn rất nhiều, thân thể hẳn yếu đuối, lúc đi ra lại không ngồi xe lăn, ôm nàng nhanh chóng rời đi.

Đại phu nói hẳn không nên mệt nhọc, bằng không, hô hấp dồn dập sẽ làm hẳn thêm khó chịu.

Vân Thanh Nhiễm vỗ ngực giúp hẳn thuận khí, “Ngươi vừa rồi che chở ta, nhưng mà lại đắc tội với cha ta, tuy nói thân phận ông ta không bằng ngươi, nhưng nói thế nào cũng là một Tướng gia, như vậy thực không có vấn đề gì chứ?”

“Khụ khụ, khụ khụ, bản thể tử nếu đã cưới ngươi, không thể cho ngươi nhiều thứ, nhưng thân phận thể tử phi này vẫn có thể cho ngươi, thân là thể tử phi vương phủ, làm sao có thể để cho người ta tùy tiện khi dễ?”

Quân Mặc Thần ho một hồi, người dựa vào đệm mềm, cổ kiệu này so với cổ kiệu bình thường thoải mái hơn rất nhiều, kiệu phu cũng không giống kiệu phu bình thường, đi rất bình ổn.

“Mặc kệ thế nào cũng cảm ơn ngươi.” Vân Thanh Nhiễm hướng Quân Mặc Thần nói lời cảm tạ, tuy rằng nàng không nhìn rõ tâm tư nam nhân này, nhưng mà những việc nam nhân này làm, đối với nàng mà nói đều tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thương tiếc của Vân Tử Hy

“Giá giá giá ——” Một trận tiếng vó ngựa dồn dập từ xa đến gần.

Bạch mã thiếu niên dừng lại bên cạnh cổ kiệu, gã nâng kiệu nhận ra được người cười ngựa là ca ca của Vân Thanh Nhiễm, do dự có nên dừng cổ kiệu lại hay không.

“Thanh Nhiễm ——” Vân Tử Hy vội vàng đuổi theo, muốn nhìn một chút tình huống của Vân Thanh Nhiễm.

Vừa rồi, sau khi Vân Tử Hy ở cửa Vân phủ nghênh đón Vân Thanh Nhiễm về nhà liền tận lực lảng tránh, chứng kiến Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần cùng nhau ra vào, Vân Tử Hy chỉ cảm thấy buồn bực trong ngực.

Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm mới ra khỏi Vân phủ không bao lâu, Vân Tử Hy nghe nói Vân Thanh Nhiễm bị Vân Trần thị đánh một bạt tai, vội thúc ngựa đuổi theo.

“Dừng kiệu.” Vân Thanh Nhiễm nghe thấy giọng nói của Vân Tử Hy, liền bảo người ta ngừng kiệu.

Nàng từ trong kiệu đi ra, mà Vân Tử Hy cũng đã xuống ngựa.

Vân Tử Hy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm sưng một bên mặt, rất thương tâm, “Thanh Nhiễm...” Lời đến bên miệng, Vân Tử Hy lại không biết phải nói như thế nào, hẳn biết Vân Thanh Nhiễm bị mẫu thân đánh, nhưng mà hẳn làm đại ca, lại phải an ủi nàng như thế nào đây?

“Ca ca, ta không sao.” Vân Thanh Nhiễm biết Vân Tử Hy quan tâm mình, liền trấn an hẳn, mặc kệ quan hệ giữa nàng và cha mẹ là như thế nào, ca ca của nàng vẫn là trưởng tử Vân gia, là nhi tử vĩ đại trong lòng cha mẹ.

“Thanh Nhiễm, ca ca có mấy câu muốn nói với muội, có thể sang bên cạnh nói chuyện không?” Vân Tử Hy nói xong, lại thấy mình kiệu được bàn tay trắng nõn thon dài của Quân Mặc Thần vén lên, Vân Tử Hy sợ Quân Mặc Thần cho là mình lại muốn mang Vân Thanh Nhiễm đi giống như lần trước, liền hướng tới Quân Mặc Thần đang ở trong kiệu giải thích, “Thế tử gia, vì thân chi là có vài câu muốn nói riêng với muội muội, sẽ không làm chuyện gì

vượt khuôn phép.”

Bên trong kiệu, Quân Mặc Thần thần nhiên gật đầu, không nói gì thêm, chính là đòi mắt mình duệ của hắn như nhìn thấu Vân Từ Hy, khiến Vân Từ Hy có chút sợ hãi khó nói lên lời.

Được Quân Mặc Thần cho phép, Vân Từ Hy mang theo Vân Thanh Nhiễm đi đến chỗ không người ở ven đường, hai người cũng không đi xa, còn trong phạm vi tầm mắt của mọi người, chỉ là tất cả mọi người không nghe được đối thoại giữa hai người.

“Thanh Nhiễm, ca ca còn chưa kịp chúc phúc muội thành thân.” Vân Từ Hy gượng cười, tươi cười rất đẹp, một tia chua xót rất nhỏ cũng bị hắn che giấu đi.

Ngày đó, hắn thúc ngựa chạy như điên, say rượu trên cánh đồng bạt ngàn, đêm hôm đó, hắn suy nghĩ rất nhiều, hắn biết mình không bảo vệ được muội muội mà hắn yêu mến nhất, Thanh Nhiễm của hắn.

Việc hắn có thể làm, là lưu lại kinh thành, ở lại nơi có thể thấy Thanh Nhiễm, lảng lảng bảo vệ nàng, cho dù nàng đã định trước phải làm một quả phụ, nhất định phải sống cô độc quãng đời còn lại, hắn cũng sẽ cùng già với nàng.

Mà phần tình cảm không thể lộ ra này của hắn để cho một mình hắn yên lặng gánh vác là được rồi, Thanh Nhiễm vĩnh viễn cũng không nên biết, không cần biết.

“Cảm ơn ca ca.” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười gật đầu, lời chúc phúc của Vân Từ Hy là lời chúc phúc đầu tiên cũng là duy nhất từ lúc nàng và Quân Mặc Thần thành thân nhận được.

“Muội thành hôn, ca ca cũng không kịp chuẩn bị lễ vật cho muội, hai ngày này ca ca ở Linh Lung các nhìn thấy cây trầm này, nghĩ Thanh Nhiễm cài vào nhất định nhìn rất đẹp, muội xem xem có thích không?” Vân Từ Hy từ trong lòng ngực lấy ra một cây trầm mà hắn dùng gắm vóc bọc lại, mở gắm vóc ra có thể nhìn thấy một cây trầm làm từ Phi thủy thượng hạng màu xanh biếc trong suốt như nước, bên trên không thêm bất kỳ trang sức gì, là một cây trầm Phi Thủy thuần túy.

Vân Thanh Nhiễm tiếp nhận cây trầm, thật tình rất thích, “Ca ca chọn vô cùng hợp với ta.”

Đó là đương nhiên. Vân Từ Hy ở trong lòng yên lặng nói.

Trước kia đồ của Vân Thanh Nhiễm đều do Vân Từ Hy chọn lựa, có một độ, tóc Vân Thanh Nhiễm đều là Vân Từ Hy chải, khi đó nha hoàn gia đình trong phủ còn trộm cười đại thiếu gia Vân Từ Hy này sắp thành bà vú của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm lộ ra tươi cười đã lâu không thấy, rất tinh khiết, rất thật, con ngươi luôn thanh lãnh trong thoáng chốc tỏa ra ánh sáng chói mắt, có thể bắt lấy nơi sâu thẳm của người ta.

Chỉ tiếc vẻ đẹp bị phá hỏng, trên má trái của nàng còn in một dấu bàn tay.

Vân Từ Hy không tự giác vươn tay, vuốt ve má trái bị thương của Vân Thanh Nhiễm, nhẹ nhàng che phủ, “Đau không?” Trong thanh âm của Vân Từ Hy tràn ngập thương tiếc đối với Vân Thanh Nhiễm.

“Ta không sao.” Vân Thanh Nhiễm thu lấy thương tiếc cùng yêu thương của Vân Từ Hy vào đáy mắt, nàng trầm lặng thề, sau này mặc kệ chuyện gì phát sinh, bọn ta sẽ đem hết toàn lực bảo hộ huynh chu toàn.

Mặc dù bản thân không phải là nguyên chủ của thân thể này, nhưng phần thương tiếc này của Vân Từ Hy xác xác thực thực mà dành cho nàng.

Còn có, nàng cùng hắn cũng là thân nhân huyết mạch tương liên.

“Thanh Nhiễm, nhớ rõ, sau này ca ca đều sẽ ở bên cạnh muội, muội có chuyện gì không vui không như ý đều phải nhớ nói cho ca ca, ta là ca ca của muội, sẽ luôn luôn bảo vệ muội.” Vân Từ Hy nghiêm túc nói với Vân Thanh Nhiễm, đây là hứa hẹn của hắn cho Vân Thanh Nhiễm.

Không có biện pháp giúp nàng được gả cho một người tốt giống như những nữ hài tử khác là sự vô dụng của người làm ca ca là hắn đây, nhưng sau này, hắn không hy vọng Thanh Nhiễm sẽ chịu ủy khuất nữa.

Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Từ Hy tán gẫu một hồi, mới vào trong kiệu, bên trong kiệu, Quân Mặc Thần nhắm mắt lại, cũng không biết hắn có phải đang ngủ hay không. Vân Thanh Nhiễm còn tưởng rằng nàng rời đi lâu như vậy, hắn trên danh nghĩa thượng phụ sẽ hỏi vài câu, không ngờ hắn thật sự không hỏi gì, ngẫm lại cũng phải, bọn họ chẳng qua là một đôi phu thê giả hữu danh vô thực mà thôi, chuyện của nàng, hắn cũng không có lý do gì để hỏi nhiều.

Ngày thứ hai, một đám người đến Trần Nam Vương phủ, một đám bọn họ, đều là tới bái phỏng thế tử phi Vân Thanh Nhiễm này.

Ngoài mặt nói là bái phỏng, nhưng trên thực tế, đều là đến xem kịch vui.

“Tiểu thư, làm sao bây giờ? Bọn họ nhiều người như vậy nhất định là cố ý đến làm khó dễ người!”

Lục Trúc bĩu môi, có chút mất hứng nói, tuy rằng nàng chỉ là một nha hoàn, nhưng dùng đầu ngón chân cũng có thể dự đoán được mục đích mà những

công tử tiểu thư kia tới, tiểu thư trước giờ đều không lui tới với bọn họ, hơn nữa bọn họ người nào ở sau lưng không phải đều nói tiểu thư là kẻ điên? Ngày ấy thành thân bọn họ cũng tới, nàng từng nghe được bọn họ xì xào bàn tán trên tiệc rượu!

Nhất là cháu gái của Tàn tướng quân Tàn Tổ Tổ kia, rất đáng ghét, chẳng những nói tiểu thư các nàng là kẻ điên, còn nói tiểu thư bị coi thường, không tự biết mình, rõ ràng biết bệnh mình cũng không nhẹ còn dám thành hôn linh tinh.

Hôm nay bọn họ đột nhiên đến thăm, khẳng định không có lòng tốt gì.

“Người tới là khách, bọn họ bái phỏng ta mà ta không gặp là ta không phải, nếu bọn họ hồ nháo thì chính là bọn họ không đúng. Lục Trúc, người dẫn bọn họ đến phòng khách chờ ta, ta đây phải đi gặp bọn họ.” Đối với tình huống như vậy, Vân Thanh Nhiễm cũng không có ý tốt gì, nàng gả vào vương phủ, thành thế tử phi của Quân Mặc Thần, những nhân ngôn toái ngữ, chề giễu trong kinh thành, rất nhiều, đều đếm không hết.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hãm hại

Trong phòng khách, có bốn người trẻ tuổi ngồi xung quanh, có nam có nữ. Bốn người này đều là tiểu thư công tử đến từ các danh môn vọng tộc.

“Các người nói xem, lát nữa chúng ta gặp người điên kia, có nên hành lễ với nàng ta không?” Trong đó một nam tử nhỏ tuổi nhất có đôi mắt to ngập nước hỏi ba người còn lại.

Hắn là tiểu công tử của phủ tướng quân, Tàn Nguyên Phong, năm nay vừa tròn mười bốn tuổi, bộ dạng trắng nõn, trên mặt còn mang theo chút trẻ con, nhưng bộ dạng như vậy lại làm cho người ta thích.

Lần này Tàn Nguyên Phong cùng đi với tỷ tỷ Tàn Tổ Tổ của hắn.

“Hành lễ? Chúng ta hành lễ nàng ta cũng không biết lại lãng phí thời gian!” Một nam nhân, tuổi lớn hơn rất nhiều, đã hai mươi tuổi, là công tử của phủ thượng thư, Đỗ Hà Phi, thanh danh trong kinh thành cũng không tốt, thích đánh bạc, thích đến thanh lâu, lần này tới chỉ là muốn xem kịch vui.

“Nói thì nói như vậy, nhưng mà hiện tại thân phận nàng ta cao hơn chúng ta một bậc, nếu chúng ta thấy nàng ta mà không hành lễ có phải đã phạm vào tội đại nghịch bất đạo hay không?” Nạp Lan Từ được Tàn Tổ Tổ mời đến thì không lớn mật như Đỗ Hà Phi, thân phận của nàng không bằng Tàn Tổ Tổ và Đỗ Hà Phi, đương nhiên bận tâm cũng nhiều hơn.

“Thôi đi, nơi này có vài người chúng ta, chúng ta không nói thì ai biết, hơn nữa, chúng ta vốn đến xem nàng ta diễn trò, những thỉnh an bên ngoài kia thì lược bớt đi.” Đỗ Hà Phi nghĩ, chẳng lẽ người điên kia có thể ăn bọn họ? Cùng lắm là bị nàng ta cắn in hai hàm răng, lại không chết được người.

Tàn Tổ Tổ mím môi, không phát biểu ý kiến, chủ ý để mọi người đến đây hôm nay là của nàng, nàng chán ghét Vân Thanh Nhiễm, trước đây đã vô cùng chán ghét!

Nàng còn nhớ rõ thời gian Vân Thanh Nhiễm chưa điên đã bám chặt lấy Từ Hy ca ca, khi đó nàng muốn cùng Từ Hy ca ca đi ra ngoài dạo một lát, Từ Hy ca ca cũng đáp ứng rồi, nàng ta lại khóc, khiến cho Từ Hy ca ca cố dỗ nàng ta, không để ý tới nàng!

Sau sự việc đó Tàn Tổ Tổ nàng liền hận Vân Thanh Nhiễm, sau khi Vân Thanh Nhiễm điên Tàn Tổ Tổ nàng đều không có cơ hội tìm gặp Vân Thanh Nhiễm để tiết ác khí trong lòng, bây giờ Vân Thanh Nhiễm thành hôn, nàng phải bắt lấy cơ hội này.

Tàn Tổ Tổ đã thầm mến Vân Từ Hy từ lâu, chỉ là trong mắt Vân Từ Hy chỉ có Vân Thanh Nhiễm, Tàn Tổ Tổ thường xuyên đi theo gia gia nàng đến Vân phủ, mỗi lần nhìn Vân Thanh Nhiễm, nàng đều ghen tị đến phát điên.

Bốn người đều tò mò chờ Vân Thanh Nhiễm đến, đợi nửa ngày, không đợi được Vân Thanh Nhiễm, nhưng lại nhìn thấy một nữ tử tuyệt sắc đi đến.

Đỗ Hà Phi nhìn có chút ngây người, từ lúc còn nhỏ đến lúc trưởng thành, Đỗ Hà Phi hắn đã nhìn thấy vô số nữ nhân, trong nhà cũng có hai tiểu thiếp có tư sắc, nhưng mà không thể nào so sánh được với nữ nhân trước mắt này, hắn cảm thấy hắn nên trở về đuổi hai tiểu thiếp trong nhà đi.

Mấy người khác cũng kinh ngạc nhìn Vân Thanh Nhiễm, ngạc nhiên với mỹ mạo kinh diễm của nàng, vừa nghi hoặc thân phận nàng.

Nữ tử này quá đẹp, giống như ráng mây chiều nơi chân trời, mỹ mà không ngán, diễm mà không tục, làn váy sam lay động kia thật may mắn vì có thể được nàng mặc trên người, ánh mắt nàng giống như biết nói chuyện, đôi mắt linh động như một vực sâu hút lấy người ta.

Trần Nam vương đọc sùng vương phi là chuyện mà mọi người trong thiên hạ đều biết, đương nhiên sẽ không có sùng phi thị thiếp, mà Quân Mặc Thần, một chân đã bước vào quan tài, ai còn nạp thiếp cho hắn? Không biết vì sao hắn lại dám kết hôn cùng Vân Thanh Nhiễm, nếu không thì hiện tại hắn vẫn

là người cô đơn đấy!

Như vậy nữ tử trước mắt này là ai?

Vân Thanh Nhiễm nhìn biểu tình kinh ngạc của bốn người, cảm thấy có chút buồn cười, bọn họ vì nàng mà đến, hiện tại nàng đứng trước mặt bọn họ, ngược lại bọn họ lại không biết nàng.

“Nghe nói mấy vị tới bái phỏng bản cung, bản cung hôm nay cảm thấy thật là cao hứng đấy!” Vân Thanh Nhiễm nhìn một vòng bốn người, hai nữ tử dung mạo đều thực xuất sắc, trong đó có một người lộ ra anh khí, chắc là cháu gái Tần lão tướng quân – Tần Tổ Tổ.

Tần Tổ Tổ nhận ra Vân Thanh Nhiễm, tuy đã qua nhiều năm, nhưng bộ dáng nàng ta cùng với trước đây có tám phần giống nhau!

Người này luôn e ngại nàng, không cho nàng tới gần Tử Hy ca ca, nữ nhân phá hoại, cho dù hóa thành tro nàng cũng có thể nhận ra!

Tần Tổ Tổ đối Vân Thanh Nhiễm hận ý sâu đậm, chỉ có chính nàng biết, năm nay nàng đã mười bảy tuổi, hai năm trước vốn nên xuất giá, nhưng mà mãi cho đến bây giờ vẫn vậy, chính là chờ Vân Tử Hy, thậm chí vì đuổi kịp Vân Tử Hy, mà nàng đã theo gia gia học cưỡi ngựa, học xạ kích, học múa đao cầm kiếm.

Nếu không có Vân Thanh Nhiễm, Tần Tổ Tổ nàng đã sớm có thể đính hôn với Vân Tử Hy, sau đó nàng có thể hạnh phúc chờ Vân Tử Hy trở về thú nàng, mà không phải giống như hiện tại không danh không phận chờ hã, còn bị người khác chỉ trích, nói nàng đã trưởng thành mà còn không chịu gả, nói nàng chỉ biết múa đao cầm kiếm, khẳng định không thể gả ra ngoài.

Tần Tổ Tổ đem toàn bộ những chuyện này đổ tội lên đầu Vân Thanh Nhiễm. Thậm chí nàng còn cảm thấy phải cùng Tử Hy ca ca tách ra lâu như vậy, chịu đựng tương tư khổ sở như vậy đều vì Vân Thanh Nhiễm!

“Vân Thanh Nhiễm, ngươi không điên?” Đối với Vân Thanh Nhiễm đang tỉnh táo đứng trước mặt nàng, Tần Tổ Tổ cười lạnh, “Khó trách, ta còn đang nghi ngờ một người điên sao có thể dụ dỗ được thế tử gia thú ngươi, nguyện ý đi cầu thái hậu và hoàng thượng, hóa ra ngươi đã không còn điên!”

Tần Tổ Tổ vẫn cảm thấy Vân Thanh Nhiễm có tâm cơ rất nặng, nếu nàng ta không điên, như vậy chuyện gả vào vương phủ nhất định nằm trong tính toán của nàng ta, nữ nhân phá hoại này, không biết nàng ta trăm phương ngàn kế gả cho thế tử gia bệnh kia làm gì, nhưng nhất định không phải là chuyện tốt!

Ba người khác nghe được đoạn đối thoại của Tần Tổ Tổ và Vân Thanh Nhiễm mới biết nữ tử tuyệt sắc đang đứng trước mặt bọn họ này là người điên – Vân Thanh Nhiễm!

“Lục Trúc, dĩ hạ phạm thượng, dựa theo luật lệ của thiên triều ta thì phải chịu hình phạt gì?”

“Hồi tiểu thư, nhẹ thì vả miệng hai mươi cái, nặng thì có thể dùng côn đánh đến chết.” Dĩ hạ phạm thượng, đây còn phải xem cụ thể là ai phạm phải, phạm như thế nào.

“Giống như Tần tiểu thư gọi thẳng họ danh ta như vậy, thì phải chịu hình phạt gì?”

“Đáng mười trượng.” Đối với thiên kim tiểu thư mà nói, mười trượng cũng có khả năng làm chết người.

Tần Nguyên Phong nghe được lời nói của Vân Thanh Nhiễm, sợ tỷ tỷ hã bị trách phạt, liền bước lên phía trước giữ chặt lấy Tần Tổ Tổ, muốn Tần Tổ Tổ hướng Vân Thanh Nhiễm xin tha thứ.

“Tỷ tỷ, mau hướng thế tử phi nương nương nói lời xin lỗi đi!”

Ai ngờ Tần Tổ Tổ cười lạnh gạt tay Tần Nguyên Phong đang bắt lấy nàng ra, từ trong ống tay áo lấy ra một thanh đoản kiếm.

Hành động này dọa đến mọi người, mọi người nghĩ nàng muốn ám sát Vân Thanh Nhiễm, tâm đều trở nên căng thẳng.

Nhưng mà, khi mọi người muốn ra tay ngăn cản nàng ta, thì Tần Tổ Tổ lại khiến cho chính mình bị thương, nàng ta rút đoản kiếm ra hung hăng vạch xuống cánh tay trái của mình, nhất thời máu tươi nhuộm đầy tay áo, máu còn nhỏ giọt xuống sàn.

Một màn này của Tần Tổ Tổ làm cho ba người kia ngây ra vì sợ hãi.

Tần Tổ Tổ không chỉ đâm chính mình bị thương, còn đem đoản kiếm trong tay mình đặt vào trong tay Vân Thanh Nhiễm.

Đáy mắt Tần Tổ Tổ vô cùng đắc ý, “Thế tử phi, ta đến bái phỏng ngươi, ngươi lại đâm ta bị thương! Chuyện này ta nhất định phải đòi lại công đạo!” Tuy rằng Tần Tổ Tổ biết Vân Thanh Nhiễm đã hết điên, muốn tính làm cho Vân Thanh Nhiễm tức giận đâm nàng bị thương, chẳng qua quá trình hiện nay có chút biến hóa mà thôi. Hơn nữa Tần Tổ Tổ tin tưởng ba người kia sẽ vì nàng mà đứng ra làm chứng.

Vân Thanh Nhiễm nhìn đoản kiếm còn nhiễm máu trên tay mình, chậm rãi cười.

Vật chứng, nàng đang cầm trên tay; về phần nhân chứng sao, bên kia có ba người, thoát nhìn thực hoàn mỹ.

Chương 31: Nam nhân tốt

Vật chứng, nàng đang cầm trên tay; về phần nhân chứng sao, bên kia có ba người, thoát nhìn thực hoàn mỹ.

Hành động này của Tần Tổ Tổ đã dọa sợ mọi người.

Tần Nguyên Phong nhìn thấy tỷ tỷ của hắn hành động điên cuồng như thế, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình, hắn biết tỷ tỷ của mình làm việc có chút cực đoan, nhưng sự tình hôm nay, thật sự quá mức.

Tần Nguyên Phong biết, nếu lát nữa sự tình bị náo lớn ra, hắn chỉ có thể lựa chọn đứng về phía tỷ tỷ của mình, tuy hắn biết làm như vậy rất có lỗi với thể tử phi, nhưng mà hắn không thể lên tiếng hại tỷ tỷ của mình!

Về phần Đỗ Hà Phi cùng Nạp Lan Từ, tuy rằng bị hành động của Tần Tổ Tổ hù sợ, nhưng đáy lòng lại rất rõ ràng, hai người bọn họ là người hiểu được nhìn tình thế để làm việc, không có gì hai người lại đi đắc tội Tần Tổ Tổ mà trợ giúp cho diễn phi của thể tử bệnh này cả!

Lục Trúc bên người Vân Thanh Nhiễm ngược lại sợ hãi, nàng bưng miệng mình, khiếp sợ nhìn Tần Tổ Tổ, lo lắng muốn chết, nếu không phải mình là nha hoàn, nàng đã sớm bỏ chạy, hoặc là kêu lớn rồi.

Tần Tổ Tổ rất đắc ý, nàng chính là muốn Vân Thanh Nhiễm đền lại nỗi khổ tương tư mà mấy năm nay nàng phải chịu.

Loại tâm lý này của Tần Tổ Tổ thực vận vẹo, nàng chỉ là đang vì phần tình cảm không được người cho phép của chính mình mà tìm một người thích hợp để phát tiết mà thôi.

“Người khiến cho ta và Từ Hy ca ca tách ra lâu như vậy, ta không có lý do gì để cho người được làm thể tử phi an ổn cả, người nói phải không?” Trên mặt Tần Tổ Tổ lộ vẻ trào phúng cười.

Nhưng, lại không thấy kinh hoàng trong dự đoán của Tần Tổ Tổ, cũng không có phần nộ, Vân Thanh Nhiễm thực bình tĩnh, trên mặt nàng không tìm thấy một tia hoang mang.

“Ca ta?” Vân Thanh Nhiễm vốn đối với hành động của Tần Tổ Tổ không có hứng thú gì, nhưng nếu Tần Tổ Tổ đã đề cập đến Vân Từ Hy, Vân Thanh Nhiễm liền hỏi nhiều hai câu.

“Nếu không phải người, ta và Từ Hy ca ca nói không chừng đã sớm thành thân!” Tần Tổ Tổ thật hận!

Ồ... Vân Thanh Nhiễm xem như nghe rõ, vị cháu gái của Tần lão tướng quân này là thích ca ca của nàng, tuy rằng không biết vì sao thích ca ca của nàng lại muốn tới hại nàng, nhưng Vân Thanh Nhiễm có một chút hiểu rõ.

“Cùng ở chung một chỗ với ca ta? Người còn chưa đủ tư cách.” Vân Thanh Nhiễm nói như đinh đóng cột.

Nàng ta lại dám nói nàng không đủ tư cách! Tần Tổ Tổ tức giận.

“Vân Thanh Nhiễm, người năm đó quả nhiên là có ý! Năm lần bảy lượt quấy nhiễu ta và Từ Hy ca ca, hiện tại người rốt cục chịu nói ra lời thật rồi!” Tần Tổ Tổ thấy bản thân chán ghét Vân Thanh Nhiễm nhiều năm như vậy quả nhiên là không sai.

Khi đó Tần Tổ Tổ chín tuổi, lên chuồn ra khỏi phủ đi xem bọn hắn luận võ, sau đó nàng nhìn thấy Từ Hy ca ca, dáng người phiêu dật như vậy, xuất trần đến thế, những kẻ dự thi khác đều không có cách nào so được!

Từ khi đó nàng bắt đầu thích Từ Hy ca ca, nàng thương hắn, tự nhận là yêu hắn hơn so với người khác, nàng từ nhỏ đã lấy tiêu chuẩn làm thê tử của hắn để yêu cầu mình, tự nói với mình phải đuổi kịp bước chân của hắn.

Vân Thanh Nhiễm ngẫm nghĩ đoán kiếm nhiễm máu trên tay, trên mặt nghiền ngẫm mười phần, nếu là tiểu thư khuê phòng bình thường nhìn thấy tình cảnh này cho dù không bị dọa hòng, ít nhất cũng sẽ khăn trương.

Còn có, trên con dao sắc bén kia chính là máu người, Vân Thanh Nhiễm cầm trong tay lại như đang cầm một món đồ trang sức xinh đẹp thông thường.

Máu, Vân Thanh Nhiễm trước kia gặp qua không ít, tuy rằng nàng không ham máu, cũng không thích thấy máu, nhưng cũng không phải là cái loại nữ tử ngây ngô nhìn thấy người đổ máu sẽ hét chói tai, thấy hình ảnh máu tanh sẽ không chịu đựng nổi.

Vân Thanh Nhiễm cầm đoản kiếm đứng lên, từng giọt máu phía trên đoản kiếm nhỏ giọt xuống, nhỏ xuống giấy thêu của nàng, từng giọt máu giống như

những đóa hoa mai đỏ tươi nở rộ.

Vân Thanh Nhiễm tao nhã bước đi, từ từ tới gần Tần Tổ Tổ.

“Ta áy mà, không thích lưng đeo tội danh có lẽ có, chịu ủy khuất không đáng này, ta càng ưa thích đem tội danh mà ngươi đã chuẩn bị ở trên đầu ta càng thêm chân thực, rạch ngươi một đao là rạch, mà rạch ngươi hai đao cũng là rạch, ta thấy vết đao trên cánh tay kia của ngươi rất nông, cũng chưa cắt đến tĩnh mạch, máu chảy dường như rất ít, đến lúc đó nói ra thì rất không có sức thuyết phục, nếu đã làm thì làm cho âm ngoan một chút, máu phải chảy ra nhiều một chút, tổn thương nên nặng một chút, mới có thể lộ rõ ra sự ác độc của ta.”

Lúc Vân Thanh Nhiễm nói chuyện trên mặt thực bình tĩnh, giống như không phải là nàng đang tính toán nên cắt mấy đao trên người Tần Tổ Tổ, mà là đang thái củ cải trắng vậy!

“Ngươi có ý tứ gì?” Tần Tổ Tổ cảnh giác lui về sau mấy bước, nàng cảm thấy nguy hiểm đến từ Vân Thanh Nhiễm.

“Ý tứ trên mặt chữ, đến lúc đó nhớ nói rõ với người khác, ta điên cuồng đối đãi với ngươi như thế nào đấy, yên tâm đi, mọi người nhất định tin tưởng, bởi vì mọi người đều biết, ta là kẻ điên, hành vi cử chỉ luôn không thể dùng lối suy nghĩ của người bình thường để phán đoán.”

Vân Thanh Nhiễm nói xong đôi mắt đẹp quét qua ba người khác một chút, “Ba người các ngươi tốt nhất trốn xa một chút nha, miễn cho ta lát nữa điên khùng lên, ngay cả các ngươi cũng cắt phải đi.”

Ba người Đỗ Hà Phi ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn vào, hiện tại bọn họ là đi cũng không được, không đi cũng không xong.

Tay phải Vân Thanh Nhiễm giờ đoàn kiếm, từng bước ép sát Tần Tổ Tổ, Tần Tổ Tổ theo bản năng lui về phía sau.

“Đừng rồi, ta hình như từng nghe nói võ công của ngươi không tệ, nhưng đừng cố gắng phản kháng, nếu làm ta bị thương, sự tình liền biến thành Tần đại tiểu thư ngươi ấu đã với một người điên như ta đây, nếu nói ra thì trên mặt Tần tiểu thư ngươi cũng không về vang gì, hơn nữa thế tử phi ta đây và ngươi cùng nhau bị thương, thì ai bị chịu thiệt hơn nhỉ?” Vân Thanh Nhiễm “nhắc nhở” nói.

Làm trò sao? Vân Thanh Nhiễm nghĩ mình thế nào cũng không thể thua Tần Tổ Tổ được, Tần Tổ Tổ biết tự hại mình đến vu oan nàng, chẳng lẽ nàng lại không biết mượn lực đả lực sao?

Tần Tổ Tổ không ngờ tới Vân Thanh Nhiễm lại thông minh như vậy, có thể nhìn thấu lợi hại trong này.

Hiện tại Tần Tổ Tổ muốn đánh lại, nhưng cũng bận tâm thân phận Vân Thanh Nhiễm mà không dám động, học một thân bốn sự cũng vô ích, chỉ có thể lui về phía sau. Nếu Tần Tổ Tổ có thể trực tiếp làm gì Vân Thanh Nhiễm, thì vừa rồi cũng không cần tự cắt chính mình một đao.

Tần Tổ Tổ một mực thối lui, lui đến khi phía sau lưng đã dựa vào vách tường của phòng khách, mặt sau không còn đường.

Vân Thanh Nhiễm đứng ở trước mặt Tần Tổ Tổ, hỏi Tần Tổ Tổ, “Ngươi yêu ca ca ta?”

Vân Thanh Nhiễm tính khí lạnh lùng trời sinh, tính này liên quan mật thiết với cuộc sống lúc trước của nàng, bởi vì lúc nàng còn rất nhỏ đã thể hiện ra dị năng mà bị người mang đi, từ nhỏ đã bắt đầu huấn luyện tàn khốc, thẳng đến sau khi lớn lên bắt đầu chấp hành nhiệm vụ.

Cuộc sống cơ giới hoá đã dưỡng thành tính khí nàng, nhưng không có nghĩa là nàng không hiểu tình cảm, thương tiếc mà Vân Từ Hy dành cho nàng, nàng biết, cũng quý trọng.

Cho nên đối với chuyện của Vân Từ Hy, Vân Thanh Nhiễm sẽ hỏi nhiều một chút.

Tần Tổ Tổ nhìn Vân Thanh Nhiễm, trong lòng nghĩ, đây mới thật sự là Vân Thanh Nhiễm chỉ biết đùa giỡn tâm cơ đùa giỡn thủ đoạn trói buộc Từ Hy ca ca vào bên người nàng ta trong trí nhớ của nàng sao?

Một người có thể đột nhiên phát điên, còn có thể đột nhiên tỉnh táo lại thay đổi tính khí sao?

“Ta là người yêu Từ Hy ca ca nhất trên thế giới này.” Tần Tổ Tổ nói, tin chắc không ai yêu Vân Từ Hy sâu đậm hơn so với nàng ta.

“Vậy ca ta, huynh ấy thích ngươi sao?” Vân Thanh Nhiễm đối với chuyện quá khứ hoàn toàn không biết gì cả.

“Nếu không phải ngươi từ trong quấy rối, Từ Hy ca ca đã sớm phát hiện được sự tốt đẹp của ta!”

Vân Thanh Nhiễm cảm thấy thật buồn cười, lý do như vậy không khỏi cũng quá gượng ép đi?

“Tuy ta không nhớ rõ trước kia ta quấy rối như thế nào, có điều ca ca của ta là nam nhân tốt hiếm thấy trên đời này, về phần ngươi, không thích hợp làm thế tử của huynh ấy.”

Lời này của Vân Thanh Nhiễm vừa mới dứt chợt nghe thấy một trận ho sặc sụa, tiếng ho khan quen như vậy, không cần phải nói, cũng biết là Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ, ái phi à, bản thế tử cũng là nam nhân tốt hiếm thấy trên đời này...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chiều hư nàng

“Khụ khụ khụ, khụ khụ, ái phi, bản thể tử cũng là nam nhân tốt hiếm có trên đời này...”

Quân Mặc Thần ngồi trên xe lăn, một bàn tay che miệng, ho một hồi lâu.

Trần Nam vương phủ là chỗ nào, là nơi mà người nào cũng có thể giẫm vỡ dương oai sao?

Tần Tổ Tổ nghĩ trong phòng khách chỉ có vài người bọn họ, có thể đổi trắng thay đen, hãm hại Vân Thanh Nhiễm, nhưng lại không biết những động tác nhỏ này của nàng ta đều lọt vào tai mắt của Quân Mặc Thần.

Thời điểm Quân Mặc Thần tới đây đã thấy Vân Thanh Nhiễm đang diễn trò hay với nàng ta, bỗng nhiên cảm thấy không phải mình bắt được một con mèo hoang nhỏ đem về nhà nuôi dưỡng, mà là một con hổ thoát nhìn giống con mèo nhỏ, lúc nàng vuron vuốt sắc, cũng không phải là chỉ làm bị thương người ta, mà còn đem toàn bộ địch nhân xé rách.

Vân Thanh Nhiễm quay đầu nhìn Quân Mặc Thần, nhìn Quân Kiệt đang phụ giúp đẩy xe phía sau hắn, nàng thấy rõ sự hứng thú trong mắt Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần xuất hiện làm cho tình hình xảy ra biến hóa cực lớn, cũng làm cho bầu không khí hiện trường trở nên vi diệu.

“Thế tử gia, ngài tới thật đúng lúc, thế tử phi nàng không biết làm sao, đột nhiên cảm đoán kiếm đâm ta!” Tần Tổ Tổ nhìn thấy Quân Mặc Thần xuất hiện, phản ứng đầu tiên chính là trốn ra phía sau Quân Mặc Thần, tìm kiếm sự che chở của Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần không nhìn Tần Tổ Tổ đang trốn phía sau hắn, mà đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, nhìn đoán kiếm tinh xảo nhiễm đầy máu tươi trong tay nàng, nói: “Ái phi, nàng thật nghịch ngợm, vì phu không phải đã nói với nàng rồi sao, nếu nàng muốn đâm người, vì phu sẽ mua vài tên nô lệ về cho nàng chậm rãi đâm, vị trước mặt nàng kia là cháu gái của Tần lão tướng quân, nếu đâm hỏng rồi, khụ khụ khụ... Vì phu lại phải tiến cung gặp hoàng thượng và thái hậu.”

Quân Mặc Thần như đang nói chuyện đương nhiên.

Vân Thanh Nhiễm lại một lần nữa hiểu rõ được khả năng trợn mắt nói dối của Quân Mặc Thần.

Mọi người đều nhìn về phía thế tử gia, ngài đang nói cái gì vậy?

Đâm hỏng rồi liền tiến cung đi gặp hoàng thượng cùng thái hậu?

Thì ra đâm hỏng một Tần Tổ Tổ ở trong mắt thế tử gia hắn chỉ là một chút phiền toái mà thôi.

Tần Tổ Tổ bị Quân Mặc Thần nói dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Trong miệng đối phương, sinh mệnh của nàng ta căn bản không đáng nhắc tới, giống như việc nàng ta chết đi, không được tính là một chuyện.

“Thế tử gia, ngài, ngài nói lời này là có ý tứ gì?” Trong lúc nhất thời Tần Tổ Tổ không kịp tiêu hóa lời nói của Quân Mặc Thần.

“Tiểu thư Tần gia phải không?” Lúc này Quân Mặc Thần mới quay đầu lại nhìn Tần Tổ Tổ, “Không biết gần đây ái phi của bản thể tử bị làm sao, rất có hứng thú với việc đâm người, người cũng biết, thật vất vả đời này bản thể tử mới thủ được một thế tử, đương nhiên cũng sủng ái nàng, khụ khụ khụ... Nàng thích đâm người, tử tù ở trong lao ngục, hoặc là mấy nô lệ, bản thể tử đều có thể đem họ đến vương phủ, để cho ái phi thỏa sức đâm”

Quân Mặc Thần liên tục nói một hồi dài, sau đó liền lên con suyền, đưa tay vỗ ngực mình cho thuận khí.

Sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, hơi thở suy yếu có chút run run, tất cả đều chứng tỏ thân thể hắn bây giờ thật không tốt.

Bất quá miệng hắn khẽ cong lên, một độ cong mê người, chứng minh tâm tình hắn lúc này không tệ.

Lời của Quân Mặc Thần đã nói rõ ràng cho mọi người một tin tức, thế tử phi của hắn muốn điên, hắn liền sủng nàng điên.

Hay nói cách khác, hôm nay Vân Thanh Nhiễm có thực sự làm cho Tần Tổ Tổ bị thương, Quân Mặc Thần hắn cũng sẽ thành chỗ dựa lưng của nàng.

Biết được điều này khiến cho sắc mặt Tần Tổ Tổ hoàn toàn thay đổi, nếu thế tử gia thật lòng muốn che chở Vân Thanh Nhiễm, trên dưới trong kinh thành này, có mấy người dám làm gì Vân Thanh Nhiễm? Ai cũng nói Trần Nam vương phù không dễ chọc, cả hai vị đứng đầu trong cung kia, đều sùng ái Quân Mặc Thần.

“Thế tử gia, Tổ Tổ biết sai rồi.” Tần Tổ Tổ cúi đầu, tâm không cam lòng không nguyện mà cúi đầu, bởi vì đối mặt với Quân Mặc Thần, nàng không có phần thắng, đối phương chỉ là một người sắp chết, nhưng cái người sắp chết này, lại có năng lực và quyền năng kéo người khác xuống nước, khiến cho bọn họ chết cùng.

Nàng không thể tưởng được, thế tử gia lại sùng ái Vân Thanh Nhiễm!

“Sai rồi? Không phải là ái phi của bản thế tử đâm người bị thương sao, người sai chỗ nào?”

Quân Mặc Thần cao quý mà tao nhã, nhấc tay nhấc chân đều có phong thái không nói nên lời.

Quân Mặc Thần biết đã xảy ra chuyện gì, những chuyện xảy ra trong phòng khách này, ám vệ vương phủ đều báo cáo với hắn, nhưng lúc này hắn lại tỏ vẻ không biết gì.

Tần Tổ Tổ cúi đầu không biết trả lời như thế nào.

Câu hỏi của Quân Mặc Thần, nếu Tần Tổ Tổ thừa nhận, là nàng ta không đúng; không thừa nhận, cũng là nàng ta không đúng.

Quân Mặc Thần không nhìn Tần Tổ Tổ, hắn quay đầu lại nói với Vân Thanh Nhiễm, “Khụ khụ, ái phi, vừa rồi bản thế tử nghe thấy nàng nói ca ca nàng là một nam nhân tốt hiếm có, chẳng lẽ ái phi không biết mình cũng đã chiếm được một người sao? Khụ khụ khụ...”

Quân Mặc Thần nói những lời này, ngữ khí và biểu tình đều nghiêm túc, nghe qua có chút đằm đằm đáng yêu.

“Khụ khụ, ái phi còn muốn chơi không? Nếu ái phi thích Tần tiểu thư như thế, có thể lưu nàng ta lại, để cho nàng ta ở vương phủ chơi cùng với nàng.” Quân Mặc Thần cười như không cười nói.

“Không cần, hôm nay ta chơi đã rồi, lần khác lại chơi.” Vân Thanh Nhiễm đi đến trước mặt Tần Tổ Tổ, cầm một bàn tay nàng ta lên, mở lòng bàn tay ra, sau đó đem đoàn kiếm nhiệm máu kia đặt vào, “Sau này, Tần tiểu thư nên cầm chắc thứ này, nếu lại rơi vào trong tay ta, ta sẽ không dùng phương thức này để nó trở lại trên tay người nữa đâu.”

Những lời này xem như là một lời cảnh cáo đối với Tần Tổ Tổ.

“Đa... đa, đa tạ thế tử phi nương nương.” Tần Tổ Tổ buộc chính mình phải nói những lời này, rất không cam lòng!

Đỗ Hà Phi từ phía sau đi ra nói chuyện, nếu Tần Tổ Tổ có chuyện gì, bọn họ cũng không có khả năng vô sự.

“Thế tử gia, thế tử phi, hôm nay Tổ Tổ nàng có chút khác thường, có thể là tối hôm qua bị dính ‘đồ bẩn’, giờ chúng ta mang nàng rời đi, tìm đại sư trừ tà giúp nàng.”

Đỗ Hà Phi lấy bừa một cái cốc, muốn nhanh chóng rời khỏi vương phủ, tránh cho lát nữa chuyện tình lại bị nháo lớn hơn.

Trong lòng Đỗ Hà Phi oán hận Tần Tổ Tổ, nói cho hắn xem kịch vui hắn mới đến, kết quả trò hay không thấy đâu, nhưng kinh hách lại thật sự không ít!

“Ừ, vậy người mau mang nàng đi thôi, nhanh chóng mà tìm đại sư đến nhìn thử đi.” Vân Thanh Nhiễm biết Đỗ Hà Phi cũng chỉ là nói bừa, cũng biết hắn muốn tìm lí do rời đi mà thôi.

“Tạ thế tử phi nương nương, tạ thế tử gia.” Đỗ Hà Phi thấy Vân Thanh Nhiễm đáp ứng, liền nhanh chân chạy lấy người, ném cho Tần Nguyên Phong và Nạp Lan Tử một ánh mắt, các người còn không mang Tần Tổ Tổ rời đi.

Nạp Lan Tử còn hơi giật mình nhìn Quân Mặc Thần, Đỗ Hà Phi kéo ống tay áo nàng, nàng mới hồi thần, sau đó cùng bọn họ rời khỏi.

Những người này vừa đi, trong phòng khách chỉ còn lại Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Kiệt.

Vân Thanh Nhiễm tìm vị trí ngồi xuống, “Thế tử gia, người tựa hồ quá mức buông thả ta rồi.”

“Khụ khụ, ta không có một thân thể tốt để cùng nàng nháo cùng nàng điên, trước khi chết, đem nữ nhân duy nhất trong cuộc đời này của ta chiều hư, tùy nàng điên điên nháo nháo, khụ khụ khụ, có gì không tốt sao?” Quân Mặc Thần đã không để ý đến chuyện sống chết, loại người mà tùy thời đều có thể chết, nếu lại còn để ý chuyện sống chết, vậy thì những ngày hắn còn sống không phải mệt mỏi hơn cả chết sao?

Vân Thanh Nhiễm nghe được lời nói của Quân Mặc Thần, trong lòng liền xuất hiện chút bi thương, lời hắn nói làm cho nàng cảm thấy hắn đang giải quyết tâm nguyện còn lại trong nhân sinh của hắn vậy. Loại cảm giác giống như hơi thở từ vong đang ở trước mặt...

Chương 33: Có thể sinh hoạt vợ chồng

Chẳng qua bị thương lại trở về bị thương, trong lời này của Quân Mặc Thần có vài phần thực vài phần giả, Vân Thanh Nhiễm vẫn có chút hoài nghi, một người thân thể bị bệnh không có nghĩa là đầu óc cũng không dùng được, tâm tư của hắn không phải nàng tùy tiện tiện là có thể tìm tòi nghiên cứu đến.

Vân Thanh Nhiễm không tin trên đời này sẽ có chuyện tốt như chiếc bánh nóng từ trên trời rớt xuống, Quân Mặc Thần dễ dàng đáp ứng cưới nàng, rồi buông thả nàng như vậy, sợ là có mục đích gì khác.

“Đúng là không có gì không tốt, thần thiếp ở đây tạ ơn thế tử gia trước.”

Vân Thanh Nhiễm không quan tâm hơn thua, không bởi vì Quân Mặc Thần nói mấy câu nhìn như săn sóc, là quên hết tất cả.

“Sáng nay trong kinh thành đã xảy ra một chuyện nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.” Quân Mặc Thần nói với Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm hiện giờ thân là một thế tử phi thăm cư vương phủ, chuyện gì xảy ra bên ngoài, nếu như không có người nói cho nàng biết, nàng sẽ không biết.

Vân Thanh Nhiễm không nói, chờ Quân Mặc Thần nói tiếp.

“Sáng nay, có vị tiểu thư quan gia ở trên đường cái bị người bắt đi, không khéo chính là, vị tiểu thư quan gia kia là người mà trước đó không lâu mới được sắc phong làm công chúa, không lâu nữa phải xuất giá đến Đàng Ngụy.”

Tiểu thư quan gia trong miệng Quân Mặc Thần trừ bỏ Vân Yên Nhiên không còn người được chọn thứ hai.

“Bắt đi ư?”

Vân Thanh Nhiễm đối với chuyện này tỏ vẻ hoài nghi, tiểu thư Vân phủ đâu phải người nào cũng dám bắt?

Vân Yên Nhiên cũng không phải Dạ Minh Uyên, sự tồn tại của Dạ Minh Uyên uy hiếp đến người khác, liên lụy đến chuyện hoàng thất bọn hắn, có người âm thầm muốn mạng của hắn cũng không lạ, nhưng Vân Yên Nhiên chỉ là tiểu thư khuê phòng, cho dù là có đắc tội người khác, cũng chỉ là một vài nữ tử trong kinh thành thôi, còn không đến mức làm ra chuyện bắt người.

“Nghe nói là ở trên đường cái bị người bắt đi, dân chúng kinh thành có thể làm chứng, khụ khụ khụ...”

Nghe Quân Mặc Thần nói, người đầu tiên mà Vân Thanh Nhiễm nghĩ đến chính là phụ thân của nàng, tuy nói thân là nữ nhi không nên đi hoài nghi cha của mình, nhưng Vân Thanh Nhiễm đã được nhận thức qua việc “không từ một thủ đoạn nào” của phụ thân nàng vì Vân Yên Nhiên.

Trước kia muốn nàng thay thế Vân Yên Nhiên xuất giá, lúc đó chẳng phải mạo hiểm rất lớn sao? Vì bảo vệ nữ nhi mà ông ta yêu thương, không tiếc lừa trên gạt dưới, vậy thì làm tiếp một chuyện lừa trên gạt dưới giống vậy cũng không có gì kỳ quái.

Nếu qua thời gian này còn không tìm thấy người, vậy hoàng thượng chỉ có thể lựa chọn thay người khác.

Chờ tình thế qua đi, Vân Viễn Hằng lại an bài người nói đã “tìm được” Vân Yên Nhiên, là sự tình có thể kết thúc hoàn mỹ.

“Đây quả thật là một phương pháp tốt có thể giúp Vân Yên Nhiên không phải xuất giá.” Vân Thanh Nhiễm luận sự mà thôi, sự tình cũng không quan hệ đến nàng. Ít nhất tạm thời xem như không có vấn đề gì.

Quân Mặc Thần không nhìn ra được điều gì khác lạ lộ ra trên mặt Vân Thanh Nhiễm, giống như chuyện này hoàn toàn không có quan hệ gì đến nàng vậy.

Quân Mặc Thần lại ho một trận, sau đó tiếp tục nói, “Đêm nay ngươi cùng ta tiến cung đi, thái hậu nương nương bên kia truyền ý chỉ đến, muốn hai người chúng ta tiến cung dùng bữa với bà.”

Nàng có quyền nói không à?

Nếu có quyền lợi này, Vân Thanh Nhiễm thực muốn cự tuyệt.

Vân Thanh Nhiễm ở vương phủ thích ứng cũng không tệ lắm, người Quân gia không có nhiều quy củ, có một số phương diện thậm chí so với gia đình tầm thường còn muốn tùy ý hơn, ví dụ thân là văn bối buổi sáng phải đi vấn an trưởng bối, vương phủ sẽ không có quy củ này, theo hạ nhân trong phủ miêu tả, bản thân Vương Phi không thích dậy sớm, vì thế kiên trì muốn Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm không cần đi vấn an nàng.

Cho nên trừ bỏ ngày thứ hai sau tân hôn, Vân Thanh Nhiễm không còn đi thỉnh an Vương Phi nữa.

Nhưng quy củ trong cung lại rất nhiều.

Xế chiều hôm đó, loan giá trong cung đến đón Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm.

Vương phủ cách hoàng cung không xa, ngồi loan giá không đến nửa giờ đã vào trong cung, sau khi qua cửa cung lại quanh đi quẩn lại chừng mười phút đồng hồ, cuối cùng tới cung điện thái hậu nương nương ở—— cung Thiên Thọ.

Vân Thanh Nhiễm đỡ Quân Mặc Thần đến cửa điện, tường đỏ ngói xanh, trên cột là hình vẽ Phượng Hoàng, trên xà nhà cũng có điêu khắc Phượng Hoàng tương tự, trông rất sống động, đỉnh đầu là tường vân đỏ mạ vàng, vừa trang nghiêm lại đại khí.

Vân Thanh Nhiễm trông thấy đương kim thái hậu, tóc hoa râm, thoạt nhìn là một lão nhân hòa ái. Lão nhân già bà mặc một thân quần áo vàng óng, cao quý vô cùng.

Ở bên cạnh thái hậu, Vân Thanh Nhiễm lại một lần nữa gặp được Hoa ma ma, chính là vị ma ma lần trước thay mặt thái hậu đến vương phủ nói muốn dạy nàng lễ nghi quy củ.

Ngoài ra đứng bên cạnh thái hậu còn có một nam nhân trung niên đeo y hòm trên lưng, xem cách ăn mặc hẳn là thái y.

Thái hậu nhìn thấy Quân Mặc Thần, thần tình trên mặt rất hiền lành, giống như bên ngoài vẫn nói, bà vô cùng yêu thương Quân Mặc Thần, đối với cháu ngoại trai này còn cưng hơn so với tôn tử của mình.

Hôm nay thái hậu cho triệu Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm vào trong cung thật ra là có mục đích, lần trước bà để Hoa ma ma đi vương phủ dạy Vân Thanh Nhiễm lễ nghi quy củ bị Quân Mặc Thần ngăn lại, thái hậu vẫn chưa chết tâm.

“Thần (thần thiếp) khấu kiến thái hậu nương nương.”

“Không cần đa lễ,” Thái hậu vội sai người đến đỡ Quân Mặc Thần ngồi xuống, “Người đâu, mau ban thưởng ghế ngồi.”

“Tạ thái hậu.” Đầu gối Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm còn chưa chạm đất đã được người nâng dậy, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Trưng thái y, đi bắt mạch cho thế tử.” Thái hậu sai thái y đứng ở bên cạnh bà đi bắt mạch cho Quân Mặc Thần, đây là việc mà mỗi lần Quân Mặc Thần tiến cung thái hậu đều sẽ cho thái y làm.

“Thần tuân chỉ.” Trưng thái y lĩnh chỉ tới trước mặt Quân Mặc Thần, “Làm phiền thế tử gia vron tay ra.”

Quân Mặc Thần theo lời vron tay, cánh tay này, cổ tay trắng như ánh trăng, đại khái chính là cái dạng này.

Trưng thái y xem mạch cho Quân Mặc Thần xong, bấm bảo thái hậu, “Khỏi bấm thái hậu nương nương, thân mình thế tử gia vẫn hư nhược như trước, nhưng chỉ cần chú ý thật tốt, là có thể sinh hoạt vợ chồng.”

“Vậy sao? Thái y có thể xác định?” Trên mặt thái hậu nhiều thêm mấy phần kích động.

“Vi thần không dám nói bậy.” Trưng thái y rất khẳng định trả lời.

“Tốt, tốt!” Thái hậu có chút cao hứng, “Người đâu, có thưởng.”

Thái hậu sai người ban thưởng cho Trưng thái y, sau đó đem ánh mắt dừng lại ở trên người Vân Thanh Nhiễm. Thái hậu cẩn thận nhìn Vân Thanh Nhiễm một lúc lâu, ánh mắt nghiên cứu rất rõ ràng, tựa hồ đối với Vân Thanh Nhiễm vẫn hơi có ý kiến.

Muốn Vân Thanh Nhiễm sinh đứa nhỏ cho Quân gia là thật, nhưng đối với Vân Thanh Nhiễm vẫn không hài lòng cũng là thật.

Quân Mặc Thần cố chấp như thế, thái hậu chẳng qua là lui mà cầu tiếp thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Bất lực

“Thần Nhi, phụ vương và mẫu phi con cũng chỉ có một đứa nhỏ là con, nay con đã cưới thê, cũng là thời điểm nên sinh đứa nhỏ...”

Thái hậu đối với Quân Mặc Thần coi như dóc hết tâm can, lúc trước bà muốn Quân Mặc Thần đi thú một nữ nhân, nhưng hẳn lại luôn thoái thác lấy lý do

thân thể hần không tốt, không nên liên lụy đến các cô nương.

Thật vất vả hần mới cưới, thái hậu liền muốn Quân Mặc Thần lưu lại một đứa con.

Đối mặt với thái hậu tha thiết chờ đợi, Quân Mặc Thần không nhanh không chậm nói: “Khụ khụ, thái hậu nương nương, lòng thần có dư nhưng lực lại không đủ, sợ là phải xin lỗi cha mẹ thần.”

Bộ dáng Quân Mặc Thần ủy khuất giống như cô vợ nhỏ.

Vân Thanh Nhiễm nhìn, biết Quân Mặc Thần lại giả làm cừu con.

“Thần Nhi, vừa rồi Trương thái y nói, chú ý một chút là có thể sinh hoạt vợ chồng, con yên tâm, hoàng tử mầu nhất định sẽ an bài thỏa đáng cho con.” Thái hậu còn thật sự nghiêm túc nói đến chuyện này.

Vân Thanh Nhiễm rất muốn hỏi, chú ý một chút? Chuyện đó phải chú ý như thế nào?

“Tâm ý của thái hậu nương nương, thần tâm lĩnh, chỉ là có lòng không đủ lực.” Quân Mặc Thần lại một lần nữa cự tuyệt, nói một câu mà ngừng vài lần, đủ để thấy được vô cùng suy yếu.

“Thần Nhi, con phải tin tưởng thái y, thân thể con chỉ là hơi yếu một chút, không có lực, không thể mệt nhọc, nhưng mà chuyện này con nên nghe hoàng tử mầu, chốc lát ta sẽ cho Hoa ma ma dạy thế tử phi, chỉ cần năng làm tốt, con sẽ không vất vả.”

Thái hậu nói như vậy, nghiêm nhiên Vân Thanh Nhiễm trở thành công cụ, còn phải phối hợp “làm việc”.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, nghe nói hoàng gia luôn có người hướng dẫn hoàng tử vương tôn về phương diện kia, xem ra không phải là giả, chốc lát có khả năng nàng sẽ được lĩnh giáo.

Vân Thanh Nhiễm da mặt không mỏng, nếu không khi nghe những lời nói đó đã sớm đỏ mặt.

“Hoàng tử mầu...” Lúc này Quân Mặc Thần không kêu là thái hậu, trực tiếp gọi hoàng tử mầu, hần cúi mặt, đôi môi mím lại, có vẻ ủy khuất, trong đôi mắt sáng như sao kia còn lóe chút ánh sáng, “Nhi thần không thể sinh hoạt vợ chồng.”

“Thần Nhi,” Thái hậu cố ý nghiêm mặt lại, “Hôm nay nếu con không thuận theo hoàng tử mầu, hoàng tử mầu sẽ giận con!”

Quân Mặc Thần ho một trận, sau đó hít một hơi sâu nói, “Hoàng tử mầu, nhi thần bất lực.”

Bất lực! ...

Hai chữ vang vọng bên tai mọi người.

Quân Mặc Thần bệnh ở phổi, nhưng phía dưới không bệnh mà.

Thái hậu chỉ nghĩ thân thể Quân Mặc Thần không tốt, nhưng chưa từng nghĩ tới hần còn có một bệnh khác không tiện nói ra.

“Thần Nhi, lời này của con là có ý tứ gì?” Thái hậu như gặp phải sấm sét giữa trời quang.

“Hoàng tử mầu...” Quân Mặc Thần giống như bị người khác đề cập đến chuyện thương tâm của mình, một bộ muốn khóc mà không khóc được, đôi mắt biết nói kia có thể nói rõ cho mọi người một tin tức.

Trong điện này trừ bỏ thái hậu, Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm ra còn có các cung nữ thái giám hầu hạ, bọn họ đều ném cho Quân Mặc Thần ánh mắt đồng tình, một người từ nhỏ mắc bệnh đã đủ đáng thương, nay lại...

Trải qua vô số phong ba trong cung mà thái hậu vẫn bị những lời nói này của Quân Mặc Thần làm cho trở tay không kịp.

“Thần Nhi, phương diện này có thể hay không là có chỗ nào sai rồi? Bằng không lại để cho thái y nhìn một chút?”

“Hoàng tử mầu, mấy năm nay nhi thần uống thuốc không ngừng, có vài dược đối với cơ thể, khụ khụ... có tác dụng phụ, trước khi dùng đại phu cũng có nói với nhi thần, hoàng tử mầu không cần lo lắng.” Quân Mặc Thần còn nói thêm, khiến người khác không thể không tin.

Thái hậu bởi vì chuyện này mà chịu đủ kích không nhẹ, Trương thái y khẩn cấp đi bắt mạch cho thái hậu, sợ thái hậu lửa giận công tâm.

Vân Thanh Nhiễm thừa dịp mọi người đều lo lắng cho thái hậu, tiến đến bên tai Quân Mặc Thần, nhỏ giọng nói với hần, “Gạt người như vậy có được không?”

Vân Thanh Nhiễm khẳng định Quân Mặc Thần đang gạt người, thân thể hần đúng là không tốt, không có thể lực cũng đúng, nhưng bất lực, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy là Quân Mặc Thần nói năng nói cuối mà thôi.

“Như thế người và ta mới có thể tránh được một kiếp, bằng không khẳng định đêm nay thái hậu sẽ bắt chúng ta qua đêm trong cung, giám sát chúng ta

sinh hoạt vợ chồng.” Quân Mặc Thần vẫn đậm phong khinh trả lời, giống như việc “bắt lực” kia không là gì đối với hắn.

Những người khác thấy hắn thế nào, cho tới bây giờ Quân Mặc Thần đều không quan tâm, bọn họ vẫn hâm mộ thân phận này của hắn, đối với Quân Mặc Thần đều không có ý nghĩa.

Kỳ thật đối với Quân Mặc Thần mà nói, an bài của thái hậu sẽ không để hắn chịu thiệt, người chịu thiệt là Vân Thanh Nhiễm.

Hắn gọi cho chính mình một chậu nước tắm để bảo vệ sự trong sạch của Vân Thanh Nhiễm.

Thái hậu bình tĩnh lại, không còn hưng trí như vừa rồi, bởi vì chuyện này mà người có chút mệt mỏi.

Thái hậu nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm, thấy không vui, vốn đang nghĩ nàng có thể nói dối tông đường cho Quân gia ... Thái hậu lại nghĩ tới một chuyện khác khiến bà phiền lòng, nhìn Vân Thanh Nhiễm đôi lại chủ ý.

“Thế tử phi, chuyện muội muội người mất tích, người đã nghe nói chưa?” Thái hậu đối với Vân Thanh Nhiễm không giống như lúc nói chuyện với Quân Mặc Thần, bộ dạng uy nghi, hơn nữa còn có chút quyết đoán.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, “Hồi thái hậu nương nương, sáng nay thế tử gia đã nói cho thần thiếp biết.”

“Ừ... Người nên biết, muội muội người lấy thân phận là công chúa hoàng triều Thịnh Vinh mà xuất giá, nếu không thấy nàng, làm hỏng hôn sự cùng Đảng Ngụy, thì sẽ làm cho hoàng triều Thịnh Vinh vô cùng mất mặt.”

Trong giọng nói của thái hậu có vài phần trách cứ, chuyện này làm cho thái hậu bất mãn với Vân phủ, cảm thấy Vân phủ thủ hộ lỏng lẻo, biết rõ phải đi hòa thân, mà lại để xảy ra chuyện lớn như vậy!

Bất quá vì chút lý do, thái hậu cũng không tiện đi trách cứ Vân Viễn Hằng rất có uy vọng trong triều, lúc này liền đem tất cả hỏa khí đổ lên đầu Vân Thanh Nhiễm.

“Thần thiếp biết.” Vân Thanh Nhiễm nghe ra thái hậu đang bất mãn.

“Chuyện này ai gia vốn đề nghị hoàng thượng giao cho ca ca người toàn quyền phụ trách, ai gia nghĩ nếu là người Vân gia phụ trách sẽ càng thêm tận lực hơn người khác, dù sao cũng là huyết mạch tình thân, với lại ca ca người nhiều năm trấn thủ biên cương hoàng triều Thịnh Vinh tốt như vậy, gần đây mới trở về, hoàng thượng yêu quý, không có ý kiến chứ.”

Nghe lời này của thái hậu, Vân Thanh Nhiễm đoán được rằng thái hậu có thể đang hoài nghi Vân Viễn Hằng, hoàng thượng cùng hoàng hậu luyện tiết nữ nhi của mình, Vân Viễn Hằng cũng sẽ không thể không có những ý nghĩ kỳ quái.

Gừng càng già càng cay!

Thái hậu từ tuổi cập kê đã gả cho tiên hoàng làm hậu, vẫn có thể trụ được ở hậu cung này hơn mười năm, trước đó còn phụ giúp hoàng thượng xử lý việc chính sự, tâm tư người bình thường sao có thể so sánh?

“Ai gia nghĩ, phụ thân cùng ca ca người đều không được, không bằng giao cho người đi, hôm nay ai gia sẽ tuyên chỉ, cho người tư cách điều động Trú Bình kinh thành, giao cho người toàn quyền phụ trách tìm kiếm muội muội mình.”

Hoàng triều Thịnh Vinh đã sớm có những thí dụ về việc nữ nhân vào cung làm học sĩ, nữ tử có tài hoa có thể vào triều làm quan, tuy rằng hơi ít.

Cho nên thái hậu làm việc này cũng không có gì không ổn.

Thái hậu nói xong liền lệnh cho một ma ma bê một cái khay đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

Trên đó là một khối ngọc bài, là tín vật của thái hậu nương nương, có cái này, cũng giống như thái hậu đích thân tới.

Nếu nói đây là thái hậu ban cho Vân Thanh Nhiễm quyền lực, chẳng bằng nói là cho Vân Thanh Nhiễm một đạo bùa đòi mạng.

Từ khối ngọc bài này không khó nhìn ra, thái hậu đã sớm chuẩn bị.

Như chính thái hậu nói, lúc đầu nàng còn tưởng người đi tìm là ca ca Vân Tử Hy của Vân Thanh Nhiễm nàng.

Thái hậu đối với chuyện Vân Yên Nhiễm mất tích có chút hoài nghi, cho nên mới muốn người Vân gia điều tra việc này, về phần Vân Tử Hy điều tra hay Vân Thanh Nhiễm điều tra, đối với thái hậu mà nói cũng không có gì khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nếu còn nhận người cha là ta đây

“Thần thiệp linh chi.”

Vân Thanh Nhiễm từ nơi mà tiếp nhận ngọc bài, tương đương với việc tiếp nhận một chuyện phiền phức.

Vân Thanh Nhiễm giấu cột, nếu như là ca ca của nàng tiếp mệnh lệnh này, cha của nàng có thể còn rồi rắm một phen, một bên là nhi tử mình yêu thương, một bên là nữ nhi bảo bối của mình, biết bỏ qua ai để giữ ai.

Nhưng nếu hiện giờ đổi lại là nàng, lựa chọn của cha nàng sẽ rất rõ ràng rồi?

Tính toán của thái hậu nương nương quả thực không sai, chỉ tiếc lúc này bà dùng sai người rồi.

“Thế từ phi, nếu ai gia đem nhiệm vụ này giao cho ngươi, sẽ có yêu cầu đối với ngươi, nếu trong vòng ba ngày ngươi không thể tìm được Vân Yên Nhiên, ngươi phải chịu sự trừng phạt tương ứng, ngươi hiểu chưa?” Thái hậu rất nghiêm khắc nói với Vân Thanh Nhiễm, chắc chắn sự trừng phạt trong miệng bà nhất định sẽ không nhẹ.

“Vâng, thần thiệp đã biết.”

“Ừ, vậy quỳ an đi.” Thái hậu thật sự có chút mệt mỏi, cũng không phải thân thể mệt mỏi, mà là lòng có mệt mỏi, chuyện của Quân Mặc Thần khiến bà bị đá kích không nhỏ.

Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm tránh được chuyện sinh hoạt vợ chồng dưới sự giám sát của mọi người trong cung, nhưng Vân Thanh Nhiễm lại rơi vào một chuyện phiền toái cực lớn khác.

Tìm ra Vân Yên Nhiên bị cha của nàng giấu đi...

Trước khi tiến cung, Vân Thanh Nhiễm còn nghĩ chuyện Vân Yên Nhiên mất tích không có quan hệ gì với nàng, kết quả chỉ chớp mắt, nàng lại bị cột vào chặt chẽ với chuyện này.

Quân Mặc Thần nhìn thấy bộ dạng Vân Thanh Nhiễm nhũn mỳ, “Chuyện này khiến ngươi rất phiền não?” Quân Mặc Thần hiểu rõ ràng việc này.

Vân Thanh Nhiễm lắc đầu, “Chuyện có phiền toái nữa thì vẫn có biện pháp giải quyết, ta đang nghĩ, cha ta sẽ giấu muội muội đến nơi nào thôi.”

Bởi vì đại khái đoán được chuyện này do ai làm, có phương hướng điều tra, sẽ tương đối dễ làm hơn nhiều. Hơn nữa cũng không cần phải lo lắng đối phương sẽ làm ra chuyện gì với Vân Yên Nhiên.

“Khụ khụ, có chỗ nào cần vị phu hỗ trợ, có thể mở miệng.” Quân Mặc Thần có thể giúp đương nhiên sẽ giúp.

Vân Thanh Nhiễm không gật đầu cũng không lắc đầu, “Chờ gấp rồi nói sau.”

Loại chuyện điều tra này đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói cũng không xa lạ gì, nhiệm vụ đầu tiên cần phải làm là bản thân cần phải thu thập thông tin cần thiết trước.

Có điều Vân Thanh Nhiễm thật không ngờ, phiền toái đầu tiên mình phải xử không phải là chuyện điều tra, mà là cha mẹ ruột của nàng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vân Thanh Nhiễm vừa mới rời giường, Vân Viễn Hằng đã mang theo Vân Trần thị đến vương phủ.

Hai vị này có thể nói là vô sự bất đắc tam bảo điện(1).

“Thanh Nhiễm, nghe nói ngày hôm qua thái hậu hạ chỉ cho con phụ trách điều tra chuyện muội muội con mất tích?” Vân Viễn Hằng thật đúng là không biết lấp liếm, vừa đến đã đi thẳng vào vấn đề.

Vân Thanh Nhiễm mỉm cười, “Vâng ạ, phụ thân đại nhân xin yên tâm, nữ nhi nhất định sẽ tận tâm tận lực bắt lấy người xấu được, đem muội muội bình an tìm về.”

“Ừ.” Vân Viễn Hằng rầu rĩ “ừ” một tiếng, chuyện là ông ta làm, nhưng ông ta không thể giáp mặt nói thẳng với Vân Thanh Nhiễm, bằng không chính là thừa nhận ông ta là chủ sự phía sau chuyện này.

“Thanh Nhiễm, cha biết, chuyện lúc trước cha muốn con thay thế muội muội xuất giá đến Đàng Ngụy, trong lòng con có oán giận, nhưng cha không hối hận, nếu con đứng ở vị trí của cha thì con sẽ hiểu rõ quyết định đó, Yên Nhiên không giống với con, mọi thứ trước mắt con bé đều rất tốt đẹp, cha không đành lòng hủy đi tiền đồ của con bé, con là nữ nhi của cha, đưa con đi Đàng Ngụy cha cũng đau lòng.”

Vân Viễn Hằng nói rất có đạo lý.

Chính là, ông ta dùng cái gì để cân nhắc hai người Vân Thanh Nhiễm và Vân Yên Nhiên ai đáng giá hơn cho ông ta bảo vệ đây?

“Nhưng mà cha có nghĩ tới không, bây giờ không phải là chọn một người giữa ta và Yên Nhiên, mà là vốn đã tuyển định Yên Nhiên, nhưng phụ thân vẫn cứ muốn đem Yên Nhiên đổi thành ta!” Cái cân này rốt cuộc nghiêng đi bao nhiêu chỉ có trong lòng ông ta rõ ràng!

“Nếu con sớm nói con không đi, theo như tuổi, người hoàng thượng lựa chọn nhất định là con mà không phải Yên Nhiên!” Vân Viễn Hằng phản bác nói.

“A, phụ thân cũng biết ta không đi, vậy vì sao cha vẫn cảm thấy nên vứt bỏ ta đây?” Nàng không phải kẻ điên, nàng rất bình thường, nàng cũng là nữ nhi của ông ta.

Vân Viễn Hằng bị Vân Thanh Nhiễm nói có chút buồn bực, “Con đi kinh thành hỏi một câu, nhắc tới muội muội con, mỗi một chữ đều là khen ngợi con bé, nhưng nhắc tới con thì sao? Có một câu nào là khen ngợi con không?”

“Cho nên, tiêu chuẩn để phụ thân đại nhân đánh giá chúng ta chính là lời nói trong những người bên ngoài đó?” Dùng thanh danh để quyết định giá trị người nhà, đây rốt cuộc là cái loại người nhà gì?!

Vân Viễn Hằng lại một lần nữa bị Vân Thanh Nhiễm nói đến không phản bác được.

Vốn hôm nay ông ta tới chính là vì đến thăm dò ý tứ của Vân Thanh Nhiễm, ông ta không hy vọng Vân Thanh Nhiễm tìm thấy Vân Yên Nhiên, nói vậy kế hoạch của ông ta đều sẽ thành bọt nước, mà Yên Nhiên cũng trốn không thoát vận mệnh hòa thân.

“Hôm nay phụ thân đặc biệt tới gặp nữ nhi, còn có việc gì không?” Vân Thanh Nhiễm không tin cha nàng đến chỉ là vì đến giải thích với nàng về vấn đề hai nữ nhi nên bỏ ai bảo vệ ai.

Trong lòng Vân Viễn Hằng thở một hơi thật dài, nữ nhi này, ông ta thật sự là không hiểu nổi, thật sự là đã quá lâu không gặp, nó đã không còn là Thanh Nhiễm mà ông ta quen thuộc rồi sao?

“Cha nghe nói thái hậu sai con tìm kiếm tung tích Yên Nhiên, con và Yên Nhiên đều là nữ nhi của cha, cha đương nhiên là quan tâm các con, mới đến hỏi tình hình một câu, không biết con có đầu mối gì chưa?”

“Có.” Vân Thanh Nhiễm rất khẳng định trả lời, ngay cả một giây thời gian tự hỏi cũng không có.

Nghe thấy Vân Thanh Nhiễm nói có, tâm Vân Viễn Hằng căng thẳng lên, “Là manh mối gì?”

“Cha dường như rất quan tâm nhỉ?” Vân Thanh Nhiễm cười khê, nếu như nói lúc trước nàng vẫn chỉ là hoài nghi chuyện Vân Yên Nhiên bị bắt đi là Vân Viễn Hằng giở trò sau lưng, như vậy hiện tại nàng đã chắc chắn mười phần, Vân Yên Nhiên không thật sự bị người ta bắt đi, mà là bị phụ thân của nàng giấu đi.

“Thanh Nhiễm!” Vân Viễn Hằng kỳ thật rất muốn thẳng thắn nói chuyện với Vân Thanh Nhiễm, bọn họ là người một nhà, theo lý thuyết hẳn nên đồng tâm hiệp lực, nhưng Vân Thanh Nhiễm hiện tại, ông ta không nắm chắc như vậy, “Yên Nhiên và con đều là nữ nhi của cha, cha đương nhiên là quan tâm các con!”

“Ồ, vậy cha thật sự hi vọng nữ nhi tìm được muội muội sao?” Vân Thanh Nhiễm có thâm ý khác cười hỏi.

Thấy tươi cười như vậy của Vân Thanh Nhiễm, tâm Vân Viễn Hằng “lộp bộp” một cái, “Rốt cuộc con đã biết cái gì?” Nó biết là ông ta làm sao? Có thể không? Vân Viễn Hằng thăm hỏi mình trong lòng.

Vân Viễn Hằng ở trong lòng cân nhắc một chút, sau đó nói, “Thanh Nhiễm, nếu con còn coi ta là cha con, còn coi Yên Nhiên là muội muội của mình, thì trong chuyện này con phải cần có chừng mực!”

Vân Viễn Hằng thật ra là đang mập mờ nói cho Vân Thanh Nhiễm, muốn nàng hiểu được, cái gì đối Vân Yên Nhiên mà nói mới là tốt nhất! Muốn lúc nàng điều tra nên chú ý “đúng mực”!

“Chỉ là phụ thân đừng quên, nếu chuyện này nữ nhi không thể làm cho thái hậu thỏa mãn, nữ nhi sẽ phải bị phạt, chẳng lẽ như vậy cũng không có vấn đề gì sao?”

(1) Vô sự bất đăng tam bảo điện (无事不登三宝殿): không có việc gì thì không lên chùa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Cưỡi chung ngựa

“Nhưng mà phụ thân đừng quên, nếu chuyện này nữ nhi không thể làm cho thái hậu vừa lòng, nữ nhi sẽ bị phạt, chẳng lẽ như vậy cũng không có vấn đề gì sao?”

Ánh mắt Vân Thanh Nhiễm lợi hại vô cùng, nhìn thấy trên mặt Vân Viễn Hằng có chút quần bách.

Vân Thanh Nhiễm chờ Vân Viễn Hằng trả lời, nếu hắn trả lời được, chuyện này nàng có thể hỗ trợ, làm cho sự tình đẹp cả đôi đường.

“Thanh Nhiễm, thái hậu sẽ không phạt nặng con, có thể từ gia che chở con, con sẽ không có việc gì, nhưng mà muội muội con lại không giống như vậy, bên nặng bên nhẹ, con phải hiểu được!” Vân Viễn Hằng đạo lý rõ ràng, từ đầu đến cuối, người sai là Vân Thanh Nhiễm, là Vân Thanh Nhiễm không biết phân biệt, là Vân Thanh Nhiễm không để ý tình thân!

“Phụ thân nói được như vậy, nữ nhi không lời nào để nói.” Vân Thanh Nhiễm lộ rõ vẻ không muốn nói tiếp.

“Con...” Vân Viễn Hằng làm sao không nhìn ra Vân Thanh Nhiễm có lệ, ông ta tức giận, hai hàng lông mày có chút rung động, cơ bắp trên mặt căng cứng.

Mình thân là phụ thân mà còn phải ăn nói khép nép với nữ nhi như vậy, mà nàng cũng không đem phụ thân là ông ta để vào trong mắt, quả nhiên là nữ nhi gả ra ngoài như bát nước đổ đi?

Vân Viễn Hằng siết chặt tay lại, thiếu chút nữa muốn đánh cho Vân Thanh Nhiễm một cái bạt tai.

Vân Thanh Nhiễm nhìn xem rõ ràng, trên mặt lạnh lùng không có một tia biểu tình.

Nơi này, phụ thân nàng là người nhà nàng, nhưng nàng không thể dựa vào, tuy rằng nàng đã gả cho người, hôn nhân do chính nàng đi cầu, phu quân nàng, nhà chồng nàng, nàng cũng không thể dựa vào, nơi mà nàng có thể dựa vào, chỉ có chính mình!

★

Vân Thanh Nhiễm đi về phòng mình thay quần áo, nàng muốn đi ra ngoài.

Tuy rằng thái hậu cho nàng ngọc bài, nàng có quyền sử dụng một vài nhân mã, nhưng mà không có nghĩa nàng chỉ cần ngồi trên ghế đợi người khác đến báo cáo kết quả, nếu như có thể làm như thế, đã sớm tìm được Vân Yên Nhiên rồi.

Phụ thân nàng không phải là người lỗ mãng, nhất định sẽ không đem người giấu ở nơi tầm thường, ít nhất không phải đi đến đỉnh núi phụ cận tìm cường đạo là có thể tìm được.

Lục Trúc thấy Vân Thanh Nhiễm một thân nam trang bạch cẩm, liền vội hỏi “Tiểu thư, người muốn xuất môn sao, Lục Trúc đi cùng người có được hay không?”

Vân Thanh Nhiễm cự tuyệt, “Lục Trúc người cùng Hồng Mai lưu lại trong phủ đi, ta đi một mình là được rồi.” Lát nữa Vân Thanh Nhiễm còn chưa biết phải đi địa phương gì, gặp phải dạng người nào.

“Nhưng mà tiểu thư, thân thể người còn chưa tốt lắm, đi một mình không sao chứ? Nếu ngài cảm thấy ta với Hồng Mai không được, liền sai một vài gia đinh trong phủ đi theo, ít nhất còn có thể chiếu cố lẫn nhau.” Lục Trúc lo lắng nói, thân thể Vân Thanh Nhiễm vẫn là do nàng cùng Hồng Mai chiếu cố, một thời gian dài không đủ dinh dưỡng cũng không chỉ làm cho thân thể gầy một chút mà thôi.

Vân Thanh Nhiễm lắc đầu, vẫn có ý định chính mình một người ra ngoài, nàng từ cửa hông của Vương phủ đi ra, phát hiện trước mặt là một con ngựa trắng, mà dây cương của con ngựa này nằm trong tay Vân Từ Hy.

Vân Từ Hy áo xanh nhẹ bay, trên mặt mang theo tươi cười nhợt nhạt, đang nhìn theo Vân Thanh Nhiễm từ trong vương phủ đi ra.

“Ca ca?” Vân Thanh Nhiễm đóng cửa hông vương phủ nhìn thấy Vân Từ Hy, “Huynh sao lại ở chỗ này?”

“Ta nghe nói thái hậu muốn muội điều tra chuyện này, nên tới đây chờ muội.” Lúc không có đại sự, người trong vương phủ ra vào đều là đi cửa hông, “Ca ca vừa mới hồi kinh, thân không chức vụ, rảnh đến buồn bức rồi, Thanh Nhiễm cho ca ca một ít việc làm được không?”

Vân Từ Hy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm một thân nam trang, đáy mắt có kinh diễm, hắn biết Thanh Nhiễm đã trưởng thành, bộ dạng duyên dáng yêu kiều, một thân nam trang nhưng cũng anh khí bừng bừng, một chút cũng không thua nam tử, ngay cả hắn nhìn quen nàng cũng có chút ngây ngốc.

Nếu như không quen biết Vân Thanh Nhiễm, khả năng sẽ không biết được một thân nam trang này của Vân Thanh Nhiễm là nữ nhân.

Vân Thanh Nhiễm nhìn đôi mắt đẹp sáng ngời kia của Vân Từ Hy, cảm giác ấm áp.

“Thanh Nhiễm, ca ca đã đến đây, muội không thể đem ca ca đuổi đi.” Vân Từ Hy cũng không cho Vân Thanh Nhiễm cơ hội cự tuyệt, “Muội xem ngay cả nó ca ca cũng mang đến rồi.”

Ngón tay Vân Từ Hy chỉ vào con ngựa hấn yêu quý, mũi con ngựa toàn thân tuyết trắng kia còn xuy xuy mấy tiếng, đuôi ngựa dài vung vẩy.

“Nó theo ca ca rất lâu rồi à?” Vân Thanh Nhiễm nhìn ra được cảm tình của Vân Từ Hy đối với con ngựa này, hấn không phải mới kết bạn ngày một ngày hai.

“Nó là con ngựa ta gặp được ở biên cương, tính tình cương liệt, có người muốn bắt nó phục tùng, nhưng không phục tùng được nó, ta nghe thấy có vẻ thú vị, liền đi thử xem, nó đã quăng ngã ta vô số lần, ta liền quần lấy nó không rời, cuối cùng nó liền ngoan ngoãn nghe lời ta.” Vân Từ Hy nói xong còn vuốt ve bờm ngựa một chút.

Thời điểm muốn con ngựa hoang này phục tùng tốn không ít khí lực, mà tính tình của nó mạnh mẽ, người đi phục tùng có khả năng gặp nguy hiểm cao.

Vân Từ Hy vươn tay ra trước mặt Vân Thanh Nhiễm

Nhìn bàn tay Vân Từ Hy vươn ra dưới ống tay áo rộng thùng thình, Vân Thanh Nhiễm cười nhẹ một chút, sau đó nắm lấy tay hấn, để cho Vân từ Hy lôi kéo Vân Thanh Nhiễm lên ngựa.

Sau đó chính Vân Từ Hy cũng nhảy lên theo.

“Giá!” Hai chân Vân Từ Hy kẹp vào bụng ngựa một cái, bạch mã dưới thân liền chạy như điên, một đường chạy như bay mà đi.

Đến kinh thành phồn hoa, con ngựa liền đi chậm lại.

Vân Từ Hy cùng Vân Thanh Nhiễm ngồi chung trên một con ngựa, trong mắt mọi người chính là hai đại nam nhân cưỡi chung một con ngựa.

Chắc chắn, hai đại nam nhân, thế nhưng ở trên đường cái lại cưỡi cùng một con ngựa!

Con ngựa đi tới cửa một lầu lớn của kinh thành, mùi rượu mùi đồ ăn liền bay tới.

“Ca ca, chúng ta đi vào lầu ngồi đi.” Vân Thanh Nhiễm nhìn lầu nói, thời điểm nàng xuất môn là giữa trưa, hiện giờ vừa vặn thời gian ăn cơm.

“Ừ, được.” Vân Từ Hy xoay người xuống ngựa, đang muốn đỡ Vân Thanh Nhiễm xuống, thì thấy Vân Thanh Nhiễm cũng lưu loát nhảy xuống, động tác tiêu sái liền mạch, không có một chút ngập ngừng.

Vân Từ Hy cười đem bàn tay vừa vươn ra thu trở lại, vừa rời ở cửa vương phủ không có người, lúc này mọi người đều nhìn, nàng thân nam trang, không thích hợp để hấn đỡ, bất quá bộ dạng này của Vân Thanh Nhiễm, làm cho hấn cảm thấy nàng rất có khí thế không thua nam nhân.

Vân Từ Hy và Vân Thanh Nhiễm cùng nhau bước vào lầu, Vân Từ Hy không hổ là nhân vật làm mưa làm gió năm đó, vừa tiến vào lầu đã có rất nhiều người nhìn hấn, cả chương quây lầu cũng tự mình chạy tới.

“Vân thiếu gia, thỉnh ngài lên trên lầu, trên lầu có phòng trống.” Chương quây lại thấy bên người Vân Từ Hy là Vân Thanh Nhiễm, tuấn lãng không thua Vân Từ Hy, so sánh còn thanh tú hơn vài phần, tuổi so với Vân Từ Hy nhỏ hơn rất nhiều.

Chương quây là người có ánh mắt nhìn người, vừa nhìn liền biết Vân Thanh Nhiễm giả trai, thấy ánh mắt quyết đoán của nàng, lại đi cùng Vân từ Hy, liền đoán thân phận Vân Thanh Nhiễm cũng không bình thường, không phú cũng quý.

“Còn vị công tử này, ngài là lần đầu tiên đến tiểu điểm đi, ngài yên tâm chúng ta có rượu và thức ăn rất ngon, tuyệt đối có thể khiến cho ngài vừa lòng.” Chương quây vì Vân Thanh Nhiễm tới mà giới thiệu về lầu của bọn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Túy ngôn túy ngữ

“Chương quây, hai vị này là khách quý, cùng đi với ta!”

Đột nhiên, từ trên bậc thang lầu hai truyền đến giọng nói của một người nam nhân.

Tất cả mọi người hướng trên lầu nhìn lại, chỉ thấy Mộ Dung Tu đang ở trên bậc thang cười khanh khách nhìn Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Tử Hy dưới lầu, tay hắn cầm một chiếc quạt Thủy Mặc, phong độ nhẹ nhàng.

Rất nhiều người đều nhận ra được Mộ Dung Tu, đơn giản từ lâu này cũng là sản nghiệp của hắn.

Người tên Mộ Dung Tu này, là thương nhân mới nổi lên gần hai năm trong kinh thành, có tài sản, có thủ đoạn, rất tinh mắt, hiện giờ trong kinh thành rất nhiều quan lại quyền quý đều tranh nhau nịnh bợ hắn.

Những người biết tình huống đều cảm khái ở trong lòng, cũng không biết là Vân gia đại thiếu gia này có bản lĩnh gì, hay là vị Mộ Dung công tử kia có thủ đoạn, Vân gia đại thiếu gia hiện mới trở lại kinh thành, hai người còn có giao tình?

Mọi người nhìn thấy Mộ Dung Tu từ trên thang lầu đi xuống, tự mình nghiêng đón Vân Tử Hy cùng Vân Thanh Nhiễm, mọi người cho là hắn là đi về phía Vân Tử Hy.

Chính Vân Tử Hy cũng kỳ quái, hắn rất khẳng định bản thân không biết Mộ Dung Tu, hôm nay hắn là lần đầu tiên gặp mặt của hai người bọn hắn.

Thế nhưng, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cước bộ Mộ Dung Tu không như trong dự liệu, hắn thế nhưng ngừng lại ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

“Vân công tử, chúng ta lại gặp mặt.” Mộ Dung Tu là hướng về phía Vân Thanh Nhiễm, sau lần gặp mặt trước, Mộ Dung Tu có sai người tra lai lịch Vân Thanh Nhiễm, nhưng thực đáng tiếc, tra khắp kinh thành cũng không tìm được người này, có lẽ thật sự như chính lời y nói là vừa đến kinh thành.

Không nghĩ tới hôm nay y lại có thể tự mình xuất hiện, hơn nữa...

Mộ Dung Tu đánh giá Vân Thanh Nhiễm thay đổi một thân trang phục ở khoảng cách gần, có chút kinh diễm, ngày ấy tuy rằng Vân Thanh Nhiễm cũng mặc nam trang, nhưng là mặc một bộ quần áo chất thô ráp cực kỳ không vừa người, che giấu đi một thân tao nhã của y, hiện giờ nhìn lại, liền cảm thấy y càng thêm tuấn đạt, trên vầng trán lộ ra tài năng, xem ra ngày đó hắn không nhìn lầm, nam nhân tên Vân Thanh này không đơn giản.

Lại nhìn bên cạnh y, không phải là Vân thiếu tướng quân mới từ biên cảnh trở về sao?

Bọn hắn đều họ Vân, hay là... bên trong có quan hệ gì?

“Đúng vậy, Mộ Dung công tử.” Vân Thanh Nhiễm đánh giá Hội Tân lâu một chút, “Hội Tân lâu này sẽ không phải cũng là của cái của Mộ Dung công tử chứ?”

Hội Tân lâu từ trang trí bên ngoài đến bên trong đều rất được chú trọng, có đẳng cấp, ở nơi tắc đất tắc vàng có một từ lâu lớn như vậy, vậy tài lực của chủ nhân hiển nhiên không ít.

Mộ Dung Tu chớp hai mắt, “Ha ha, Vân công tử không chỉ có nhãn lực chọn đất rất tốt, nhìn cái khác cũng rất lành nghề...”

“Mộ Dung công tử quá khen, vừa rồi lúc Mộ Dung công tử nói chuyện thái độ chừng quây cung kính rõ ràng, ta đoán Mộ Dung công tử rất có thể là lão bản phía sau của từ lâu, xem ra ta rất may mắn mà đoán trúng rồi.”

Xem ra Mộ Dung Tu này, tài lực rất kinh người.

“Tử Hy huynh, vị này chính là Mộ Dung công tử, lúc trước ta và hắn từng được gặp mặt một lần.” Vân Thanh Nhiễm chủ động giới thiệu Mộ Dung Tu cho Vân Tử Hy, còn sửa lại xưng hô của mình với Vân Tử Hy, năng tự nhiên không thể ở ngay trước mặt Mộ Dung Tu gọi Vân Tử Hy ca ca, như vậy năng sẽ bị lộ, bởi vì Vân Tử Hy cũng không có đệ đệ.

“Mộ Dung công tử, tuy rằng ta trở lại kinh thành không lâu, nhưng không chỉ một lần nghe nói đại danh công tử.” Vân Tử Hy hiểu rõ chào hỏi với Mộ Dung Tu, đương nhiên cũng sẽ không khiến Vân Thanh Nhiễm lộ ra.

Mộ Dung Tu lại bởi vì một câu “Gặp mặt một lần” kia của Vân Thanh Nhiễm mà bật cười, hắn thật ra đã nghiêm túc mời y, y ngược lại, chỉ dùng “Gặp mặt một lần” để hình dung.

“Tại hạ Mộ Dung Tu, hôm nay có may mắn có thể nhìn thấy Vân thiếu tướng quân, nếu Vân thiếu tướng quân cùng Vân công tử không chê, mời theo ta lên nhả gian trên lầu cùng ngồi.” Mộ Dung Tu làm một động tác “mời” với hai người Vân Tử Hy và Vân Thanh Nhiễm.

Mộ Dung Tu mang theo Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Tử Hy lên lầu, đi đến một nhả gian đặc biệt.

Mỗi một chỗ bên trong được trang trí so với bên ngoài càng cao hơn một cấp bậc, bên trong xếp đặt bình hoa cũng tốt, ngọc khí rất đẹp, hay là tranh chữ treo trên tường, đều là vật phẩm giá trị xa xỉ.

Hiển nhiên nơi này không phải mỗi một gian đều là như thế, nơi này là gian phòng mà Mộ Dung Tu tự lưu lại cho mình, hắn rất có tiền, cũng rất biết tiêu tiền.

“Ngày đó thật sự là thất lễ, ta còn muốn mời Vân công tử đến Tự Bảo trai ta làm việc, một chén này là ta bồi tội.” Mộ Dung Tu dùng bầu rượu châm rượu cho mình, sau đó tự phạt một ly.

“Mộ Dung công tử thật khách khí, có thể được Mộ Dung công tử mời là vinh hạnh của ta mới phải.” Vân Thanh Nhiễm cũng khách sáo một câu.

“Vân thiếu tướng quân cùng Vân công tử nhất định phải thử rượu này một lần, rượu này xuất thân từ thế gia trăm năm ủ rượu, thuần hương mê người, vào cổ thì chua cay, nhưng dư vị lại ngọt lành.” Nói xong Mộ Dung Tu rót rượu cho Vân Thanh Nhiễm.

Vân Tử Hy thấy vậy vội vàng đoạt lấy chén rượu trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Hiền đệ ta không có tử lực, một chén này do ta uống thay.”

Vân Tử Hy nói xong đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, “Khụ khụ khụ...” Rượu là rượu mạnh, uống quá nhanh nên Vân Tử Hy bị sặc.

“Vân thiếu tướng quân không hổ là tướng quân thiếu niên, đủ hào khí, tại hạ bội phục.” Mộ Dung Tu có chút tức cười, rượu ngon như vậy hẳn nên tỉnh tề thường thức mới đúng, vị Vân thiếu tướng quân này ngược lại, như trâu uống nước vậy, lãng phí cả rượu ngon.

Mộ Dung Tu đúng là người rất biết hưởng thụ cuộc sống, ăn mặc chi phí đều cầu kỳ vô cùng.

Nói xong Mộ Dung Tu lại kính Vân Tử Hy thêm mấy chén, Vân Tử Hy đều uống một hơi cạn sạch.

Nhìn thấy Vân Tử Hy uống như vậy, Vân Thanh Nhiễm muốn ngăn cản, uống rượu kiểu này rất dễ say, hơn nữa rượu này chỉ người cũng biết là rượu mạnh. Nhưng Vân Tử Hy lại sợ Vân Thanh Nhiễm uống rượu, nên đều không chút do dự uống xuống bụng.

Đối với Vân Tử Hy mà nói, Vân Thanh Nhiễm là bảo bối hân thương yêu nhất, tất nhiên không thể để cho nàng đến uống rượu này.

Mộ Dung Tu cảm thấy rất thích thú, Vân Tử Hy chịu uống, hẳn liền chịu rót, tuy rằng cách uống như vậy có chút lãng phí, nhưng hẳn cũng không thiếu chút rượu ấy, không thiếu ít bạc này.

Người mời rượu, cảm thấy thích thú, người uống rượu, một lòng nghĩ đến người khác.

Kết quả, nguyên một bầu rượu cơ hồ đều vào trong bụng Vân Tử Hy.

Nghĩ đến Vân Tử Hy cũng là một người thông minh vượt trội, là tướng quân thiếu niên trong miệng dân chúng kinh thành, là công tử khinh hồng trong lòng các cô gái thiếu phụ, vừa gặp phải chuyện có liên quan đến Vân Thanh Nhiễm, liền trở nên có chút lỗ mãng rồi.

Vân Tử Hy thậm chí không thể để cho Vân Thanh Nhiễm uống rượu, lại đã quên mình cũng biết say.

Lúc này, hẳn trở nên có chút mơ màng, hiển nhiên là đã say.

Mộ Dung Tu thấy vậy có phần cười khỏ không thôi, hẳn không rõ vì sao người mà người ta gọi là công tử khinh hồng hôm nay lại có hành động ngây thơ như vậy, “Vân công tử, sợ là Vân thiếu tướng quân say rồi.”

Vân Thanh Nhiễm bắt đầu đi lắc đầu, vừa rồi hành động chán rượu cho nàng của ca ca thật sự có chút trẻ con, càng về sau huynh ấy cũng chưa nhìn ra Mộ Dung Tu có ý làm vậy, nhưng cũng bởi vì huynh ấy quan tâm mình mà trong lòng ảm áp.

“Không biết có thể mượn Mộ Dung công tử một nơi để nghỉ ngơi một chút hay không, ta nghĩ Tử Hy huynh cần chút thời gian mới có thể tỉnh lại.”

“Có, cách vách gian phòng này có một phòng khác.” Mộ Dung Tu đứng dậy đẩy một cánh cửa nhà gian ra, thế nhưng bên trong còn có một căn phòng, còn là một phòng ngủ.

Chỉ có thể nói, Mộ Dung Tu người này rất tinh tế.

“Vân thiếu tướng quân có thể nghỉ ngơi ở trong này, Vân công tử yên tâm, chỗ này là nơi riêng tư của ta, không có người khác vào.”

“Đa tạ Mộ Dung công tử.” Vân Thanh Nhiễm nói lời tạ ơn với Mộ Dung Tu, sau đó cố hết sức dìu Vân Tử Hy đã say chúi choáng bất tỉnh hướng vào trong phòng.

Mộ Dung Tu cũng không còn quấy rầy hai người, đóng cửa rời khỏi, tuy rằng hẳn đối với Vân Thanh Nhiễm rất tò mò, nhưng còn không đến mức chẳng phân biệt được thời điểm đi quấy rầy người khác nghỉ ngơi.

Vân Thanh Nhiễm mới vừa dìu Vân Tử Hy lên trên giường, đang định đi xuống lầu mua trà giải rượu cho Vân Tử Hy, tay Vân Tử Hy đã bắt lấy tay mềm của nàng.

“Đừng đi, Thanh Nhiễm đừng đi... Không cần xuất giá... Tâm ca ca đau quá...”

Chương 38: Tình cảm cảm kị

“Đừng đi, Thanh Nhiễm đừng đi... Không cần xuất giá... tâm ca ca đau quá...”

Vân Từ Hy nhíu mày, cầm chặt lấy tay Vân Thanh Nhiễm, làm làn da mềm mại của nàng bỗng chốc đỏ lên.

Vân Thanh Nhiễm ngồi xổm xuống, tay khê vuốt hai má Vân Từ Hy, giống như muốn cho hấn không còn khăn trương cùng ưu thương, nam nhân này, cho dù là uống rượu, hấn cũng vì nàng mà đau xót...

Khóe mắt Vân Từ Hy có chút ướt át, đọng ở khóe mắt hấn, giống như minh châu đi lạc.

Vân Thanh Nhiễm có chút đau lòng, vươn tay muốn vuốt nhẹ lên đôi lông mày đang vì nàng mà nhíu lại kia.

Vân Từ Hy cũng không say hoàn toàn, hấn cảm giác được có một bàn tay mềm mại phủ lên mặt hấn, hấn cố gắng mở hai mắt, trong men say, hấn nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm.

“Thanh Nhiễm, thực xin lỗi... Thực xin lỗi, ca ca không bảo vệ tốt cho muội... Thực xin lỗi...” Vân Từ Hy cầm lấy tay Vân Thanh Nhiễm nói.

Vân Từ Hy bỗng nhiên đứng dậy ôm lấy Vân Thanh Nhiễm, găt gao ôm lấy, sợ Vân Thanh Nhiễm đang ở trước mặt hấn liền biến mất.

Vân Từ Hy say, đã quên không chế cảm xúc của mình, hấn say, nên quên mất bản thân không được làm như vậy.

Vân Thanh Nhiễm vươn tay vỗ nhẹ lưng Vân Từ Hy, muốn hấn bình phục cảm xúc.

Ai ngờ, Vân Từ Hy đột nhiên xoay người một cái, đem Vân Thanh Nhiễm đè ép dưới thân, hấn vẫn cố gắng áp chế cảm xúc của chính mình, từ ngày trở lại kinh thành, hấn đã cố gắng áp chế.

Vân Thanh Nhiễm chỉ cảm thấy trước mặt một trận trời đất đảo lộn, nàng liền nằm dưới thân Vân Từ Hy, nàng dùng sức đẩy Vân Từ Hy, nhưng không chút lay chuyển.

“Ca ca, ta là Thanh Nhiễm...” Vân Thanh Nhiễm biết Vân Từ Hy say, không nghĩ tới hấn say đến mức chẳng phân biệt được gì lại đem nàng đè ép dưới thân.

“Thanh Nhiễm...” Vân Từ Hy ngẩng đầu lên, có chút mê say vuốt ve hai má Vân Thanh Nhiễm, động tác rất nhẹ, ôn nhu, đối với nàng trêu mến.

Vân Từ Hy mông lung nhìn Vân Thanh Nhiễm, như muốn khắc thân ảnh Vân Thanh Nhiễm vào đáy mắt.

Trong lòng hấn có một con quỷ, hấn cố gắng đem con quỷ này áp chế xuống đáy lòng, cho tới nay, hấn đều nói với chính mình, cho dù phải xuống địa ngục, một mình hấn là đủ rồi, Thanh Nhiễm vĩnh viễn là tiên tử xinh đẹp thuần khiết nhất.

Sau đó, Vân Từ Hy cúi người xuống, đem mặt mình chôn chặt ở gáy của Vân Thanh Nhiễm, khê ngửi.

Hơi thở của hấn phả vào cổ Vân Thanh Nhiễm, ấm áp, ngưa ngứa, nếu nam nhân khác đối xử với Vân Thanh Nhiễm như vậy, cũng không có gì kỳ quái, nhưng mà, người đang ở trên người Vân Thanh Nhiễm lại là Vân Từ Hy.

Vân Thanh Nhiễm dùng sức đẩy Vân Từ Hy, Vân Từ Hy là nam nhân trưởng thành, khí lực bản thân lại không lớn, chút khí lực này đối với Vân Từ Hy căn bản không có tác dụng.

Có một loại ái muội vô cùng nổi lên trong không khí, mà không đứng, giữa bọn họ làm sao có thể dùng bầu không khí ái muội được...

Sau đó, cửa phòng bị mở ra.

Mộ Dung Tu đi lấy trà giải rượu cho Vân Từ Hy, tự mình cầm lên, ai biết vừa đẩy cửa ra, lại nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Mộ Dung Tu cũng đã gặp qua nhiều trường hợp, không đến mức thất thanh hét chói tai, nhưng lại lặng đi một lúc lâu, chắc, không có người nào nói cho hấn, đại thiếu gia Vân gia lại đoạn tị!

“Mộ Dung công tử, Từ Hy huynh ấy say rượu hồ đồ, có thể phiền người giúp ta kéo huynh ấy ra hay không?” Vân Thanh Nhiễm cảm kích nhìn Mộ Dung Tu xuất hiện.

“Vân công tử, kỳ thật ta không nhìn thấy gì.” Mộ Dung Tu tỏ vẻ hấn không phải là người cổ hủ, có thể hiểu cho hai người.

“Mộ Dung công tử, phiền toái người giúp ta!” Vân Thanh Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi nói, Mộ Dung Tu suy nghĩ đi đâu vậy!

Mộ Dung Tu nghe vậy, để bình trà giải rượu sang một bên, đi qua giúp Vân Thanh Nhiễm kéo Vân Từ Hy sang một bên.

Vân Từ Hy còn mơ mơ màng màng, miệng dường như hô tên “Thanh Nhiễm”, có chút hàm hồ, Mộ Dung Tu cũng nghe không rõ ràng.

Mộ Dung Tu đỡ Vân Từ Hy, Vân Thanh Nhiễm cho hắn uống trà giải rượu mà Mộ Dung Tu mang đến.

Vân Thanh Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, trên cổ giống như còn lưu lại hơi thở của Vân Từ Hy, điều này làm cho nàng khẽ nhủ mảy, loại cảm giác này...

Mộ Dung Tu trầm nghĩ, không ngờ tới công tử Kinh Hồng cũng có một mặt cuồng dã như vậy, thật sự là làm cho người ta bất ngờ...

Nếu hôm nay Vân Từ Hy cuồng dã như vậy là đối với một nữ tử, hắn cũng không thể nói gì hơn, người ta cho dù nạp một tiểu thiếp vào hậu viện, cũng không có người nào nói một câu, chỉ là hôm nay hắn say rượu lại cuồng dã với một nam tử, làm cho Mộ Dung Tu dở khóc dở cười.

“Vân công tử có muốn ra bên ngoài ngồi một chút không, ta nghĩ Vân thiếu tướng quân sẽ không có vấn đề gì, chuyện mưu hại quan lại triều đình, tại hạ không dám làm.” Mộ Dung Tu nói giỡn nói.

“Ừ, được.” Vân Thanh Nhiễm đáp ứng lời nói của Mộ Dung Tu, trước khi đi còn quay đầu chăm chú liếc mắt nhìn Vân Từ Hy vẫn đang mơ hồ, như vậy cũng tốt, chuyện này hắn không cần nhúng tay vào, đã biết là phụ thân làm, con trai là hắn cũng khó xử lí.

★

Vân phủ.

“Lão gia, hay là chúng ta đem Yên Nhiên chuyển đi chỗ khác?” Vân Trần thị lo lắng nói.

“Phu nhân, nàng không cần hoảng sợ thế, Yên Nhiên ở chỗ tốt như vậy, làm sao có thể dễ cho người ta dễ dàng phát hiện, thái hậu lệnh Thanh Nhiễm đến điều tra, đúng là sau khi nó tỉnh lại có chút lợi hại, nhưng còn chưa đến mức uy hiếp được.” Vân Viễn Hằng đối với việc này rất tin tưởng.

“Nhưng mà lão gia, sáng sớm Hy Nhi đã muốn đi giúp Thanh Nhiễm, chàng cũng biết, từ nhỏ tình cảm giữa con và Thanh Nhiễm cũng rất tốt, nếu Thanh Nhiễm muốn con dò hỏi, thiếp muốn cũng không ngăn được, thiếp lại không thể nói cho con sự thật.”

Vân Trần thị lo lắng nói, con mình cũng không phải là dạng người hời hợt, văn võ bá quan ở kinh thành đều công nhận năng lực của thằng bé, nay nó cũng giúp đỡ đi tìm Yên Nhiên, bà lo lắng Yên Nhiên sẽ bị tìm thấy, đến lúc đó, bọn họ cũng không có thời gian nghĩ biện pháp khác, huống chi, một khi sự việc bại lộ, Vân phủ bọn họ cũng sẽ bại lộ.

“Phu nhân, nàng yên tâm, Hy Nhi không phải Thanh Nhiễm, cho dù nó có thể tra ra được, Yên Nhiên là muội muội nó, chúng ta là cha mẹ nó, chút tình nghĩa ấy nó sẽ bận tâm.”

Vừa nói những lời này, trong lòng Vân Viễn Hằng liền dâng lên một trận thất vọng, ông ta thở dài một hơi, “Vì sao Thanh Nhiễm lại không vì Yên Nhiên suy nghĩ một chút đây, dù sao cũng là muội muội của con bé, cho dù trước đây nó bị điên, không nhớ rõ, không có tình cảm gì với Yên Nhiên, nhưng cũng không nên vô tình như vậy...”

“Lão gia, thiếp muốn đi xem Yên Nhiên, mấy ngày nay không gặp, thiếp rất nhớ con...” Người mà Vân Trần thị thương nhất chính là Vân Yên Nhiên, Vân Yên Nhiên một khắc không ở bên người, bà ta liền cảm thấy không quen, hơn nữa hiện nay lại xuất hiện tình huống này.

“Phu nhân...” Vân Viễn Hằng cũng rất quý Vân Yên Nhiên, nhưng ông ta là nam nhân, không đến mức giống như phu nhân ông ta, cả ngày lo lắng. “Như vậy đi, lát nữa nàng làm một ít điểm tâm, ta mang đi cho Yên Nhiên.”

Vân Viễn Hằng không cho Vân Trần thị đi theo, đành phải đi một mình.

Vân Trần thị nghĩ nghĩ, đành gạt đầu, biết chính mình không tiện xuất môn.

Vì thế Vân Trần thị tỉ mỉ chuẩn bị điểm tâm mà Vân Yên Nhiên thích ăn, giao cho Vân Viễn Hằng, để Vân Viễn Hằng mang đi cho Vân Yên Nhiên.

Vân Viễn Hằng không đi bằng cửa chính Vân phủ, mà theo cửa hông lén lút rời khỏi, ông ta hành động rất cẩn thận.

Nhưng ông ta lại không phát hiện, chân trước vừa mới ra khỏi cửa Vân phủ, phía sau liền có một “nam tử” áo trắng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Nàng đã xuất giá thì để cho nàng tự cầu nhiều phúc đi!

Sau khi Vân Viễn Hằng ra khỏi Vân phủ liền hướng tới vùng thôn hoa của kinh thành mà đi, ông ta đa mưu túc trí nên giấu người cũng rất khôn khéo, che giấu một cây đại thụ thì phương pháp tốt nhất là để nó vào trong rừng rậm, vậy thì phương pháp tốt nhất để che giấu một nữ nhân là gì?

Đem nàng giấu đến kỹ viện? Ồ không, Vân Viễn Hằng yêu thương Vân Yên Nhiên như vậy, sao có thể cam lòng ném nàng ta vào nơi như thế được, tuy rằng không phải kỹ viện, nhưng cũng là nơi có rất nhiều nữ nhân giống vậy——tú phường.

Tú phường đa số là nữ nhân, hơn nữa mỗi ngày có rất nhiều người ra ra vào vào, dùng để che giấu một nữ nhân thật quá thích hợp, Vân Viễn Hằng mua chuộc lão bản tú phường, giấu Vân Yên Nhiên ở trên lầu các của tú phường.

Vân Yên Nhiên nhìn thấy cha mình xuất hiện, kích động mà nhào tới.

“Cha, nữ nhi ở trong này thật nhàm chán, nữ nhi không muốn tiếp tục ở lại đây, khi nào thì nữ nhi mới có thể rời khỏi nơi này?” Vân Yên Nhiên làm nũng nói với Vân Viễn Hằng.

Nàng thật sự không muốn tiếp tục chờ đợi ở địa phương quỷ quái này, ở trong này hành động của nàng đã bị hạn chế, mỗi ngày lại chỉ có thể ở trong phòng của mình, cũng không có người khác tới nói chuyện với nàng, ngay cả nha hoàn Phấn Đại của nàng cũng không ở đây, nàng nhàm chán muốn chết!

“Yên Nhiên, con phải nhẫn nại, tiếp tục nhịn thêm chút nữa, đợi đến khi ngày hòa thân qua đi, là con có thể ra ngoài rồi.” Vân Viễn Hằng đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn của nữ nhi, đứa nhỏ này, từ nhỏ ông ta đã ngấm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ rớt, đầu để cho con bé chịu qua ủy khuất như thế?

“Nhưng mà cha à, nữ nhi thật sự rất nhớ cha và nương, ở trong này đều không thấy được phụ thân cùng mẫu thân, không thể chơi cờ với cha, nói chuyện cùng nương, là nữ nhi bất hiếu.” Nói xong trong mắt Vân Yên Nhiên lấp lánh nước mắt, khiến cho người ta nhìn mà thương tiếc.

Có nữ nhi biết điều hiểu chuyện như vậy, Vân Viễn Hằng sao có thể để cho nàng đi đến Đàng Ngự kia chịu khổ chứ?

Bất kể thế nào, Vân Viễn Hằng cũng muốn bảo trụ nàng!

“Con ngoan, con có phần tâm ý này là được rồi, tương lai còn dài, chờ con rời khỏi nơi này, ngày nào phụ thân cũng sẽ đến kéo con cùng đánh cờ.”

Vân Viễn Hằng đem điểm tâm mà phu nhân ông ta bảo ông ta mang tới cho Vân Yên Nhiên, “Yên Nhiên, đây là điểm tâm nương con làm, con nếm thử đi, đều là những thứ con thích ăn nhất.”

Vân Yên Nhiên thấy điểm tâm mình thích ăn, lại khóc lên, “Cha... Nương... Nữ nhi thực có lỗi với hai người...”

Vân Yên Nhiên khóc đến thương tâm, cùng với Vân Yên Nhiên ngang ngược kiêu ngạo mà Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy lúc đầu hoàn toàn là hai bộ dáng khác nhau.

Vân Viễn Hằng vội an ủi Vân Yên Nhiên, trong mắt đều là thương tiếc đối với nàng, “Yên Nhiên, đừng khóc đừng khóc, có cha ở đây, cha sẽ không để cho người khác khi dễ con, con yên tâm, mấy ngày này cha sẽ tận lực bớt thì giờ tới đây thăm Yên Nhiên, nếu Yên Nhiên thật sự cảm thấy buồn thấy sợ, cha có thể bảo các tú nương trong tú phường hàng ngày đến trò chuyện với Yên Nhiên.”

“Nhưng mà cha à, làm như vậy có thể nguy hiểm hay không? Yên Nhiên nghe nói hiện giờ tỷ tỷ phụng mệnh thái hậu nương nương đi tìm con... Nếu tỷ ấy tìm được con rồi, vậy con có phải là phải đi hòa thân không?” Vân Yên Nhiên điềm điềm đáng yêu nói.

“Nó sẽ không tìm thấy Yên Nhiên, cha giấu Yên Nhiên ở trong tú phường, nó sao có thể đoán được đây? Tất cả mọi người đều nghĩ Yên Nhiên con là bị son tặc thô phi, hoặc là dân buôn bắt đi, sẽ không đến tra nơi này.” Mặc dù lời này của Vân Viễn Hằng là đang an ủi Vân Yên Nhiên, nhưng cũng là rất chắc chắn đối với suy nghĩ của mình.

Chờ Vân Thanh Nhiễm dẫn người đến lục soát đình núi gần kinh thành một lần, thì thời gian cũng không sai biệt lắm.

“Nhưng cha à... Con còn nghe nói, thái hậu hạn cho tỷ ấy trong vòng ba ngày phải tìm được con, bằng không sẽ phạt nặng tỷ ấy...” Vân Yên Nhiên quan tâm hỏi han, nàng thực sự quan tâm Vân Thanh Nhiễm à? Còn lâu đi, nàng với Vân Thanh Nhiễm không có chút cảm tình gì, trước khi Vân Thanh Nhiễm bị diên thì hai người các nàng đã không hề có tình cảm, còn thường đoạt đồ này kia, sau khi diên rồi thì càng khỏi nói tới.

“Yên Nhiên, hiện tại phụ thân có thể quan tâm đến cũng chỉ có con, về phần tỷ tỷ con, hiện giờ đã xuất giá rồi, để cho nàng tự cầu nhiều phúc đi!”

Tuy thân là cha của Vân Thanh Nhiễm, Vân Viễn Hằng cũng không nhẫn tâm nhìn Vân Thanh Nhiễm bị phạt, nhưng không có cách nào, đây là kết quả tốt nhất!

Vân Viễn Hằng cho rằng Vân Thanh Nhiễm sẽ sai người đi lục soát hang ổ son tặc thô phi, đi thăm dò dân cư con buôn khắp nơi, nhưng lại không biết những việc này Vân Thanh Nhiễm đều không làm, nàng cho tới bây giờ cũng không dùng qua quyền lợi mà thái hậu cấp cho nàng, chỉ duy nhất một việc nàng làm đó là theo dõi Vân Viễn Hằng đến tận ngoài cửa nơi tú phường này.

Vân Viễn Hằng đang cùng trò chuyện với Vân Yên Nhiên rất vui vẻ, bên ngoài đột nhiên có tiếng động lớn huyền ảo truyền đến.

Vân Viễn Hằng buồn bực trong lòng, tú phường này tuy người đến người đi, nhưng vẫn tương đối im lặng, các tú nương thêu thùa cần nhất chính là một nơi im lặng.

Vân Viễn Hằng đứng dậy nhìn xung quanh ra phía ngoài, liền thấy có rất nhiều quan binh xuất hiện ở trong tú phường, có một vài người đang đi lên trên lầu.

Vân Viễn Hằng kinh hãi không thôi.

Tại sao có thể như vậy?

Sao quan binh lại tới nơi này lục soát người? Chẳng lẽ Vân Thanh Nhiễm đã tìm tới? Điều này sao có thể!

Sau đó Vân Viễn Hằng không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, ông ta phải lập tức mang Vân Yên Nhiên đi.

Đang muốn mở cửa, đã thấy ngoài cửa có người đến, “Yên Nhiên, mau, trốn vào trong tú đi!” Vân Viễn Hằng bận rộn sai Vân Yên Nhiên trốn đi.

Cửa phòng bị mở ra, người đi đầu là Vân Thanh Nhiễm mặc nam trang.

Vân Viễn Hằng nhìn thấy là Vân Thanh Nhiễm, cảm thấy cả kinh, nàng thực sự tìm tới đây?

“A, đây không phải Vân đại nhân ư? Không biết Vân đại nhân sao lại xuất hiện ở chỗ này vậy?” Vân Thanh Nhiễm biết rõ còn cô hỏi.

Vừa vào cửa, Vân Thanh Nhiễm liền quét mắt đến mỗi khắp ngõ ngách trong phòng, Vân Yên Nhiên có ở trong phòng hay không sao có thể giấu diếm được ánh mắt của nàng đây? Vân Thanh Nhiễm xác định Vân Yên Nhiên ở trong phòng này.

Vân Viễn Hằng nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, trong lòng ngũ vị tạp trần, phần lớn là không vui, “Bồn quan hôm nay tới đây chọn lựa hoa văn cho phu nhân Bồn quan, định mấy ngày nữa bảo tú nương nơi này thêu một bộ thành phẩm.”

Vân Viễn Hằng sắc mặt không đổi mà nói dối.

“Vân đại nhân thật đúng là rất hăng hái, hiện giờ Tam tiểu thư Vân phủ không rõ tung tích, Vân đại nhân lại có thời gian đến tú phường chọn hoa văn tú phẩm cho phu nhân của mình.” Vân Thanh Nhiễm cũng không vội vạch trần Vân Viễn Hằng, nàng chậm rãi ngồi xuống.

“A, vị công tử này thật sự là thích nói giỡn, Bồn quan chẳng qua là một quan văn, chuyên tìm người tự có người khác đi làm, nữ nhi Bồn quan bị bắt đi, Bồn quan đương nhiên là lo lắng hơn bất kỳ ai, Bồn quan không giống một số người, đối với muội muội ruột thịt của mình cũng có thể vô tình như thế!” Lời này của Vân Viễn Hằng rõ ràng là đang chỉ trích Vân Thanh Nhiễm, trách móc Vân Thanh Nhiễm vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Bị lão khát cái đoạt đồ

“Kia là...” Vân Thanh Nhiễm đứng ở cửa phòng trong chốc lát, chậm rãi đi đến cái tủ trong phòng, nơi đó đúng là nơi Vân Yên Nhiên trốn.

“Đứng lại!” Vân Viễn Hằng ra lệnh cho Vân Thanh Nhiễm, bọn họ là cha con, lại phải chia kiếm vào nhau như thế, “Nếu hôm nay ngươi còn bước về phía trước, đừng trách ta trở mặt.”

Thanh âm Vân Viễn Hằng lộ ra sự tàn nhẫn, khí thế bức người, có thể nói là làm cho người ta không rét mà run.

Vân Thanh Nhiễm cười yếu ớt, “Vân đại nhân, ta không biết ngài đang nói cái gì, nhưng ta khiến ngài phải thất vọng rồi.”

Vân Thanh Nhiễm nói xong, liền tiến lên từng bước, trực tiếp mở cửa ngăn tủ ra, bên trong Vân Yên Nhiên nghe được tất cả mọi chuyện bên ngoài, cánh tủ vừa mở, Vân Yên Nhiên liền quăng cho Vân Thanh Nhiễm một bạt tai, “Ba ——”

“Một bạt tai này, là ta thay cha và nương đánh ngươi!” Hốc mắt Vân Yên Nhiên hồng hồng hướng về phía Vân Thanh Nhiễm nói, trong mắt tràn đầy phần nộ.

“Người tới, Tam tiểu thư Vân gia đã tìm được rồi, chúng ta hãy hộ tống nàng đi gặp thánh thượng.” Vân Thanh Nhiễm trực tiếp ra lệnh cho thị vệ đem

Vân Yên Nhiên vào cung, “Vì để tránh cho sự việc tương tự như vậy lại xảy ra, từ hôm nay trở đi Tam tiểu thư Vân gia liền vào ở trong cung, ở đến ngày xuất giá mới thôi!”

Hiếu nữ? Nghịch nữ?

Vân Thanh Nhiễm không sao cả, nàng chỉ làm chuyện mà nàng cảm thấy đúng.

Nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm dùng ngọc bài điều đến Ngự lâm quân tới trước mặt Vân Yên Nhiên, Vân Viễn Hằng bỗng mất hết khí lực, đặt mông ngồi xuống, nói không nên lời là đau lòng hay là phần nộ.

Vân Thanh Nhiễm vốn có thể đi đến Bộ binh tìm Bộ binh thượng thư điều người, nhưng nàng không làm vậy, trực tiếp đem Ngự lâm quân mời tới, khiến cho Đô thống của Ngự lâm quân cảm thấy bất đắc dĩ, Ngự lâm quân bọn họ cũng không phải là để đi làm chuyện này! Nhưng mà trong tay Vân Thanh Nhiễm có lệnh bài của thái hậu, hắn cũng không dám cãi lời, đành phải đi theo đến đây.

Vân Thanh Nhiễm làm như vậy chính là vì giảm đi vấn đề trung gian, trực tiếp điều Ngự lâm quân đến đưa vào hoàng cung, tránh cho trên đường đi xảy ra sai lầm.

“Làm phiền đại nhân đưa Tam tiểu thư Vân gia đến tẩm cung của thái hậu, ta còn có việc, đừng làm chậm trễ việc này.” Vân Thanh Nhiễm cùng với Đô thống Ngự lâm quân nói mấy câu, ra lệnh cho hắn dẫn người trở về trước.

“Hạ quan lĩnh mệnh.” Thống lĩnh đại nhân đem người trở về, chuyện như vậy không thích hợp để bọn họ làm, nhưng cuối cùng cũng giải quyết được một chuyện nhiệt náo đầy sóng gió gần đây trong kinh thành, trong lòng Đô thống đại nhân có chút nghi hoặc, bởi vì Vân Viễn Hằng lại xuất hiện ở nơi này, có phải việc Tam tiểu thư Vân gia mất tích có quan hệ với Vân đại nhân không?

Như vậy thì tội danh cũng không nhỏ!

“Đại nhân, bởi vì đề phòng đạo tặc đem tiểu thư Vân gia đi, liền phải mang nàng ẩn nấp bên trong tú phường, nay đạo tặc đã chạy trốn, còn phải nhờ đại nhân trở về thỉnh chỉ với thái hậu nương nương tiếp tục truy nã đạo tặc.” Vân Thanh Nhiễm nói với Đô thống Lý Ngải đang muốn rời khỏi.

Lý Ngải ngậy ra một lúc, lập tức hiểu được ý tứ của Vân Thanh Nhiễm, trong đầu hắn cân nhắc một chút, “Được, hạ quan đã biết nên làm như thế nào.”

Lý Ngải nói xong liền đem Vân Yên Nhiên rời đi.

“Hiện tại ngươi cao hứng rồi chứ? Muội muội ngươi trốn không thoát, ngươi vừa lòng rồi!” Bàn tay Vân Viễn Hằng đánh mạnh lên bàn, nước trà trong chén bắn tung tóe lên trên bàn một mảng ẩm ướt. “Ngươi mất hứng chuyện ta định cho ngươi thay thế muội muội gả đến Đổng Ngự, đúng không? Nếu vậy ngươi có thể trút giận lên đầu ta, người ra quyết định là ta, không phải muội muội ngươi, con bé vô tội!”

Vân Viễn Hằng phần nộ hướng về phía Vân Thanh Nhiễm gào to.

“Phụ thân cũng biết lấy ta làm thế thân gả ra ngoài là không đúng à? Có điều phụ thân nghĩ sai rồi, ta chỉ phụng mệnh làm việc thôi, mọi người đều muốn sống, nếu không tìm thấy muội muội, nữ nhi sẽ bị thái hậu trách phạt, nữ nhi vừa khỏi bệnh không lâu, còn chưa muốn chết.” Vân Thanh Nhiễm không kiêu ngạo không siểm nịnh, đứng đối diện với Vân Viễn Hằng, không chút nhượng bộ nào.

“Được, được, hay cho một cái cơ phụng mệnh làm việc! Vân Viễn Hằng ta coi như chưa từng sinh ra một nữ nhi như ngươi!” Vân Viễn Hằng giận quá hóa cười, đột nhiên đứng lên, phất tay áo rời đi, ánh mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm lộ ra sự phần nộ cùng ghét bỏ.

Vân Thanh Nhiễm cong môi cười tự giễu.

Bỗng nhiên bên ngoài cửa sổ xuất hiện một thân ảnh, không biết từ khi nào một lão khất cái bần thiêu đã ngồi bên cửa sổ, tóc rối xõa tung, giống như đã nhiều năm chưa chải qua, quần áo trên người cũng rất rách rưới.

“Này, tiểu tử, vừa rồi lá gan của ngươi cũng thật không nhỏ, lại dám đối đầu với tể tướng đương triều, bây giờ ngươi bắt nữ nhi của hắn trở về, không sợ ngày nào đó hắn trả thù ngươi sao?”

Ngữ khí này, trên chộc là chủ yếu.

Từ thanh âm có thể phán đoán, lão đầu tử này hẳn đã bảy tám chục tuổi.

“Sợ thì có thể làm ra cơm ăn à?” Vân Thanh Nhiễm không trực tiếp trả lời vấn đề của người kia, sợ có ích lợi gì, việc gì nên đến vẫn sẽ đến.

“Chắc chắn, có quyết đoán, ta thích!” Lão đầu tử thế nhưng lại khích lệ Vân Thanh Nhiễm, sau đó lão đầu tử đột nhiên di chuyển, thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, lại nhoáng lên một cái, người đã trở về bên cửa sổ.

Vân Thanh Nhiễm vừa sờ trong lòng, không thấy cây trâm! Cây trâm ngọc bích mà ca ca đưa cho nàng đã không thấy!

Mà trong tay lão khất cái kia đang cầm một cái khăn tay, mà cái khăn tay đó được Vân Thanh Nhiễm dùng để bọc trâm, ngọc trâm từ trong khăn tay khe lộ ra ngoài.

Thân thủ thật nhanh!

Vân Thanh Nhiễm sợ hãi than tốc độ của lão khát cái.

“Tiểu tử, muốn cây trầm không? Đuổi theo ta đi, ta sẽ trả cây trầm này lại cho ngươi!” Nói xong lão khát cái kia liền nhảy từ cửa sổ ra, lại từ trên lầu các nhảy xuống, ở dưới lầu cổ ý dừng lại, rõ ràng là chờ Vân Thanh Nhiễm đuổi kịp tốc độ của lão.

Vân Thanh Nhiễm chạy theo xuống dưới lầu, lão khát cái kia đã chạy ra bên ngoài, Vân Thanh Nhiễm lại đuổi theo.

Lão khát cái chạy về hướng ngõ nhỏ thường không có người qua lại, càng chạy càng hẻo lánh, một đường chạy ra ngoài thành.

Lão cổ ý giảm bớt tốc độ, là vì cổ ý đùa giỡn với Vân Thanh Nhiễm, cho nên vẫn luôn duy trì với nàng một khoảng cách, để cho nàng có thể nhìn thấy.

Vân Thanh Nhiễm chạy theo thờ hồng học, chống đỡ thân cây thờ phi phò.

Trên cây, lão khát cái kia cúi đầu nói với Vân Thanh Nhiễm, “Tiểu tử, người trẻ tuổi nên rèn luyện thân thể, nhìn mình một cái xem, mới chạy có một đoạn đường, đã mệt như vậy, thật vô dụng!” Lão khát cái rất ghét bỏ nói.

Vân Thanh Nhiễm ngay cả khí lực tức giận lão khát cái cũng không có, nàng vừa mới khỏi bệnh, cho dù muốn rèn luyện cũng phải cho nàng chút thời gian!

Lão khát cái kia chờ khi hơi thở Vân Thanh Nhiễm hồi phục chút ít, liền tiếp tục chạy đi.

“Tiểu tử, mau đuổi theo, đuổi được ta sẽ trả cây trầm lại cho ngươi, đuổi không kịp... hắc hắc, ta sẽ tịch thu!” Lão khát cái đùa quá trớn, vừa chạy vừa hô với Vân Thanh Nhiễm đang đuổi theo lão ở phía sau.

Trong tay còn khua khua cây trầm ngọc bích của Vân Thanh Nhiễm.

Lão khát cái chạy vào trong một miếu sơn thần không biết đã bị bỏ hoang bao lâu ở bên ngoài kinh thành, lão tắc lười trốn ra phía sau tượng phật.

Lời tác giả:

Vừa mới thấy lời nhắn lại, nói con gái đại thần giả thay có chút không hợp lý, Khuyết ở đây nói rõ một chút, đây là bối cảnh giả không, không trải qua cân nhắc lịch sử văn hóa, chỉ vì để mọi người giải trí, Khuyết đối với lịch sử văn hóa cũng không nghiên cứu nhiều, không thuộc về bất kỳ triều đại nào trong lịch sử, là triều đại mà Khuyết đặt ra, có những văn hóa, có những tập tục đều do Khuyết quyết định, hơn nữa phía sau sẽ liên quan một ít đến võ lâm, về võ công nông sâu ta còn định dùng cấp bậc để trực tiếp phân chia, để tiện nói rõ hơn... nói trắng ra là, địa bàn của ta ta làm chủ ~(*^__^*) haha...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Hạt giống tốt

Vân Thanh Nhiễm vào miếu đồ nát, trong ngôi miếu đồ nát có đóng rom rạ, bên cạnh còn có vài tượng Phật khác, lư hương trên bàn thờ Phật cũng nghiêng đổ tàn hương đầy đất.

Vân Thanh Nhiễm trực tiếp đi vòng đến phía sau pho tượng Phật đối diện cửa, “Vui vẻ chưa? Chơi đủ rồi thì trả trầm ngọc lại cho ta.”

“A? Tiểu tử tìm thế nào vậy, sao nhanh như vậy đã tìm được ta rồi? Chơi không vui chơi không vui!” Lão khát cái buồn bực, làm sao mà tiểu tử này chưa đi tìm đã chạy thẳng đến chỗ của lão rồi, điều này làm cho lão rất không có cảm giác thành tựu!

Lão khát cái từ trên bàn thờ Phật nhảy xuống, “Chắc chắc, không nhìn ra trên người một tiểu tử như ngươi còn mang theo đồ của nữ nhi gia, có phải là tặng cho người tình không hử?” Lão khát cái hí mắt nói, dường như trong đầu lão đang YY đủ loại chuyện đầy màu sắc vậy.

Vân Thanh Nhiễm vươn tay, “Lấy ra.” Thanh âm bỗng lạnh đi vài phần.

“Oa, thật dữ!” Lão khát cái càng thêm buồn bực, sao còn dữ hơn cả lão vậy? “Muốn cây trầm cũng được thôi, tự mình đến đoạt đi ha!”

Lão khát cái quơ quơ cây trầm ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm, để nàng có thể nhìn, nhưng lại không thể lấy!

Vân Thanh Nhiễm nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cái tay đang cầm cây trầm của lão khát cái.

Động tác bất chợt của Vân Thanh Nhiễm làm kinh sợ tới lão khát cái, “Tiểu tử, đây là công phu gì vậy, vừa độc vừa chuẩn, chẳng lẽ ngươi luyện công phu?”

Vân Thanh Nhiễm không trả lời vấn đề của lão, nàng cũng không muốn tiếp tục đuổi theo lão khát cái này chạy khắp nơi, nếu bàn về chạy, nàng chạy không thắng lão đầu này, thân thể cổ sức quá có thể sẽ bị tổn thương.

Nếu không nói đạo lý được, vậy cũng chỉ có thể đoạt lại.

Lão khát cái thấy Vân Thanh Nhiễm dùng chiêu thức quái dị cướp đoạt cây trâm, nên vừa trốn tránh Vân Thanh Nhiễm, vừa tìm tòi nghiên cứu võ công của nàng, ài, đây là chiêu thức gì, cho tới bây giờ lão chưa từng thấy qua, từng chiêu từng thức đều ngoan tuyệt.

Chiêu thức Vân Thanh Nhiễm dùng đương nhiên không thuộc về bất luận võ công nào mà lão khát cái hiểu biết, nếu thân thể càng khỏe mạnh một chút, thì nàng còn có thể khiến cho uy lực của những chiêu thức này càng lớn hơn một chút.

Lão khát cái cảm thấy chiêu thức của Vân Thanh Nhiễm thực quý dị, thỉnh linh đầu gối bị Vân Thanh Nhiễm đánh trúng, nếu không phải bản thân lão có bản lĩnh tốt, thì lúc này đầu gối đã mềm nhũn quỳ xuống đất rồi. Kỳ thật, nếu thân thể Vân Thanh Nhiễm khỏe hơn chút nữa, khí lực đầy đủ, lão khát cái muốn đứng vững cũng không dễ dàng như vậy.

Bao lâu rồi, có người so chiêu với lão khiến lão bị đánh trúng một cái.

“Tiểu tử không tệ, từng chiêu từng thức cũng chơi được ra hình ra dạng, lão đầu tử ta thích!” Lão khát cái vươn tay chế trụ cổ tay Vân Thanh Nhiễm, đặt trên mạch đập của nàng, lại xoay người một cái chuyển đến phía sau Vân Thanh Nhiễm, theo huyết Phong phù(1) xuống phía dưới đem khung xương của nàng tìm tòi nghiên cứu một lần.

“Đúng là nhân tài để luyện võ!” Lão khát cái cảm khái nói, không nghĩ tới có thể gặp được hạt giống tốt như vậy, xem bộ dạng tiểu tử này cũng mới mười bốn mười lăm tuổi, hiện tại bắt đầu dạy dỗ thật tốt thì vẫn còn kịp!

Tính khí tiểu tử này cũng khiến lão thích, hiếm khi gặp được mầm non tốt khiến lão thích như vậy, lão không có lý do gì mà cứ thả hân đi như vậy?

“Cây trâm trả lại cho ngươi.” Thái độ của lão khát cái đột nhiên chuyển biến lớn một trăm tám mươi độ, không hề trêu đùa Vân Thanh Nhiễm nữa mà rất phối hợp đưa cây trâm tới trước mặt nàng.

Vân Thanh Nhiễm từ trong tay lão tiếp nhận cây trâm, cẩn thận kiểm tra một chút, cây trâm không có bất kỳ tổn thương gì, cũng không biết lão khát cái này vì sao đột nhiên thay đổi thái độ.

Cây trâm đã lấy trở lại, Vân Thanh Nhiễm liền quay đầu rời đi.

Lão khát cái cũng không ngăn cản nàng, để mặc nàng rời đi. Nhìn bóng lưng đi xa của Vân Thanh Nhiễm, trong ánh mắt bị che ở dưới mái tóc xoã tung lộ ra tia sáng tính toán khôn khéo.

“Thế tử phi của ngươi thì chạy khắp kinh thành, thế tử gia ngươi đây ngược lại thật nhàn nhả!” Hiện giờ Mộc tiên sinh lại chơi cờ với Quân Mặc Thần, vẫn không quên quở trách Quân Mặc Thần làm trọng phụ người ta một phen.

“Bản thế tử nhàn nhả, cũng phải có Mộc tiên sinh ông cùng phụng bồi mới được.” Bộ dạng Quân Mặc Thần thoát nhìn đích thật là rất nhàn nhả, “Nghe nói giáo chủ của Thương Lan giáo gần đây hiện thân ở trong kinh thành, Mộc tiên sinh ông nói xem lão có thể tới tìm người quen đã lâu là ông đây hay không?”

Quân Mặc Thần nhú mày, hần dùng ngữ điệu nhàn nhả nói ra khiến Mộc tiên sinh không cách nào thông dong được nữa.

“Ngươi nói cái gì?” Tay Mộc tiên sinh nhoáng lên một cái, đánh đổ hộp cờ đặt ở bên tay phải ông, quân cờ màu đen “Rầm” rơi ra bàn.

“Giáo chủ của Thương Lan giáo, Mộc tiên sinh không nhớ rõ à?” Ý cười nhợt nhạt của Quân Mặc Thần lộ ra một cổ hương vị tà mị.

Như Quân Mặc Thần đã sớm đoán trước, Mộc tiên sinh vì giáo chủ của Thương Lan giáo mà thay đổi sắc mặt, sắc mặt kia trông rất đẹp mắt.

“Nhân vật nguy hiểm như vậy chạy tới kinh thành, thế tử gia, chẳng lẽ triều đình không hỏi qua sao? Không phải nói triều đình đã sớm có điều kiêng kỵ đối với Thương Lan giáo ở phương Bắc hay sao? Hiện tại giáo chủ của bọn hân nhưng lại ở trong kinh thành, vì sao không bắt lão lại.”, Thời trẻ Mộc tiên sinh từ có một vài dụng chạm nhỏ với giáo chủ Thương Lan giáo, đến bây giờ người mà ông không muốn gặp lại nhất chính là đại ma đầu đó.

“Mộc tiên sinh đã quên rồi à, giáo chủ Thương Lan giáo am hiểu thuật dịch dung, chưa từng gặp qua diện mục thật của lão trông như nào, chỉ biết lão có một thân công phu tà phái —— Thương Lan Thất Tuyệt lợi hại bậc nào, nếu lão không ra trêu chọc, sợ rằng không ai biết lão chính là giáo chủ Thương Lan, muốn bắt lão thì nói dễ hơn làm?” Trên mặt cùng cười chỉ Quân Mặc Thần không thấy nửa phần khản trương.

“Ài... Nói như vậy không sai... Nhưng mà...” Nghe Quân Mặc Thần đề cập đến Thuật dịch dung của đại ma đầu, Mộc tiên sinh từng ném qua đau khổ thật sự là lòng ngập lửa giận, Mộc tiên sinh cũng bị thái độ không nóng không lạnh của Quân Mặc Thần làm cho tức chết rồi, “Nếu không thì như vậy đi, trong phủ ngươi không phải có không ít ám vệ sao, phái vài người đến bảo hộ ta.”

“Khó mà làm được, ám vệ chỉ bảo hộ người Quân gia, Mộc tiên sinh... Gã vào Quân gia ta hân là không được, nhưng nhận làm nghĩa phụ cũng có thể.”

Quân Mặc Thần như có suy nghĩ nói.

Một tiên sinh chán nản, tiểu tử này thật là có bản sự làm giận điên người không đền mạng, nhận làm nghĩa phụ? Quân gia có hai người là hần và lão cha của hần, nhận người nào vai vế của ông cũng bị giảm!

Đúng lúc này, Quân Kiệt từ bên ngoài tiến nào, đi tới bên người Quân Mặc Thần, “Gia, thế tử phi nương nương tìm được Vân gia Tam tiểu thư rồi, hiện giờ đã đưa người vào trong cung.”

Khi chính Quân Kiệt nhận được tin tức này miễn bàn có bao nhiêu kinh ngạc, hần không nghĩ tới hành động của Vân Thanh Nhiễm lại nhanh như vậy.

“Thế tử phi đâu?” Quân Mặc Thần chậm rãi hỏi.

“Thế tử phi nương nương vừa trở về, có điều sau khi thay đổi quần áo liền tiến cung rồi.”

Sau khi Vân Thanh Nhiễm hồi phủ thay nam trang liền tiến cung đi bẩm báo quá trình tìm kiếm cho thái hậu, hơn nữa đem ngọc bài thái hậu cho nàng trả lại thái hậu.

“Ha ha ha...” Nghe vậy Một tiên sinh vuốt chòm râu của mình nở nụ cười, vẻ lo lắng lúc vừa rồi nghe nói giáo chủ Thương Lan hiện thân cũng tiêu tan hơn phân nửa, “Xem ra thế tử phi này của ngươi không đơn giản, đây cũng không phải chỉ tìm được người đơn giản như vậy, lần này chỉ sợ nàng cùng phụ thân nàng trở mặt rồi!”

(1) Huyệt Phong phủ: Huyệt được coi là nơi (phủ) gió (phong) tập trung vào, vì vậy gọi là Phong Phủ. Nằm ở chỗ lõm giữa gáy và trên chân tóc gáy 1 thốn. Giữa khe của xương chẩm và đốt sống cổ thứ I.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đau lòng

Hai tay Vân Thanh Nhiễm dâng ngọc bài quỳ trước mặt thái hậu.

Thái hậu không vì Vân Thanh Nhiễm trong thời gian ngắn tìm được Vân Yên Nhiên mà tán thưởng, ngược lại bà càng thêm hoài nghi Vân Thanh Nhiễm và Vân Viễn Hằng, vì sao người khác tìm lại không ra đầu mối, mà Vân Thanh Nhiễm vừa xuất mã đã lập tức tìm được người đây?

Có một khả năng rất lớn, đó chính là người thật sự do Vân Viễn Hằng giấu đi, chẳng qua hiện tại bà mang Vân Thanh Nhiễm ra, để cho Vân Viễn Hằng phải bỏ một trong hai nữ nhi, vì thế đã đem Vân Yên Nhiên giao ra.

Có trời mới biết, giữa hai nữ nhi Vân Viễn Hằng từ trước cho đến giờ đều chọn Vân Yên Nhiên chứ không phải Vân Thanh Nhiễm, ông ta vẫn luôn muốn hy sinh Vân Thanh Nhiễm.

“Thế tử phi thật sự có bản lĩnh, thật là làm cho ai gia mở rộng tầm mắt, trong kinh thành nhiều người như vậy dù lục tìm hai ngày cũng không có manh mối, vậy mà thế tử phi vừa xuất mã liền dễ như trở bàn tay, hoàng triều Thịnh Vinh ta có nhân tài thế này mà ai gia lại không biết, thật sự là làm mai một người tài rồi!”

Châm chọc trong lời nói của thái hậu chỉ cần là người có nhĩ lực thì đều có thể nghe ra.

Vân Thanh Nhiễm sẽ không ngốc đến mức nghĩ thái hậu thật sự khích lệ nàng, nàng biết thái hậu đang hoài nghi cái gì.

“Bẩm thái hậu, chẳng qua vận khí của thần thiếp tốt, chứ không có khả năng làm được chuyện gì cả.” Vân Thanh Nhiễm thần nhiên nói.

Vận khí của nàng, xác thực không tệ, chỉ ở bên ngoài Vân phủ một ngày liền nhìn thấy Vân Viễn Hằng mặc quần áo giản dị đi ra, lại từ cửa sau lặng lẽ rời đi, Vân Thanh Nhiễm xem chừng có hi vọng, liền đi theo, quả nhiên là có vấn đề.

“Vận khí?” Thái hậu hiển nhiên không tin lời Vân Thanh Nhiễm nói, “Có vận khí tốt như vậy à? Ai gia cũng muốn có một chút, nghe Lý khanh gia bẩm báo, tam tiểu thư Vân gia được tìm thấy bên trong tú phường, phải không?”

“Bẩm thái hậu, đúng như lời nói của Lý đại nhân, muối muối thần thiếp quả thật là tìm thấy bên trong tú phường, sau khi đạo tặc bắt muối muối thần thiếp đi liền cầm thành, bọn hần không có cách nào đem muối muối thần thiếp đi xa nên chỉ có thể nhốt muối ấy ở đó.” Vân Thanh Nhiễm gần từng từ chuẩn xác, không có bất luận kẻ hở nào, cho dù là thái hậu muốn tìm một lỗi sai của nàng cũng không tìm được.

Được, giỏi lắm! Quả nhiên là một nha đầu nhanh mồm nhanh miệng, không hổ là nữ nhi của Vân Viễn Hằng!

Vân Thanh Nhiễm nâng đến mỗi tay, mà thái hậu lại vẫn không có ý định thu hồi ngọc bài, cứ mặc nàng giơ tay như vậy.

“Nhưng mà ai gia nghe Lý đại nhân nói người cầm lệnh bài ai gia ban cho người đi tìm hấn là một nam tử, không phải thế tử phi!”

“Bẩm thái hậu, thần thiếp thân là thế tử phi của Trần Nam vương phủ nên không tiện xuất đầu lộ diện, liền hạ lệnh cho thân tín của mình đi làm việc.”

“A, lệnh bài mà ai gia giao cho người mà người cũng dám giao cho người khác?” Trong mắt thái hậu tràn đầy nghiêm khắc, chuyện này bà không thể dung tới Vân Viễn Hằng, nhưng bà sẽ trừng phạt Vân Thanh Nhiễm để cảnh cáo Vân Viễn Hằng, đừng tưởng rằng ông ta làm ra việc này mà không ai biết, hoàng thượng bị Trần phi ông ta đưa vào che mờ hai mắt, nhưng bà thì không!

Thái hậu nương nương muốn xử phạt Vân Thanh Nhiễm, mặc kệ hôm nay Vân Thanh Nhiễm nói gì, thái hậu đều có thể tìm được lý do để xử phạt nàng.

“Bẩm thái hậu, thần thiếp ngu dốt, không biết lệnh bài thái hậu ban cho thần thiếp lại không thể giao cho người khác thay mình sử dụng quyền lực.”

“Ngu dốt?” Thái hậu cười lạnh, trên khuôn mặt cao tuổi tràn ngập bất mãn đối với Vân Thanh Nhiễm, “Một câu ngu dốt là có thể chối bỏ được sai lầm của người sao? Lúc trước ai gia đã cho Hoa ma ma đến dạy người lễ nghi quy củ trong cung nhưng người lại cự tuyệt rất kiên quyết đấy!”

Khiến Hoa ma ma phải chạy lấy người là Quân Mặc Thần, căn bản không liên quan tới Vân Thanh Nhiễm, nhưng mà thái hậu cũng mặc kệ, trong mắt thái hậu Quân Mặc Thần cái gì cũng đều tốt, mà Vân Thanh Nhiễm cái gì cũng đều không tốt.

“Người tới, dùng kệp, thế tử phi dĩ hạ phạm thượng, mặc dù là vì không biết, nhưng không thể không khiển trách, nếu không làm sẽ không để quy củ trong cung vào mắt!” Thanh âm thái hậu lộ rõ lãnh ý.

Một tội danh lớn như vậy lại mặc danh kỳ hiệu chụp lên đầu Vân Thanh Nhiễm, rõ ràng là người có công đến trước mặt thái hậu lại thành tội ác tày trời.

Thái hậu ra lệnh một tiếng, người bên cạnh bà đã cầm kệp tiến lên, Hoa ma ma thu hồi lệnh bài trên tay Vân Thanh Nhiễm, sau đó sử dụng cái kệp, kệp lấy hai tay của Vân Thanh Nhiễm.

Hoa ma ma cùng với một ma ma nữa dùng hình với Vân Thanh Nhiễm.

Thập chỉ liên tâm(1), mười ngón tay bị cái kệp gỗ hung hăng kệp lấy, đau đớn như vậy cho dù nam nhi cao bảy thước cũng sẽ thất thanh kêu la, nhưng mà Vân Thanh Nhiễm lại không có, đáy mắt nàng một mảnh trong suốt.

Thái hậu thấy Vân Thanh Nhiễm tỏ ra không có việc gì, không biết vì sao lại cảm thấy căm tức, “Hoa ma ma, Quế ma ma, không cần thủ hạ lưu tình.”

Hai ma ma nghe vậy liền gia tăng khí lực trong tay, ngay cả khí lực để ăn cũng đều sử dụng cả.

Ngay sau đó, một thái giám vội vàng chạy vào.

“Khởi bẩm thái hậu nương nương, thế tử gia đến đây!”

“Mau mời hấn vào đây!” Thái độ mà thái hậu đối với Quân Mặc Thần cùng thái độ đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói. Một trời một vực, một người là bảo bối, một người chỉ là cọng cỏ. Sau đó thái hậu ra hiệu cho hai ma ma dừng việc hành hình Vân Thanh Nhiễm.

Thái giám kia lĩnh mệnh, đi ra ngoài tiếp đón Quân Mặc Thần, một lúc sau thái giám một mình trở lại, không nhìn thấy Quân Mặc Thần.

“Sao lại thế này? Thế tử gia đâu?” Thái hậu không thấy Quân Mặc Thần, trên mặt lộ ra chút giận dữ.

“Bẩm thái hậu, thế tử gia nói người tới đón thế tử phi, sẽ không quấy rầy thái hậu nương nương.”

Lời này thế tử gia cũng dám nói, nếu lời này từ trong miệng của một người khác, sẽ là phạm phải đại bất kính, trong thiên hạ này có ai dám giống thế tử gia đến cửa cung của thái hậu mà còn không thêm tiền vào thỉnh an đây?

“Thế tử gia còn nói, hấn chờ ở bên ngoài, chờ cho đến khi thế tử phi nương nương đi ra mới thôi.”

“Hồ nháo!” Trên mặt thái hậu càng khó coi, “Thân thể hấn không tốt lắm sao có thể ép buộc bản thân như vậy?”

Thái giám kia cảm thấy rất vô tội, thế tử gia quát cường muốn đứng, gã là một nô tài có thể khuyên can được sao?

Thái hậu được một ma ma bên cạnh nâng đỡ đi ra ngoài điện, thái hậu nhìn thấy Quân Mặc Thần đứng ở bên ngoài, liền không kịp chờ đợi mà đi đến trước mặt Quân Mặc Thần, nói: “Thần Nhi, con sao lại đứng ở nơi này! Đi vào bên trong đi!”

“Thái hậu nương nương, thần là tới đón thế tử phi, thần chờ ở nơi này là được rồi.” Quân Mặc Thần khoanh tay mà đứng, còn thật sự nghiêm túc trả lời câu hỏi của thái hậu.

Sắc mặt thái hậu khẽ biến, nhìn bộ dạng của Quân Mặc Thần mới giật mình nhớ tới nữ nhân ở bên trong kia, Quân Mặc Thần quả nhiên là coi trọng nữ nhân đó, nếu bà đụng tới nữ nhân kia, Thần Nhi nhất định không chịu.

“Hoa ma ma, vào mời thể tử phi đi ra, hôm nay ai gia cùng nàng tán gẫu thật cao hứng, có điều nếu Thần Nhi đã đến đây, thì cho nàng trở về với Thần Nhi đi, ngày khác ai gia sẽ tìm nàng vào cung nói chuyện cùng ai gia.”

Thái hậu mới vừa rồi còn nghiêm khắc vô cùng, lập tức đã trở nên hiền lành.

“Vâng, lão nô tuân chỉ.” Hoa ma ma lĩnh chỉ hướng bên trong điện đi đến, bà ta là người ở bên cạnh thái hậu nhiều năm, lúc này đi vào dĩ nhiên là phải cảnh cáo vị thể tử phi kia, không cho nàng nói chuyện xảy ra ngày hôm nay với thể tử gia, ảnh hưởng tới quan hệ giữa thái hậu nương nương và thể tử gia.

Hoa ma ma đang muốn đi vào, Quân Mặc Thần liền bước lên, đi trước Hoa ma ma, “Khụ khụ, đa tạ thái hậu nương nương, việc này cứ để thần đi vào đón thể tử phi là được rồi.”

Hoa ma ma muốn ngăn lại nhưng không dám, chỉ có thể trở mắt nhìn Quân Mặc Thần từng bước đi vào với mình.

Quân Mặc Thần đi vào trong điện, Vân Thanh Nhiễm một thân trang phục thanh nhã, giống như một đóa sen xanh mọc trên mặt nước.

Nhưng hai tay nàng lại nhiễm đỏ như máu, nhìn qua đã cảm thấy rất đau, vậy mà Vân Thanh Nhiễm không khóc, cũng không nhào vào trong lòng Quân Mặc Thần kể khổ.

“Ái phi, bản thể tử tới đón nàng.” Quân Mặc Thần tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy thất lưng Vân Thanh Nhiễm.

“Đa tạ thể tử gia.” Vân Thanh Nhiễm khẽ gật đầu hướng Quân Mặc Thần nói lời cảm tạ.

Nhìn hai tay da tróc thịt bong nhiễm đầy máu của Vân Thanh Nhiễm, lại nhìn nàng tỏ ra không có việc gì, trong lòng Quân Mặc Thần giống như bị cái gì đâm vào, có một tia đau lòng, loại cảm giác này thật vi diệu, chậm rãi ở trong đáy lòng hần lan ra thành những gợn sóng...

(1) Thập chi liên tâm (十指连心): Mười ngón tay nối liền với tim, tay đứt thì ruột xót.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cứ việc náo, có chuyện bản thể tử chịu trách nhiệm cho nàng

Nhìn hai tay da tróc thịt bong nhiễm đầy máu của Vân Thanh Nhiễm, lại nhìn nàng tỏ ra không có việc gì, trong lòng Quân Mặc Thần giống như bị cái gì đâm vào, có một tia đau lòng, loại cảm giác này thật vi diệu, chậm rãi ở trong đáy lòng hần lan ra thành những gợn sóng...

Quân Mặc Thần cúi đầu, tiến đến bên tai Vân Thanh Nhiễm nói với nàng, “Hôm nay ái phi bị thương, bản thể tử rất không đành lòng, không bằng như vậy đi, ái phi cứ việc náo loạn, có chuyện gì bản thể tử chịu trách nhiệm làm thị vệ thượng hạng cho nàng.”

Vân Thanh Nhiễm ngẩng đầu nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần đang cười như không cười, thấy tự tin cùng ý cười nơi đáy mắt hần.

“Đến lúc đó thì đừng có hối hận.” Trong mắt Vân Thanh Nhiễm cũng lộ ra một tia đùa cợt.

Quân Mặc Thần cười yếu ớt, “Ái phi muốn chơi như thế nào đều được. Chỉ có điều...” Quân Mặc Thần cầm tay Vân Thanh Nhiễm lên, sau đó từ trong ngực của mình móc ra chiếc khăn trắng tinh nhẹ nhàng băng bó tay nàng, để tay nàng thoạt nhìn không còn chói mắt như vậy nữa.

Hôm nay Quân Mặc Thần tiến cung vốn không phải đến giải vây cho Vân Thanh Nhiễm, mà là đến xem kết quả, hần muốn biết thể tử phi của hần đem chuyện Vân Yên Nhiên mất tích xử lý như thế nào, kết quả tới ngoài cung Trường Thọ mới biết tình huống bên trong có vấn đề, hỏi tiểu thái giám hần quen thuộc, mới biết được Vân Thanh Nhiễm bị thái hậu dùng hình.

Thái hậu nương nương từng bước tiến vào sau Quân Mặc Thần, chứng kiến Quân Mặc Thần băng bó hai tay cho Vân Thanh Nhiễm, biết chuyện bà dụng hình đối với Vân Thanh Nhiễm không lừa được Quân Mặc Thần.

Thái hậu ngồi trở lại trên giường phượng của bà, cũng không có ý tứ muốn giải thích, bà cũng không cảm giác mình làm sai cái gì, bà còn cảm thấy chỉ

dùng kẹp với Vân Thanh Nhiễm, vẫn còn là nhẹ. Chỉ cần chuyện này đừng khiến Thần Nhi hận thù bà là tốt rồi.

Ánh mắt Vân Thanh Nhiễm lại một lần nữa nghênh đón thái hậu nương nương, “Thái hậu nương nương, nếu người phạm vào lỗi sai thì phải bị phạt, như vậy người phạm sai lầm là hoàng thân quốc thích, là người trong hoàng tộc thì sao?”

Thái hậu khẽ híp mắt, cân nhắc ý tứ trong lời nói của Vân Thanh Nhiễm một chút, “Hoàng tử phạm pháp tội như thứ dân, đương nhiên cũng phải chịu phạt.”

“Nếu phạt người không nên phạt, dụng hình với người không nên dùng, vậy có tính là phạm vào lỗi sai hay không?” Vân Thanh Nhiễm bình tĩnh nói xong, trong ánh mắt lộ ra mũi nhọn.

Thái hậu rất muốn biết Vân Thanh Nhiễm rốt cuộc đang tính kế cái gì, “Đó là đương nhiên.”

“Một khi đã như vậy, thần thiếp muốn mời Lý Ngải Lý đại nhân đến một chuyến, để cho ngài ấy đến làm sáng tỏ một việc cho thần thiếp.”

“Lý đại nhân?” Thái hậu ngưng mi, đánh giá Vân Thanh Nhiễm, muốn từ trong ánh mắt của nàng nhìn ra chút đầu mối, chính là ánh mắt Vân Thanh Nhiễm lại bình tĩnh không dậy nổi ngọn sóng, nhìn không ra điều gì.

“Không sai.”

“Có thể, có điều thế tử phi tốt nhất là thật sự có việc, Lý đại nhân thân là mệnh quan triều đình có chức vị quan trọng trong người, nếu như không có việc, cho dù là ai gia cũng không thể tùy tiện gọi người tới đây.” Trong giọng nói của thái hậu có sự cảnh cáo.

“Thần thiếp biết.”

“Người đâu, truyền ý chỉ ai gia, tuyên Binh Bộ Thượng Thư Lý đại nhân tiến cung một chuyến.” Thái hậu dựa theo lời Vân Thanh Nhiễm nói phái người đi tuyên Lý Ngải, bà thật muốn nhìn xem Vân Thanh Nhiễm đang đùa giỡn trò bịp bợm gì.

Trước khi Lý Ngải đến, không khí trong cung Trường Thọ yên tĩnh đến mức có chút áp lực, Quân Mặc Thần ngồi ở một bên lặng lẽ nhìn.

Một lát sau, Lý Ngải tới.

“Vi thần khấu kiến thái hậu nương nương, thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Lý Ngải mới vừa rời cung Trường Thọ trở về Binh bộ, mộng còn chưa ngủ yên, ý chỉ thái hậu đã lại đến, hẳn không biết thái hậu cho triệu hắn đến là vì chuyện gì, hẳn thân là quan chức ngoại triều, quanh năm suốt tháng cũng không tiến cung Trường Thọ được một chuyến, kết quả hôm nay trong vòng một ngày đã vào đến hai lần.

“Lý khanh gia, ai gia tuyên người tới là bởi vì thế tử phi nói có việc muốn người làm sáng tỏ cho nàng.” Thái hậu cũng không rõ dụng ý của Vân Thanh Nhiễm.

Lý Ngải nghe được lời nói thái hậu thì quay đầu nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm, vừa nhìn, hắn liền nhận ra Vân Thanh Nhiễm, đơn giản là khuôn mặt Vân Thanh Nhiễm cùng với nam tử lúc trước hắn nhìn thấy giống nhau như đúc, chỉ là bọn họ một người là nam một người là nữ.

“Người, người... Ngài là thế tử phi nương nương?” Lý Ngải kinh ngạc nhìn Vân Thanh Nhiễm, đây là có chuyện gì, thế tử phi không phải nữ nhi của Vân tướng gia à? Vân tướng chỉ có một nhi tử mới đúng, chính là Vân Tử Hy Vân thiếu tướng quân, hẳn đã gặp qua, cũng không phải nam tử hắn nhìn thấy lúc trước kia, vậy thì vì sao trên đời này lại có hai người giống nhau như thế chứ?

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, “Lý đại nhân có thể nhận ra được ta?” Vân Thanh Nhiễm cong môi cười, nàng biết Lý Ngải đã nhận ra nàng.

Lý Ngải nghe vậy tỉnh ngộ, thì ra nam tử mà lúc trước hắn nhìn thấy kia không phải là nam tử, mà là thế tử phi nữ giả nam trang!

Lý Ngải sợ hãi than thầm trong lòng, hắn tự nhận là quen biết bao người, vậy mà lúc đó lại nhìn nhầm, hắn thật sự không nhận ra người lúc trước cầm lệnh bài của thái hậu nương nương đến Binh bộ tìm hắn là thân nữ nhi, ngay cả một tia hoài nghi cũng không có, đơn giản là thế tử phi mặc một thân nam trang lại có khí phách không thua nam nhi, khi đó hắn còn sợ hãi than đây là người tài ba dị sĩ từ nơi nào đến mà, không ngờ tới chính là bản thân thế tử phi!

“Thần nhận ra được, không nghĩ tới thế tử phi lại khấn trù không thua đáng mảy râu, lúc trước thần chưa thể nhận ra! Hổ thẹn, thật sự là rất hổ thẹn!” Lý Ngải liên tục lắc đầu.

Vân Thanh Nhiễm mỉm cười, ngược lại đối với thái hậu nương nương ngồi cao cao trên giường phượng, “Khởi bẩm thái hậu nương nương, Lý đại nhân có thể làm chứng cho thần thiếp, lúc trước nam tử cầm lệnh bài không phải người khác, chính là thần thiếp nữ giả nam trang, cho nên thần thiếp không tự mình giao lệnh bài cho người khác!”

Toàn bộ tội danh thái hậu áp đặt ở trên người Vân Thanh Nhiễm đều không thành lập, hơn nữa theo lời nói trước đó của Vân Thanh Nhiễm, thì chính là thái hậu đã phạm sai, lại thêm lúc trước chính thái hậu cũng thừa nhận đây là phạm sai lầm, người trong hoàng tộc phạm sai cũng luận tội như thứ dân.

Sắc mặt thái hậu nhất thời trở nên rất khó coi, bà là thái hậu cao cao tại thượng, nhưng hiện giờ, bà bị Vân Thanh Nhiễm dồn đến hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Lời bà đã nói ra thì không có đạo lý thu hồi lại, nhưng muốn bà thừa nhận sai lầm của mình, thân là thái hậu bà sao có thể hạ thể diện xuống được?

Hiện tại ở trước mặt bà còn có ngoại tôn bà thương yêu từ nhỏ đến lớn, thân là bà ngoại, có thể nào ở trước mặt ngoại tôn của mình nói mà không làm?

Quân Mặc Thần đến đích xác đã giúp Vân Thanh Nhiễm một đại ân, nếu như không có Quân Mặc Thần ở đây, thì dù Vân Thanh Nhiễm đề xuất muốn tìm Lý Ngải tới, tám chín phần mười là thái hậu sẽ không đáp ứng, nhưng Quân Mặc Thần lại ở đây, thái hậu đương nhiên muốn cùng Vân Thanh Nhiễm giảng đạo lý thật tốt.

Lý Ngải nhìn tình huống lúc này, mới kịp phản ứng tình hình tựa hồ có điều gì không đúng, lại thấy đôi tay Vân Thanh Nhiễm tuy rằng đã quán khăn tay lên nhưng cũng vẫn lộ ra sắc đỏ, nhất thời nghĩ đến vài thứ, sau đó hần lựa chọn không nói lời nào mới là tốt nhất.

“Khụ khụ khụ...”

Trong đại điện chỉ có tiếng ho khan của Quân Mặc Thần.

Nghe thấy tiếng ho khan của Quân Mặc Thần vang Bên tai, sắc mặt thái hậu lại khó coi thêm vài phần.

“Hoa ma ma,” Thái hậu rút cuộc đã mở miệng, “Truyền ý chỉ ai gia, thế tử phi tìm kiếm Vân gia Tam tiểu thư có công, mặt khác...” Câu nói kế tiếp đối với thái hậu mà nói thì có chút khó nói ra khỏi miệng, dừng một chút, thái hậu lại nói tiếp, “Thế tử phi nàng hôm nay chịu khổ, ban thưởng thế tử phi gấm hoa mười cuộn, châu báu hơn trăm, hoàng kim ngàn lượng, dùng để ban thưởng và... bồi thường.”

Mặc dù không công khai thừa nhận sai lầm của mình, nhưng như vậy đối với thái hậu mà nói đã là không dễ dàng gì, thử hỏi từ khi hoàng triều Thịnh Vinh khai quốc đến nay, có người nào dám không cho thái hậu xuống đài? Lại có người nào khiến thái hậu không thể không nể mặt vì lúc trước chính mình phạt sai mà bồi thường?

“Đa tạ thái hậu.” Vân Thanh Nhiễm cũng hiểu được thấy đủ thì buông tay, dù sao đối phương cũng là thái hậu nương nương.

“Khụ khụ khụ, thái hậu nương nương, khụ khụ...” Quân Mặc Thần vừa mở miệng, tiếng ho khan còn nhiều hơn tiếng nói chuyện, “Vậy thần và thế tử phi... Khụ khụ, cáo lui trước...”

“Thần Nhi, thân thể con không tốt, mau hồi phủ nghỉ ngơi đi!” Tuy rằng sắc mặt thái hậu không tốt, nhưng vẫn thương tiếc Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần đứng dậy, nhẹ nhàng kéo tay Vân Thanh Nhiễm, mang nàng rời khỏi cung Trường Thọ.

Vào ban đêm, bởi vì ngón tay sưng, Vân Thanh Nhiễm sau khi trở lại vương phủ liền phát sốt.

Mộc tiên sinh bị Quân Mặc Thần gọi tới chẩn trị cho Vân Thanh Nhiễm, lúc chẩn trị, đầu mày ông hết nhú lại cau lại.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ái phi, thuốc không đáng chứ?

“Thế tử gia, thế tử phi nàng gả vào Vương phủ chúng ta lúc trước thật sự là tiểu thư Vân phủ chứ?” Mộc tiên sinh đối với chuyện ông vừa phát hiện liên lạc đầu, “Trong một thời gian dài nàng luôn ở trạng thái thiếu dinh dưỡng, mức độ thân thể gầy yếu còn vượt qua cả người, tuy người bị ma bệnh quấn thân quanh năm, nhưng vẫn dùng thuốc bỏ không ngừng, mà nàng sợ rằng một ngày ba bữa đều không có mà ăn.”

Quân Mặc Thần nhớ tới bờ vai của Vân Thanh Nhiễm mà hần từng nhìn thấy, gầy yếu như vậy...

Vân Viễn Hằng!

Quân Mặc Thần hơi nhíu mày, có một tia không hồn giật nung tụt trong ánh mắt của hần.

“Tay nàng có thể chữa khỏi hoàn toàn không?” Quân Mặc Thần hỏi.

“Điểm này người có thể yên tâm, tuy ta trị không hết bệnh của người, nhưng bệnh của nàng sao có thể không trị khỏi được chứ? Như vậy ta còn mặt mũi nào ở lại Vương phủ!” Mộc tiên sinh đối với ngón tay Vân Thanh Nhiễm tin tưởng có thể chữa được, nếu ngoại thương như vậy mà ông không trị được, thì không cần người khác đuổi ông, chính ông sẽ cuộn gói chạy lấy người, làm sao còn mặt mũi nào ở đây ăn không ngồi rồi.

“Ông đi sắc thuốc tốt mang lại đây cho nàng.” Quân Mặc Thần nghe vậy lại nói.

Mộc tiên sinh vốn định phản bác một câu, ông không chịu trách nhiệm sắc thuốc cho người khác, thôi được, thế tử phi bị bệnh, ông đành làm cu li một lần vậy.

Mộc tiên sinh rời khỏi phòng.

Quân Mặc Thần ngồi vào bên giường, từ khi hấn gặp nàng đến giờ, nàng không kêu đau dù chỉ một tiếng, cũng không nói một câu nào về chuyện nàng bị thương với hấn, giống như bàn tay của nàng không hề bị thương vậy.

Trên giường khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Thanh Nhiễm đỏ bừng, không giống bộ dạng trong trẻo lạnh lùng như bình thường, khiến cho người ta rất đau lòng, còn có một chút... mê người.

Vân Thanh Nhiễm nhìn Quân Mặc Thần, “Thế tử gia đây là sợ hôn sự vừa mới xong xuôi lại phải lo tang lễ à?”

“Khụ khụ, đúng đấy, ái phi nói không sai, bản thể tử thật sự lo lắng vấn đề này, nếu bản thể tử chưa rời khỏi nhân thế, nàng đã đi trước một bước, vậy nàng đâu có cửa làm người còn sống(1)? Ngược lại bản thể tử còn phải làm người còn sống vì nàng, vậy thì cuộc mua bán này bản thể tử thua lớn rồi, khụ khụ khụ.”

Quân Mặc Thần chẳng những không phủ nhận lời nói của Vân Thanh Nhiễm, còn ghét bỏ Vân Thanh Nhiễm bị thương.

Vân Thanh Nhiễm bất mãn bĩu môi, cũng không phải nàng muốn đi chịu chết, vị đứng đầu trong cung kia, là thái hậu nương nương cao cao tại thượng, một đạo ý chỉ là có thể lấy mạng của người ta, mà nàng ở trong mắt thái hậu giống như một con tôm tui thời đều có thể bóp chết.

“Khụ khụ, nếu không muốn bị bản thể tử ghét bỏ, sau này hãy ngoan một chút, đừng làm cho mình bị thương như vậy, rất dọa người khác.”

Ghét bỏ, thế tử gia tiếp tục ghét bỏ Vân Thanh Nhiễm bị thương.

Rõ ràng lúc Quân Mặc Thần ở cung Trường Thọ có bộ dạng rất quan tâm Vân Thanh Nhiễm, sao vừa trở về đã thay đổi, trở thành ghét bỏ nàng rồi.

Vân Thanh Nhiễm cũng không phản bác Quân Mặc Thần cái gì, bản thân chẳng phải đã từng bị người ta áp bách như vậy, chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, sau rất nhiều nhiệm vụ nàng vẫn chỉ là một người dân bình thường, đi siêu thị nuôi sủng vật, tuy rằng chưa kịp có bạn trai đã đi đòi nhà ma, nhưng ít ra còn sống lại, như vậy cũng rất tốt.

Quân Mặc Thần nhìn ánh mắt bất mãn của Vân Thanh Nhiễm, đem cảm xúc này của nàng thu vào đáy mắt, hóa ra nàng cũng có một mặt đáng yêu như vậy.

Bởi vì duyên cớ phát sốt, khuôn mặt Vân Thanh Nhiễm phá lệ trở nên hồng nhuận, cái miệng nhỏ nhắn cũng đặc biệt đỏ bừng, điều này khiến cho Quân Mặc Thần đột nhiên nhớ tới một vài... hình ảnh mê người.

Một lát sau, Mộc tiên sinh đã sắc xong thuốc, bưng tới.

Quân Mặc Thần trước nâng Vân Thanh Nhiễm lên, sau đó lấy thuốc từ trên tay Mộc tiên sinh, tự mình cho Vân Thanh Nhiễm uống thuốc, xung quanh bàn tay Vân Thanh Nhiễm đều bị băng trắng, không thích hợp tự mình bê thuốc.

Quân Mặc Thần đem thìa đưa tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm có cảm giác thụ sủng nhược kinh, nhìn Quân Mặc Thần một hồi lâu.

“Khụ khụ khụ... Ngoan ngoan uống thuốc vào, khụ khụ, thương thế tốt lên mới có thể hầu hạ bản thể tử, khụ khụ...”

Thế tử gia lại một lần nữa sát phong cảnh.

Vân Thanh Nhiễm ngoan ngoãn há mồm, để cho Quân Mặc Thần đem thuốc đưa vào trong miệng nàng, thuốc cay đắng khiến cho nàng nhú mồm, nhìn mặt nàng nhăn nhó, Quân Mặc Thần bật cười.

“Khó uống lắm à?”

“Nếu không ngại thử xem?” Vân Thanh Nhiễm chỉ nói mà thôi, ai ngờ Quân Mặc Thần lại thử thật, chính hấn cũng uống một ngụm, trên mặt không có phản ứng gì.

Sao có thể quên, từ nhỏ đến giờ Quân Mặc Thần uống thuốc còn nhiều hơn ăn cơm, thuốc cay đắng đến mấy hấn cũng đã uống quen.

Trước kia Vân Thanh Nhiễm rất ít khi sinh bệnh, rất ít khi có cơ hội uống thuốc, cho dù là bị bệnh, nàng cũng là uống thuốc tây, đều là những viên thuốc bao con nhộng, uống cùng nước sôi nuốt vào bụng là được rồi, ngay cả vị gì cũng chưa kịp cảm nhận.

Vân Thanh Nhiễm hơi buồn bực trề môi, vừa rồi tựa hồ nàng đã nói một câu vô nghĩa.

Quân Mặc Thần bởi vì một động tác nhỏ này của Vân Thanh Nhiễm, cảm xúc vừa mới ỉn núp trong lòng hấn bỗng trở nên mãnh liệt.

Trong miệng Quân Mặc Thần có thuốc, đột nhiên tiến tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, đem miệng mình áp lên đôi môi đỏ bừng của Vân Thanh Nhiễm, một bàn tay hấn đỡ lấy cái ót của Vân Thanh Nhiễm, bức bách nàng tới gần mình, làm cho đôi môi hai người không có kẽ hở.

Quân Mặc Thần khẽ cạy mở khớp hàm của Vân Thanh Nhiễm, đồng thời đem thuốc trong miệng mình đẩy vào trong miệng Vân Thanh Nhiễm.

Ý thức được Quân Mặc Thần đang làm cái gì, Vân Thanh Nhiễm muốn đẩy Quân Mặc Thần ra, nhưng đẩy vài cái mà Quân Mặc Thần không chút lung lay, thế từ gia bệnh tật thoát nhìn gió thổi là ngã, không ngờ lại có khí lực lớn như vậy.

Vừa hôn lên môi Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần cảm thấy mình giống như bị Vân Thanh Nhiễm mê hoặc, kim lòng không được liền hôn sâu hơn.

Hôn sâu, Quân Mặc Thần phát hiện Vân Thanh Nhiễm thực ngọt, lại có chút ngiên.

Quân Mặc Thần tuy rằng không có kinh nghiệm gì, nhưng bản năng nam giới làm cho hắn chủ đạo tất cả, ở trong miệng Vân Thanh Nhiễm thành công chiếm thành đoạt đất, khiến cho mỗi địa phương trong miệng nàng đều để lại dấu vết của hắn.

Nụ hôn của Quân Mặc Thần rất bá đạo, tràn ngập tính xâm lược, cơ hồ muốn đoạt đi hô hấp cùng nỗi lòng của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm lần đầu tiên bị một người nam nhân hôn môi... Cái loại tư vị này, tựa hồ cũng rất tốt đẹp...

Vân Thanh Nhiễm có chút tiêu cực nghĩ, nam nhân đang hôn mình đã cùng nàng bái đường thành thân trở thành phu quân của nàng, hơn nữa lần trước nàng cưỡng hôn hắn, cũng không có thân thiết lâu như vậy... Dù sao đường như cũng không có tổn thất gì...

Một ngụm thuốc kia đã không còn, không biết là bị ai nuốt vào, vị thuốc cay đắng cũng dần tan đi.

Trong phòng thực im lặng, chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người.

Quân Mặc Thần cắn cắn đôi môi của Vân Thanh Nhiễm, nhẹ nhàng mà cắn, cũng không dùng sức, cắn một hồi lâu, giống như đã trôi qua một thế kỷ vậy, Quân Mặc Thần mới buông Vân Thanh Nhiễm ra.

Môi Vân Thanh Nhiễm so với vừa rồi còn đỏ hơn vài phần, khóe miệng còn lưu lại một chút thuốc vừa bị tràn ra.

“Khụ khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Sau khi hôn xong, trong phòng vang lên tiếng ho khan mãnh liệt của Quân Mặc Thần, thật lâu không dừng lại...

Thật lâu sau, thanh âm ho khan mới dần dần chậm lại, “Khụ khụ, ái phi, thuốc không đáng chứ.”

Lời tác giả:

o(n_n)o ha ha ~ trái lại bị cưỡng hôn, hai người huê nhau nha ~

(1) Vị vong nhân (未亡人): người chưa chết, người còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Gia đây là đã động tâm với thế tử phi rồi sao?

Thật lâu sau, thanh âm ho khan mới dần dần chậm lại, “Khụ khụ, ái phi, thuốc không đáng chứ.”

Quân Mặc Thần dùng ho khan để che dấu dị trạng của mình, hắn cảm giác được tim đập của mình nhanh hơn so với vừa rồi, đó là một loại cảm giác rung động, trái tim thỉnh thoảng đập lên những con sóng mà hơn hai mươi năm qua chưa từng như vậy.

Lần thứ hai hôn môi với Vân Thanh Nhiễm tạo cho Quân Mặc Thần cảm giác không giống, dường như có sợi lông chim mềm mại chạm nhẹ vào khắp ngõ ngách trong lòng hắn.

Chỉ là Quân Mặc Thần che dấu rất tốt, trên mặt hắn không có bất kỳ sự khác thường nào, giống như việc hôn môi Vân Thanh Nhiễm với hắn mà nói là một chuyện bình thường như ăn cơm uống trà mà thôi. Hơn nữa, khuôn mặt hắn vẫn trắng như bị trát phấn vậy.

Về phần Vân Thanh Nhiễm, đôi môi của nàng vẫn còn tê dại, rõ ràng cho thấy kết quả bị Quân Mặc Thần gặm cắn, trong miệng cùng trên đôi môi nàng dường như còn lưu lại hương vị của Quân Mặc Thần, loại cảm giác kỳ diệu này đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói là lần đầu tiên cảm nhận được.

“Khụ khụ, không đáng rồi, vậy uống nốt chỗ thuốc còn dư này đi, khụ khụ khụ...”

Quân Mặc Thần nói xong tiếp tục cho Vân Thanh Nhiễm uống thuốc, chiếc thìa ngọc đem nước thuốc màu nâu đậm từng chút từng chút một hướng đến đôi môi đỏ hơi sưng của Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm ngoan ngoãn uống hết chỗ thuốc đắng này, thuốc đắng đã tạt có lợi cho bệnh, huống chi nàng cũng không muốn Quân Mặc Thần lại dùng phương pháp vừa rồi bón thuốc cho nàng.

Vân Thanh Nhiễm vừa uống thuốc, vừa giương mắt trộm ngắm Quân Mặc Thần vài lần, trên mặt hần bình tĩnh không có một tia gợn sóng, giống như toàn bộ lực chú ý đều ở bát thuốc trên tay.

Vừa rồi mặt hần không chút thay đổi mà ngậm chỗ thuốc kia, Vân Thanh Nhiễm bỗng nhiên có một loại ý nghĩ, hần vốn phải gánh vác một loại thống khổ nặng nề mà còn sống, cho dù chính hần không thêm nghĩ đến, thì ánh mắt cùng hành động của những người bên cạnh đã thời thời khắc khắc nhắc nhở hần, bất cứ lúc nào hần cũng có thể bước vào con đường hoàng tuyền, loại cảm giác này hần là rất khổ sở.

Có điều rất kỳ quái, Vân Thanh Nhiễm không thấy bất cứ dấu vết gì mà loại thống khổ này lưu lại ở trên người Quân Mặc Thần!

Một chén thuốc thấy đáy, Vân Thanh Nhiễm cũng bắt đầu một mới, trong thang thuốc này có một số thành phần thuốc sẽ làm cho người ta một mới.

Quân Mặc Thần giúp Vân Thanh Nhiễm nằm lên trên giường, sau đó rời khỏi phòng.

Quân Kiệt đợi ở ngoài cửa, “Gia, ta đỡ người đi nghỉ tạm nhé?”

“Quân Kiệt, sau này để Thu Ảnh đi theo thể tử phi, nếu gặp phải tình huống như vậy nữa thì cho ta biết trước.”

“Đã biết, gia, ta sẽ lập tức phân phó Thu Ảnh đi làm.” Trong lòng Quân Kiệt có chút buồn bực hành động của Quân Mặc Thần, gia đây là đã động tâm đối với thể tử phi à? Nói cách khác, đơn thuần muốn xem kịch vui hoặc là chỉ muốn giúp thể tử phi một phen, làm đến bước này thì có chút quá rồi?

Quân Kiệt rất nhanh phủ định ý nghĩ này của chính mình, thời gian hần đi theo thể tử gia dài như vậy, nếu như thể tử gia động tâm đối với thể nữ tử thì cũng sẽ không chờ tới bây giờ, tuy rằng hần và những người khác trong phủ đều hi vọng thể tử gia có thể chân chính thành gia lập nghiệp.

Hiện tại ngắm lại, thể tử phi là một người bình thường, không điên không bệnh, chỉ cần thiết tình với thể tử gia, nô tài như hần đây nhất định sẽ không có ý kiến.

Mộc tiên sinh bị Quân Mặc Thần ngược đãi xong rút cuộc về tới sân viện của mình, vừa mới đẩy cửa viện, đột nhiên trước mắt thoáng hiện một bóng đen, một nam nhân với bộ dáng khất cái xuất hiện ở trước mặt ông.

Tên khất cái này rõ ràng là nam nhân lúc trước đoạt trâm ngọc của Vân Thanh Nhiễm.

Mộc tiên sinh cả kinh, cảnh giác nhìn đôi phương.

“Người nào?” Vương phủ trọng địa há lại tùy tiện người nào cũng có thể xông vào?

“Mộc Bách Dương, nhanh như vậy đã quên ta rồi?” Lão khất cái hiển nhiên là quen biết Mộc tiên sinh.

Mộc tiên sinh nghe vậy cả kinh, sắc mặt đại biến, tiếng nói này tuy rằng ông không biết, nhưng ngữ điệu nói chuyện, rõ ràng chính là một người!

Thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó!

“Ê ê ê, lão muốn làm gì, ta cảnh cáo lão nơi này là phủ Trần Nam Vương, lão đừng có mà hành động thiếu suy nghĩ nhá!” Trong thanh âm của Mộc tiên sinh lộ rõ sự khẩn trương.

“Mộc Bách Dương, ông khẩn trương như thế làm gì, nói thật hôm nay ta đến phủ Trần Nam Vương không phải tới tìm ông, là tới tìm đồ đệ tương lai của ta.”

“Đồ đệ tương lai của lão á?” Mộc tiên sinh có chút kinh ngạc, đồ đệ tương lai của lão không phải là ý nghĩa là giáo chủ kế nhiệm của Thương Lan giáo sao?

“Lúc ban ngày chính mắt ta thấy hần đi vào vương phủ, về sau không nhìn thấy hần đi ra nữa, kỳ quái, một người sống sờ sờ như thế sao có thể không thấy tăm hơi được, Mộc Bách Dương, không phải ông ở trong vương phủ à, trong vương phủ này có một thiếu niên nào khoảng mười bốn tuổi không?” Lão khất cái hỏi Mộc tiên sinh.

Thiếu niên khoảng mười bốn tuổi? Nếu như là hạ nhân thì hần là có, chủ tử vương phủ trước kia là ba, hiện giờ nhiều thêm một thể tử phi, bọn họ đều không phù hợp tiêu chuẩn thiếu niên khoảng mười bốn tuổi của người nam nhân này, mà ngoài ông là khách ra cũng chỉ có một người là lão mà thôi, còn lại chỉ là bọn hạ nhân.

Mộc tiên sinh chỉ muốn nhanh chóng tiến bước vị ôn thần này đi, vì thế ần ngay nói thật với lão khất cái: “Hạ nhân trong phủ có thể có người mà lão nói.”

“Không có khả năng, người kia ăn mặc cùng khí độ đều khó có khả năng là hạ nhân.” Điểm này, lão khất cái vô cùng khẳng định.

“Vậy thì không có người mà lão tìm đâu.”

“Không có?” Lão khắt cái nhìn Mộc Bách Dương một lúc lâu, bộ dạng không giống như đang nói láo, vì thế nói, “Rành rành một người như thế sao lại không thấy tấm hơi? Hôm nay ban ngày chính ta tận mắt thấy hắn đi vào vương phủ, đi bằng cửa chính, thủ vệ ở cửa chắc chắn biết hắn.”

Lão khắt cái buồn bực.

Lão không cho phép đồ đệ mà lão nhìn trúng cứ như vậy chạy mất, chỉ có lão chọn người khác, trước giờ chưa từng có người khác chọn lại lão!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Ta không phải đoạn tụ!

“Tiểu thư, bộ dáng người mặc nam trang thật là đẹp mắt.” Lục Trúc nhìn Vân Thanh Nhiễm có chút ngây người, nếu tiểu thư thật sự là nam tử, nhất định sẽ mê đảo một đám nữ nhân.

Lục Trúc giúp Vân Thanh Nhiễm mặc quần áo, vừa hầu hạ vừa kinh diễm nói.

Lục Trúc không còn câu nệ giống như trước, trước mặt Vân Thanh Nhiễm cũng lớn mật hơn.

“Ba hoa! Ngươi nha, miệng càng ngày càng ngọt, nói đi, có phải buổi trưa ăn vụng mật đường không hả.” Vân Thanh Nhiễm cười tròng mắt nhìn Lục Trúc một cái.

“Nào có, ta nói thật mà, nếu tiểu thư thật sự là nam tử, ta và Hồng Mai sẽ gả cho tiểu thư làm thị thiếp.”

“Ta đây chẳng phải có phúc rồi?” Vân Thanh Nhiễm khề cười nói.

“Đáng tiếc nha, tiểu thư là nữ nhi!” Lục Trúc nhìn ngón tay Vân Thanh Nhiễm còn đang băng bó, “Nhưng mà tiểu thư, tay người còn chưa tốt, nên nghỉ ngơi nhiều một chút mới đứng, không thì nằm nghỉ trong chốc lát được không?”

“Ta bị thương ngón tay, không phải thất lưng, mà không phải lưng cũng không phải chân, nha đầu muốn ta móc meo ra à?”

“Làm sao có thể móc meo được, ta nhất định sẽ đổi đệm giường cho tiểu thư, cam đoan người sẽ không móc được!” Lục Trúc cười nói.

Lục Trúc giúp Vân Thanh Nhiễm mặc quần áo xong, liền theo Vân Thanh Nhiễm đang cất bước đi ra ngoài phủ.

Ở bên ngoài Kim Dật hiền, lão khắt cái lén lút di chuyển, vương phủ này, đề phòng sâm nghiêm như vậy để làm gì không biết, hại lão mỗi lần hành động đều phải thật cẩn thận, vào tìm hai buổi tối, còn chưa tìm hết được vương phủ này!

Chính tại thời điểm lão khắt cái còn đang buồn bực, mắt lão bỗng sáng ngời, thiếu niên tuần tú mặc quần áo trắng bên kia không phải là người lão muốn tìm sao?

Lão đầu Mộc Bách Dương kia cũng dám lừa lão!

Rõ ràng là tiểu đồ đệ lão nhìn trúng đang ở quý phủ, bên người còn có một tiểu nha đầu, không phải chủ tử hoặc khách nhân chẳng lẽ là quý chác!

Sau này lão nhất định phải giáo huấn lão đầu Mộc Bách Dương kia một phen, cho ông ta biết kết cục lừa gạt lão là như thế nào.

Hiện giờ lão khắt cái cũng không rảnh đi thu thập Mộc Bách Dương, lão còn vội vã bắt tiểu đồ đệ mà lão nhìn trúng đã!

Lão khắt cái nhất thời hóa thành một đạo bóng đen bay đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, đồng thời điểm trúng huyệt đạo của Lục Trúc đứng bên cạnh Vân Thanh Nhiễm.

“Xú tiểu tử, ngươi khiến ta tìm lâu quá!” Lão khắt cái đánh giá Vân Thanh Nhiễm, thật không hổ danh là đồ đệ lão lựa chọn, bộ dáng của tiểu tử này thực tuần tú.

Vân Thanh Nhiễm liếc mắt nhìn lão khắt cái một cái, “Vậy chỉ có thể nói là công phu tìm người của lão không tốt thôi.”

“Xú tiểu tử, ngươi dám xem thường ta! Có biết đã có bao nhiêu người vì một câu này mà chết hay không?”

“Nhưng mà ta còn sống, chứng minh lão còn chưa muốn giết ta.” Vân Thanh Nhiễm rất khẳng định nói, trên mặt mang theo tia cười yếu ớt.

“Vô nghĩa!” Nếu lão muốn giết nàng, nàng còn có mạng sống đến bây giờ sao?, “Tiểu tử ngươi cũng thật thông minh, đứng rồi ngươi sống ở trong vương phủ à? Ngươi và Quân Vô Ý có quan hệ gì?” Lão khất cái cũng rất tò mò thân phận của Vân Thanh Nhiễm.

“Đã nói công phu tìm người của lão không tốt mà, lão còn không mau thừa nhận đi.”

Lão khất cái buồn bực, đây thật sự là đồ đệ mà lão chọn à?, “Tiểu tử ngươi thật sự là làm cho người ta tức giận, nói cho ta biết cha mẹ thân nhân của ngươi là ai, ta muốn đi gặp họ.”

“Vì sao ta phải nói cho lão? Còn nữa lão muốn gặp người nhà của ta để làm gì?” Vân Thanh Nhiễm không khản trương, ngược lại cẩn thận đánh giá lão khất cái, lần trước nàng vội vã đuổi theo trâm ngọc, vừa trở về đã vội vã đi gặp thái hậu, cho nên không để ý người này.

“Vô nghĩa, nếu không phải vì muốn hiểu rõ ràng thân thế của ngươi, lúc trước ở ngôi miếu kia ta đã đem ngươi bắt đi rồi, còn cần lãng phí nhiều thời gian tới tìm ngươi như vậy làm gì?” Lão khất cái rõ ràng là đang làm chuyện không quang minh chính đại, nhưng lại nói thành chuyện đúng lý hợp tình.

Lão sợ dĩ muốn để cho Vân Thanh Nhiễm chạy, lại đi theo dõi hẩn, vì muốn điều tra rõ thân phận của Vân Thanh Nhiễm, người thừa kế Thương Lan giáo của lão không phải tùy tiện người nào cũng có thể làm được, hơn nữa không thể là người hoàng gia, nếu tiểu tử này là người hoàng thân quốc thích, là người họ Dạ, vậy không thể làm được!

Đời này lão chán ghét nhất là họ Dạ!

Đương nhiên có những người mà lão không thích, cho nên thân phận của tiểu tử này lão cần biết rõ ràng.

Ai biết tiểu tử này thế nhưng lại dễ dàng ra vào vương phủ, thân phận còn kỳ quái, ở trong vương phủ nhưng không phải chủ tử vương phủ, rốt cuộc là ai? Họ Quân thì lão có thể miễn cưỡng nhận, nhưng mọi người đều biết Quân Vô Ý có một đứa con bệnh tật.

Vân Thanh Nhiễm tao nhã nở nụ cười, lão khất cái này muốn gì thì nàng phải nói hết à, lão muốn trêu nàng á, nàng không có gốc như vậy, Vân Thanh Nhiễm hướng về phía đằng sau lão khất cái kêu lên một tiếng, “Phụ vương, sao người lại đến đây?”

Lão khất cái vừa nghe liền nghĩ Quân Vô Ý đến đây, theo bản năng quay đầu lại, kết quả sau lưng làm gì có ai, chỉ có lá cây cỏ thụ già đón gió tung bay.

Lão khất cái quay đầu, Vân Thanh Nhiễm đã không thấy đâu.

Tốt lắm, xú tiểu tử này, cũng dám đùa giỡn lão!

Võ công lão khất cái vượt qua dự kiến của Vân Thanh Nhiễm rất nhiều, tốc độ so với lần trước Vân Thanh Nhiễm chứng kiến còn nhanh hơn, thân pháp quý dị giống như cao thủ của Trung Nguyên, hóa ra lần trước lão chưa sử dụng toàn bộ nội lực!

Thân thế lão khất cái chế trụ cả vai Vân Thanh Nhiễm, “Xú tiểu tử, nếu không mang ta đi gặp cha mẹ ngươi, thì nói cho ta biết cha mẹ ngươi tên họ là gì, bằng không đừng trách ta động thủ!”

“Lão đầu, cho dù lão coi trọng ta, muốn phát triển với ta, nhưng mà trực tiếp đi gặp gia trưởng có phải đã tiến triển quá nhanh rồi không?” Vân Thanh Nhiễm nghiêm túc nói, lưu manh vô lại, còn đặc biệt nhử đôi mày đẹp của nàng.

“Phi phi phi! Ai coi trọng ngươi, ai muốn đi gặp gia trưởng với ngươi chứ!” Lão khất cái tức giận nói, trong đầu xú tiểu tử này chứa cái gì vậy?

“À, đây chính là lão nói nha, vậy không có chuyện gì còn không mau giải khai huyết đạo cho nha hoàn của ta, về phần lão muốn trèo tường đi ra ngoài ta cũng không cần.” Vân Thanh Nhiễm dù bận vẫn ung dung nói.

“Ta không có ý tứ này, ta coi trọng ngươi, ài không đúng, coi trọng này không phải coi trọng kia, gặp trưởng bối này không phải gặp trưởng bối kia! Dù sao ngươi dẫn ta đi gặp người nhà ngươi là được rồi, ai ai ài!” Lão khất cái bị Vân Thanh Nhiễm chính đến hồ đồ cả rồi.

“Rốt cục là muốn hay không muốn hở? Còn nữa, ta không phải đoạn tụ, lão muốn gặp người nhà của ta có phải nên hỏi qua ý kiến của ta một chút hay không?” Vân Thanh Nhiễm cười khanh khách nói, rất vừa lòng nhìn lão khất cái đang sắp phát điên.

“Ta cũng không phải đoạn tụ!” Lão khất cái điên cuồng hét lên nói, thật sự là muốn điên rồi! “Ta muốn ngươi làm đồ đệ của ta, không phải muốn đoạn tụ với ngươi!”

“Ai biết lão có phải muốn đi đường vòng tiếp cận ta hay không, trước thu làm đồ đệ, sau đó nhân cơ hội tiếp cận ta, diễn một đoạn tình sư đồ không ai bị được.” Vân Thanh Nhiễm càng nói càng hăng, nàng mừng rỡ nhìn bộ dạng lúc càng gấp gáp của lão khất cái.

Hóa ra lão muốn thu nàng làm đồ đệ?

Làm đồ đệ lão à? Vân Thanh Nhiễm nàng cũng không phải là người tùy tiện bái một người làm sư.

“Nói bậy!” Lão khất cái vội vàng phủ nhận, “Ngươi, xú tiểu tử này, thật là tức chết ta rồi!” Lời nói của Vân Thanh Nhiễm khiến cho lão khất cái tức giận, lão không quan tâm nhiều nữa, lập tức khiêng Vân Thanh Nhiễm lên, điểm mũi chân nhảy lên mái hiên, dùng khinh công bay khỏi vương phủ.

Có thể từ trong phủ Trần Nam vương bắt đi một người, chỉ sợ trừ bỏ vị giáo chủ Thương Lan giáo, trên đời này cũng rất khó đếm ra được mấy người.

Sau khi lão khát cái rồi đi, ám vệ Thu Ảnh hiện thân, muốn giải khai huyết đạo cho Lục Trúc, liền phát hiện công phu điểm huyết có chút đặc biệt, hẳn không giải được! Sợ lão khát cái cùng Vân Thanh Nhiễm đi xa, liền vội vàng lưu lại kí hiệu, sau đó vội vàng đuổi theo Vân Thanh Nhiễm.

Hy vọng thế tử gia hồi phủ sẽ nhìn thấy kí hiệu hẳn lưu lại, vừa rồi nhìn thấy thân thủ lão khát cái kia, hẳn chỉ sợ mình không phải là đối thủ của lão.

Lời tác giả:

☹~ lão khát cái không phải bạc hồng ha... Có điều lão trời thể tử phi lại, thế tử gia trở về phải đi tìm, khụ khụ... rốt cuộc là anh hùng cứu mỹ nhân hay là ngược lại bị mỹ nhân cứu đây...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Ta muốn một lần xuân tiêu với nàng

Sau khi lão khát cái khiêng Vân Thanh Nhiễm ra khỏi vương phủ thì một đường chạy về hướng ngoài thành.

“Ta biết lão thích ta, nhưng lão không thể chọn phương thức văn minh hơn một chút à?” Vân Thanh Nhiễm bị lão khát cái khiêng, lời lầm bầm trong miệng nhỏ phun ra mang theo hơi thở u oán.

“Ngươi tiểu tử thôi này, xem lát nữa ta chinh ngươi thế nào!” Lão khát cái giận dữ hét.

“Không phải lão định dùng sức mạnh với ta đây chứ? Không muốn không muốn, ta rất sợ đó nha!” Trong thanh âm của Vân Thanh Nhiễm nào có nghe được hương vị sợ hãi đây?

“Ngươi vẫn nên thành thành thật thật nói tên của ngươi cho ta biết, nếu không, hừ, cho ngươi dễ chịu! Ta sẽ đi giết cha ngươi, cường nung ngươi, bới phần mộ tổ tiên nhà ngươi!”

“Thật dữ nha! Tuy rằng quan hệ giữa ta và cha mẹ không tốt, nhưng cũng không có độc địa đến mức hi vọng người khác hết gian lại giết bọn họ, còn về phần mộ tổ tiên nhà ta à... Nói thật ta cũng không biết phần mộ tổ tiên của nhà ta ở nơi nào, khi nào lão tìm được nhớ rõ nói cho ta biết một tiếng, ở bên trong hẳn là đã ngay cả xương cốt cũng không còn rồi, lão cứ việc chơi, nếu như chơi không tận hứng, thì có thể xuống dưới bồi bọn hắn cùng nhau chơi đùa đầu địa chủ.” Vân Thanh Nhiễm thân bị lão khát cái khiêng ở trên vai, miệng lại vẫn tự do hoạt động.

Lão khát cái nghe vậy buồn bực nghĩ, nếu lão xách tiểu tử này về, phòng chừng toàn bộ cung điện cũng sẽ bị hắn quấy đến gà chó không yên!

Bỗng nhiên, lão khát cái ngừng lại, ánh mắt hướng về phía sau liếc một cái, “Tuy rằng ta không quá thích việc xử lý tiểu lâu la, nhưng như thế này xem ra nếu ta không giải quyết xong, tên kia sẽ đi theo không ngừng.”

Xa xa Thu Ảnh theo ở phía sau cả kinh, lão khát cái này không chỉ khinh công cao, mà nội lực còn cực kỳ thâm hậu, thì ra đối phương đã sớm phát hiện ra hắn.

Thu Ảnh còn đang kinh ngạc về tu vi của lão khát cái, lão khát cái đã khiêng Vân Thanh Nhiễm đi đến trước mặt hắn.

“Tiểu bằng hữu, theo dõi người cũng không tốt đâu, nhất là theo dõi ta, sẽ phải trả giá rất nhiều!” Lão khát cái nói xong lấy thủ pháp cực nhanh điểm huyết đạo Thu Ảnh, Thu Ảnh ở trước mặt lão không hề có lực đánh trả.

Người Thu Ảnh không thể động đậy, không thể nói chuyện, chỉ có mắt còn có thể động, hắn mở to hai mắt nhìn nhìn lão khát cái, trong lòng kinh ngạc lão khát cái này rốt cuộc là ai?

Lão khát cái một tay giải quyết xong Thu Ảnh, hướng về phía Vân Thanh Nhiễm đắc ý nói, “Tiểu tử thôi, thấy sự lợi hại của ta chưa, bây giờ không phải là rất muốn làm đồ đệ của ta chứ?”

“À ——” Vân Thanh Nhiễm bộ dạng ưỡn oai lên tiếng, “Nếu ta nói ta không quá muốn, lão sẽ nghĩ như thế nào?”

Vân Thanh Nhiễm đích thật là đã được mở mang chỗ lợi hại của lão khát cái, chân sinh liên hoa, tới vô ảnh đi vô tung, chế địch ở vô hình, đây chính là cao thủ vô lâm trong truyền thuyết à? Vân Thanh Nhiễm là lần đầu tiên nhìn thấy cao thủ vô lâm, đúng là rất tò mò.

“Ngươi dám?” Lão khát cái buồn bực, “Sao ta lại chọn một tên như ngươi chứ, hừ, nếu không phải Thông linh bảo ngọc có phản ứng với ngươi, ta đã sớm đổi người rồi!” Giáo chủ Thương Lan giáo nhất định là phải chọn người có phản ứng với Thông linh bảo ngọc, tuy rằng người như vậy trên đời này

chưa chắc chỉ có mình Vân Thanh Nhiễm, nhưng lần này lão khát cái ra ngoài tìm được, Vân Thanh Nhiễm là người đầu tiên, cũng là người đầu miễn cưỡng cưỡng đạt tiêu chuẩn các phương diện.

“Thông linh bảo ngọc? Đó là vật gì?” Vân Thanh Nhiễm chú ý mấy chữ không tầm thường được phun ra từ trong miệng lão khát cái.

“Không có gì, ngươi chưa cần thiết phải biết đó là vật gì, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn bái tạ làm sư phụ, trở thành đồ đệ của ta là được rồi!” Lão khát cái giọng điệu ra lệnh nói với Vân Thanh Nhiễm, “Làm đồ đệ của ta có cái gì không tốt, chỉ cần ngươi chịu làm đồ đệ của ta, ta cam đoan sau này ngươi sẽ đứng trên vạn người, cho dù là hoàng đế lão nhân cũng không thể tùy tiện làm gì ngươi!”

“VẬY Ờ? Lão sẽ không phải là đang khoác lác đấy chứ?” Vân Thanh Nhiễm cười khanh khách nói, xem ra thân phận người này thật sự không đơn giản.

“Khoác lác? Ta có cần phải không?”

“Ai biết được...”

“A a a a! Không nói với ngươi nữa, tiểu tử thôi!”

Lão khát cái rít gào xong lại khiêng Vân Thanh Nhiễm đi lên trên núi.

Khinh công của lão khát cái rất cao, không tới một giờ đã mang Vân Thanh Nhiễm từ phủ Trấn Nam Vương đến trên núi nhỏ ngoài thành.

Trong núi tràn ngập sương mù, mờ lung, lão khát cái rút cục cũng chịu thả Vân Thanh Nhiễm xuống. Vân Thanh Nhiễm bị lão khát cái đặt ở bên cạnh một cây đại thụ, lưng của nàng dựa vào thân cây.

“Tiểu tử thôi, hiện tại cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất quý xuống gọi ta một tiếng sư phụ, thứ hai, để cho ta giết ngươi.” Lão khát cái cho Vân Thanh Nhiễm lựa chọn.

“Ngươi bói ta xuân phong một lần thì ta sẽ đáp ứng làm đồ đệ của ngươi.” Vân Thanh Nhiễm hí mắt nói.

“Ờ, ngươi tiểu tử thôi này, ngay cả lão đầu tử ngươi cũng không buông tha?” Muốn tiểu tử này làm người thừa kế lão, thật sự được không vậy?

“Lão đầu tử đương nhiên là ta ghét bỏ, chẳng qua nếu là đại mỹ nhân như hoa như ngọc, vậy thì không giống với lúc trước, phải không?” Vân Thanh Nhiễm dựa lưng vào thân cây phía sau, khóe miệng toát ra hương vị tà mị.

“Ngươi muốn đại mỹ nhân như hoa như ngọc thì sẽ có đại mỹ nhân như hoa như ngọc, chỉ cần ngươi làm đồ đệ của ta, sau này còn lo không có mỹ nhân làm bạn ư?”

“Ta lại tương đối muốn đại mỹ nhân nàng đây!” Vân Thanh Nhiễm càng cười càng ngọt, hiển lộ ra bộ dáng sắc lang mười phần.

Ngay từ đầu Vân Thanh Nhiễm đã biết người đứng ở đối diện nàng này không già cũng không phải nam.

Lão khát cái sừng sốt, nghe ngữ khí vô cùng khẳng định của Vân Thanh Nhiễm, có lẽ là có mười phần nắm chắc.

Lão khát cái hưng trí càng đậm, hai tay bà ôm ngực, “Làm sao ngươi thấy được?” Thuật dịch dung của bà kiệt xuất thiên hạ, ngay cả giọng nói cũng không hề có sơ hở, hần nhìn thấu như thế nào?

“Dù sao sắc lang đối với mỹ nữ cũng có khứu giác đặc biệt mẫn tuệ.” Vân Thanh Nhiễm nói xong niết cảm của mình, còn nhân tiện lau nước miếng trên khóe miệng một cái.

Nếu đã bị nhìn thấu, Hồng Dược cũng không có ý định giả bộ tiếp, chỉ thấy “lão khát cái” đứng ở đối diện Vân Thanh Nhiễm vươn tay lột bỏ mặt nạ da người, lộ ra một dung mạo khuynh quốc khuynh thành.

Giương mặt giấu ở phía sau mặt nạ da người này rất đẹp, bộ dạng cũng giống như yêu tinh!

“Quả nhiên là tiểu mỹ nhân, gia đã không thể chờ được mà muốn một lần xuân tiêu với nàng, cộng phó Vu Sơn(1) rồi!” Vân Thanh Nhiễm mình cũng là nữ nhân, chỉ là đối phương chưa phát hiện ra, coi nàng là thân nam nhi.

“Từ sắc quý, muốn cùng nữ nhân khoái hoạt tốt xấu gì ngươi cũng nên chọn người trẻ tuổi, lúc ta xuất hiện gia gia của ngươi cũng còn chưa sinh ra đâu!” Hồng Dược rất buồn bực tại sao bà lại tìm thấy một người vừa biết chọc giận người khác vừa sắc như vậy chứ?

Tổng thể mà nói, Hồng Dược vẫn rất hài lòng về Vân Thanh Nhiễm, bởi vì bà không thích người cứng nhắc không khí trầm lắng, bà thích có người có tiểu cá tính có năng lực não loạn. Lại nói tiếp tính cách tên tiểu tử thôi có chút giống với bà hồi còn trẻ. Có điều đó cũng đã là chuyện rất lâu trước kia rồi.

“Vậy có quan hệ gì, mặc kệ nàng thật sự bao nhiêu tuổi, dù sao bề ngoài thoát nhìn da mịn thịt mềm như vậy là được rồi, gia đối với nàng rất có hứng thú!” Vân Thanh Nhiễm trêu chọc Hồng Dược một phen.

“Câm miệng, làm đồ đệ của ta, sau này còn nhiều mỹ nữ khoái hoạt với ngươi, về phần ta thì ngươi cũng đừng nghĩ đến.” Hồng Dược trực tiếp trả lời

Vân Thanh Nhiễm, “Nếu đã cho người nhìn thấy diện mạo thật của ta, cũng không ngại nói cho người biết thân phận của ta, ta là giáo chủ Thương Lan giáo Hồng Dược.”

(1) Cộng phó Vu Sơn (共赴巫山): Cùng nhau đi núi Vu ~ chỉ chuyện mây mưa ân ái biến ảo kỳ diệu như cảnh núi Vu làm nger ngẩn lòng người (núi Vu hiện nay ở cổng ngõ phía đông Trùng Khánh, đi tham quan Trường Giang Tam Hiệp thì phải đi qua núi này), người ta còn dùng cụm từ Vu Sơn Vân Vũ – Mây mưa non Vu như là sự hưởng thụ hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Người là nữ?

Giáo chủ Thương Lan giáo – Hồng Dược?

Vân Thanh Nhiễm đánh giá vị nữ tử tuyệt sắc trước mặt, mi cong thon dài như hai cánh liễu chấp chôn trong gió, đôi mắt hẹp dài so với ánh mắt của hồ ly còn cuốn quyến rũ hơn ba phần.

Nữ tử kiều mỵ như vậy lại có thể diễn thành lão khát cái rất thần tình, có thể thấy được khả năng dịch dung của bà xuất thần nhập hóa đến mức nào, nếu Vân Thanh Nhiễm không có một đôi mắt có thể nhìn thấu tất cả, thì với năng lực dịch dung này của Hồng Dược rất khó mà biết được.

Về Thương Lan giáo, Vân Thanh Nhiễm nghe được cũng không nhiều, nhưng cũng biết Thương Lan giáo trong miệng mọi người là tà giáo, tổng đàn nằm ở phương bắc, nhưng vị trí cụ thể là ở đâu, tựa hồ cũng là một bí mật.

Về giáo chủ Thương Lan giáo, nghe nói là một nhân vật yêu ma, mọi người thường gọi bà là lão yêu quái.

“Sau đó thì sao?” Vân Thanh Nhiễm lười biếng hỏi Hồng Dược, người bình thường nghe đến Thương Lan giáo cũng đã giật mình không nói ra lời, huống chi người nói còn được xưng là giáo chủ yêu quái của Thương Lan giáo kia.

Vân Thanh Nhiễm cũng vẫn một bộ nhàn nhả.

“Tiểu tử, ngươi thật sự không sợ, chẳng lẽ ngươi không nghe qua danh tiếng của ta sao? Không sợ ta đem ngươi ăn à?” Hồng Dược biết ấn tượng của mình trong lòng người dân là như thế nào, đều nói nàng ăn thịt người, chuyên môn ăn trẻ con cùng nữ tử chưa xuất giá để bảo tồn dung nhan của mình.

“Thì ra nàng cũng nghĩ giống ta, ăn ta à? Nhanh đến ăn đi, nàng mê người như vậy ta đã sớm không chờ được muốn ăn nàng sạch sẽ rồi!” Vân Thanh Nhiễm ném về hướng Hồng Dược một cái mị nhãn.

Vân Thanh Nhiễm biết Hoa Thục Dược nói “ăn” kia không phải là “ăn” mà nàng nói, có điều hiện tại nàng sấm vai sắc lang, không diễn sắc một chút thì sao được? Không chỉ giáo chủ Thương Lan giáo biết diễn trò, Vân Thanh Nhiễm năng cũng là cao thủ.

Hồng Dược nhướn mi xem thường, “Ngươi rốt cuộc là sắc đến mức nào? Trêu đùa nữ nhân ít một chút cũng không được à? Ngươi sẽ chết sao?”

“Trêu đùa nữ nhân ít một chút xác thực không phải là không được, nhưng mà nữ nhân xinh đẹp như vậy đứng trước mặt ta sẽ khiến ta không nhịn được mà có ý nghĩ kì quái.” Vân Thanh Nhiễm dựa vào tôn chỉ cao nhất ta tự hào ta là sắc lang mà kiên quyết diễn sắc đến cùng.

“Ta nói ngươi bớt câu dẫn ta đi, lão nương không thiếu nam nhân chơi đùa, loại người ngây ngô như ngươi lão nương cũng đã chạm qua, chẳng qua... lão nương không chơi đùa đồ đệ của mình, đối với ngươi là điều tốt đấy.” Hồng Dược túm lấy quần áo trước ngực của Vân Thanh Nhiễm xách nàng từ trên mặt đất lên, “Tiểu tử thôi, tuy rằng ngươi rất không khéo là người được Thông linh bảo ngọc lựa chọn, lại rất không khéo có chút khẩu vị hợp ý ta, nhưng nếu ngươi còn dám bắt kính đối với ta, ta sẽ bằm ngươi ném vào chuồng heo cho heo ăn.”

Nói xong, ánh mắt Hồng Dược bỗng nheo lại, cảm thấy có chút không đúng.

Vì thế vốn dĩ bàn tay đang ở trên quần áo của Vân Thanh Nhiễm liền chuyển qua phía ngực, ở trên đó hung hăng sờ soạng một phen.

Có ngực!

Không ngờ là nữ nhân!

Tuy rằng bộ ngực của Vân Thanh Nhiễm còn chưa thực rõ ràng, nhưng mà vẫn có thể cảm giác được nơi đó có hai khối thịt mềm mềm, đừng nói với bà hai khối mềm mềm này lại là cơ ngực của nam nhân!

Hồng Dược tự nhận là nhận thức vô số người, chính bà cũng là một người tinh thông thuật dịch dung, chưa từng nghĩ tới có một ngày mình bị một tiểu tử giả qua mặt!

Vân Thanh Nhiễm thấy thân nữ nhi của mình đã bị phát hiện, cười cười nhìn Hồng Dược, “Tiểu mỹ nhân, nàng đã sờ soạng ta rồi, thì phải phụ trách với ta đó nha!”

Giờ khắc này Hồng Dược rất muốn bóp chết Vân Thanh Nhiễm, nhưng lại không nỡ xuống tay... Đồ đệ này còn chưa thu được, bà đã nhận một lễ vật lớn như vậy, tốt, thực con mẹ nó rất tốt!

Sau đó Hồng Dược rốt cục suy nghĩ cẩn thận Vân Thanh Nhiễm là ai, “Người là chính phi của Quân Mặc Thần, Nhị tiểu thư Vân phủ đúng không?”

Khó trách nàng ở phủ Trần Nam vương, lão đầu Mộc Bách Dương kia thì ra không lừa bà, vương phủ xác thực không có thiếu niên nào như vậy, hóa ra là một nữ nhân, hơn nữa còn là thế tử phi!

Vân Thanh Nhiễm gật đầu.

Hồng Dược đối với bộ dạng này của Vân Thanh Nhiễm là vừa yêu vừa hận, nhớ năm đó bà còn không giống nàng thế này!

A, đồ đệ này còn chưa thu, nàng thế nhưng đã lừa bà như thế, nhìn bộ dạng vừa rồi của nàng, thực đúng là một con sắc lang hoàn mỹ.

“Cũng được, từ hôm nay trở đi người chính là đệ tử của ta, là giáo chủ kế nhiệm của Thương Lan giáo, người đừng nghĩ đến cự tuyệt, nếu đã biết thân phận của người ta sẽ không có khả năng dễ dàng buông tha như vậy, hơn nữa ta nghe nói trượng phu của người bị bệnh nan y có phải không? Lão đầu ngu ngốc Mộc Bách Dương kia đã điều trị rất lâu mà không có tiến triển rồi, chỉ cần người đáp ứng làm đồ đệ của ta, ta cam đoan sẽ truyền thụ lại phương pháp kéo dài tính mạng cho trượng phu của người, tuy rằng không thể trị tận gốc, nhưng ít ra có thể giúp hắn chống đỡ thêm vài năm, thế nào? Mua bán này người cũng rất có lời chứ?”

Hồng Dược nói ra điều kiện mê người dụ dỗ Vân Thanh Nhiễm. Hồng Dược nghĩ thầm, làm người thừa kế Thương Lan giáo không có gì không tốt, huống chi còn có biện pháp cứu mạng Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm không có lý do gì mà không đáp ứng.

Vân Thanh Nhiễm thật sự bị dụ dỗ, đối với nàng mà nói, Quân Mặc Thần là người đầu tiên đối xử tốt với nàng kể từ sau khi nàng đi đến thế giới này, tuy rằng tâm tư hắn khó đoán, không đối xử tốt với nàng rõ ràng giống như ca ca nàng, nhưng cho tới bây giờ, vẫn không thể gạt bỏ được những chuyện mà Quân mặc Thần đã làm vì nàng.

Vân Thanh Nhiễm cũng biết Hồng Dược nói có phương pháp kéo dài tính mạng không phải là lừa nàng, bởi vì không cần thiết, tu vi võ công của nữ nhân này đã đạt đến độ xuất quỷ nhập thần ra vào vương phủ trong vô hình, về điểm này nàng có thể thấy được, bà ấy thật sự là người có bản lĩnh này.

Hồng Dược nhìn chăm chú Vân Thanh Nhiễm, hiếm khi có được kiên nhẫn chờ Vân Thanh Nhiễm suy tư xong sẽ cho bà đáp án.

“Được, ta đáp ứng bà.” Sau khi Vân Thanh Nhiễm cân nhắc, liền gật đầu đáp ứng Hồng Dược.

Hô —— Trong lòng Hồng Dược u oán thở dài một tiếng, bà thu đồ đệ cũng không dễ dàng, xem ra đồ đệ này ở trong tâm bà cũng có phân lượng, bà sẽ không so đo quá trình.

Nghĩ đến đây Hồng Dược liền nói ra một yêu cầu với Vân Thanh Nhiễm, “Trước khi làm sư phụ người ta có một yêu cầu, về sau người đều phải dùng nam trang gặp người, ta sẽ nói với giáo chúng trong Thương Lan cùng người trong thiên hạ, ta thu nhận một nam đồ đệ.”

“Vì sao?”

“Người hỏi vì sao nhiều như vậy làm gì? Đừng quên người là đồ đệ mà ta là sư phụ, chú ý cấp bậc một chút!” Hồng Dược cười tà, trong đầu tưởng tượng đến tình cảnh sau này người trong thiên hạ đều bị Vân Thanh Nhiễm lừa, tuyệt diệu, bà có chút hưng phấn! Tuy bà sẽ không được nhìn thấy, Hồng Dược tự biết đại nạn của bà sắp tới rồi.

★

Sau khi Hồng Dược cùng Vân Thanh Nhiễm lên núi ước chừng nửa canh giờ, liền có ba người chạy tới, trong đó có Quân mặc Thần.

Quân Mặc Thần thấy Thu Ảnh bị điểm huyệt, Quân mặc Thần đưa tay dò xét một chút, quả nhiên cùng thủ pháp điểm huyệt Lục Trúc.

Loại điểm huyệt này, ngoại trừ giáo chủ Thương Lan giáo thần bí kia, thì không có người thứ hai.

Quân Mặc Thần giải khai huyệt đạo cho Thu Ảnh.

“Thế tử gia, thuộc hạ đáng chết, không bảo vệ tốt cho thế tử phi.” Thu Ảnh tự mình thỉnh tội.

“Đứng lên đi, không liên quan đến người, thực lực của đối phương ở trên người rất xa.” Quân Mặc Thần không trách cứ Thu Ảnh, chỉ khẽ nhíu mày.

Chương 49: Hẩn đường như đã lấy một thể tử phi không đơn giản

“Thế tử gia, phạm vi núi này rất rộng, trong núi lại có sương mù, muốn tìm tiếp sợ là cần phải phí thêm chút công sức.” Quân Kiệt phán đoán nói, trong đầu hết sức bối rối đối với chuyện này, vì cái gì mà người kia lại muốn bắt Vân Thanh Nhiễm đi, nếu người kia bắt Mộc tiên sinh đi thì còn có thể lý giải, cổ tình người mà lão xông vào vương phủ mang đi lại là Vân Thanh Nhiễm.

Dựa theo tình huống hiện tại xem ra, thế tử phi bị giáo chủ Thương Lan giáo Hồng Dược mang vào bên trong núi này, đối với bọn họ mà nói việc tìm kiếm sẽ tương đối mất sức.

“Các ngươi canh giữ ở phía dưới.” Quân Mặc Thần nói.

Những người khác nếu tùy tiện vào núi, sau khi ở trong núi phân tán ra gặp được người kia, kết quả sẽ giống với Thu Ảnh, không hề có lực ngăn trở.

“Nhưng mà gia...” Quân Kiệt ý đồ ngăn cản Quân Mặc Thần, “Gia, thân thể của người...”

Hiện tại đã là giờ thân, thêm hai canh giờ nữa mặt trời sẽ xuống núi (một canh giờ tương đương hai tiếng).

Con người thanh lãnh của Quân Mặc Thần liếc Quân Kiệt một cái, làm cho Quân Kiệt đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Quân Kiệt cũng không phải lo lắng về võ công của Quân Mặc Thần, chỉ sợ trong núi hàn khí xâm thể, khiến bệnh tình Quân Mặc Thần chuyển biến xấu.

Quân Mặc Thần một mình một người vào núi, điểm mũi chân đi lên, thân như Hồng Nhạn, chân hần cũng không giẫm lên mặt đất, điểm nhẹ ngọn cỏ trên mặt đất, đi lại ở bên trên cỏ cây, đôi giày trắng tinh không nhiễm một chút bụi đất.

Người trong kinh thành cho tới bây giờ đều không biết, thế tử gia bệnh tật này, bình thường ngay cả đi nhiều thêm vài bước cũng ho đến thở gấp lại có khinh công cao thâm như thế, một màn này nếu để cho hoàng tử cùng với các quý tộc Dạ Minh Uyên bọn họ ở trong kinh thành nhìn thấy, chỉ sợ là kinh ngạc đến mức ngay cả giọng nói của mình cũng không tìm trở về được.

Càng đi vào trong núi sương mù càng dày, tầm nhìn cũng càng kém, nếu là người bình thường đối mặt với tình huống như vậy nhất định sẽ nản bước khó đi, nhưng Quân Mặc Thần có thể đi lại bên trong không hề trở ngại, chỉ là thời gian không thể quá lâu, sắc trời vừa tối hàn khí trong núi sẽ cực thịnh, đối với thân thể Quân Mặc Thần mà nói, sẽ là một nguy hại rất lớn.

Mặt trời dần dần hạ xuống núi, sắc trời đã trở tối.

Phạm vi trong núi rất rộng, địa hình lại phức tạp, mặc dù Quân Mặc Thần có khinh công tốt, cũng không cách nào chỉ ngăn ngừa một hai canh giờ đã lục tìm trong núi một lần.

Không thấy người dưới chân núi phát ra tín hiệu, chứng minh Vân Thanh Nhiễm vẫn còn ở trên núi, không được Hồng Dược dẫn đi xuống.

Ngay lúc đó, Quân Mặc Thần có được thánh giác miễn tuệ nghe thấy tiếng sói tru, sói là động vật thường săn bắt tập thể, tiếng tru trầm thấp này có ý nghĩa uy hiếp dường như là đã vây quanh con mồi.

Quân Mặc Thần cước bộ thay đổi bay về phương hướng có tiếng chó sói tru.

Vân Thanh Nhiễm bị một đám sói vây quanh, trong lòng đã đem Hồng Dược mắng đến một ngàn một vạn lần, đây là phần lễ vật đầu tiên bà tặng cho đồ đệ sau khi trở thành sư phụ của nàng!

Hồng Dược trước lúc đi đã yêu mị cười nói với nàng, đồ đệ tốt à, chúng ta đây chọn ngày không bằng gặp ngày đi, hôm nay làm sư phụ thì cho người tiến hành thí luyện trận đầu tiên, người tự mình từ trên núi này đi xuống đi ha, ta nghe nói trong núi này có rất nhiều sói với hồ đó, thôn dân phụ cận cũng không dám lên núi.

Nói xong Hồng Dược lắc lắc thân hình xinh đẹp như rắn nước của bà mà rời đi, lưu lại Vân Thanh Nhiễm một tiểu nữ tử gầy yếu còn chưa đủ cho lũ dã thú ăn một bữa ở trong núi sâu này.

Vân Thanh Nhiễm một bên ở trong lòng đem Hồng Dược mắng mấy lần, một bên cũng không dám lười biếng, nàng tốt xấu cũng từng là một đặc công đi năng xuất sắc, nếu như ở trong núi này bị một đám dã thú giam cầm đến không còn hơi sức, thì cho dù nàng xuống dưới gặp mặt Diêm vương gia cũng không về vang gì.

Đối mặt với bầy sói, Vân Thanh Nhiễm cầm trong tay chùy thủ không chút sợ hãi, nếu không phải thân thể này quá yếu không chịu được nàng giãy vò,

nàng đã sớm chết toàn bộ chúng nó ra nướng lên ăn rồi, không biết thịt sói ăn có ngon không? Nàng còn chưa ăn qua, có cơ hội thì thử một chút xem sao.

Một con sói xông tới Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm nghiêng người tránh ra, tay cầm chùy thủ lưu loát đâm vào chỗ động mạch chủ trên cổ con sói kia, chùy thủ lại vạch tiếp một cái, động mạch chủ trên cổ con sói bị Vân Thanh Nhiễm xẻ ra, thân sói ngã xuống đất, không động đến hai cái đã không còn hơi thở.

Động tác Vân Thanh Nhiễm nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, từ lúc con sói nhào lên đến khi con sói đó chết đi không quá một phút đồng hồ ngắn ngủn.

Lúc Quân Mặc Thần đuổi tới nơi, bên cạnh Vân Thanh Nhiễm đã có ba cỗ thi thể đang nằm.

Bước chân Quân Mặc Thần dừng ở địa phương cách Vân Thanh Nhiễm một khoảng khá xa, không bởi vì gì khác, chỉ bởi vì hắn thấy được Vân Thanh Nhiễm bình tĩnh chặn đánh bảy sói, cứ từng con một đem chúng nó chém giết, động tác gọn gàng linh hoạt không chút dây dưa, giống như đã được tiến hành qua vô số lần.

Quân Mặc Thần nhìn hai phút khỏe miệng đã gọi lên ý cười nghiền ngẫm, hắn cũng không vội đi lên giúp Vân Thanh Nhiễm xử lý những súc sinh hung mãnh này, hắn dựa vào một thân cây tao nhã mà cũng nhàn nhả xem hết thầy đang phát sinh ở trước mặt mình.

Hắn dường như đã lấy về một thể tử phi không đơn giản.

Mãi đến khi Vân Thanh Nhiễm xử lý xong toàn bộ đám sói, Quân Mặc Thần mới xoay người rời đi, giống như hắn chưa từng tới.

Lúc Vân Thanh Nhiễm xử lý toàn bộ đám sói, y phục trên người đã có chút rối loạn, còn dính vết máu, chẳng qua máu này không phải là của nàng, mà là của bảy sói.

Vân Thanh Nhiễm hiện tại không rảnh quan tâm mấy vết máu trên người, bảy sói chết đi tỏa ra mùi máu tươi dày đặc có thể sẽ hấp dẫn những dã thú khác trong núi sâu này tới đây, nàng nhất định phải đổi một chỗ trước, may mắn đêm tối đối với nàng mà nói không phải vấn đề, nàng có thể từ trong bóng đêm phân biệt rõ ràng con đường dưới chân.

Vân Thanh Nhiễm vừa đi, bỗng nhiên bốn phía vang lên tiếng lá cây xào xạc cùng tiếng xô xao của bụi cỏ.

Sau đó lại thấy Quân Kiệt dẫn người xuất hiện ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

“Bái kiến thể tử phi!” Quân Kiệt và những người khác quỳ xuống ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Thuộc hạ tới chậm, khiến nương nương chịu khổ.”

“Không có việc gì.” Vân Thanh Nhiễm không sao cả nhún nhún vai, gặp phải chuyện không nên cũng không trông cậy vào việc người khác tới nghĩ cách cứu nàng, cho nên Vân Thanh Nhiễm chưa từng chờ mong bọn hắn sẽ đến cứu nàng.

Có Quân Kiệt bọn họ hộ tống, Vân Thanh Nhiễm không tốn sức đi xuống, rất bình an về tới dưới chân núi.

Đến chân núi, đã thấy có đình kiệu bắt mắt đặt ở nơi đó.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Từng trận ho mãnh liệt từ trong kiệu truyền tới.

Không cần phải nói, người trong kiệu nhất định là Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ, ái phi xem như đã trở lại rồi, khiến bản thể tử rất lo lắng, nếu không phải bản thể tử trời sinh thể yếu, đã sớm đi vào trong núi tìm ái phi, khụ khụ khụ...” Trong kiệu truyền tới thanh âm tổn sức của Quân Mặc Thần.

Quân Kiệt oán thăm một trận trong lòng, gia à, người đã dạo một vòng trong núi rồi trở lại, cũng là người nói cho chúng ta biết vị trí chuẩn xác của thể tử phi, sao lại có thể mặt không đỏ tím không gắp nói mình thể yếu không vào núi được như vậy chứ.

Có điều trong lòng Quân Kiệt và những người khác cũng rất khó chịu, tiếng ho khan lúc này của Quân Mặc Thần cũng không phải là giả, lúc hắn từ trong núi đi ra trời đã tối rồi, ngọn núi âm lạnh, lại nặng sương, thời gian Quân Mặc Thần đi vào lâu như vậy, bị nhiễm hàn khí cho nên hiện đang kịch liệt ho khan không ngừng.

Vân Thanh Nhiễm được mời vào trong kiệu, thấy Quân Mặc Thần dựa vào đệm đang ho không ngừng, hắn thoát nhìn hết sức yếu ớt, khiến Vân Thanh Nhiễm có một loại ảo giác hắn lập tức sẽ thăng thiên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Hắn đây là định ho ra cả phổi à?

“Ái phi, khụ khụ, nằng rốt cuộc đã bình an trở lại, vừa rồi bản thể từ lo lắng cho nằng đến cơm cũng không ăn vô...”

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua hộp điểm tâm ở bên cạnh tay phải của Quân mặc Thần, trong đó một nửa điểm tâm đã bị ăn mất, còn có một khối hoa quế cao đã bị cắn mất một miếng.

Bên trong kiệu Vương phủ đề đủ các loại điểm tâm tinh xảo, hơn nữa mỗi giờ đều sẽ có người phụ trách thay đổi đồ mới, cho nên điểm tâm này hẳn là vừa mới bị ăn sạch, mà người ăn nó không thể nghi ngờ chính là Quân Mặc Thần.

Vừa nói lo lắng cho nằng đến nỗi nuốt không trôi, vừa cầm trái cây gặm sạch sẽ, hắn thật đúng là rất lo lắng mà...

Lúc Vân Thanh Nhiễm đi vào bên trong kiệu còn mang theo một cổ máu tanh nồng xông vào mũi, làm cho lỗ mũi vốn miễn cảm hơn bình thường của Quân Mặc Thần bị tra tấn, chỉ là Quân Mặc Thần lại không nói gì.

Vân Thanh Nhiễm vốn nghĩ rằng Quân Mặc Thần sẽ hỏi dò chuyện nằng bị lão khát cái mang đi rồi một mình nguyên vẹn trở về một phen, ai ngờ hắn lại không nói gì, sau khi nhìn thấy nằng trở về, liền dựa vào đệm nhắm mắt dưỡng thần, chỉ có tiếng ho khan dồn dập nhiều hơn trước kia chứng minh hắn còn chưa ngủ yên.

Vân Thanh Nhiễm yên ổn trở về tới Vương phủ, Lục Trúc cùng Hồng Mai lo lắng chờ ở bên ngoài, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm bình an trở lại, hai người đều tiến lên đón.

“Tiểu thư người không sao chứ?” Lục Trúc cẩn thận xem xét, theo ngọn đèn nhìn thấy vết máu trên người Vân Thanh Nhiễm, từng mảng một, có nơi còn bị nhiễm đỏ một mảng lớn, vô cùng ghê người, khiến cho Lục Trúc sợ tới mức há to miệng, quên mất phải khép lại.

“Đừng lo lắng, đây không phải là máu người, càng không phải là máu của ta, đây là máu của động vật.” Vân Thanh Nhiễm biết Lục Trúc nghĩ nhầm rằng đây là máu của nằng, nếu nằng chảy nhiều máu như vậy, sợ rằng đã không còn khí lực mà đứng đây nói chuyện.

Thì ra không phải máu người, may mắn may mắn, hù chết nằng rồi, Lục Trúc vỗ vỗ ngực của mình, hồi phục hồn vía.

Vân Thanh Nhiễm trở về phòng mình, phát hiện thùng tắm trong phòng đang bốc hơi nóng, đó là nước tắm vừa mới được chuẩn bị, Vân Thanh Nhiễm thử độ ấm, vừa đúng, vừa vặn có thể ngâm nước tắm rửa đi một thân trần ngập mùi máu tươi.

Trong lòng Vân Thanh Nhiễm cảm khái hai nha đầu Lục Trúc và Hồng Mai hiểu ý, chợt nghe Lục Trúc nói nhỏ: “Vừa rồi quản gia đến báo chúng ta chuẩn bị nước ấm, chúng ta vừa mới chuẩn bị xong tiểu thư đã trở lại, thật là đúng lúc!”

Quản gia trong phủ bảo làm? Ai lại biết trước mà đến báo cho hai nha hoàn chuẩn bị tốt nước tắm cho nằng vậy?

Vân Thanh Nhiễm cởi bỏ quần áo, ngâm người vào trong thùng tắm, nước ấm làm cho thân thể dễ chịu, tạo cảm giác khoan khoái gấp bội sự mệt mỏi, đúng lúc này bên gian phòng cách vách lại truyền ra từng tiếng ho khan dữ dội hơn so với lúc trước.

Phòng Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần chỉ cách nhau một bức tường, kiến trúc cổ đại vốn không có hiệu quả cách âm.

Từ tiếng ho khan có thể nghe ra Quân Mặc Thần rất khó sở, ngày hôm nay hẳn quả thực ho đặc biệt nhiều, trên đường trở về vẫn luôn như vậy.

Lục Trúc và Hồng Mai cũng nghe thấy thanh âm truyền đến từ căn phòng cách vách, “Trời ạ, tiểu thư, thế từ gia ngài sẽ không có chuyện gì chứ? Có phải do hôm nay trở về quá muộn nên bị nhiễm lạnh rồi không? Vậy nguy rồi, ta nghe người trong phủ nói thiếu gia gần vạn lần không thể để bị cảm lạnh, bằng không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Vân Thanh Nhiễm lắng tai nghe tiếng ho khan kia, có chút đau lòng Quân Mặc Thần, nam nhân này định ho ra cả phổi luôn à?

“Lục Trúc, động tác nhanh một chút.” Vân Thanh Nhiễm bảo Lục Trúc nhanh lên, tắm rửa xong Vân Thanh Nhiễm thay một thân quần áo sạch sẽ, tóc không buộc, để chúng xõa tự nhiên, trên người cũng chỉ mặc bộ váy dài bằng lụa trắng đơn giản.

Vân Thanh Nhiễm đi tới cửa phòng cách vách, nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó đẩy cửa phòng ra. Trong phòng cũng chỉ có một mình Quân Mặc Thần, những người khác đều bị Quân Mặc Thần đuổi ra.

Quân Mặc Thần đã nằm trên giường, hắn nửa nằm nửa ngồi, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm tiến vào, “Ái phi, trẻ như vậy còn chưa ngủ là vì nhớ bản thể từ nên khó ngủ à? Khụ khụ khụ...”

“Ngươi rất âm ỹ, ta không ngủ được, nên qua xem xem có thể bịt kín miệng của ngươi lại không?” Vân Thanh Nhiễm nói xong liền rót một chén nước ở trên bàn, đi đến bên giường đưa cho Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần tiếp nhận chén nước từ trên tay Vân Thanh Nhiễm uống một ngụm rồi để chén xuống.

Lúc tiếp nhận cái chén, tay Quân Mặc Thần khẽ chạm vào cánh tay của Vân Thanh Nhiễm.

Thật lạnh...

Chỉ trong giây phút ngắn ngủi như vậy, Vân Thanh Nhiễm đã cảm thấy nhiệt độ thân thể của Quân Mặc Thần thực thấp, vì thế nàng đưa tay sờ sờ hai má cùng cái trán của Quân Mặc Thần, quả nhiên lạnh giống như tay hân, nếu bị cảm lạnh, người bình thường sẽ phát sốt, nhiệt độ cơ thể nên cao mới đúng, hân thì ngược lại, nhiệt độ thấp tới mức không bình thường.

Quân Mặc Thần vì Vân Thanh Nhiễm sờ tới sở lui ở trên mặt mình, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, “Ái phi đây là đang phi lễ với bản thể từ à?”

“Bộ dáng bệnh tật này của ngươi cũng đáng để ta phi lễ à?” Vân Thanh Nhiễm liếc mắt nhìn Quân Mặc Thần một cái, “Người gầy teo yếu ớt như vậy, một chút vóc dáng cũng không có, ta mà muốn phi lễ cũng phải chọn người có thân thể cường tráng, chịu đựng được gãy vò của ta!”

Quân Mặc Thần nghe được nửa câu sau của Vân Thanh Nhiễm, lại chỉ cười cười, sắc mặt hân tái nhợt, thế cho nên nụ cười của hân giống như một đoá hoa trắng nhỏ ngay lập tức sẽ héo rũ.

Vân Thanh Nhiễm nói xong lại tiếp tục sờ soạng Quân Mặc Thần ở trong chăn.

“Khụ khụ, ái phi, nàng rốt cuộc định làm gì...” Nàng sắp sờ khắp cả thân thể hân rồi!

Hiện Vân Thanh Nhiễm kỳ thật không phải đang sờ thân thể Quân Mặc Thần, mà là tìm xem bên trong đệm giường của Quân Mặc Thần có đồ gì có thể sưởi ấm không.

“Không có bình nước nóng à?” Sờ soạng nửa ngày, Vân Thanh Nhiễm không tìm thấy thứ nàng muốn tìm, vì thế hỏi Quân Mặc Thần.

“Bình nước nóng? Là cái gì?” Quân Mặc Thần không biết Vân Thanh Nhiễm đang nói cái gì.

“Chính là một thứ đồ có thể dùng đựng nước ấm để sưởi ấm” Vân Thanh Nhiễm nhíu mày, hân lạnh như vậy, buổi tối muốn ngủ như thế nào, hân nằm trên giường cũng không khác một cỗ thi thể nằm ở trên đó là mấy.

Nghĩ như vậy Vân Thanh Nhiễm bỗng nhiên đứng dậy, sau đó đi ra ngoài cửa, Quân Mặc Thần không biết hành động đột ngột của Vân Thanh Nhiễm là đang muốn làm cái gì.

Vân Thanh Nhiễm trở về phòng của mình, nói với Lục Trúc đang nằm sắp lên cái bàn trong phòng nàng nghỉ ngơi, “Lục Trúc, đến giúp ta làm chút việc.”

Lục Trúc lập tức nhảy dựng lên, “Có chuyện gì tiểu thư phân phó là được.”

“Giúp ta may một cái túi to, không cần quá tinh xảo, chỉ cần có thể bao vào đại khái như hình tròn là được rồi, ta vẽ cho ngươi một bản vẽ đơn giản.” Vân Thanh Nhiễm nói xong tiện tay lấy giấy bút trong phòng vẽ hình dáng của một cái túi nhỏ, muốn khâu một cái túi nhỏ đơn giản để đựng nước ấm đối với Lục Trúc thông thạo nữ công mà nói chẳng qua là chuyện nhỏ, không đến nửa canh giờ đã hoàn thành mấy cái rồi.

Lục Trúc nhìn nhìn bản vẽ, “Không thành vấn đề, chỉ là tiểu thư người cần vật này để làm gì?”

“Ngươi làm trước đi rồi nói, phải dùng vải dệt dày một chút, đường may chắc chắn, giấu đường may là được rồi, về phần đẹp thì không cần thiết.” Vân Thanh Nhiễm giao việc cho Lục Trúc xong liền xoay người rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thứ này, thật sự rất ấm

Nàng muốn Lục Trúc làm một cái túi to dùng để bao bình nước nóng, để lúc ôm lấy bình nước nóng đựng nước sôi sẽ không quá nóng cũng sẽ không quá khó chịu, hiện tại nàng muốn đi tìm người làm một cái bình nước nóng.

Hôm nay cứ tạm thời chế tạo gấp một cái trước, hôm nào sẽ tìm người làm mấy cái tinh xảo sau, dù sao với cái dạng này của Quân Mặc Thần cũng dùng nhiều.

Vân Thanh Nhiễm vừa đi đến cửa Kim Dật Hiên, Quân Kiệt đã tiến đến, “Thể tử phi nương nương, đã trở thể này rồi còn muốn đi nơi nào à, có chuyện gì thì cứ giao cho thủ hạ đi lo liệu là được rồi.”

“Đúng lúc ta có chuyện muốn hỏi ngươi, ở kinh thành này thợ rèn nơi nào có tay nghề tốt nhất?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Kiệt, cho rằng hân hân sẽ biết một chút.

Thợ rèn?

Thế từ phi muốn tìm thợ rèn làm cái gì?

Trong lòng Quân Kiệt có nghi hoặc, song vẫn đem điều hần biết đều nói cho Vân Thanh Nhiễm, “Trong quý phủ chúng ta có một thợ rèn tay nghề rất tốt, chuyện chế tạo binh khí, trong kinh thành cũng tuyệt đối là số một số hai.”

“Vậy làm phiền người dẫn ta đi tìm hần.” Vân Thanh Nhiễm nói với Quân Kiệt.

Hiện tại? Hiện tại chính là đêm khuya, trời cũng đã tối đen cả rồi.

“Thế từ phi muốn đi tìm ông ấy ngay bây giờ?” Quân Kiệt nghi hoặc hỏi han.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, “Chính là bây giờ, làm phiền.”

Quân Kiệt thật sự nghĩ mãi mà không ra lúc này Vân Thanh Nhiễm muốn đi tìm thợ rèn làm cái gì, nhưng nàng đã yêu cầu như vậy, hần làm thuộc hạ đương nhiên không thể cự tuyệt, “Vậy mời thế tử phi đi theo ta.”

Quân Kiệt dẫn Vân Thanh Nhiễm đi đến chỗ ở của thợ rèn trong vương phủ, canh giờ này, vị thợ rèn kia nhất định là đã đi ngủ rồi.

Quả nhiên, lúc Quân Kiệt dẫn Vân Thanh Nhiễm đi đến nơi thợ rèn ở, thợ rèn đã ngủ một lúc lâu.

Quân Kiệt tiến lên gõ cửa phòng thợ rèn, “Rầm rầm rầm —— rầm rầm rầm ——”

Một trận tiếng đập cửa dồn dập đem Vương thợ rèn từ trong giấc mơ tỉnh lại, đang muốn chửi ầm lên một tiếng là tên vương bát cao tử(1) nào quấy nhiễu ông khỏi giấc mộng, chợt nghe tiếng của Quân thị vệ ở ngoài cửa, “Vương thợ rèn, mau dậy mở cửa, thế tử phi nương nương có chuyện tìm ông.”

Vương thợ rèn còn đang mơ mơ màng màng, vừa nghe thế tử phi tìm đến, cả người giật mình một cái, tức thì thanh tỉnh không ít, Vương thợ rèn là một thợ rèn hiền lành, đối với chủ tử trong phủ cũng không dám chậm trễ, lập tức tay chân lanh lẹ ăn mặc tử tế rồi đi ra ngoài nghênh đón Vân Thanh Nhiễm.

“Tiểu nhân vẫn an thế tử phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an.”

“Miễn lễ, Bồn cung có việc cần làm phiền đến ông, đêm tối còn quấy rầy rồi.” Vân Thanh Nhiễm rất có lễ phép nói với lão thợ rèn.

“Thế tử phi có gì cứ việc phân phó là được, ngài nói như vậy thật đúng là tổn thọ tiểu nhân rồi.” Nghe Vân Thanh Nhiễm nói làm phiền, Vương thợ rèn rất sợ hãi.

“Bồn cung muốn xin lão tiên sinh hỗ trợ tạo ra một thứ này, không biết lão tiên sinh có thể chế tạo ra trong một khoảng thời gian ngắn hay không.” Vân Thanh Nhiễm lấy bản vẽ từ trong lòng ngực ra, đây là vừa rồi lúc ở trong phòng nàng vẽ thêm một bức giống hệt của Lục Trúc.

Vương thợ rèn tiếp nhận bản vẽ từ trên tay Vân Thanh Nhiễm nhìn xem, “Làm thì có thể, chỉ là tiểu nhân không hiểu thứ này có tác dụng gì, vừa không sắc bén không thể dùng để làm binh khí, lại rộng ruột, không thể giống cây búa dùng để gõ.”

“Tiên sinh chỉ cần dựa theo lời Bồn cung nói rồi làm là được, Bồn cung tự có chỗ dùng.” Bình nước nóng hay là túi chườm nóng xuất hiện lúc trước dùng để ủ ấm, dùng đồng hoặc sắt, thiếc tạo ra mà thành, cũng có thể làm bằng gốm sứ. “Không biết tiên sinh có thể làm ra sản phẩm trong bao lâu, ta đang cần dùng gấp.”

Vương thợ rèn tính toán một chút, nếu thế tử phi đang cần dùng vội, thì dù ông có liều mạng cũng phải làm ra nhanh một chút, “Một canh giờ đi!”

Vương thợ rèn nói ra một thời gian, một canh giờ cũng chính là hai tiếng, bây giờ là khoảng hơn tám giờ tối, đợi đến khi làm ra cũng chính là mười giờ tối, cũng không tính là quá muộn.

“Được, vậy Bồn cung sẽ đợi lão tiên sinh làm được đồ.” Vân Thanh Nhiễm muốn nhìn thấy quá trình Vương thợ rèn làm bình nước nóng này, chủ yếu là bởi vì nàng không có tin tưởng đối với bức tranh mình tự vẽ, nàng cũng không phải kỹ sư chuyên nghiệp, vẽ giấy không phải là sở trường của nàng, nàng chỉ nương theo trí nhớ của mình, đem bình nước nóng trong trí nhớ vẽ ra mà thôi. Cho nên muốn xem xem thứ lão thợ rèn làm ra có giống với đồ ở trong đầu nàng hay không.

Quân Kiệt thấy Vân Thanh Nhiễm ở lại với thợ rèn, hần cũng không tiện tránh đi, liền ở phòng rèn chuyên biệt riêng trong vương phủ nhìn Vương thợ rèn tạo ra thứ đồ kỳ quái kia cùng với Vân Thanh Nhiễm.

Tay nghề Vương thợ rèn rất tốt đúng như Quân Kiệt nói, trong thời gian một canh giờ thật sự đã hoàn thành xong thứ đồ Vân Thanh Nhiễm muốn tạo ra.

Vân Thanh Nhiễm thấy thành phẩm trong tay nàng, vừa lòng cười cười, sau đó nói với Quân Kiệt, “Quân thị vệ, phiền người đi chuẩn bị nước ấm giúp ta.”

Hôm nay Quân Kiệt thật sự bị Vân Thanh Nhiễm làm cho ngu muội, lúc thì hơn nửa đêm tìm người tạo ra thứ đồ kì kì quái quái, chốc lát lại muốn nước ấm.

Dù trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng Quân Kiệt vẫn đi làm theo lời Vân Thanh Nhiễm nói.

Sau khi Quân Kiệt chuẩn bị xong nước ấm, hai người Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Kiệt đem nước ấm kia thật cẩn thận rót vào bên trong bình nước nóng vừa được tạo ra, bên kia Lục Trúc được Vân Thanh Nhiễm phân phó làm cái bao cũng đã xong, bởi vì còn dư thời gian, Lục Trúc còn đặc biệt dùng vải hoa khác nhau làm thêm mấy cái.

Vân Thanh Nhiễm đem cái bao mà Lục Trúc làm bọc lấy bình nước nóng, sợ bị phỏng tay, liền chụp hai cái vào trước, dù sao Lục Trúc cũng làm rất nhiều.

“Tiểu thư, đây là vật gì vậy?” Lục Trúc tò mò đặt câu hỏi.

“Ngươi sờ xem, có phải rất ấm áp hay không, vừa đủ dùng để ủ tay không?” Vân Thanh Nhiễm để Lục Trúc sờ bình nước nóng.

“Vâng, thật sự rất ấm áp, thích hợp để ủ tay.” Lục Trúc liên tục gật gật đầu.

Nghe vậy Quân Kiệt cũng đưa tay sờ thử, quả nhiên là như vậy.

Vân Thanh Nhiễm cười cười với hai người, sau đó ôm bình nước nóng đi vào trong phòng Quân Mặc Thần.

Quân Kiệt nhìn bóng lưng đi xa của Vân Thanh Nhiễm, mây mù trong lòng bỗng tản đi, thế tử phi đây là bận rộn vì thế tử gia?

Trời này, buổi tối cần dùng đồ nhiệt đến ủ ấm cũng chỉ có thế tử gia!

Lúc Vân Thanh Nhiễm lại đi vào phòng Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần còn chưa ngủ, hắn thấy Vân Thanh Nhiễm ôm đồ trong tay đi tới, đang buồn bực trong tay nàng ôm thứ gì, vật kia đã ở trong ngực hắn.

“Ôm đi, thân thể ngươi không sinh nhiệt, thứ này so với ngươi còn ấm áp hơn.” Sau khi Vân Thanh Nhiễm đem bình nước nóng nhét vào trong lòng Quân Mặc Thần, còn cầm hai tay hắn lên đặt ở đằng trước, để cho hắn ủ thật kỹ.

Quân Mặc Thần cảm giác có luồng ấm áp từ bình nước nóng trong lòng ngực tràn vào trong thân thể của mình, suối ấm tay cùng thân thể lạnh như băng của hắn.

“Đây là cái gì?” Quân Mặc Thần hỏi.

“Bảo vật ấm giường chuyên dụng của thế tử gia phủ Trấn Nam Vương!” Vân Thanh Nhiễm nói bừa một cái tên hù Quân Mặc Thần. Tên này hay, nàng thích, đủ uy vũ khí phách.

“Vừa rồi nàng đi ra ngoài đến giờ mới trở lại chính là vì đi làm cái này?” Quân Mặc Thần tinh tế đánh giá Vân Thanh Nhiễm, muốn từ trên mặt của nàng nhìn ra một chút gì đó.

“Vì để ta có một giấc ngủ chất lượng không tệ, ta miễn cưỡng hy sinh chút thời gian ngủ này. Ngủ ngon mơ thấy mộng đẹp ha!” Vân Thanh Nhiễm nói xong liền xoay người rời khỏi phòng Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần nhìn nhìn thứ đồ tản nhiệt trong lòng, thứ này, thật sự rất ấm áp.

(1) Vương bát cao tử (王八羔子): là từ chửi thô tục. Vương bát (王八) là con rùa, ba ba; cao tử (羔子) là con dê, cừ non.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Miễn cho mọi người nói ta khắc phu

Trên đường cái náo nhiệt của kinh thành xuất hiện một đội ngũ đặc biệt, nó đặc biệt bởi vì quần áo của họ hoàn toàn bất đồng với quần áo của dân chúng hoàng triều Thịnh Vinh.

Một đội nhân mã kia mặc quần áo so với người của hoàng triều Thịnh Vinh có sự khác nhau rất lớn.

Những người này dùng da thú làm quần áo mặc trên người? Còn có nữ tử kia, dù dân phong ở hoàng triều Thịnh Vinh bọn họ tương đối khai hóa, nhưng mà nữ tử cũng sẽ không ăn mặc như vậy, cả cánh tay lộ ra ngoài còn chưa nói, váy dưới chân lại vừa đứng đến chỗ đầu gối, hai chân nhỏ đều lộ ở bên

ngoài!

Những người này rõ ràng chính là người man rợ! Thật hoang đường!

Dân chúng vây xem chỉ tỏ, trong ánh mắt lộ ra sự kì thị cùng xem thường.

“Xuyt, đừng nói lớn tiếng như vậy, nếu để cho bọn họ nghe thấy được thì nguy.”

“Nghe thấy thì thế nào, ở địa bàn của chúng ta, sao có thể để cho bọn người man rợ này khi dễ rồi đi chứ?”

“Bọn họ là sứ thần của Đàng Ngụy, là khách nhân của chúng ta!”

Thì ra những người này chính là sứ thần đến từ Đàng Ngụy, lần này là tự mình tới nghênh thú công chúa của hoàng triều Thịnh Vinh.

Đi đầu đội ngũ là một nam một nữ, vô luận là trên người nam nhân hay nữ nhân đều lộ ra một cỗ hương vị dã tính, cùng dân chúng ở hoàng triều Thịnh Vinh có khác biệt rất lớn.

Một nam một nữ này có bộ dáng rất bắt mắt, nhất là nữ tử, thẳng thắn hoạt bát, hai con mắt tò mò quét tới quét lui tìm kiếm đồ chơi mới mẻ ở trên đường cái.

“Ca ca, chúng ta đã đi tới nơi nào nhiệt nhất rồi à!” Đây là lần đầu tiên Thác Bạt Yến rời khỏi Đàng Ngụy, dọc theo đường đi đối với hết thảy chung quanh đều cảm thấy vô cùng mới lạ, nếu không phải lần này đến có sự vụ trên người, nàng nhất định sẽ đi chơi đùa.

“Đó là tất nhiên, nơi này là kinh thành, chắc chắn là nơi phồn hoa nhất rồi, chúng ta ở nơi này vài ngày, đến lúc đó ca ca sẽ mang muội đi dạo chơi khắp nơi.” Thác Bạt Kỳ biết muội muội nhà mình đã sớm muốn nghỉ chân để đi dạo chung quanh một chút.

“Thật á? Muội biết ca ca tốt với muội nhất mà!” Thác Bạt Yến nghe vậy cực kỳ cao hứng, “Đúng rồi ca ca, huynh nói vị công chúa kia là tròn hay là dẹt?”

“Không phải vào cung rồi là muội sẽ thấy sao?” Thác Bạt Yến đối với diện mạo của vị công chúa hòa thân này cũng không có hứng thú, chẳng phải công chúa của hoàng triều Thịnh Vinh người nào cũng đều ôn nhu yếu ớt à? Hoàng triều Thịnh Vinh thượng võ, cho phép nữ tử thế gia có thể tập võ giống nam tử, cũng đây coi là vinh quang, nhưng lại cố tình không cho phép công chúa hoàng thất tập võ.

“Vây cũng đúng.”

★

Vân Thanh Nhiễm bị tuyên vào cung, mà người tuyên nàng tiến cung chính là muội muội của nàng – Vân Yên Nhiên.

Vân Yên Nhiên từ lúc bị Vân Thanh Nhiễm tìm về, thì vẫn luôn ở trong cung, hưởng thụ những đãi ngộ của công chúa, công chúa điện hạ muốn gặp thế tử phi, vậy đương nhiên phải triệu kiến, huống chi còn là muội muội muốn gặp tỷ tỷ, về tình về lý đều là chuyện hết sức bình thường.

Sự tình ở bên ngoài thoạt nhìn là như vậy, nhưng trên thực tế, Vân Thanh Nhiễm biết muội muội nàng khẳng định không phải đang nhớ tới tỷ tỷ là nàng đây, chỉ đơn giản là muốn tuyên nàng vào cung tâm sự với nàng ta à.

Chỉ là... Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua vị đang ở bên cạnh nàng, hần thê nhưng cũng đi theo.

“Khụ khụ khụ... vì sao ái phi lại liên tục nhìn chăm chăm bản thể tử như vậy, là cảm thấy bộ dạng của bản thể tử rất đẹp đúng không?”

“Ta cảm thấy hôm nay ngươi vẫn nên nằm trên giường tĩnh dưỡng thì tốt hơn.”

“Đây là ái phi quan tâm bản thể tử à?”

“Chỉ đơn thuần hy vọng người đừng chết quá sớm mà thôi, miễn cho mọi người nói ta khắc phụ.”

“Khụ khụ khụ...”

Thế tử gia bị thế tử phi nói đến sặc.

Loan giá đưa Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần đến cung điện mà Vân Yên Nhiên đang tạm thời ở đó – điện Tử Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Thú tính? Thứ này người có à?

“Nhìn thấy Bồn cung sao các người không quý!” Vân Yên Nhiên cao ngạo ngồi ở trong hoa viên của điện Từ Ngọc, vừa thấy Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần, Vân Yên Nhiên bắt đầu thể hiện uy phong công chúa của nàng.

Nàng cũng không nghĩ đến chức công chúa này của nàng chẳng qua chỉ là một cái danh hiệu do hoàng triều Thịnh Vinh ban cho mà thôi.

“Khụ khụ... công chúa Yên Nhiên có uy phong công chúa thật lớn...” Quân Mặc Thần chậm rãi nói một câu, sau đó đánh một ánh mắt về hướng tùy tùng ở phía sau hắn, đôi phương lập tức đi lấy một chiếc ghế thoải mái đến cho Quân Mặc Thần, để Quân Mặc Thần có thể thoải mái ngồi xuống nói chuyện.

Quân Mặc Thần không đứng không quý, còn ngồi xuống, chính mình ngồi thì không nói, hắn còn ngoắc ngoắc tay với Vân Thanh Nhiễm, “Ái phi, đến đây ngồi lên đùi bản thể tử, đứng lâu người sẽ mệt mỏi đó.”

Quân Mặc Thần nói xong kéo Vân Thanh Nhiễm đến trên đùi của mình, gần như coi Vân Yên Nhiên thành không khí.

“Quân Mặc Thần, tuy rằng người là thể tử của phủ Trấn Nam Vương, nhưng Bồn cung là công chủ, nhìn thấy Bồn cung người cũng dám vô lễ như vậy!” Vân Yên Nhiên cao cao tại thượng dùng tư thế hết sức cao ngạo nói với Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ... chức công chúa này của công chúa Yên Nhiên quả thật là không làm bao lâu,” Lời này mang theo ý vị trào phúng vô cùng khó hiểu, “Khụ khụ, tuy rằng bản thể tử cũng rất muốn hành lễ quân thần với công chúa điện hạ, chỉ là đáng tiếc, bản thể tử từ nhỏ thể yếu nhiều bệnh, hoàng thượng và thái hậu đặc biệt cho phép bản thể tử không cần hành lễ, hay là giá của công chúa Yên Nhiên còn lớn hơn hoàng thượng cả thái hậu rồi!”

Bên người Vân Yên Nhiên, Phấn Đại được đón vào trong cung ở bên tai Vân Yên Nhiên nhắc nhở nàng ta, “Công chúa, thể tử gia đích thật là có đặc quyền này.”

“Cho dù thể tử gia không cần hành lễ, vậy còn thể tử phi, người hắn là không có đặc quyền của hoàng thượng và thái hậu chứ!” Vân Yên Nhiên không chinh được Quân Mặc Thần, liền chuyển lực chú ý đến trên người Vân Thanh Nhiễm, dù sao nàng ta vốn cũng chỉ hướng về phía Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ khụ... Thanh Nhiễm là phi tử của bản thể tử, chúng ta phu thê đồng căn(1), đặc quyền của bản thể tử đương nhiên cũng là đặc quyền của ái phi.” Quân Mặc Thần từ từ nói.

Hắn căn bản chính là cường từ đoạt lý!

Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mặc Thần ấn lên trên đùi hắn có chút không thoải mái mà gầy dựa một chút.

“Ái phi chó lợn xộn, khơi gọi lên thú tính của bản thể tử thì nàng phải phụ trách đó.”

“Thứ thú tính này chỉ có ở trong lòng của người, về phần thân thể của người...” Vân Thanh Nhiễm cũng không cho rằng với thân thể yếu đuối đi ba bước đã lao đảo của Quân Mặc Thần còn có thể phát huy ra khả năng thú tính.

Năng lực của thể tử gia bị Vân Thanh Nhiễm coi thường.

“Khụ khụ khụ... Ái phi không thể lưu lại cho bản thể tử một chút mặt mũi à?”

“À, có thể.” Lưu lại mặt mũi cho hắn phải không? Chỉ nghe thấy Vân Thanh Nhiễm đột nhiên thay đổi lời nói, “Thể tử gia chàng thật là lợi hại nha, thần thiếp hôm nay lưng mỏi eo đau... Thể tử gia chàng xấu quá à.”

Quá giả rồi...

“Khụ khụ khụ...” Tiếng ho khan của thể tử gia càng thêm dồn dập.

Vân Yên Nhiên nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần tung hứng cho nhau, cảm thấy hai người bọn họ là đang ân ái trước mặt nàng, Vân Yên Nhiên cảm giác mình thực ỷ khuất, Vân Thanh Nhiễm hại nàng phải bị bắt đến Đảng Ngự, nàng ta lại cùng phu quân của nàng ân ái ái ái, cố ý khoe ra với nàng!

“Thể tử phi, Bồn cung hôm nay gọi người, là muốn người làm một việc cho Bồn cung. Đây là người thiếu Bồn cung, người vì bản thân không chịu phạt mà tự tay đẩy Bồn cung vào hồ lửa.” Vân Yên Nhiên nói rất đương nhiên, nàng cảm thấy chính là Vân Thanh Nhiễm hại nàng phải gả đến Đảng Ngự, cho nên đây là Vân Thanh Nhiễm thiếu của nàng.

“Thần thiếp không biết là đã thiếu công chúa Yên Nhiên cái gì, thần thiếp cứu công chúa Yên Nhiên từ trong tay hung đồ ra, thần thiếp cho rằng mình là ân nhân cứu mạng của công chúa Yên Nhiên, công chúa Yên Nhiên thiếu nợ mình một ân tình mới phải.” Vân Thanh Nhiễm thấy rất buồn cười, đến đòi ân tình với nàng? Nàng thiếu nàng ta? Ài, thứ ân tình này nàng nói không thiếu ai thì sẽ không thiếu, thứ này tự nàng có thước đo của mình, còn chưa tới phiên người khác ngang ngược ở trên người nàng.

“Vân Thanh Nhiễm!” Vân Yên Nhiên giận dữ mắng Vân Thanh Nhiễm, “Sự thật đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, trong lòng chúng ta đều biết rõ, ngại gì bộ làm cái gì!”

“Trong lòng biết rõ? Thứ cho thần thiếp không biết công chúa Yên Nhiên đang nói đến cái gì, bằng không công chúa Yên Nhiên nói ra để thần thiếp nghe một chút, cũng để cho thế tử gia và những người khác nghe một chút.” Vân Thanh Nhiễm không nóng không lạnh đáp lại lời giận dữ mắng mỏ của Vân Yên Nhiên.

Vân Yên Nhiên dám nói à? Dám nói việc cho tới bây giờ đều không có kẻ bắt cóc, cho tới bây giờ đều không có chuyện bắt cóc, dám nói mọi chuyện là do Vân Viễn Hằng làm, dám nói nếu không phải Vân Thanh Nhiễm tìm được nàng ta, nàng ta đã có thể quang minh chính đại tránh thoát chuyện hòa thân ư?

Vân Yên Nhiên đương nhiên không dám.

“Vân Thanh Nhiễm, ngại cảm thấy sau chuyện ngại làm với ta, cha mẹ còn có thể tha thứ cho ngại ư? Nếu không muốn cha mẹ phải oán hận ngại, ngại tốt nhất ở trong mấy ngày cuối cùng này đối tốt với ta một chút, như vậy ta có thể giúp ngại nói tốt với cha mẹ, để cho bọn họ tha thứ ngại, dù sao ta cũng sắp phải rời khỏi hoàng triều Thịnh Vinh, bên người cha mẹ vẫn phải có một nữ nhi chiều cố.” Vân Yên Nhiên tự tin bản thân có năng lực có thể giúp Vân Thanh Nhiễm vẫn hồi hình tượng của mình ở trong lòng cha mẹ, “Bổn cung mệnh lệnh cho ngại đi tìm Cửu hoàng tử đến điện Từ Ngọc, đây là cơ hội để chuộc tội mà Bổn cung cho ngại.”

Sau khi Vân Yên Nhiên vào cung, vẫn luôn tìm cơ hội muốn gặp mặt với Cửu hoàng tử Dạ Minh Uyên, chỉ tiếc không như ý nguyện, Dạ Minh Uyên từ sau chuyện bị tập kích mỗi ngày đều bốn ba ở bên ngoài, cho dù là buổi tối cũng rất ít khi hồi cung, Vân Yên Nhiên căn bản không có cơ hội nhìn thấy hắn, mà Vân Yên Nhiên hiện giờ gần như là cá chậu chim lồng, trừ điện Từ Ngọc mà mình ở ra, nơi nào cũng không được đi.

Vân Yên Nhiên không chờ nổi nữa, đợi nữa nàng sẽ lên kiệu hoa, cho nên nàng mới muốn Vân Thanh Nhiễm giúp nàng tìm Dạ Minh Uyên đến.

“Khụ khụ khụ, thì ra công chúa Yên Nhiên muốn gặp Cửu điện hạ, vậy tại sao không nói sớm...” Quân Mặc Thần bỗng nhiên trở nên khéo hiểu lòng người, hắn hướng tới Quân Kiệt phía sau hắn ngoắc ngón tay, “Quân Kiệt, đi mời Cửu điện hạ đến đây.”

“Thuộc hạ đi làm.” Quân Kiệt nhận được mệnh lệnh của Quân Mặc Thần, liền xoay người rời khỏi điện Từ Ngọc.

Vốn tưởng rằng Quân Kiệt sẽ đi thật lâu, kết quả không đến một nén nhang Quân Kiệt đã mang theo Dạ Minh Uyên trở lại, bởi vì Dạ Minh Uyên đang ở ngay trong cung của chính hắn, vì là hoàng tử chưa đại hôn, nên Dạ Minh Uyên đến giờ vẫn ở trong cung, cách điện Từ Ngọc cũng không xa. Sở dĩ Vân Yên Nhiên luôn không có cơ hội nhìn thấy Dạ Minh Uyên, là Dạ Minh Uyên dạo xuống, phàm là người của Vân Yên Nhiên đến tìm thì nói hắn đi vắng, tâm tư của Vân Yên Nhiên kỳ thực Dạ Minh Uyên đã sớm biết, trong lúc mấu chốt Vân Yên Nhiên luôn muốn gặp Dạ Minh Uyên, Dạ Minh Uyên cũng không phải người ngu, hắn đối với Vân Yên Nhiên là vô tâm thì cần gì phải chọc ra thêm phiền toái.

Dạ Minh Uyên đi vào điện Từ Ngọc, nhìn thấy Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, “Mặc Thần, ngại cùng thế tử phi của mình đến đây sao lại không vào trong cung của ta ngồi một chút?”

Nếu đặt ở gia đình bình thường, Dạ Minh Uyên và Quân Mặc Thần hẳn là anh em bà con, quan hệ của hai người từ nhỏ đã không tồi, nên dùng xưng hô ngang hàng, không hề dùng lễ quân thần để đối đãi.

“Khụ khụ, không vội, lát sẽ đi đến cung của ngại, hiện tại công chúa Yên Nhiên muốn gặp ngại, hẳn là có chuyện gấp gáp cần nói với ngại.” Quân Mặc Thần thật đúng là vô cùng khéo hiểu lòng người.

(1) Phu thê đồng căn (夫妻同根): vợ chồng cùng gốc.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Thế tử gia ác liệt

Kỳ thật từ trước lúc Quân Mặc Thần nói những lời này, trong ánh mắt Vân Yên Nhiên đã chỉ còn lại Dạ Minh Uyên.

Chỉ thấy vẻ mặt kiêu ngạo vừa rồi của Vân Yên Nhiên bỗng thu liễm tính tình của mình lại, sau đó đứng dậy đến trước mặt Dạ Minh Uyên phúc thân với hắn, “Gặp qua cửu điện hạ.”

Đây chính là đối đãi khác nhau trong truyền thuyết đi, Vân Thanh Nhiễm thầm nghĩ, đối mặt với người mình yêu mến, nữ cường nhân cũng sẽ biến thành thiếu nữ xinh đẹp, người cứng rắn cũng có thể trở nên dịu dàng, nhưng mà... tốc độ trở mặt của Vân Yên Nhiên sắp vượt qua cả transformers rồi? Bội

phục, bội phục, xem ra nàng còn cần phải tu luyện nhiều.

Vân Thanh Nhiễm cẩn thận quan sát mỗi một động tác, ánh mắt của Vân Yên Nhiên, trong yêu kiều mang theo yêu mị, như khói như sương, tình ý miên man, hoàn mỹ quá hoàn mỹ; vẻ mặt, thẹn thùng như nụ đào mới nở, hai má đỏ ửng, lên chrome gỗ các hiệu ứng, dùng phần mềm đồ họa đẹp cũng không đạt được hiệu quả cao như vậy, cao thủ quá cao thủ; nụ cười, khoe miệng khẽ giương lên, ý cười mỏng manh, hào phóng mà không mất tao nhã, người đẹp à người đẹp; hai tay, lễ nghi trong cung học không tẻ, vị trí để vừa đúng, lan hoa chỉ thẹn thùng mà cong lên, tay mềm trắng nõn như tuyết liên trên núi băng, mà từ trong ống tay áo lơ đãng lộ ra cổ tay trắng như trăng sáng đêm trung thu, cảnh đẹp ơi cảnh đẹp.

Đối mặt với giai nhân như thế, Dạ Minh Uyên lại không liếc mắt nhiều thêm một cái, tùy ý nói một câu, “Không cần đa lễ”.

So với Tương Vương hữu ý thân nữ vô tâm thì thân nữ hữu ý Tương Vương lại vô tình càng thêm thương cảm hơn(1).

“Cửu điện hạ, lúc trước Yên Nhiên có đi tìm điện hạ vài lần, điện hạ đều vắng mặt.” Vân Yên Nhiên mang theo hờn dỗi nói với Dạ Minh Uyên.

Đó là tình cảm u oán của một thiếu nữ không được gặp người mình yêu thương, đó là một tiếng ai thán bởi nhiều ngày tương tư hóa thành.

Từ nhỏ Vân Yên Nhiên đã là bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay vợ chồng Vân Viễn Hằng, luôn là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cho dù là ở ngoài Vân phủ, mọi người cũng đều bảo hộ nàng ta ở trong tay, nếu như nói trong nhân sinh mười mấy năm nay của Vân Yên Nhiên, có điều gì không thuận theo nàng ta nhất, thì chính là Dạ Minh Uyên, nàng ta vẫn luôn mê luyện Dạ Minh Uyên.

“Nếu công chúa Yên Nhiên tìm bốn hoàng tử là vì chuyện này, bốn hoàng tử chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi với công chúa Yên Nhiên, bốn hoàng tử có việc quan trọng phải làm, không thể thường xuyên ở trong cung.” Thái độ của Dạ Minh Uyên đối với Vân Yên Nhiên rất lãnh đạm. Ngay sau đó Dạ Minh Uyên đã đem lực chú ý chuyển tới trên người Vân Thanh Nhiễm, “Thế từ phi, ta có một việc muốn mời người hỗ trợ, không biết người có rảnh rồi hay không?”

Vân Yên Nhiên một lòng đều treo ở trên người Dạ Minh Uyên, còn Dạ Minh Uyên ấy à, lại chỉ muốn đi tìm Vân Thanh Nhiễm hỗ trợ.

Tâm Vân Yên Nhiên nhất thời nguội lạnh, Vân Thanh Nhiễm? Tại sao lại là Vân Thanh Nhiễm! Là người điên kia? Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì mà người điên kia có thể đạt được đối xử đặc biệt của cửu điện hạ?

“Cửu điện hạ có việc muốn ta hỗ trợ?” Vân Thanh Nhiễm không biết Dạ Minh Uyên muốn nàng hỗ trợ chuyện gì.

“Đúng, là về chuyện lần trước.” Dạ Minh Uyên nghĩ chỉ cần Vân Thanh Nhiễm nói, hẳn là có thể giúp được với hắn. Sau đó lại hỏi Quân Mặc Thần, “Mặc Thần, có thể chứ?”

“Có thể, tất nhiên là có thể, bản thể từ không có ý kiến.” Quân Mặc Thần không nhanh không chậm nói, “Cửu điện hạ mang theo ái phi của bản thể từ đi trước đi, bản thể từ sẽ theo sau...”

“Ừ, thế từ phi mời đi theo ta.” Dạ Minh Uyên được Quân Mặc Thần cho phép, liền mang theo Vân Thanh Nhiễm rời khỏi điện Từ Ngọc.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, vừa đúng lúc nàng không muốn ở lại điện Từ Ngọc, tranh luận với Vân Yên Nhiên sẽ lãng phí thanh xuân quý giá cùng nước miếng quý báu của nàng.

“Cửu điện hạ...” Thấy Dạ Minh Uyên sắp rời đi, Vân Yên Nhiên muốn ngăn cản.

“Xin lỗi không tiếp công chúa Yên Nhiên, bốn hoàng tử còn có chuyện quan trọng phải làm.” Dạ Minh Uyên quay người vội vàng nói với Vân Yên Nhiên một câu, sau đó cùng với Vân Thanh Nhiễm rời khỏi điện Từ Ngọc, chỉ chừa lại bóng lưng vội vàng cho Vân Yên Nhiên, khiến Vân Yên Nhiên không kịp nói ra câu nói trong lòng.

Vân Yên Nhiên chán nản, không dễ dàng mới chờ được Dạ Minh Uyên đặt chân vào điện Từ Ngọc, kết quả hắn vội tới nơi còn chưa kịp ngồi xuống đã rời đi, lại còn mang theo cả Vân Thanh Nhiễm.

Giả như bây giờ là Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm muốn rời đi, Vân Yên Nhiên còn có thể lấy thân phận “công chúa” ra ngăn cản, nhưng mà Dạ Minh Uyên muốn dẫn người đi, Vân Yên Nhiên có thể ngăn cản ư? Cho dù lấy thân phận công chúa hiện nay của nàng, thì nàng có thể ngăn cản Dạ Minh Uyên được sao?

Vân Yên Nhiên chẳng những không thể ngăn cản, còn có thể bị tức chết.

Nam nhân nàng yêu mến không thể giữ lại, nữ nhân nàng muốn chinh cũng không thể chế trụ.

Vân Yên Nhiên trở mặt nhìn Dạ Minh Uyên nhiệt tình dẫn dắt Vân Thanh Nhiễm bước ra khỏi cửa điện Từ Ngọc, trong lòng nàng dâng lên từng đợt buồn bực.

Vân Yên Nhiên nhìn duy nhất Quân Mặc Thần còn chưa đi, “Thế từ gia, người rốt cuộc là có ý tứ gì?”

Vân Yên Nhiên có chút hiểu được, Quân Mặc Thần cho người mời cửu điện hạ tới nào phải vì muốn cho nàng và cửu điện hạ nói chuyện, chính là cố ý để cửu điện hạ mang Vân Thanh Nhiễm rời đi.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Quân Mặc Thần khẽ cười: “Cho dù công chúa Yên Nhiên là muội muội ruột của ái phi của bản thể từ, nhưng nếu như làm ra chuyện gì quá đáng, bản thể từ sẽ khiến cho công chúa Yên Nhiên biết cái gì gọi là hối hận.”

Lúc Quân Mặc Thần nói chuyện vẫn luôn hữu khí vô lực, chỉ là lời từ trong miệng hắn nói ra lại hiển lộ một cỗ uy hiếp không thể bỏ qua.

“Khụ khụ khụ, bản thể từ biết công chúa Yên Nhiên sắp xuất giá, nếu công chúa Yên Nhiên cảm thấy như vậy là có thể nói lời xằng bậy, khụ khụ khụ, công chúa đại khái có thể thử một lần...”

“Ngươi... uy hiếp ta?” Vân Yên Nhiên bỗng cảm thấy Quân Mặc Thần là một nam nhân rất ác liệt, “Ngươi, ngươi... đường đường là thế tử gia lại đi uy hiếp một nữ tử yếu đuối, ngươi không cảm thấy xấu hổ à?”

Vân Yên Nhiên tức giận giậm chân, từ khi nàng ta sinh ra đến giờ, còn chưa có người nào dám đối xử với nàng ta như vậy!

“Khụ khụ... công chúa Yên Nhiên cảm thấy một người sắp chết sẽ quan tâm người khác nghĩ gì về hắn ư?”

Quân Mặc Thần nói xong, chậm rãi lấy tay đẩy mạnh xe lăn mà mình ngồi.

“Quân Mặc Thần, ngươi đứng lại đó cho ta!” Vân Yên Nhiên chạy tới trước mặt Quân Mặc Thần, ngăn cản đường đi của hắn, “Vì sao ngươi lại đối xử với người điên kia tốt như vậy? Cho dù hiện tại nàng ta không điên, ai biết nàng ta có thể bị tái phát hay không, ai biết về sau đứa nhỏ mà nàng ta sinh ra có giống nàng ta không chứ?”

Quân Mặc Thần nghe vậy nụ cười yếu ớt trên mặt cũng không thay đổi, “Khụ khụ khụ... người đâu, công chúa Yên Nhiên nói trời hôm nay quá nóng, muốn tắm rửa một chút, khụ khụ khụ...”

Quân Mặc Thần nói xong vài thái giám canh giữ xung quanh khẽ nhìn nhau, sau đó tiến lên nâng Vân Yên Nhiên.

“Ê, các ngươi làm cái gì... Ta là công chúa, các ngươi không thể đối xử với ta như vậy!” Vân Yên Nhiên kinh hô.

Vân Yên Nhiên bị bốn thái giám nâng tay cùng chân đi về phía cái ao bên cạnh hoa viên, sau đó chợt nghe một tiếng “ào”, Vân Yên Nhiên rơi xuống nước.

Nước trong ao cũng không sâu, người trưởng thành đứng lên chỉ tới ngực, không sợ chết đuối.

Vân Yên Nhiên sợ hãi đập nước trong ao, liên tục uống mấy ngụm nước.

(1) Là điển tích “Giác Vũ Sơn”:

Đất Cao Đường, bên cạnh đầm Vân Mộng có hai ngọn núi là Vũ Sơn và Vũ Giáp thuộc tỉnh Hồ Bắc nước Trung Quốc. Đời Chiến Quốc, vua Sở Tương Vương thường đến du ngoạn. Một hôm, nhà vua đến đây, say sưa ngắm cảnh, một lúc mệt mỏi mới nằm ngủ dưới chân núi Vũ Sơn.

Trong lúc mơ màng giấc điệp, vua Sở mộng thấy thiếu nữ tuyệt sắc, mặt hoa, da phấn, duyên dáng thướt tha đến bên mình, rồi cùng nhà vua chung chăn gối vô cùng thỏa thích.

Sau khi cùng giai nhân ân ái mặn nồng, vua Sở hỏi:

– Chẳng hay ái khanh ở đâu đến đây để quả nhân duyên may gặp gỡ?

Giai nhân mỉm miệng cười duyên, thưa:

– Muôn tâu thánh thượng! Thiếp là thần nữ núi Vũ Sơn qua chơi đất Cao Đường, vốn cùng nhà vua có tiền duyên, nay được gặp gỡ thật là phi nguyện mong ước. Ở thiên cung, thiếp có nhiệm vụ buổi sớm làm mây, buổi chiều làm mưa ở Dương Đài.

Nói xong, đoạn biến mất. Nhà vua chợt tỉnh dậy, cảm thấy mùi hương như còn thoảng đâu đây. Mộng đẹp vợ vẫn trong trí não, nhà vua thấy luyến tiếc vô cùng. Sau sai người lập miếu thờ (tức miếu Vũ Sơn thần nữ) gọi là miếu Thiên Viên.

Cảm nhớ người đẹp trong mộng, vua Sở thuật lại cho quan Đại phu Tống Ngọc nghe. Vốn là một danh sĩ đương thời, Tống Ngọc bèn làm bài phú “Cao Đường” để ghi lại sự tích Sở Tương Vương giao hoan cùng thần nữ Vũ Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Vụn hoa đào của thế tử gia

Vân Yên Nhiên bối vì sợ hãi nên càng gắng đạp nước, sau khi biến bản thân trở nên hết sức chật vật mới đứng được ở bên trong nước.

“Quân Mặc Thần, người cũng dám đối với ta như vậy!” Hiện tại Vân Yên Nhiên mặc kệ Quân Mặc Thần có phải thế tử gia hay không, nàng ta chỉ biết là Quân Mặc Thần làm ra chuyện vô cùng quá phận không thể tha thứ với nàng ta.

Thế nhưng, đối mặt với sự căm giận, phẫn nộ của Vân Yên Nhiên, Quân Mặc Thần lại rất bình tĩnh, hần thoải mái nhàn nhã đẩy xe lăn tiếp tục tiến lên, càng lúc càng xa.

Sau khi vị thế tử bệnh tật chọc Vân Yên Nhiên tức chết, thì rất tự nhiên mà rời đi, không hề cảm thấy có lỗi.

Đĩ nam khi nữ? Thế tử gia không kiêng kị điều này.

Đĩ hạ phạm thượng? Thế tử gia cũng không quan tâm

Quân Mặc Thần vừa muốn rời khỏi điện Từ Ngọc, ở cửa đã tới một đám người, oai nghiêm hùng dũng, trừ bỏ người trong cung, còn có mấy người ngoại tộc, không phải người của hoàng triều Thịnh Vinh.

Nhóm người này chính là sứ thần Đảng Ngụy vừa mới tới kinh thành sáng nay, trong đó người đi đầu tiên là công chúa của Đảng Ngụy, Thác Bạt Yến.

Sau khi Thác Bạt Yến thấy hoàng thượng, nói cái gì cũng muốn gặp công chúa hòa thân một lần, Thác Bạt Yến là công chúa nước khác, lại là nữ tử, gặp một lần cũng không sao, hoàng thượng tự nhiên là cho phép, thái hậu liền đề nghị để bà tự mình mang theo Thác Bạt Yến đến điện Từ Ngọc.

Thác Bạt Yến hiển nhiên là không hiểu quy củ trong cung này, thái hậu còn đang đi ở phía sau, bản thân nàng đã bỏ chạy lên phía trước.

Thái hậu thật ra cũng không trách móc, bởi vì Thác Bạt Yến là công chúa ngoại tộc, không biết quy củ trong cung cũng là chuyện có thể thứ lỗi, thái hậu ngược lại coi hành động của Thác Bạt Yến là bản tính sai khiến.

Đương nhiên, thái hậu thích Thác Bạt Yến còn vì một nguyên nhân rất trọng yếu.

Thái hậu nhìn Thác Bạt Yến vui vẻ đi ở phía trước liền hỏi Hoa ma ma bên người bà, “Hoa ma ma, tin đồn kia có thật không?”

“Hỏi thái hậu nương nương, lão nô đã tra qua, thiên chân vạn xác, vị Yến công chúa này là phúc tinh giáng sinh, mẫu hậu của nàng lúc trước vẫn luôn bị bệnh khó trị, đã sớm dừng lại, không trị nữa, nhưng từ sau khi Yến công chúa sinh ra, bệnh của mẫu hậu nàng thế nhưng rất thần kỳ mà khỏe lên, cái năm nàng sinh ra đó Đảng Ngụy vốn đang lâm đại hạn, nhưng ngày nàng sinh ra đã hạ mưa, từ đó về sau Đảng Ngụy vẫn luôn mưa thuận gió hoà. Cũng không thiếu kiến giải truyền lưu ở Đảng Ngụy, đều chứng minh vị Yến công chúa này quả thật là một người có phúc.”

“Nếu đúng như vậy, hi vọng nàng có thể mang đến phúc khí cho Thần Nhi, giúp thân thể Thần Nhi có thể chuyển biến tốt đẹp.”

Thái hậu nghĩ, trong lòng đã có quyết định.

Thác Bạt Yến vui vẻ xông vào điện Từ Ngọc, lại vừa vận dụng phải Quân Mặc Thần đang muốn rời khỏi điện Từ Ngọc, Thác Bạt Yến xông mạnh đâm thẳng, chân của mình liền đụng phải bánh trước xe lăn của Quân Mặc Thần.

“Ôi, ai lớn gan đụng vào Bồn công chúa như vậy há.” Thác Bạt Yến ôm chân của mình nhảy vòng tròn tại chỗ, đau chết nàng! Lát nữa nhất định phải để cho hoàng đế Thịnh Vinh xử phạt tên nô tài chết bầm không có mắt này, Thác Bạt Yến căm giận nghĩ.

Nhưng khi Thác Bạt Yến nhảy xong một vòng quay trở lại, nàng thấy rõ ràng người đụng phải mình.

Thác Bạt Yến sững sờ nhìn chằm chằm Quân Mặc Thần, rất lâu không nói gì.

Nam nhân thật đẹp... Thác Bạt Yến si ngốc nhìn, nhìn đôi mắt như mực của Quân Mặc Thần, nhìn da thịt như ngọc của Quân Mặc Thần...

“Người là ai?” Thác Bạt Yến ngó nghiêng nhìn Quân Mặc Thần, nàng quyết định, người nam nhân này, nàng muốn!

Thác Bạt Yến hỏi Quân Mặc Thần, nhưng nàng không đợi được câu trả lời của Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần liếc mắt nhìn Thác Bạt Yến một cái, chỉ là một cái liếc mắt rất ngắn ngủi, sau đó đẩy xe lăn của mình tiếp tục tiến lên.

“Ta hỏi người đấy!” Thác Bạt Yến thấy Quân Mặc Thần muốn đi, vội chạy đến trước mặt Quân Mặc Thần ngăn cản đường đi của hắn.

Hôm nay làm sao vậy, sao tất cả mọi người đều thích ngăn trở đường đi của thế tử gia?

Thái giám cung nữ trong cung nhìn thấy tình huống này bước lên phía trước kéo Thác Bạt Yến, “Yến công chúa, vị này là thế tử gia của chúng ta.” Đảng Ngụy chẳng qua là một tiểu quốc, căn bản không có biện pháp so với hoàng triều Thịnh Vinh của bọn họ, một thế tử gia của hoàng triều Thịnh Vinh có thể hơn rất nhiều một công chúa quý giá của Đảng Ngụy!

“Thế tử gia?” Thác Bạt Yến cân nhắc một chút, thì ra là người có địa vị, vậy thì đúng là rất xứng đôi với nàng. “Vậy hẳn tên là gì?”

Thác Bạt Yến đã biết thân phận Quân Mặc Thần, lại vội hỏi tên của Quân Mặc Thần, các thái giám cung nữ đưa mắt nhìn nhau, tặc danh của thế tử gia sao bọn họ có thể gọi thẳng chứ!

Thác Bạt Yến thấy thái giám cung nữ đều không nói liền trực tiếp đi hỏi Quân Mặc Thần.

“Ngươi tên là gì, ta xem trọng ngươi, ngươi phải gả cho ta!”

Hay cho lời thô lộ trực tiếp!

Người bên cạnh nhìn thấy, vội khuyên can Thác Bạt Yến, “Yến công chúa, thế tử gia đã lấy vợ rồi!”

“Lấy rồi? Vậy thì hưu đi.” Thác Bạt Yến rất trực tiếp trả lời, nam nhân nàng xem trọng đương nhiên chỉ có thể là của nàng, nàng sẽ không cùng với những nữ nhân thân phận thấp kém chia sẻ một người nam nhân đâu, ở Đàng Ngụy bọn họ, nam nhân đều chỉ có thể cưới một lão bà.

Đúng lúc này, thái hậu nương nương chậm hơn Thác Bạt Yến một bước cũng đã tới nơi, thái hậu nương nương cũng đã nghe được lời thô lộ của Thác Bạt Yến đối với Quân Mặc Thần, thái hậu thầm mừng rỡ, vốn bà còn đang lo lắng muốn công chúa Đàng Ngụy đáp ứng gả cho Quân Mặc Thần bị bệnh đã lâu sẽ có ngăn trở rất lớn, nếu Thác Bạt Yến không đồng ý, cho dù đối phương chỉ là một tiểu quốc, nàng cũng không thể bắt buộc Thác Bạt Yến, khiến người trong thiên hạ chê cười hoàng gia bọn họ. Hiện tại chính Thác Bạt Yến nói muốn gả cho Quân Mặc Thần, vậy bà chỉ cần biết thời biết thế là được rồi.

“Yến công chúa, ai gia mới vừa nghe thấy ngươi nói muốn gả cho Thần Nhi có thật chứ?” Trong lòng thái hậu đã có tính toán.

“Thái hậu nương nương, người nói Thần Nhi là chỉ hấn à? Ta muốn gả cho hấn.” Thác Bạt Yến chỉ vào Quân Mặc Thần nói.

Thái hậu dửng dưng hào phóng gật đầu, sau đó hỏi ý kiến của Quân Mặc Thần, “Thần Nhi, con cảm thấy thế nào? Vị này chính là Yến công chúa của Đàng Ngụy, là một nữ tử hoạt bát thẳng thắn, ngược lại rất thích hợp với con.”

“Khụ khụ khụ... Hồi thái hậu nương nương, thần đã có thể tử phi, khụ khụ.” Quân Mặc Thần vừa khụ vừa trả lời, “Huống chi thân thể thần sẽ làm chậm trễ vị Yến công chúa này.”

Lúc này bệnh tình của Quân Mặc Thần đột nhiên tăng lên, cả người càng thêm lung lay sắp đổ, những người nhìn thấy ở chung quanh đều sợ hết hồn hết vía, thế tử gia người đừng vội đi.

“Thần Nhi, con có điều không biết, Yến công chúa nàng là phúc tinh trước hạ trần, có thể mang đến phúc khí cho con, thành thân với nàng mới có lợi đối với bệnh của con.” Thái hậu trấn an Quân Mặc Thần nói.

Nghe vậy Thác Bạt Yến cũng nói: “Không sao, ta không thêm đề ý việc ngươi sinh bệnh.” Ở Đàng Ngụy bọn họ, trượng phu chết rồi nữ tử có thể tùy tiện tái giá, sẽ không ai nói lời ong tiếng ve gì, đãi ngộ cũng giống với nữ tử mới gả, không giống ở hoàng triều Thịnh Vinh, nữ tử tái giá thật giống như thấp hơn người khác một đoạn vậy.

“Thần Nhi, con nghe xem, Yến công chúa thật khéo hiểu lòng người, nếu như con có một vị hiền thê mang theo phúc khí như vậy, thì đó là may mắn của con đó.” Thái hậu rất hài lòng với biểu hiện của Thác Bạt Yến, dù nói gì thì hôn sự này bà cũng muốn tác thành.

“Khụ khụ... Hồi thái hậu nương nương, vị Yến công chúa này chính là công chúa của một nước, để nàng làm sủng phi của thần không khỏi có chút ủy khuất, khụ khụ, theo ý kiến của thần thái hậu vẫn nên tuyển chọn người khác đi, khụ khụ...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cái người bên kia, ngươi vừa ý không?

“Vậy đành phải ủy khuất thế tử phi hiện giờ của con lui xuống làm sủng phi thôi.” Thái hậu vốn đã không thích Vân Thanh Nhiễm, lấy thân phận cùng thanh danh của nàng ở kinh thành, để cho nàng làm sủng phi của phủ Trần Nam vương là đã nâng cao nàng ta rồi.

Thử hỏi một chút, một người nếu không có vấn đề gì, thì làm sao lại đột nhiên bị điên? Nhưng mà đã điên lâu như vậy rồi, một nữ nhân như thế, thì có vị công tử thế gia nào dám thú nàng? Đến quý tộc bình thường còn không muốn thú, huống chi là thế tử gia của phủ Trần Nam vương!

Nghe thái hậu nói những lời này, Quân Mặc Thần không nhanh không chậm ngẩng đầu lên nhìn Thác Bạt Yến, đây là lần hấn nhìn Thác Bạt Yến lâu nhất, “Nàng ta rất xấu, bản thế tử không thích.”

Xấu?

Vị công chúa Đàng Ngự này xấu chỗ nào?

Mặc kệ là nhìn theo góc độ nào, đây rõ ràng là một mỹ nhân đấy có được không?

“Thần Nhi, con cẩn thận ngắm lại xem, đôi phượng mâu của Yến công chúa có thể so với vì sao trên trời, đôi môi đỏ tươi như hoa đỗ quyên nở rộ, hai hàng lông mày như đôi lá liễu, không hề thua kém tú nữ được tuyển vào trong cung. Thần Nhi có phải không thích cách ăn mặc của Yến công chúa hay không? Thế thì không có vấn đề gì, trở về sẽ để Hoa ma ma đặt cho Yến công chúa mấy bộ y phục trong cung chúng ta, con sẽ không còn cảm thấy không quen nữa.” Thái hậu tiếc hận nói.

Thái hậu nói những lời này tuy rằng có chút cảm tình cá nhân bên trong, nhưng mà cũng là nói thật, bộ dạng Thác Bạt Yến xác thực hết sức xinh đẹp, nghe nói nàng không chỉ được xưng là phúc tinh giáng thế của Đàng Ngự, còn là đệ nhất mỹ nhân của Đàng Ngự.

Quân Mặc Thần đối với những lời thái hậu nói, một chút cũng không ủng hộ, chỉ nghe hần tỉnh tể kể ra, “Ánh mắt này, không sáng ngời như ái phi, cái mũi này, không cao thẳng bằng ái phi, cũng không đẹp như ái phi, còn về đôi môi kia, sáng thế này thì nhìn thấy cũng không tệ lắm, chỉ là nếu so sánh với ái phi, liền cảm thấy còn không bằng miệng heo...”

Quân Mặc Thần rất ghét bỏ kể ra những chỗ không bằng Vân Thanh Nhiễm trên người Thác Bạt Yến, khiến Thác Bạt Yến tức giận không nhỏ.

Thác Bạt Yến nghe vậy bỗng cảm thấy vô cùng ủy khuất, nàng nhào vào trong lòng thái hậu nương nương, hướng thái hậu khóc lóc kể lể, “Thái hậu nương nương, ta đâu có xấu đến thế, vì sao hần phải nói ta như vậy chứ...”

Thác Bạt Yến biết thái hậu hướng về nàng, liền khóc không kiêng nể gì.

Tiểu mỹ nhân rơi lệ luôn làm cho người ta thương tiếc.

“Được rồi, Yến công chúa đừng khóc.” Thái hậu thấy Thác Bạt Yến khóc thành như vậy, cũng có chút không đành lòng, liền nhẹ nhàng mà vỗ lưng Thác Bạt Yến an ủi nàng.

“Hoa ma ma, đi mời thế tử phi đến đây.” Nếu không ra tay bên Quân Mặc Thần được, thái hậu liền muốn xuống tay nơi Vân Thanh Nhiễm.

“Nô tài lĩnh chỉ.” Sau khi Hoa ma ma lĩnh chỉ, có chút nghi hoặc, thế tử gia ở đây, vậy thế tử phi ở đâu?

“Nàng ta được cửu hoàng tử đưa đến điện Lăng Vân rồi!” Vân Yên Nhiên vừa mới được hạ nhân giúp đỡ lên khỏi ao, lúc này cả người ướt đầm, bộ dáng cực kỳ khó coi.

Nếu không phải trên người nàng ta còn mặc cung trang biểu thị thân phận của công chúa, thì mọi người gần như không nhận ra được nàng ta.

Thế tử phi đi theo cửu hoàng tử? Đi đến điện của cửu hoàng tử? Trong khi thế tử gia còn ở nơi này!

“Hoang đường!” Thái hậu giận giữ quát một tiếng, Vân Thanh Nhiễm này thật đúng là hồ nháo! Nàng cũng không nhìn xem bản thân nàng có thân phận gì! Nếu Thần Nhi đi cùng nàng đến nơi ở của Minh Uyên thì cũng thôi đi, đằng này nàng ta là một phụ nhân lại có thể một mình đi theo một hoàng tử, nếu như truyền ra ngoài, thì thế diện hoàng gia bọn họ đều bị nàng ta làm cho mất hết! “Còn không mau đi mang nàng ta tới đây cho ta!”

Nghe thấy khẩu khí nói chuyện của thái hậu cũng biết thái hậu thực sự tức giận.

Bản thân Vân Yên Nhiên hiện rất chật vật, nhưng nghe thấy giọng nói mang theo tức giận của thái hậu thì rất vừa lòng với lời mình vừa nói ra, nàng nói là sự thật, không biết liêm sĩ chính là người điên Vân Thanh Nhiễm kia!

Một lát sau, Vân Thanh Nhiễm được Hoa ma ma mang về điện Từ Ngọc, cả Dạ Minh Uyên cũng cùng đi theo.

“Thần thiếp thỉnh an thái hậu.”

“Nhi thần thỉnh an thái hậu.”

Hai người lần lượt hướng về phía thái hậu thỉnh an.

Mất thái hậu lạnh lùng nhìn thoáng qua Vân Thanh Nhiễm, chuyện hôm nay sẽ tính với nàng ta vào ngày khác, thái hậu tính toán như vậy hoàn toàn là vì không muốn làm to chuyện, dù sao cũng không phải việc gì to.

“Thế tử phi, hôm nay ai gia đến tìm ngươi là vì muốn cho thế tử gia nạp phi, vị này là Yến công chúa của Đàng Ngự.” Thái hậu nương nương tiền lễ hậu binh, muốn thông báo với Vân Thanh Nhiễm trước, nếu không được thì sẽ hạ chỉ.

Lúc này Thác Bạt Yến đã lau khô nước mắt, vừa rồi khi Vân Thanh Nhiễm mới tiến vào nàng ta đã nhìn chằm chằm Vân Thanh Nhiễm, nàng ta cũng muốn nhìn xem nữ nhân đều hơn nàng ta kia có bộ dáng thế nào!

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng quả thực Vân Thanh Nhiễm có được ngũ quan khiến cho mọi nữ nhân đều ghen tị, hừ! Gầy quá, vừa nhìn đã biết không được mấy lạng thịt!

“Người chính là thể tử phi à?” Ngưu khí Thác Bạt Yến nghe qua đã thấy tràn ngập địch ý đối với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm ở điện Lăng Vân nhìn thấy Hoa ma ma cũng biết đang đợi nàng chính là một hồi hồng môn yến, nàng nhìn mọi người ở trong điện Từ Ngọc một vòng, trừ bỏ một số người có tâm tư, thì đều là bộ dạng xem kịch vui.

Vân Thanh Nhiễm đi đến trước mặt Quân Mặc Thần, “Cái người bên kia, người vừa ý không?” Vân Thanh Nhiễm trực tiếp chỉ vào Thác Bạt Yến, hỏi Quân Mặc Thần.

Câu hỏi này của thể tử phi thật đúng là trực tiếp!

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần vừa ho vừa lắc đầu, “Ái phi phải tin tưởng bản thể tử đối với nàng một mảnh tình si có thiên địa chứng giám, khụ khụ khụ...”

Câu nói phía sau chỉ sợ chính Quân Mặc Thần cũng không tin.

“Được rồi, ta đã biết. Câu sau có thể lược bớt.”

Vân Thanh Nhiễm chỉ muốn hỏi ý kiến Quân Mặc Thần một chút, dù sao thái hậu muốn nữ nhân này làm phi tử của hần, nếu hần vừa ý, nàng liền gặt đầu, cho nữ nhân kia hầu hạ hần, chỉ cần hần có phúc khí cùng năng lực để hưởng lạc, nàng tuyệt đối không có ý kiến.

Bất quá Quân Mặc Thần không đồng ý, vậy thì nàng hà tất không có việc gì lại để nữ nhân đó ở trước mặt làm tổn thương hai mắt của mình chứ? Sau này thú về chẳng phải nàng sẽ buổi sáng thấy buổi tối thấy ngày ngày đều nhìn thấy à.

“Thể tử phi, đây là ai gia hỏi ý kiến của người, người hỏi Thần Nhi làm cái gì?” Thái hậu không vui nói.

“Thật xin lỗi, thần thiếp không đồng ý.” Vân Thanh Nhiễm rõ ràng trực tiếp từ chối.

Đúng, là ngay trước mặt thái hậu, bác bỏ mặt mũi bà ta, chính là không nể mặt!

“Người nói cái gì?” Thái hậu nhíu mày, tức giận lại tăng thêm một bậc.

“Thần thiếp không đồng ý để vị công chúa Đảng Ngụy này gả đến phủ Trần Nam vương. Thứ nhất, không lâu nữa muội muội của thần thiếp sẽ xuất giá đến Đảng Ngụy, về sau sẽ là mẫu phi của công chúa điện hạ, tính như vậy thần thiếp hẳn là trưởng bối của Yến công chúa, vậy thể tử gia đương nhiên cũng được tính là trưởng bối của Yến công chúa, thần thiếp làm sao có thể để cho thể tử gia thú một người có vai vế nhỏ hơn hần đây? Thứ hai, thần thiếp vừa mới thành hôn với thể tử gia không lâu, thể tử lại nạp sủng phi, vậy người trong kinh thành này, hay cả người trong thiên hạ chẳng phải sẽ chê cười thần thiếp sao? Thần thiếp không có lý do gì để chính mình đeo chuyện chê cười này trên lưng. Thứ ba, cũng là trọng yếu nhất, chỉ một mình thần thiếp mà thể tử gia đã phải cố gắng, hiện tại thêm một người, thần thiếp sợ rằng thân thể thể tử gia không chịu được.”

Tim lý do cự tuyệt? Đưa tay tùy tiện có thể vơ được một đồng. Vân Thanh Nhiễm tùy tiện giơ ngón tay ra cũng đếm được một loạt.

Hay cho mồm miệng sắc bén!

Mọi người bên trong điện Từ Ngọc đưa mắt nhìn nhau, đây thật sự là tiểu thư bị điển nhiều năm? Sao thoát nhìn còn minh mẫn hơn so với người có đầu óc bình thường nhiều năm chứ? Nghe xem, những điều điều khoản khoản kia đều nói rất rõ ràng!

Thác Bạt Yến nghe xong liền tức điên, nàng ta gặm chân, đem ánh mắt mong mỏi hướng về phía thái hậu, hy vọng thái hậu làm chủ cho mình, “Thái hậu nương nương! Ta, ta...”

Thái hậu bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm làm cho có chút lung lay, lại nhìn Thác Bạt Yến, tâm liền cứng lại, “Chuyện tình hôm nay ai gia sẽ định đoạt, ai gia làm chủ, ai gia trở về sẽ công đạo với hoàng thượng một tiếng, chuyện của Thần Nhi và Yến công chúa cứ quyết định như vậy đi.”

Thái hậu không giảng đạo lý với Vân Thanh Nhiễm, trực tiếp hạ mệnh lệnh. Bởi vì Thác Bạt Yến là công chúa Đảng Ngụy, cho nên thái hậu muốn tứ hôn thì cần phải bàn bạc qua với hoàng thượng trước.

Vân Thanh Nhiễm nhìn trời lểc mắt xem thường, dựa vào đâu, đây là trực tiếp không coi trọng nàng? Vậy thì còn hỏi ý kiến của nàng làm cái gì? Bọn họ đây là không có ý định giảng đạo lý với nàng à? Được thôi, bọn họ không giảng, nàng cũng không giảng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thần thiếp tận lực không để người thua trận

Vân Thanh Nhiễm nhìn trời liếc mắt xem thường, dựa vào đầu, đây là trực tiếp không coi trọng nàng? Vậy thì còn hỏi ý kiến của nàng làm cái gì? Bọn họ đây là không có ý định giảng đạo lý với nàng à? Được thôi, bọn họ không giảng, nàng cũng không giảng.

Đang lúc thái hậu nghĩ rằng chuyện này ván đã đóng thuyền, Vân Thanh Nhiễm bỗng nhiên có hành động, nàng chậm rãi đi đến trước mặt Thác Bạt Yến, “Nếu Yến công chúa đã muốn vào phủ Trần Nam Vương, định làm phi tử của thế tử gia, vậy thì phải tuân theo quy củ của phủ Trần Nam Vương, nếu thắng được ta, ta sẽ đồng ý để ngươi vào cửa.”

Phủ Trần Nam Vương lúc nào thì có quy củ như vậy. Sao bọn lại chưa từng nghe nói qua?

Đừng nói thái hậu nương nương, Cửu hoàng tử cùng với những người liên quan khác cũng không nghe nói qua, ngay cả Quân Mặc Thần cũng chưa từng nghe nói.

Đương nhiên tất cả mọi người đều chưa được nghe nói, đây là do Vân Thanh Nhiễm vừa mới định ra, như thế nào? Thân là thế tử phi chính quy của phủ Trần Nam Vương, định ra quy củ mà thôi, ai có ý kiến? Có ý kiến thì tha đi chém đầu ba phút rồi trở về!

“Làm thế nào để thắng ngươi? Ngươi muốn cùng ta so cái gì?” Lòng háo thắng của Thác Bạt Yến bị Vân Thanh Nhiễm kích động ra, vừa rồi những lời khen ngợi Vân Thanh Nhiễm hạ thấp nàng của Quân Mặc Thần còn đang quanh quẩn trong lòng của nàng, si nhục như vậy làm sao có thể nói nhảm là nhảm cho được?

“Chỉ cần thắng ta là được, về phần so cái gì.” Vân Thanh Nhiễm đánh giá Thác Bạt Yến trong chốc lát, “Ta nghe nói người Đàng Ngụy các ngươi thiện kỵ thiện xạ, không bằng chúng ta so cưỡi ngựa bắn cung một lần đi.”

Hoàng triều Thịnh Vinh thượng võ, võ học tu vi cao, cho dù là nữ tử cũng được trao cho địa vị xã hội rất cao, rất nhiều gia tộc đều lấy ra một hai tộc nhân võ nghệ cao cường làm vẻ vang, đối với kỵ mã xạ tiễn rất nhiều gia tộc cũng đều đề cử nữ của mình học tập, đương nhiên cũng phải có điều kiện học tập mới được.

Tỷ như Vân Thanh Nhiễm, lúc bảy tám tuổi đã bị điên rồi, làm sao có cơ hội đi học tập mấy thứ này?

Mà Đàng Ngụy, bởi vì ảnh hưởng hoàn cảnh địa lý, so với việc hoàng triều Thịnh Vinh chú trọng nội lực và chiêu thức võ công, Đàng Ngụy càng am hiểu về kỵ xạ. Bọn họ là một dân tộc ngay cả đứa nhỏ ba tuổi cũng biết cưỡi ngựa bắn cung.

Vân Thanh Nhiễm đây là tiêu biểu của việc tự đi tìm chết!

Thác Bạt Yến đang lo không có cơ hội có thể phơi bày một chút phong thái của nàng, thì chính Vân Thanh Nhiễm đã đưa tới cho nàng cơ hội, nàng ta hẳn không biết Thác Bạt Yến nàng ba tuổi đã biết cưỡi ngựa, năm tuổi có thể giương cung, mười ba tuổi đã được đi theo phụ hoàng rong ruổi sa trường rồi!

Vân Thanh Nhiễm so cưỡi ngựa bắn cung với nàng? Vậy thì làm sao có được phần thắng! Nàng thắng chắc rồi!

Không riêng Thác Bạt Yến cho rằng như vậy, kỳ thật tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

“Đây chính là do thế tử phi nói, không cho phép hối hận!” Cho dù nàng ta muốn hối hận, nàng cũng sẽ không cho nàng ta cơ hội này, lời này nàng nghe thấy được, thái hậu nương nương bọn họ cũng đều nghe thấy được, nàng ta muốn chối cãi cũng không xong.

Vân Thanh Nhiễm thần nhiên cười một tiếng, “Đương nhiên sẽ không.”

Thái hậu nương nương vốn cảm thấy hành động đột nhiên xảy đến của Vân Thanh Nhiễm rất không ổn, nhưng nhìn thấy hướng phát triển của tình huống này, ngẫm lại mới cảm thấy cũng không có gì không tốt, cứ như vậy là có thể ngăn được miệng mọi người, lại cho Thác Bạt Yến một cơ hội biểu diễn, ngược lại quả thật là một chuyện tốt.

Suy nghĩ như vậy, thái hậu nương nương cũng cho phép yêu cầu mà Vân Thanh Nhiễm đưa ra.

Nói lại, Vân Thanh Nhiễm này đang rất tốt, đầu óc đung vào đầu lại đưa ra yêu cầu như thế với Thác Bạt Yến?

Mà yêu cầu này đưa ra cũng không hợp lý, tình trạng bản thân nàng thế nào trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, về phần Thác Bạt Yến có khả năng gì, mọi người cũng có thể đoán được một phần.

Sự việc được thái hậu cho phép, là đã có thể thoải mái tiến hành rồi. Mọi người di giá đến Hiệu Luyện Trường được sắp đặt trong cung, đây là nơi đặc biệt để thành viên hoàng thất luyện tập cưỡi ngựa bắn tên, tổ tiên có được thiên hạ, con cháu đời sau đương nhiên không thể lười biếng.

Quân Mặc Thần chậm rãi đứng dậy, ở bên tai Vân Thanh Nhiễm nói nhỏ: “Chẳng lẽ ái phi muốn đem bản thế tử thua trận?”

Vân Thanh Nhiễm cùng Thác Bạt Yến tỷ thí nói trắng ra là lấy Quân Mặc Thần làm tiền đặt cược, đáng thương cho thế tử gia!

“Tạm thời nhìn ngươi vẫn rất thuận mắt, thua trận thì hơi đáng tiếc, ta sẽ hết sức không để ngươi thua trận, cho dù là muốn để ngươi thua người khác, thì

ít nhất cũng không phải là công chúa Đảng Ngự này, nàng ta ngổ ngược như vậy ta sợ thế tử gia người ăn không tiêu.” Nụ cười trên mặt Vân Thanh Nhiễm tràn đầy tự tin.

“Khụ khụ... lời này của ái phi không đúng rồi, ngang ngược hơn nữa bản thế tử đều có thể chịu được, công chúa Đảng Ngự kia cũng không bằng ái phi nàng nha, khụ khụ khụ, cho nên ái phi lo lắng dư thừa rồi.”

“Thế tử gia cần phải hiểu rõ, hiện tại đối ý vẫn còn kịp, nếu người thật sự cảm thấy Yến công chúa người ta không tệ, thì thần thiếp có thể thuận nước giong thuyền giúp người hoàn thành ước vọng.” Vân Thanh Nhiễm thoải mái nói, thế tử phi này là nàng nhất được, coi như là yêu cầu của chính nàng và Quân Mặc Thần, nhưng cũng không thể cản đường tình cảm của người ta được, không phải sao!

Thấy Vân Thanh Nhiễm nói đến hào phóng như vậy, Quân Mặc Thần “Ha ha” cười tà hai tiếng, “Sao có thể chứ, bản thế tử mới mất mong chờ, cung chúc ái phi mở cờ thắng lợi.” Sau đó Quân Mặc Thần theo sau thái hậu bọn họ lên vị trí khán đài.

Lúc Dạ Minh Uyên đi qua bên người Vân Thanh Nhiễm, nhìn không được dừng bước lại, nhỏ giọng nói với Vân Thanh Nhiễm, “Có gì có thể giúp được người không?”

Vân Thanh Nhiễm lắc lắc đầu, “Đa tạ Cửu điện hạ, ta nghĩ hẳn là không cần.”

Dạ Minh Uyên không biết phần tự tin này của Vân Thanh Nhiễm là từ nơi nào tới, nhưng nụ cười tự tin kia của nàng rất chói mắt, khiến cho hắn thoáng hốt hoảng, đột nhiên nhớ tới chuyện lúc trước, hắn bỗng cảm thấy Vân Thanh Nhiễm tựa hồ sẽ lại mang đến kinh hi cho hắn.

“Được, nếu người thắng, đêm nay ta sẽ thiết yến ở trong cung chúc mừng người.” Dạ Minh Uyên cười nói với Vân Thanh Nhiễm.

“Ta nhớ kỹ, lát nữa sẽ đến đòi người, tuy rằng ta không uống rượu, nhưng món ngon trong cung thì không thể thiếu.” Vân Thanh Nhiễm nói.

Hình ảnh Dạ Minh Uyên cùng Vân Thanh Nhiễm thì thầm nói nhỏ đã rơi vào trong mắt thái hậu nương nương đang ở trên đài, Vân Thanh Nhiễm này, hành vi không đứng đắn, phượng mi của thái hậu nương nương nhìn lại, chán ghét đối với Vân Thanh Nhiễm lại càng sâu sắc thêm vài phần.

Hai thái giám phụ trách Mã Phòng trong cung dắt đến cho Vân Thanh Nhiễm cùng Thác Bạt Yến mỗi người một con ngựa, vì công bằng, hai con ngựa bất luận là tuổi hay là sức của đôi bàn chân đều không khác biệt nhau.

Thác Bạt Yến sờ sờ cổ ngựa, vẻ mặt ghét bỏ, con ngựa này so với Đảng Ngự bọn họ đều thấp hơn một cái cái đầu, lại nhìn bộ dạng ủ rũ này, vừa nhìn cũng đã biết không phải ngựa gì tốt.

Nếu không phải thấy con của Vân Thanh Nhiễm cũng là bộ dáng chết giống vậy, nàng ta nhất định bắt bọn hắn đổi một con khác, nếu không được thì đổi thành con ngựa Đảng Ngự lúc bọn họ đến đã cưới.

Hai người Vân Thanh Nhiễm và Thác Bạt Yến lần lượt lên ngựa.

Ở trước mặt bọn họ là bãi cỏ trống trải, là đường băng, mà ở hai bên đường băng phân bố rất nhiều bia ngắm, Vân Thanh Nhiễm và Thác Bạt Yến từ trên đường băng rộng lớn này chạy như bay, hai người đều tự bắn bia ngắm một bên, cuối cùng dựa theo kết quả hai người bắn trúng để định thành tích của hai người.

Trên khán đài, Quân Kiệt bên người Quân Mặc Thần lo lắng cho Vân Thanh Nhiễm, “Gia, thế tử phi nương nương sẽ cưỡi ngựa à? Vạn nhất ngã từ trên lưng ngựa xuống, nàng gầy yếu như vậy...”

Thế tử phi gầy yếu tất cả mọi người đều rõ như ban ngày, chỉ từ cánh tay nàng thỉnh thoảng lộ ra cũng có thể thấy được điều đó.

Quân Mặc Thần dùng một bàn tay chống đỡ đầu của mình, lấy tư thế cực kỳ tao nhã quan sát trận đấu sắp diễn ra của Vân Thanh Nhiễm và Thác Bạt Yến, ngay lúc Quân Kiệt lo lắng muốn chết, hắn ngược lại có vẻ rất nhân nhả.

“Ai biết được, cũng không biết sau khi ngã xuống nàng gầy ốm nhỏ như vậy có thể mất mạng hay không.”

Ầy ầy ầy, thế tử gia, đừng nói khùng bô như vậy có được không? Cái gì có mạng mất mạng, quá dọa người rồi, cái người mà người đang nói kia chính là thế tử phi mà người vừa bảo là si tình một mảnh với nàng đó!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Bắn tên trộm? Tự mình chuốc lấy cực khổ!

“Ai biết được, cũng không biết sau khi ngã xuống nàng gầy ốm nhỏ như vậy có thể mất mạng hay không.”

Ầy ầy ầy, thế tử gia, đừng nói khủng bố như vậy có được không? Cái gì có mạng mất mạng, quá dọa người rồi, cái người mà người đang nói kia chính là thế tử phi mà người vừa bảo là si tình một mảnh với nàng đó!

Trên Hiệu Luyện Trường, Vân Thanh Nhiễm và Thác Bạt Yến đang chuẩn bị sắp xếp.

Thác Bạt Yến đối với bản thân tràn ngập tin tưởng, thắng được nữ nhân không có mấy lạng thịt trên người mà thôi, nàng không cần dùng toàn lực.

Trận đấu bắt đầu, hai con ngựa đồng thời chạy như bay, Thác Bạt Yến không hổ là công chúa lớn lên trên ngựa, tư thế oai hùng, động tác kéo cung liền mạch lưu loát, “vù vù vù” mấy mũi tên bay ra, mỗi một tên đều chuẩn xác bắn trúng mục tiêu, hơn nữa phần lớn đều trúng hồng tâm, chỉ có một hai tên lệch đi một chút.

Thác Bạt Yến vẫn luôn tự tin, sau đó kéo dây cung, thay đổi phương hướng, quay đầu trở về, nàng ta hơi nhanh hơn Vân Thanh Nhiễm một chút, lúc nàng ta quay đầu thì Vân Thanh Nhiễm mới chạy xong toàn bộ chặng đường.

Thác Bạt Yến nhìn Vân Thanh Nhiễm, trong lòng nhất thời xuất hiện ý đồ xấu, một lần nữa nàng ta lại giương cung lên, lắp tên, bắn về phía Vân Thanh Nhiễm.

Trong nháy mắt khi mũi tên kia bay ra, một đám người ở trên khán đài kinh ngạc, tâm một số người giống như bị một đôi tay vô song bóp nghẹt.

Quân Kiệt là một đại nam nhân cũng sợ đến mức thiếu chút nữa kêu ra tiếng, hắn đúng là miệng quạ đen! Quân Kiệt thật sự muốn đánh mình một bạt tai.

Đồng dạng lo lắng còn có Dạ Minh Uyên, lông mày xinh đẹp của hắn nhíu thật chặt, khoảng cách xa như vậy, cho dù hắn lập tức điểm chân bay đến, cũng không kịp cứu Vân Thanh Nhiễm.

Trên mặt Quân Mặc Thần không biến hóa, chỉ có bàn tay vốn nhàn tản vịn trên xe lăn là đã cứng ngắc.

Vân Thanh Nhiễm đối mặt với mũi tên đột nhiên bay về hướng nàng, trong lòng thầm mắng, dựa vào đâu, thật sự coi nàng thành cái thìa à?

Chỉ thấy thân hình mềm mại của Vân Thanh Nhiễm khẽ ngửa ra sau, tay phải đồng thời vươn ra, dùng một tay bắt lấy mũi tên bay đến từ không trung kia!

Này vẫn chưa hết, ngay sau khi tiếp được mũi tên kia liền chuyển đầu tên, tay cầm tên ném về phía trước, mũi tên nhọn y nguyên lúc đầu bay trở về.

Tuy rằng dùng tay ném tên đi sẽ không có lực như dùng cung, tốc độ đương nhiên cũng không nhanh như vậy.

Nhưng đối với Thác Bạt Yến quá mức tự tin mà nói, mũi tên nhọn như vậy cũng đã là đòi mạng, bởi vì căn bản nàng ta không nghĩ rằng mũi tên mình bắn ra còn có thể bị ném trở về!

Mọi người còn chưa từ kinh ngạc trước hồi phục lại, Vân Thanh Nhiễm đã làm cho mọi người một kinh hãi khác lớn hơn.

Ai có thể nghĩ rằng Nhị tiểu thư bị điên nhiều năm của tướng phủ lại có thân thủ lợi hại như vậy?

Quân Kiệt phản ứng trực tiếp nhất, miệng mở lớn, đây là cái tình huống gì? Lẽ nào thế tử phi của họ kỳ thật là cao thủ ẩn giấu? Giống như gia của bọn họ? Cho nên hai người này mới ở cùng một chỗ?

Dạ Minh Uyên buông lỏng tâm đồng thời cũng sinh ra hứng thú nồng đậm đối với Vân Thanh Nhiễm, đầu tiên là mang theo hấn đột phá sương mù, lại thông hiểu thành phần khói mê, nay còn có thân thủ hơn người như vậy, tuy rằng chiêu vừa rồi không dùng chút nội lực nào. Nhị tiểu thư tướng phủ, là người điên trong miệng dân chúng kinh thành, từng bởi vì liên tiếp cắn người bị thương và đụng chạm quý nhân mà biến mất trong tầm mắt mọi người, rốt cục trên người Vân Thanh Nhiễm có chứa bao nhiêu bí mật?

Sau khi Thác Bạt Yến bắn tên cũng không nhìn Vân Thanh Nhiễm nữa, ai ngờ bản thân vừa quay đầu lại, con ngựa còn chưa kịp chạy đi hai bước, trên bả vai đã trúng một mũi tên, đau đớn tận xương tủy đột nhiên như vậy, khiến Thác Bạt Yến đau nửa ngày cũng không biết vì sao mình lại trúng tên.

Thác Bạt Yến hấn nên may mắn, nếu người mà nàng ta gặp được không phải Vân Thanh Nhiễm hiện tại, thì mũi tên này nhất định không đơn giản là chỉ đâm trúng bả vai của nàng ta như vậy, mà sẽ là trái tim, đâm vào thân thể nàng ta cũng sẽ không chỉ có hai phân đó thôi đâu, mà có thể sẽ là ba phân, thậm chí còn sâu hơn.

Bả vai trúng tên, máu tươi nhuộm đỏ quần áo Thác Bạt Yến, đau đớn khiến cho Thác Bạt Yến thiếu chút nữa ngã xuống, may mắn thái giám cung nữ xung quanh thấy thế tiến lên đỡ lấy nàng ta.

Thác Bạt Yến được thái giám và cung nữ đỡ xuống, lạng một lúc lâu, Thác Bạt Yến mới đưa ánh mắt thù địch dừng lại trên người Vân Thanh Nhiễm, “Là người?”

Nơi này chỉ có nàng ta và Vân Thanh Nhiễm cầm cung tên trên tay, không phải Vân Thanh Nhiễm thì còn có thể là ai?

Đối mặt với chất vấn của Thác Bạt Yến, câu trả lời của Vân Thanh Nhiễm là...

“Giá!” Vân Thanh Nhiễm cho ngựa một roi, trước chạy xong đã rồi nói sau! Trước thắng được chiến lợi phẩm là thể tử bệnh này đã!

Vân Thanh Nhiễm không hề nghỉ ngơi là người dẫn đầu chạy xong, lại quay đầu nhìn mục tiêu bên kia của Vân Thanh Nhiễm, mỗi một tên đều trúng hồng tâm, thành tích cao hơn Thác Bạt Yến.

Vì thế Vân Thanh Nhiễm chắc chắn là người thắng cuộc, chỉ cần là người thì đều có thể đoán được, cho dù là người muốn bắt công, đối mặt với tình huống như vậy, cũng không còn lòng nào có thể thiên vị.

Bà vai Thác Bạt Yến trúng tên, được thái giám cung nữ nâng đỡ xuống ngựa, đau đớn khiến Thác Bạt Yến lại một lần nữa khóc lên, nàng ta cũng không để cho những người khác đến giúp nàng ta xử lý miệng vết thương, dùng tay trái bịt bà vai bên phải rồi vọt tới trên khán đài, quỳ xuống trước mặt thái hậu nương nương, “Thái hậu nương nương người phải làm chủ cho ta!”

Đối mặt với Thác Bạt Yến, thái hậu cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ, chính Thác Bạt Yến còn không biết mũi tên này trúng mình như thế nào, nhưng thái hậu bọn họ ở trên khán đài đều nhìn thấy tất cả!

“Thái hậu nương nương...” Thấy thái hậu chậm chạp không nói, Thác Bạt Yến cũng nóng nảy.

Sau đó chỉ thấy Vân Thanh Nhiễm tao nhã đi lên khán đài, nhìn Thác Bạt Yến khóc đỏ mắt, chịu đựng đau nhức tổ khổ với thái hậu, Vân Thanh Nhiễm liền bật cười một tiếng, “Ta nói Yến công chúa này, không thể tưởng được người còn có ham mê như vậy? Lại có thể lấy tên đâm mình chơi? Bản cung lúc trước đã từng nghe nói có một số người thích ngược, không có việc gì liền thích tra tấn chính mình, lấy việc tàn phá thân thể của mình làm thú vui, trước đây ta chỉ là nghe đồn, không ngờ hôm nay lại được chứng kiến tận mắt!”

“Người nói hươu nói vượn cái gì vậy, rõ ràng là người kẻ ác độc bắn tên vào ta trong trận đấu, bụng dạ khó lường, người là tiểu nhân!” Thác Bạt Yến lên án Vân Thanh Nhiễm.

Thác Bạt Yến cho rằng mũi tên kia nàng ta bắn Vân Thanh Nhiễm không trúng, sau đó Vân Thanh Nhiễm lại dùng tên bắn nàng ta, tuy rằng chuyện này mở đầu là do nàng ta khơi mào, nàng ta cũng hướng về phía Vân Thanh Nhiễm bắn tên, nhưng mà người bị thương là nàng ta, cũng không tin thái hậu nương nương không làm chủ cho nàng ta!

Thác Bạt Yến tự cho rằng thân phận của mình so với Vân Thanh Nhiễm thì cao quý hơn nhiều, do đó thân thể nàng ta cũng quý giá hơn Vân Thanh Nhiễm.

“Yến công chúa, tội danh lớn như vậy bản cung không dám đương nổi, Yến công chúa không ngại thì nhìn mũi tên trên bà vai của người một chút, trên đuôi tên là màu đỏ, đó là tên mà công chúa dùng, đuôi tên mà bản cung dùng đều được phun thuốc màu lam. Về điểm này thái hậu nương nương, cửu điện hạ, thể tử gia cùng tất cả mọi người ở đây đều có thể làm chứng cho bản cung!” Vân Thanh Nhiễm nhẹ nhàng cười, muốn vô lại với nàng? Trước đi về rèn luyện cho tốt đi đã rồi nói sau!

Thác Bạt Yến cúi đầu nhìn thoáng qua mũi tên còn cắm trên vai nàng chưa được nhổ xuống, đuôi tên quả nhiên là màu đỏ!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Đây là chiêu thức phòng sỏi

“Xem đi, đây là mũi tên của chính công chúa điện hạ mà, nếu không phải công chúa điện hạ người thích tự mình hại mình... Chẳng lẽ nào, công chúa điện hạ muốn mượn việc này để oan uổng Bản cung ư?” Vân Thanh Nhiễm ra vẻ kinh hách nói.

Có chút bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm hù đến, Thác Bạt Yến đem ánh mắt cầu xin giúp đỡ ném về phía thái hậu nương nương, “Thái hậu nương nương, người phải làm chủ cho ta!”

Ai ngờ thái hậu nương nương đối với Thác Bạt Yến cũng là vô cùng thất vọng, Thác Bạt Yến quá mức tùy hứng cùng tính trẻ con, vừa rồi trường hợp như vậy, nàng ta cũng dám ở ngay trước mọi người bắn tên trộm về hướng Vân Thanh Nhiễm! Cho dù người muốn diệt trừ Vân Thanh Nhiễm, vậy cũng phải nhìn trường hợp xem phương thức chứ.

Dù rằng Vân Thanh Nhiễm không được thái hậu ưa thích, nhưng đó cũng vẫn là thể tử phi của hoàng triều Thịnh Vinh bọn họ! Sao có thể dung được một công chúa mạn di tùy tiện thương tổn nàng? Nàng ta coi thái hậu là đã chết rồi sao? Có còn để hoàng triều Thịnh Vinh bọn họ vào mắt nữa không?

Thác Bạt Yến tựa hồ còn chưa biết rõ ràng thân phận của nàng ta, Thác Bạt Yến lại coi mình là công chúa kiều ngạo của Đảng Ngụy, hiện giờ là hoàng triều Thịnh Vinh chủ động cầu hòa với Đảng Ngụy bọn họ, cho dù mình làm Vân Thanh Nhiễm bị thương, thì cũng không có gì đáng ngại.

Thế nhưng, đối với hoàng triều Thịnh Vinh mà nói, Đàng Ngự bọn hán không đáng để vào mắt, chẳng qua Thánh Thượng không đành lòng nhìn thấy dân chúng ở nơi giáp giới giữa Thịnh Vinh và Đàng Ngự tiếp tục bị kỵ binh Đàng Ngự gây rối, mà thân mình quốc gia Đàng Ngự này chính là cái gân gà, hoàn cảnh địa lý dễ thủ khó công, nếu như bọn họ xuất động quân đội đi tấn công, sẽ hao phí lượng lớn binh lực, đánh tới đó chẳng qua cũng chỉ là một nơi hoang dã. Với tình hình tính toán như nào cũng đều không có lợi nên mới quyết định muốn hòa thân.

Hiện tại đang chờ thái hậu ra quyết định cuối cùng, thái hậu đối với Thác Bạt Yến đã cực kỳ thất vọng, vốn còn ngóng trông Thác Bạt Yến gả cho Quân Mặc Thần sẽ mang đến phúc khí cho Quân Mặc Thần, nhưng khi kiến thức được một mặt này của Thác Bạt Yến, thái hậu quyết đoán buông tha, cũng không phải buông tha việc tìm phi tần khác cho Quân Mặc Thần, mà là buông tha cho Thác Bạt Yến.

Còn về chuyện này, một chút tâm tình xử lý thái hậu cũng không có, là Vân Thanh Nhiễm bị thương hay là Thác Bạt Yến bị thương, bà đều không đau lòng cũng không quan tâm, yêu ai ai đi, vì lo lắng đến việc Thác Bạt Yến là công chúa Đàng Ngự, thái hậu cũng chẳng muốn truy đuổi chuyện này đến cùng.

Chỉ thấy thái hậu lộ vẻ có chút mệt mỏi, “Ai gia mệt rồi, Yến công chúa không cần thận ngộ thương chính mình, trở về để thái y xem kỹ một chút, chớ để lại sẹo mới được.”

Thái hậu để Hoa ma ma bên người đỡ bà đi xuống khỏi khán đài.

Thái hậu vừa đi, Thác Bạt Yến vội đứng lên, nàng ta phần hận tới gần Vân Thanh Nhiễm, “Người đồ nữ nhân xấu xa, người lại dám đối xử với ta như vậy! Ta nhất định sẽ báo phụ hoàng cùng hoàng huynh báo thù cho ta!”

Nàng ta đây là đang uy hiếp nàng à?

Vân Thanh Nhiễm hào phóng trả lại Thác Bạt Yến một nụ cười ngọt chết người không đền mạng, “Phụ hoàng đại nhân cùng hoàng huynh đại nhân của công chúa điện hạ sẽ tới đây tính sổ với ta hay không ta không biết, nhưng ta biết nếu công chúa điện hạ không nhanh xử lý miệng vết thương của người, nhất định sẽ lưu lại một vết sẹo khó coi muốn chết đó, giống như một con rết hoặc là giống như một con nhện đen chẳng hạn, còn có...”

Vân Thanh Nhiễm vẫn chưa nói xong, Thác Bạt Yến đã kêu to, “Ngự y đâu, ngự y ở nơi nào, mau tìm ngự y đến đây cho Bẩm công chúa!”

Ai, cô nàng này thật đúng là rất ồn ào, nếu có thể ngăn lại, nàng thật muốn chặn đi tiếng hét của Yến công chúa, đỡ để thanh âm của nàng ta cứ một lần rồi lại một lần cường gian lỗ tai của nàng.

Vân Thanh Nhiễm giải quyết xong Thác Bạt Yến, phiền toái lại vẫn chưa chấm dứt.

Chỉ thấy Quân Mặc Thần đối diện nàng cười, rõ ràng sắc mặt khó coi muốn chết, tươi cười lại vẫn có thể sáng lạn đến như vậy, có thể đồng thời có hai loại trạng thái này, Quân Mặc Thần tuyệt đối là người đầu tiên mà Vân Thanh Nhiễm sống nhiều năm như vậy mới nhìn thấy.

“Ái phi dụng tâm đầu thế này, khiến bản thể tử rất cảm động đó!”

Cảm động? Vì sao nàng không tìm được một sợi lông mao nào có quan hệ với thứ gọi là cảm động từ trong ngôn ngữ, trong biểu tình, trong ánh mắt cùng trong động tác của hán vậy hả?

Rõ ràng là cái phần xem kịch vui chiếm đa số!

“Thân thủ của thể tử phi thật tốt, ta rất tò mò thể tử phi học võ công từ lúc nào.” Dạ Minh Uyên cười nói, không chút che giấu lòng hiếu kỳ của hán đối với Vân Thanh Nhiễm.

“Kỹ năng cần thiết để phòng sói mà thôi.” Vân Thanh Nhiễm trả lời.

“Phòng sói?” Dạ Minh Uyên khó hiểu, sói nào?

“Đúng, phòng sói, phòng sắc lang, đối mặt với sắc lang, gặp phải một vài vật thể cứng rắn dạng dài mảnh tập kích về phía mình thì dùng chiêu vừa rồi. Nắm chặt, đảo ngược, đẩy về.” Vân Thanh Nhiễm lại giảng giải chi tiết.

Dạ Minh Uyên thật lâu vẫn chưa hồi thần.

Quân Kiệt tức khắc hóa đá, này, này, này... Vật thể cứng rắn dạng dài mảnh... Nắm chặt, đảo ngược, đẩy về... Làm theo liền tưởng, trong đầu Quân Kiệt dường như nghe thấy một tiếng “rắc”, thanh âm của một thứ gì đó bị gãy...

Trúng đau quá... Thật sự rất đau, Quân Kiệt theo bản năng lui về sau mấy bước, có một loại xúc động muốn ngồi xổm xuống bảo vệ hạ thân của mình.

Quân Mặc Thần nhìn thể tử phi của hán, sau khi khoe miệng giật giật hai cái rất khê, liền ho một trận.

“Khụ khụ... Ái phi, hôm nay bản thể tử rất cao hứng, vì thưởng cho biểu hiện ngày hôm nay của nàng, bản thể tử quyết định đêm nay đến phòng nàng ngủ.” Quân Mặc Thần rất hào phóng mà nói.

Đích xác, thân là phi tử, bất kể là chánh phi hay là sủng phi, có thể nhận được sự sủng hạnh của nam nhân của mình đích xác có thể xem là một loại ban thưởng, thế nhưng...

Ai muốn hấn đến thương cho nàng chứ? Nàng lúc nào thì yêu thích thứ đó hà.

“Thật có lỗi, ta dường như không quá thích thứ này lắm, nếu người thật sự muốn thương cho ta, không bằng đổi thành vàng bạc châu báu, ta chính là một người thô鄙, so với việc ôm khối băng là người đây đi ngủ, ta càng thích ôm những thứ kia đi ngủ hơn, thật sự đấy.” Vân Thanh Nhiễm lập tức cự tuyệt “tặng phẩm” của Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ, ái phi nói như vậy quá tổn thương tâm của bản thể tử rồi... Khụ khụ khụ...”

“Dừng.” Vân Thanh Nhiễm vội hô ngừng, so với việc tranh luận chuyện này cùng Quân Mặc Thần, nàng đối với mỹ thực mà Dạ Minh Uyên đáp ứng nàng càng có hứng thú hơn, “Cửu điện hạ, nhanh mang ta đến nơi của người đi, chúng ta làm nốt việc lúc này còn chưa kịp làm xong, sau đó đi ăn đồ ngon một chút.”

Vừa rồi Vân Thanh Nhiễm được Dạ Minh Uyên mang đến điện Lăng Vân, đang cùng hấn giảng giải về chuyện khỏi mê kia được một nửa, thì thái hậu đã sai người đến gọi bọn họ đi.

Vì thế, thể tử phi Vân Thanh Nhiễm đây vui vui vẻ vẻ theo sát Cửu hoàng tử thảo luận chuyện của bọn họ, để một mình thể tử gia vắng vẻ ở đó.

“Gia, người đừng đi, trong lòng thể tử phi nương nương nàng chỉ là, chỉ là...” Quân Kiệt gãi hòng đầu cũng không tìm được có cho sự “bội tình bạc nghĩa” của Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ, ta dường như đã lâu không nếm qua mỹ vị trong cung rồi...” Quân Mặc Thần như có suy nghĩ nói.

Quân Kiệt gãi gãi đầu cố gắng suy tư một chút, đã lâu à? Hấn nhớ rõ mấy ngày trước thể tử gia vừa mới nếm qua mà... Là hấn nhớ nhầm rồi ư? Còn có, hấn sao lại nhớ rõ gia nhà bọn họ lúc trước dường như cũng không thích ăn đồ trong cung lắm mà, còn từng đánh giá thể này, món ăn ngon lạ trong cung dùng nguyên liệu trân quý, chế biến rườm rà, chỉ được bề ngoài, đã ngấy còn không có vị...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chân gà nện mỹ nhân

“Người có thể đem cái này nghiền nát thành phấn rồi lại trộn vào, viên càng nhỏ, thì có thể khiến cho thời gian trần ngập khói mê trong không khí càng lâu.”

“Sau đó dùng lửa nấu, để cho mấy thứ này bốc hơi, tiếp đó thu lại thứ đã bốc hơi, là có thể nâng cao sự tinh khiết của nó, phương pháp này có tên là chưng cất.”

Vân Thanh Nhiễm giới thiệu và giảng giải kỹ càng cho Dạ Minh Uyên. Lúc Quân Mặc Thần tiến vào điện Lăng Vân đã chứng kiến một hình ảnh như vậy, hai người rất chuyên tâm thảo luận vấn đề, tựa hồ cũng không chú ý thấy hấn đi đến.

“Kỳ thật dùng vật như vậy làm khói mê thì khá lỗi thời, còn có loại thuốc mê tương đối đơn giản mà hiệu quả rất tốt, chờ ta có thời gian, sẽ thử làm một chút ra cho người xem.” Vân Thanh Nhiễm thật ra đã biết Quân Mặc Thần đến đây, chỉ là nàng vẫn tiếp tục nói với Dạ Minh Uyên, không ngừng đầu lên nhìn Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần ho khan vài tiếng.

Dạ Minh Uyên thấy Quân Mặc Thần đến, liền khen ngợi Vân Thanh Nhiễm với Quân Mặc Thần: “Mặc Thần, Thanh Nhiễm thực sự rất lợi hại, lại có thể biết nhiều thứ như vậy, sợ rằng thái phó cùng quốc sư cũng không biết đến!”

Một tiếng “Thanh Nhiễm” gọi thật thân thiết, thể tử gia người ta cũng chưa từng gọi Vân Thanh Nhiễm được như thế, vậy mà Cửu hoàng tử đã gọi trước rồi.

“Nghe nói Cửu điện hạ ở nơi này chuẩn bị thiết yến, không biết có một phần cho bản thể tử không đây?”

Nói xong, Quân Mặc Thần để cho Quân Kiệt đỡ hấn ngồi xuống một chỗ bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, rất nhàn rỗi quan sát mấy thứ ở phía trên đầu của Vân Thanh Nhiễm.

Tất nhiên câu nói vừa rồi của thể tử gia ngài chỉ là chào hỏi một chút thôi, chủ nhân người ta còn chưa cho phép ngài đã rất tự nhiên ngồi xuống rồi.

“Đương nhiên,” Dạ Minh Uyên gật đầu, không có đạo lý mờ tiệt chiêu đãi thể tử phi mà lại bỏ qua thể tử gia được.

Quân Mặc Thần tinh tế đem những thứ giống như thuốc bột bày ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm nhìn một vòng, sau đó khước miệng khẽ cong “Không nghĩ tới ái phi của bản thể tử còn nghiên cứu về phương diện này, khụ khụ khụ...”

“Hồi thể tử gia, có một ngày thần thiếp nằm mơ một giấc mộng kỳ quái, mơ thấy một ông lão tóc bạc trắng đang chế tạo được, thần thiếp ngồi ở bên cạnh quan sát thật lâu, trong lòng âm thầm ghi nhớ những phối phương đó, vừa tỉnh lại bất giác đã bảy tám năm trôi qua rồi.”

Vân Thanh Nhiễm mặt không đỏ tím không loạn mà giải thích, đây rõ ràng là bịa chuyện, vậy mà Vân Thanh Nhiễm lại nói nghe rất thật.

Vân Thanh Nhiễm tự nhận phần lớn thời gian da mặt nàng vẫn rất dày, về phần số ít thời gian da mặt mỏng còn lại, bình thường không sinh ra, hoặc vừa sinh ra đã chết.

“Không nghĩ tới ái phi nàng còn có kỳ ngộ như vậy, bản thể tử ngược lại rất hâm mộ ái phi.” Quân Mặc Thần cũng không vạch trần Vân Thanh Nhiễm, chỉ lờ it mà ý nhiều, trên khuôn mặt trắng bệch kia từ đầu đến cuối đều mang nụ cười nhợt nhạt.

★

Nhìn thấy một màn “rầm rộ” trước mắt này, Vân Thanh Nhiễm hồi hận rồi, nàng chỉ muốn một bữa cơm no đủ mà thôi, nhưng Dạ Minh Uyên lại biến nó trở thành một “yến hội” long trọng, trừ nàng và Quân Mặc Thần, thì Dạ Minh Uyên còn mời cả những người khác, còn hết sức nhiệt tình giới thiệu nàng cho những người này quen biết, nói nàng là thể tử phi sẽ không tránh được việc phải tiếp xúc với nhiều người, cho nên hần thừa dịp này giới thiệu nàng cho mọi người nhận biết.

Vân Thanh Nhiễm thật muốn đập chết Dạ Minh Uyên cho rồi, nếu như giết hoàng tử mà không bị xử phạt.

Một nữ nhân thân mặc tú cẩm nam vàng màu đỏ hồng bước chân uyển chuyển đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, trên đầu nữ tử kia mang gần mười cây chu sai, mỗi một cái nhìn qua đều là loại hàng giá trị không nhỏ, tay áo rộng cùng cổ áo nổi lóng, chính là phục sức đang thịnh hành nhất hiện nay của hoàng triều Thịnh Vinh, có vài phần giống với trang phục nữ tử thời triều Đường còn lưu lại trong ký ức mà Vân Thanh Nhiễm từng nhìn thấy trong viện bảo tàng, đồng thời cũng thể hiện dân phong của hoàng triều Thịnh Vinh tương đối cởi mở.

“Người là tân tán thể tử phi của phủ Trấn Nam vương?” Hai ngón tay trắng nõn mảnh khảnh của nữ nhân khẽ nắm khăn tay thêu hình uyên ương hí thủy, nhẹ nhàng che miệng của mình, mị hoặc vô cùng.

Vân Thanh Nhiễm nhìn nữ nhân thân hình như rắn nước kia uốn éo một đường, trong lòng nghĩ, nàng ta đi đường uốn lượn như vậy, sao thất lung còn chưa bị vặn gãy ha? Cho dù uốn không ngừng, cũng đừng nhanh vậy chứ? Công lực quả nhiên là thâm hậu, bội phục, bội phục.

“Trước khi hỏi người khác là ai mà không báo tên mình trước thì có vẻ không lễ phép lắm nhỉ?” Vân Thanh Nhiễm cúi đầu tiếp tục ăn mỹ thực trước mặt, đồ ăn cũng không tệ lắm, bằng không hôm nay nàng thiệt thòi lớn.

Lúc trước nàng bị thái hậu mời vào cung, Vân Thanh Nhiễm nhìn một bàn đầy đồ ăn cũng chỉ biết nuốt nước miếng, quy củ trong cung rất nhiều, muốn ăn cái gì còn không thể tự mình gấp. Trúng ý món nào thì phải nhìn chằm chằm nó, sau đó ma ma bên cạnh sẽ dựa vào ánh mắt của nàng mà giúp nàng gấp món đó bỏ vào trong bát, lúc đó nàng mới được ăn, nhưng lại không thể nhìn trúng một món quá ba lượt, như vậy thì món đó sẽ bị loại bỏ, trong vòng nửa tháng không thể mang món đó lên.

Vân Thanh Nhiễm tự nhận mình có năng lực thích ứng siêu cường, quả thực có thể vượt qua tiểu Cường*, nhưng cũng không có cách nào chịu được kiểu ăn như vậy, rõ ràng là việc được hưởng thụ, lại cứng rắn gầy vò thành chịu tội.

(*: Con gián)

“Thế tử phi rõ là có cái giá rất lớn nha!” Nữ nhân dùng cái giọng ôn ẻn chết người không đền mạng hờn dỗi nói, tuy trên mặt nàng ta vẫn đang cười, nhưng ý tứ trách móc lại vô cùng rõ ràng, “Chẳng lẽ thể tử phi không đem người khác để vào trong mắt ư?”

Một cái mũ thật lớn liền chụp lên trên đầu Vân Thanh Nhiễm.

Chiếc đĩa trên tay Vân Thanh Nhiễm đang gấp một cái đùi gà lớn bóng loáng mập mạp, vừa nghe vậy liền ngẩng đầu liếc mắt nhìn nữ tử diêm dúa này một cái, sau đó cô tay khẽ động, chiếc đĩa mang theo đùi gà lớn bay thẳng về phía khuôn mặt xinh đẹp của nữ nhân kia.

Phần lớn thời gian nữ nhân này đều dùng để trang điểm cho khuôn mặt của mình, dùng son bột nước tốt nhất, không thể thiếu một phân, không được lệch một sợi lông, thật vất vả mới trang điểm vừa lòng bản thân để đến tham dự tiệc tối của Cửu hoàng tử.

Nhưng nào ai ngờ tới, chính mình sẽ gặp phải chuyện như thế này đây?

“A! A a a...” Nữ nhân lập tức hét lớn, sau khi bị đùi gà lớn đó đập kích thì trên mặt nàng ta dính đầy dầu mỡ của chân gà, khuôn mặt đầy mỡ như vậy đối với nữ nhân hết sức chú trọng hình tượng của bản thân mà nói là hoàn toàn không thể chịu đựng được!

Tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân cứ tiếng sau cao hơn tiếng trước, lập tức dẫn tới ánh mắt của những người chung quanh, Dạ Minh Uyên cũng không thể không tự mình đi qua xem xét tình huống.

“Cửu hoàng tử, hôm nay ngài làm chủ, ngài phải cho bản cung một lời giải thích, thể tử phi của phủ Trấn Nam vương lại đem... đem...” Nữ nhân cúi đầu

nhìn thoáng qua cái đùi gà lớn vừa tập kích mặt mình rồi rơi xuống mặt đất kia, chỉ cảm thấy ngực sắp nổ tung, “Đem thứ này ném lên mặt bàn cung!”

Mọi người đều nhìn khuôn mặt của nữ nhân kia, chứa đầy đau khổ, còn vô cùng buồn cười, cả nam lẫn nữ đều nhìn không được mà che miệng cười trộm.

Nữ nhân này là trắc phi mà năm trước Ký Bắc Vương gia mới thú vào cửa, ngày thường vô cùng kiêu ngạo, mỗi ngày đều trang điểm vô cùng xinh đẹp, vừa bắt được cơ hội liền bôi móc tạt xấu trên người các quý phụ nhân khác, không phải nói trang sức của người này tục khí thì là nói y phục của người kia quê mùa, dù sao những người có ý kiến với nàng ta cũng không ít, bây giờ nhìn thấy nàng ta bị xấu mặt, rất nhiều người đều chỉ cười trộm.

Đối mặt với sự lên án của nữ nhân kia, Vân Thanh Nhiễm vô tội trả lời: “Thực ngại quá, người cũng biết, ta đã nhiều năm không cầm đuũa, gần đây mới bắt đầu dùng lại, còn chưa luyện quen, vừa rồi nhìn thấy người giống như thiên tiên, quá mức kinh diễm, nhất thời kích động liền trượt tay, ai ngờ được chân gà này lại bay ra ngoài chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Nại hà minh nguyệt chiếu câu cù(1)

Quần Mặc Thần ngồi gần Vân Thanh Nhiễm, đối với chuyện xảy ra vừa rồi Quần Mặc Thần có thể nói là người thấy rõ ràng nhất.

Nàng dám nói mình dùng đuũa chưa thuần thục? Dùng chưa thuần thục còn cầm đuũa đem chân gà kia chuẩn xác không sai nện vào trên người Dung trắc phi? Ở giữa trên mặt, một phân một hào cũng không lệch.

“Người, người rõ ràng là già mồm át lễ phải!” Dung trắc phi của phủ Ký Bắc vương thật sự là sắp bị Vân Thanh Nhiễm làm cho tức chết, trên mặt chứa đầy đau khổ, cũng sắp khó chịu chết nàng ta rồi.

“Ta nói sự thật mọi người đều biết nha, người có nghe qua sau khi người nào điên rồi còn biết cầm đuũa gấp rau dùng com không?” Vân Thanh Nhiễm rất vô tội. Sao còn không tin chứ? Không tin thì đến tranh luận đi!

Biết rõ Vân Thanh Nhiễm đây là đang nói bậy, nhưng lại không tìm ra lời nào phản bác nàng, nàng nói nàng cầm đuũa không được thuần thục, đó là chuyện của mình nàng, bọn họ cũng không phải nàng, sao biết rõ được?

“Ta tin tưởng tiểu mỹ nhân giống người không chỉ đẹp người, mà tâm hồn càng đẹp hơn, chắc sẽ không bởi vì một sai lầm nho nhỏ của ta mà trách móc ta đúng không? Cho nên phải giải tán thì giải tán cả đi, nhiều đồ ăn ngon bày ở trên bàn như vậy mà người mất thì quá lãng phí rồi.” Vân Thanh Nhiễm sau khi thổi phồng Dung trắc phi một phen liền đuổi nhóm người vây quanh ở trước mặt nàng đi, nói xong chính mình tiếp tục cúi đầu hưởng thụ mỹ thực.

Dạ Minh Uyên cũng rất hoài nghi Vân Thanh Nhiễm, đại khái cũng biết Vân Thanh Nhiễm vừa rồi là cố ý, chắc chắn là Dung trắc phi của phủ Ký Bắc vương trêu chọc làm phiền nàng, cho nên nàng lấy một cái đùi gà lớn ném qua... Tuy rằng quá tàn bạo một chút, nhưng hiệu quả dường như cũng không tệ.

Nếu ngày hôm nay Dạ Minh Uyên không phải là chủ nhà, là hoàng tử không nên ở phía sau bật cười, hẳn nhất định sẽ bởi vì lần hành động này của Vân Thanh Nhiễm mà cười to một trận, “Tiểu Toàn Tử, người dẫn Dung trắc phi đi rửa sạch mặt đi.” Dạ Minh Uyên mở miệng nói.

Dung trắc phi nghe được lời nói của Dạ Minh Uyên, trong lòng thật sự là ủy khuất muốn chết, người bị ủy khuất là nàng ta, lại không đòi được một chút lợi ích nào, nhưng dù nàng ta có không coi ai ra gì thì cũng không dám không đem Dạ Minh Uyên để vào trong mắt, nói đến cùng nàng ta chẳng qua là trắc phi của Ký Bắc Vương gia mà thôi, ở trước mặt một hoàng tử cũng không dám càn rỡ.

Dung trắc phi chính là một điển hình của mềm nắn rắn buông, nàng sợ dĩ dâm làm cản ở trước mặt Quần Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm, chính là vì thấy hai người này dễ bắt nạt, một người là thế tử gia bệnh, tuy nói được hoàng thượng và thái hậu sủng ái, nhưng chung quy cũng chỉ là thế tử của phủ Trần Nam Vương thôi, Trần Nam Vương và Ký Bắc Vương tuy rằng nổi danh, đều là một trong Tứ Vương, nhưng Dung trắc phi xem ra, Trần Nam Vương thế đơn lực cô không cách nào đánh đồng với phủ Ký Bắc Vương vinh nhục cùng chung gần trăm năm với hoàng triều Thịnh Vinh, tổ tiên của Ký Bắc Vương chính là đại công thần giúp đỡ hoàng thất gây dựng thiên hạ, Thái tổ hoàng đế có lệnh, Ký Bắc Vương phủ thừa kế vương vị, con cháu đời sau không được tước mất danh hiệu Ký Bắc Vương. Dùng lời khác mà nói, chính là cho dù là đương kim Thánh Thượng cũng không được tước bỏ quyền lực của danh hiệu Ký Bắc Vương.

Mà một người, lại càng không cần phải nói, chẳng qua là một người điên vừa mới tỉnh táo lại thôi. Trước khi chưa xuất giá là Nhị tiểu thư điên của Tướng phủ, gả cho người chính là thế tử phi của thế tử bệnh, chức vị phi tử này cũng không có bao nhiêu thời gian có thể làm, mất thấy cũng sắp phải đi thủ tiết rồi.

Dung trắc phi nhìn không vừa nhất nhất chính là nữ nhân đẹp hơn nàng ta, mới vừa rồi chứng kiến Vân Thanh Nhiễm từ xa, nàng ta đã rất buồn bực, nữ tử này thế nhưng hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác, còn che lấp mất tao nhã của nàng ta, điều này khiến cho nàng ta cảm thấy không khỏi kìm

nén một bụng tức, vì thế liền chạy đến tìm Vân Thanh Nhiễm, kết quả bắt nạt người ta không thành, chính mình ngược lại ở chỗ Vân Thanh Nhiễm ăn đủ mệt, tức chết người!

Thấy Dung trắc phi bị người mang đi, những người khác cũng giải tán, Vân Thanh Nhiễm khẽ nói với Quân Mặc Thần, “Ê, thế từ gia, những người này đều là ai vậy?”

Đối mặt những nam nữ hoa phục ngồi khắp nơi đây, kim bộ dao, trăm ngọc, sáng ngời, vàng óng, vinh hoa phú quý đều viết rõ ở trên người trên đầu của bọn họ, dùng đầu ngón chân Vân Thanh Nhiễm cũng biết thân phận của những người này không tầm thường, dù sao không phải là đóng vai phụ.

“Ái phi không biết sao?” Quân Mặc Thần hỏi ngược lại, nói giống như Vân Thanh Nhiễm vốn nên biết rõ.

“Không biết.” Nàng biết còn hỏi hần làm cái gì?

“Khụ khụ, chính là người ở trong kinh thành không thể không biết bọn họ, huống chi ái phi còn là Nhị tiểu thư Tướng phủ.”

“Thế từ gia đã quên người cưới một người điên rồi sao? Ta có thể được coi là người bình thường trong kinh thành à?”

“Khụ khụ khụ... Vậy ái phi cũng biết Tứ Vương chứ?”

“Nghe qua.” Vân Thanh Nhiễm đã ôn lại đại khái tình huống của hoàng triều Thịnh Vinh này, chẳng qua đều là từ sách vở cùng với hai nha đầu Lục Trúc Hồng Mai trình bày, sự thật tất nhiên sẽ có một chút không khớp, hơn nữa nội dung biết được cũng rất hạn chế.

Tứ Vương, nói rất đúng Trần Nam Vương, Ký Bắc Vương, Hán Vương cùng với Cảnh Vương.

Trong đó Trần Nam Vương, Ký Bắc Vương và Cảnh Vương đều là Vương gia khác họ, mà Hán Vương còn lại là huynh đệ của đương kim Thánh Thượng. Bốn người này chính là bốn vị Vương gia của hoàng triều Thịnh Vinh, cũng không thể nghi ngờ là bốn cổ thế lực. Trong bốn vị Vương gia này, Trần Nam Vương, Ký Bắc Vương và Hán Vương hiện giờ đều ở trong kinh thành, chỉ có người của Cảnh Vương ở phủ Thiên Châu.

So với Trần Nam Vương Quân Vô Ý, thì những vương phủ khác đều có vẻ to lớn hơn nhiều, Trần Nam Vương xuất thân là cô nhi dựa vào bản lãnh của chính mình được sắc phong làm Vương gia, mà ba vương phủ khác đều là thừa kế xuống, chi nhánh rất nhiều, gia tộc thành viên cũng rất đông, quan hệ càng phức tạp hơn.

“Vừa rồi người lại đây nói chuyện với nàng là trắc phi của Ký Bắc Vương.”

“Một trắc phi đã kiêu ngạo như vậy? Người không phải là thế tử gia của phủ Trần Nam Vương à?”

“Khụ khụ khụ... trong Tứ Vương thì phụ vương xếp hạng thấp nhất.” Quân Mặc Thần chỉ giải thích một nửa, một nửa khác tương đối phức tạp, không thể nói tường tận được.

Nghe vậy Vân Thanh Nhiễm suy tư một chút, điều này cũng không có gì kỳ quái, dù sao Trần Nam Vương là được sắc phong được muộn nhất, mấy Vương gia khác hoặc là chính là từ khi khai quốc đã được sắc phong rồi sau đó thừa kế xuống dưới, hoặc là thân huynh đệ của hoàng đế, thân phận do trời định, chỉ có Trần Nam Vương Quân Vô Ý là Vương gia dựa vào chiến công cùng thanh minh của mình mà được phong hạ, hơn nữa Quân Vô Ý người này cũng rất khiêm tốn, đây cũng không phải là Vân Thanh Nhiễm tự mình cảm thấy được, mà sự thật chính là như thế.

Vân Thanh Nhiễm suy tư xong, rất nghiêm túc tổng kết: “Xếp hạng này khẳng định không phải dựa theo bề ngoài để sắp xếp.”

Nếu như dựa theo bề ngoài mà sắp xếp, thì với thiên nhân chi tư của phụ vương, thế nào cũng phải xếp hạng đệ nhất danh!

“Từ gia quyền của Tứ Vương ra, hôm nay còn có mặt Thất hoàng tử cùng Thập hoàng tử.” Quân Mặc Thần lại nói.

“Ngừng, phía sau ta không muốn tiếp tục nghiên cứu nữa, dù sao cả đám đều là Đại thần, con tôm nhỏ không thể trêu vào đúng không?” Vân Thanh Nhiễm thật sự rất vô tội.

Vân Thanh Nhiễm phán đoán xong liền kéo ra một khối vải trắng, sau đó đem những thứ bày ra ở trước mặt nàng, cứ hễ là thứ nàng cảm thấy ăn ngon đều đổ lên trên vải trắng, sau đó gói kỹ vải trắng lại, khẽ vung lên trên vai, rõ ràng là bước đầu của việc gói đồ chạy mất.

Vân Thanh Nhiễm có động tác lớn như vậy, nhóm quyền quý trong điện đương nhiên cũng nhìn thấy, trên mặt một đám vừa là kinh ngạc vừa là xem thường, phủ Trần Nam Vương chẳng lẽ đã nghèo thành như vậy, nàng đường đường là một thế tử phi, tới tham gia yến hội, lại còn đem đồ ăn đóng gói? Nàng không ngại mất mặt à?

“Thanh Nhiễm, người đây là đang muốn làm cái gì vậy?” Dạ Minh Uyên xử lý xong chuyện của Dung trắc phi trở lại muốn hỏi Vân Thanh Nhiễm xem đồ ăn có vừa miệng hay không, lại thấy được hành động quái dị của Vân Thanh Nhiễm.

“Hồi Cửu điện hạ, thần thiếp muốn đổi một nơi để tự mình hưởng mỹ thực, không biết người có chỗ nào yên lặng có thể cung cấp cho ta hay không?” Tuy hiện giờ Vân Thanh Nhiễm rất muốn chạy lấy người, nhưng bắt buộc dĩ nàng không thể ném thế tử gia phu quân của nàng một người ở trong cung được, cho nên trước khi Quân Mặc Thần muốn rời đi nàng vẫn phải chờ đợi ở nơi này, chẳng qua Vân Thanh Nhiễm muốn đổi một nơi thanh tịnh, cũng không phải nàng không thích náo nhiệt, chỉ là không thích sự náo nhiệt giả dối phù phiếm này, những ánh mắt nhìn về phía nàng của tất cả các nam nữ cảm y hoa phục kia đều vô cùng giống nhau, hoặc là xem thường, hoặc là uy hiếp, hoặc là khinh miệt, hoặc là ghen tị, hoặc là hận thù, nhưng không có

một loại ánh mắt nào khiến cho nàng có cảm giác thoải mái.

Vân Thanh Nhiễm cũng không phải người sợ phiền phức, chỉ là nàng không có thời gian rảnh rỗi vô nghĩa bởi bọn họ, một Dung trắc phi đi rồi, lát nữa làm không tốt sẽ có ngàn ngàn vạn vạn Dung trắc phi khác, các nàng sẽ ảnh hưởng nàng ăn ngon miệng.

Dạ Minh Uyên nghĩ nghĩ, hẳn vốn là có ý tốt, không ngờ lại khiến Vân Thanh Nhiễm không thích, lúc này mới mới biết sắp xếp của mình xảy ra vấn đề, hẳn nên hỏi qua ý kiến của Vân Thanh Nhiễm trước mới phải, liền gật đầu đồng ý thỉnh cầu của Vân Thanh Nhiễm, “Ta để Tiểu Toàn Tử mang người đi biệt viện trong điện, nơi đó rất yên lặng, huyệt não bên này sẽ không âm ỉ tới đó, không có sự cho phép của ta những người khác đều không thể đi vào.” Nơi này là địa bàn của Dạ Minh Uyên, đương nhiên là do Dạ Minh Uyên định đoạt.

“Đa tạ Cửu điện hạ.” Vân Thanh Nhiễm nói một tiếng cảm ơn với Dạ Minh Uyên, sau đó theo tiểu thái giám bên người Dạ Minh Uyên rời khỏi tầm mắt của mọi người.

Quân Mặc Thần nhìn theo Vân Thanh Nhiễm rời đi, sau khi Vân Thanh Nhiễm đi vào, chỉ thấy Quân Mặc Thần cười như không cười, cũng có lời muốn nói với Dạ Minh Uyên.

“Minh Uyên, nếu như ta mượn người một chỗ viên phòng, người có cho mượn hay không?”

Nghe ngữ khí của Quân Mặc Thần, Dạ Minh Uyên không hiểu hẳn là đang nghiêm túc hay là đang nói đùa.

Dạ Minh Uyên nghe vậy, vốn ngây ra một lúc, sau đó mới hiểu rõ ý tứ của Quân Mặc Thần.

Ý tứ của Mặc Thần là... Hẳn muốn viên phòng cùng Thanh Nhiễm ư?

Nghĩ đến đây, không biết vì sao, trong lòng Dạ Minh Uyên nổi lên một cổ tư vị khó chịu, mặc dù ngay từ đầu hẳn đã rất rõ ràng Vân Thanh Nhiễm là thế tử phi của Quân Mặc Thần, nhưng vẫn không thể không chế mà sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ.

Dạ Minh Uyên áp chế sự không vui khó hiểu trong lòng, mỉm cười nói với Quân Mặc Thần: “Đó là đương nhiên...”

Vân Thanh Nhiễm vào một Thiên Điện của điện Lăng Vân, hoàn cảnh nơi này so với chính điện có vẻ thanh u hơn một chút, ồn ào nơi chính điện đã rời xa, bên tai Vân Thanh Nhiễm cũng thanh tịnh không ít.

Tiểu Toàn Tử sau khi đưa Vân Thanh Nhiễm tới nơi liền cáo lui, Vân Thanh Nhiễm không vào bất kỳ một phòng nào ở nơi này.

Bóng đêm dần buông, trăng sáng trên không trung, trên hồ nhỏ trong biệt viện, phản chiếu ánh trăng, có một phen ý nhị khác, mặt hồ gọn sóng, khiến mỹ ảnh loang lổ, núi giả cao lớn, cỏ thơm mềm mại, rất hợp tâm Vân Thanh Nhiễm.

Tuy là ban đêm, quá mức thanh u lại lộ vẻ âm trầm, nhưng đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói, ban ngày và ban đêm không có gì khác nhau cũng không có gì âm trầm hay không âm trầm.

Vân Thanh Nhiễm chọn chỗ ngồi bên hồ, dựa lưng vào núi giả, ngồi xuống mặt cỏ, đem mỹ thực mà nàng đóng gói bày ra trước mặt, bắt đầu chậm rãi nhắm nháp, tướng ăn của Vân Thanh Nhiễm rất tao nhã, chỉ là địa điểm cùng thời gian ăn lại khá là... đặc biệt.

Vân Thanh Nhiễm không hưởng thụ nhàn nhã được bao lâu, liền có tiếng bước chân từ xa đến gần, từ tiếng bước chân hỗn độn nghe ra, hẳn là có hai người, một người trong đó cước bộ nhẹ nhàng cũng rất không thực, hẳn là một nữ tử không biết võ công, một người khác cước bộ mặc dù nặng một chút, nhưng rất vững vàng, là bước chân điển hình của người luyện công phu.

“A... Chàng thật xấu, gấp cái gì nha...” Nữ nhân tròn dĩnh nói, giọng nói mềm mại cũng rất ngọt, nghe mà xương cốt đều nhũn ra.

Nam nhân không nói gì, tiếp tục cời từng y phục của nữ tử xuống đất, váy áo như sa như cảm của nữ tử kia đã bị cời ra hơn phân nửa, lộ ra vai thon mềm mại, cái yếm dây lưng mặc sát người cũng bị nam nhân cời bỏ, yếm rơi xuống một nửa, trực tiếp khiến cho bộ ngực đầy đặn của nàng kia lộ ra hơn phân nửa, bộ ngực sữa nửa lộ dưới ánh trăng chiếu rọi càng thấy rõ sự yêu kiều của nữ tử.

Nam nhân không hề dụ dỗ vuốt ve, lại khiến nữ tử phát ra từng trận tiếng thở gấp, một tiếng so với một tiếng càng dồn dập, càng có lực hơn.

Vân Thanh Nhiễm dựng thẳng ngón giữa lên trời, thế này có còn để cho nàng được ăn ngon hay không?

Vân Thanh Nhiễm cũng không quay đầu, tuy rằng sau lưng nàng có núi giả chống đỡ, nhưng chỉ cần Vân Thanh Nhiễm muốn xem, núi giả này cũng không có tác dụng.

Vân Thanh Nhiễm thật sự không muốn xem, thứ nhất nàng đối với hiện trường trực tiếp hình ảnh XXOO không có bao nhiêu hứng thú, thứ hai phản ứng đầu tiên của nàng là phán đoán thứ đang trình diễn phía sau kia không phải là đồng cung đồ đơn thuần, làm không tốt sẽ là một vở tuồng cung đình, tập ngược luyện âm mưu huyết tính kích tình thành một khối, hoàn mỹ nhảy ra từ hậu cung đến triều đình rồi đến giang hồ.

Nơi hiện tại Vân Thanh Nhiễm đang ở chính là bên trong thâm cung, nữ nhân trong thâm cung có rất nhiều loại, từ thái hậu hoàng hậu, cho tới cung nữ đầu bếp nữ, có thân phận quý giá, có mạng như cỏ rác, có khuynh quốc khuynh thành, có tư sắc bình thường.

Nhưng chủng loại nam nhân chỉ có một loại duy nhất, hiện tại đã là buổi tối, trừ bỏ hoàng thượng là nam nhân bình thường có thể cùng nữ nhân trình diễn

như vậy ra cũng chỉ có hoàng tử chưa đại hôn cùng với thầy thuốc trực ban ở Thái Y Viện...

Có thể ở trong cung cùng nữ nhân XXOO, Vân Thanh Nhiễm dựa vào chút hiểu biết của mình mà kể ra, hợp pháp chính là hoàng thượng và hoàng tử, phi pháp là thái giám giả chưa chặt đứt tử tôn căn.

Trừ phi... trong cung này giấu một người vụng trộm, ở trong cung của hoàng đế làm với nữ nhân của ông ta...

Bất kể là hoàng đế cùng phi tử của ông ta chơi trò tình thú hay là hái hoa tặc cùng nữ nhân trong hoàng cung đang khoái hoạt, Vân Thanh Nhiễm đều cảm thấy đây là một chuyện phiền phức, là phiền toái thì không nên tùy tiện chọc vào mới tốt.

“A, a, ư...”

“A...”

Tiếng thở gấp hưng phấn của nữ nhân cùng tiếng hô trầm thấp của nam nhân không ngừng từ sau núi giả truyền vào trong lỗ tai Vân Thanh Nhiễm, giày vò hai tai đáng thương cùng với hệ thần kinh của nàng.

Có thoải mái như này không? Cứ phải rên không ngừng như vậy à? Vân Thanh Nhiễm bắt đầu nhìn nhìn trắng sáng treo trên bầu trời cao cao, Vốn ta gửi lòng nơi trắng tở, nhưng sao trắng lại chiếu rạch nào...

Vân Thanh Nhiễm đang muốn thu thập xong đồ rồi rời đi, lại nghe được động tĩnh phía sau núi giả thay đổi, sau khi nữ nhân kia phát ra một tiếng thật dài nghe tựa hồ như thích tới cực điểm thì cũng chỉ còn lại tiếng thở dốc.

Mà người nam nhân kia... Đang hướng gần tới nàng!

Vân Thanh Nhiễm vốn không muốn đi rình coi riêng tư của người khác, nhưng đối phương tựa hồ đã phát hiện ra nàng, nàng hiện tại dù có cất bước bỏ chạy cũng không còn kịp rồi. Vì thế Vân Thanh Nhiễm quay đầu lại, xuyên thấu qua núi giả nhìn thoáng qua nam nhân vừa khoái hoạt xong với nữ nhân để phán đoán động tác kế tiếp của chính mình.

Ngay sau đó, trước khi nam nhân vòng qua núi giả Vân Thanh Nhiễm đã tháo dây trâm ngọc bích trên đầu mình xuống trước một bước, buông thả tóc mình, để tóc che khuất khuôn mặt.

Nam nhân vòng qua núi giả, là định tới bắt tiểu tặc rình coi hán làm chuyện tốt, kết quả thấy được một người giống như nữ quý.

Nói là nữ quý đơn giản là bởi vì hoá trang của Vân Thanh Nhiễm, lại thêm ở trong bóng đêm, đích thật là rất dọa người.

Có điều trang phục trên người nam nhân cũng không tốt hơn chỗ nào, y phục tán loạn, chắc là vừa mới làm xong đã tùy ý mặc vào, trên mặt y đeo mặt nạ quý, mặt mũi hung tợn, rất khủng bố.

Mặt nạ của nam nhân không phải vừa mới mang, trong quá trình khoái hoạt cùng nữ nhân kia vẫn luôn đeo, Vân Thanh Nhiễm rất bội phục nữ nhân này, đối mặt với gương mặt quý thể kia mà còn có thể rên đến mất hồn như vậy.

“Vừa rồi, người đều nhìn thấy?” Nam nhân hỏi Vân Thanh Nhiễm, lời nói lạnh như băng, tựa hồ có sát ý.

“Xem nhưng thật ra không nhìn thấy, có điều nghe được, các người kêu lớn tiếng như vậy, tai ta lại rất tốt, muốn không nghe thấy cũng khó?” Vân Thanh Nhiễm nghĩ, rõ ràng người tới trước là nàng, bọn họ đến quấy rầy sự thanh tịnh của nàng, hiện tại lại còn chất vấn nàng, các người lấy trời làm chứng, lấy đất làm giường, tìm nơi hơi bí mật một chút rồi bắt đầu, chẳng lẽ còn trách người khác đứng lúc bất gặp à?

Nam nhân thấy Vân Thanh Nhiễm phản ứng bình tĩnh như thế, ngược lại có chút ngoài ý muốn, tiện đà đánh giá quần áo của Vân Thanh Nhiễm một chút, “Người không giống cung nữ, người là ai?”

Vân Thanh Nhiễm thản nhiên cười một tiếng, lúc đầu sát khí của nam nhân dường như không dày đặc như vậy.

“Nói cho người biết ta là ai, sau đó người muốn giết ta diệt khẩu? Nếu ta nói ta sẽ không đem chuyện người cùng phi tử trong cung cấu kết nói ra người tin không?”

“A, cho dù người nói ra cũng đâu có năng lực làm khó dễ được ta?”

Là vậy nha, y đeo mặt nạ mà, nhìn không thấy mặt của y không biết y là ai, cho dù đi cáo trạng tố cáo ra phi tử dâm loạn kia, cũng không liên lụy đến người nam nhân này.

Nhưng nam nhân hình như không biết Vân Thanh Nhiễm đã sớm nhìn thấy mặt của y, cần rõ ràng bao nhiêu thì có bấy nhiêu rõ ràng.

Lúc này, nữ tử hoan ái cùng nam nhân này đã từ trong sự kích tình chậm rãi đi tới, nàng ta sửa sang lại quần áo của mình một chút, tuy rằng sửa sang thế nào cũng khó che giấu được mị thái giờ phút này của nàng ta.

Nàng ta đi tới, nói với nam nhân: “Chàng không thể buông tha ả, mặc dù ả không nhìn thấy mặt chàng, nhưng ả đã nhận ra ta, cho nên ả phải chết!” Trong ánh mắt của nữ nhân lộ ra ngoan lệ.

Vân Thanh Nhiễm cũng biết nữ nhân này vì sao kiên định muốn nàng chết như vậy, nhìn y phục của nàng ta tuyệt đối không thể nào là cung nữ trong cung, chỉ có thể là phi tử của hoàng đế hoặc là trác phi của hoàng tử. Chuyện này nếu bị người ta vạch trần ra ngoài, nàng ta xác định là gặp phải tai họa rồi.

Nam nhân mang mặt nạ xoa cằm của mình, như có điều suy nghĩ nói, “Làm thế nào mới tốt đây, người này ta rốt cuộc là nên giết, hay là không giết? Nếu giết, người chết, nàng không cần chết, không giết, người không phải chết, nàng lại mất mạng, khó làm nha!”

Ở trong mắt nam nhân, mạng của Vân Thanh Nhiễm cùng với mạng của nữ nhân mới cùng y triền miên là ngang bằng.

Vân Thanh Nhiễm thầm lắc đầu trong lòng, thật sự là tuyệt tình, vừa mới còn ở đẳng kia rong ruổi hoan khoái trên người nữ nhân, quay đầu một cái, nữ nhân kia ở trong mắt y cùng với nữ nhân tùy tiện gặp được bên đường cũng không có gì khác nhau.

“Giết hoặc không giết hẳn không phải người có thể quyết định, quyền quyết định ở chỗ ta.” Vân Thanh Nhiễm thông thả nói, không đạo lý quyền sanh sát của nàng cũng bị người nam nhân này cầm nắm ở trong tay, thật sự cho rằng ai cũng có thể đem nàng dẫm nát ở dưới lòng bàn chân à?

“Ồ? Lợi thế của người đâu?” Nam nhân cười lạnh một tiếng, dường như đang xem thường phần tự tin này của Vân Thanh Nhiễm, y chia tay phải vỗ nhẹ núi giả bên cạnh, tay y chẳng qua là tùy tiện đụng một cái, chợt nghe “rắc rắc” một tiếng, núi giả kia đã bị y làm nứt ra một khối, tảng đá lớn đó vỡ thành từng mảnh vụn...

“Ta tương đối thích đánh cược.”

“Vậy phải xem người có bản lĩnh này hay không.” Nam nhân đột nhiên ra tay với Vân Thanh Nhiễm, tay phải vừa rồi chặt đứt nham thạch của y chộp về hướng Vân Thanh Nhiễm đánh tới, tay phải của y có thể so với lợi đao của mãnh hổ, Vân Thanh Nhiễm gần như có thể nghe được tiếng vù vù giống như gió mạnh phát ra lúc lợi đao của y từ trên không trung xuyên qua đến trước mặt nàng.

Ngay lúc đó, Quân Mặc Thần vừa vặn đến Thiên Điện tìm Vân Thanh Nhiễm đang đẩy xe lăn của mình tiến vào, từ xa đã thấy một màn như vậy, mặc dù không không hề bị trở ngại giống như Vân Thanh Nhiễm, nhưng thị lực của người tập võ vẫn tốt hơn so với người thường, đêm có thể thấy mọi vật, Quân Mặc Thần thấy được Vân Thanh Nhiễm gặp nguy hiểm.

Tâm Quân Mặc Thần giống như bị thứ gì hung hăng xé một cái, lực đạo to lớn gần như muốn cả trái tim hắn đều túm chặt, phản ứng đầu tiên của Quân Mặc Thần là đứng dậy, bất chấp cái gì khác, bất chấp bại lộ chính mình, thậm chí muốn phi thân qua cứu Vân Thanh Nhiễm khỏi nguy nan.

Nhưng mà Quân Mặc Thần người vừa rời xe lăn, Vân Thanh Nhiễm bên kia đã có động tác, Vân Thanh Nhiễm ném ra một đồng bột phấn trắng, bay về hướng nam nhân mang mặt nạ với nữ nhân hoan hảo cùng y.

Bột phấn màu trắng đó là khói mê mà xé chiều hôm nay vừa mới làm ra cùng với Dạ Minh Uyên. Phương pháp sử dụng tốt nhất là đốt cháy, để sau khi bốc hơi biến thành khói, có điều lúc này Vân Thanh Nhiễm cũng không có thời gian rảnh đi đốt, trực tiếp ném ra ngoài, còn ném phấn vào nam nhân mang mặt nạ.

Thừa dịp hỗn loạn Vân Thanh Nhiễm còn đuổi chân đạp vào nam nhân một cước, sau đó mới chạy về hướng Quân Mặc Thần bên này.

Nam nhân mang mặt nạ kịp thời ngừng hô hấp, tránh khỏi hít vào quá nhiều bột phấn, đồng thời lấy tay đánh tan khói mê trước mặt mình, muốn đuổi theo Vân Thanh Nhiễm, lại thấy được Quân Mặc Thần từ xa, ánh mắt của nam nhân bị kiểm hãm, sau đó lác mắt lướt qua tường vây Thiên Điện, rời khỏi nơi này.

Nữ nhân hoan ái cùng nam nhân mang mặt nạ kia lại bởi vì vô ý hít vào bột phấn mà hôn mê, quần áo không chỉnh tề, đầu tóc rối bời ngã xuống trên bãi cỏ bên cạnh núi giả.

Trong thoáng chốc chứng kiến Vân Thanh Nhiễm gặp nguy hiểm, trong lòng Quân Mặc Thần giống như bị thứ gì đó ngắt một cái, rất đau, rất khó chịu...

Đợi đến khi lại yên tĩnh trở lại, Quân Mặc Thần quay về xem kỹ nỗi sợ hãi trong tích tắc của chính mình, hắn biết mình là đang sợ mất đi.

Mất đi sao?

A, hắn... Gặp được kiếp của hắn rồi ư?

Quân Mặc Thần ngóng nhìn Vân Thanh Nhiễm phía xa xa đang đến gần mình.

Ánh trăng bao phủ một thân trắng tinh của hắn, khiến cho hắn thoạt nhìn còn sáng tỏ hơn, loá mắt so với ánh trăng sáng kia ba phần.

Vân Thanh Nhiễm xử lý xong chuyện của nam nhân mang mặt nạ, đi tới bên người Quân Mặc Thần.

“Sao người lại tới đây?” Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Quân Mặc Thần, hắn không phải là nên ở phía trước cùng với đám quyền quý à?

“Bản thể từ sợ ái phi một người tịch mịch, khụ khụ khụ...”

“Gia, lúc này không có người khác.” Vân Thanh Nhiễm nhắc nhở Quân Mặc Thần, ý là muốn hắn không cần nói những lời trái lương tâm này nữa.

“Khụ khụ...” Quân Mặc Thần không phản bác.

Lời nói trái lương tâm à? Hắn cũng từng cho rằng như vậy, nhưng mà hương vị dường như có chút thay đổi... địa vị của nàng ở trong lòng hắn giống như đã vượt qua dự tính trước đó của hắn, sự tình tựa hồ có chút chệch đường ray.

Quân Mặc Thần không khỏi hỏi mình, hắn, nên làm thế nào với nàng?

“Vì sao ái phi hoá trang thế này?” Quân Mặc Thần hỏi.

“Không khí ban đêm rất tốt, liền giả dạng quý chơi, thế từ gia cảm thấy thế nào?” Vân Thanh Nhiễm lúc này mới đem đầu tóc vừa rồi làm rối sửa sang lại một chút, tóc lại để ra phía sau, lộ ra khuôn mặt tinh xảo của nàng, cũng một Quân Mặc Thần vừa chứng kiến bộ dáng ban nãy nàng mà còn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra.

Quân Mặc Thần nhìn động tác Vân Thanh Nhiễm xử lý tóc của mình, nhìn ngón tay nàng nhẹ nhàng búi lại tóc, sợi tóc mềm mại mon trón hai gò má cũng mềm mại của nàng, dung nhan mỹ lệ của nàng ở ngay trước mắt Quân Mặc Thần, đôi môi đỏ tươi khê mờ khê đóng, đại khái là vừa rồi chạy tới làm cho hơi thở còn có chút dồn dập, điều này khiến trong lòng Quân Mặc Thần dâng lên một loại rung động khó hiểu.

“Nếu đã mượn chỗ ở của Cửu hoàng tử, không bằng đi vào nghỉ ngơi một chút, bên ngoài lạnh rồi.” Quân Mặc Thần nói.

“Thế từ gia nguoi làm sao vậy? Lời nói tri kỷ như vậy mà nguoi cũng sẽ nói ra khỏi miệng à?” Quân Mặc Thần quan tâm nàng, ngược lại khiến nàng không thể thích ứng.

“Khụ khụ khụ, bản thế từ chỉ là muốn nàng hầu hạ bản thế từ mà thôi, nguoi sợ bị cảm lạnh là bản thế từ.”

“Thần thiếp đã biết, chỉ là, thần thiếp bây giờ còn có một số chuyện phải xử lý.” Vân Thanh Nhiễm quay đầu lại nhìn về phía núi giả bên kia, người nam nhân kia đi rồi, nhưng nữ nhân đó còn chưa đi.

“Không qua nhìn xem à?” Vân Thanh Nhiễm nói với Quân Mặc Thần.

“Nếu là nàng nói, thì đi xem một chút có ngại gì?”

Vì thế Vân Thanh Nhiễm phụ giúp Quân Mặc Thần đến bên cạnh núi giả, nữ nhân kia còn nằm ở nơi này, trên người còn chứa dấu vết sắc sở lưu lại lúc hoan ái mới rồi, bộ dáng thoạt nhìn rất phóng dăng.

“Nguoi nhận ra nàng ta không?” Vân Thanh Nhiễm không biết nữ nhân trên mặt đất này, có điều Quân Mặc Thần có thể sẽ nhận thức.

Quân Mặc Thần nhìn thoáng qua nữ nhân trên mặt đất, giễu cợt một tiếng, “Biết, chẳng lẽ ái phi không nhận ra sao?”

“Ta cần phải biết à? Hoàng đế lão nhân gia ông nhiều phi tần như vậy, có đếm cũng không hết, chẳng lẽ mỗi một người ta đều phải nhận biết hết sao?”

“Những phi tần khác của hoàng thượng ái phi nàng không biết cũng không sao, nhưng vị này đây, ái phi nhất định sẽ biết, bởi vì nàng ta họ Vân.” Quân Mặc Thần cười như không cười nói.

Họ Vân?

Vân phủ có ba vị tiểu thư, Vân Thanh Nhiễm đứng hàng thứ hai, Vân Yên Nhiên là út, mà đại tỷ... Vân Thanh Nhiễm chưa từng nhìn thấy qua, chỉ biết là nàng ta đã vào cung, là một trong các vị phi tần của hoàng thượng các, rất được hoàng thượng sủng ái...

Nghe khẩu khí này của Quân Mặc Thần, nữ nhân nằm trên mặt đất đây chính là đại tỷ của nàng?

Chuyện này dùng ngôn ngữ của nàng để thuật lại một lần chính là nàng đây làm muội muội chính mắt nhìn thấy đại tỷ mình đã gả cho người vượt quá giới hạn với nam nhân khác... còn là toàn bộ quá trình!

Quân Mặc Thần tò mò nhìn Vân Thanh Nhiễm, muốn biết nàng sau khi biết chuyện này sẽ có phản ứng gì, là kinh hoàng, là sợ hãi, là tức giận hay là cái gì khác?

“Chúng ta đi thôi.” Vân Thanh Nhiễm đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất không cần thận bị dính vào trên người, sau đó nhanh nhẹn đẩy xe lăn của Quân Mặc Thần, không quay đầu lại rồi đi, cũng không tiếp tục quay đầu nhìn nữ nhân phía sau dù chỉ một cái liếc mắt.

“Nàng không hiểu kỳ à?” Người kia dù sao cũng là tỷ tỷ của nàng.

“Tò mò nàng ta là bởi vì tịch mịch hay là bởi vì chưa thỏa mãn dục vọng hoặc là bởi vì chân ái mà để hoàng thượng đội nón xanh (cắm sừng!)?” Bất kể là thế nào Vân Thanh Nhiễm cũng cảm thấy không quan hệ nhiều đến mình, nàng ta không phải tỷ tỷ của nàng, nàng không biết trong lòng tỷ tỷ của nàng nghĩ như thế nào, cũng không thể lĩnh hội được nhận thức của tỷ tỷ nàng, cho nên nàng không có quyền lợi cũng không cần thiết phải đi truy cứu chuyện thâm cung bí sự này.

Quân Mặc Thần quay đầu lại tinh tế nhìn Vân Thanh Nhiễm vài lần, nhưng thật sự không thể từ trên mặt nàng nhìn ra bất kì khác thường nào.

Vân Thanh Nhiễm đẩy xe lăn của Quân Mặc Thần vào trong một gian phòng, thân mình của vị thế tử gia này rất quý giá, bóng đêm buông xuống không thể tiếp tục chờ đợi lâu bên ngoài, bằng không sẽ lại phát bệnh.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...”

Thấy Quân Mặc Thần vẫn ho gay gắt như trước, Vân Thanh Nhiễm lấy mền đắp cho hắn, toàn bộ chăn giường đều bị Vân Thanh Nhiễm ném lên trên người Quân Mặc Thần, quần hắn thành bộ dáng con gấu nhỏ.

Quân Mặc Thần nhìn mình bị Vân Thanh Nhiễm quấn thành như vậy, cảm thấy có chút buồn cười, cũng cảm thấy có chút ngọt khó hiểu.

Vân Thanh Nhiễm vừa chuẩn bị tốt chăn, Quân Mặc Thần đã lúi tay nàng kéo nàng vào trong ngực của mình.

“Người làm gì thế?” Vân Thanh Nhiễm bất mãn liếc mắt nhìn hành động quỷ dị của Quân Mặc Thần một cái.

Quân Mặc Thần thân nhiên cười một tiếng, sau đó tay phải để trên đầu Vân Thanh Nhiễm khiến nàng càng thêm gần mình, hắn vừa khẽ ngửi hương thơm trên người Vân Thanh Nhiễm, vừa nói nhỏ: “Có nhiều thứ, rất tương niệm...”

Nói xong, chỉ thấy Quân Mặc Thần nhún đầu Vân Thanh Nhiễm một cái, đôi môi của mình liền hôn lên, thì ra thứ mà hắn nói hoài niệm là chỉ cái này.

Quân Mặc Thần cũng không vội, hắn nhẹ nhàng liếm lấy cánh môi Vân Thanh Nhiễm, giống như đó là mỹ thực ngon nhất trên thế giới, đôi môi Vân Thanh Nhiễm đều bị môi lưỡi Quân Mặc Thần vồ về một lần.

Vân Thanh Nhiễm lại muốn giãy dụa lần nữa, hai tay vừa mới vươn ra, đã bị bàn tay lớn của Quân Mặc Thần bắt được, sau đó đè xuống, khiến nàng không thể động đậy.

Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mặc Thần hôn đến có chút mê muội, nàng có thể lấy khỏi mê mê ảo ảo của mình, hoặc là một cước đạp gãy tứ tôn căn của trượng phu nàng?

Tuy cảm nhận được ý thức phản kháng của Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần lại một chút ý tứ thu tay cũng không có, còn càng hôn càng sâu, trực tiếp cạy mở đôi môi cùng khớp hàm Vân Thanh Nhiễm, tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất.

Vân Thanh Nhiễm giống như nghe thấy thanh âm Quân Mặc Thần hút lấy hương tân* của mình, cảm giác thật ái muội... Khiến nhiệt độ cơ thể nàng thoáng tăng lên.

(hương tân香津: nước miếng thơm :v)

“Ư...” Vân Thanh Nhiễm ai oán một tiếng, không biết là thanh âm động tình hay là oán trách.

Tiếng ưm của Vân Thanh Nhiễm khiến tay ôm nàng của Quân Mặc Thần càng chặt hơn, bàn tay hắn có chút nóng lên khác thường, gấu gao dán vào sau lưng Vân Thanh Nhiễm, nhiệt lượng này giống như có thể xuyên thấu làn lụa mỏng manh trên người Vân Thanh Nhiễm trực tiếp truyền vào trong thân thể nàng.

Không biết qua bao lâu, Quân Mặc Thần rốt cục chịu buông Vân Thanh Nhiễm ra.

Lúc này Vân Thanh Nhiễm được Quân Mặc Thần đặt ở trên đùi mình, ngực phập phồng kịch liệt, hô hấp dồn dập, hai má Vân Thanh Nhiễm so với bình thường có vẻ phồng nhून, mà đôi môi của nàng thực ướt át, Quân Mặc Thần biết đây là kiệt tác của hắn, Vân Thanh Nhiễm chỉ sợ ngay cả chính nàng cũng không biết hiện giờ nàng có bao nhiêu mê người, khiến Quân Mặc Thần không khỏi sinh ra xúc động muốn hôn môi nàng lần nữa, cũng may hắn kiềm chế tốt, hắn sợ chính mình dọa đến Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm lau đôi môi quá mức ướt át của mình, nàng biết đây là cái gì, là hỗn hợp nước miếng của nàng và Quân Mặc Thần.

“Quân Mặc Thần tên hỗn đản này, cho dù muốn hôn ta cũng phải nói với ta một tiếng trước chứ!” Vân Thanh Nhiễm nổi giận mắg.

“Nàng là nói, chỉ cần lên tiếng hỏi nàng trước là có thể hôn nàng à?” Quân Mặc Thần bỏ qua phần nộ của Vân Thanh Nhiễm, hắn ngược lại cảm thấy bộ dáng thờ hớn hển hiêm có của Vân Thanh Nhiễm thực đáng yêu.

“Cái này à...” Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Quân Mặc Thần ở khoảng cách gần, cùng ý cười nhàn nhạt mê hoặc người khác trên mặt hắn kia, Vân Thanh Nhiễm tính toán ở trong đầu, “À, dù sao người cũng là trượng phu của ta, hơn nữa bộ dạng người rất đẹp, ta cũng không ghét hôn môi người, nên không lỗi.”

Khi Vân Thanh Nhiễm nói lời này, trên mặt thân nhiên, thoạt nhìn trái lại rất nghiêm túc.

Có mỹ nam có thể hôn, coi như là phúc lợi khi nàng gả cho Quân Mặc Thần đi?

Thấy vẻ mặt không sao cả của Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần chợt thấy ảm ức, nghe nàng nói vậy, giống như chỉ cần nam nhân có bộ dạng đẹp một chút, chỉ cần lúc hôn nàng mà nàng không ghét, nàng đều có thể nhận, vậy hôm nay nếu người hôn nàng không phải hắn, mà là nam nhân khác, nàng có phải cũng cảm thấy như vậy hay không?

Luồng xuân phong đặc ý khi vừa rồi Quân Mặc Thần hôn Vân Thanh Nhiễm kia đột nhiên không thấy tăm hơi.

Hắn thật sự rất mê muội, vì sao lại bởi vì mấy câu nói của một nữ tử mà tâm tình lên lên xuống xuống như vậy?

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Cảm xúc có nhiều hơn nữa đều hóa thành từng tiếng ho...

Yến hội bên ngoài còn chưa chấm dứt, hai người Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm lại trốn vào trong phòng của Thiên Điện chơi trò hôn nhẹ.

So với nhạc đệm nhỏ ở trong phòng bọn họ, thì bên ngoài tựa hồ náo nhiệt hơn rất nhiều.

Ước chừng qua gần hai canh giờ, bên ngoài bỗng trở nên âm ỉ, tiếng ồn ào này cùng với tiếng huyền ảo ca múa thái bình lúc trước của yến hội hoàn toàn bất đồng, dường như đang xảy ra chuyện gì rất nghiêm trọng.

Quân Kiệt bất đắc dĩ lại đây gõ cửa.

“Thế tử gia, thế tử phi, bên ngoài xảy ra chuyện lớn rồi!” Quân Kiệt không biết trong phòng là tình huống gì, cho nên không dám tùy tiện mở cửa đi vào.

Kỳ thật trong phòng tình huống gì cũng không có, Quân Mặc Thần ở trên xe lăn bọc mền nhắm mắt dưỡng thần, mà Vân Thanh Nhiễm nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Nghe vậy, hai người liếc nhau một cái, sau đó Quân Mặc Thần cho Quân Kiệt vào cửa.

“Thế tử gia, thế tử phi, Cửu hoàng tử cùng Yên Nhiên xảy ra chút chuyện...” Quân Kiệt biết Vân Yên Nhiên là muội muội Vân Thanh Nhiễm, cho nên lúc nói lời này vẫn luôn nhìn Vân Thanh Nhiễm, sợ mình nói lời gì khiến Vân Thanh Nhiễm mất hứng.

Vân Thanh Nhiễm hơi nhăn mày một chút, Vân Yên Nhiên lại chơi trò gì đây? Nàng ta còn chưa rút ra bài học nào à?

“Xảy ra chuyện gì?” Quân Mặc Thần không có biểu cảm gì hỏi Quân Kiệt.

“Vừa rồi yến hội đang sắp tan cuộc, có người không tìm thấy Cửu điện hạ, nghe Tiểu Toàn Tử nói Cửu điện hạ vừa mới vào phòng, hồi lâu vẫn chưa đi ra, mọi người muốn đi nhìn xem, ai ngờ...” Quân Kiệt nói đến chỗ này đặc biệt nhìn phản ứng của Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm một chút, ai ngờ biểu tình hai người này vô cùng nhất trí, giống như hai người đều đoán được tình huống kế tiếp, “Mọi người thấy Cửu điện hạ cùng công chúa Yên Nhiên quần áo hỗn độn nằm ở trên giường, sự tình kinh động hoàng thượng, thái hậu cùng với sứ thần Đàng Ngụy.”

Nếu đơn thuần là Dạ Minh Uyên ngủ với một nữ tử chưa xuất giá, nhiều nhất là Dạ Minh Uyên chịu một chút trách phạt, sau đó từ hôn với nàng kia, không được làm chánh phi, thì trắc phi cũng là có thể.

Nhưng có tình người hấn ngủ cùng là Vân Yên Nhiên, còn đúng lúc sứ thần Đàng Ngụy ở đây!

Vân Yên Nhiên chính là công chúa sắp sửa đi hòa thân, nội tình liên lụy bên trong này rất nhiều.

Thứ nhất, công chúa đang sắp hòa thân bị phá thân, thân này khẳng định hòa không thành.

Thứ hai, ở trong mắt sứ thần Đàng Ngụy, Vân Yên Nhiên chính là công chúa của hoàng triều Thịnh Vinh, thì phải là muội muội ruột của Dạ Minh Uyên! Đây chẳng phải là thành huynh muội loạn luân sao?

Chuyện này mà ra, giải thích với Đàng Ngụy, vậy thì chẳng khác nào trực tiếp nói cho Đàng Ngụy biết, hoàng triều Thịnh Vinh bọn họ thành tâm tìm nữ nhi nhà đại thần đến làm công chúa gả đi, không đem chuyện hòa thân cùng Đàng Ngụy bọn họ thành chính sự, vậy Đàng Ngụy có thể cao hứng nổi không?

Không giải thích với Đàng Ngụy, vậy mặt mũi hoàng thất còn để vào đâu? Thể diện của hoàng triều Thịnh Vinh này phải thả vào chỗ nào?

“Đi thôi, đi xem” Quân Mặc Thần ngược lại rất bình thản, chỉ là có chút lo lắng liếc nhìn Vân Thanh Nhiễm một cái, sợ nàng khó chịu nổi, bởi vì Vân Yên Nhiên là muội muội của nàng, chuyện này... Chỉ sợ do một tay Vân Yên Nhiên tự mình bày ra, đối với Dạ Minh Uyên, Quân Mặc Thần vẫn có đủ hiểu biết, biết Dạ Minh Uyên sẽ không làm ra chuyện hồ đồ như vậy, cũng biết Dạ Minh Uyên đối với Vân Yên Nhiên này không hề có tâm tư gì.

Quân Mặc Thần có thể nghĩ đến, Vân Thanh Nhiễm đương nhiên cũng sẽ nghĩ tới, Vân Yên Nhiên! Đã nói nàng ta phải an phận một chút rồi, tai họa này cũng không nhỏ, một nàng ta một hoàng hoa đại cô nương sắp xuất giá lại có thể nghĩ ra phương pháp bỏ lên trên giường nam nhân này!

Lúc Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm đi vào nơi ở của Dạ Minh Uyên, đã tới không ít người, hoàng thượng cùng thái hậu đều bị chuyện này làm cho kinh sợ.

Vân Thanh Nhiễm vừa vào cửa đã ngửi thấy được một cỗ hương vị không bình thường, vừa rồi trong gian phòng này dường như có một loại huân hương có tác dụng đặc thù, không biết những người khác có nhận ra không, tuy rằng hiện giờ hương vị của loại huân hương này đã tàn đi gần hết, nhưng vẫn không chạy khỏi mũi Vân Thanh Nhiễm.

Thái hậu ngồi ở ghế quý phi bên trong phòng, trên mặt có chút ngưng trọng, với kinh nghiệm từng tiếp xúc vài lần với thái hậu, Vân Thanh Nhiễm hoàn

toàn có thể đoán được lúc này thái hậu nhất định là rất tức giận, thái hậu vẫn luôn biết cách khống chế tâm tình của mình, là một lão nhân nơi thâm cung càng tức giận lại càng bình tĩnh.

Bộ y phục chất tơ sắc vàng óng tuy rằng được mặc chỉnh chỉnh tề tề, nhưng trang sức trên đầu bà vẫn ít hơn bình thường rất nhiều, hiển nhiên là đã đi ngủ, sau đó lại bị cung nhân gọi dậy, vội vã tới đây nên trang phục không được tinh tế như bình thường.

Trừ thái hậu, hoàng thượng cũng tới.

Lại nói tiếp đây là lần đầu tiên Văn Thanh Nhiễm nhìn thấy đương kim hoàng thượng, Dạ Hoàng Nghi, cũng chính là huynh trưởng của mẫu thân Quân Mặc Thần, luận dung mạo tự nhiên là không kém chút nào, chỉ là hấn làm cho người ta không có cảm giác thư thái như mẫu thân Quân Mặc Thần, hấn quanh năm thân ở trên cao nên tồn tại một loại lệ khí mà người bình thường không có, như trời thu xơ xác tiêu điều, làm cho người ta tôn kính mà không thể gần gũi, không dám dễ dàng tới gần, đây là tư thế mà một đế vương nên có, cũng là chỗ bi ai của một đế vương.

Khoác hoàng bào, uy nghiêm tự nhiên hiển lộ, trên vàng trán có thể Dung thiên địa, lại không chấp nhận được một hạt cát nhỏ nhỏ, quyết đoán khiến cho người ta sợ hãi, lại có sự âm trầm mơ hồ lộ ra, đây cũng là ấn tượng của Văn Thanh Nhiễm đối với vị tôn quý nhất của hoàng triều Thịnh Vinh này.

Văn Thanh Nhiễm lại nhìn về phía giường, Dạ Minh Uyên thân mặc áo đơn ngồi ở mép giường, chau mày, một bàn tay bưng trán của mình, giống như đang nhớ lại chuyện lúc trước đã xảy ra.

Mà Văn Yên Nhiên thì lại ôm chặt chân trốn ở góc giường, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, dường như là bị trường hợp như vậy hù sợ, trong đôi mắt của nàng ta tựa hồ còn phiếm lệ quang trong suốt, làm cho người ta không khỏi có chút đau lòng, có điều trong chuyện này khẳng định không bao gồm Văn Thanh Nhiễm.

Trong phòng chen chúc không ít người, nhưng đều là người có thân phận, Văn Thanh Nhiễm nhìn nhìn hai người che ở trước nàng và Quân Mặc Thần, một người trong đó là Thác Bạt Yên, trên vai của nàng còn quần vải trắng, một người nam nhân khác ăn mặc giống với Thác Bạt Yên, đều là lộ phần lớn làn da ở bên ngoài, quần áo dùng vật liệu từ da thú, bên trên còn đeo răng và xương thú, người này hẳn chính là hoàng tử của Đảng Ngụy, ca ca của Thác Bạt Yên – Thác Bạt Kỳ.

Ngoài ra còn có một số người hôm nay tới tham gia tiệc tối, phần lớn là gia quyến của Tứ Vương.

Bầu không khí trong phòng tuy rất ngưng trọng, nhưng Văn Thanh Nhiễm có thể nhìn ra từ trong mắt đám người vây xem ở nơi này, đại đa số bọn họ là mang tâm tình xem kịch vui.

“Hoàng triều Thịnh Vinh các ngươi sao lại như vậy chứ? Huynh muội loạn luân coi như xong, còn là một công chúa sắp xuất giá và ca ca của mình lăn đến trên giường, có biết xấu hổ hay không vậy, các ngươi còn nói Đảng Ngụy chúng ta là tộc người đã man, chúng ta nam nữ chưa kết hôn có thể ở cùng một phòng như vậy không? Hơn nữa các ngươi còn là huynh muội loạn luân!” Miệng Thác Bạt Yên không bị ngăn cản liền trách mắng ngay trước mặt hoàng đế và thái hậu.

Mọi người đều bức sự không biết điều của nàng ta, không thấy tình huống nơi này đã hồng бет rồi sao? Dám thêm dầu vào lửa không nói, thế nhưng dám trách mắng ngay trước mặt bọn họ, quả thật là công chúa đã man của tộc người đã man, một chút giáo dưỡng cũng không có!

Nhưng lời này của Thác Bạt Yên cũng không tính là sai, ít nhất nàng ta trình bày một sự thật mà ánh mắt nàng ta nhìn thấy.

Hoàng thượng đi đến trước giường, giường tay đánh Dạ Minh Uyên một bạt tai, bản thân Dạ Hoàng Nghi đã tập võ, một bạt tai này còn dùng nội lực, trực tiếp ném Dạ Minh Uyên ra ngoài, khiến thân thể hấn đụng phải phía trên ngăn tủ đầu giường, khoe miệng có máu chảy ra, trên trán cũng đụng phải một lỗ.

Dạ Minh Uyên lại không kêu một tiếng, yên lặng để hoàng thượng đánh, hấn đến bây giờ vẫn còn có chút mơ hồ, hấn chỉ nhớ rõ việc mình trở về phòng, chuyện phía sau hấn không thể nhớ nổi.

Hấn là bị tiếng kêu sợ hãi của cung nhân làm cho bừng tỉnh, khi tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu rất đau, ý thức mơ mơ màng màng, sau đó liền chứng kiến có rất nhiều người tràn vào, tiếp theo là phụ hoàng cùng thái hậu đều đến đây, lúc sau Dạ Minh Uyên mới thật sự tỉnh táo lại, kinh ngạc phát hiện bên cạnh mình còn có một nữ nhân đang nằm, hấn và nàng đều là quần áo không chỉnh tề, mà nữ nhân này chính là công chúa Yên Nhiên sẽ phải đi hòa thân!

Hoàng thượng cảm thấy đánh một cái còn chưa hết giận, lại xách Dạ Minh Uyên lên, đang muốn hạ thủ...

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Tiếng Quân Mặc Thần mãnh liệt ho khan một trận, vào lúc tất cả mọi người nín thở có vẻ phá lệ rõ ràng.

Hoàng thượng ngừng động tác một chút, bởi vì Quân Mặc Thần ho thật sự rất kịch liệt, làm cho người ta có một loại cảm giác hấn sắp tắt thở.

“Thái y đâu, thái y ở nơi nào, còn không mau tuyên thái y!” Thái hậu lúc này mới chú ý tới Quân Mặc Thần, liền vội hô, “Các ngươi đều đi ra ngoài cho ta, chớ để chen chúc ở trong phòng làm ngạt thể tử!”

Chỉ từ những lời này của thái hậu đã có thể nghe ra bà yêu thương Quân Mặc Thần bao nhiêu.

Có vài nam tử y phục hoa lệ đè nén bất mãn trong lòng đi ra cửa, lúc đi qua bên người Quân Mặc Thần đều cảm giận liếc nhìn Quân Mặc Thần một cái.

Trong kinh thành này người hận thù ghen tị Quân Mặc Thần tuyệt đối không ít, không nói ai khác, riêng những hoàng tử nơi này, trừ Dạ Minh Uyên ra thì

phần lớn mấy người khác đều có thành kiến đối với Quân Mặc Thần, cũng trông mong hắn có thể chết sớm một chút.

Ngẫm lại, những hoàng tử như bọn hắn còn không bằng thể tử Quân Mặc Thần này khiến hoàng thượng thái hậu vui lòng, có thể không làm cho bọn họ khó chịu trong lòng sao?

“Khởi bẩm, khụ khụ, khởi bẩm... Hoàng thượng... Khụ khụ khụ, trong phòng này có mùi vị kỳ quái, khụ khụ, khiến thần, thần... Rất không khụ khụ dễ chịu...” Quân Mặc Thần rất cố sức nói.

Hắn nói như vậy, mọi người đương nhiên không có gì hoài nghi.

Chỉ nghe thấy Thái Bạt Yên lạnh như băng nói ra một câu, “Đừng nói là mùi dâm mỹ hoan ái của Cửu hoàng tử cùng công chúa Yên Nhiên xông tới thể tử gia người đây chứ!”

Mùi dâm mỹ? Cũng một nàng ta nói được vậy, Vân Thanh Nhiễm thật sự là không còn lời gì để nói đối với vị Yên công chúa Đàng Ngụy này.

Có điều... Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần ngồi ở trên xe lăn đang che miệng mãnh liệt ho khan, thầm nghĩ, hắn thật sự mất cảm đối với loại huân hương này hay là giống như nàng đã nhận ra loại huân hương này không bình thường?

Mùi hương trong phòng?

Đám người thái hậu, hoàng thượng nghe vậy mới bắt đầu chú ý đến mùi hương trong phòng, đích xác giống như có một cỗ mùi nhàn nhạt, bởi vì phòng ở trong cung phần lớn đều sử dụng đủ loại huân hương, cho nên sau khi mọi người đi vào ngửi thấy loại mùi hương gì cũng sẽ không cảm thấy có chỗ nào đặc biệt.

Hiện tại nghe Quân Mặc Thần vừa nói như thế, Dạ Minh Uyên cả kinh, vừa rồi hắn vẫn luôn bị chuyện phát sinh trước mắt làm nhiễu loạn, không có lòng dạ đi chú ý chút chi tiết nhỏ này.

Mùi thơm này từ trước tới giờ hắn đều chưa từng ngửi qua.

“Phụ hoàng, đây không phải là huân hương dùng trong phòng nhi thần.” Dạ Minh Uyên nói.

Sau đó thái giám Tiêu Toàn Tử hầu hạ bên người Dạ Minh Uyên cũng đứng ra, “Khởi bẩm hoàng thượng, khởi bẩm thái hậu nương nương, xác thực không phải huân hương trong phòng Cửu điện hạ, huân hương của Cửu điện hạ là do nô tài chường quản, nô tài cho tới bây giờ chưa từng dùng qua loại huân hương này với Cửu điện hạ.”

“Chỉ là loại huân hương thôi, đến mức ngạc nhiên như vậy à, nếu thể tử gia không nổi chịu mùi vị này, đi ra bên ngoài chờ là được, dù sao chuyện tình trong phòng này thể tử gia cũng không giúp đỡ được cái gì.” Thái hoàng tử Dạ Minh Sâm hơi trào phúng mở miệng nói, hắn là một trong số những hoàng tử ghen ghét Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm tuy không biết nam nhân đang nói chuyện đây là ai, nàng cũng không quan tâm rốt cuộc là ai, tiến lên trách mắng một tiếng: “Lời lẽ sai trái!”

Thật to gan nha, thể tử phi này còn dám trách mắng đến hoàng tử?

“Vạn nhất bên trong huân hương không rõ lai lịch này có độc thì sao? Một chút độc sau khi người thường ngửi thấy sẽ không có gì, nhưng thân thể của thể tử gia chịu nổi không? Nếu thật sự có độc, chẳng lẽ không nên điều tra ngay bây giờ luôn ư? Chờ thể tử gia trở lại vương phủ lại phát sinh ra chuyện gì, lúc này không tra sớm chẳng phải sẽ chậm trễ à? Hay là nói như vậy cũng không có vấn đề gì hả?” Vân Thanh Nhiễm liên tiếp quăng ra vấn đề cho Dạ Minh Sâm, trực tiếp chặn hắn đến sứt sáo.

Vân Thanh Nhiễm phát hiện từ sau khi mình trở thành thể tử phi, công lực ăn nói bừa bãi ngày càng cao.

Nàng đại khái cảm giác được Quân Mặc Thần là muốn gỡ tội cho Dạ Minh Uyên, nàng liền giúp đỡ hắn, không để cho người khác quấy rầy.

Thái hậu tuy rằng không thích Vân Thanh Nhiễm, lại vô cùng đồng ý với những lời nói này của nàng, vội phân phó cung nhân nói: “Người đâu, đi tra rõ ràng cho ai gia, hương này là từ nơi nào tới!”

Thái hậu nương nương đã hạ lệnh, vậy mọi người còn không nhanh chóng hành động.

Tầm mắt Vân Thanh Nhiễm đã rơi vào Vân Yên Nhiên vẫn luôn trốn ở góc giường sảm vai người vô tội nhất, lúc nàng ta nghe thấy thái hậu nương nương hạ lệnh, ánh mắt Vân Yên Nhiên thay đổi, trừ bỏ vẻ điềm đạm đáng yêu vừa rồi, thì nhiều thêm mấy phần sợ hãi.

Nàng ta đang sợ hãi, nói cách khác... huân hương kia khẳng định còn ở trong phòng.

Vân Thanh Nhiễm bắt đầu nhìn quét mỗi ngõ ngách trong phòng, ở một giới hạn trong không gian tìm đồ vật chính là sở trường của Vân Thanh Nhiễm, mặc kệ người giấu cái gì ở nơi xa xôi nào, bất luận là hốc tối bí mật, Vân Thanh Nhiễm đều có thể tìm ra.

Đây cũng là chỗ tác dụng mà Vân Thanh Nhiễm trở thành một thành viên của tổ đặc công, nàng vốn là cô nhi, sau khi bị phát hiện dị năng này đã bị đưa đến Quốc An Cục, thành một thành viên của tổ đặc công, tuy cùng những người khác tiếp nhận các hạng huấn luyện thể năng, năng cao tính chất vốn có

cùng năng lực phản ứng của thân thể, phân biệt và phá giải một số mật mã.

Nhưng nàng ở bên trong tổ phụ trách mục công tác quan trọng nhất là tìm kiếm, nói trắng ra, nàng chính là nhân lực dùng trí năng thăm dò, phát hiện nguy hiểm ẩn nấp trong bóng tối, làm những công tác giúp cấp trên tìm những văn kiện cơ mật mà bọn họ muốn tìm, mà công tác của đội viên khác chính là yểm trợ nàng, đưa nàng đến mục đích.

Tìm được rồi, ở trên giường, trên người Vân Yên Nhiên!

Vân Thanh Nhiễm cười lạnh một tiếng, sau đó tiến lên trước, đi tới bên giường.

“Thế tử phi người muốn làm gì? Công việc tìm kiếm cứ giao cho chúng nô tài làm là được rồi, chúng nô tài biết thế tử phi là vì... lo lắng cho công chúa Yên Nhiên, xin thế tử phi yên lặng chờ đợi.” Một cái cung nhân ngăn cản đường đi của Vân Thanh Nhiễm, người nọ biết Vân Thanh Nhiễm là tỷ tỷ ruột của Vân Yên Nhiên, cho rằng Vân Thanh Nhiễm là đang sốt ruột thay muội muội của mình, cho nên mới nói như vậy.

Bởi vì hoàng tử công chúa Đảng Ngụy còn ở đây, người nọ không tiện nói trắng ra.

Vân Thanh Nhiễm không để ý đến cung nhân kia, trực tiếp vượt qua người nọ lập tức đi về hướng Vân Yên Nhiên.

Vân Yên Nhiên nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm tới gần, đáy lòng có dự cảm không tốt dâng lên, con người nàng ta khẽ chuyển một vòng, trong lòng tính toán cách ngăn cản Vân Thanh Nhiễm, ngay sau đó, chợt nghe thấy nàng ta kêu lớn lên.

“A, a a a...”

Tiếng kêu của Vân Yên Nhiên rất thê thảm

“Đừng lại đây, đừng lại đây...” Vừa kêu, tay Vân Yên Nhiên còn quơ loạn xạ, giống như là muốn ngăn cản cái gì muốn xâm phạm nàng ta vậy, đồng thời người càng rụt vào bên trong, chăn mền che phủ nàng ta càng chặt hơn.

Chứng kiến tình huống như vậy, mọi người chỉ cho là sau khi Vân Yên Nhiên bị Cửu hoàng tử xâm phạm nên trong đầu có bóng ma, thấy người tới gần không tự chủ mà sợ hãi.

Trên thực tế, Vân Yên Nhiên là đang sợ Vân Thanh Nhiễm phá hủy chuyện tốt của nàng ta. Không vì cái gì, Vân Yên Nhiên chính là cảm thấy được Vân Thanh Nhiễm tiến đến đây khẳng định không phải chuyện tốt.

(1) Thuộc 2 câu: “Ngã bản tương tâm chiếu minh nguyệt, Nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ.” (我本将心照明月, 奈何明月照沟渠) – “Vốn ta gửi lòng nơi trăng tỏ, Nhưng sao trăng lại chiếu rạch nào.” Ý nói đối phương không hiểu được tâm ý của mình. Giữa kẻ thù hoặc không thân thiết lắm thì hơi giống “Rượu mời không uống lại uống rượu phạt”. Người quen/người yêu thì nghĩa giống “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình”.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Nhân này có báo, liều mạng đánh cược

Phía sau, nha hoàn thiếp thân của Vân Yên Nhiên xuyên qua đám người ngăn ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Thế tử phi, ngài muốn an ủi công chúa Yên Nhiên thì chọn ngày khác đi!”

“Nếu bản cung nói không thì sao?” Vân Thanh Nhiễm ngửa đầu nhìn nha hoàn có vóc dáng cao gầy hơn nàng một chút, nàng biết nha hoàn này, đây là nha hoàn bên người Vân Yên Nhiên, sau khi Vân Yên Nhiên bị cấm túc ở trong cung thì đã ép buộc yêu cầu đem nha hoàn trước kia của mình cùng vào. Chỉ cần Vân Yên Nhiên an phận một chút thì dù là thái hậu nương nương cũng sẽ không từ chối yêu cầu nhỏ nhoi đó.

“Nếu thế tử phi nương nương có lòng tốt, hẳn là nên để ý đến tâm tình hiện giờ của công chúa điện hạ, không nên làm ra chuyện khiến cho công chúa điện hạ càng thêm khó chịu, trừ phi thế tử phi nương nương ngài có ý muốn làm cho công chúa điện hạ khó chịu!” Phần Đại chỉ trích Vân Thanh Nhiễm.

Nàng ta nói như vậy, nếu Vân Thanh Nhiễm cứ khẳng khái muốn tới gần Vân Yên Nhiên, thì sẽ thành cố ý làm cho Vân Yên Nhiên khó chịu, mà ở đây, trừ Đảng Ngụy thì mọi người đều biết rõ Vân Thanh Nhiễm là tỷ tỷ của Vân Yên Nhiên, ngược lại có thể tạo cho Vân Thanh Nhiễm một tội danh khi dễ muội muội ruột.

Nha hoàn này của Vân Yên Nhiên cũng không phải dạng vừa đâu!

Vân Thanh Nhiễm cười tao nhã, “Mau tránh ra cho bản cung, ta thấy người có ý quấy rối là người, người không biết có một loại bệnh tên là di chứng sau khi bị thương à? Người không biết di chứng đó là một loại bệnh tâm lý sao? Người không biết phương pháp tốt nhất trị liệu loại bệnh này chính là kích động người bị tổn thương triệt để à?”

Vân Thanh Nhiễm liên tục đặt câu hỏi, mỗi câu đều rất tự tin, giống như sắp xảy ra án mạng, thật ra Vân Thanh Nhiễm cũng không phải nói láo, nếu Vân Yên Nhiên thực sự bị dọa sợ, thì lúc này kích nàng ta thêm một kích có lẽ sẽ hữu hiệu, có điều rất rõ ràng, Vân Yên Nhiên căn bản không bị dọa.

Thật sự là diễn trò rất giỏi!

“Sao nô tỳ chưa bao giờ nghe nói thể tử phi nương nương còn biết y thuật?” Phấn Đại phản bác nói, nàng ta nghe không hiểu Vân Thanh Nhiễm đang nói cái gì, nhưng mà nàng ta biết không thể cứ để Vân Thanh Nhiễm lừa gạt qua như vậy được.

“Người chưa từng nghe qua có câu gọi là bệnh lâu thành y sao?”

Nàng cũng là bị bệnh rất lâu đấy! Ở đây, nếu bàn về bệnh lâu năm, trừ Quân Mặc Thần ra, còn có ai có thể so với người điên bảy tám năm giống nàng.

Bệnh lâu thành y đúng là không sai, nhưng chưa từng nghe qua người nào bị điên nhiều năm lại còn có thể làm thầy thuốc!

“Thể tử phi đúng là cường từ đoạt lý, bệnh của thể tử phi cùng tình trạng hiện giờ của công chúa điện hạ rõ ràng là hai chuyện khác nhau!” Phấn Đại vội vàng giải thích, sợ người khác tin lời Vân Thanh Nhiễm nói.

“Đều là xảy ra vấn đề về tâm lý, xảy ra vấn đề về đầu óc, trừ vấn đề về tinh thần, thì có gì không giống nhau đây?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại.

Phấn Đại ngơ ngác, nàng ta không ngờ Vân Thanh Nhiễm lại khó đối phó như vậy.

“Vẫn nên nói, nô tài lớn mặt nhà người không muốn nhìn thấy công chúa điện hạ bình phục lại sao?” Vân Thanh Nhiễm đem tội danh này chụp ngược lại lên đầu Phấn Đại, “Hon nữa, hiện tại bản cung là vì thân thể của thể tử phi gia đến tìm hương huân kia, chẳng lẽ trong mắt người, tính mạng thể tử phi còn kém công chúa điện hạ bị chịu chút kinh hoàng ư?”

Ngoại trừ tội danh ban đầu, Vân Thanh Nhiễm lại chụp cho Phấn Đại một tội danh lớn hơn. Không đề ý đến an nguy của Quân Mặc Thần, tội danh này đủ lớn chứ.

“Người...” Phấn Trang tức giận, nói như thể cũng xong, ngược lại nàng ta lại thành kẻ xấu?

“Người đâu, mang nha hoàn lớn mặt này đi cho ta.”

Lúc Phấn Đại đang nghĩ cách tìm lý do ngăn cản Vân Thanh Nhiễm, đã bị Vân Thanh Nhiễm hạ lệnh sai người mang nàng ta đi.

Hoàng thượng và thái hậu nương nương còn ở đây, đầu đến lượt một thể tử phi nhỏ nhoi như Vân Thanh Nhiễm hạ lệnh.

Đám cung nhân có chút do dự nhìn thoáng qua thái hậu và hoàng thượng bên kia, ai ngờ thái hậu và hoàng thượng còn ngầm đồng ý với hành động của Vân Thanh Nhiễm.

Bởi vì Vân Thanh Nhiễm nói không sai, hiện tại so sánh giữa việc Vân Yên Nhiên bị kinh hạch cùng với tính mạng của Quân Mặc Thần, hai chuyện cách xa nhau ngàn dặm. Vẫn cũng không phải công chúa chính thống gì, hiện tại còn chọc ra việc lớn như vậy, đổi lại ai cũng không muốn đứng về phía Vân Yên Nhiên.

Phấn Đại bị cung nhân mạnh mẽ mang đi, nàng ta lo lắng nhìn về phía tiểu thư Vân Yên Nhiên nhà mình, rất sợ sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy nha hoàn tâm phúc Phấn Đại bên cạnh mình bị đem đi, Vân Yên Nhiên càng co rúm lại, “A... người đừng qua đây, người đừng qua đây, đừng chạm vào ta, đừng chạm vào ta!”

Vì để chứng minh với mọi người nàng ta thật sự bị dọa sợ, cho nên Vân Yên Nhiên càng kêu càng lợi hại.

Tiếng kêu bén nhọn làm cho mọi người không đành lòng, một người đẹp như vậy, tiếng kêu thảm thiết đến thế, Vân Thanh Nhiễm thực sự là nữ nhân có tâm địa rắn rết, làm sao có thể nhẫn tâm như vậy?

Đó là muội muội ruột của nàng kia mà, thật sự là một nữ nhân ác độc vô tâm vô phê!

Trong lòng mọi người đều nhận định Vân Thanh Nhiễm như vậy.

Đáy mắt Vân Yên Nhiên tràn đầy hoảng sợ và bối rối, Vân Thanh Nhiễm đều nhìn thấy, nếu nói hiện giờ Vân Yên Nhiên hoàn toàn giả bộ, thì cũng không đúng, ít nhất sự sợ hãi của nàng ta là thật.

Thấy Vân Thanh Nhiễm muốn đi lên xốc chăn trên giường, Dạ Minh Uyên liền ngăn cản Vân Thanh Nhiễm, không phải vì Vân Yên Nhiên, mà vì thể diện của hoàng triều Thịnh Vinh.

“Thể tử phi, xin đừng vén chăn lên, hiện giờ quần áo của nàng ta không chỉnh tề.”

Nơi này nam nhân nữ nhân đều có, còn có sứ thần của nước khác ở đây, nếu vén chăn lên trước mặt mọi người, quả là có chút khó xử.

Trên mặt Dạ Minh Uyên không nhìn ra sự ngưng trọng, mặt khác còn có vết máu vô cùng nổi bật lưu lại trên mặt, khiến hấn thoát nhìn có chút tiều tụy.

Lúc này tâm tình Dạ Minh Uyên rất phức tạp, nhìn Vân Thanh Nhiễm gần trong gang tấc, nghĩ rằng tư thái chật vật của mình hẳn đã bị nàng nhìn rõ cả rồi?

Vân Thanh Nhiễm gật gắt đầu, sau đó nói với Vân Yên Nhiên vẫn làm bộ sợ hãi như trước: “Công chúa Yên Nhiên, hiện tại bản cung hoài nghi huân hương làm cho thể tử gia khó chịu đang được giấu ở trên giường, bản cung muốn tìm ở trên giường một lượt, bản cung và người đều là nữ tử, tin tưởng công chúa Yên Nhiên nhất định sẽ không để ý.”

Vân Thanh Nhiễm nói xong liền thò tay vào trong chăn.

“Đừng! Người đừng đụng vào ta! Tránh ra, người tránh ra cho ta!”

Vân Yên Nhiên vội vàng muốn ngăn cản động tác của Vân Thanh Nhiễm, nếu để nàng tìm được huân hương trên người nàng ta chẳng phải mọi chuyện sẽ bại lộ sao?

Với bản lĩnh của các thái y trong cung, nhất định có thể tra ra huân hương trên người nàng ta có tác dụng gì, đến lúc đó hết thấy đều không còn kịp rồi!

Cho nên Vân Yên Nhiên liều mạng cũng phải ngăn cản động tác của Vân Thanh Nhiễm, kiên quyết không cho nàng tìm được huân hương kia.

Vân Thanh Nhiễm cũng quyết tâm phải tìm cho ra huân hương kia, tay nàng ở trong chăn tạo ra động tác rất lớn, khiến hai tay hai chân Vân Yên Nhiên đều vấp đập lung tung, nàng ta càng gấp thì người lại càng loạn.

Trong lúc nhất thời chiếc chăn đỏ thắm trên giường nổi lên từng đợt sóng hồng, ai không biết còn tưởng hai người đang làm chuyện gì dưới chăn.

Ngay lúc Vân Yên Nhiên nóng lòng tránh né Vân Thanh Nhiễm tìm kiếm, tay nàng ta vung ra dùng lực quá mức, một túi hương bay ra, theo một đường cong xinh đẹp lướt qua trước mặt Vân Thanh Nhiễm, xẹt qua tầm mắt của mọi người, sau đó rơi xuống chăn.

Nguy rồi! Vân Yên Nhiên muốn vươn tay ra nhặt lại, thì bị Vân Thanh Nhiễm cướp lấy trước.

Vân Thanh Nhiễm nhìn túi hương trên tay, sau đó mở túi lấy huân hương từ bên trong ra, huân hương tuy chưa đốt, nhưng trên thân lộ ra mùi hương giống với mùi huân hương nàng từng gửi qua trong phòng.

Huân hương là từ trên người Vân Yên Nhiên rơi ra, mọi người đều tận mắt nhìn thấy, lại liên hệ với phản ứng lúc trước của Vân Yên Nhiên, thì không khó có được đáp án chính xác, thứ này nhất định là của Vân Yên Nhiên.

Vân Yên Nhiên phát giác ra tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng ta, xấu hổ và giận dữ trong lòng nổi lên, nhất thời không biết nên đối phó với tình huống này như thế nào.

Vân Thanh Nhiễm đem huân hương trên tay cùng với túi thơm đưa đến trước mặt hoàng thượng, “Khởi bẩm hoàng thượng, thần thiếp hoài nghi huân hương này có vấn đề, là nguyên nhân trực tiếp làm cho thể tử khó chịu, thần thiếp khẩn cầu hoàng thượng truyền thái y điều tra rõ ràng.”

“Truyền thái y.” Hoàng thượng không có nửa điểm do dự liền truyền thái y theo lời Vân Thanh Nhiễm.

Sự tình phát triển đến mức này, nếu hoàng thượng còn không nhìn ra manh mối, thì quả thực đã uống công hấn ngồi trên vương vị nhiều năm như vậy. Cho dù túi hương này không phải thủ phạm khiến Quân Mặc Thần khó chịu, thì cũng không thoát khỏi quan hệ với chuyện xảy ra hôm nay trong gian phòng này.

Thái y đến, lấy huân hương mà Vân Thanh Nhiễm đưa cho để tra xét, huân hương vừa ở trên tay, thái y cũng nhìn ra vấn đề, tình thế người lại càng thêm xác định.

Thật ra thứ này cũng không phải là quá mức hiếm thấy, dù sao bên trong thâm cung này cũng từng có hậu phi dùng qua, vì muốn được hoàng thượng sủng hạnh, có điều sau này có lệnh cấm sử dụng. Hiện giờ trong hoàng cung đã rất lâu không còn người sử dụng rồi.

“Hồi hoàng thượng, huân hương này không phải là huân hương bình thường, nó chứa Y lan y lan* có tác dụng thôi tình**!”

(*Y lan y lan (伊兰依兰): 2 chữ y khác nhau, cơ mà ta cũng k rõ ý nghĩa cả cụm từ này lắm==”

**Thôi tình: kích thích tình dục)

Người trong cung đối với Y lan y lan cũng không còn xa lạ gì, thành phần chủ yếu là y lan (依兰), sau khi điều phối với mấy loại thành phần khác sẽ có tác dụng thôi tình!

Việc này, chân tướng đã rõ ràng, chỉ dựa vào trí tưởng tượng là có thể biết rõ, thì ra không phải do Cửu hoàng tử say rượu loạn tính ép buộc Vân Yên Nhiên, mà là Vân Yên Nhiên sử dụng được vật thôi tình làm cho ý thức Dạ Minh Uyên mơ hồ ngủ với nàng ta.

Những người mới vừa rồi thăm nghĩ Vân Thanh Nhiễm ác độc lúc này lập tức thay đổi lập trường, chỉ cảm thấy Tam tiểu thư Vân phù này, tiểu mỹ nhân nổi danh trong kinh thành quá mức âm hiểm, cũng quá mức vô si bi ối, thế nhưng dám làm ra chuyện như vậy, cũng một nàng ta vừa rồi còn khóc lóc làm ra vẻ mình là người bị hại lớn nhất! Đổng kịch quá giỏi rồi!

Thái hậu nghe thấy Y lan y lan, sắc mặt lập tức biến đổi, “Vô liêm sỉ!”

Thái hậu vỗ bàn đứng lên, có thể thấy được bà phẫn nộ đến thế nào.

Ban nãy nghe thấy Cửu hoàng tử phạm sai lầm lớn, thái hậu chẳng qua là nghiêm mặt, nhưng vừa nghe thấy Y lan y lan liền vỗ bàn đứng dậy, có thể thấy được thái hậu đối với Y lan y lan có bao nhiêu thống hận!

Những người biết ở trong cung từng phát sinh một chuyện đều hiểu, cái chết của tiên đế có quan hệ lớn với Y lan y lan, thái hậu có thể không thống hận Y lan y lan ư?

Lần này, bầu không khí vốn đã ngưng trọng lại càng trở nên ngưng trọng hơn. Tất cả mọi người đều ngừng thở, sợ mình gây ra tiếng động sẽ bị tai bay vạ gió.

“Hoàng thượng, chuyện này phải xử lý nghiêm minh! Lại dám dùng Y lan y lan làm hại tôn nhi của ai gia, hoàng tử của hoàng triều Thịnh Vinh ta, nếu không xử lý nghiêm, ai gia sẽ là người đầu tiên đứng ra phản đối!” Thái hậu tàn nhẫn nói, muốn chuyện này phải được xử lý nghiêm khắc.

Không cần thái hậu đặc biệt công đạo, hoàng đế Dạ Hoàng Nghi cũng không định tha thứ cho Vân Yên Nhiên khi nàng ta làm ra chuyện bậc này!

Nàng ta có rõ hành vi không biết xấu hổ này của nàng ta đã mang đến bao nhiêu hậu quả nghiêm trọng không?

Không chỉ riêng sử dụng cấm phẩm trong cung, tội danh hại hoàng tử, mà nàng ta còn mang đến một chuyện cực kỳ đau đầu cho hoàng triều Thịnh Vinh!

Lúc trước hoàng thượng cho rằng nhi tử Dạ Minh Uyên của hần là đầu sỏ gây nên mọi chuyện cũng đã hạ thủ không lưu tình, bây giờ biết Dạ Minh Uyên vô tội, người làm sai là Vân Yên Nhiên, hoàng thượng sẽ càng không nương tay.

“Người đầu, đem công chúa Yên Nhiên giam vào thiên lao!” Hoàng thượng lạnh lùng nói.

Thiên lao, đó là nơi giam giữ trọng phạm, những người tiến vào thiên lao thì đến cuối cùng có được mấy người là có thể còn sống mà trở ra?

Hai chữ thiên lao như một đạo sấm sét giữa trời quang, lúc này Vân Yên Nhiên mới ý thức được chuyện mình làm nghiêm trọng cỡ nào, từ nhỏ nàng ta đã được vợ chồng Vân Viễn Hằng chiều hư, vẫn nghĩ rằng nàng ta muốn cái gì là sẽ được cái đó, mặc kệ phạm sai lầm gì đều có người thay nàng ta xử lý.

Lúc này đây, cho dù là Vân Viễn Hằng cũng không có cách nào cứu nàng ta!

Vân Yên Nhiên bị hai thị vệ mang đi, nàng ta sợ hãi, trước khi bị lôi ra khỏi cửa nàng ta vờn tay túm lấy quần áo Vân Thanh Nhiễm, sống chết không chịu để cho thị vệ kéo nàng ta đi.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ cứu muội, muội không muốn đi thiên lao, muội không muốn đi thiên lao!” Nàng ta liều mạng hướng về phía Vân Thanh Nhiễm cầu cứu.

Đến lúc này mới nhớ đến tỷ tỷ à, sao không nhớ ra sớm hơn đi?

Trên mặt Vân Thanh Nhiễm một mảnh thanh lãnh, đối mặt với sự cầu cứu của Vân Yên Nhiên, câu trả lời mà Vân Thanh Nhiễm đưa ra chính là nhẹ nhàng gỡ những ngón tay đang túm chặt lấy quần áo của nàng, quyết tuyệt, không chứa một chút tình cảm.

Nàng và Vân Yên Nhiên, không có tình cảm tỷ muội, Vân Thanh Nhiễm đã coi như chưa từng có muội muội này!

Vân Yên Nhiên hiện giờ giống như một người sắp chết đuối, vội vã muốn túm được thứ có thể cứu mạng, thấy Vân Thanh Nhiễm lãnh khốc hất tay nàng ta ra, nàng ta cũng bất chấp mắng Vân Thanh Nhiễm vô tình vô nghĩa, quay sang cầu cứu Quân Mặc Thần, “Tỷ phu, người cứu ta đi, ta biết sai rồi, ta không dám nữa! Thế tử gia...”

Quân Mặc Thần so với Vân Thanh Nhiễm còn quá đáng hơn, cười như không cười nhìn Vân Yên Nhiên nói một câu, “Đêm nay không tệ, chỉ là có một số chuyện quá nhiều. Khụ khụ khụ... cái tiếng vo ve này thực ồn... khụ khụ khụ... Ái phi, nàng nói có đúng không?”

Quân Mặc Thần đã sớm cảnh cáo Vân Yên Nhiên, dặn nàng ta phải có chừng mực, là chính nàng ta không nghe khuyên bảo, hôm nay xứng đáng bị như vậy.

“Thế tử gia nói đúng, hôm nay thật sự đã khiến thế tử gia mệt mỏi rồi, thế tử gia còn cảm thấy không thoải mái không?” Vân Thanh Nhiễm biết vừa rồi Quân Mặc Thần là cố ý giả vờ khó chịu, nàng chưa từng nghe nói qua Y lan y lan có tác dụng thôi tình này còn có thể gây tổn thương tới phổi.

“Đỡ nhiều rồi, khiến cho ái phi phải lo lắng cho bản thể tử... khụ khụ...” Quân Mặc Thần suy yếu ho hai tiếng, sắc mặt quả thật là vô cùng tái nhợt.

Vân Yên Nhiên bị hai thị vệ kéo đi, mạnh mẽ mang đi, ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm đang “nói chuyện yêu đương”, so với “hạnh phúc” của hai người bọn họ, Vân Yên Nhiên cảm thấy mình cực kỳ chật vật, ủy khuất vô cùng, nàng ta rơi vào tình trạng này đều

do Vân Thanh Nhiễm từng bước làm hại!

Ban đầu, Vân Thanh Nhiễm không chịu xuất giá thay nàng ta, tiếp đó lại tìm thấy nàng ta ở bên trong tú phùng khiến nàng ta bị giam lỏng trong cung, sau nữa lại không giúp nàng ta đi tìm Cửu điện hạ, hiện tại lại làm hại nàng ta bị giam vào thiên lao! Từng chuyện, từng việc, đều không thoát khỏi liên quan với Vân Thanh Nhiễm!

“Là các người, là các người cố ý hại ta! Các người sẽ không được chết từ từ! Vân Thanh Nhiễm người thật tiểu nhân! Uổng cho người là tỷ tỷ của ta, người làm như vậy không thấy có lỗi với ta, có lỗi với cha mẹ ư?” Vân Yên Nhiên không cam lòng hướng về phía Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần hét lớn.

Vân Yên Nhiên không biết đột nhiên lấy đâu ra khí lực, giãy khỏi hai tên thị vệ, điên cuồng lao về phía Vân Thanh Nhiễm.

Vân Yên Nhiên đem toàn bộ lỗi lầm đều đổ lên đầu Vân Thanh Nhiễm, nghĩ cho dù mình có xuống địa ngục cũng phải kéo Vân Thanh Nhiễm đi cùng.

Quân Mặc Thần khẽ nhíu lông mày, bất động sắc thanh che Vân Thanh Nhiễm ở phía sau chính mình.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy hành động rất nhỏ kia của Quân Mặc Thần, thầm nghĩ, ma ốm này còn muốn che chắn tai họa cho nàng ư?

Vân Thanh Nhiễm đi lên đằng trước Quân Mặc Thần, thoải mái nghênh đón Vân Yên Nhiên giống như bị điên đang lao về phía nàng.

Đưa tay, bắt lấy cánh tay, đưa lên vai, quật ngã, thu phục.

Mọi người há hốc mồm nhìn Vân Thanh Nhiễm dùng tư thế kỳ quái lại hết sức đơn giản quật ngã được Vân Yên Nhiên trong khoảng thời gian ngắn.

Kịch hay vừa mới mở màn, lại đã kết thúc rồi, không hề dè dặt, không cần giải thích, trực tiếp thu phục!

Người điên ra chiêu, nhanh! Độc! Chuẩn!

Mọi người kinh hãi, Nhị tiểu thư của Tướng phủ lại có thân thủ như vậy từ bao giờ? Không phải là bị bệnh nhiều năm à?

Một lần nữa Vân Yên Nhiên bị hai tên thị vệ mang đi, lúc này thị vệ đã đề phòng nàng ta, bây giờ nàng ta có muốn thoát ra cũng không còn cơ hội.

Vân Yên Nhiên đi rồi, sự tình vẫn còn chưa được tháo gỡ.

Thác Bạt Yến cất cao giọng nói với mọi người: “Hiện tại là chuyện gì đây? Công chúa hòa thân kia cứ như vậy mà bị tổng vào đại lao rồi? Công chúa của hoàng triều Thịnh Vinh các người lại dám hạ được huynh trưởng rồi loạn luân với huynh trưởng mình, các người có phải nên cho Đảng Ngụy chúng ta một câu trả lời không?”

Ban ngày nàng ta bị Vân Thanh Nhiễm làm cho tức giận không nhẹ, sau đó ở chỗ thái hậu lại bị mất mặt, đang một bụng ủy khuất không có chỗ nào phát tiết, bên này lại xảy ra việc lớn dọa người như vậy.

Thác Bạt Yến vừa mở miệng, hoàng thượng và thái hậu liền đau đầu nhức óc.

Hoàng đế Dạ Hoảng Nghị vốn muốn dùng phương pháp hòa bình để giải quyết mâu thuẫn biên cảnh giữa hoàng triều Thịnh Vinh với Đảng Ngụy, nhưng bởi vì Vân Yên Nhiên, chuyện tình lâm vào bế tắc.

“Kỳ hoàng tử, Yến công chúa, xin hai người chớ nóng vội, về chuyện lần này, trẫm nhất định sẽ cho hai người một đáp án vừa lòng, giờ hai vị hãy quay về tâm cung nghỉ ngơi đi.” Dạ Hoảng Nghị không thể lập tức cho Thác Bạt Kỳ cùng Thác Bạt Yến một công đạo, hẳn muốn suy nghĩ cẩn thận để tính toán bước tiếp theo.

“Chuyện này còn có cái gì để bàn, rõ ràng các người...” Thác Bạt Yến nghe vậy còn muốn tiếp tục phát biểu ý kiến của mình, lại bị Thác Bạt Kỳ ngăn cản.

“Vậy thì bốn hoàng tử và muội muội sẽ đi nghỉ ngơi trước.” Thác Bạt Kỳ ngăn Thác Bạt Yến lại không để nàng ta tiếp tục nói, muội muội này của hắn trời sinh tính có chút kiêu căng, hiện giờ bọn họ đang ở trên địa bàn của người khác, há lại để bọn họ càn rỡ như thế?

Thác Bạt Kỳ dặt tay muội muội Thác Bạt Yến của mình rời khỏi hiện trường.

Đi xa khỏi đám người, Thác Bạt Yến không nhịn được tức giận nói: “Ca ca, sao huynh lại không cho muội nói, đây rõ ràng là bọn họ đuối lý, là bọn họ không đúng mà!”

“Yến Tử, nơi này không phải là Đảng Ngụy, nếu hoàng đế nơi này làm gì chúng ta, muội cảm thấy chúng ta còn có mạng để trở về không? Hướng hồ, muội cho là vì sao phụ hoàng đồng ý nghị hòa với hoàng triều Thịnh Vinh?” Thác Bạt Kỳ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói với Thác Bạt Yến, bởi vì Đảng Ngụy bọn họ chỉ là một tiểu quốc tầm thường, nếu không có vị trí thuận lợi, thì hoàng triều Thịnh Vinh đã sớm đem bọn họ xác nhập làm một rồi!

“Ca, huynh mắng muội!” Thác Bạt Yến bị Thác Bạt Kỳ nói hai câu, liền khóc chạy.

Thác Bạt Kỳ nhìn bóng lưng Thác Bạt Yến đi xa, bất đắc dĩ thở dài.

Thác Bạt Kỳ cùng Thác Bạt Yến đi rồi, bên trong điện Lăng Vân, Quân Mặc Thần cũng tính toán muốn cùng Vân Thanh Nhiễm rời khỏi.

“Khụ khụ... Khỏi bẩm hoàng thượng, thái hậu nương nương, thần thỉnh chỉ cùng thể tử phi đi trước một bước.” Quân Mặc Thần nói.

Thái hậu gật đầu đáp ứng, “Đi thôi, đi thôi, Thần Nhi con nhanh về phủ nghỉ ngơi đi, vừa rồi con hít một ít mùi hương đã không thoải mái, chắc hẳn còn rất khó chịu, người đâu, đưa thể tử gia và thể tử phi hồi phủ Trấn Nam vương!”

Quân Mặc Thần mang theo Vân Thanh Nhiễm cáo lui.

Trên đường về, trên mặt Quân Mặc Thần có chút mệt mỏi, thân thể hẳn vốn rất dễ mệt, Vân Thanh Nhiễm nhìn ra được hẳn thật sự không thoải mái, tuy ban nãy hẳn ở trong phòng Dạ Minh Uyên ho khan kịch liệt như vậy chỉ là giả vờ, nhưng thân thể hẳn khó chịu là thật... Vân Thanh Nhiễm duỗi tay giúp Quân Mặc Thần thuận khí, nhẹ nhàng vỗ trước ngực hẳn.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại ở trước ngực mình vỗ tới vỗ lui, khiến cho Quân Mặc Thần có chút cảm giác kỳ diệu.

Quân Mặc Thần không khỏi trầm mặc chính mình, nàng chẳng qua thấy hẳn khó chịu nên mới thuận tay vỗ vài cái, vậy mà hẳn lại có cảm giác rung động khó hiểu.

Tâm tư chính mình không quản được, giải nhân bên cạnh lại không coi con ma ốm như hẳn như nam nhân bình thường, vừa không phòng bị hẳn cũng không nghĩ đến chuyện nam nữ với hẳn, khiến hẳn không biết nên vui mừng hay là nên buồn rầu đây.

★

Trong phòng ngủ của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm ngồi trước bàn trang điểm, Lục Trúc giúp Vân Thanh Nhiễm tháo trang sức.

“Tiểu thư, vừa rồi người và thể tử gia cùng nhau trở về giống như...” Lục Trúc ái muội nói.

“Như thế nào?”

“Tiểu thư, nói thật ra, người và thể tử gia có phải đang diễn giả thành thật rồi không?” Lục Trúc cảm thấy quan hệ của hai người họ có chút... thân mật.

“Không có chuyện đó, chỉ là đôi lúc cảm thấy hẳn rất đáng ghét, có lúc lại làm cho người ta đau lòng thôi.” Cùng Quân Mặc Thần diễn giả thành thật? Làm sao có thể! Vân Thanh Nhiễm không đồng ý với suy nghĩ của Lục Trúc.

“Nô tì và Hồng Mai ngược lại hy vọng người cùng thể tử gia thành thật đấy!”

“Vì sao?”

“Chúng ta ở trong Vương phủ vô cùng thoải mái, không ai khi dễ chúng ta, ít chủ tử, bọn hạ nhân cũng không tranh đấu. Tiểu thư người không biết ở một số quý phủ có nhiều di nương, đám di nương đó tranh đấu gay gắt, liên lụy đến đám hạ nhân mỗi ngày đều bị áp bức. Còn có nha, đãi ngộ của vương phủ rất tốt, buổi sáng hôm nay quản gia có đến đưa tiền tiêu hàng tháng cho tiểu thư, ước chừng năm mươi lạng bạc đó! Quản gia nói nếu tiểu thư người đi vắng, thì đem ngân lượng cho nô tì và Hồng Mai, lúc ấy nô tì rất sợ hãi!”

“Cho nên người vì điều kiện thoải mái cùng với tiền tiêu hàng tháng hậu hĩnh, liền tính toán đem chủ tử người là ta đây bán đi phải không?” Vân Thanh Nhiễm từ trong gương nhìn gương mặt nhỏ hung phấn của Lục Trúc mà cảm thấy buồn cười, nha đầu này thật sự rất vui vẻ. Đúng vậy, so với việc đi Đàng Ngụy, vương phủ này không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Chính vào lúc này, bên ngoài cửa sổ hiện lên một bóng người, bóng người như quỷ mỵ bay vào phòng, đồng thời điểm huyết ngủ của Lục Trúc, làm cho Lục Trúc ngủ say.

Vân Thanh Nhiễm nhìn vị công tử thể gia đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, trên mặt không chút hoang mang, đôi môi còn chứa ý cười.

“Tiểu mỹ nhân, đêm còn dài, có phải nằm một mình rất khó ngủ chẳng, không bằng bản công tử đến ngủ cùng nàng có được không?” Nam nhân tiến lên, bàn tay khẽ nâng cằm Vân Thanh Nhiễm, ý tứ đùa giỡn mười phần.

Vân Thanh Nhiễm chẳng những không né tránh, mà còn tùy ý để nam nhân đùa giỡn nàng, “Công tử thật sắc sảo, ta đang lo ngủ một mình sẽ rất tịch mịch, ta đây xin cởi quần áo cho công tử.”

Vân Thanh Nhiễm tiến lên muốn cởi quần áo nam nhân.

“Người tịch mịch đến vậy à?” Sắc mặt nam nhân khẽ biến.

“Đối với người khác, ta không tịch mịch đến vậy, nhưng mà đối với đại mỹ nhân Hồng Dược đây, ta rất có hứng thú đó!”

Hóa ra vị công tử thể gia này không phải ai khác, mà chính là vị giáo chủ Hồng Dược quý thần khó lường của Thương Lan giáo dịch dung thành.

Hồng Dược thấy thân phận của mình bị bại lộ, buồn bực kéo mặt nạ nam nhân làm bằng da người xuống, chán nản.

“Lý nào lại vậy, vì sao thuật dịch dung của lão nương lại mất tác dụng trước người chứ?” Lần trước Hồng Dược dịch dung bị Vân Thanh Nhiễm vạch trần thì có chút không tin, vì thế lần này lại tới nữa, nhưng rốt cuộc là lỗi ở đâu? Bà tự nhận mình bất chúc nam nhân giống như đức!

Vân Thanh Nhiễm tự động đem bát miễn của Hồng Dược ném ra sau đầu, “Nói đi, nửa đêm chạy tới tìm ta có chuyện gì?”

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Lục Trúc bị Hồng Dược điểm huyết ngũ, buổi tối sân nhà lạnh, dễ bị cảm, nên đem nệm đỡ lên trên giường.

“Người là đồ đệ ta, sư phụ tới tìm đồ đệ còn cần lý do ư?”

“Bà không có việc gì, nhưng đúng lúc ta có việc muốn bà giúp ta đi làm.”

Hồng Dược nghe vậy liền đặt mông ngồi xuống, “Hiện tại người là sư phụ của ta hay ta là sư phụ của người? Có đồ đệ nào ra lệnh cho sư phụ như thế không? Có điều ta rất tò mò với việc mà người muốn ta làm giúp, nói nghe xem ta có hứng thú hay không.” Khó có được dịp Vân Thanh Nhiễm nhờ vả, Hồng Dược khó tránh khỏi tò mò.

“Sự tình phát sinh ở trong cung hôm nay bà nghe nói rồi chứ?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Hồng Dược, sự tình trong cung hôm nay có lưu truyền khắp các phủ lớn nhỏ hay không Vân Thanh Nhiễm không biết, nhưng mà đối với Hồng Dược, rất có thể sẽ biết, dù sao hôm nay cũng có không ít người chứng kiến, tứ vương gia cùng với một vài quyền quý khác đều ở đó, trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, chuyện lớn như vậy để lộ chút tiếng gió cũng không có gì kỳ lạ, không bị lộ ra thì mới tà môn.

“Người là nói đến chuyện muội muội người hạ dược?” Hồng Dược xác thực có biết chuyện xảy ra trong cung ngày hôm nay, “Không phải là người muốn ta giúp muội muội kia của người chứ, nói thật, có thể làm ra được loại chuyện này, ta thật sự phục nàng ta rồi, Hồng Dược ta tự nhận là phóng đảng không tiết chế, cũng sẽ không ở dưới tình huống đã có hôn ước kê đơn cho nam nhân khác để phá tằm thân xử nữ, sau đó mặt dày mặt dạn muốn gả cho nam nhân kia.”

“Ta không phải muốn giúp nàng ta, ta muốn giúp Cửu hoàng tử.” Vân Thanh Nhiễm nói, tuy rằng Vân Yên Nhiên là muội muội ruột của nàng, nhưng với chuyện này, nàng ta phải tự gánh hậu quả.

“Hắn có việc gì cần người giúp đỡ à? Mọi chuyện đã rõ ràng, không liên quan đến hắn, cũng sẽ không ảnh hưởng gì tới danh dự của hắn.”

“Vân Yên Nhiên còn có một cơ hội trở mình, chính là có đứa nhỏ, ai cũng không thể cam đoan sau việc hôm nay trong bụng Vân Yên Nhiên sẽ không hoài thai con của Cửu hoàng tử.” Vân Thanh Nhiễm nói, “Chuyện ngày hôm nay hắn cha ta cũng đã biết, lấy sự sùng ái của ông ta đối với Vân Yên Nhiên nhất định sẽ dốc toàn lực cứu nàng ta, tâm tư kín đáo như ông ta sẽ không thể không nghĩ đến việc hoài thai. Cho tới bây giờ các vị hoàng tử chưa có người nào vì hoàng thất mà sinh hạ hoàng tôn, nếu Vân Yên Nhiên thật sự hoài thai, thái hậu nương nương và hoàng thượng không thể không thay đổi suy nghĩ, cẩn thận tính toán, việc liên hôn với Đảng Ngụy kỳ thật cũng không lớn, hơn nữa cha ta có ảnh hưởng trong triều, ca ca ta có tiếng nói trong quân, còn có thân phận của tỷ tỷ và ta, lúc hoàng thượng hạ quyết định cuối cùng hẳn là sẽ lo lắng đến những điều này, kết quả cuối cùng rất có thể chuyển biến thành Cửu hoàng tử ngênh thủ Vân Yên Nhiên.”

Mặc dù Vân gia không thể so sánh với hoàng tộc, cũng không thể so sánh với người trong tứ vương phủ, nhưng tốt xấu gì cũng là danh gia vọng tộc trong kinh thành, bốn huynh muội bọn họ, một người làm phi tử của hoàng thượng, một người là phi tử của thế tử, một người là tướng lĩnh trong quân doanh. Dù loại nhân tố cần lo nghĩ, đợi sau khi hoàng thượng hết giận, nếu như lại xuất hiện một đứa nhỏ, thì rất có khả năng lấy đại cục làm trọng mà tứ hôn cho Vân Yên Nhiên và Cửu hoàng tử.

Hồng Dược lắng nghe Vân Thanh Nhiễm phân tích, gật gật đầu, thật sự không để ý chuyện này, đây là chuyện rất có khả năng sẽ thay đổi chỉ vì một đứa nhỏ.

“Có điều việc này vừa mới phát sinh, có đứa nhỏ hay không cũng phải đợi hơn nửa tháng sau mới biết được, sự tình có thể không trùng hợp như vậy chứ?”

“Vậy làm cho chuyện này biến thành hoàn toàn không có khả năng đi.”

“Cho nên người muốn ta giúp người làm gì?”

“Bà biết y thuật không?”

“So với lang băm trong vương phủ kia thì biết hơn một chút!” Tựa hồ Hồng Dược cùng Mộc Bách Dương từng có đụng chạm gì, mỗi lần hai người nhắc tới nhau đều không có lời nào hay.

“Ta muốn bà làm cho Vân Yên Nhiên không có khả năng hoài thai đứa nhỏ của Cửu hoàng tử.”

“Tuy nói như vậy không sai, nhưng nàng ta là muội muội của người đó!”

“Hiện tại thời gian cách lúc xảy ra chuyện chưa tới mười hai giờ, cũng chính là sáu canh giờ, tình trùng và trứng còn chưa tạo thành trứng thụ tinh, theo góc độ sinh vật học mà nói, còn chưa sinh ra thể sinh mệnh, việc phải làm hiện giờ là ngăn cản sinh mệnh xuất hiện, chứ không phải là bóp chết sinh mệnh.”

“Người lại biện giải tà thuyết ở nơi nào?”

“Đây là lý luận thuyết pháp của ta.” Vân Thanh Nhiễm nói, “Bà có thể làm được không?”

“Người đừng quên hiện tại Vân Yên Nhiên bị nhốt trong thiên lao, đó là nơi nguy hiểm thế nào không cần ta nói người cũng biết chứ!”

“Bà không phải có võ công cao cường à, cộng thêm thuật dịch dung nữa?”

“Đừng nhắc thuật dịch dung, cũng không biết là tại sao, xú nha đầu người mỗi lần đều nhìn thấu thuật dịch dung của ta!”

“Người khác không nhìn thấu là được rồi.” Nàng là ngoại lệ.

“Đi, muốn ta giúp người làm chuyện này cũng có thể, có điều phải trao đổi, người cũng phải giúp ta đi làm một việc.”

“Việc gì?”

“Yên tâm, người là người kế thừa của ta, việc nguy hiểm ta sẽ không để người đi làm.” Hồng Dục nói rất nghiêm túc, chẳng qua lời nói của bà một chút thuyết phục cũng không có, lần trước đem đồ đệ một thân suy yếu như nàng ném vào giữa bầy sói, còn không biết xấu hổ nói sẽ không để nàng làm chuyện nguy hiểm à?

“Cụ thể đi.” Vân Thanh Nhiễm cũng không muốn mình mơ hồ bị người ta đem bán mà cũng không biết.

“Ta muốn người giúp ta báo thù, hôm nay ta ở bên trong đồ phùng của kinh thành thua thiếu chút nữa phải cõi cả đai quần, ta muốn người đi đánh cược với bọn họ, thắng hết tiền trong đồ phùng, quan trọng nhất là phải đem tên lão bản khôn kiết của đồ phùng đó thua đến mức phải cõi cả đai quần!”

Lúc Hồng Dục nói phải giúp bà báo thù, Vân Thanh Nhiễm còn tưởng việc gì quan trọng, ai ngờ lại muốn báo thù vì thua bài!

Vân Thanh Nhiễm không nói gì nhìn vị bị thiên hạ nói là lão yêu quái cực kỳ hung ác, không ngờ là một người ngây thơ chạy đi chơi bạc, thua cuộc còn muốn đồ đệ của mình đi báo thù giúp!

“Ta sẽ không chơi bạc.” Vân Thanh Nhiễm không muốn chơi trò này, thẳng thắn nói.

“Ta quan người sẽ hay không, không thì học đi, coi như là công phu đầu tiên để đồ đệ của ta học là được rồi, nếu ngày đầu tiên thua cuộc ngày thứ hai tiếp tục chơi, thắng thứ nhất thua, thắng thứ hai lại tiếp tục, nếu thua luôn cả bản thân, ta sẽ giúp người báo tin cho thế tử gia đến đón!” Hồng Dục mặc kệ Vân Thanh Nhiễm có biết chơi hay không, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, bà không có thời gian báo thù thì để đồ đệ bà đến báo thay.

“Được rồi, điều kiện của bà ta đáp ứng. Là đồ phùng nào?” Vân Thanh Nhiễm đáp ứng yêu cầu của Hồng Dục.

“Kim Nguyên Thông Bảo.” Nói xong, Hồng Dục liền đeo mặt nạ lên, chuẩn bị rời đi làm việc cho Vân Thanh Nhiễm, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, liền dừng bước, quay đầu hỏi Vân Thanh Nhiễm, “Đúng rồi, ta giúp người chuyện Vân Yên Nhiên thì không có vấn đề gì, nhưng mà nếu phụ mẫu người biết, người sẽ biến thành nữ nhi bất hiếu.”

Vân Thanh Nhiễm không sao cả nhún nhún vai, “Bọn họ muốn ồn ào thì cứ để bọn họ làm đi, nay Vân Yên Nhiên đã làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ hai người bọn họ không có một chút trách nhiệm nào sao? Nếu hai người bọn họ không chiều Vân Yên Nhiên thành như vậy, khiến nàng ta cảm thấy có chuyện đại sự gì cũng đều có người gánh hậu quả thay, thì nàng ta sẽ to gan phạm phải đại họa như vậy không? Một người phạm sai lầm nên vì sai lầm của mình mà gánh vác trách nhiệm.”

Hồng Dục nghe xong lộ ra nụ cười thương thức đối với Vân Thanh Nhiễm, “Làm sao bây giờ, ta phát hiện ra ta càng ngày càng yêu thích đồ đệ nhà người rồi đấy!”

“Ai cần lão yêu bà thích chứ?”

“Không lớn không nhỏ, phải gọi sư phó, không cho phép gọi lão yêu bà! Đúng rồi, kỳ thật người cùng thế tử bệnh nhà người rất xứng đôi, không bằng lo lắng cho hán một chút đi.”

“Thời gian không còn sớm, bà có thể đi rồi.” Vân Thanh Nhiễm đuổi người.

“Thực lãnh đạm!” Hồng Dục làm vẻ mặt thương tâm oán niệm một câu, sau đó từ trên người ném ra ngọc bội màu đỏ tím, “Cái này cho người, về sau giao cho người bảo quản.”

Vân Thanh Nhiễm tiếp được ngọc bội Hồng Dục ném tới, lật tới lật lui xem xét, màu sắc là đỏ tím, toàn bộ khối ngọc bội đều tinh xảo đặc sắc, nằm ở trong lòng bàn tay có chút lạnh lẽo, dường như còn lan tỏa chút huỳnh quang, thật đúng là một khối ngọc tốt! Ngọc bội này hình tròn, ở giữa có khắc hoa văn, trên hoa văn chạm trổ hình Thao Thiết? Hay là Tỳ Hưu? Vân Thanh Nhiễm đối với những thần thú trong truyền thuyết này không quá quen thuộc, đại khái đây là hình dáng một hoa văn.

“Là lễ vật gặp mặt bà tặng cho ta?” Vân Thanh Nhiễm nhíu mày hỏi.

“Là tín vật của Thương Lan giáo chúng ta, Thông Linh Bảo Ngọc.”

“Chính là khối ngọc đã lựa chọn ta?” Bởi vì cùng có chút quan hệ với bản thân, nên Vân Thanh Nhiễm đối với khối ngọc bội này cũng sinh ra một chút hứng thú.

“Ừ, cũng có thể nói như thế, quy củ của Thương Lan giáo chúng ta, người thừa kế các thế hệ giáo chủ phải được Thông Linh Bảo Ngọc này thừa nhận.”

Vân Thanh Nhiễm lại tinh tế đánh giá Thông Linh Bảo Ngọc một phen, trừ việc thoát nhìn rất đáng tiền, còn lại, nàng không nhìn ra nó có cái gì đặc biệt.

“Người trăm ngàn phải nhớ cất kỹ nó, tuy rằng nó không mất được, nhưng người cũng đừng coi thường, tùy tiện ném nó đi!” Hồng Dục nhắc nhở Vân Thanh Nhiễm, Thông Linh Bảo Ngọc có linh tính, muốn ném cũng không ném đi được, bà chỉ sợ Vân Thanh Nhiễm coi Thông Linh Bảo Ngọc như trang sức bình thường mà ném loạn lung tung.

Trên thân của Thông Linh Bảo Ngọc có xuyên một sợi dây, Vân Thanh Nhiễm liền đeo ngọc bội kia lên cổ.

Mục đích hôm nay Hồng Dục đến tìm Vân Thanh Nhiễm đã đạt được, liền phi thân rời khỏi phòng Vân Thanh Nhiễm, sau khi rời khỏi phòng Vân Thanh Nhiễm trên mặt Hồng Dục hiện lên nụ cười gian trá như hồ ly.

★

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Trúc mở mắt tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên giường Vân Thanh Nhiễm, sợ tới mức nhảy dựng lên.

Tối hôm qua nàng và tiểu thư chen chúc trên một chiếc giường? Lục Trúc dùng nắm tay gõ đầu mình, thậm chí mình đáng chết, sao lại không biết đúng mực như vậy, dám ngủ trên giường tiểu thư, nhưng nàng nhớ là tối hôm qua mình đang giúp tiểu thư gỡ trang sức, sau đó xảy ra chuyện gì, nàng hình như không nhớ rõ...

Sau đó Lục Trúc nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đang ngồi trước bàn trang điểm.

“Tiểu thư, nô tỳ biết sai, nô tỳ đáng chết!” Lục Trúc tưởng rằng mình nhàn hạ ngủ quên, cho nên kích động thỉnh tội với Vân Thanh Nhiễm.

“Người tỉnh rồi? Vậy đi rửa mặt chải đầu xong xuất phủ với ta một chuyến.” Vân Thanh Nhiễm đã mặc nam trang, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy mặc nam trang thoải mái hơn so với nữ trang, ít lố, mặc vào cũng đơn giản, nếu không phải vào cung, thì nàng thích mặc nam trang hơn.

“Tiểu thư người muốn ra khỏi phủ?” Lục Trúc đánh giá trang phục hôm nay của Vân Thanh Nhiễm, tiểu thư đây lại muốn xuất môn đi làm chuyện gì?

“Ừ, đi thôi, đừng để chậm trễ.”

“Vâng, tiểu thư.” Lục Trúc không dám chậm trễ chuyện của Vân Thanh Nhiễm, nhanh chóng chạy trở về phòng của mình, đợi đến lúc trở lại cũng một thân nam trang.

Chủ tớ hai người nữ phần nam trang ra khỏi vương phủ, vừa xuất môn đã gặp Quân Kiệt, “Nương nương, ngài đây là...”

Ánh mắt Quân Kiệt lướt qua lướt lại quần áo trên người Vân Thanh Nhiễm, thế tử phi muốn xuất môn.

Vậy hẳn có nên đi bẩm báo thế tử gia hay không? Thế tử gia dường như rất quan tâm thế tử phi, tuy rằng thế tử gia không nói ra miệng, nhưng mà từ việc người an bài nơi ở của thế tử phi là biết, Quân Kiệt đi theo Quân Mặc Thần nhiều năm như vậy, chút chuyện này vẫn phải có lực nhìn ra.

“Ta muốn ra ngoài một chuyến.” Vân Thanh Nhiễm được Quân Mặc Thần cho phép tự do ra vào vương phủ, không cần lo lắng sẽ bị bắt giữ, đại khái có thể quang minh chính đại đi từ cửa chính.

“Thế tử phi muốn đi đâu?” Quân Kiệt chỉ quan tâm hỏi, vạ nhất chốc lát hẳn đi bẩm báo thế tử gia, gia hỏi thế tử phi đi nơi nào, hẳn cũng có thể trả lời được.

“Đồ phùng.” Vân Thanh Nhiễm nói xong liền đem theo Lục Trúc nghênh ngang rời đi.

Đợi chút, vừa rồi thế tử phi nói là... đồ phùng?

Ể, thế tử phi, là thuộc hạ nghe lầm rồi? Người mà lại đi đồ phùng á!

Vân Thanh Nhiễm rời khỏi vương phủ, liền cùng Lục Trúc đi tìm “Kim Nguyên Thông Bảo” mà Hồng Dục nói, đồ phùng này cũng thật kỳ quái, một nơi chơi bài bạc lại có tên giống như ngân hàng tư nhân, nơi đó mà là nơi cho người ta kiếm tiền sao, giống hố tiền thì đúng hơn.

Chờ tới khi Vân Thanh Nhiễm cùng Lục Trúc tìm được “Kim Nguyên Thông Bảo” rồi, mới biết đây thật sự không phải một đồ phùng nhỏ!

Đối diện là một tấm biển màu đỏ nạm vàng treo trên cao, trên đó có viết bốn chữ “Kim Nguyên Thông Bảo” màu vàng rất to thu hút ánh mắt người khác.

Xà nhà khắc hoa văn, phía dưới có hai cây cột màu đỏ thẫm rất có khí thế, cửa sổ của đồ phùng đều chạm rồng trở hoa, hình dáng không phải kim

nguyên bảo thì chính là đồng tiền, giống như khắp nơi đều có bạc vậy.

Ngoài cửa còn có hai đại hán cao lớn đứng gác hai bên, vừa có tác dụng bảo hộ, vừa có tác dụng dọa dẫm, người tiến vào đồ phùng, dạng người nào cũng có, mỗi ngày đều có khả năng xảy ra chuyện.

Hôm nay Vân Thanh Nhiễm một thân quần áo cũng không tồi, tuy rằng không quý giá, nhưng nhìn chất vải trên quần áo của Vân Thanh Nhiễm liền biết là người không phú cũng quý, Vân Thanh Nhiễm nhìn tơ lụa trên người mình, nguyên liệu này ở hiện đại cũng tuyệt đối là hàng thượng đẳng, có lẽ ở nơi này cũng rất đáng giá.

Vân Thanh Nhiễm không biết rằng, quần áo trên người nàng đều do Quân Mặc Thần vì nàng đặc chế, không phải dùng vân cẩm do phủ Vân Châu sản xuất, mà dùng thiên tâm cẩm của thành Tứ Phương. Người bình thường cho dù có tiền cũng chưa chắc có thể mua được, mà Vân Thanh Nhiễm lại có hẳn một bộ quần áo.

Vân Thanh Nhiễm cùng Lục Trúc đi vào Kim Nguyên Thông Bảo, gã sai vặt trong điểm có nhãn lực liếc mắt một cái đã nhìn ra Vân Thanh Nhiễm là khách nhân có tiền, liền dẫn nàng lên lầu hai.

Lầu một, phần lớn là những tên ma bạc bình thường, chơi một ngày cũng không được bao nhiêu ngân lượng, mà khách nhân ở trên lầu hai thì khác, rất nhiều người là đại tài chủ, ra tay rộng rãi.

Vân Thanh Nhiễm ở trên lầu hai, ánh mắt nhìn những người xung quanh một lượt, Hồng Dược muốn nàng thắng lão bản của đồ phùng này?

Vậy hẳn nên tìm một chỗ thắng thoải mái đã, như vậy mới khiến lão bản hiện thân được, bằng không ai lại rảnh rỗi để ý đến khách nhân bình thường như nàng?

Lục Trúc nhìn một màn rầm rộ trước mắt, đồ phùng náo nhiệt này làm cho Lục Trúc có chút bất an, ngón tay nàng khẽ kéo kéo quần áo Vân Thanh Nhiễm, nhỏ giọng nói với Vân Thanh Nhiễm: “Công tử, làm sao bây giờ? Người thực sự muốn chơi à?”

“Ừ, thử một chút.”

“Công tử người biết chơi không?”

“Không biết.” Đây là lời nói thật, cho tới bây giờ Vân Thanh Nhiễm chưa từng tham gia các hoạt động đánh bạc nào.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Lục Trúc vẻ mặt sốt ruột cùng sợ hãi.

Gã sai vặt mang Vân Thanh Nhiễm lên lầu ngay ngày đều ở đồ phùng, gặp qua đủ loại người, là một người có nhãn lực, hẳn liếc mắt một cái đã nhìn ra đây là lần đầu tiên Vân Thanh Nhiễm đến đồ phùng, loại khách nhân mà bọn họ thích nhất, tiền nhiều, tay mới, non nớt, chính là cây rụng tiền tóa ra hào quang.

“Không biết vị công tử này cảm thấy hứng thú với trò gì, ở nơi này của chúng ta có rất nhiều trò chơi, đầy đủ mọi thứ, nếu công tử không biết cách chơi, chúng ta có thể dạy ngài chơi như thế nào, ta cũng sẽ chịu trách nhiệm giải thích tỉ mỉ quy tắc của từng trò chơi cho ngài.” Gã sai vặt rất sẵn sàng nói với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm cẩn thận xem xét chung quanh, nghe thấy bên cạnh bàn chính có người hô: “Mua rồi thì mau rời tay, mau rời tay...”

“Bên kia chơi cái gì?” Vân Thanh Nhiễm hỏi gã sai vặt.

“Đó là đồ lớn nhỏ, nhà cái đồ xúc xắc, những người khác mua đại hoặc là mua tiểu hoặc là báo tử, mua đúng thì được thưởng, mua sai thì cho nhà cái ăn. Đây là trò chơi đơn giản trong đồ phùng chúng ta, công tử có hứng thú?”

“Có.” Cái này có thể có!

“Vậy mời công tử đi theo tiểu nhân.” Người nọ cảm thấy thỏa mãn dẫn dắt Vân Thanh Nhiễm đi đến chỗ đồ xúc xắc kia, con cá mập đã mắc câu, gã sai vặt tự nhiên rất cao hứng.

Nhưng đến nửa canh giờ sau, gã sai vặt liền cười không nổi, đầu chỉ cười không nổi, mà quả thực chỉ muốn khóc với Vân Thanh Nhiễm.

Không phải nói là chưa chơi bao giờ sao? Không phải là không biết chơi ư?

Chẳng lẽ thật sự ứng với một câu nói trong đồ giới, vận khí thích theo tay mới?

Vị công tử trẻ tuổi này ngày hôm nay là lần đầu tiên chơi, cho nên vận khí mới bạo phát? Nào có người nào mỗi lần đặt lớn nhỏ đều thắng thế chứ!

Bên người Vân Thanh Nhiễm, Lục Trúc lúc đầu còn vô cùng không yên tâm lúc này đã không còn lo lắng, nhìn một đồng bạc trắng chồng chất trước mặt Vân Thanh Nhiễm, Lục Trúc cao hứng đến mức không khép miệng lại được, sau đó cùng những người xung quanh hò hét, trợ uy giúp Vân Thanh Nhiễm.

Bởi vì mỗi lần Vân Thanh Nhiễm đặt đều thắng, liền làm cho rất nhiều người ở xung quanh chạy lại đây, cùng Lục Trúc hò hét trợ uy giúp Vân Thanh

Nhiễm, trong lúc nhất thời bàn của Vân Thanh Nhiễm trở thành nơi náo nhiệt nhất ở đồ phường.

Gã sai vật nhìn thấy tình hình không đúng, liền vụng trộm rời đi, đến phía sau đồ phường, đi tìm Đại lão bản của bọn họ.

Vân Thanh Nhiễm vừa đỏ, khóe mắt vừa nhìn hành động của gã sai vật, nàng chờ chính là điều này.

Qua thời gian ước chừng một khắc, gã sai vật kia liền trở lại, sau hắn là một nam tử mặc cẩm y hoa phục, nam tử một thân nho nhã đoan trang, khiến người ta có cảm giác thực ôn hòa, nhìn qua không giống thương nhân, cũng không giống là người mở ra đồ phường.

Nam nhân này không phải là Mộ Dung Tu à?

Lại một lần nữa Vân Thanh Nhiễm nhận thức sản nghiệp của Mộ Dung Tu lớn cỡ nào, nghĩ lại, gian đồ thạch là của hắn, đại tửu lâu cũng là của hắn, hiện giờ đồ phường lớn này vẫn là của hắn, rốt cuộc ở trong kinh thành này hắn có bao nhiêu sản nghiệp?

Mộ Dung Tu cũng nhận ra Vân Thanh Nhiễm.

“Vân công tử, không nghĩ tới chúng ta nhanh như vậy đã lại gặp mặt.” Mộ Dung Tu cười chào Vân Thanh Nhiễm.

“Là ta thật không ngờ lão bản của đồ phường này là Mộ Dung công tử người mới đúng.”

“Vân công tử lại chê cười rồi, tại hạ chẳng qua là làm một chút sinh ý nhỏ mà thôi.”

Người làm chút sinh ý nhỏ, vậy người muốn những gian cửa hàng nhỏ tửu lâu nhỏ sống như thế nào?

Mộ Dung Tu lại quan sát Vân Thanh Nhiễm một phen, “Vân công tử thật sự là học rộng tài cao, lần trước ở Tự Bảo đường Vân công tử đã làm cho tại hạ mở rộng tầm mắt, lần này ở Kim Nguyên Thông Bảo lại thấy Vân công tử thể hiện năng lực phi phàm như vậy, tại hạ thật sự càng thêm tò mò về Vân công tử...”

“Mộ Dung công tử quá khen, là đồ thạch hay đồ bạc, trò đánh bạc này toàn bộ đều dựa vào vận khí, có lẽ là tổ tiên Vân Thanh tích đức, để Vân Thanh có vận khí tốt như vậy.”

“Vậy sao?” Mộ Dung Tu hiển nhiên là không tin lời nói của Vân Thanh Nhiễm, “Không biết Vân công tử có hứng thú bồi tại hạ mấy ván không?”

“Có thể, có điều ta muốn biết Mộ Dung công tử muốn chơi trò gì, ta đối với mấy thứ này không có hiểu biết nhiều, rất nhiều trò không rõ cách chơi.” Vân Thanh Nhiễm nhìn những trò chơi phức tạp bên trong đồ phường.

“Nếu vừa rồi Vân công tử chơi đồ lớn nhỏ, không bằng chúng ta tiếp tục được không, do tại hạ làm nhà cái.” Mộ Dung Tu đề nghị nói.

“Được.” Vân Thanh Nhiễm đồng ý, thoạt nhìn đồ lớn nhỏ này còn đơn giản hơn một chút.

Mộ Dung Tu vừa xuất động, một vài con bạc khác đều thối lui, không tham dự đánh bạc, nhường cho hai người Vân Thanh Nhiễm cùng Mộ Dung Tu quyết đấu.

Mộ Dung Tu thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt, cùng nhà cái lúc trước giống nhau, đem toàn bộ xúc xắc thả lên bàn.

“Vân công tử, mời.” Mộ Dung Tu làm một tư thế mời với Vân Thanh Nhiễm.

Ba điểm, hai điểm, hai điểm, là tiểu.

Vân Thanh Nhiễm đặt tiểu.

Mộ Dung Tu không nói gì, bàn tay khẽ mở nắp đậy, ngay lúc hắn mở ra, xúc xắc trong đó đều lật mình, vốn dĩ là ba, hai, hai biến thành bốn, năm, năm!

Nam nhân này, thâm tàng bất lộ!

“Thật đáng tiếc, bốn năm năm, là đại, Vân công tử, người thua.” Tươi cười như gió xuân trên mặt Mộ Dung Tu không đổi nói với Vân Thanh Nhiễm.

Thật không hổ danh là lão bản phía sau màn của đồ phường, vị công tử trẻ tuổi này vừa rồi thắng nhiều ván như vậy vẫn luôn bất bại, vậy mà Đại lão bản vừa ra tay đã thu phục được rồi!

Trong lòng Vân Thanh Nhiễm cân nhắc một chút, tuy rằng nàng có thể nhìn được xúc xắc bên trong là mấy điểm, nhưng Mộ Dung Tu cũng biết, trước khi mở nắp liền dùng nội lực làm thay đổi xúc xắc, nói trắng ra, mặc kệ là nàng mua đại hay mua tiểu, kết quả cuối cùng vẫn là thua!

Nghĩ cũng đúng, nếu đối phương không phải là cao thủ, lão yêu bà cũng sẽ không bị thua đậm như vậy.

Vân Thanh Nhiễm lại cùng Mộ Dung Tu chơi thêm vài ván, kết quả đều giống nhau, thua.

“Vân công tử, người còn muốn tiếp tục không? Bao nhiêu ngân lượng mà người mang theo hắn là đều thua hết rồi?” Mộ Dung Tu cười nói.

“Ai, xem ra lão tổ tông nhà ta không còn phù hộ nữa, tiền đã không còn, bắt quá ta còn một cái mạng này, không biết có đáng tiền không đây, Mộ Dung công tử có thu mua không?”

Lời này của Vân Thanh Nhiễm vừa nói ra, mọi người đều im lặng, thua tiền thì thua tiền, nhìn bộ dạng hần cũng không giống người nghèo, tiền trên người mang theo đều thua hết, có thể về nhà lấy tiền là được rồi, nếu không thì không chơi nữa, như thế rất tốt mà, sao lại đem tính mạng mình ra đặt cược chứ?

Việc này không thể đùa giỡn được nha!

“Vân công tử muốn dùng mạng của mình đánh cược cái gì?”

“Ta muốn Kim Nguyên Thông Bảo.”

Trời ạ!

Nàng nói cái gì, nàng muốn Kim Nguyên Thông Bảo! Nàng muốn đồ phùng này!

Khẩu vị của nàng thực không nhỏ! Nàng không biết đồ phùng này giá trị bao nhiêu tiền sao?

Trên mặt Mộ Dung Tu lộ ra hứng thú nồng đậm, “Vân công tử muốn đồ phùng của tại hạ làm gì?”

“Ta thấy nó rất thuận mắt, chỉ muốn mà thôi, thế nào Mộ Dung công tử, đánh cược hay không?”

Mộ Dung Tu nhìn bộ dáng tự tin kia của Vân Thanh Nhiễm, trên mặt hần lộ ra ý cười nhợt nhạt, có tò mò mà cũng có buồn bực, người bình thường mà thua liên tục nhiều ván giống như nàng, dưới tình huống thoát nhìn không có phần thắng, trốn còn không kịp, sao lại dùng chính mạng mình để đặt cược chứ?

“Có gì không thể đây?” Mộ Dung Tu đồng ý!

Một mệnh đổi một đồ phùng.

“Vậy Mộ Dung công tử tiếp tục đi.” Vân Thanh Nhiễm thật ra rất thoải mái, giống như nàng chưa được kiến thức qua về đồ kỹ của Mộ Dung Tu.

Tất cả mọi người đều vì Vân Thanh Nhiễm mà hồi hộp một phen, Lục Trúc không ngừng kéo quần áo của Vân Thanh Nhiễm, muốn ngăn cản Vân Thanh Nhiễm, nhưng nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Vân Thanh Nhiễm, bàn tay kéo góc áo của Vân Thanh Nhiễm kia đành thu trở về.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Có một số người, người không chọc vào nổi

Mộ Dung Tu như lúc trước luôn tùy ý lắc xúc xác.

Xung quanh thực im lặng, tất cả mọi người ngừng thở, cùng đợi Vân Thanh Nhiễm ra lựa chọn.

Vốn tưởng rằng vào lúc đối mặt với lựa chọn sinh tử như vậy, Vân Thanh Nhiễm ít nhất sẽ có do dự, nhưng nàng ngay cả một giây đồng hồ chần chờ đều không có, gần như là ngay khi Mộ Dung Tu buông chung xúc xác đã ra lựa chọn.

Dứt khoát nhanh nhẹn, không chút dilly dally nào.

Mộ Dung Tu có chút hứng thú nhìn Vân Thanh Nhiễm, “Vân công tử thật sự chọn tốt rồi? Tại hạ có thể cho vân công tử thêm thời gian suy nghĩ.”

“Không cần, đa tạ ý tốt của Mộ Dung công tử, ta đã chọn xong.” Vân Thanh Nhiễm thực kiên định nói.

“Một khi đã như thế, vậy thì tại hạ muốn công bố kết quả.”

Mộ Dung Tu khẽ cười nhạt, đang muốn đưa tay đi công bố đáp án, lúc tay vừa muốn chạm vào đầu chung kia, bỗng không trung bay tới một thứ lóe ánh hồng, ánh sáng của vật kia đâm vào mắt Mộ Dung Tu, khiến động tác của Mộ Dung Tu chợt dừng, trong lúc điện quang hỏa thạch đó, vật kia nện vào cái nắp chung, cái nắp chịu lực bay ra ngoài, đã công bố đáp án trước.

Một điểm hai điểm hai điểm, không hề nghỉ ngơi là “Tiểu”, đúng là phong vân xoay chuyển!

Chỉ có Vân Thanh Nhiễm biết huyền cơ trong này là cái gì, nếu biết Mộ Dung Tu dùng phương pháp gì khiến nàng không thắng được, vậy nàng sẽ có biện pháp phá giải nó, có điều thủ đoạn như vậy chỉ có thể dùng một lần, lần thứ hai Mộ Dung Tu sẽ đề phòng, cho nên Vân Thanh Nhiễm mới dám cùng Mộ Dung Tu được ăn cả ngã về không.

Giờ nàng đem cả gian đồ phòng này đều thắng được, vậy là đã hoàn thành xong nhiệm vụ mà lão yêu bà công đạo rồi chứ?

Hiện tại Mộ Dung Tu đang nhìn chằm chằm không phải là Vân Thanh Nhiễm, mà là thứ bị Vân Thanh Nhiễm coi như tảng đá mà ném kia.

Vân Thanh Nhiễm lúc này dùng đồ ngay tại chỗ, đã cầm lấy Thông Linh Bảo Ngọc nàng treo ở trước ngực, thứ nhất, ngọc bội kia đủ trọng lượng, đủ nặng ném ra mới có lực đạo, thứ hai Vân Thanh Nhiễm nghĩ thứ này nếu là bảo bối của Thương Lan giáo, hẳn là không dễ dàng bị phá hư như vậy, liền cầm nó quảng đi.

Lúc Thông Linh Bảo Ngọc vừa mới văng ra, có hồng quang trong nháy mắt, Vân Thanh Nhiễm thấy được, Mộ Dung Tu tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Mộ Dung Tu từ trên mặt đất nhặt Thông Linh Bảo Ngọc lên, sau đó đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, giơ ngọc bội hỏi Vân Thanh Nhiễm, “Đây là đồ của người?”

“Đa tạ Mộ Dung công tử giúp ta nhặt nó về, vừa rồi tay hơi trơn, thứ này liền bay ra ngoài, Mộ Dung công tử sẽ không để ý bởi vì vật này mà làm cho kết quả xuất hiện trước thời gian một chút chứ?” Vân Thanh Nhiễm mặt dày đem hết thấy quy kết vì trượt tay.

Mộ Dung Tu không lập tức trả Thông Linh Bảo Ngọc lại cho Vân Thanh Nhiễm, mà tiếp tục truy hỏi, “Khỏi ngọc bội này người có được từ nơi nào?”

Vân Thanh Nhiễm có thể rõ ràng cảm giác được Mộ Dung Tu thay đổi khí tức, hẳn vốn tao nhã lúc này không biết đã xuất hiện một thân lệ khí từ lúc nào, rất có khí thế làm cho người ta sợ hãi.

Thắng được sòng bạc của hắn, cho nên hắn sắp nổi bão à?

Vân Thanh Nhiễm ngẫm lại cảm thấy cũng không phải là không thể nào, dù sao sòng bạc này giá trị không ít tiền mà!

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Mộ Dung Tu giữ cổ tay của nàng, sau đó đầu ngón tay khác của hắn xẹt qua da của nàng, rơi xuống một vết máu nhọt nhọt.

Trong lòng Vân Thanh Nhiễm mạnh mẽ vang lên chuông cảnh báo, đang định muốn phản kích, đã thấy Mộ Dung Tu không tiếp tục thương tổn nàng nữa, mà là đem Thông Linh Bảo Ngọc kia tới trên miệng vết thương của nàng.

Sau khi máu nhiễm lên Thông Linh Bảo Ngọc, Thông Linh Bảo Ngọc phát ra ánh hồng trong suốt.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Thông Linh Bảo Ngọc ánh lên hồng quang, nàng chợt nhớ tới lời lão yêu bà từng nói qua, thứ này có phản ứng với nàng, đại khái là thể hiện như thế này, đem qua nàng một người ở trong chốn đã nghiệm chứng qua, lúc khỏi ngọc bội này ở trên người nàng quả thật có thể phát ra ánh sáng như vậy, chẳng qua hiện nay nó dính máu của nàng lại càng sáng hơn một chút.

Nhưng mà... vì sao Mộ Dung Tu phải làm như vậy? Hẳn dường như biết thứ gì đó.

Mộ Dung Tu thấy thể dần dần buông lỏng nắm tay Vân Thanh Nhiễm, lực chú ý của hắn đều ở trên ngọc bội, cho nên mới xem nhẹ bàn tay bị hắn cầm lấy này nhỏ xinh mềm yếu như vậy, căn bản không giống tay của một người nam nhân, khí chất của Vân Thanh Nhiễm có thể lấy giả đánh thật, nhưng tay nàng không lừa được người, so với bàn tay to lớn của nam tử, thì tay nàng lại tương đối nhỏ xinh.

“Khụ khụ khụ... Hiền đệ thật khéo, không nghĩ tới ở trong đồ phòng này cũng có thể gặp được đệ.” Quân Mặc Thần rất đúng thời điểm xuất hiện, góc độ hết sức thích hợp xõng vào giữa Mộ Dung Tu cùng Vân Thanh Nhiễm.

Chỉ thấy hắn từ tay Mộ Dung Tu đoạt lại tay Vân Thanh Nhiễm, “Hiền đệ đây là làm sao vậy, sao tay lại bị thương, bản thể tử băng bó cho đệ, được không?”

Ngoài miệng vừa hỏi đến, trên tay cũng đã hành động, hắn hỏi như vậy rõ ràng cũng chỉ là hỏi cho có, mặc kệ Vân Thanh Nhiễm đồng ý hay không, hắn cũng đã hành động rồi.

“Đôi tay này của Vân huynh đệ trước đó không lâu mới bị tổn thương nặng, vừa tháo băng không bao lâu lại đỏ hồng lên, xem ra sau này Vân công tử xuất môn vẫn nên dùng vải trắng quấn vài vòng lên tay của mình trước, bảo vệ nó thật tốt mới được, khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần hắng cổ họng, lấy tốc độ thông thả khoan thai nói, trong lời nói giống như có vài phần ý vị trách cứ.

Quân Mặc Thần?

Mộ Dung Tu đem sự quen thuộc giữa Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm nhìn vào trong mắt, Vân Thanh này... Đến tận cùng là đang xảy ra chuyện gì?

“Đa tạ thể từ gia quan tâm, tại hạ không có việc gì, chỉ bị trầy da mà thôi.” Vân Thanh Nhiễm cảm giác tay mình bị Quân Mặc Thần nắm như vậy có chút kỳ quái, vội vàng muốn rút tay từ trong tay Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm cực lực muốn rút tay ra, nhưng Quân Mặc Thần lại không cho, Quân Mặc Thần nắm tay Vân Thanh Nhiễm thật chặt, không có chút ý tứ muốn buông ra nào.

Đối mặt với hành vi của Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm cũng không biết hẳn rốt cuộc muốn làm gì, không cho nàng thu tay về thì thôi vậy.

Vân Thanh Nhiễm khiến mình xem nhẹ bàn tay to lớn của Quân Mặc Thần đang cầm tay nàng, tiếp tục bàn chuyện quan trọng với Mộ Dung Tu, “Mộ Dung công tử, ước định vừa rồi của chúng ta còn giữ lời?”

Vân Thanh Nhiễm nắm chắc Mộ Dung Tu sẽ không quyệt nợ, nam nhân như Mộ Dung Tu rất cao ngạo, mặc kệ trong lòng hắn có đang tiếc đồ phùng này, đang tiếc tài sản của hắn hay không, hắn đã hứa hẹn trước mặt nhiều người như vậy thì sẽ không có khả năng nuốt lời trước mọi người, về phần ở sau lưng có nuốt lời hay không thì lại là một chuyện khác.

“Đương nhiên sẽ không.” Mộ Dung Tu sai người bên cạnh mang khế ước khế đất của đồ phùng tới, toàn bộ đều giao cho Vân Thanh Nhiễm, “Đây là khế ước và khế đất của Kim Nguyên Thông Bảo, hiện tại đồ phùng này sẽ là của ngươi.”

Vân Thanh Nhiễm cẩn thận liếc mắt nhìn khế ước và khế đất mà Mộ Dung Tu giao cho nàng, sau khi xác nhận không sai mới thu chúng nó vào.

Quân Kiệt chứng kiến Vân Thanh Nhiễm đem tất cả khế ước khế đất của Kim Nguyên Thông Bảo chiếm dụng, không nhịn nổi lòng hiếu kỳ, “Thế... à không... Làm sao người có thể cầm tất cả đồng khế ước khế đất của Kim Nguyên Thông Bảo đi chứ?”

Khế ước khế đất đều có rồi, không phải thành chủ nhân của Kim Nguyên Thông Bảo này sao?

“Đây là ta vừa mới thắng được.” Vân Thanh Nhiễm trả lời, nhiệm vụ hôm nay nàng tới nơi này xem như hoàn thành xong, sau đó nàng nói với Quân Mặc Thần, “Thế tử gia, hôm nay ta chơi đủ rồi, không biết thế tử gia như thế nào? Có muốn lại chơi vài trò rồi mới đi không?”

Quân Kiệt nghe vậy giống như gặp phải sấm sét giữa trời quang, nói như vậy, ngày hôm nay thế tử phi của bọn họ xuất môn một chuyến, đến đồ phùng đồ cho tới trưa, kết quả thắng cả đồ phùng nhà người ta luôn rồi? Quân Kiệt gõ đầu mình, thế tử gia rốt cuộc đã thú một thế tử phi dạng gì về nhà vậy trời? Lúc trước cứ tưởng người điên, hiện tại xem ra còn là một con bạc!

Quân Mặc Thần thản nhiên cười một tiếng, “Bài bạc thì lúc nào cũng có thể đồ, nhưng cơ hội tụ họp với hiền đệ lại không nhiều, cái gì nặng cái gì nhẹ đã thấy rất rõ ràng rồi, hiền đệ nói xem có phải không?”

Phải cái đầu người ấy! Chúng ta cùng ở dưới một mái hiên, buổi sáng không thấy buổi tối cũng gặp, hôm nay không thấy ngày mai lại gặp, làm gì có cái cơ hội tụ họp không nhiều đó hả?

Vân Thanh Nhiễm lộ ra tia tươi cười khó coi muốn chết cho Quân Mặc Thần xem, “Ha ha, thế tử gia nói rất có đạo lý, rất có đạo lý...”

Quân Mặc Thần biết rõ Vân Thanh Nhiễm đang oán hận ở trong lòng, hắn vẫn bá đạo nắm lấy tay Vân Thanh Nhiễm, cũng nói với Quân Kiệt ở phía sau: “Quân Kiệt, dẫn đường. Thuận tiện mời Mộ Dung công tử cùng đi, hôm nay hắn thua một tòa đồ phùng to như vậy, tâm tình nhất định rất không tốt, bản thế tử muốn mời hắn uống một chén.”

Quân Kiệt trầm nghĩ, gia, người là cố ý à? Đã nói tâm tình hắn bây giờ không tốt, người còn đâm vào vết sẹo của người ta, thật xấu xa mà!

“Tại hạ đa tạ ý tốt của thế tử gia, có điều tại hạ còn có cửa hàng khác đang vội, sẽ không quấy rầy thế tử gia cùng Vân Thanh công tử ôn chuyện.” Mộ Dung Tu yển chuyển chối từ.

“Khụ khụ, nếu Mộ Dung công tử còn có việc gấp, vậy bản thế tử cũng không bắt buộc.”

Quân Mặc Thần kéo Vân Thanh Nhiễm ra khỏi Kim Nguyên Thông Bảo.

“Thế tử gia, ngài không sợ sáng mai trong kinh thành sẽ nhiều hơn một lời đồn ngài có sở thích đồng tính à?”

Hiện giờ Vân Thanh Nhiễm đang giả dạng nam nhi, Quân Mặc Thần lại trước mặt mọi người lôi kéo nàng đi.

“Không ngại, khụ khụ, tùy mọi người nói đi, khụ khụ, chờ bản thế tử vào đất rồi, bọn họ có muốn nói cũng không nói được nữa, khụ khụ...”

Người nam nhân này... Không thể nói dễ nghe hơn ư?

“Chuyện ta xuất phủ hôm nay đã xong xuôi, còn thế tử gia?”

“Bản thế tử cũng vừa mới làm xong.” Quân Mặc Thần nói, “Quân Kiệt, người đưa thế tử phi về vương phủ trước đi.”

“Thuộc hạ đã biết.” Quân Kiệt lĩnh chỉ, đi về phía Vân Thanh Nhiễm, thủ thế “mời” với Vân Thanh Nhiễm, “Thế tử phi nương nương, xin ngài hãy theo tiểu nhân.”

Vân Thanh Nhiễm không có ý kiến, nàng vốn định muốn về phủ rồi, nhưng mà... một mình mà ốm không có vấn đề gì chứ?

Xê chiều ở trong hẻm nhỏ yên lặng có rất ít người qua lại, hai bên là tường vây cao cao màu xám trắng, phía trên tường vây là ngôi đất đen nhánh, có mấy nhánh cây mận hay cây tỳ bà từ bên trong nhà người dân lộ ra ngoài tường vây, chiếu xuống những bóng cây loang lổ.

Sau khi Mộ Dung Tu quẹo vào trong ngõ hẻm một đoạn đường, bỗng dừng lại cước bộ, phía sau có người đi theo hần! Nhưng lúc trước hần vẫn luôn không phát hiện ra, mãi đến khi đối phương tự mình chủ động cho hần biết hần mới phát hiện.

Mộ Dung Tu quay đầu lại, chỉ thấy chỗ rẽ ngoặt phía sau ngõ nhỏ, Quân Mặc Thần một thân áo trắng chậm rãi đi tới, cước bộ thực thong thả, đồng thời cũng rất nhẹ nhàng, nếu nhìn kỹ mặt đất nơi hần bước qua, sẽ phát hiện phía trên ngay cả dấu chân cũng không lưu lại.

Mộ Dung Tu thật không ngờ người theo dõi mình thế nhưng lại là thể tử bệnh Quân Mặc Thần của phủ Trấn Nam Vương!

Mộ Dung Tu khiếp sợ không nhẹ, trong lòng liên tục cảm thán, người nam nhân này thế nhưng lại lừa gạt toàn bộ người trong thiên hạ! Nam nhân mà khắp thiên hạ đều nghĩ rằng không sống được bao lâu này trên thực tế lại có tu vi tuyệt đỉnh vượt quá sức tưởng tượng của mọi người!

Như vậy, hần hôm nay tìm tới mình là muốn làm gì đây? Mộ Dung Tu cũng không phải đang cho rằng lúc này Quân Mặc Thần tìm tới hần là muốn cùng hần ôn chuyện.

Tay phải Mộ Dung Tu phủ lên nhuyễn kiếm bên hông mình, chuôi nhuyễn kiếm này giấu ở trong đai lưng của hần, chột liếc mắt sẽ nhìn không tới.

Ngân quang chột lóe, Mộ Dung Tu đem nhuyễn kiếm rút ra, vèo một tiếng ném về phía Quân Mặc Thần.

Trường kiếm xẹt qua trên không trung, có xu thế xuyên vân phá nhật!

Quân Mặc Thần chậm rãi nâng tay, nghênh đón chuôi nhuyễn kiếm đang đâm thẳng đến trái tim hần.

Thanh kiếm từ một khắc trước khi xuất vô thể tới hung hiểm uy phong lẫn lộn, ngay sau đó lại bị Quân Mặc Thần dùng hai ngón tay chế trụ, nhất thời giống như héo rũ, Quân Mặc Thần vung tay, tiếp đó dùng nội lực đánh văng kiếm kia!

Mộ Dung Tu nhìn thấy tàn kiếm trên tường vây bên cạnh, Quân Mặc Thần không phải đánh gãy kiếm, mà là khiến nó vỡ nát, mảnh nhỏ sắc bén bắn sâu vào trong vách tường vây, những mảnh vụn chiếm nửa bên vách tường.

Quân Mặc Thần!

“Tại hạ rất tò mò vì sao thể tử gia phải theo dõi tại hạ đến nơi đây.” Mộ Dung Tu khiếp sợ qua đi, tỉnh táo lại đối mặt Quân Mặc Thần, hần khẳng định là tới lấy tánh mạng mình.

“Vi nhắc nhở Mộ Dung công tử một chuyện.” Quân Mặc Thần không nhanh không chậm nói.

“Không biết là đại sự gì đáng giá thể tử gia tự mình đi một chuyến?” Mộ Dung Tu cũng sẽ không cảm thấy Quân Mặc Thần tìm hần là vì chuyện lớn bằng hạt vừng đậu xanh, nói vậy cũng không phải là trường hợp như hiện giờ.

“Bản thể tử là muốn nhắc nhở Mộ Dung công tử, không cần đánh chủ ý lên hiền đệ của bản thể tử, có một số người Mộ Dung công tử không chọc vào nổi.”

Quân Mặc Thần mặc dù không chỉ mặt gọi tên, nhưng Mộ Dung Tu cũng có thể ở ngay giây đầu tiên tiên biết được người mà Quân Mặc Thần nói đến là Văn Thanh mà hần nhận thức.

“Thể tử gia sợ ta sẽ thương tổn hần?”

“Có lỗi thì sửa không lỗi cần cố gắng thêm(1).” Trên mặt Quân Mặc Thần không một gợn sóng sợ hãi, bất luận Mộ Dung Tu thấy thế nào, đều nhìn không ra manh mối gì.

Hay cho một câu “Có lỗi thì sửa không lỗi cần cố gắng thêm”! Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Tu gặp được người nói lời như vậy với hần!

Rõ ràng hơi thở mong manh, rõ ràng sắc mặt trắng bệch, rõ ràng lúc nói chuyện ngữ khí vững vàng không thấy gợn sóng, lại làm cho người ta cảm nhận được quyết đoán không tầm thường.

Quân Mặc Thần, kinh hi mà người mang đến thật đúng là không nhỏ đâu!

“Nếu ta không thì sao?” Mộ Dung Tu nói.

Quân Mặc Thần cũng không giận, chậm rãi tiếp tục nói: “Mộ Dung công tử là muốn đối địch với phủ Trấn Nam Vương ư?”

Trọng lượng của những lời này, biết rõ người của phủ Trấn Nam Vương đều có thể phân biệt ra được.

“Một người khiến cho phủ Trấn Nam Vương hỗ trợ cùng bảo hộ, tại hạ quả thực rất tò mò, có điều tại hạ cũng tiếc mạng, cũng không muốn chết vì lòng hiếu kỳ của mình.” Mộ Dung Tu nói.

Quân Mặc Thần nhợt nhạt khẽ cười, sau đó giống như lúc xuất hiện, chậm rãi xoay người rời khỏi, Mộ Dung Tu tiến lên vài bước, nhìn về Quân Mặc Thần nơi xa, thấy hần thong thả bước đến cửa ngõ nhỏ, sau đó ngồi xuống xe lăn, rồi đi xa.

Quân Mặc Thần... Người là bệnh thật hay giả bệnh? Một thân công lực này, thật đúng là không phải đáng sợ bình thường. . .

Vân phủ.

Từ sau tối hôm qua trong cung truyền đến tin tức, Vân Trần thị đã không chợp mắt, Vân Yên Nhiên thân hãm ngục tù, bà là mẹ nó làm sao có thể an nghỉ?

Vân Viễn Hằng lúc này cũng thật sự không còn cách nào, cái sốt mà Vân Yên Nhiên chọc vào quá to, cho dù ông ta đi cầu hoàng thượng, hoàng thượng cũng không chưa chắc sẽ gặp ông ta.

“Lão gia, nếu không để cho người ta gửi thư đến Lâm Mị?” Vân Trần thị suy đi nghĩ lại cũng nhớ tới đại nữ nhi nhà mình làm phi ở trong cung, đại nữ nhi tiến cung đã hai năm, là Trần phi được hoàng thượng sủng ái.

“Vạn lần không được.” Vân Viễn Hằng bác bỏ đề nghị của Vân Trần thị, “Hiện giờ Lâm Mị ở trong cung, trên có thái hậu, hoàng hậu chèn ép, dưới không có con nối dõi, tình cảnh đã rất xấu hổ, chúng ta không thể cho con bé thêm tai vạ nữa.”

Vân Viễn Hằng tự biết nữ nhi Lâm Mị của mình ở trong cung rất không dễ dàng, tuy nói nàng là nữ nhi của ông, nhưng so giữa vương hầu quý phủ với phi tử, trên thân phận lại kém một đoạn, huống chi trong cung còn có thái hậu cùng hoàng hậu, bên ngoài đều nói hoàng thượng sủng ái Trần phi, nhưng đây đều là mặt ngoài, hoàng thượng cũng sẽ không bận tâm tranh đấu trong hậu cung này, cho nên Vân Viễn Hằng không muốn để cho chuyện này liên lụy đến trên người đại nữ nhi lẻ loi một mình bị vây trong thâm cung, để tránh liên lụy đến nàng.

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ nhìn Yên Nhiên xảy ra sự cố như vậy? Thiên lao cũng không phải là nơi người ở, nghe nói vừa tối lại bắn, còn có chuột, con bé là một nữ tử nhu nhược sao có thể ở được nơi đó, nhất định sẽ sợ hãi không ngủ được, con bé nhất định rụt vào trong góc sợ hãi gọi chúng ta, nhưng mà thiếp đây làm mẹ nó lại cái gì cũng không làm được!”

Nghĩ đến đây, Vân Trần thị thật vất vả mới ngừng nước mắt lại một lần nữa cuộn cuộn.

Vân Trần thị vừa khóc như vậy, Vân Viễn Hằng cũng càng thêm chán nản.

“Phu nhân nàng chớ khóc, sự tình còn chưa tới nông nỗi không thể vấn hồi, Yên Nhiên hiện giờ tuy rằng vào ngục, nhưng sự tình còn có thể xoay chuyển.” Vân Viễn Hằng nói.

“Có thể xoay chuyển?” Nghe được mấy chữ có thể xoay chuyển, ánh mắt Vân Trần thị lập tức phát sáng lên, “Cái gì có thể xoay chuyển?”

“Đưa nhỏ!” Vân Viễn Hằng nói, “Hoàng thượng hiện giờ đã ngoài năm mươi, cũng sắp qua đại thọ sáu mươi, ngài dưới trướng có chín con trai, hiện giờ ở trên nhân thể còn có bốn, nhưng mà bốn hoàng tử này không có một người nào có thể cho hoàng thất thêm một hoàng tôn, nếu Yên Nhiên có đứa nhỏ, hoàng thượng cùng thái hậu không thể không lo lắng đến nhiều phương diện.”

Vân Trần thị mặc dù là một nữ nhân, nhưng theo Vân Viễn Hằng nhiều năm như vậy, cái gì nên hiểu đều có thể hiểu được, “Nhưng mà, sẽ có trùng hợp như vậy sao?”

Thân là nữ nhân, Vân Trần thị rõ ràng nhất, có thể mang thai đứa nhỏ hay không, hơn phân nửa đều là ý trời, một lần không thể bảo đảm có thể mang thai đứa nhỏ, mà chuyện liên quan đến tánh mạng, bà không dám đánh cược, cũng không đánh cược nổi.

Sau đó, cửa phòng hai người bị đẩy ra.

“Ta không phải đã nói không cho phép bất luận kẻ nào vào sao...” Vân Viễn Hằng hiện tại đang phiền, tướng hạ nhân lại đây nhiễu ông ta, rất không kiên nhẫn nói.

“Cha, nương, là con.”

Vân Từ Hy vào cửa, thấy mẹ hần đang khóc nức nở, mà phụ thân của hần mặt co mày cau.

Nhìn thấy Vân Từ Hy, Vân Viễn Hằng mới thoáng dịu đi một chút, “Thì ra là Hy Nhi, hai ngày này không phải con đến trong quân à? Sao lại trở về nhanh như vậy rồi?”

“Con không phải chính thức nhậm chức, chẳng qua là tạm thay mặt mà thôi, hiện giờ xong việc sẽ trở lại.” Vân Từ Hy từ sau ngày đó tỉnh rượu về đến nhà đã bị gọi đi quân doanh, tạm thay mặt chức giáo luyện, đến lúc này mới trở về, cho nên chuyện xảy ra gần đây hần vẫn không hề biết.

Thời gian ở trong quân Vân Từ Hy nhớ đến chuyện Vân Thanh Nhiễm, đã nhờ người giúp đỡ hỏi thăm, nghe nói sự tình được giải quyết, Vân Yên Nhiên được đưa về cung, Vân Từ Hy yên lòng, sau đó thì, hần không hề quan tâm.

“Hy Nhi, muội muội của con đã xảy ra chuyện rồi!” Vân Viễn Hằng thở dài nói, bên trong một tiếng thở dài này bao hàm bao nhiêu thương tiếc cùng ưu sầu chỉ có ông ta tự mình biết.

“Thanh Nhiễm làm sao ạ?” Vân Từ Hy vội truy vấn, nghe thấy Vân Viễn Hằng nói muội muội của hắn đã xảy ra chuyện, Vân Từ Hy phản xạ có điều kiện liền cho rằng đang nói đến Vân Thanh Nhiễm.

Vân Từ Hy vạn phần sốt ruột, nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của Nhị lão, sự tình khẳng định không nhỏ!

“Không phải Thanh Nhiễm, là Yên Nhiên!” Vân Viễn Hằng nói, đừng nói tới Thanh Nhiễm, nhắc tới nàng ông ta lại càng phiền!

Nghe thấy không phải Thanh Nhiễm mà là Yên Nhiên, Vân Từ Hy vừa rồi lo lắng đi không ít, Vân Yên Nhiên cũng là muội muội của hắn, hắn đương nhiên cũng sẽ lo lắng, nhưng so với Vân Thanh Nhiễm thì khác.

“Muội muội Yên Nhiên không phải sắp xuất giá à? Lại xảy ra chuyện gì?” Vân Từ Hy tỉnh táo lại, sau đó hướng Nhị lão hỏi tình huống cụ thể.

“Con bé... con bé cùng Cửu hoàng tử, trong lúc... cầu kết bị bắt được.” Vân Viễn Hằng nói với Vân Từ Hy.

Vân Viễn Hằng miêu tả như vậy rõ ràng cho thấy ông ta xen lẫn tình cảm tư nhân, ở trong lòng Vân Viễn Hằng, Tam nữ nhi của ông ta chính là nữ tử hoàn mỹ nhất trên đời, không biết liêm sỉ, từ vô si bi ối như vậy làm sao có thể xuất hiện ở trên người Vân Yên Nhiên?

Nghe vậy, Vân Từ Hy nhú mày, “Cha, nương, chuyện này nếu như là lỗi của Cửu hoàng tử, hoàng thượng là hiền chủ thanh minh, tự sẽ cho Vân phủ chúng ta một công đạo, nếu muội muội chính mình có phần trong đó, vậy là chính muội ấy không nhìn được nặng nhẹ, nếu hoàng thượng giáng tội, đó cũng là kết quả do chính muội ấy gieo nhân.”

Vân Từ Hy lời nói sắc bén.

“Hy Nhi, sao con cũng nói hồ đồ như vậy chứ!” Vân Viễn Hằng có chút buồn bực Vân Từ Hy, tuy rằng hắn nói rất đúng sự thật.

“Cha, cha làm quan nhiều năm rồi, luôn biết chần chừ đúng mực, con không hy vọng phụ thân lần này bởi vì chuyện của muội muội Yên Nhiên mà làm ra sự tình gì trái với lệ thường, gây thành sai lầm lớn.” Vân Từ Hy khuyên giải Vân Viễn Hằng, hắn còn không biết, phụ thân của hắn đã sớm bởi vì chuyện của Vân Yên Nhiên mà làm ra sự tình trái với lệ thường rồi.

Vân Viễn Hằng trầm nghĩ, con của mình là cái dạng tính khí gì, ông rất rõ ràng, thằng bé từ nhỏ đã là một người đặc biệt ngay thẳng, nếu ông nói ra toàn bộ chuyện của Yên Nhiên nhất định sẽ không được thằng bé thông cảm, chẳng thà gạt nó.

Còn có, ông biết được một bộ phối phương, nếu nữ tử ăn vào, cho dù không mang thai cũng có thể khiến mạch tượng sinh ra biểu hiện giả mang thai, như vậy là có thể bảo đảm Yên Nhiên thoát tội, chuyện sau đó ông sẽ có tính toán khác.

Nhưng hiện tại ông không có cách nào vào thiên lao gặp Yên Nhiên, tự nhiên cũng không có cách nào đem vật kia mang đến cho Yên Nhiên.

Nếu nói còn có người có thể ở phía sau đi thiên lao thăm Yên Nhiên lại không bị hoài nghi cũng chỉ có phụ phụ Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm, Thanh Nhiễm là tỷ tỷ của Yên Nhiên, thăm muội muội là chuyện hợp tình lý, mà Quân Mặc Thần được thái hậu hoàng thượng yêu thích như thế, hắn vừa khóc nháo còn có thể thú kê điên về nhà, vào thiên lao gặp phạm nhân thì có gì khó?

Nhưng ông và Thanh Nhiễm... Vân Viễn Hằng biết lời nói của mình nghịch nữ Vân Thanh Nhiễm này chắc chắn sẽ không nghe, nhưng, có lẽ Từ Hy có biện pháp thuyết phục Thanh Nhiễm.

—— Lời tác giả ——

Nào mọi người cùng thảo luận một chút về Từ huynh muội Vân gia đi~

Đại thiếu gia: Vân Từ Hy

Đại tiểu thư: Vân Lâm Mị, mị độc như ran, trước khi nữ chủ xuyên qua tiến cung, là Trân phi của hoàng đế, cũng là nữ tử dâm loạn thông dâm với nam tử khác mà Vân Thanh Nhiễm đã thấy ở chương sáu mươi mốt.

Nhị tiểu thư: Vân Thanh Nhiễm

Tam tiểu thư: Vân Yên Nhiên

(1) Hữu tắc cải chi vô tắc gia miến (有则改之无则加勉): Có lỗi thì phải sửa, không có lỗi cũng cần cố gắng thêm.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Ta tạm thời còn chưa muốn làm quả phụ

“Tứ Hy, Yên Nhiên làm ra chuyện này, là con bé sai, nhưng tội không đáng chết, nếu chúng ta nghĩ biện pháp giúp con bé, nó sẽ không mất mạng.” Vân Viễn Hằng đau đớn kịch liệt nói với Vân Tứ Hy.

Nói đến cùng, Vân Yên Nhiên cũng là bởi vì không muốn gả đến Đảng Ngụy, nói đến cùng, người trong lòng nàng ta là Dạ Minh Uyên.

Nghe vậy trên khuôn mặt tuấn đạt của Vân Tứ Hy lộ ra chút khó xử, đôi lông mày kiếm khẽ nhíu lại.

Vân Tứ Hy không phải là không yêu thương Vân Yên Nhiên, chỉ là không khản trương như với Vân Thanh Nhiễm thôi.

“Cha, ngày mai con và cha cùng nhau tiến cung, cầu tình với hoàng thượng và thái hậu nương nương, sự tình có thể có xoay chuyển.” Vân Tứ Hy nói, lần này Vân Yên Nhiên thực sự quá đáng, đáng nhẽ ra muội ấy nên thương lượng với mọi người trong nhà một chút, muội ấy cũng biết hậu quả sau khi làm ra việc này nghiêm trọng cỡ nào!

Vân Viễn Hằng ngồi ở đó, bàn tay nắm chén trà thật chặt, “Tứ Hy, cha muốn đi gặp Yên Nhiên, con bé lớn như vậy còn chưa từng chịu cực khổ, lúc này bị nhốt vào thiên lao, nhất định rất sợ hãi.”

Về điểm này, Vân Tứ Hy không phản đối, muội muội hắn lớn lên ở khuê phòng, trong nhà áo com không lo, đừng nói là bị nhốt vào thiên lao chịu khổ, ngay cả cơm rau dưa cũng chưa từng ăn qua.

“Cha, tâm tình của cha con có thể hiểu được, thân là huynh trưởng chẳng lẽ không hy vọng có thể đi thăm muội muội Yên Nhiên, nhưng mà bây giờ đang trong thời điểm mấu chốt, hoàng thượng sẽ không đồng ý cho chúng ta đi thăm muội muội.”

Vân Tứ Hy nói cũng là sự thật, Vân Yên Nhiên làm ra chuyện này có hơi quá đáng, đến hoàng tử và công chúa của Đảng Ngụy cũng đã biết, trong lúc nhất thời hoàng thượng và thái hậu đều bị mất mặt, không cần nghĩ cũng biết bọn họ tức giận đến mức nào.

“Chúng ta không được, nhưng mà Thanh Nhiễm thì có thể.” Vân Viễn Hằng chậm rãi nói.

Nói tới Vân Thanh Nhiễm, trong lòng Vân Viễn Hằng cũng rất khó chịu, Vân Thanh Nhiễm cũng là nữ nhi của ông ta, tuy rằng những năm gần đây tình cảm không tốt, nhưng chung quy vẫn là người một nhà, đánh gãy xương cốt vẫn còn liền gân, ông ta biết đối với những chuyện liên quan giữa Thanh Nhiễm và Yên Nhiên, ông ta đều thiên vị Yên Nhiên hơn, vì vậy trong lòng Thanh Nhiễm sẽ oán hận ông ta.

Vân Viễn Hằng suy sụp tinh thần ngồi xuống, cầm lấy chén trà uống cạn một hơi, giống như là để phát tiết phiền muộn trong lòng.

“Không được!” Vân Tứ Hy phù quyết đề nghị của Vân Viễn Hằng.

Vốn tưởng rằng Vân Tứ Hy sẽ có một chút suy xét, cũng không ngờ đến hắn lại phủ định nhanh chóng như vậy, ngay cả một chút do dự cũng không có.

“Vi sao? Bây giờ nó là thế tử phi của phủ Trần Nam vương, chỉ cần nó đồng ý, Quân Mặc Thần thương nó như vậy nhất định sẽ đáp ứng thỉnh cầu của nó!” Từ biểu hiện mà Quân Mặc Thần bồi Vân Thanh Nhiễm hỏi phủ lần trước, Vân Viễn Hằng có thể đoán được Quân Mặc Thần rất thương yêu Vân Thanh Nhiễm.

“Con không đồng ý.” Mặc kệ Vân Viễn Hằng nói như thế nào, Vân Tứ Hy vẫn không đồng ý, “Cha, cha có thể nghĩ tới Thanh Nhiễm đã gả vào Vương phủ, gả cho một người không còn sống được bao lâu, muội ấy đã phải chịu sự trào phúng của bao nhiêu người, muội ấy còn chưa đủ thống khổ sao? Con không biết vì sao muội muội lại cố gắng muốn gả ra ngoài như vậy, con chỉ biết nếu có thể lựa chọn, muội ấy nhất định sẽ không ngược đãi bản thân! Con đã không bảo vệ tốt muội ấy, khiến muội muội phải đi tới bước đường này hôm nay, sau này con nhất định sẽ che chở muội ấy, không để muội ấy bị cuốn vào bên trong những phong ba bão táp kia nữa!”

“Con muốn che chở nó cùng việc chúng ta bảo nó đi thăm Yên Nhiên một chút thì có liên quan gì chứ?” Vân Viễn Hằng biết con trai mình rất yêu thương Vân Thanh Nhiễm, năm đó phu nhân ông ta sinh Vân Thanh Nhiễm có chút khó sinh, sau khi sinh thân thể không được tốt, lúc ấy ông vội vàng chiếu cố phu nhân của mình, không đối xử tốt được với nữ nhi, nên giao nữ nhi cho con trai Vân Tứ Hy mới tám chín tuổi, sau đó ông và phu nhân lại có Vân Yên Nhiên, đối với đứa bé Thanh Nhiễm này vẫn luôn không thân.

“Nếu muội ấy muốn vào thiên lao thăm muội muội, nhất định phải có Quân Mặc Thần tương trợ mới được, con không hy vọng muội ấy đi cầu Quân Mặc Thần làm bất cứ chuyện gì!” Vân Tứ Hy nói, hắn vẫn cảm thấy tên nam nhân Quân Mặc Thần này làm cho người ta không nắm bắt được, hắn vẫn luôn lo lắng cuộc sống của Thanh Nhiễm ở Vương phủ, hắn sợ điều hắn chứng kiến không phải là toàn bộ sự tình, hắn lo lắng Quân Mặc Thần đối xử không tốt với muội ấy...

“Vậy thì có quan hệ gì? Bọn họ là vợ chồng, ngày về nhà thăm bố mẹ con cũng đã thấy, Quân Mặc Thần đối với Thanh Nhiễm săn sóc chu đáo, còn cả hôn lễ lúc trước, Quân Mặc Thần đặc biệt tỉ mỉ chuẩn bị, từ những chi tiết nhỏ đều có thể nhìn ra Quân Mặc Thần rất yêu thương Thanh Nhiễm.”

“Phụ thân, có vài thứ mà mắt thường của chúng ta không nhìn thấy được, hoàn cảnh chân thật của muội muội như thế nào thì con không biết, hiện tại con cũng không quan Quân Mặc Thần có thực sự đối tốt với Thanh Nhiễm không, chỉ cần có một tia không xác định, con sẽ không để Thanh Nhiễm đi cầu Quân Mặc Thần!” Vân Tứ Hy cũng biết mình không công bằng, nhưng mà hắn không thể không chế được tâm của chính mình hướng về phía Vân Thanh

Nhiệm.

Vân Viễn Hằng đứng trúnng cây đình trong lòng Vân Từ Hy.

Thấy bộ dạng cố chấp của Vân Từ Hy, Vân Viễn Hằng cũng không thể không buông tay, tính tình Vân Từ Hy thế nào Vân Viễn Hằng hiểu rõ, một khi thẳng bẻ đã quyết định chuyện gì, cho dù là mười con trâu cũng không kéo về được.

“Thôi vậy, chuyện này sẽ không đi tìm Thanh Nhiệm, cha cũng mệt mỏi rồi, con đi nghỉ ngơi trước đi, chuyện này ta sẽ suy nghĩ kỹ lại.” Vân Viễn Hằng mệt mỏi đẩy mặt, ông ta quả thật rất mệt mỏi, vì quan tâm đến chuyện của Vân Yên Nhiên mà mệt mỏi.

Vân Từ Hy biết lời mình nói đã khiến cho Vân Viễn Hằng mất hứng, cũng biết phiền muộn của Vân Viễn Hằng.

Hắn rời khỏi phòng của Vân Viễn Hằng, thực xin lỗi phụ thân, con không thể để cho Thanh Nhiệm chịu một chút tổn thương nào.

★

Thời điểm Vân Thanh Nhiệm trở lại phòng của mình, Hồng Dược đã ở trong phòng của nàng, vẫn giả dạng nam nhân.

Nếu đổi là người khác, vào phòng liền nhìn thấy một nam nhân xa lạ nằm trên giường của mình sợ là đã hét chói tai, mà Vân Thanh Nhiệm lại chỉ thờ dài, lão yêu bà này có phải là nhầm chán quá rồi không? Thích phần nam còn chưa nói, mỗi lần phần đều có bộ dạng không giống nhau.

Vân Thanh Nhiệm đi đến bên giường, đè ép âm thanh của mình, “Mỹ nam này từ đâu đến vậy, thật mê người ha, đúng lúc bản cung đang cảm thấy tịch mịch lạnh lẽo, không bằng đêm nay chàng lưu lại làm ấm giường cho bản cung, được không?”

Vân Thanh Nhiệm vừa mở miệng, Hồng Dược liền biết bà lại bị nhìn thấu.

Quên đi, không so đo cùng nha đầu này, hôm nay bà tới là có chuyện!

“Chuyện người bảo ta lo liệu đã được làm ổn thỏa.” Hồng Dược lật người, tạo thành tư thế quyền rũ xinh đẹp, nhìn bộ dáng này xem, nằm trên giường muốn có bao nhiêu mê người thì có bấy nhiêu mê người, muốn bao nhiêu mất hồn thì có bấy nhiêu mất hồn.

“Không hổ danh là lão yêu bà, hiệu suất làm việc cao thật!” Vân Thanh Nhiệm cảm khái một câu nói.

“Ta đã làm tốt rồi, như vậy người đã làm theo yêu cầu của ta chưa?”

Vân Thanh Nhiệm lấy khế ước khế đất của Kim Nguyên Thông Bảo ra, ném cho Hồng Dược, “À, thứ này hẳn là đủ rồi chứ?”

Hồng Dược cầm lấy tờ khế ước kia, xác định đó là khế ước khế đất của Kim Nguyên Thông Bảo, nhất thời chẳng quan tâm đến tư thế xinh đẹp quyền rũ mà bà vừa mới bày ra, nhảy dựng lên: “Người thắng được cả Kim Nguyên Thông Bảo?”

“Không phải bà bảo ta thắng một cách oanh liệt sao? Như vậy đã đủ chưa?” Nếu không phải lão yêu bà đưa cho nàng cái yêu cầu cổ quái như vậy, Vân Thanh Nhiệm sẽ không phải chạy tới sông bạc làm mấy chuyện này đâu.

Nếu không phải là nàng vừa vặn có thể nhìn thấu phương pháp ra tay của Mộ Dung Tu, sợ rằng nàng đã chết bên trong Kim Nguyên Thông Bảo rồi.

“Đủ đủ đủ!” Hồng Dược cực kỳ cao hứng, “Ha ha ha...” Cười như đóa hoa nở rộ.

“Chú ý một chút, bà dường như lên vào Vương phủ, muốn gọi ám vệ tới à?” Tuy rằng Hồng Dược có thể tránh né ám vệ, nhưng không có nghĩa là ám vệ ở vương phủ đều ăn chay.

“Ừ, ta đã biết.” Hoa Thược Dược rất vui vẻ, bà nghĩ đến cảnh Mộ Dung Tu thua trận liền hối hận vì sao mình không trà trộn vào sông bạc để chứng kiến, lại tưởng tượng đến bộ dạng tức giận của Mộ Dung Tu, Hồng Dược càng hối hận hơn.

“Bà còn chưa nói cho ta biết, bà với Mộ Dung Tu có thù oán gì? Thật sự chỉ đơn giản là hắn thắng hết tiền của bà thôi à? Nam nhân kia không đơn giản, tựa hồ hẳn biết chuyện về khối Thông Linh Bảo Ngọc.”

Mộ Dung Tu có thể biết nàng dùng máu để Thông Linh Bảo Ngọc có phản ứng, khẳng định là biết chuyện về Thông Linh Bảo Ngọc, ngọc bội này không phải là bảo bối của Thương Lan giáo à, vì sao Mộ Dung Tu lại biết?

“Đó là điều đương nhiên, ta cùng tiểu tử thối kia có mối quan hệ đến tột cùng gì mà không thể nói chứ?” Hồng Dược với vẻ mặt đương nhiên nói, bà càng nói như vậy lại càng khả nghi! “Dù sao thì giao dịch của chúng ta cũng xem như hoàn thành, mọi người sẽ không có khả năng hoài thai đứa nhỏ của Cửu hoàng tử, mộng đẹp đạt được danh phận sau khi bỏ lên được giường Cửu hoàng tử của nàng ta xem như là bị tỷ tỷ ruột người đây đánh gãy rồi.”

Hồng Dược cố ý trêu chọc Vân Thanh Nhiệm.

“Thích Cửu hoàng tử không phải nàng ta sai, muốn gả cho Cửu hoàng tử cũng không sai, nhưng mà phương pháp nàng ta dùng thì sai lầm rồi, cho dù nàng ta dùng phương pháp này thành công gả cho Cửu hoàng tử đi chăng nữa, cũng không đổi được yêu thương của Cửu hoàng tử đối với nàng ta, nàng ta làm như vậy đơn giản là hại người hại mình, cuối cùng chỉ có thể đổi lấy cũng chỉ là cuộc sống phu thê bất hòa mà thôi.” Vân Thanh Nhiệm nói.

“Chắc chắn, lão nương thật sự là càng ngày càng thích nha đầu nguoi nha, mặc dù có lúc thực sự rất đáng giận, còn có đôi khi lại quá bình tĩnh làm cho người ta phát điên, có điều nhìn chung mà nói vẫn khá vừa lòng.” Hồng Dược nghĩ đến ngày sau còn có thể có rất nhiều người bị Vân Thanh Nhiễm chinh, trong lòng không nhịn được hưng phấn.

Đúng rồi, thừa dịp bà còn chưa chết, nên đi tìm tâm phúc, chờ sau khi bà chết đi, để cho người nọ ngày nào cũng thấp hương báo cáo cho bà ở dưới cửu tuyền biết những chuyện xấu xa mà Vân Thanh Nhiễm làm, như vậy bà ở dưới đó cũng không còn tỉnh mạch. Hồng Dược nghĩ miên man, bỗng nhiên cảm giác có người tới gần.

“Nam nhân của nguoi đến, ta phải đi trước.” Hồng Dược nói xong liền chạy mất, bà không muốn chạm mặt với người Quân gia.

Chân trước Hồng Dược vừa rời đi, chân sau Quân Mặc Thần đã bước vào.

“Khụ khụ, ái phi...” Quân Mặc Thần chậm rãi bước vào phòng Vân Thanh Nhiễm, một thân áo trắng không nhiễm một hạt bụi, giống như những đám mây thanh khiết phía chân trời.

“Nguoi đã trở về, vừa vặn ta có đồ cho nguoi.” Vân Thanh Nhiễm nói, sau đó từ trong phòng nàng kéo ra một cái rương, “Đồ lần trước đưa cho nguoi là cái mà thợ rèn trong phủ gấp gấp chế tạo ra, có chút thô ráp, sau đó ta sai Hồng Mai đi tìm nơi làm đồ sứ, bảo họ làm cho vài đồ gốm sứ tinh xảo, thất bại mấy lần, mãi đến vừa rồi mới thành công được hai cái.”

Vân Thanh Nhiễm lấy từ trong rương ra mấy bình nước nóng được làm bằng gốm sứ, lo lắng đến thân thể quý giá da mịn thịt mềm của Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm lại làm phiền người ta làm ra mấy thứ này, cuối cùng cũng có thành quả, so với cái lúc trước nàng đưa cho Quân Mặc Thần thì tốt hơn rất nhiều, ngoài ra còn dùng da hổ mới may làm vài bọc, hiệu quả giữ ấm tăng lên, lúc vừa rót nước nóng vào cũng không còn bỏng người như trước.

Quân Mặc Thần tiếp nhận bình nước nóng làm bằng gốm sứ trên tay Vân Thanh Nhiễm, “Ái phi quan tâm đến thân thể bản thể từ từ lúc nào vậy?”

Quân Mặc Thần hy vọng từ trong miệng Vân Thanh Nhiễm nghe được những lời quan tâm của nàng đối với hắn.

“Cùng ở chung dưới một mái hiên, đối tốt với nguoi một chút, như vậy ta mới sống tốt được, nguoi sống càng lâu, ta sẽ càng được hưởng nhiều hạnh phúc hơn, tạm thời ta còn chưa muốn làm quả phụ.” Vân Thanh Nhiễm nói thẳng.

Quả nhiên, hy vọng của thể từ gia tan vỡ, nàng đối với hắn, vẫn không có chút tình yêu nam nữ nào như trước.

Chỉ là, nàng vô ý quan tâm cũng đã ám áp như vậy, lại làm cho hắn có chút ghen. Kết quả là chỉ mình hắn tương tư đơn phương mà thôi.

“Khụ khụ, ái phi, bản thể từ muốn tắm rửa.” Quân Mặc Thần nói.

Vân Thanh Nhiễm chăm chú nhìn Quân Mặc Thần một lúc lâu, hắn muốn tắm rửa thì nói với nàng làm cái gì? Nàng vào phủ mấy ngày hôm nay rồi, hắn đều sẽ tắm rửa mỗi ngày, hôm nay có gì đặc biệt à?

“Khụ khụ,” Thấy Vân Thanh Nhiễm hoang mang, Quân Mặc Thần tiếp tục nói, “Hôm nay bản thể từ muốn ái phi tắm rửa cho bản thể từ.”

Thê từ tắm rửa cho mình, tính ra đây cũng là yêu cầu hợp lý.

Hôm nay, thể từ gia làm sao vậy? Đang tốt, tự xưng lại muốn nàng tắm rửa cho? Vân Thanh Nhiễm buồn bực nghĩ, nhưng lại không tìm ra lý do cự tuyệt, hắn là phu quân của nàng, hắn yêu cầu nàng tắm rửa cho hắn cũng hoàn toàn hợp lý, nàng không đồng ý mới là nàng sai.

Vân Thanh Nhiễm đang muốn mở miệng đáp ứng, thì thấy Quân Kiệt sai người đem thùng tắm cực lớn chuyển vào phòng nàng, phía sau còn có hạ nhân đem nước ấm đổ vào.

Hóa ra thể từ gia chỉ muốn hỏi một chút mà thôi, hắn đã chuẩn bị để nàng tắm rửa cho hắn từ sớm rồi!

Hắn thật sự là đem công phu tiền trạm hậu tấu phát huy đến cực điểm rồi!

Đợi cho tất cả đều chuẩn bị xong, Vân Thanh Nhiễm lại thấy có hạ nhân đem vào một giỏ thảo dược.

Vân Thanh Nhiễm nhìn những người đó đem thảo dược bỏ vào trong thùng nước, ngâm vào trong nước ấm, lập tức trong phòng tràn ngập một mùi hương khó ngửi, nói thật, hương này thực sự không dễ ngửi chút nào, hơi thấy mùi đã cảm giác rất đáng rồi.

Sau đó, những người khác đều lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần, trong phòng tràn ngập hơi nước cùng hương vị thảo dược...

“Ái phi, đến cởi áo cho bản thể từ.” Quân Mặc Thần nói với Vân Thanh Nhiễm.

Bởi vì trong gian phòng tràn đầy hơi nước vắng vẻ này, giọng nói của Quân Mặc Thần nghe qua có cảm giác rất mỉa mai.

Chỉ là cởi quần áo mà thôi, cũng không phải chưa từng cởi quần áo cho hắn.

Vân Thanh Nhiễm cũng không nhẫn nại, nàng tiến lên cởi bỏ quần áo cho Quân Mặc Thần, bởi vì bản thân gần đây cũng hay mặc nam trang, cho nên khi cởi bỏ nam trang của người khác cũng càng thêm thuần thực.

“Ái phi cởi rất thuần thực, có phải là cố ý luyện tập vì bản thể tử không?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Tắm rửa cho thể tử gia

Tác giả: Liệt Khuyết Edit: Y Giai “Thể tử gia xin yên tâm, thần thiếp tuyệt đối không có ý tứ này.” Vân Thanh Nhiễm nói xong động tác cởi quần áo cho Quân Mặc Thần hơi thô bạo một chút.

Thậm chí trực tiếp lấy tay kéo quần áo mà Quân Mặc Thần chưa cởi bỏ, đương nhiên ngón tay xẹt qua trên da thịt trần trụi của Quân Mặc Thần, khiến động tác vốn thô bạo lại mang theo hương vị bất thường.

“Ái phi, nàng làm bản thể tử đau.” Quân Mặc Thần lấy thanh âm cực kỳ suy yếu cùng với ngữ điệu cực kỳ ủy khuất oán hờn nói với Vân Thanh Nhiễm.

Đau á? Cũng còn chưa đến mức đó, Quân Mặc Thần hiển nhiên cố ý kêu lên như vậy.

Vân Thanh Nhiễm cong miệng, sau đó đổi sang loại động tác thoáng ôn nhu lột sạch quần áo cho Quân Mặc Thần. Cởi quần áo mà thôi, văn minh thì là cởi, mà thô bạo một chút cũng là cởi.

Ngày đại hôn, Vân Thanh Nhiễm cũng từng cởi quần áo cho Quân Mặc Thần, nhưng lần đó chỉ cởi đến áo đơn là được rồi, chứ không cởi sạch, lần này Vân Thanh Nhiễm lại đem Quân Mặc Thần lột sạch sẽ.

Nhìn thấy lồng ngực nam giới gần sát, Vân Thanh Nhiễm đột nhiên cảm thấy gương mặt mình có chút hồng hồng. Đây cũng không phải là nàng quái đản, nàng một nữ nhân trưởng thành đối mặt với một mỹ nhân lồng ngực trần trụi, hơi ngượng ngùng một chút cũng là chuyện hợp tình hợp lý, ngay cả ông trời cũng sẽ tha thứ cho nàng!

Vốn tưởng rằng Quân Mặc Thần luôn sinh bệnh, trên người thể tử gia suy yếu như vậy nhất định sẽ gầy còm da bọc xương, nhưng vừa cởi ra nhìn qua mới phát hiện Quân Mặc Thần tuy không cường tráng, nhưng cũng không phải người gầy trơ xương, nơi nào nên có da có thịt thì đều có đủ, rất cân xứng, bắp thịt không rõ ràng cũng không thể dùng gầy yếu để hình dung, nhưng lại rất mê người.

Làn da của hắn rất trắng, cũng rất nhẵn mịn, nữ nhi gia nuôi ở khuê phòng cũng không có làn da tốt như hắn, thật sự là làm cho người ta hâm mộ.

Trời cao trừ việc để cho hắn vừa sinh ra đã mắc phải căn bệnh này, thì phương diện khác đối với hắn vẫn rất không tệ!

“Ái phi nàng nhìn vừa lòng chứ?” Quân Mặc Thần mỉm cười, cúi đầu nhìn chăm chú vào Vân Thanh Nhiễm ở trước người hắn, sau khi nàng cởi y phục của hắn xong rồi không ngờ lại quang minh chính đại đánh giá thân hình của hắn! Phát hiện này khiến Quân Mặc Thần có chút đắc ý.

“Ừ, rất thỏa mãn.” Vân Thanh Nhiễm thành thật trả lời, thật sự đúng là tương đối thành thực, không phải chỉ là nhìn chằm chằm vào lồng ngực của hắn hơi lâu một chút thôi sao, có gì phải mất mặt, Vân Thanh Nhiễm thoải mái thừa nhận.

“Ha ha...” Quân Mặc Thần nở nụ cười. “Ái phi vẫn nên đỡ bản thể tử đi tắm đi.”

Thân thể thể tử gia không tốt, quần áo cởi hết cũng không phải là để đứng yên ở bên ngoài thể này.

Vân Thanh Nhiễm dìu Quân Mặc Thần, nàng và thân thể hắn không thể tránh khỏi mà tiếp xúc, là tiếp xúc với khoảng cách bằng không, tay nàng trực tiếp phủ lên cánh tay trơn nhẵn của hắn.

Bồn tắm rất cao, bên cạnh đã dọn ghế để Quân Mặc Thần đi lên.

Quân Mặc Thần lung la lung lay bước lên ghế, mỗi một lần lay động đều giống như sắp ngã xuống tới nơi, thân thể lại càng thêm tới gần Vân Thanh Nhiễm.

Hắn rõ ràng là đang giả bộ!

Thử hỏi một nam nhân có khinh công tuyệt đỉnh đạp tuyệt không vết, lướt nhẹ trên cỏ như vậy sao có thể không đi vào được bồn tắm cao đến ngang

ngực được?

Quân Mặc Thần lung lay liên lụy đến Vân Thanh Nhiễm cũng bị hấn biến thành lung lay theo.

Theo mức độ lay động càng lúc càng dữ dội, chỉ nghe “Bùm ——” một tiếng.

Kèm theo bọt nước văng khắp nơi, hai người đồng thời rơi vào trong thùng tắm, bọt nước tóe ra làm ướt sàn nhà trong phòng, bọt nước văng lên cao thiếu chút nữa chạm tới xà nhà.

Vân Thanh Nhiễm từ trong nước đứng lên, “Ngươi, ngươi...” Vân Thanh Nhiễm muốn nắg Quân Mặc Thần, lại không mắg ra khỏi miệng được, thân thể của hấn yếu ớt cũng là chuyện không có cách nào. Không tính toán với hấn!

“Ái phi, là bản thể từ liên lụy đến nàng...” Quân Mặc Thần dùng vẻ mặt có lỗi nói.

“Quên đi.” Vân Thanh Nhiễm bỏ qua, đang muốn từ trong thùng tắm đứng lên, thân mình vừa rời khỏi mặt nước, quần áo nàng bị làm ướt gắt gao dán ở trên người, không ngờ gắm Thiên Tâm tốt nhất sau khi ngâm ở trong nước lại trong suốt như thế.

Vân Thanh Nhiễm lập tức trở vào trong nước.

Nước trong thùng tắm không trong, mà mang theo một chút màu sắc nâu đậm, là bởi vì những thảo dược được để vào trong đó, vị thuốc đông y nồng đậm không ngừng từ trong nước tản ra, Vân Thanh Nhiễm chỉ cảm thấy cả người mình cũng lây dính loại hương vị này.

“Ái phi, nàng làm sao vậy?” Quân Mặc Thần biết rõ còn có hỏi, hấn đương nhiên biết Vân Thanh Nhiễm vì sao không thể đứng lên.

“Không có gì, ta cảm thấy ở trong thùng giúp ngươi tắm sẽ càng thuận tiện hơn, thể từ gia ngươi nói có phải không?” Vân Thanh Nhiễm nói dối không cần bản nháp.

Vân Thanh Nhiễm trái lại rất bình tĩnh, cùng ở trong thùng tắm với Quân Mặc Thần, còn có thể vì bản thân mà tìm ra một lý do rất không tệ.

“Đương nhiên, ái phi nói làm sao có thể sai được.” Quân Mặc Thần còn hùa theo đồng ý, nàng ngay cả tìm lý do cũng có phong cách như vậy.

Bồn tắm vốn là để cho một người tắm rửa, hai người chen vào, nhất thời có vẻ đặc biệt chật chội, thân thể hai người không thể tránh khỏi việc tiếp xúc ở mức độ lớn, nói thí dụ như chân bọn họ ở dưới nước, có xu thế quăn lầy nhau.

“Ái phi, còn không mau giúp bản thể từ tắm rửa?” Quân Mặc Thần thúc giục, hai mắt hơi nhắm lại, chờ hưởng thụ Vân Thanh Nhiễm phục vụ.

Vân Thanh Nhiễm thầm oán niệm một phen, hấn thật đúng là đem nàng trở thành thê tử của hấn rồi? Được thôi, ta lau, ta lau, lỡ lột mất một tầng da nàng cũng không chịu trách nhiệm.

Lồng ngực trần trụi của hấn ở trước mặt nàng, nàng còn phải đích thân tiến hành chà lau đối với thân thể hấn...

Quân Mặc Thần thoát nhìn hai mắt nhắm nghiền, kì thực để lại một cái khe nhỏ trộm nhìn nhất cử nhất động của Vân Thanh Nhiễm, không bỏ qua mỗi một hành động của nàng.

Lực chú ý của Vân Thanh Nhiễm đều ở trên tay của nàng cùng với trên lồng ngực Quân Mặc Thần, không chú ý tới khoe miệng khẽ giương lên của tên nam nhân đang giả vờ nhắm mắt dưỡng thần hưởng thụ phục vụ của nàng.

“Khụ khụ, ái phi, vì phu không phải chỉ có mỗi trước ngực...” Quân Mặc Thần uyển chuyển nhắc nhở Vân Thanh Nhiễm, không chiếu cố lau mỗi ngực của hấn, còn những nơi khác cũng cần cẩn thận chà lau sạch sẽ.

Lau thì lau đi, không nhìn vóc dáng cùng da thịt mê người của hấn là được rồi, coi hấn là một mô hình, một mô hình có độ cao giống thật, hiện giờ cần nàng lau sạch!

Vân Thanh Nhiễm đang định đổi chỗ mới, Quân Mặc Thần lại vươn tay kéo Vân Thanh Nhiễm vào trong ngực của mình, khiến cả người nàng đều rơi vào trong ngực của hấn, hai cánh tay của hấn vây lấy nàng.

Thân hình Vân Thanh Nhiễm vốn nhỏ hơn Quân Mặc Thần rất nhiều, bởi vậy, cả người Vân Thanh Nhiễm đều bị Quân Mặc Thần bao trọn.

Quân Mặc Thần cúi đầu, đem mặt vui vào trong cổ Vân Thanh Nhiễm, ở bên tai của nàng nói nhỏ: “Nàng lau như vậy, nước lạnh rồi cũng không lau xong.”

Bị Quân Mặc Thần ôm như vậy, Vân Thanh Nhiễm chỉ cảm thấy hô hấp của mình đều bị Quân Mặc Thần chiếm lĩnh, thậm chí nàng cảm thấy từ trên người Quân Mặc Thần phát ra hơi thở nguy hiểm.

Hấn thật sự là càng ngày càng quá mức!

Hai tay Vân Thanh Nhiễm chấn ở trước ngực, mạnh mẽ đẩy Quân Mặc Thần ra.

“Oành ——” một tiếng vang mãnh liệt, là tiếng phát ra từ thân thể Quân Mặc Thần đụng vào bên cạnh thùng tắm.

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ khụ...”

Hậu quả của vụ va chạm chính là từng tiếng từng tiếng ho khan mà Quân Mặc Thần cố ngăn cũng không ngừng lại được, tê tâm liệt phế, giống như hấn muốn cả phổi, lục phủ ngũ tạng của mình đều ho ra ngoài.

“Ngươi có khỏe không?” Sau khi Vân Thanh Nhiễm đẩy Quân Mặc Thần xong thấy hấn khó chịu như thế, lại có chút không đành lòng, sinh mệnh của hấn yếu ớt, dễ dàng bị thương tổn như thế. Có điều cũng không thể trách nàng ra tay, dưới ảnh hưởng bộ dáng vừa nãy của hấn, thân thể nàng với cơ chế tự bảo vệ ta nhất định sẽ khởi động.

“Khụ khụ khụ, đau, đau...” Quân Mặc Thần nói liên tục hai tiếng đau, Vân Thanh Nhiễm tiến lên thăm dò xem hấn có phải thật sự bị thương hay không.

Vân Thanh Nhiễm tự mình tiến đến xem phía sau lưng Quân Mặc Thần, xem có phải thật sự bị đụng thương hay không, bởi vì bồn tắm rất nhỏ, nàng vừa động, hai người lại không thể tránh khỏi việc càng thêm đụng chạm trên thân thể.

Quân Mặc Thần nào thật sự đau, thừa dịp Vân Thanh Nhiễm thăm dò xem xét lưng của hấn, tay hấn vào lúc Vân Thanh Nhiễm không chú ý phủ lên gương mặt của nàng, tinh tế cảm thụ xúc cảm nhần mịn kia.

“Ba ——” Vân Thanh Nhiễm quyết đoán đập móng vuốt sói, sau đó đứng lên, thân thể ở bên trên thùng tắm xẹt qua một độ cong hoàn mỹ, bất chấp y phục trên người có trong suốt hay không, Vân Thanh Nhiễm lập tức rời khỏi bồn tắm.

Sau đó tiểu mỹ nhân ướt đầm tiện tay từ trong phòng rút đi màn lụa một bên, “rẹt” một tiếng, một tấm màn lụa tốt lành đã bị hủy đi, Vân Thanh Nhiễm dùng tấm màn xé xuống kia bọc kín lấy thân thể của mình.

Đây chính là màn lụa tốt nhất, nàng vừa kéo, một phân thành hai, trực tiếp tuyên cáo màn lụa đã bị tàn phá.

Trên mu bàn tay Quân Mặc Thần còn lưu lại cảm giác nóng rát vì bị Vân Thanh Nhiễm đánh.

Nàng tựa hồ rất kháng cự hấn, tuy rằng không muốn, nhưng Quân Mặc Thần không thể không thừa nhận sự thật này, lần đầu tiên trong đời gặp phải một nữ nhân khiến cho hấn không biết phải làm sao, mà nữ nhân này đối với hấn không có chút tình yêu nam nữ nào, còn rất kháng cự hấn đụng vào.

“Khụ khụ,” Quân Mặc Thần không tiếp tục miễn cưỡng Vân Thanh Nhiễm, mà nói với Quân Kiệt đang chờ ở ngoài cửa, “Quân Kiệt, tiến vào hầu hạ.”

Quân Kiệt nghe vậy vội tiến vào, Quân Kiệt hầu hạ Quân Mặc Thần đã lâu, động tác thuần thục, rất nhanh đã đem Quân Mặc Thần xử lý sạch sẽ.

“Đi bảo Lục Trúc cùng Hồng Mai tiến vào hầu hạ Vương Phi rửa mặt chải đầu.” Quân Mặc Thần mặc chỉnh tề xong lại phân phó Quân Kiệt gọi Lục Trúc cùng Hồng Mai vào, không muốn Vân Thanh Nhiễm mặc y phục ẩm ướt kia quá lâu, dễ dàng cảm lạnh.

Lúc Quân Kiệt đi ra ngoài gọi Lục Trúc cùng Hồng Mai, Quân Mặc Thần từ trên bàn cầm một cái túi hương đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Mang theo cái này trên người vị thuốc đông y sẽ tiêu tan.”

Vân Thanh Nhiễm từ trên tay Quân Mặc Thần tiếp nhận túi hương, khó trách trên người hấn cho tới bây giờ đều không có cái loại mùi thuốc khó nghe ngửi, thì ra hấn đã có biện pháp!

Lúc Lục Trúc cùng Hồng Mai tiến vào Quân Mặc Thần cũng đồng thời rời khỏi phòng, sau khi ra khỏi phòng Vân Thanh Nhiễm thì Quân Mặc Thần không trực tiếp quay về phòng của hấn, mà là đi đến nơi ở của Mộc Bách Dương.

Mộc Bách Dương nhìn thấy Quân Mặc Thần, rất vui mừng, hai ngày này Quân Mặc Thần không tới tìm ông chơi cờ, ông rất nhanh sắp buồn chết rồi.

“Thế tử gia, ngài còn nhớ tới ta à, ta thật sự sợ ngài mới tân hôn, chỉ nhớ rõ của kiêu thế của ngài, lại quên mất lão đầu tử là ta đây đấy!”

Quân Mặc Thần nghe vậy chậm rãi ngồi xuống đối diện Mộc Bách Dương, “Ta nghĩ sau khi giáo chủ Hồng Dược đến kinh thành, Mộc tiên sinh sẽ không có thời gian tìm ta chơi cờ.”

Mộc Bách Dương vừa nghe thấy Hồng Dược liền biến sắc, “Lão yêu bà kia không tới tìm ta mới là tốt nhất, ta thật sự sợ bà ta chết đi được, rõ ràng tuổi còn lớn hơn ta, thế nhưng nhìn qua lại vẫn giống như giai nhân hai tám, vừa nhìn thấy ta đã ghê tởm!”

“Mộc tiên sinh, ta nghe phụ vương nói, hơn ba mươi năm trước, Mộc tiên sinh cùng giáo chủ Hồng Dược của Thương Lan giáo từng có một đoạn nhân duyên, chẳng lẽ là thật?” Quân Mặc Thần cười như không cười nói.

“Vương gia sao cả cái này cũng nói cho người biết!” Mộc Bách Dương nóng nảy, “Phụ vương người thì biết cái gì, khi đó chính hấn cũng chỉ là một tiểu tử, cái gì cũng không hiểu!”

Mộc Bách Dương nhớ lại chuyện lúc mình còn trẻ gặp được Hồng Dược, khi đó ông căn bản không biết thân phận Hồng Dược, chỉ coi bà là nữ tử giang hồ bình thường, cũng có một đoạn nhân duyên với bà, nhưng về sau, ông mới biết được, nữ tử mà ông yêu, không chỉ có được thân phận, võ công khiến người trong thiên hạ kiêng kỵ, mà còn có thể không nhận ra được tuổi thọ.

Ở trước mặt Hồng Dược, hấn giống như một con kiến, bất kể là về điểm nào ông tựa hồ cũng không bằng bà.

Về sau Mộc Bách Dương rời khỏi Hồng Dược, hai người này ba mươi mấy năm qua tuy rằng từ có gặp lại, nhưng đều nhìn đối phương một cách hằn thù, cuộc sống bình lặng từng trôi qua kia giống như một giấc mộng.

“Vậy à? Ta sao vẫn nhớ rõ, Mộc tiên sinh chỉ lớn hơn phụ vương ta năm tuổi đây? Nếu phụ vương ta lúc ấy vẫn chỉ là tiểu tử, như vậy Mộc tiên sinh ông thì sao?”

“Ngươi nha ngươi, nhất định phải đâm vào chỗ đau của ta mới được à?” Mộc Bách Dương thở dài một tiếng, “Thật hy vọng có một ngày có một nữ tử có thể chế trụ con hồ ly nhà ngươi.”

Mộc Bách Dương ai thán một tiếng, ân ân oán oán giữa mình và Hồng Dược, sao chỉ vài ba câu đã có thể nói rõ ràng?

Sáng sớm ngày thứ hai, Vân Thanh Nhiễm vừa mở to mắt đã nhìn thấy Hồng Dược.

“Đồ đệ ngoan, mau rời giường, vì sư muốn dạy công phu cho ngươi.” Hồng Dược nói xong kéo hết chăn mền trên người Vân Thanh Nhiễm ra.

“Lão yêu bà, bà đây là đang náo cái gì vậy?” Vân Thanh Nhiễm mông lung mở mắt, có chút oán niệm. Thân thể được mền bọc lấy miễn cưỡng nhúc nhích.

“Mau rời giường đi, ta có việc cho ngươi đi làm đây, ngươi đến địa điểm này, là thời điểm ta muốn truyền thụ công phu cho ngươi.” Hồng Dược tự biết là không còn nhiều thời gian để bà có thể chậm trễ, đại nạn của bà đã sắp tới rồi.

Hồng Dược nói xong cả người lại biến mất không thấy.

Vân Thanh Nhiễm đành phải nhìn tờ giấy mình cầm trên tay, lão yêu bà này làm việc đều thích thần thần bí bí như vậy à?

Vân Thanh Nhiễm bắt đầu đi, đành phải sửa sang lại chính mình, sau khi đổi lại nam trang mới hướng tới địa điểm mà Hồng Dược chỉ.

Vân Thanh Nhiễm vào trong rừng cây nhỏ ngoài thành, quét mắt một vòng chung quanh, ở đây ngay cả quỷ ảnh cũng không có chính là nơi mà lão yêu bà muốn nàng tới, đúng là một nơi tốt để giết người chôn thi!

Vân Thanh Nhiễm vừa đến không bao lâu, một người khác cũng tới, người kia lại không phải Hồng Dược, mà là Mộ Dung Tu.

Đối với sự xuất hiện của Mộ Dung Tu, Vân Thanh Nhiễm vẫn rất kinh ngạc.

“Mộ Dung công tử, ở nơi này nhìn thấy ngươi, cảm thấy hấn không thể giải thích là trùng hợp, đúng không?” Vân Thanh Nhiễm cười nói với Mộ Dung Tu.

“Vân Thanh công tử không nói sai, ta đặc biệt tìm đến Vân Thanh công tử ngươi.” Mộ Dung Tu mang theo tươi cười thường trực.

“Ngươi cũng là lão yêu bà gọi tới?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Đúng vậy, có điều ngươi không nên gọi bà là lão yêu bà, bà là người tôn quý nhất của Thương Lan.”

Nghe khẩu khí này của Mộ Dung Tu, không khó nghe ra loại tình cảm sùng bái của hấn đối với Hồng Dược. Vân Thanh Nhiễm càng cảm thấy bên trong tươi cười chiêu bài trên mặt Mộ Dung Tu lộ ra một cỗ hương vị gian trá.

Thương Lan theo lời hấn hấn là nơi ở của Thương Lan giáo.

“Ngươi cùng bà ấy có quan hệ như thế nào?” Nàng đã cảm thấy hành động muốn nàng đồ thắng Mộ Dung Tu của lão yêu bà có chút cổ quái, hơn nữa Mộ Dung Tu giống như biết về sự tình gì của Thông Linh Bảo Ngọc.

“Ta cũng đồ đệ của bà, thay lời khác mà nói, ta là sư huynh của ngươi.” Mộ Dung Tu hồi đáp. Hấn cũng là vào ngày hôm qua nhìn thấy Thông Linh Bảo Ngọc mà Vân Thanh Nhiễm mang theo trên người mới biết được thân phận của Vân Thanh Nhiễm, lúc trước hấn chỉ nghe Hồng Dược đề cập qua một lần, nói là đã tìm được người thừa kế, có điều hấn không biết người thừa kế mà Hồng Dược tìm chính là Vân Thanh mà hấn nhận thức.

Trong lòng Vân Thanh Nhiễm đem Hồng Dược hung hăng khinh bỉ một phen, thì ra bà ta đã sớm thu một mỹ nam tử làm đồ đệ, sao còn muốn nàng tới làm cái gì? Không phải đã có đồ đệ rồi à, hà cớ gì lại lôi kéo nàng nữa chứ?

“Sau đó hôm nay bà đặc biệt để cho ta tới gặp ngươi?” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy được đây thực là một an bài nhằm chán cực độ.

“Càng chính xác hơn, hấn là bà muốn ta thay bà đến dạy ngươi một số thứ.” Mộ Dung Tu hết sức nghiêm túc nói với Vân Thanh Nhiễm.

Mộ Dung Tu là đồ đệ thứ hai của Hồng Dược, lúc trước vì có thể bái Hồng Dược làm sư, Mộ Dung Tu đã trả giá không ít cố gắng, tiếc nuối chính là, hấn không được Thông Linh Bảo Ngọc thừa nhận, không có cách nào trở thành người thừa kế của Thương Lan giáo.

“Lão yêu bà vì sao không dứt khoát cho ngươi đảm đương người kế tục của bà luôn đi.” Vân Thanh Nhiễm biết công phu của Mộ Dung Tu không kém

“Không phải mỗi người cũng đều may mắn giống như ngươi, có thể được Thông Linh Bảo Ngọc thừa nhận.” Trong lời nói của Mộ Dung Tu rõ ràng lộ ra loại tình cảm hâm mộ ghen tị đối với Vân Thanh Nhiễm, “Nếu Thông Linh Bảo Ngọc nhận ngươi rồi, thì ngươi chính là Thiếu chủ của Thương Lan giáo, giáo chủ kế nhiệm Thương Lan giáo.”

“Chẳng qua là một khối ngọc bội mà thôi, các ngươi không cần phải nhận định vật chết này, quy củ là người định, bất biến một chút thì có gì không tốt?” Vân Thanh Nhiễm thần nhiên nói, không cảm thấy việc được Thông Linh Bảo Ngọc thừa nhận là một việc cao quý bao nhiêu.

“Giáo quy của Thương Lan giáo sao có thể tùy tiện sửa đổi? Vân Thanh, từ hôm nay trở đi ngươi phải làm quen với thân phận của mình, thời khắc đem thân phận mình trở thành giáo chủ kế nhiệm Thương Lan giáo để yêu cầu bản thân.”

Thương Lan giáo tồn tại thần thánh như vậy, sao có thể vì cá nhân nhỏ nhỏ mà thay đổi?

Vân Thanh Nhiễm âm thầm cười, “A, thật đáng tiếc, tuy rằng ta có đôi lúc sẽ lựa chọn khuất phục quyền thế, nhưng không có nghĩa là ta sẽ khuất phục với tất cả mọi việc, tuy ta đã đáp ứng lão yêu bà làm người thừa kế của bà, nhưng ta không nhất định phải nghe theo an bài của ngươi, làm một người tuân thủ quy củ.”

Ý nghĩ của Vân Thanh Nhiễm nàng còn chưa tới phiên người khác đến hạn định, muốn nàng thật nghe lời, việc này chỉ sợ không thể rồi?

“Ngươi thật đúng là tùy hứng, có điều mặc kệ như thế nào, ngươi đã được lựa chọn, có nhiều thứ ngươi muốn trốn tránh cũng trốn tránh không xong.” Mộ Dung Tu rất thẳng thắn nói cho Vân Thanh Nhiễm, “Trước đó, ngươi hẳn nên trả lời ta một vấn đề, ngươi cùng Quân Mặc Thần là quan hệ như thế nào?”

Đến bây giờ, Mộ Dung Tu vẫn nghĩ rằng Vân Thanh Nhiễm là một nam tử, cho nên hắn còn không suy nghĩ cẩn thận giữa Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần sẽ là quan hệ như thế nào, là quan hệ dạng gì khiến Quân Mặc Thần nguyện ý đứng ra bảo hộ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Coi nàng là thân nam nhi

Edit: 𐄂 Linh Nhi 𐄂

Beta: Diệp Y Giai

“Ta và hắn à? Ta là tình nhân mà hắn bao dưỡng, hắn bao ta ăn, bao ta ở, bằng không ngươi cảm thấy làm sao ta có thể đột nhiên giàu có, mặc những nguyên liệu vô cùng tốt đây?” Vân Thanh Nhiễm không giải thích mình là nữ nhi, càng không nói cho Mộ Dung Tu biết nàng là thế tử phi được Quân Mặc Thần cưới hỏi đang hoàng.

Thế tử gia, xin lỗi ngươi, thanh danh của ngươi đã bị ta phá hoại, có điều ta tin tưởng ngươi sẽ không để ý.

“Ngươi...” Mộ Dung Tu nhìn Vân Thanh Nhiễm đắc ý dào dạt nói mình là nam sủng của Quân Mặc Thần, đây không phải là chuyện đáng đắc ý đến vậy chứ? “Ngươi không sợ chơi hỏng thân thể của thế tử gia à?”

“Nói một chút xem, lão yêu bà bảo ngươi đến làm gì?” Vân Thanh Nhiễm nói thẳng vào chủ đề, đây mới là vấn đề quan trọng.

Lại một lần nữa nghe được từ “lão yêu bà” từ miệng Vân Thanh Nhiễm, trên mặt Mộ Dung Tu ngoại trừ khó coi một chút, hắn thực sự biết người mà hắn nhắc tới là ai chứ?

Mộ Dung Tu khẽ lay động chiếc quạt trong tay, trên mặt mang theo ý cười, nói: “Lần này sư phụ bảo ta tới đây để điều dưỡng thân thể của ngươi cho tốt.”

Vân Thanh Nhiễm từ lúc tỉnh lại vẫn luôn điều dưỡng thân thể của mình, nhưng cho tới bây giờ, thân thể nàng vẫn rất yếu.

Nếu Hồng Dược đã nhận định Vân Thanh Nhiễm làm người thừa kế Thương Lan giáo, thì đây chính là vấn đề hàng đầu cần ứng phó.

“Ngươi biết y thuật?” Vân Thanh Nhiễm đánh giá Mộ Dung Tu, nếu nói hắn là thương nhân, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy trên người hắn thiếu đi hơi thở tiền bạc của thương nhân, cũng ít cảm giác khôn khéo giảo hoạt, nếu nói hắn là đại phu, Vân Thanh Nhiễm vẫn tin tưởng hơn, “Ta chỉ nghĩ ngươi là thương nhân không hơn không kém, ở trong kinh thành có vô số cửa hàng.”

“Ta không hiểu thương trường, thương nhân là đại sư huynh, những quán mà Thương Lan giáo sở hữu đều là của đại sư huynh đến chương quản.” Mộ

Dung Tu hồi đáp.

Hắn chẳng qua là ở trong kinh thành nhiều, cho nên mọi người đều nghĩ hắn là lão bản mà thôi. Thật ra hắn không phải, một chút kinh thương hắn cũng không biết, cái mà hắn cảm thấy hứng thú chỉ có cầm kỳ thi họa cùng y thuật mà thôi.

“Đại sư huynh? Còn làm buôn bán bên ngoài Thương Lan giáo?” Vân Thanh Nhiễm nhíu mày, tựa hồ sư huynh của nàng không chỉ có một. Lão yêu bà rốt cục đã thu nhận bao nhiêu đồ đệ?

“Ngoại trừ ta, người còn có một vị sư huynh, có điều huynh ấy không ở nơi này, Thương Lan giáo từ trên xuống dưới có rất nhiều người, cơm ăn, chi tiêu, tất cả đều do đại sư huynh phụ trách.” Mộ Dung Tu giải thích đơn giản một chút, “Được rồi, việc này về sau người sẽ biết chi tiết, bây giờ việc người cần làm là điều trị thân thể cho tốt.”

Nói xong, Mộ Dung Tu dẫn Vân Thanh Nhiễm tới một gian nhà cỏ gần đây.

Nhà cỏ này tuy rằng đơn sơ một chút, nhìn tổng thể lại rất sạch sẽ, bên trong không có một hạt bụi.

“Ngồi đi.” Mộ Dung Tu nói với Vân Thanh Nhiễm, sau đó hắn đi đến ngăn tủ trong phòng lấy đồ nghề của mình.

“Cởi quần áo ra.” Mộ Dung Tu lại nói với Vân Thanh Nhiễm.

“Có thể không cởi không?” Nàng là nữ tử, hắn là nam tử, quần áo này cởi ra, thì cho dù nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

“Quần áo không cởi thì ta làm sao có thể đảm bảo chính xác được các huyệt vị cho người?” Mộ Dung Tu hỏi ngược lại, “Người là một nam tử vì sao lại quan trọng việc này, không phải chỉ cởi quần áo mà thôi, ta cũng không phải Quân Mặc Thần, không có hứng thú đối với nam tử.”

Nàng biết hắn đối với nam tử không có hứng thú, nhưng mà nàng không phải nam nha!

“Người đòi phương pháp khác được không?” Vân Thanh Nhiễm nàng tuy rằng đến từ xã hội hiện đại, nhưng đối với việc mình cởi quần áo ở trước mặt một nam tử không quen thì nàng vẫn không làm được.

“Người rốt có cái gì không thể cho người khác nhìn?” Mộ Dung Tu cười hỏi, lúc trước thấy nàng tự nhiên hào phóng, nhưng lúc này lại ngượng ngùng, cảm giác có mấy phần giống những thiên kim tiểu thư chưa xuất giá.

“Ta nào có gì mà không thể để người nhìn thấy, lão yêu bà bảo người điều dưỡng thân thể cho ta, không bằng người kê thuốc, ta mang về ăn là được.” Vân Thanh Nhiễm đưa ra lời đề nghị, trầm nghĩ, tám phần là lão yêu bà cố ý, biết rõ nàng là nữ, Mộ Dung Tu lại không biết, cố ý chính nàng đây mà, khó trách sáng sớm lão yêu bà lại cười như hồ ly, hóa ra là có ý định này.

Lão yêu bà không chiếm tiện nghi được ở chỗ nàng, cho nên đứng sau giật dây, thật không biết bà có mưu ma chước quỷ gì.

“Vân Thanh công tử đang sợ hãi?” Mộ Dung Tu cười nói, còn đứng đưa cây ngân châm trong tay, giống như cười nhạo Vân Thanh Nhiễm nhát gan.

“Người cứ coi như là ta đang sợ hãi đi.” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy không sao cả, cứ để cho người khác cảm thấy nàng nhát gan đi, chỉ cần nàng biết mình không nhát gan là được rồi, người khác nghĩ như thế nào cũng không liên quan đến nàng.

“Được, không dùng châm cũng được.” Mộ Dung Tu tôn trọng lựa chọn của Vân Thanh Nhiễm, hiện giờ nàng là thiếu chủ Thương Lan giáo, xét thân phận, nàng ở trên hắn, hắn không có lý do chống lại mệnh lệnh của nàng.

Mộ Dung Tu cũng không vội làm gì Vân Thanh Nhiễm, hắn ngồi xuống, cùng Vân Thanh Nhiễm nói chuyện phiếm, “Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười lăm.” Vân Thanh Nhiễm trả lời, haiz, không thể không cảm khái niên đại không tồn tại trong lịch sử này giống với cổ đại nàng biết, thời gian nữ tử phải xuất giá thật đúng là không phải sớm bình thường đâu.

“Một mình?” Mộ Dung Tu lại hỏi.

“Không phải.” Nàng còn có Quân Mặc Thần, lão công này tuy rằng chỉ trên danh nghĩa, nhưng mà tình hữu nghị cách mạng của bọn họ còn đó.

“Ta rất hâm mộ người.” Mộ Dung Tu cảm khái nói, “Ta hâm mộ người có thể dễ dàng thành đệ tử của bà, hâm mộ người có thể được Thông Linh Bảo Ngọc thừa nhận.”

“Người muốn trở thành người thừa kế của bà?” Vân Thanh Nhiễm có chút tò mò hỏi.

“Đúng, ta muốn, rất muốn.” Mộ Dung Tu khẳng định nói, ngay cả một giây chần chờ cũng không có.

“Cái vị trí kia đối với người mà nói rất quan trọng à?”

“Đúng, rất quan trọng, nhưng mà trọng yếu hơn, ta muốn bồi ở bên người bà, muốn được bà khen ngợi.”

“Bà ấy đối với người rất quan trọng?” Vân Thanh Nhiễm tự nhiên có ý nghĩ, Mộ Dung Tu thích Hồng Dược, “Khó trách người không thích ta gọi bà là

lão yêu bà, thì ra ngươi thích bà ấy.”

Hóa ra là khổ sở vì tình.

Nghe Vân Thanh Nhiễm nói những lời này, Mộ Dung Tu vội vàng phản bác nói, “Ta làm sao có thể thích bà! Sự tình không phải như ngươi nghĩ!”

“Không phải là vì thích bà, vậy vì sao ngươi lại muốn ở bên cạnh bà ấy?”

“Bà là mẫu thân của ta, tuy rằng bà chưa từng thừa nhận.”

Ê!

Mẫu thân!

Bởi vì nhìn bề ngoài thực sự không giống, thoát nhìn Hồng Dược còn rất trẻ tuổi, nhìn giống tỷ tỷ của Mộ Dung Tu hơn, tuy rằng Hồng Dược cũng từng nói qua, tuổi của bà rất lớn.

“Ngươi muốn nghe chuyện của ta không?” Mộ Dung Tu nói.

“Ngươi và lão yêu bà đều xem như có chút quan hệ với ta, vì vậy ta có một chút hứng thú.” Vân Thanh Nhiễm yên tĩnh chờ Mộ Dung Tu kể chuyện của hắn và Hồng Dược.

“Ta sinh ra trong một dòng dõi thư hương ở Thương Lan, trước mười tuổi ta vẫn cho rằng ta có họ kép Mộ Dung, cha nương đều là cha nương của ta, tuy rằng thái độ bọn họ đối với ta tồn tại một loại cảm giác xa cách khó hiểu, cho đến khi sinh nhật mười tuổi của ta, trong phủ có một nữ tử xinh đẹp đến, hồng y tung bay, giống như rặng hồng diễm lệ nhất phía chân trời, bà tuyệt trần mà đến, hết thái bụi đất của thế gian giống như đều không thể dính đến bà, bà tôn quý như vậy, làm cho người ta không tự giác mà ngưỡng mộ, sau đó bọn họ nói cho ta biết, nữ tử kia chính là thân mẫu của ta.”

“Bà dắt tay ta, nói với ta, Tu Nhi, theo ta về nhà, lúc đó ta thề, đời này ta sẽ bảo hộ bà thật tốt —— mẫu thân của ta. Sau đó ta đi theo nữ tử kia rời khỏi Mộ Dung gia, đi tới trung tâm của Thương Lan, chỗ của Thương lan giáo, ta nghĩ rằng từ nay về sau ta có thể cùng với mẫu thân của mình sinh sống cùng nhau, sự thật lại không phải như vậy, ta cùng với rất nhiều đứa trẻ khác cùng nhau sinh sống, giống những đứa trẻ kia, hàng ngày luyện công, là một thành viên rất bình thường trong giáo.”

“Cho dù ta là con của bà, nhưng trong mắt bà thì ta cùng những đứa trẻ kia đều giống nhau, chỉ khi trở thành đệ tử của bà, chỉ khi trở thành người thừa kế của bà, kế thừa tất cả của bà, ta mới có thể cách bà thật gần, từ một năm đó ta bắt đầu nghiêm khắc yêu cầu chính mình, trổ hết tài năng giữa đồng đạo những đứa trẻ cùng lứa, trở thành đệ tử thân truyền của bà, ta đã cho rằng chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, là có thể trở thành người thừa kế của bà. Nhưng bà lại nói cho ta biết, ta vĩnh viễn đều không có khả năng, bởi vì ta không được Thông Linh Bảo Ngọc thừa nhận, bà nói ngay từ ngày đầu tiên ta trở về đã thử nghiệm qua, ta không thể trở thành giáo chủ kế nhiệm của Thương Lan giáo. Cho nên, ta ghen tị với ngươi, ghen tị ngươi hơn bất kỳ ai.”

Nghe xong những lời mà Mộ Dung Tu nói, Vân Thanh Nhiễm đại khái cũng hiểu được, vấn đề này không thể nói ai đúng ai sai.

“Vậy phụ thân ngươi đâu?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

Mộ Dung Tu lắc đầu, “Ta không biết, bà không nói, ta sẽ không hỏi.”

Sự tôn trọng mà Mộ Dung Tu dành cho Hồng Dược quả thực đã đạt đến trình độ mù quáng.

Xem ra lúc về hắn nên hỏi lão bà một chút xem lúc bà ta trẻ tuổi đã làm hại nam nhân ngày thơ nhà ai mà lưu lại Mộ Dung Tu, Vân Thanh Nhiễm nghĩ như vậy.

Vân Thanh Nhiễm vỗ vỗ bả vai Mộ Dung Tu, cổ vũ nói, “Tin tưởng ta, ở trong mắt của một người mẫu thân, vô luận con của bà có bao nhiêu thành tựu, gây dựng bao nhiêu công lao sự nghiệp, thì hắn vẫn là giới nhất.”

“Cảm ơn ngươi đã an ủi ta.” Mộ Dung Tu tựa hồ không cho rằng hắn là nhi tử có tiền đồ trong lòng Hồng Dược, ngay cả việc trở thành người thừa kế của bà mà hắn cũng không làm được.

“Ta không phải đang an ủi ngươi, ta đang nói sự thật. Ngươi có thể hoài nghi mọi người trên thế giới này, nhưng không được dễ dàng hoài nghi chính mình.” Vân Thanh Nhiễm nói.

Mộ Dung Tu nghe vậy, trong lòng hỏi chính mình một lượt, hắn thực sự có thể cho rằng như vậy ư?

“Được rồi, ngươi cho ta một ít dược đi, thuốc bổ để điều dưỡng cũng được, cho dù đắng một chút ta cũng có sẽ ăn hết.” Vân Thanh Nhiễm lại nói, nàng cũng không hy vọng thân thể mình cứ yếu ớt mãi như vậy.

“Ngươi chờ ta một chút.” Mộ Dung Tu đứng dậy, đến ngăn tủ bên cạnh lấy ra một cái hộp gấm, đưa cho Vân Thanh Nhiễm, “Bên trong này luôn để tuyệt sâm ngàn năm, là đại sư huynh làm ra, vào sinh nhật ta huynh ấy đã tặng ta, hiện giờ ta cho ngươi, rất phù hợp để ngươi dùng bồi bổ thân thể, ngươi yên tâm tuyệt sâm này mặc dù đại bổ, nhưng dược tính ôn hòa, không mạnh, thân thể hiện giờ của ngươi có thể tiếp nhận được.”

Vân Thanh Nhiễm lúc này không ngượng ngùng nữa, đem tuyệt sâm cất đi, giả bộ không phải là phong cách của nàng, nếu đã muốn thì sẽ vô cùng thoải

mái mà cầm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Thế tử gia tà ác

Lục Trúc ở cửa vương phủ vẫn luôn lo lắng nhìn xung quanh, hôm nay tiểu thư xuất môn không mang theo nàng, hiện giờ cũng không biết tiểu thư đi nơi nào.

Sắc mặt Lục Trúc đều là vẻ lo lắng, làm sao bây giờ, lão gia đến quý phủ tìm thế tử gia, cũng không biết bọn họ nói chuyện ra sao!

Ngần chờ vạn đợi, cuối cùng cũng đợi được Vân Thanh Nhiễm trở về, Lục Trúc vén váy hoa lên chạy đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Tiểu thư...”

“Làm sao vậy?” Vân Thanh Nhiễm thấy Lục Trúc lo lắng như vậy đã biết nhất định lại xảy ra chuyện gì.

“Là lão gia, lão gia ngài ấy đến vương phủ.”

“Tôi tìm ta?” Vân Thanh Nhiễm nhíu mày, lần phụ thân nàng tìm đến nàng, chín phần là vì chuyện của Vân Yên Nhiên.

Lục Trúc lắc đầu, “Là đến tìm thế tử gia.” Lục Trúc hỏi đáp.

Vân Viễn Hằng biết nữ nhi của mình sẽ không giúp ông ta, càng không nghe theo lời của mình, vì thế dứt khoát không đến tìm Vân Thanh Nhiễm, trực tiếp chạy đến Quân Mặc Thần.

“Đến đây đã bao lâu?” Vân Thanh Nhiễm hỏi, cha của nàng lại định diễn vở kịch nào đây?

“Được một lúc lâu rồi.” Lục Trúc nói.

Cũng không phải quá lâu, nhưng cũng đủ để Vân Viễn Hằng phát huy công phi miệng lưỡi của ông ta để thuyết phục một người.

Vân Thanh Nhiễm nhíu mày vào phủ, lại đúng lúc đụng phải Vân Viễn Hằng đang muốn rời khỏi vương phủ, Vân Thanh Nhiễm dùng ánh mắt đánh giá nhìn Vân Viễn Hằng.

Vân Viễn Hằng thấy mình bị nữ nhi dùng ánh mắt như vậy để nhìn, trong lòng có chút khó chịu, muốn mở miệng nói vài lời với Vân Thanh Nhiễm, lại thấy Vân Thanh Nhiễm không hề nhìn ông lập tức tiến vào cửa đi tìm Quân Mặc Thần.

Cha con hai người bọn họ gặp mặt mà xa cách đến mức này, coi như là đến cảnh giới nhất định rồi.

Vân Thanh Nhiễm vào thiên sảnh, chỉ thấy Quân Mặc Thần đang nhàn nhã phẩm trà, thái độ lười nhác, như đang hưởng thụ thời gian tốt đẹp.

“Thần thiếp vẫn an thế tử gia, thế tử gia vạn phúc kim an.” Vân Thanh Nhiễm trái lại đột nhiên rất quy củ.

“Khụ khụ, ái phi miễn lễ, ái phi có chuyện muốn hỏi bản thế tử?” Quân Mặc Thần mỉm cười.

“Không biết mới vừa rồi thế tử gia cùng cha ta nói chuyện về cái gì?” Vân Thanh Nhiễm biết Vân Viễn Hằng là vì chuyện của Vân Yên Nhiên nên tới, như vậy còn Quân Mặc Thần? Hắn có đáp ứng Vân Viễn Hằng cái gì hay không?

“Ái phi thực muốn biết?” Quân Mặc Thần biết rõ còn có hỏi.

“Hỏi thế tử gia, thần thiếp đích thật là rất muốn biết.”

Nàng cũng đã biểu hiện rõ ràng như vậy rồi, người đây không phải là đang có ý à?

“Khụ khụ, trước khi ái phi hỏi bản thế tử có phải nên thông báo hành tung hôm nay của ái phi nàng trước không?” Quân Mặc Thần hỏi ngược lại, lời hỏi này giống như đang bắt kẻ thông dâm.

“Hỏi thế tử gia, thần thiếp đi gặp một bằng hữu.”

“Bằng hữu?” Quân Mặc Thần hí mắt, “Bằng hữu là nam hay là nữ?”

“Hồi thế tử gia, là nam tử.” Người mà hôm nay nàng xuất môn gặp là Mộ Dung Tu, đương nhiên là nam, tuy rằng trước khi xuất môn nàng đã cho rằng người nàng cần đi gặp là Hồng Dược.

“Khụ khụ, thế tử phi thật to gan, thế nhưng gạt bản thế tử vụng trộm gặp nam tử, khụ khụ... Bản thế tử rất thương tâm... Khụ khụ...”

“Hồi thế tử gia, lúc trước thần thiếp đã được thế tử gia cho phép, có thể tự do ra vào vương phủ.”

“Khụ khụ, đích thật là như vậy không sai, nhưng bản thế tử cũng không nói ái phi có thể đi ra ngoài gặp nam nhân khác.” Thế tử gia cường điệu nói, “Niệm tình ái phi lần đầu vi phạm, lần này bản thế tử không truy cứu, nhưng từ nay về sau, nếu ái phi muốn ra khỏi phủ gặp nam nhân thì đều phải nhắn lại trước một tiếng với bản thế tử, nếu như gặp nữ tử, vậy thì không sao. Hôm nay nhạc phụ đại nhân tới tìm bản thế tử, là vì hi vọng bản thế tử có thể đi thăm tiểu di tử* đang thân hãm ngục tù một chút.”

(*: cô em vợ)

Quả nhiên, Vân Viễn Hằng đứng là vì chuyện này mà tới.

“Như vậy còn người? Đáp ứng đi thăm rồi?” Vân Thanh Nhiễm rất tò mò Quân Mặc Thần xử lý chuyện này như thế nào.

“Bản thế tử đáp ứng rồi.” Quân Mặc Thần cười trả lời, “Nhạc phụ đại nhân đã thỉnh cầu tiểu tể**, vậy hẳn nên suy xét một chút.”

(**: con rể)

Vân Thanh Nhiễm cẩn thận nhìn nụ cười của Quân Mặc Thần, muốn từ trong nét tươi cười của hắn nhìn ra một ít đầu mối, dù sao nam nhân này không giống như loại người đại tử đại bi,

“Người nói thật?” Vân Thanh Nhiễm thăm dò mỗi một diễn cảm của Quân Mặc Thần, hắn lại dễ nói chuyện như vậy à?

“Bằng không ái phi cảm thấy thế nào? Hay là nói, ái phi cảm thấy bản thế tử hẳn nên cự tuyệt thỉnh cầu của nhạc phụ đại nhân? Khụ khụ...” Tốc độ nói chuyện của Quân Mặc Thần rất chậm, gần từng tiếng chậm rãi nói xong, trên khuôn mặt tái nhợt của hắn thùy chung mang theo tươi cười mê hoặc lòng người.

“Hồi thế tử gia, đây là quyết định của thế tử gia, thần thiếp không có quyền can thiệp.”

Vân Thanh Nhiễm phản ứng rất bình tĩnh, chưa từng có nhiều kinh ngạc, cũng không bởi vì Quân Mặc Thần nói hắn đã đáp ứng thỉnh cầu của Vân Viễn Hằng mà nói ra ý kiến của mình.

“Khụ khụ, ái phi thoát nhìn dường như rất mệt mỏi...” Quân Mặc Thần như có điều muốn nói, sau đó ánh mắt dừng lại ở trên tay Vân Thanh Nhiễm, trên tay của nàng còn cầm một hộp gấm, bên trong, chính là tuyết sâm ngàn năm mà Mộ Dung Tu giao cho nàng.

“Trên tay ái phi cầm vật gì vậy?”

“Là đồ mà vị bằng hữu kia tặng cho ta.” Vân Thanh Nhiễm nghe Quân Mặc Thần hỏi tới mới trả lời.

“Khụ khụ, xem ra vị bằng hữu kia của ái phi cũng không đơn giản, có thể tặng đồ tốt như vậy, có lẽ trong nhà không phú thì quý.” Quân Mặc Thần chỉ nhìn hộp gấm trên tay Vân Thanh Nhiễm, cũng không cần xem thứ bên trong cũng đã biết vật đó rất trân quý, loại hộp gấm này là nam vàng, chất liệu gỗ là từ Giang Nam mang tới, gia đình bình thường dùng không nổi, thứ đồ tầm thường cũng sẽ không dùng nó để đựng.

Quân Mặc Thần nói xong đứng dậy, lấy tốc độ cực kỳ thông thả đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, cầm lấy hộp gấm trên tay nàng, “Khụ khụ, cái thứ không rõ lai lịch này bản thế tử sao có thể để ái phi dễ dàng thử nghiệm được, nếu như có nguy hiểm, bản thế tử tìm ai để làm vị vong nhân*** cho bản thế tử đây... Khụ khụ, vẫn nên để bản thế tử bảo quản đi.”

(***: người còn sống, người chưa chết)

Vân Thanh Nhiễm nhìn lòng bàn tay mình trống rỗng, lại nhìn cái hộp gấm trên tay Quân Mặc Thần, hắn lấy đồ của nàng lại có thể lấy đến đúng lý hợp tình như vậy, hắn không đi làm cường đạo thật sự là đáng tiếc!

Quân Mặc Thần mở hộp gấm trong tay ra, bên trong để một nhánh tuyết sâm ngàn năm, Quân Mặc Thần ngưng mắt nhìn tuyết sâm này, sau đó lại đóng hộp gấm lại.

“Tuyết sâm này quả thật trân quý, đối với thân mình hiện giờ của ái phi cũng rất tốt, chỉ tiếc nó không rõ lai lịch, không bằng như vậy đi, trong vương phủ vừa vận tồn trữ hai nhánh tuyết sâm, cũng khá lâu năm, để hạ nhân chung cho ái phi bổ thân mình là được, ngoài ra để bồi thường, bản thế tử sẽ bảo Quân Kiệt mang ái phi nàng đi vào trong bảo khố của vương phủ chọn lựa những thứ khác mà ái phi vừa mất được không?” Quân Mặc Thần vốn đoạt đồ của Vân Thanh Nhiễm, sau đó lại quay đầu nói với Vân Thanh Nhiễm rằng muốn bồi thường nàng.

“Thần thiếp tạ ơn thế tử gia, về phần những thứ khác, thế tử gia quyết định là được rồi, thần thiếp hơi mệt, cáo lui trước.” Vân Thanh Nhiễm đối với đồ bồi thường thì thật tâm không có hứng thú gì, Quân Mặc Thần thích thế nào thì thế đó đi.

“Khụ khụ, vậy ái phi đi xuống trước nghỉ ngơi đi.” Quân Mặc Thần để Vân Thanh Nhiễm rời đi.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm rời đi, Quân Mặc Thần lại nhìn tuyệt sâm ngàn năm trên tay hắn mấy lần, thân mình tuyệt sâm không có vấn đề gì, nhưng người có thể tặng được vật như vậy... Tựa hồ không nhiều lắm, ái phi hắn dường như đã kết bạn với nhân vật ghê gớm rồi...

Sáng sớm sau hôm Vân Viễn Hằng bãi phỏng Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần liền vào cung, được sự cho phép của hoàng thượng, hắn được tiến cung đi thăm Vân Yên Nhiên, lúc Quân Mặc Thần đi thăm Vân Yên Nhiên cũng mang theo Vân Thanh Nhiễm cùng đi.

Ngay khi biết được Quân Mặc Thần được hoàng thượng cho phép, hạ nhân Vân phủ đã đưa đến một giỏ điểm tâm, khăn cầu Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm đem điểm tâm mang vào Thiên Lao, nói là Vân phu nhân tự mình làm, từng ly từng tý đều là tâm ý của bà.

Thiên Lao thủ vệ sâm nghiêm, Vân Thanh Nhiễm đi theo Quân Mặc Thần cùng nhau bước chân vào địa phương âm u này, ánh lửa lay động, còn có những tiếng kêu thảm thiết nối tiếp nhau, hắn là có một số phạm nhân đang dụng hình.

Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm một đường đi qua, đám người bị giam ở trong lao đều dùng ánh mắt gần như tuyệt vọng nhìn bọn họ.

Đi đến trước phòng giam giữ Vân Yên Nhiên, mấy người dừng bước.

Vân Yên Nhiên bị cởi bỏ quần áo hoa lệ, không có trang phục xinh đẹp, nàng ta giống như một con Khổng Tước rụng lông, cuộn tròn trong một góc phòng giam, co rúm lại thân mình.

Đột nhiên thấy được Vân Thanh Nhiễm đứng ở bên ngoài phòng giam, nàng ta không biết lấy được khí lực từ nơi nào, mãnh liệt nhảy lên lên, vọt tới trước song sắt.

“Vân Thanh Nhiễm con tiện nhân này, ngươi tới làm cái gì, là muốn chê cười ta ư? Đồ tiện nhân nhà ngươi...” Vân Yên Nhiên vươn tay từ khe hở trong song sắt ra, muốn bắt lấy Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ khụ, đại nhân, tên phạm nhân này ồn quá, dùng thứ gì bịt miệng của nàng ta đi được không?” Quân Mặc Thần dùng giọng điệu hỏi thăm nói với Quản ngục trưởng phụ trách trông giữ phạm nhân.

Thế tử gia ngài lên tiếng, tự nhiên là không có vấn đề, nhưng mà... Thế tử gia, ngài hôm nay không phải đến thăm vị tiểu di tử này của ngài à? Sao vừa mới đến đã định bày hình với nàng ta rồi?

“Vâng, thế tử gia.” Quản ngục trưởng vội liếc một ánh mắt sai sử hai ngục tốt, hai người vội mở cửa đi vào, tiện tay từ trên người lấy ra một chiếc khăn liền nhét vào trong miệng Vân Yên Nhiên.

Ngục tốt kia là một nam nhân trung niên tam đại ngũ thô, khăn mang theo trên người tự nhiên sẽ không sạch sẽ giống thiên kim tiểu thư, công chúa nương nương, ngập đầy mùi vị mồ hôi bản, đại khái đã vài ngày không giặt sạch.

Miệng Vân Yên Nhiên đột nhiên bị bịt không nói được, nhét vào trong miệng nàng ta lại là thứ khiến nàng ta buồn nôn như vậy, tức khắc nàng ta liền cảm thấy ghê tởm, muốn phun ra, lại phun không được.

Cuối cùng Vân Yên Nhiên chỉ có thể dùng ánh mắt phẫn hận nhìn Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm.

Quân Mặc Thần không chịu chút ảnh hưởng bởi ánh mắt phẫn hận của Vân Yên Nhiên, “Đây là điểm tâm mà cha mẹ ngươi nhờ bản thế tử mang cho ngươi.” Quân Mặc Thần để Quân Kiệt lấy cái giỏ điểm tâm mà buổi sáng hôm nay mới vừa được đưa đến vương phủ đến trước mặt Vân Yên Nhiên.

Ngay trước mặt Vân Yên Nhiên, Quân Mặc Thần mở giỏ kia ra, cũng đem chén đĩa điểm tâm bung ra ngoài, hắn tự nhiên không phải lấy điểm tâm cho Vân Yên Nhiên ăn, mà là đánh đổ điểm tâm ngay trước mặt Vân Yên Nhiên, lại từ trong vụn bột lấy ra một tờ giấy nhỏ cùng một viên thuốc nhỏ được trộn lẫn ở bên trong điểm tâm.

Phía trên tờ giấy nhỏ kia viết một hàng chữ nhỏ.

“Yên Nhiên con ta, trong điểm tâm có một viên thuốc cứu mạng con, đừng bỏ.”

Quân Mặc Thần để Quân Kiệt đem tờ giấy cầm đến trước mặt Vân Yên Nhiên, để nàng ta có thể xem rõ ràng.

“Ô ô... Ô ô...” Vân Yên Nhiên nhìn tờ giấy, biết viên thuốc giấu kín bên trong điểm tâm này sẽ là thuốc cứu mạng nàng, vội vàng muốn từ trên tay Quân Mặc Thần đoạt lại viên thuốc kia.

Mà Quân Mặc Thần cũng ở trước mặt Vân Yên Nhiên, nhẹ nhàng bóp chặt ngón tay hắn, đem viên thuốc này bóp nát, tạo thành bột phấn, khiến bột phấn phiêu tán ở trong không khí, một chút cũng không lưu lại, ngay cả bóng dáng cũng không có.

Vân Thanh Nhiễm không tự giác nhìn Quân Mặc Thần nhiều thêm vài lần, cha của nàng tự cho là trò gian trá này rất không tồi, thì ra Quân Mặc Thần đã sớm biết tính toán của Vân Viễn Hằng, nhìn rõ ràng mưu kế của ông ta, mà hắn còn tương kế tựu kế đáp ứng Vân Viễn Hằng.

Nàng thật đúng là vì bản thân đã tuyển được một phu quân cực kỳ nguy hiểm, nếu thân thể hắn không yếu như vậy, sợ rằng hắn sẽ là một nhân vật rất phiến toái.

Quân Mặc Thần dùng phương thức trực tiếp nhất nói cho Vân Yên Nhiên, cứu tính mà nàng ta chờ mong sẽ không tới.

Quân Mặc Thần là đang trút giận cho Vân Thanh Nhiễm, hắn không quan tâm việc ra tay đối với một nữ tử, cũng không quan tâm quá trình như thế nào, hắn quan tâm chính là người thương tổn Vân Thanh Nhiễm phải trả cái giá tương xứng.

Miệng Vân Yên Nhiên bị khăn tay bịt lại, không thể nói, nhưng ánh mắt lại thấy rất rõ ràng, lỗ tai cũng nghe không sót một từ.

Đó là điểm tâm phụ thân đưa cho nàng, đó là phương pháp phụ thân nghĩ ra được để cứu nàng! Nhưng lại bị Quân Mặc Thần hủy rồi! Hủy ngay trước mặt nàng!

Vân Yên Nhiên liều mạng gây dựa, thậm chí muốn nhào lên hung hăng cắn Quân Mặc Thần vài ngum

“Khụ khụ, ái phi, nhà lao hôm nay thật âm u, bản thể tử có chút không khoẻ, ái phi đỡ bản thể tử hồi phủ đi nghỉ tạm được không, bản thể tử muốn dùng bảo bối làm ấm mà ái phi đưa cho bản thể tử, rất ấm áp.” Sau khi Quân Mặc Thần làm xong chuyện khiến Vân Yên Nhiên căm thù đến tận xương tủy, khuôn mặt tái nhợt nói với Vân Thanh Nhiễm.

Thân thể còn hướng đến trên người Vân Thanh Nhiễm nhích lại gần, tựa hồ làm như vậy sẽ khiến hắn cảm thấy càng thêm dễ chịu hơn.

Nếu hắn không phải là trượng phu nàng đã báỉ đường, Vân Thanh Nhiễm nhất định một cước đá văng tên thể tử gia yếu bệnh nhân cơ hội ăn đậu hũ này!

“Lời thể tử gia nói thần thiếp không dám không theo.” Vân Thanh Nhiễm nói xong đỡ Quân Mặc Thần đi ra ngoài.

“Khụ khụ, ái phi đối với bản thể tử thật tốt, bản thể tử rất cảm động. . . Khụ khụ khụ. . .” Quân Mặc Thần còn khen ngợi Vân Thanh Nhiễm một phen.

Trước khi đi, Quân Mặc Thần nói với quản ngục trưởng: “Đại nhân, hôm nay bản thể tử đến thăm công chúa Yên Nhiên, công chúa Yên Nhiên ngạo mạn vô lễ, chọc giận bản thể tử, bản thể tử cùng ái phi sau khi để lại điểm tâm mà Vân đại nhân nhờ bản thể tử mang đến liền rời đi, nếu có làm phiền người, mong người chớ trách. . . Khụ khụ khụ. . .”

“Không trách không trách, có thể vì thể tử gia cống hiến sức lực là phúc phận của thuộc hạ!” Quản ngục trưởng vội vàng nói.

“Khụ khụ khụ, vậy bản thể tử an tâm. . .” Quân Mặc Thần tao nhã cười cười, sau đó cùng Vân Thanh Nhiễm rời khỏi Thiên Lao.

Quân Mặc Thần hôm nay thật sự làm đến quyết tuyệt, nếu như hắn cự tuyệt thỉnh cầu của Vân Viễn Hằng, vậy Vân Viễn Hằng quay người lại khẳng định sẽ nghĩ biện pháp khác.

Nhưng mà Quân Mặc Thần lại đáp ứng, còn thật sự làm theo lời Vân Viễn Hằng, như vậy Vân Viễn Hằng sẽ thấy yên tâm.

Còn trên thực tế thì sao, Quân Mặc Thần đích thật có mang theo điểm tâm vào Thiên Lao, chẳng qua chuyện phát sinh ở trong thiên lao, lại hoàn toàn tương phản với kỳ vọng của Vân Viễn Hằng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 68: Bệnh “điên” của thể tử phi lại tái phát!

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

Đêm, im ắng, chỗ ở của thể tử gia cùng thể tử phi phủ Trần Nam vương —— trên tường của Kim Dật Hiên, có hai nữ nhân đang ngồi, một người tuổi còn nhỏ, nhưng thanh lệ thoát tục, dung nhan tuyệt mỹ, khiến cho ánh trăng kia cũng kém sắc mấy phần.

Mà nữ tử bên người nàng thì có vẻ xinh đẹp thành thực hơn nhiều, một thân quần áo đỏ thắm mặc trên người nàng ta càng thêm thích hợp, diễm lệ như sen hồng, nhiệt tình như hỏa diễm.

“Người đã gặp Mộ Dung Tu?” Hồng Dược hỏi Vân Thanh Nhiễm.

“Đã gặp. Bà khổ tâm an bài để ta cùng gặp mặt hắn như vậy, ta có thể không gặp à?” Vân Thanh Nhiễm hơi châm chọc nói.

“Thanh Nhiễm, tiểu tử đó thoát nhìn rất khôn khéo, kỳ thật rất ngu ngốc, còn không biết suy nghĩ.” Về mặt Hồng Dược ghét bỏ, miệng nói ra những lời hạ thấp Mộ Dung Tu.

Vân Thanh Nhiễm cũng không phản bác bà ta, “Chứng nào thì bà đem phương pháp trị liệu Quân Mặc Thần giao cho ta?” Vân Thanh Nhiễm quan tâm chuyện này hơn, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà nàng đáp ứng làm đồ đệ của Hồng Dược.

“Nha đầu nguoi quan tâm Quân Mặc Thần như vậy, sẽ không phải là động tâm với hắn rồi chứ?” Hồng Dược đoán.

“Động tâm không nhưng quan tâm có, tâm động không nhưng cảm động có.”

“Giờ hai người các nguoi cùng ở dưới một cái mái hiên, ngày ngày thấy đêm đêm gặp, lâu ngày sinh tình còn có chút đạo lý, đừng trách ta không nói trước cho nguoi, Thương Lan giáo là tà giáo, giáo chủ Thương Lan giáo ở trong mắt mọi người là yêu ma quỷ quái, không phải nam nhân nào cũng có thể tiếp nhận người trong giáo của chúng ta, nguoi vì hắn mà nhập giáo, nhưng kết quả có thể hắn sẽ không cảm kích nguoi.”

Hồng Dược nói những lời này không phải là căn cứ vào hiểu biết của nàng đối với Quân Mặc Thần, mà là căn cứ vào kinh nghiệm mà chính bà ta đã trải qua, bà không phải là một ví dụ tốt sao?

“Ta cho tới giờ chưa từng nghĩ tới việc muốn ai cảm tạ ta.” Vân Thanh Nhiễm điềm đạm cười nói, nếu vì muốn người khác cảm tạ mà làm việc, thì như vậy quá mệt mỏi rồi, Vân Thanh Nhiễm nàng sẽ không làm!

“Ha ha...” Nghe vậy Hồng Dược hào sảng nở nụ cười, “Nguoi xác định là muốn tiếp tục ở lại phủ Trấn Nam vương à, nếu nguoi muốn, ta có thể mang nguoi đến Thương Lan giáo, ở đó nguoi là thiếu chủ Thương Lan, thân phận tôn quý, mà thể tử phi của phủ Trấn Nam vương xem ra cần phải chú ý rất nhiều, những người tìm đến nguoi gây phiền toái cũng không thiếu.”

Nay hoàng triều Thịnh Vinh thoát nhìn ngoài mặt thì phồn vinh hưng thịnh, nhưng vấn đề bên trong đã ngày càng trở nên gay gắt, có câu nói, cực thịnh tất suy, hoàng triều Thịnh Vinh cũng khó tránh được một kiếp này, tứ vương trừ phủ Trấn Nam vương an phận, tam vương khác đã muốn làm theo ý mình, rục rịch, Quân Vô Ý tay cầm binh quyền, cho dù hắn không muốn tham dự, nhất định cũng sẽ trở thành nhân vật trọng yếu lần này.

Việc này Hồng Dược hiểu, nhưng bà không nói cho Vân Thanh Nhiễm.

“Ta không đi, ta đã đáp ứng Quân Mặc Thần, trước khi hắn chết không thể tái giá, tất nhiên cũng không thể rời bỏ hắn mà đi, lúc trước là ta cầu hắn, ta sẽ chịu trách nhiệm” Vân Thanh Nhiễm nghĩ, bản thân nàng rất khó tìm ưu điểm, nhưng ít nhất nàng vẫn luôn tuân thủ lời hứa của mình.

“Vậy sau khi chờ tên phu quân ma ôm kia của nguoi qua đời thì lại về Thương Lan giáo vậy.” Hồng Dược biết bà không đợi được tới ngày đó, “Chờ nguoi điều dưỡng thân thể mình cho tốt, ta sẽ dạy nguoi phương pháp, yên tâm hắn sẽ không dễ dàng chết như vậy.”

“Được, đừng cùng nam nhân chơi đùa mà quên mất.” Vân Thanh Nhiễm nhắc nhở, ài ài, Hồng Dược này, ít nhất cũng bốn mươi tuổi rồi, có đôi lúc lại giống như tiểu hài tử vậy.

“Đây là thái độ nói chuyện của nguoi với sư phụ à?” Hồng Dược nổi giận, sau đó ném cho Vân Thanh Nhiễm một quyển sách, “Đây là tâm pháp dùng để điều dưỡng, nguoi nhanh chóng điều dưỡng thân thể hư nhược này đi, có da có thịt một chút, đừng để ta nhìn thấy bộ dạng gầy trơ xương này của nguoi nữa, nhìn là thấy ghê!” Hồng Dược tức giận mắng xong nhảy đi, nhẹ nhàng rời khỏi phủ Trấn Nam vương.

Hồng Dược đi rồi, Vân Thanh Nhiễm một mình ngồi trên tường thưởng thức ánh trăng, cùng hưởng thụ gió đêm.

Quân Mặc Thần trở lại Kim Dật Hiên thì nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm ngồi trên tường ngắm trăng, trong tay nàng còn cầm một nhánh cây, một bàn tay khác thì vật lá cây.

Có thể tử phi nào giống nàng không, không ngồi ở trong phòng lại leo lên bờ tường ngồi?

“Ái phi thật hưng trí, phong cảnh bên trên tường có phải đẹp hơn trong viện không?” Quân Mặc Thần trêu chọc Vân Thanh Nhiễm.

Quân Mặc Thần đứng dưới bờ tường vậy, ngẩng đầu nhìn Vân Thanh Nhiễm, mà Vân Thanh Nhiễm ngồi ở trên tường, cũng ngẩng đầu, ngắm trăng.

“Ta ngồi ở nơi càng cao, khoảng cách với ánh trăng cũng càng gần, nhìn thấy phong cảnh tất nhiên là đẹp hơn ở phía dưới rồi.” Vân Thanh Nhiễm chậm rãi nói, lá của nhánh cây trên tay đều bị nàng vật hết, lại tiếp tục đổi một nhánh cây khác để vật.

“Phải không? Vậy bản thể tử cũng muốn xem, ánh trăng ở trên tường vậy sẽ khác như thế nào.” Quân Mặc Thần vừa nói xong, hai tay liền bám lên tường, hai chân đặt lên hòn đá phía dưới tường vậy làm điểm tựa, ý đồ muốn trèo lên.

Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần, không nhìn còn may, vừa nhìn Vân Thanh Nhiễm thiếu chút nữa là từ trên tường ngã xuống, thể tử gia này mang theo thân thể yếu bệnh muốn leo lên còn chưa tính, mà phương pháp leo lên cũng quá không có trình độ rồi?

Vân Thanh Nhiễm chú ý tới hòn đá nhỏ đáng thương bị Quân Mặc Thần đạp lên, nó nhỏ như vậy còn phải chịu sự chà đạp của đại nam nhân như Quân Mặc Thần.

Vương phủ không phải là nhà bình thường, vì vậy tường rất cao, cũng rất chắc chắn, đương nhiên cũng không có chỗ nào bị hư tổn, bức tường này cao hơn nam nhân trưởng thành rất nhiều, mặt tường nhẵn nhụi bằng phẳng không có một điểm tựa nào, Quân Mặc Thần trèo lên như vậy, có thể leo lên được mới là lạ!

Nhưng mà Quân Mặc Thần cũng không dừng lại, hơn nữa còn rất chăm chú, động tác không nhanh không chậm, bình tĩnh mà tao nhã.

“Thế tử gia, thân thể người suy yếu, ở phía dưới nhìn là được rồi, loại động tác nguy hiểm này không thích hợp với người đâu.” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Ái phi nói những lời này là không đúng, cảnh đẹp như thế, bản thể tử không muốn để cho ái phi độc hưởng một mình.” Quân Mặc Thần mỉm cười nói với Vân Thanh Nhiễm, nhưng trên mặt lại không thấy nửa phần quần bách, “Không bằng ái phi kéo bản thể tử lên được không?”

Đổi mặt với thình cầu thành khăn của mỹ nam tử, Vân Thanh Nhiễm ngẩng đầu nhìn trắng ba giây, thời tiết hôm nay tốt như vậy thì kéo hẳn lên đi!

Vân Thanh Nhiễm cúi người xuống, vươn bàn tay hướng về phía Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần thấy bàn tay mềm kia hướng về phía hẳn, vừa lòng nở nụ cười, sau đó dùng bàn tay to của mình gắt gao nắm chặt tay Vân Thanh Nhiễm, còn thật sự nương theo lực của Vân Thanh Nhiễm mà trèo lên.

Thân hình của Vân Thanh Nhiễm gầy nhỏ như vậy, Quân Mặc Thần lại cố ý dùng sức, sau vài lần lôi kéo, Quân Mặc Thần không lên được, mà Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mặc Thần kéo làm cho ngồi không vững.

Vân Thanh Nhiễm vừa định bảo Quân Mặc Thần đừng kéo, lời nửa nằng sẽ ngã xuống, đã thấy Quân Mặc Thần dùng thêm chút lực, Vân Thanh Nhiễm ngồi trên tường liền rơi xuống.

“Thịch——”

Vân Thanh Nhiễm không thấy đau, bởi vì nằng không sai không lệch nện trên người Quân Mặc Thần, biến Quân Mặc Thần thành cái đệm thịt của mình.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...”

“Thế tử gia, người có sao không?” Vân Thanh Nhiễm thấy thế vội hỏi, thế tử gia này không chịu nổi khi bị đè, thân thể suy yếu như vậy, nằng vừa đè lên, sẽ trực tiếp đè về trời luôn, tội của nằng quá lớn rồi.

“Khụ khụ, bản thể tử không sao...” Quân Mặc Thần vừa ho vừa nói, kỳ thật căn bản là hẳn cố ý, cố ý dùng sức kéo Vân Thanh Nhiễm xuống, thời điểm Vân Thanh Nhiễm ngã hẳn còn chọn một vị trí thật tốt, để cho chính hẳn trở thành đệm thịt cho Vân Thanh Nhiễm, khiến thân thể mềm mại của nằng đè lên người hẳn.

“Thực sự không có việc gì chứ?” Vân Thanh Nhiễm cẩn thận kiểm tra Quân Mặc Thần, dường như thật sự không có chuyện gì, ít nhất bây giờ hẳn còn sống, về những thứ khác, tựa hồ cũng không nhìn ra được, bởi vì hẳn ở thời điểm nào cũng là bộ dạng bị bệnh sắp chết.

“Khụ khụ, nếu ái phi không tin, khụ khụ, có thể lại cẩn thận kiểm tra lần nữa.”

“Không cần, người còn sống là được rồi.” Xem ra thân thể thế tử gia cũng không yếu ớt như bề ngoài, ít nhất lần va chạm này cũng không đè chết được hẳn.

Quân Mặc Thần lấy tay chống đỡ, gắng sức nâng nửa người trên lên, Vân Thanh Nhiễm cũng chậm rãi đứng dậy, đang muốn đứng dậy thì tay Quân Mặc Thần lại trượt, người hẳn cũng ngã xuống, liên lụy đến Vân Thanh Nhiễm đè ở trên người hẳn cũng lại ngã xuống theo, lần thứ hai nện lên trên người Quân Mặc Thần, hai người lại tiếp xúc với nhau không có kẽ hở.

Thế tử gia lại bị thế tử phi đè thêm lần nữa!

“Người...” Một lần đè không sao, không có nghĩa là hai lần đè cũng không có việc gì!

Vân Thanh Nhiễm vội vàng đứng dậy, không chút do dự từ trên người Quân Mặc Thần nhảy ra, lại kéo Quân Mặc Thần lên, làm như vậy hoàn toàn là để tránh cho việc phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn lần nữa.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Khuôn mặt tái nhợt bởi vì ho khan kịch liệt mà mang theo chút đỏ ửng.

Vân Thanh Nhiễm lấy tay nhẹ nhàng vỗ ngực cho Quân Mặc Thần, giúp hẳn thuận khí, tay nhỏ mềm mại ở trên ngực Quân Mặc Thần nhẹ nhàng một lần lại một lần mon trón...

Vì thế thế tử gia ho khan chẳng những không dịu bớt, ngược lại càng thêm lợi hại...

Vân Thanh Nhiễm nhìn khắp người Quân Mặc Thần vài lần, chủ yếu là muốn nhìn xem hẳn có bị thương chỗ nào không, ánh mắt dừng lại ở cổ tay Quân Mặc Thần, bàn tay tựa hồ không sao, có điều nhẫn ngọc* trên tay đã bị vỡ vụn.

(*: gọi là ban chi 扳指, thường được đeo trên ngón tay cái)

Vân Thanh Nhiễm lấy nhẫn ngọc bị vỡ từ trên tay Quân Mặc Thần xuống, do vừa rồi bị đập vỡ.

“Ái phi, nhẫn ngọc mà bản thể tử thích nhất vỡ rồi, nằng làm vỡ.” Quân Mặc Thần nói.

Kỳ thật rõ ràng là do chính Quân Mặc Thần làm hỏng, nhưng lại đổ lên đầu Văn Thanh Nhiễm.

“Thần thiếp đã biết, ngày mai thần thiếp sẽ đi mua cho thế tử gia một cái mới, thế tử gia thấy có được không?”

“Tất nhiên là được, khụ khụ... Nhưng mà, yêu cầu của bản thể tử cao, khụ khụ... Tùy tiện tìm một cái, khụ khụ, bản thể tử sẽ không lấy.”

“Thần thiếp đã biết, người nhớ bảo phòng thu chi đưa bạc cho ta là được.” Khó trách Văn Thanh Nhiễm đáp ứng một cách sảng khoái như vậy, thì ra là muốn thế tử gia phải xuất bạc.

“Khụ khụ, bản thể tử rất chờ mong lễ vật mà ái phi chọn lựa cho bản thể tử.”

Đợi chút, thế tử gia, cái đó sao có thể xem là “lễ vật” được, cũng chỉ là bồi thường thôi mà, sao từ miệng người lại thành lễ vật rồi?

★

Phủ Ký Bắc Vương.

“Nương nương thật sự là thiên sinh lệ chất, làn da như nước, chúng ta thật sự có cầu cả đời cũng chưa chắc đã được!”

“Đâu chỉ vậy, đôi tay thon dài của nương nương đây ta mơ cũng không được, ở trước mặt nương nương cũng không dám lộ tay ra nữa ấy!”

“...”

Chỗ ở của Dung trắc phi, một đám nữ nhân vây quanh nàng ta, một đám người nịnh bợ nàng ta lên đến tận trời.

Hiện nay Dung trắc phi đang được sủng ái, tất nhiên mọi người đều vội vàng nịnh bợ nàng ta, cho dù không phải vì chính các nàng, thì cũng vì trượng phu, phụ thân làm quan trên triều của bọn họ.

Dung trắc phi rất thích nghe người khác khen nàng, nàng rất hưởng thụ loại cảm giác chứng tình phùng nguyệt(1), trên mặt nàng mang theo biểu tình dương dương đắc ý, nàng tao nhã dựa vào ghế quý phi, bên cạnh có nha hoàn hầu hạ, một nha hoàn đứng cạnh quạt, một nha hoàn bóc vỏ trái cây cho nàng, còn có một nha hoàn bưng trà, tùy thời chuẩn bị, bởi vì Dung trắc phi có thể đột nhiên muốn phẩm trà.

Khác với phủ Trần Nam vương, thế lực phủ Ký Bắc Vương khổng lồ, bởi vì Ký Bắc vương là thừa kế, tồn tại đã lâu, gia tộc cành lá sum xuê, con cháu đời sau đông đảo, đồng thời, thị thiếp cũng rất nhiều.

Mà Dung trắc phi hiện nay là phi tử được Ký Bắc vương gia sủng ái, Ký Bắc vương gia sủng ái ai, gió liền thổi theo hướng đó, đây là chân lý vĩnh viễn không thay đổi ở phủ Ký Bắc Vương.

Ký Bắc vương là một vương gia có thế lực hùng hậu nhất trong tứ vương, cũng chính là người được nhân sĩ kinh thành nịnh bợ.

Tần Tổ Tổ đến vương phủ, khuê danh của Dung trắc phi là Tần Nhục Dung, cũng chính là đường tử của Tần Tổ Tổ.

Địa vị của Tần gia trong kinh thành cũng nhờ Dung trắc phi được sủng ái mà tăng lên không ít.

“Đường tử, muội...” Tần Tổ Tổ vừa muốn mở miệng nói chuyện cùng Dung trắc phi, đã bị Dung trắc phi trừng mắt liếc mắt nhìn một cái, đơn giản là xưng hô của Tần Tổ Tổ làm cho Dung trắc phi không thoải mái.

Tần Tổ Tổ bị Dung trắc phi trừng mắt như vậy, liền vội vàng nói, “Nương nương, ta nghe nói gần đây ở trong kinh thành mới mở Trần Thụ các, mỗi một trang sức nơi đó đều được chế tác vô cùng tinh xảo, hơn nữa đều là độc nhất vô nhị, mỗi một món đều không có cái thứ hai.”

Tuy rằng ngoài miệng đã sửa lại xưng hô, nhưng trong lòng Tần Tổ Tổ thì đang vô cùng oán niệm, được sủng ái là tỏ ra đắc chí, cũng không nghĩ xem nàng ta chỉ là thứ nữ của Tần gia, Tần Tổ Tổ nàng mới là đại tiểu thư dòng chính của Tần gia!

Nghe thấy Tần Tổ Tổ nhắc đến trang sức tinh xảo, hơn nữa lại độc nhất vô nhị, Dung trắc phi hưng phấn: “Người nói thật?”

“Thiên chân vạn xác, ta làm sao có thể lừa nương nương được!” Tuy rằng trong lòng Tần Tổ Tổ chán ghét Dung trắc phi, nhưng còn chưa dám công khai lấy chuyện này ra lừa gạt nàng ta, cha và nương đã dặn nàng, thân phận Dung trắc phi bây giờ không giống trước kia, nhất định phải tìm mọi cách để lấy lòng.

“Đúng vậy nương nương, chúng ta cũng nghe qua, ta còn nghe nói vương phi Hán Vương cũng sai người đến Trần Thụ các đặt mấy đơn hàng tốt rồi.”

“Trong cung cũng có vài vị nương nương lên sai thái giám đi mua” Nghe Tần Tổ Tổ vừa đề cập đến Trần Thụ các gọi ra hứng phấn của Dung trắc phi, vài nữ tử khác cũng không chịu thua kém, lên tiếng.

Nghe mọi người đều nói như vậy, Dung trắc phi càng thêm tin tưởng trang sức do Trần Thụ các kia làm thật sự là thượng phẩm.

“Được rồi, lát nữa Tổ Tổ người đi cùng ta đến Trần Thụ các kia nhìn xem, có thật sự tốt giống như người nói hay không!” Hiện giờ mỗi ngày Dung trắc phi chú trọng nhất chính là trang phục của mình, cùng với mấy vị trắc phi thị thiếp khác trong phủ Ký Bắc vương tranh đua sắc đẹp, chỉ vì muốn giành

được sủng ái của Ký Bắc vương gia.

Sáng sớm hôm sau Vân Thanh Nhiễm thay đổi một thân nam trang, sau đó mang theo Lục Trúc cùng đi ra ngoài, lần này xuất môn không vì cái gì khác, chỉ vì nhẫn ngọc của thế tử gia.

“Lục Trúc, trong kinh thành này chỗ nào có trang sức tốt nhất?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Lục Trúc, đồ mua cho thế tử gia không thể tùy tiện, dù sao bạc cũng không phải của nàng, đương nhiên phải đi đến chỗ sang quý mà mua!

“Ừm...” Lục Trúc suy tư một chút, ngày thường Vân Thanh Nhiễm không giao cho Lục Trúc làm quá nhiều việc, làm cho nàng có rất nhiều thời gian nhàn rỗi, vì vậy thường cùng những nha hoàn trong phủ nói chuyện phiếm, mà những nữ hài tử nói chuyện thì không tránh khỏi việc nhắc tới châu bảo trang sức, cho nên đối với việc nhà nào bán trang sức tốt nhất ở kinh thành Lục Trúc vẫn là có biết một chút, tuy rằng cả đời Lục Trúc bọn họ cũng chưa chắc có thể mua nổi.

So với những chủ tử khác, Vân Thanh Nhiễm rất dễ hầu hạ, không nhiều yêu cầu cũng không cần cả ngày phải lo lắng đề phòng bản thân sẽ chọc giận chủ tử, bởi vì chỉ cần không phạm phải sai lầm quá lớn, Vân Thanh Nhiễm sẽ không trách phạt hạ nhân, quan hệ với hạ nhân cũng vô cùng hiền hòa.

“Chủ tử, nghe nói trong kinh thành mới mở Trân Thuby các, nghe mấy tỷ muội tốt nói, tuy Trân Thuby các mới mở chưa được bao lâu, nhưng đồ nơi đó không tệ, có rất nhiều quý tộc trong kinh thành đều đến đó mua trang sức!” Lục Trúc cực kỳ hâm mộ nói, nếu nàng cũng có thể mua được trang sức ở Trân Thuby các thì tốt, cũng không biết cả đời này nàng có mua nổi không.

“Được, chúng ta đi đến đấy nhìn một chút.”

Vì thế Vân Thanh Nhiễm quyết định đi đến Trân Thuby các mua nhẫn ngọc cho Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm đi đến Trân Thuby các mà Lục Trúc liên tục khen ngợi, nhìn bức hoành có ba chữ Trân Thuby các lớn, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy chữ viết trên này rất quen thuộc, cùng với chữ viết Kim Nguyên Thông Bảo tương đối giống nhau, hẳn là do cùng một người viết, chẳng lẽ Trân Thuby các này cũng do đại sư huynh mà nàng chưa từng gặp mặt mở?

Nói cách khác, đây là cửa hàng do người trong nhà mở!

Vân Thanh Nhiễm đi vào trong các, trang sức trong này vô cùng hoa lệ, mỗi một đồ vật đều thể hiện được hai sự thật, thứ nhất, lão bản rất khoe khoang, thứ hai, lão bản không tiếc tiền.

Đồ trang sức bày ở bên trong Trân Thuby các đều làm bằng ngọc khí và kim khí tốt nhất, rất xa xỉ.

Trong cửa hàng cũng không ít người, đều là phu nhân tiểu thư nhà có tiền, người bình thường sẽ không đến nơi này, bởi vì đồ ở Trân Thuby các nổi tiếng là quý, quý đương nhiên cũng có đạo lý của quý, bằng không mọi người cũng sẽ không tranh nhau muốn mua.

“Vị công tử này, xin hỏi ngài muốn mua gì?” Tiểu nhị rất nhiệt tình tiếp đón Vân Thanh Nhiễm, bởi vì nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm mặc một thân nam trang, nên đối phương và những người khác đều đối đãi với Vân Thanh Nhiễm như một nam nhân.

“Xin hỏi lão bản người ở nơi này có nhẫn ngọc không?” Vân Thanh Nhiễm đối với đại đa số trang sức ở đây đều không có hứng thú, không phải là nàng không thích cái đẹp, thích chung diện chính là thiên tính của nữ nhân, nhưng bây giờ dù cho nàng mua cũng không có thời gian để mang.

“Có, Trân Thuby các chúng ta cái gì cần có đều có, nếu công tử nhìn qua còn không hài lòng, thì có thể đặt làm theo yêu cầu, nhất định có thể khiến cho công tử vừa lòng.” Tiểu nhị nhiệt tình giới thiệu cho Vân Thanh Nhiễm.

“Dẫn ta đi nhìn một chút.”

“Được, mời công tử đi theo tiểu nhân.” Thái độ tiểu nhị vô cùng tốt, mười người đến cửa hàng của bọn họ thì trong đó có đến chín người là có uy tín danh dự trong kinh thành, bọn họ không đặc biệt.

Tiểu nhị dẫn Vân Thanh Nhiễm đến trước một quầy hàng, bên trên bày đủ kiểu nhẫn ngọc, màu sắc kiểu dáng khác nhau, lớn nhỏ đều có.

Vân Thanh Nhiễm chọn trúng một chiếc nhẫn ngọc chất liệu ngọc Hòa điền, đơn giản hào phóng, hơn nữa nàng cảm thấy ngọc Hòa điền này cùng Quân Mặc Thần, ngọc thể thông thấu, trắng muốt mà tròn nhuận, rất giống cảm giác hân cho người khác lần đầu tiên.

Lúc Vân Thanh Nhiễm cầm chiếc nhẫn ngọc cẩn thận tỉ mỉ ngắm nhìn, thì ngoài cửa tiến vào một đám người.

Đi ở trung tâm đám người đó chính là Dung trắc phi của Ký Bắc vương, nữ tử bên tay phải nàng ta là Tần Tố Tố, bên cạnh là một vài nữ tử khác quần áo hoa lệ, phục trang đẹp đẽ, hoặc đã gả làm phụ nhân, hoặc vẫn là khuê nữ.

“Không biết nương nương đặc biệt muốn mua cái gì?” Bên cạnh Dung trắc phi, có người hết sức chân chó hỏi nàng ta.

“Bản cung muốn mua một ít chu sai, ngoài ra còn muốn mua cho vương gia một chiếc nhẫn ngọc.” Dung trắc phi cũng không phải chỉ chiếu cố đến trang phục của bản thân, đồng thời vẫn nhớ đến việc biểu lộ sự sấn sóc Ký Bắc vương gia, tuy Ký Bắc vương gia không thiếu nhẫn, nhưng nếu do nàng tự tay

chọn, vậy thì ý nghĩa sẽ không giống nhau.

“Nurong nurong thật sự là sẵn sóc.”

“Đúng vậy, nurong nurong thực khéo hiểu lòng người.”

“Nếu bình thường chúng ta cũng chu đáo như nurong nurong thì tốt.”

“...”

Dung trắc phi vừa nói một câu, đám nữ nhân chung quanh lập tức hòa theo.

“Ha ha...” Dung trắc phi vừa lòng nở nụ cười.

Cùng lúc đó nàng ta và đám người đã đi vào bên trong cửa hàng, không đợi tiểu nhị hỏi chính nàng ta vừa nhìn thoáng qua chiếc nhẫn ngọc mà Vân Thanh Nhiễm đang cầm trên tay, chỉ một cái liếc mắt, Dung trắc phi đã coi trọng nó, ở bên cạnh Ký Bắc vương gia lâu ngày nên biết rất rõ sở thích của Ký Bắc vương gia, vương gia thích trang sức đơn giản hào phóng mà không mất đi phẩm chất cao quý.

Sau khi Dung trắc phi kiên định muốn chiếc nhẫn thì mới chú ý tới người cầm nó.

Không ngờ là nàng?

Dung trắc phi liếc mắt một cái là nhận ra Vân Thanh Nhiễm, bởi vì nàng ta đối với khuôn mặt của Vân Thanh Nhiễm quá mức khắc sâu, tuy thay một thân trang phục, nhưng khuôn mặt vẫn không đổi, ký ức lúc trước bởi vì Vân Thanh Nhiễm mà nhận lấy khuất nhục hãy còn mới mẻ, làm cho nàng ta không khỏi nổi lên một cổ ghê tởm

Nàng ta đến gần Vân Thanh Nhiễm, “Chiếc nhẫn ngọc trên tay ngươi đây bản cung coi trọng rồi.”

Dung trắc phi lấy thái độ vô cùng ngạo mạn, tư thế vô cùng cao ngạo dùng giọng điệu ra lệnh với Vân Thanh Nhiễm

Ý tứ rất rõ ràng, chính là muốn Vân Thanh Nhiễm dùng hai tay dâng đồ ra, tốt nhất là biết điều một chút mà quỳ xuống, sau ba dập chín lạy, lớn tiếng kêu vào cầu, cầu xin nurong nurong ngài nhận lấy nhẫn ngọc này đi, được nurong nurong ngài coi trọng chiếc nhẫn này chính là phúc phận ta đã tu luyện tam sinh tam thế, đương nhiên tốt nhất nên thanh toán bạc luôn, Dung trắc phi không giống Vân Thanh Nhiễm, mua nhẫn ngọc còn phải do thể tử gia bỏ tiền, đồ do Dung trắc phi mua đều là tiền tiêu hàng tháng của chính nàng ta!

Vân Thanh Nhiễm nhìn Dung trắc phi, trong lòng cười lạnh, nữ nhân này rất biết cách tự nâng giá trị bản thân, nếu dựa theo dòng họ quan hệ, so thể nào thì thân phận hiện giờ của Vân Thanh Nhiễm cũng đều cao hơn Dung trắc phi, Vân Thanh Nhiễm là chính phi của thể tử gia phủ Trần Nam vương, chính cùng trắc tuy rằng chỉ kém một chữ, nhưng địa vị lại cách xa ngàn dặm, đề chính ở gia đình bình thường chính là thể tử, mà trắc nói trắng ra thì vẫn là thiếp, chỉ là thiếp có thân phận cao quý hơn một chút mà thôi.

Vân Thanh Nhiễm không để ý tới Dung trắc phi, cầm chiếc nhẫn kia đi tìm chuông quỳ để thanh toán.

Tần Tổ Tổ đứng ở phía sau Dung trắc phi, tất nhiên cũng nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, nếu nói đến ghen ghét Vân Thanh Nhiễm, Tần Tổ Tổ chỉ sợ còn hơn Dung trắc phi.

Tần Tổ Tổ lúc này chặn trước mặt Vân Thanh Nhiễm, ngăn cản Vân Thanh Nhiễm đi tìm chuông quỳ trả tiền, “Vân Thanh Nhiễm, nurong nurong đang nói chuyện với người, chẳng lẽ người muốn coi thường nurong nurong?”

Coi thường?

Việc Tần Tổ Tổ đang làm lại càng quá phận, thấy thân phận của mình không bằng Vân Thanh Nhiễm, Tần Tổ Tổ trực tiếp khiêu khích người có thân phận cao hơn nàng ta.

Vân Thanh Nhiễm im lặng hai giây, hai giây này Vân Thanh Nhiễm suy nghĩ rất nhiều, ví dụ như nàng không cần thận vừa cần người vừa đánh người thì sẽ chọc ra những phiền toái gì, lại tỷ như, nếu nàng đánh người, đánh ở vị trí nào có thể dùng khí lực ít nhất đạt được hiệu quả trí mạng nhất, hoặc là lúc cần người thì cần nơi nào thích hợp nhất.

“Ba ——” Vân Thanh Nhiễm quăng cho Tần Tổ Tổ một cái bạt tai, tuy rằng làm như vậy bàn tay nàng cũng sẽ rất đau, nhưng phương pháp này là trực tiếp nhất.

Lần trước Tần Tổ Tổ ở chỗ Vân Thanh Nhiễm phải ăn đau, nhưng mà lúc ấy là ở bên trong phủ Trần Nam vương, không nghĩ tới ở bên ngoài Vân Thanh Nhiễm cũng dám làm xằng bậy? Ai ngờ Vân Thanh Nhiễm đánh xong, cũng không chút thu liễm bộ dáng hung hãn.

“Ngươi, ngươi dám đánh ta?” Tần Tổ Tổ ủy khuất vô cùng, bộ dáng nước mắt lưng tròng rất chọc cho người ta thương yêu.

Đánh đều đã đánh, bên má ngươi cũng đã lưu lại năm ngón tay đáng yêu của Vân Thanh Nhiễm, ngươi còn hỏi có dám hay không?

Một lần nữa Dung trắc phi lại kiến thức cái sự vô lễ của Vân Thanh Nhiễm, quả thực là trong mắt không có vương pháp!

“Người đây là có ý tứ gì, người không đem bản cung cùng tiểu thư Tần gia để vào trong mắt ư?” Dung trắc phi chất vấn Vân Thanh Nhiễm.

Kỳ thật, Dung trắc phi cùng Tần Tổ Tổ trước nay vốn không hợp, trước khi nàng được gả cho Ký Bắc vương làm trắc phi hơn nữa còn được sủng ái thì Tần Tổ Tổ vẫn luôn khinh thường thân phận thứ nữ của nàng, có điều hiện tại, đối mặt với Vân Thanh Nhiễm, hai người ngược lại đứng ở trên cùng một chiến tuyến.

Vân Thanh Nhiễm không thích dùng thân phận của mình để dè dặt người, việc đó không có gì hay để đắc ý, cho nên Vân Thanh Nhiễm cũng lười giảng giải cho Dung trắc phi về địa vị thân phận giữa chính phi và trắc phi, nàng chỉ biết là nàng không có thời gian để thảo luận cái đề tài không có dinh đường này với nàng ta.

Vân Thanh Nhiễm muốn vòng qua hai người, lại thấy Dung trắc phi tiến lên một bước, đoạt lấy nhẫn ngọc trong tay Vân Thanh Nhiễm.

Chỉ thấy nàng ta cầm chiếc nhẫn ngọc Hòa điền kia để lên trên tay mình tinh tế thưởng thức, trong miệng còn lầm bầm: “Chiếc nhẫn ngọc này thật không tệ, chế tác tinh xảo, không tìm thấy một chút tỳ vết nào, cho dù để ở trong cung cũng được coi là thượng phẩm, vừa vặn vương gia cũng thích những đồ thể này.”

Thấy Dung trắc phi cao hứng, đám nữ nhân đi theo cũng lập tức vây quanh nàng ta, khen ngợi chiếc nhẫn ngọc kia.

“Đúng vậy, ánh mắt nương nương thật tốt, chiếc nhẫn này quả thực rất thích hợp với vương gia!”

“Muốn ta nói à, chiếc nhẫn ngọc này có thể được nương nương cầm ở trong tay, lại được nương nương đưa cho vương gia chính là phúc khí của nó!”

“Ta nói, nếu chiếc nhẫn này rơi vào trong tay người khác, vậy không thể nghi ngờ là phung phí của trời, nương nương cầm chiếc nhẫn ngọc này mới càng lộ ra vẻ đẹp của nó!”

“...”

Ý của các nàng là Vân Thanh Nhiễm không xứng mua chiếc nhẫn này, mà Quân Mặc Thần không xứng được đeo nó?

Thì ra đồ đoạt ở trong tay người khác còn có lý như vậy à?

Kỳ thật những người này ngay cả Vân Thanh Nhiễm rốt cuộc là ai cũng không rõ ràng, lúc trước bọn họ chưa từng gặp qua Vân Thanh Nhiễm, cũng không đem “nam tử” trước mặt liên hệ với điện phi mà phủ Trần Nam vương mới thú, chỉ biết Dung trắc phi nhìn Vân Thanh Nhiễm khó chịu, nên cùng hòa theo hạ thấp nàng.

Ánh mắt các nàng nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm đều mang theo miệt thị cùng khinh thường.

Trong đó có một nữ tử thân hình hơi cao lớn một chút cố ý đi đến bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, đứng đưa mạnh mẽ phần hông của mình, đụng mạnh vào Vân Thanh Nhiễm một cái, xô vào Vân Thanh Nhiễm gây yếu rất nhiều so với nàng ta, sau đó lại lách eo đi về bên cạnh Dung trắc phi.

Dung trắc phi vừa lòng gật gật đầu, tỏ ý cho phép và tán thành hành động của nữ nhân thân hình cao lớn kia.

Tần Tổ Tổ tự nhiên cũng không cam lòng rút ở phía sau, “Nương nương, lúc những người khác cầm lấy chiếc nhẫn ngọc này ta còn cảm thấy nó bình thường, bây giờ để ở trong tay nương nương lại thấy vô cùng chói mắt, đây là lần đầu tiên Tổ Tổ nhìn thấy một chiếc nhẫn tinh xảo như vậy!”

Dung trắc phi nghe thấy những lời Tần Tổ Tổ nói, lại lạnh lùng ném ra một câu, “Đó là do người không có kiến thức, chưa thấy qua thứ tốt tự nhiên có thứ hơi tốt một chút đã cảm thấy là chí bảo trong thiên hạ. Có điều có một câu người nói rất đúng, chiếc nhẫn này vừa rồi nhìn rất bình thường, cùng lắm cũng chỉ được coi là trung phẩm, hiện giờ nhìn lại, thật sự rất xuất sắc.”

Dung trắc phi vừa nói ra những lời này, sắc mặt Tần Tổ Tổ lập tức trắng bệch, nàng cắn chặt hàm răng, cố gắng khắc chế cảm xúc của mình, không để lửa giận của mình lộ ra ngoài.

Tần Nhược Dung, có một ngày, nàng sẽ đòi lại tất cả từ nàng ta!

Dung trắc phi rất vừa lòng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Tổ Tổ tái nhợt, nhìn bộ dáng tức giận mà không dám phát của nàng ta với nàng, lúc trước nàng ta y mình Đại tiểu thư chính thất, luôn vênh mặt hếch hàm sai khiến nàng, bây giờ phong thủy luân chuyển, các nàng đã thay đổi vị trí cho nhau! Tần Nhược Dung nàng thành trắc phi được vương phủ sủng ái, mà Tần Tổ Tổ đến tuổi này rồi vẫn chưa gả được ra ngoài! Sau này xuất giá không chắc có thể gả được cho người trong sạch!

“Nương nương nói rất đúng, thứ này tuy tốt, nhưng cũng không bằng một phần của nương nương!”

“Phong thái của nương nương thì một chiếc nhẫn ngọc sao có thể so sánh được?”

“...”

Hiện giờ dù Dung trắc phi có nói gì, thì những nữ nhân kia cũng đều hòa theo.

Dung trắc phi nghe mọi người khen, trong đầu hoan hỉ, lại bối vì nhẫn ngọc này được Vân Thanh Nhiễm coi trọng, nên càng thêm vừa ý. Cảm chiếc nhẫn ngọc quả thực yêu thích không buông tay. Nàng ta cũng chẳng muốn đi xem những vật khác, trực tiếp cảm chiếc nhẫn ngọc này nói với chương quỳ: “Chương quỳ, chiếc nhẫn này bản cung muốn, gói lại cho bản cung.”

Dung trắc phi vừa nói xong những lời này, đã thấy Vân Thanh Nhiễm tiến lên hai bước.

Nàng vừa động, Tần Tổ Tổ tay mắt lạnh lẽo, là người đầu tiên ngăn ở phía trước Vân Thanh Nhiễm, dùng giọng điệu cảnh cáo nói nhỏ bên tai nàng: “Người thứ nghĩ xem, nếu chọc giận trắc phi nương nương, dẫn đến việc phủ Trấn Nam vương cùng phủ Ký Bắc vương xung đột, trách nhiệm này người đảm đương nổi không?”

Tần Tổ Tổ bị Dung trắc phi chọc cho tức giận, nên đem tất cả bức bối trút lên trên đầu Vân Thanh Nhiễm. Nàng dùng vấn đề quan hệ giữa hai vương phủ để hù dọa Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy thì nở nụ cười, còn cười đến rất vui vẻ, tươi cười ngọt ngào như vậy có chút không bình thường, nàng cũng nói nhỏ vào tai Tần Tổ Tổ: “Tần tiểu thư, ta cảm thấy so thế nào thì người cũng đẹp hơn Dung trắc phi kia, người nói nếu người gả vào phủ Ký Bắc vương, vậy người được sủng ái sẽ là ai đây?”

Tần Tổ Tổ bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm làm cho ngây ra một lúc, đứng vậy, luận về tư sắc, nàng xinh đẹp hơn Tần Nhược Dung, luận tuổi tác, Tần Nhược Dung lớn hơn nàng một tuổi, trước đó là do nàng không muốn gả cho Ký Bắc vương làm trắc phi, nếu không, giờ phút này Tần Nhược Dung sao có thể kiêu ngạo trước mặt nàng như vậy?

Có điều Tần Tổ Tổ cũng nghĩ lại, trong lòng nàng còn chưa buông tha cho ca ca Vân Từ Hy của Vân Thanh Nhiễm, còn mong đợi một ngày nào đó nàng có thể gả cho lang quân như ý trong lòng mình.

Động tác của Tần Tổ Tổ cùng Vân Thanh Nhiễm đều rơi vào trong mắt Dung trắc phi, nàng ta không biết hai người này đang nói thầm cái gì, nghĩ, nha đầu Tần Tổ Tổ kia đối với nàng vẫn luôn không ưa, tuy rằng ngoài mặt khen tặng nàng, nhưng trong lòng lại cất giấu ý nghĩ xấu xa, đừng tưởng rằng nàng nhìn không ra! Tần Tổ Tổ nàng ta là dạng người gì chẳng lẽ nàng không rõ sao?

Tần Tổ Tổ cùng Vân Thanh Nhiễm thầm thì, nhìn trên mặt Vân Thanh Nhiễm còn mang theo ý cười ngọt ngào như vậy, cảm giác rất không bình thường!

Tiền nữ nhân Tần Tổ Tổ kia, sẽ không phải là đang muốn động tâm tư xấu xa gì chứ? Dung trắc phi cảm thấy rất có khả năng này.

Nhưng mà, Dung trắc phi còn chưa kịp tìm tòi nghiên cứu, bởi vì ngay sau đó Vân Thanh Nhiễm đã có động tác lớn.

Vân Thanh Nhiễm lại giống như nói với Tần Tổ Tổ cái gì đó, sau đó bước nhanh tới trước mặt Dung trắc phi, bỗng nhiên đạp nàng ta một cước, khiến nàng ta ngã xuống mặt đất.

Hiện giờ thân thể Vân Thanh Nhiễm quả thật không tốt lắm, nhưng để đối phó với loại nữ nhân tay không thể cầm, vai không thể vác như Dung trắc phi, Vân Thanh Nhiễm vẫn đủ sức, tuy thân thể nàng không tốt, nhưng còn thần thủ, tính linh hoạt, Dung trắc phi có thể so sánh được à?

Mọi người bị động tác lớn của Vân Thanh Nhiễm dọa sợ.

Vân Thanh Nhiễm thế nhưng đạp Dung trắc phi ngã xuống mặt đất!

Chúng nữ tử cầm y hoa phục, châu bảo quang khí này thấy thế vội vàng lui về sau vài bước, bản năng con người nói cho các nàng biết phải rời xa nguy hiểm, rời xa Vân Thanh Nhiễm đột nhiên hóa thành mãnh thú này.

Dung trắc phi bị đạp ngã xuống đang muốn giãy dụa, chiếc nhẫn trong tay đã bị Vân Thanh Nhiễm đoạt đi.

“Người làm cái gì?” Dung trắc phi kinh hô.

Vân Thanh Nhiễm cũng không trả lời vấn đề của nàng ta, nàng đang bận rộn, bận rộn hành hạ Dung trắc phi!

Động tác của Vân Thanh Nhiễm rất thô bạo, kéo tất cả trang sức trên đầu Dung trắc phi xuống, bởi vì lúc túm là túm cả đầu, nên búi tóc đẹp mà Dung trắc phi đã bỏ ra hai canh giờ để làm cũng bị Vân Thanh Nhiễm gỡ sạch.

Không cười được mấy phút, Dung trắc phi đã từ sủng phi vinh quang xinh đẹp của phủ Ký Bắc vương biến thành phụ nhân nghèo túng.

Trên mặt đất bên cạnh Dung trắc phi, là vô số trang sức của nàng ta, có một số đã bị Vân Thanh Nhiễm phá hỏng.

Những nữ nhân bên cạnh nhìn thấy đều không dám tiến lên, đơn giản là hành động của Vân Thanh Nhiễm quá mức điên cuồng, nữ nhân vừa rồi dùng hông mình đụng vào Vân Thanh Nhiễm thấy có một chu sai rơi xuống chân mình, nàng ta cúi đầu nhìn thoáng qua, lại ngẩng đầu nhìn những người khác, thấy lực chú ý của bọn họ đều ở trên người Dung trắc phi và Vân Thanh Nhiễm, nên nàng ta vụng trộm dùng chân nhẹ nhàng giẫm lên chu sai kia, cúi người xuống nhặt nó lên, thu vào trong tay áo rộng rãi của mình.

Động tác của Vân Thanh Nhiễm vẫn chưa kết thúc, tháo hết trang sức thì bắt đầu xé quần áo của Dung trắc phi, y phục thượng hạng của nàng ta đều bị Vân Thanh Nhiễm xé vụn, quần áo bên ngoài không chịu được vũ lực của Vân Thanh Nhiễm mà rách nát, lộ ra cái yếm đỏ thắm bên trong, cùng với xương quai xanh và mảng lớn da thịt trắng như tuyết của nàng ta.

Mọi người không biết Vân Thanh Nhiễm, chỉ coi nàng là nam nhân!

Một nam nhân dám làm việc này với Dung trắc phi, rõ ràng là phi lễ mà!

Trước công chúng, trước mặt mọi người phi lễ một nữ tử!

Mà nữ tử kia là trắc phi của phủ Ký Bắc Vương!

Gan rất to!

Không đến một phút, bên ngoài Trần Thúy các đã bị vây bởi rất nhiều dân chúng bình thường, nha hoàn bên người Dung trắc phi muốn tiến lên ngăn cản Vân Thanh Nhiễm, lại bị Vân Thanh Nhiễm đẩy ra.

Cuối cùng nha hoàn kia vội vàng chạy về phủ Ký Bắc Vương báo tin.

Tần Tổ Tổ cũng bị hành động của Vân Thanh Nhiễm dọa sợ, vốn tưởng rằng biểu hiện lần trước của Vân Thanh Nhiễm ở phủ Trần Nam vương đã đủ điên cuồng, không nghĩ tới ở đây, bên ngoài vương phủ, trước mặt mọi người, nàng ta lại dám làm vậy với trắc phi của phủ Ký Bắc vương! Nàng ta không muốn sống nữa sao? Hay là bệnh điên lại tái phát?

Vân Thanh Nhiễm biết có người đi báo tin, phủ Ký Bắc Vương ở ngay gần đây, đại khái là qua một nén nhang sẽ đến, nói cách khác nàng còn thời gian một nén nhang để “cường bạo” Dung trắc phi.

“A —— ngươi buông ——” Dung trắc phi cực lực giãy dụa.

Vân Thanh Nhiễm ngai nàng ta giãy dụa kịch liệt, liền đặt mông ngồi lên bụng của Dung trắc phi, dùng thân thể mình đè nặng Dung trắc phi, khiến cho nàng ta không thể tiếp tục giãy dụa.

Hành động của Vân Thanh Nhiễm làm cho Dung trắc phi khó chịu tới mức buồn nôn, từ lúc nàng ta trở thành trắc phi của Ký Bắc vương chưa từng chịu qua khuất nhục như vậy.

Giờ phút này Dung trắc phi chỉ muốn bóp chết Vân Thanh Nhiễm, chỉ tiếc rằng nàng ta có tâm nhưng không đủ lực.

“Tránh ra, ngươi cút ngay, ngươi dám làm vậy với bản cung, bản cung nhất định sẽ cho ngươi chết không toàn thây!” Dung trắc phi vì muốn thân thể tự do chỉ có thể há mồm uy hiếp.

Vân Thanh Nhiễm đối với cảnh cáo của Dung trắc phi coi như không nghe thấy, tiếp tục giầy xéo nàng ta, động tác của nàng không còn thô bạo như trước, mà thông thả chậm rãi.

Rốt cục, người của phủ Ký Bắc Vương cũng đến, hơn nữa còn có bản thân Ký Bắc vương gia cũng tới.

Ký Bắc vương so với Quân Vô Ý còn nhiều tuổi hơn một chút, bốn mươi có thừa, thân hình cao lớn, cũng phải một thước chín gần hai thước, khổ người cũng rất lớn, Vân Thanh Nhiễm nhìn Ký Bắc vương tiến vào giống như thấy một con gấu đen lớn.

Ký Bắc vương Hách Vu Thiên nhìn hình ảnh trước mắt, cũng nổi giận, đây là mượn lá gan của trời? Dám can đảm ở trước mặt mọi người động đến phi tử của hắn, có còn để phủ Ký Bắc vương bọn họ vào trong mắt không?

“Người tới, bắt hắn lại cho bản vương!”

Ký Bắc vương vừa ra lệnh, liền có hai tên thị vệ tiến lên bắt Vân Thanh Nhiễm, kéo nàng ra khỏi người Dung trắc phi.

Trên người Dung trắc phi chợt nhẹ, người vội vàng bò dậy, thân hình còn chưa đứng vững đã chạy về phía Ký Bắc vương Hách Vu Thiên.

“Vương gia, vương gia...” Toàn bộ ủy khuất đều bao hàm trong một tiếng “Vương gia” này.

Ký Bắc vương không nói gì chỉ mặc Dung trắc phi nhào vào trong lòng, dùng ánh mắt ra lệnh cho thị vệ bên cạnh, để cho bọn họ kéo Dung trắc phi ra, nữ nhân này ở trước mặt mọi người đã bị nam nhân phi lễ qua, Ký Bắc vương hẳn làm sao có thể dung nàng ta được nữa?

Trong hành động này của Ký Bắc vương đã tràn ngập ghét bỏ đối với sự “thất trinh” của Dung trắc phi.

Trong lòng Vân Thanh Nhiễm cười lạnh, thật đúng là vô tình, một khắc trước còn là phi tử mình sủng ái, một khắc sau đã biến thành người xa lạ, nam nhân này nếu tuyệt tình, vậy thì so với ai cũng đều ngoan độc hơn.

Sau đó, Vân Thanh Nhiễm đang bị hai thị vệ giữ chặt liền hướng về phía Tần Tổ Tổ hô lên: “Tần tiểu thư, người mau cứu ta, người nói chỉ cần ta ở trước mặt mọi người phi lễ Dung trắc phi thì sẽ cho ta một ngàn lượng bạc! Người không nói sẽ bị vương gia bắt lại mà!”

(1) Chúng tinh phụng nguyệt (众星捧月): sao vây quanh trăng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Người đói khát đến vậy à?

Tác giả: Liệt Khuyết

Edit: Diệp Y Giai

Lời Vân Thanh Nhiễm vừa nói ra, cơ hồ toàn bộ lực chú ý của mọi người đều bị kéo về hướng Tần Tổ Tổ.

Tần Tổ Tổ nào ngờ được Vân Thanh Nhiễm lại đột nhiên nói ra một câu như vậy, lập tức cảm thấy rét lạnh.

Khó trách! Vừa rồi Vân Thanh Nhiễm ở bên tai nàng nói những lời này, lại cười đến sáng lạn như vậy, cuối cùng còn để lại một câu “Ta sẽ tặng ngươi một đại lễ” cho nàng.

Dung trắc phi vốn đã hoài nghi Tần Tổ Tổ tâm địa độc ác, một câu này của Vân Thanh Nhiễm, Dung trắc phi càng thêm khẳng định là Tần Tổ Tổ có ý xấu.

“Tần Tổ Tổ tiện nhân nhà ngươi, ngươi cũng dám làm vậy với ta, tiện nhân nhà ngươi sẽ không được chết từ tể!” Dung trắc phi hiện giờ nhận lấy lạnh nhạt của Ký Bắc Vương gia, cũng bất chấp thứ khác, chỉ biết là nàng cho dù phải xuống Địa ngục cũng muốn lôi kéo tiện nhân Tần Tổ Tổ này theo cùng!

Dung trắc phi bỗng nhiên phát điên chạy qua hướng Tần Tổ Tổ.

Nàng ta bắt lấy Tần Tổ Tổ quyền đâm cước đá không theo chương pháp gì, đưa tay túm tóc Tần Tổ Tổ, nện lên trên quây. Tần Tổ Tổ không chút đề phòng đầu bị Dung trắc phi túm lấy hung hăng đập lên trên quây hàng.

Tần Tổ Tổ vốn muốn giải thích, kết quả đã bị Dung trắc phi đánh, lúc này cũng bất chấp quay lại đánh Dung trắc phi.

Hai nữ nhân đánh nhau, vừa kéo vừa cắn, lại giật tóc xé quần áo, gần như điên cuồng.

Không khí hiện trường bởi vì hai người kia lập tức “tăng vọt”, người xem náo nhiệt cũng càng ngày càng nhiều, hiện trường ồn ào.

Vân Thanh Nhiễm thường thức bộ dáng Dung trắc phi đột nhiên vứt bỏ toàn bộ lễ nghi quy củ, thì ra người điên có bộ dáng này, xem ra nàng vẫn thiếu điều luyện một chút, hôm nào đó nhất định phải cường hóa thêm.

“Kéo hai nàng ta ra cho bốn vương!” Sắc mặt Ký Bắc Vương gia miễn bàn có bao nhiêu khó nhìn, hiện giờ Tần Nhược Dung này vẫn là trắc phi của phủ Ký Bắc Vương, ở bên ngoài đánh nhau với người ta, Ký Bắc Vương hẳn cũng cảm thấy không còn mặt mũi.

Thị vệ của phủ Ký Bắc vương lúc này tiến lên kéo hai người Tần Tổ Tổ cùng Tần Nhược Dung ra, lúc hai nữ nhân điên cuồng lên quả thực khí lực không nhỏ, bốn thị vệ đi lên, mới kéo được hai nữ nhân này rời ra, thật vất vả mới khiến cho hai nữ nhân này an tĩnh lại.

Ký Bắc Vương rất giận, cũng không muốn tiếp tục nghe hai nữ nhân này biện giải cái gì, lập tức cho người đem hai nàng mang về nhốt trong địa lao vương phủ. Đỡ phải tiếp tục quấy nhiễu khiến bên tai hần không được thanh tịnh.

Dung trắc phi cảm giác mình thực ủy khuất, lại bị nữ nhân ác độc Tần Tổ Tổ hãm hại.

Tần Tổ Tổ cũng cảm giác mình vô tội, hôm nay nàng ta vẫn luôn tiến lên giúp Tần Nhược Dung cảnh cáo Vân Thanh Nhiễm, kết quả Tần Nhược Dung cũng bởi vì hai câu nói của Vân Thanh Nhiễm mà đổ hết thảy lên trên đầu nàng.

Tiếc nuối chính là, hai người đều không có cơ hội biện giải, toàn bộ đều bị thị vệ mạnh mẽ tha đi.

Lúc hiện trường lần nữa yên tĩnh, Ký Bắc Vương nhớ tới muốn tìm Vân Thanh Nhiễm tính sổ, lại phát hiện, tên đầu sỏ quấy hết thảy lên thành một mớ hỗn loạn đã không còn!

Ký Bắc Vương đi đến trước mặt hai thị vệ bị điểm huyết, thưởng cho hai người một bạt tai, “Phế vật!”

Thiệt là, ngay cả trông người cũng trông không xong, lại có thể để cho hần chạy mất, hôm nay phủ Ký Bắc Vương bọn hần thất thố lớn đến vậy, chẳng những để cho người ta trêu chọc trắc phi, lại còn làm cho đối phương trốn thoát!

“Còn không mau đuổi theo cho ta, cho dù là đào sâu ba thước, cũng phải tìm ra tên đó cho bổn vương!” Ký Bắc Vương cả giận, giọng nói làm cho người ta nghe xong không rét mà run.

Vân Thanh Nhiễm thừa dịp hỗn loạn chuồn đi, vốn định rời khỏi, có điều mới vừa giải quyết hai tên thị vệ đã nhìn thấy Mộ Dung Tu, vì thế liền cùng Mộ Dung Tu đi vào bên trong Trần Thúy các.

Sau khi rời xa khỏi đám người bên ngoài, Mộ Dung Tu dùng ngữ khí trào phúng chất vấn Vân Thanh Nhiễm: “Người đói khát đến vậy à?”

Đói khát đến mức ở trước mọi người đem trắc phi của phủ Ký Bắc Vương người ta để lên trên mặt đất!

“Đúng vậy, ta rất đói khát.” Vân Thanh Nhiễm biết Mộ Dung Tu tựa hồ thực sự coi nàng là nam nhân, cho nên đã đem một màn nằng đề lên Dung trắc phi vừa rồi lý giải thành nằng đói khát.

Vân Thanh Nhiễm thoải mái thừa nhận, Mộ Dung Tu cũng không biết muốn dùng từ gì để hình dung miêu tả Vân Thanh Nhiễm, cuộc sống riêng tư của hắn, thật đúng là một đống hồng bét! Làm cho người ta không thể nhìn thẳng!

“Hiện giờ ngươi đã là Thiếu chủ Thương Lan giáo, không thiếu người ăn cũng không thiếu người mặc, không cần tiếp tục chà đạp chính mình.” Mộ Dung Tu khuyên giải Vân Thanh Nhiễm.

Mộ Dung Tu cảm thấy Vân Thanh Nhiễm như vậy khiến cho hắn cảm giác rất không thoải mái, dù sao sau này nàng sẽ là giáo chủ Thương Lan giáo bọn hắn.

Chà đạp? Dùng từ này để hình dung

Mộ Dung Tu cũng hiểu được dùng từ chà đạp này không quá thích hợp, nhưng hắn cũng không biết làm như thế nào để hình dung, cho tới nay ấn tượng của hắn đối với Vân Thanh Nhiễm đều rất không tệ, thậm chí hắn cảm thấy trên người Vân Thanh Nhiễm mang theo một cỗ cảm giác thần bí, hắn rất muốn tìm tòi nghiên cứu.

“Ta thích vậy, đây là tự do của ta.” Vân Thanh Nhiễm cho Mộ Dung Tu ba chữ, nằng thích làm chuyện gì thì làm chuyện đó, hơn nữa, chuyện của nàng cùng Quân Mặc Thần cũng không phải như Mộ Dung Tu nghĩ.

“Như vậy lần đó ở trong tửu lâu, ngươi và Vân Từ Hy thì sao?” Mộ Dung Tu lại nghĩ tới chuyện ngày trước.

Nói đến Vân Từ Hy, Vân Thanh Nhiễm ngược lại nghĩ mình đã rất lâu chưa gặp ca ca rồi, “Ngươi suy nghĩ nhiều.”

Lần này nàng không thừa nhận, bởi vì Vân Từ Hy là ca ca của nàng, nàng cũng không muốn phá hủy thanh danh ca ca của nàng, ca ca nàng còn phải lấy vợ nữa mà!

Vân Thanh Nhiễm nói xong ánh mắt bị trang trí trong phòng hấp dẫn, “Nơi này cũng là của ngươi à? Cho nên trong tiệm có rắc rối ngươi liền tới đây?”

Vân Thanh Nhiễm nhìn toàn bộ trong phòng, bài trí vẫn tinh xảo như vậy, mỗi một chỗ đều hết sức xa hoa, sau khi Vân Thanh Nhiễm ở bên trong phòng đi một vòng, cho kết luận, “Ngươi vẫn rất có phong cách.”

“Gian phòng này ban đầu là Đại sư huynh dùng, trang trí nơi này cũng là huynh ấy chọn.” Yêu cầu của Mộ Dung Tu đối với bài trí không cao đến vậy, Đại sư huynh của bọn họ là người rất biết tính toán tỉ mỉ, cũng là người có yêu cầu cuộc sống rất cao, Mộ Dung Tu làm sinh ý cũng không đến mức lỗ vốn, nhưng không có sự khôn khéo như Đại sư huynh của bọn họ.

“À.” Vân Thanh Nhiễm ngồi xuống, uống một hớp trà, “Chờ người ở bên ngoài đi rồi thì phiền toái ngươi nói cho ta biết một tiếng, hiện tại ta ngủ một giấc trước đã.”

Mộ Dung Tu bắt đầu đi lác lác đầu, Vân Thanh này, ngoại trừ sinh hoạt cá nhân hỗn loạn một chút, những thứ khác hắn đều có thể nhận, tính tình này, chắc là rất hợp ý bà, bên ngoài náo nhiệt đến long trời lở đất, hắn lại còn có tâm tư đi ngủ.

Mộ Dung Tu từ trên người Vân Thanh Nhiễm thấy được bóng dáng Hồng Dược mẫu thân hắn, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy hai người bọn họ có chỗ tương tự, là một loại cảm giác mà thôi.

Bởi vì phái đội thị vệ của phủ Ký Bắc vương ở bên ngoài lục soát xong mới rời đi, Vân Thanh Nhiễm vẫn luôn ở bên trong phòng của Trần Thúy các đợi thật lâu, trời đã tối, Vân Thanh Nhiễm mới trở về phủ Trần Nam Vương.

Vân Thanh Nhiễm không biết, ngày hôm nay Ký Bắc Vương rất nhanh đã bị nàng chọc cho tức điên, thế nhưng sau khi chọc hắn xong thì biến mất, để cho hắn lật cả kinh thành cũng không thể tìm được nàng. Ký Bắc Vương rất lâu chưa bị chịu qua tức giận như vậy! Cả phủ Ký Bắc Vương từ trên xuống dưới lòng người bàng hoàng.

Vân Thanh Nhiễm thầm nghĩ, cũng may trước khi nàng động thủ với Dung trắc phi đã để Lục Trúc về phủ trước, bằng không Quân Mặc Thần còn tưởng rằng nàng đi mua nhẫn ngọc mua đến nơi nào luôn rồi.

Vân Thanh Nhiễm trở lại Kim Dật Hiên, chỉ thấy bên trong phòng của nàng đèn đuốc sáng ngời, còn có rất nhiều người chen chúc ở trong phòng nàng.

Đương nhiên trong đó quan trọng nhất vẫn là Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần ở chỗ này đã chứng minh Lục Trúc làm lộ.

Quân Mặc Thần ngồi ở trước bàn chậm rãi phẩm trà, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm vào cửa, Quân Mặc Thần cho những người khác một ánh mắt, để tất cả mọi người lui ra.

Sau đó Quân Mặc Thần mới không nhanh không chậm nói với Vân Thanh Nhiễm: “Ái phi hôm nay trở về thật sớm...”

“Hồi thế tử gia, vì tìm một chiếc nhẫn ngọc tốt nhất cho thế tử gia, thần thiếp phải tiêu phí một chút thời gian.” Vốn xuất môn chính là vì việc đi mua nhẫn ngọc mà.

“À? Phải không?” Quân Mặc Thần khẽ nhếch lông mày, bộ dạng cũng không phải quá tin tưởng vào lời nói của Vân Thanh Nhiễm.

Quân Mặc Thần chậm rãi đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, cúi đầu nhìn Vân Thanh Nhiễm.

Chỉ thấy Vân Thanh Nhiễm rũ xuống đầu nhỏ, cúi khuôn mặt nhỏ nhắn, ngấm ngấm ngón tay của mình, tay trái nắm ngón tay bên phải, tay phải lại nắm ngón tay bên trái...

“Ái phi, nhẫn ngọc của bản thế tử đâu?” Quân Mặc Thần hỏi Vân Thanh Nhiễm, nếu đi mua nhẫn ngọc cho hắn, tìm thời gian lâu như thế, vậy nhẫn ngọc hắn là đã mua được rồi?

Vân Thanh Nhiễm sờ sờ trên người mình, không có nhẫn ngọc, nhẫn ngọc... Hình như lúc ngủ ở chỗ Mộ Dung Tu đã làm rớt.

Lần này hay rồi, nhảy xuống sông Hoàng hà cũng rửa không sạch!

“À... Hình như làm rơi ở chỗ của bằng hữu.” Vân Thanh Nhiễm hồi đáp.

“Bằng hữu? Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần chậm rãi nói, “Ái phi không phải nói đi mua nhẫn ngọc cho bản thế tử à, sao lại xuất hiện một người bạn rồi?”

“Hồi thế tử gia, thần thiếp quả thật đi mua nhẫn ngọc cho thế tử gia, chẳng qua trong quá trình xảy ra một vài vấn đề, vì thế thần thiếp mới ở chỗ bằng hữu...”

Vân Thanh Nhiễm còn chưa nói hết, Quân Mặc Thần bỗng nhiên dùng một tay kéo Vân Thanh Nhiễm vào trong lòng, “Ái phi hôm nay không nghe lời, bản thế tử phải trừng phạt nàng.”

Nói xong, Quân Mặc Thần hôn Vân Thanh Nhiễm...

Đôi môi khô gọi của hắn chiếm lấy bờ môi đỏ tươi của Vân Thanh Nhiễm, mang theo trừng phạt dùng đôi môi của mình chiếm lĩnh đôi môi của Vân Thanh Nhiễm, chuẩn bị triển khai thế công đối với Vân Thanh Nhiễm.

Nhận thấy Quân Mặc Thần đang làm cái gì Vân Thanh Nhiễm vội vàng đẩy Quân Mặc Thần ra, lau môi của mình một cái, “Người đói khát đến vậy à?” =>))

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Bộ dáng Quân Mặc Thần tương đối bình tĩnh, “Bản thế tử chỉ là muốn trừng phạt ái phi nàng một chút mà thôi, ái phi không nên hiểu lầm mới phải.”

Có trời mới biết nội tâm Quân Mặc Thần kỳ thật một chút cũng không trầm tĩnh, hắn muốn mãnh liệt hôn Vân Thanh Nhiễm, cũng bởi vì sợ từ trong miệng Vân Thanh Nhiễm nghe được nội dung hắn không muốn nghe.

Hắn để ý Vân Thanh Nhiễm, so với chính hắn dự tính còn nhiều hơn, hắn thậm chí ích kỷ không hy vọng Vân Thanh Nhiễm ở bên ngoài kết giao bằng hữu khác, hơn nữa không hy vọng để Vân Thanh Nhiễm tiếp xúc đến những nam tử khác.

Có trời mới biết lúc hắn ở trong phòng Vân Thanh Nhiễm chờ Vân Thanh Nhiễm trở lại, ung dung trầm tĩnh của hắn đều chạy lên đến chín tầng mây rồi, mãi tới khi thủ vệ giữ cửa báo lại, nói thế tử phi hồi phủ, hắn mới yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Trừng phạt Vân Yên Nhiên

Quân Mặc Thần sau khi xúc động đi qua thì thu tâm, “Khụ khụ, canh giờ không còn sớm, ái phi đi nghỉ ngơi sớm đi, còn về nhẫn ngọc của bản thế tử, ái

phi nhớ sớm lấy về.”

Quân Mặc Thần khoan thai rời khỏi phòng Vân Thanh Nhiễm, kỳ thật, bóng hình xinh đẹp phía sau khiến hắn có chút không cam lòng rời đi.

Quân Mặc Thần trở về gian phòng của mình, thì gọi Quân Kiệt đến đây một chuyện.

“Gia, người có chuyện gì cần phân phó à?”

“Đi tìm một tử tù, dịch dung thành bộ dáng thế tử phi lúc mặc nam trang, để cho hắn chết ngay trước mặt mọi người đi.” Quân Mặc Thần phân phó. Hắn đây là vì miễn trừ hậu hoạn.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm cho Lục Trúc trở về thì Quân Mặc Thần đã sai người đi nghe ngóng tình huống, đại khái biết được chuyện phát sinh ở Trần Thúy các ngày hôm nay, phải biết rằng chuyện này một chút cũng không khó, quân chúng vây xem nhiều như vậy đều nhìn thấy cả, lúc này toàn bộ dân chúng kinh thành sợ là đều biết, chỉ là bọn họ không biết cái người đem Dung trắc phi hung hăng treo chọc một phen kia thật ra là thế tử phi của phủ Trần Nam Vương.

Bởi vì không tìm được Vân Thanh Nhiễm, cho nên Quân Mặc Thần lo lắng cả đêm, thiếu chút nữa lại muốn đích thân xuất môn tìm Vân Thanh Nhiễm.

Hiện giờ Vân Thanh Nhiễm đã bình an trở về, một lòng của Quân Mặc Thần cũng an định lại.

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Quân Kiệt lĩnh ý chỉ của Quân Mặc Thần lập tức khởi hành đi xử lý.

Ngày thứ hai, về chuyện của Vân Yên Nhiên, hoàng thượng cuối cùng cũng ra quyết định, ông cho triệu người Vân gia vào cung, ngay cả Vân Thanh Nhiễm cũng có phần, bởi vì, dù sao Vân Thanh Nhiễm cũng là tỷ tỷ Vân Yên Nhiên.

Vân Thanh Nhiễm tính toán tự mình một người tiến cung, nói thật tất cả mọi người đều không muốn để Quân Mặc Thần bên ba, thân thể của Quân Mặc Thần thực sự không thích hợp cho việc đi lại gây sức ép, mặc dù chính hắn lại luôn không coi là chuyện gì.

Vân Thanh Nhiễm đứng ở cửa Kim Dật Hiên, nhìn thấy Quân Mặc Thần trước người nàng.

“Thế tử gia, thân thể ngài không tốt, ở lại vương phủ đi, hôm nay chẳng qua hoàng thượng muốn truyền xuống đối kết quả xử lý cuối cùng của muội muội thân thiếp, không có chuyện lớn gì đâu, hoàng thượng cho triệu thân thiếp tiến cung chỉ đơn giản là thông báo thân thiếp một tiếng, thế tử gia ngài cứ an tâm ở lại vương phủ được rồi.”

“Khụ khụ, ái phi đây là đang đau lòng bán thế tử ư?” Quân Mặc Thần giống như lơ đãng hỏi han, kỳ thật trong lòng hắn mang theo chờ mong hỏi Vân Thanh Nhiễm vấn đề này.

Vân Thanh Nhiễm đối với việc Quân Mặc Thần hỏi ra vấn đề này thì cảm thấy không còn gì để nói, nàng quan tâm hắn một chút cũng không có gì không đúng, cách mạng hữu nghị của bọn họ trời đất chứng giám! Nhưng giới hạn ở hữu nghị, không hề liên quan đến tình cảm vợ chồng.

“Quên đi, nếu người muốn đi, thì cùng đi với ta, ta cũng không ngăn cản người.”

“Khụ khụ, ái phi nói như vậy, bản thế tử rất tổn thương.”

“Quân Mặc Thần!” Hắn một vừa hai phải thôi chứ! Lần đầu tiên nàng chứng kiến có người bị tổn thương tâm hồn thì trên mặt vẫn cười đầy.

“Khụ khụ, ái phi, thân là phi tử của bản thế tử thì không thể gọi thẳng tọc danh bản thế tử được.” Quân Mặc Thần cố ý cường điệu, kỳ thật hắn càng thích Vân Thanh Nhiễm gọi thẳng tên của hắn, mà không phải xưng hô xa cách với hắn là thế tử gia, còn nàng tự xưng là thân thiếp.

“Người còn nói lời vô ích thì ta sẽ bị muện cho coi.” Hoàng thượng triệu đến mà đi muộn thì so với việc đến muộn lúc làm việc sẽ càng thêm nghiêm trọng hơn nhỉ?

Quân Mặc Thần cười yếu ớt một chút, hắn cực kỳ yêu khuôn mặt nhỏ nhắn mang chút buồn bực của nàng.

Sau khi Quân Mặc Thần sai hạ nhân chuẩn bị một phen thì cùng Vân Thanh Nhiễm một đường tiến cung.

Trong đại điện, phía trên nhất là hoàng thượng Dạ Hoảng Nghị cao cao tại thượng, người ngồi ở bên cạnh hoàng thượng là thái hậu nương nương, so với đêm hôm đó, thần sắc hôm nay của thái hậu tốt hơn rất nhiều.

Mà người quỳ ở đại điện đối diện là Vân Yên Nhiên, cách một ngày, gặp lại Vân Yên Nhiên, chỉ cảm thấy đã là một bộ dáng khác rồi, trên mặt của nàng ta không còn hào quang cùng kiêu ngạo ngày xưa, tóc có chút hỗn độn, còn có một cọng rom cắm ở bên trước, lúc vào ngục quần áo vẫn trắng tinh, hiện giờ đã trắng đen loang lổ.

Bộ dáng này của Vân Yên Nhiên, đâu còn nửa phần bộ dạng đại mỹ nhân nhất nhì kinh thành ngày xưa nữa?

Một trong đương sự làm chuyện này là Dạ Minh Uyên đứng ở bên người Vân Yên Nhiên, sắc mặt của hắn cũng không dễ nhìn, chuyện này hắn cũng coi như là người bị hại từ đầu đến đuôi.

Ở đại điện bên cạnh, theo thứ tự là Vân Viễn Hằng, Vân Tử Hy, cùng với Thác Bạt Kỳ và Thác Bạt Yến từ Đãng Ngụy tới. Vân Viễn Hằng thoát nhìn có chút khẩn trương, không giống vẻ bình tĩnh ngày trước, lúc Vân Tử Hy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm thì gật đầu chào nàng.

Hôm nay phu nhân Vân Viễn Hằng chưa tới, ở hoàng triều Thịnh Vinh, chính thể của thần tử dưới tình huống nhất định thì có tư cách ra vào đại điện, nói thì dụ như hiện tại.

Mẫu thân Vân Thanh Nhiễm là tự mình không muốn tới, Vân Viễn Hằng cũng sợ phu nhân của mình không chịu nổi nên không đi bà đến.

Vân Thanh Nhiễm thấy tình huống này, trầm nghĩ, thật đúng là đã tới muộn, không có biện pháp, đồng hành cùng Quân Mặc Thần, xe ngựa nhất định phải đi chậm bằng không Quân Mặc Thần sẽ không thoải mái.

“Khụ khụ khụ, thần tham kiến hoàng thượng, tham kiến thái hậu nương nương.” Quân Mặc Thần mang theo Vân Thanh Nhiễm hành lễ với hoàng thượng cùng thái hậu.

Hoàng thượng cũng không trách cứ Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm đến muộn, bởi vì hoàng thượng cũng biết tình huống của Quân Mặc Thần.

“Ái khanh hãy bình thân, trẫm đang tiến hành xét hỏi lần cuối đối với công chúa Yên Nhiên, ái khanh ở một bên lắng nghe là được rồi.” Thái độ của hoàng thượng đối với Quân Mặc Thần luôn rất tốt.

“Tạ hoàng thượng.” Quân Mặc Thần dẫn Vân Thanh Nhiễm đến một bên dự thính.

“Người đâu, ban thường ghé ngồi cho thế tử gia.” Hoàng thượng lại nói.

Đãi ngộ của thế tử gia chính là vô cùng tốt, người khác đều đứng, mà thế tử gia lại có thể ngồi.

Chỗ ngồi của Quân Mặc Thần được đặt ở khoảng cách gần vị trí của hoàng đế, Vân Thanh Nhiễm đứng ở bên tay trái Quân Mặc Thần, Vân Viễn Hằng thì lại ở bên trái Vân Thanh Nhiễm.

Vân Viễn Hằng còn cách Vân Thanh Nhiễm thấp giọng hỏi Quân Mặc Thần, “Thế tử gia, điểm tâm kia ngài đã đưa tiểu nhi rồi chứ?” Vân Viễn Hằng lại một lần nữa hướng Quân Mặc Thần xác nhận, hi vọng có được câu trả lời khẳng định, sợ sự tình không được làm thỏa đáng.

Hiện ở trong lòng ông vẫn rất không yên.

“Ừ, đưa rồi.” Trên mặt Quân Mặc Thần không có biểu tình đặc thù gì, rất bình tĩnh trả lời vấn đề của Vân Viễn Hằng.

Tầng đá trong lòng Vân Viễn Hằng xem như hoàn toàn rơi xuống, nếu như ông ta biết Quân Mặc Thần mặc dù có đưa điểm tâm vào, nhưng không thật sự cho Vân Yên Nhiên thưởng thức, còn ở ngay trước mặt Vân Yên Nhiên phá hủy chúng, đây cũng chính là nguyên nhân mà giờ phút này Vân Yên Nhiên tuyệt vọng như vậy.

“Công chúa Yên Nhiên, đêm qua trình ngày ấy người sử dụng Y Lan Y Lan thế nào, dụ dỗ Cửu hoàng tử ra sao nói rõ ràng tất cả ra, nếu có nửa lời nói dối, trẫm không chỉ truy cứu trách nhiệm của người, cha mẹ người cũng phải gánh chịu trách nhiệm liên quan tương ứng!” Giọng nói hoàng thượng hùng hậu mạnh mẽ, lộ ra uy nghiêm vô thượng.

Lời hoàng thượng nói khiến thân mình Vân Yên Nhiên không tự chủ co rúm lại một chút, nàng ta dùng thanh âm run rẩy trả lời vấn đề của hoàng thượng, “Hồi, hồi hoàng thượng, ngày đó ta ta, ta...”

Vân Yên Nhiên không biết phải trả lời hoàng thượng thế nào, vừa mở miệng đã không nhận được run rẩy, nàng không muốn nói, cũng không dám nói...

“Người không nói, để ai gia thay người nói,” Thanh âm thái hậu lạnh lùng nói, “Ngày ấy người thừa dịp thủ vệ điện Tử Ngọc không chú ý, mang theo Y Lan Y Lan mà trước đó người đã chuẩn bị tốt chạy vào điện Lăng Vân, lên vào tẩm cung Cửu hoàng tử, hơn nữa ở trong tẩm cung Cửu hoàng tử đốt Y Lan Y Lan lên, lúc Cửu hoàng tử say rượu quay về tẩm cung nghỉ ngơi thì hít vào Y Lan Y Lan tràn ngập trong phòng, gian kế của người đã thực hiện được, có phải hay không?”

Thanh âm của thái hậu càng ngày càng lạnh, càng ngày càng rét, cơ hồ khiến không khí cả đại điện đều ngưng kết.

Vân Yên Nhiên vốn đã rất sợ, nghe thái hậu nói xong, nàng ta lại càng sợ tới mức ngắt tại đường trường.

Thái hậu nói rất đúng sự thật, ai cũng không có cách nào phản bác, cho dù Vân Yên Nhiên ngắt đi cũng không thay đổi được sự thật này.

“Hoàng thượng, chuyện này không cần thẩm tra lại, công chúa Yên Nhiên tự tiện sử dụng cấm thuốc trong cung, đầu độc hoàng tử, dụ dỗ hoàng tử cùng nàng ta làm chuyện sai lầm, nên luận tội xử phạt!” Thái hậu ngoan lệ nói.

Đúng lúc này, Vân Viễn Hằng đứng ra, “Khởi bẩm hoàng thượng, khởi bẩm thái hậu nương nương, tiểu nữ lần này phạm phải sai lầm lớn, thần xấu hổ vạn phần, không dám thỉnh cầu hoàng thượng cùng thái hậu tha thứ tiểu nữ, nhưng mà...” Vân Viễn Hằng dừng một chút, đau lòng nhìn thoáng qua Vân Yên Nhiên té xỉu ở trên sàn nhà lạnh lẽo của đại điện, “Tuy nói tiểu nữ cùng Cửu điện hạ vào lúc Cửu điện hạ không thanh tỉnh... Chỉ sợ vạn nhất đã gieo xuống mầm tai họa, việc này...”

Vân Viễn Hằng nói đến nước này cũng đã đủ để hoàng thượng cùng thái hậu hiểu được ý tứ của ông ta.

Nhất thời, sắc mặt thái hậu biến đổi, đích xác, nếu Vân Yên Nhiên thực sự mang thai từ tôn hoàng thất, vậy cũng không thể tùy tiện hạ chi giết được! Lúc trước thái hậu chỉ lo chuyện Y Lan Y Lan cùng việc hòa hoãn với Đàng Ngụy, đều đã quên còn có thể xảy ra sự tình này.

Hiện giờ các hoàng tử của hoàng triều Thịnh Vinh đều đã trưởng thành, nhưng bất kể là đã đại hôn lấy chánh phi hay chưa, đến nay cũng chưa ai vì hoàng triều Thịnh Vinh sinh hạ tử tôn, khiến thái hậu cùng hoàng thượng rất sốt ruột.

Nếu thật sự mang thai, đứa nhỏ này không thể không cần!

Mà hiện giờ sự tình vừa mới qua đi không bao lâu, cho dù tuyên thái y cũng không xem ra cái gì.

Vậy nên làm thế nào cho phải?

Hoàng thượng cùng thái hậu đều bởi vì việc này mà dao động.

Hoàng thượng cân nhắc một lúc lâu sau, “Hành vi phạm tội lần này của công chúa Yên Nhiên là thật, luận tội xử phạt, nhưng niệm tình Vân Khanh gia ra sức vì nước lao khổ công cao, miễn tử tội cho công chúa Yên Nhiên, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, kể từ hôm nay công chúa Yên Nhiên bỏ danh hào công chúa, biếm làm bình dân, cho vào tông miếu xuất gia làm ni, chung thân không được rời khỏi tông miếu một bước, cả đời làm bạn trước thanh đèn cô Phật, cầu phúc cho hoàng triều Thịnh Vinh ta.”

Nghe vậy tâm Vân Viễn Hằng thoáng trấn an một chút, ít nhất mạng là bảo toàn, chỉ cần lúc Yên Nhiên ở tông miếu xuất hiện dấu hiệu mang thai, hoàng thượng cùng thái hậu sẽ đón con bé hồi cung dưỡng thai, ông cũng có lý do gặp lại Yên Nhiên, đến lúc đó hết thấy lại bản bạc kỹ hơn.

Hoàng thượng nhìn thoáng qua Vân Yên Nhiên còn hôn mê ở trên đại điện, nói: “Người đâu, tuyên thái y, chẩn trị cho Vân Yên Nhiên.” Cứ nằm ở trên mặt đất lạnh lẽo như vậy, cho dù có thể có hài tử thì cũng không còn.

Thái y đến, bắt mạch cho Vân Yên Nhiên, kỳ thật Vân Yên Nhiên chỉ bị dọa bất tỉnh, thái y bấm nhân trung của Vân Yên Nhiên, lại cho Vân Yên Nhiên ngửi được vật gay mũi, nàng ta rất nhanh đã tỉnh lại.

“Khởi bẩm hoàng thượng, bệnh của Vân Tam tiểu thư đã không còn đáng ngại,” Thái y hướng Hoàng thượng bẩm báo, “Nhưng mới vừa rồi lúc thần bắt mạch cho Vân Tam tiểu thư đã phát hiện một chuyện rất kỳ quái, không biết có nên nói hay không.”

“Cứ nói đừng ngại.” Hoàng thượng rất tò mò chuyện thái y nói kỳ quái là cái gì.

“Trước kia Vân Tam tiểu thư dường như có dùng một ít dược vật tuyệt diệu, trong vòng vài năm tới Vân Tam tiểu thư cũng khó có khả năng sinh dục, dược vật này bình thường được những phụ nhân có tuổi sử dụng, thần không rõ vì sao Vân Tam tiểu thư sẽ dùng dược vật như thế.”

Loại dược vật này hậu phi trong cung cũng có người dùng qua, thái y cũng từng cấp một ít cho cung phi lớn tuổi đã có con nói dối dùng loại này thuốc, cho nên rất khẳng định.

Nữ nhân một khi đã lớn tuổi còn sinh dục thì vô cùng nguy hiểm, nữ nhân lớn tuổi sinh đẻ cùng với việc gặp Diêm Vương chỉ cách một tầng sa mỏng mà thôi.

Lời nói của thái y đã ngoài dự liệu của mọi người, trừ bỏ Vân Thanh Nhiễm.

Ngay cả Vân Viễn Hằng cũng choáng váng, tại sao có thể như vậy? Yên Nhiên của ông khi nào thì dùng dược vật tuyệt diệu chứ? Cứ như vậy chẳng phải là toàn bộ mọi chuyện đều bị ngâm bọt nước cả sao? Cho dù là hoàng thượng miêng vàng lời ngọc không sửa đổi xử phạt với Vân Yên Nhiên, vậy Vân Yên Nhiên cũng nhất định không có cơ hội rời khỏi tông miếu! Hết thấy đều xong rồi!

Quân Mặc Thần nhìn thoáng qua Vân Thanh Nhiễm đứng ở bên cạnh hắn, trong ánh mắt mang theo ý vị tìm tòi nghiên cứu, tựa hồ như đang nói, là nàng làm, đúng không?

Vân Thanh Nhiễm khẽ cười với Quân Mặc Thần, không hề phủ nhận.

Quân Mặc Thần cũng cười theo, hắn cười rất mỏng cũng rất nhanh, chỉ chớp mắt lại thu vào, cũng không biết hắn rốt cuộc đang cao hứng cái gì.

Bên kia Vân Yên Nhiên vừa mới tỉnh lại, nghe được lời nói của thái y lại như gặp sấm sét giữa trời quang, một lần nữa ngã đi.

“Thôi thôi, người đâu, mang Vân Yên Nhiên đi!” Hoàng thượng chỉ cảm thấy đau đầu nhức óc, không muốn lại nhìn thấy Vân Yên Nhiên.

Vân Viễn Hằng tro mắt nhìn Vân Yên Nhiên bị hai thị vệ mang ra khỏi đại điện, tâm như bị đao cứa, nhưng ông lại không có cách nào, không có cách nào đi cứu con bé.

Vân Viễn Hằng lập tức hừ thoát, đã không còn khí lực, cũng không có tâm tình, ông lui trở lại một bên, Vân Từ Hy đỡ ông, phòng ngừa ông té xỉu.

Sau khi Vân Yên Nhiên bị mang đi, Thác Bạt Kỳ đứng ra nói chuyện, “Khởi bẩm hoàng thượng, không biết chuyện hòa thân giữa quý quốc cùng Đàng Ngụy ta còn giữ lời hay không?”

Hai ngày này, Thác Bạt Kỳ cùng Thác Bạt Yến đã biết Vân Yên Nhiên cũng không phải là công chúa thật sự, vì danh dự hoàng thất, hoàng thượng báo cho hai người chân tướng sự tình, cũng hứa hẹn nguyện ý bồi thường.

“Tự nhiên là giữ lời.” Về chuyện Vân Yên Nhiên không phải công chúa thực bị vạch trần, hoàng thượng hổ thẹn trong lòng, chỉ cần Đãng Ngụy đưa ra yêu cầu hợp lý, hoàng thượng đều sẽ nhận.

“Nếu công chúa quý quốc không thể đến Đãng Ngụy ta, không bằng để Yến công chúa của Đãng Ngụy ta giả cho thế tử gia các người, không biết hoàng thượng có đồng ý hay không?” Thác Bạt Kỳ nói.

Khó có được Thác Bạt Kỳ nguyện ý nói yêu cầu, còn là yêu cầu không quá phận, hoàng thượng tự nhiên là cao hứng, nếu như đối phương nói muốn ông đem công chúa chân chính giả đi, ông cũng không có cách nào cự tuyệt, có điều như vậy ông ngược lại sẽ rất đau lòng, công chúa Thiên Duyệt chính là nữ nhi bảo bối duy nhất của ông và hoàng hậu.

“Không biết Yến công chúa coi trọng vị thế tử nào?” Hoàng thượng mặt rỗng hoà nhả, kiên nhẫn dò hỏi.

“Muội muội của bốn hoàng tử muốn giả không phải ai khác, chính là vị thế tử gia bên này, thế tử Quân Mặc Thần của phủ Trấn Nam Vương.” Thác Bạt Kỳ chỉ vào Quân Mặc Thần ở một bên nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Thế tử gia không chịu nổi sức ép

Một câu của Thác Bạt Kỳ thành công khiến Quân Mặc Thần trở thành tiêu điểm toàn trường.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ thầm, lúc này cho dù là thế tử gia có muốn, nàng cũng không thể đồng ý, đây là loại điển hình thích chơi xấu, lúc trước tỷ thí với nàng cũng đã thua rồi, hiện giờ lại còn đối biện pháp đến bất thể tử gia thú nàng ta, coi Vân Thanh Nhiễm nàng là người chết à?

Vân Thanh Nhiễm nhếch khóe miệng, không chút chần chừ đứng dậy, “Khải tấu hoàng thượng, thần thiếp không đồng ý.”

Thác Bạt Kỳ vừa mới mở miệng, hoàng thượng cũng không nói gì, Vân Thanh Nhiễm đã đứng ra trước.

“Thế tử phi, hiện tại cũng không tới phiên ngươi nói chuyện chứ?” Thác Bạt Yến đặc ý mở miệng, nàng cũng không tin, chuyện hai nước bang giao một thế tử phi nhỏ nhỏ như nàng ta còn có thể can thiệp, nàng ta chẳng lẽ không biết đây là chuyện giữa hai quốc gia là Đãng Ngụy bọn họ cùng hoàng triều Thịnh Vinh ư?

“À, Yến công chúa vội vã như vậy làm gì? Cứ coi như lập tức đồng ý, ngươi cũng không thể lập tức phủ thêm giá y, nghe Bôn cung nói một chút thì có quan hệ gì đây? Nóng vội ngược lại không ăn nổi đậu hũ nóng đâu.”

Vân Thanh Nhiễm ám chỉ Thác Bạt Yến không biết thẹn vội vã muốn đóng gói bản thân đưa cho Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm lại hướng hoàng thượng nói, “Thần thiếp nói ra suy nghĩ của mình, xin hoàng thượng để thần thiếp đem những lý do của thần thiếp nhất nhất nói ra.”

“Thế tử phi có lời gì cứ nói đừng ngại.” Dạ Minh Uyên đối với Vân Thanh Nhiễm không có thành kiến gì, không cảm thấy nàng là nữ tử đòi hi thì sẽ chán ghét nàng từ tận đáy lòng giống như thái hậu vậy.

“Khởi bẩm hoàng thượng, thế tử gia nạp trắc phi, thần thiếp tự nhiên không có ý kiến, nhưng thần thiếp lo lắng thay thế tử gia, Yến công chúa tuổi trẻ xinh đẹp, sức sống tỏa ra bốn phía, nhiệt tình tràn trề, trời sanh tính tình tiêu sái, lại am hiểu cười ngạ bán cung, thế lực rất tốt, tràn ngập thanh xuân tình thần phấn chấn, thần thiếp là sợ... thế tử gia thân mình hư nhược, không chịu nổi sức ép, thế tử gia nói có phải không?”

Vân Thanh Nhiễm quay đầu lại liếc mắt nhìn Quân Mặc Thần một cái, trong mắt mang theo cười, trong cười mang theo ý vị uy hiếp, ngươi dám nói một chữ không cho ta thử xem?

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần bị hỏi lập tức che miệng ho khan, lấy tay che khóe miệng để người khác không nhìn tới cái nơi đang khẽ giương lên đó, “Khụ khụ, ái phi nói rất đúng, ái phi nói rất đúng...”

Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm bốn mắt nhìn nhau, Vân Thanh Nhiễm dường như từ bên trong đôi mắt của hắn thấy được hắn đang không nhịn được cười.

Vân Thanh Nhiễm lại quay đầu tiếp tục nói với hoàng thượng, “Thứ hai, thần thiếp vừa mới vào vương phủ còn chưa tới một tháng, thế tử gia đã nạp trắc

phi, làm mất mặt thần thiếp là việc nhỏ, nhưng thần thiếp là do hoàng thượng tứ hôn... thần thiếp sợ...”

Vân Thanh Nhiễm không nói hết, những lời còn lại nếu nói ra toàn bộ thì mặt mũi hoàng thượng cũng không nhận được, ông là vua của một nước, nhất định phải lưu lại chút mặt mũi này cho ông.

Tuy nói đạo thánh chỉ tứ hôn đó là Quân Mặc Thần thỉnh cầu, nhưng bất kể thế nào cũng đều là hoàng thượng hạ chỉ, lúc ấy còn nào đến mức cả kinh thành ồn ào huyên náo, trà lâu tửu quán đều nghị luận chuyện hôn sự tốt của Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần mà! Hoàng thượng thế mà lại đem một người điền tứ hôn cho thế tử gia phủ Trấn Nam Vương, chuyện này muốn không trở thành đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu của mọi người cũng khó!

Nhưng hôm nay chỉ chớp mắt hoàng thượng lại ban thưởng một công chúa nước khác cho Quân Mặc Thần, hoặc nhiều hoặc ít có chút ý vị tự sát vào mặt ở bên trong.

Vân Thanh Nhiễm lại tiếp tục nói với hoàng thượng: “Thêm nữa, hai ngày trước, thần thiếp đã từng cùng Yến công chúa tiến hành một cuộc tỷ thí, nếu Yến công chúa thắng, thần thiếp phải nhận lời cho Yến công chúa vào cửa, nếu Yến công chúa bại bởi thần thiếp, thì không thể, kết quả là thần thiếp thắng, chuyện này thái hậu nương nương là nhân chứng.” Vân Thanh Nhiễm nói xong đặc biệt liếc nhìn thái hậu một cái.

Vân Thanh Nhiễm sau khi đồng thời kéo Quân Mặc Thần cùng hoàng thượng xuống nước thì càng phải kéo thái hậu xuống nước theo.

Sắc mặt phượng mâu của thái hậu không còn giận liếc lại Vân Thanh Nhiễm, tuy Vân Thanh Nhiễm nói rất đúng sự thật, nhưng bà không thích bị đề cập đến như vậy, cảm giác có một loại mùi vị bị Vân Thanh Nhiễm lợi dụng.

Dạ Minh Uyên nghe vậy thì làm chứng cho Vân Thanh Nhiễm, “Lúc ấy nhi thần cũng có mặt, có thể chứng minh việc này.”

“Khụ khụ, khụ khụ... Còn có thần...” Quân Mặc Thần đương nhiên muốn ủng hộ Vân Thanh Nhiễm, nàng đang cố gắng không để nữ nhân khác gả cho hần như vậy, hần nhất định phải ủng hộ nàng rồi!

Hoàng thượng sau khi nghe xong lộ vẻ do dự, Vân Thanh Nhiễm nói những câu này là thật, cũng đều có lý, tuy rằng mỗi một điểm dường như đều không phải quá nghiêm trọng, nhưng bị nàng phân tích như vậy, hoàng thượng cũng không thể không lo lắng nhiều một chút.

Tuy nói Đàng Ngụy chịu nhượng bộ là chuyện tốt, nhưng cũng không thể bởi vậy mà không lo lắng những lời mà Vân Thanh Nhiễm nói.

Dạ Hoàng Nghị cân nhắc ở trong lòng.

Đang ở phía sau, Vân Từ Hy đứng dậy.

“Khởi bẩm hoàng thượng, thần khấn cầu hoàng thượng tứ hôn Yến công chúa cho thần, thần ở biên ải nhiều năm, rất thích nữ tử nhiệt tình tiêu sái, lần đầu nhìn thấy Yến công chúa đã ái mộ nàng, mong hoàng thượng thành toàn.”

“Hy Nhi, con khi nào thì...” Vân Viễn Hằng nghe vậy có chút kinh ngạc, ông không biết nhi tử của mình gieo xuống rễ tình với Yến công chúa từ khi nào, lúc trước không hề thấy dấu hiệu!

“Phụ thân, con gạ cha là con là không đúng, con cho rằng mình cùng Yến công chúa không có duyên phận này, không ngờ hôm nay nghe Kỳ hoàng tử nói nguyện ý gả Yến công chúa đến đây, thần bỗng nhiên thấy có hi vọng, cho nên cả gan hướng Hoàng thượng thỉnh chỉ tứ hôn.” Vân Từ Hy mặt không chút thay đổi đối đáp lại lời Vân Viễn Hằng.

Vân Viễn Hằng bởi vì chuyện của Vân Yên Nhiên đã cảm thấy hết sức mệt mỏi, hiện giờ Vân Từ Hy lại tới tham gia một chân, khiến cho ông nhất thời cảm giác mình già hơn rất nhiều tuổi, thôi thôi, nhi tử lớn rồi, không thể cứ theo nó quan tâm mãi, huống chi vị Yến công chúa Đàng Ngụy này tuy rằng có chút ngang ngược, nhưng đầu gối cũng là công chúa của một nước đối với Vân gia bọn họ mà nói cũng rất tốt.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Vân Từ Hy đứng ở bên cạnh nàng, Vân Từ Hy đã có ý tránh ánh mắt Vân Thanh Nhiễm, không ngừng đầu nhìn nàng.

Quân Mặc Thần ở một bên ánh mắt sâu thẳm nhìn Vân Từ Hy, tựa hồ đang tính toán cái gì, ngón tay của hần chậm rãi vẽ vài vòng ở trên tay vịn xe lăn, mỗi khi hần tự hỏi vấn đề hần đều làm động tác nhỏ này.

Hoàng thượng vốn còn lo phải đối sang ai, mấy vị Vương gia thế tử khác hoặc là đã thú thê, hoặc là tuổi còn nhỏ, hoặc là trong kinh thành thanh danh không tốt lắm, khiến cho ông rất khó lựa chọn.

Vân Từ Hy ngược lại tự mình đứng dậy, Vân Từ Hy này là con của Vân Viễn Hằng, lại là đại tướng trong quân, lần này Vân Từ Hy điều nhiệm quay về kinh ông vốn đã nghĩ phải phong cho hần làm quan, luận thân phận địa vị cũng không tính là kém, phối với một công chúa man di cũng đủ rồi, huống chi lại là chính bản thân hần nói ái mộ Thác Bạt Yên, vừa vặn cho người làm hoàng đế ông đây một cái bạc thang.

“Được, được! Phần tình nghĩa này của Vân khanh gia đúng là đáng quý, Yến công chúa được một giai tế cũng coi như là lương duyên trời cho, trầm lại há có thể không đồng ý sao?” Dạ Hoàng Nghị rất vui mừng nói, sau đó hỏi ngược lại Thác Bạt Kỳ, “Kỳ hoàng tử cảm thấy thế nào?”

Hoàng thượng tự mình nhận lời trước còn hỏi lại Thác Bạt Kỳ.

Thác Bạt Kỳ so với Thác Bạt Yên thì biết đúng mực hơn, hoàng thượng đã tự mình đồng ý trước còn hỏi lại hần, nói trắng ra là đã quyết định rồi, hỏi

Thác Bạt Kỳ cũng chỉ là làm bộ mà thôi, nếu Thác Bạt Kỳ còn cự tuyệt chính là lật bỏ ý tứ hoàng thượng, không đem hoàng thượng để vào mắt.

Thác Bạt Kỳ nhìn nhìn Vân Từ Hy, tuần tú lịch sự, con trai Thừa tướng, đại tướng trong quân, phối với muội muội của hán đích xác xem như xứng đôi.

Lần này cái gọi là hòa thân, mặc dù là do Dạ Hoàng Nghi nói ra, nhưng Đảng Ngụy bọn họ đã thể hiện là thấp hơn người một đoạn, trước khi hán đi phụ hoàng đã công đạo mãi, bất kể như thế nào, nhất định phải làm cho sự tình hoàn thành, không được sai sót, ít nhất ở ngoài mặt phải cùng hoàng triều Thịnh Vinh giao hảo, bằng không náo đến Dạ Hoàng Nghi, đại quân áp sát, Đảng Ngụy bọn họ cũng chỉ có thể dựa vào ưu thế địa lý mà kéo dài hơi tàn thôi.

“Toàn bộ hết thảy xin nghe hoàng thượng an bài.” Thác Bạt Kỳ đáp ứng.

Thác Bạt Yến lại mặc kệ, người nàng trúng ý là Quân Mặc Thần, không phải Vân Từ Hy, vì sao phải gả cho Vân Từ Hy.

“Ta không muốn, người ta muốn gả là thế tử gia chứ không phải người nam nhân này!” Thác Bạt Yến luôn tự cao kiêu ngạo, cho dù là ở trước mặt hoàng đế Dạ Hoàng Nghi cũng không ngoại lệ.

Thác Bạt Yến thật sự là có đủ tuý hứng cũng có đủ không biết điều, nàng ta cho rằng mình là ai? Nếu thực lực của một nước như Đảng Ngụy lớn hơn hoàng triều Thịnh Vinh, như vậy lời mà nàng ta nói hôm nay còn có chút hiệu lực, nhưng mà sự thật lại tương phản, thực lực của hoàng triều Thịnh Vinh mạnh hơn tiểu quốc như Đảng Ngụy rất nhiều, còn không tới phiên một công chúa man di như nàng ta ra yêu cầu với Dạ Hoàng Nghi!

“Không được tuý hứng!” Thác Bạt Kỳ trừng mắt nhìn Thác Bạt Yến, không cho nàng ta xằng bậy.

“Muội không đáp ứng, muội muốn đi về tìm phụ hoàng mẫu hậu!” Thác Bạt Yến tức giận nói với Thác Bạt Kỳ, hoàng huynh một chút cũng không đau nàng, không phải huynh ấy đã đáp ứng nàng để nàng gả cho Quân Mặc Thần à, sạp có thể dễ dàng lật lọng như vậy!

“Trước khi xuất môn phụ hoàng đã công đạo, do ta toàn quyền làm chủ, không thể theo muội hồ nháo!” Thác Bạt Kỳ tuy rằng cảm tình với Thác Bạt Yến không tệ, nhưng so với an nguy của Đảng Ngụy càng thêm trọng yếu, hán chỉ có thể hy sinh Thác Bạt Yến.

Đây là lần đầu tiên Thác Bạt Kỳ dùng khẩu khí hung dữ như vậy nói chuyện với Thác Bạt Yến.

Thác Bạt Yến bị ánh mắt lạnh thấu xương của Thác Bạt Kỳ dọa sợ, lời phản bác muốn nói ra khỏi miệng lại lần nữa nuốt trở về.

Hoàng thượng rèn sắt khi còn nóng, “Truyền ý chỉ trầm, nay sắc phong Vân Từ Hy làm Cẩm Y Hầu, ban thưởng một tòa dinh thự, cũng tứ hôn cho Yến công chúa Đảng Ngụy, chờ đợi Khâm Thiên Giám chọn ngày đại hôn.”

Hoàng thượng vốn định phong Vân Từ Hy sau khi hồi kinh một vị trí Đô Thống, nhưng hiện giờ để cho hán làm Cẩm Y Hầu, như vậy Thác Bạt Yến cũng thành phu nhân Hầu gia, xem như cho Đảng Ngụy mặt mũi.

Có điều Cẩm Y Hầu cùng Đô Thống còn có một khác biệt lớn, Đô Thống có quyền lợi điều động binh mã, Cẩm Y Hầu không có, hoàng thượng chỉ sợ là không muốn Vân Từ Hy thành thân với công chúa Đảng Ngụy còn tay cầm binh quyền.

“Tạ chủ long ân.” Vân Từ Hy lĩnh chỉ tạ ơn.

Trên mặt của hán thủy chung không có biểu cảm gì, theo lý thuyết nếu hán ngưỡng mộ Thác Bạt Yến trong lòng, thì giờ phút này hán phải thật cao hứng mới phải, nhưng mà hán không có.

“Ái phi cảm thấy lời Vân thiếu tướng quân nói hôm nay có thật không?” Trên đường trở về, trên xe ngựa, Quân Mặc Thần hỏi Vân Thanh Nhiễm.

“Cái gì?”

“Hán nói hán ái mộ Thác Bạt Yến một đời, ái phi cảm thấy là thật hay giả?”

“Giả.” Vấn đề này nghĩ cũng không cần phải nghĩ.

“A? Vì sao ái phi khẳng định như vậy?”

Vân Thanh Nhiễm không biết Quân Mặc Thần đang thử thăm dò cái gì, nàng chỉ biết là bộ dáng kia của ca ca nàng không giống như chiếm được người thương, trái lại giống như là vì hoàn thành nhiệm vụ vậy, cho nên nàng rất khẳng định Vân Từ Hy không thật sự ái mộ Thác Bạt Yến.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Ái phi quên mang theo bản thể tử

“Trực giác.” Vân Thanh Nhiễm nói.

Trực giác ư?

Quân Mặc Thần âm thầm cười, không phản bác Vân Thanh Nhiễm, cũng không hoàn toàn đồng ý.

Quân Mặc Thần duỗi tay đặt tay Vân Thanh Nhiễm lên trên tay mình, bỗng nói với Vân Thanh Nhiễm, “Lúc có chuyện gì cần ta thì phải sớm mở miệng, chúng ta là phu thê, ít nhất trước khi ta chết thì điểm này sẽ không thay đổi.”

Ngón tay thon dài ở trên bàn tay mềm mại nhỏ xinh chậm rãi vuốt ve, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy trên tay hơi ngứa, muốn rút lại, Quân Mặc Thần cầm tay nàng không buông, không để nàng thu về.

Vân Thanh Nhiễm nhìn Quân Mặc Thần, lại thấy hắn đã nhắm lại hai mắt của mình, bộ dáng thoát nhìn giống như đã ngủ, có điều từ hành động hắn cầm lấy tay nàng, hiển nhiên hắn còn chưa ngủ.

Khuôn mặt lúc ngủ của hắn rất an tường, giống như một pho tượng Bạch Ngọc đã phủ bụi trăm năm. Lúc này thoát nhìn hắn cũng trầm tĩnh hơn nhiều.

Kỳ thật Quân Mặc Thần chỉ đơn thuần nhắm hai mắt, nội tâm cũng không bình tĩnh đến vậy, hắn phát hiện mình thế nhưng lại trở nên sợ hãi cái chết, đã bao lâu? Hắn nhớ rõ bản thân đã xem nhẹ cái chết từ rất lâu rồi, một người từ khi vừa ra đời đã bị phán định mất sớm lúc trưởng niên, là thói quen, cũng đã tiếp nhận.

Hắn không biết mình có thể sống tới khi nào, cũng không thèm để ý một ngày nào đó mình nhắm mắt lại rồi cuối cùng sẽ không tỉnh lại nữa. Cho nên cũng không sao cả.

Phụ vương cùng mẫu phi của hắn tuy sẽ thương tâm, nhưng bọn họ vẫn còn có nhau, mẫu thân sẽ khóc, nhưng có phụ thân bên cạnh, bà có thể cố gắng đối mặt, phụ thân sẽ khổ sở, nhưng vì mẫu thân, ông sẽ giả vờ thực kiên cường.

Nhưng gần đây, hắn lại có chút không muốn chết, chỉ cần hắn không chết, nàng sẽ không thể rời khỏi hắn. Quân Mặc Thần cảm thấy từ lúc hắn gặp gỡ nàng lý trí của hắn rất dễ dàng chạy mất.

Hoàng thượng hạ thánh chỉ xuống, Khâm Thiên Giám lập tức chọn ngày, mười lăm tháng này, đúng là ngày hoàng đạo, trên nửa năm nay thì ngày này là đẹp nhất rồi.

Kỳ thật chọn tới chọn lui, cũng chính là ngày Vân Yên Nhiên xuất giá đến Đàng Ngụy được định ra từ trước, đã sớm chọn ra được ngày lành.

Bởi vì Thác Bạt Kỳ còn muốn gấp gấp trở về phục mệnh với phụ hoàng hắn, hôn sự này quá vội vàng về thời gian. Khâm Thiên Giám nhiều khi cũng nhìn tình huống nói chuyện, hoàng thượng muốn nói ngày mai là một ngày lành, cho dù ngày mai có mọi sự không hợp, bọn họ cũng chỉ có thể dùng một cái sọt vuông rồi nói nó hình tròn.

Tuy nói thời gian gấp gáp, phương diện lễ tiết một thứ cũng đều rất nghiêm túc, thứ nhất vốn định gả Vân Yên Nhiên đi, đương nhiên đã chuẩn bị tốt để xuất giá, hiện giờ chẳng qua là thay đổi nhân vật thay đổi hình thức. Thứ hai chuyện này là hoàng thượng đuổi lý trước, về phương diện hôn lễ này đương nhiên không thể gián lược, ông cho Thác Bạt Yến xuất giá từ hoàng cung, hết thảy đều dựa theo công chúa ruột thịt của hắn mà phô trương xử lý.

Thời gian vội vàng, phủ đệ Vân Tử Hy chưa thi công xong, cho nên hôn lễ vẫn cử hành ở Vân phủ.

Bên Vân phủ ngược lại loạn thành một đoàn, chuyện Vân Yên Nhiên xuất giá khiến Vân Trần thị giận dữ công tâm, tức thì ngắt đi, sau khi tỉnh lại tình thần cũng không tốt, nào còn lòng dạ để xử lý hôn sự?

Nghe nói Vân Trần thị tuy đã tỉnh lại, nhưng cả ngày đều ồn ào muốn gặp Vân Yên Nhiên, Vân Viễn Hằng không đồng ý bà ta, bà ta liền vừa khóc vừa náo, mãi đến khi một mối ngủ thiếp đi mới an tĩnh.

Vân Viễn Hằng vốn đã đủ phiền lòng, Vân Trần thị còn không chút thông cảm cho ông, chỉ biết làm ầm ĩ.

Vân phủ hiện giờ phải làm một hôn lễ trọng đại như vậy, lại không có một nữ chủ nhân đương gia, sao có thể thành đây? Vân Viễn Hằng rơi vào đường cùng đành cho người đi mời Vân Thanh Nhiễm.

Mẫu thân bị bệnh, ca ca phải thú thê, lúc này để nữ nhi Vân Thanh Nhiễm đã xuất giá trở về hỗ trợ là chuyện rất hợp tình hợp lý.

Ba nữ nhi của Vân Viễn Hằng, một người tiến cung làm phi, tự nhiên là không thể tùy tiện ra ngoài, quanh năm suốt tháng cũng chỉ có thể gặp mặt một hai lần, một người hiện giờ vào tông miếu, theo lời hoàng thượng, phải luôn làm bạn trước thanh đèn cô Phật.

Còn lại một người có cơ hội gặp mặt nhiều hơn, chỉ là... cô tình lại là người mình không thân nhất.

Hạ nhân Vân phủ đến mời Vân Thanh Nhiễm trở về chủ sự Vân phủ, Vân Thanh Nhiễm nhận lời, để hạ nhân kia đi hỏi phủ trước, mình thu thập đồ xong sẽ đi.

Lục Trúc vừa thu dọn đồ đạc cho Vân Thanh Nhiễm, vừa không nhịn được hỏi Vân Thanh Nhiễm, bởi vì Vân Thanh Nhiễm là một chủ tử hiền hoà cũng sẽ không bởi vì hạ nhân lắm miệng mà trách phạt, cho nên trong đầu Lục Trúc có lời nào cũng sẽ dám nói với Vân Thanh Nhiễm.

“Tiểu thư, người thật sự muốn về Vân phủ ư?” Nghe khẩu khí này của Lục Trúc ngược lại cực kỳ không muốn, “Tuy nói phu nhân bị bệnh, Đại công tử lại muốn thành thân, để cho tiểu thư đã xuất giá hồi phủ thu xếp là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng mà...”

Hợp tình lý là hợp tình lý, nhưng trong đầu vẫn gát bó.

“Vân phủ cũng không phải đầm rồng hang hổ, sợ cái gì, chúng ta có thể từ bên trong đi ra, còn sợ bước vào lần nữa à?” Đáy mắt Vân Thanh Nhiễm mang ý cười, cũng không chút để ý, Vân Viễn Hằng còn có thể đối với nàng thế nào? Cho dù ông ta dám, nàng cũng tuyệt đối có thể bóp chết nó từ trong trứng nước!

“Đúng ha, có tiểu thư ở đây, ta sẽ không cần lo lắng!” Lục Trúc nghe vậy yên tâm hơn, “Đúng rồi, cần báo cho thế tử gia không? Lần này đi Vân phủ, chỉ sợ là phải ở đến trước đại hôn của Đại công tử...”

Lục Trúc vừa nói như thế, Vân Thanh Nhiễm đã nghĩ, vậy hẳn nên đánh tiếng với Quân Mặc Thần, bằng không rất không lễ phép.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Số lần Quân Mặc Thần đến phòng Vân Thanh Nhiễm bắt tri bắt giác đã gia tăng rồi.

Xe lăn của hắn ở bên ngoài vừa mới bị ánh mặt trời chiếu qua, bởi vậy trên mặt hiem khi thấy được mấy phản ứng đỏ, hồng như vậy so với việc nhẹ thoá chút phần còn nhạt hơn, nhưng đối với thế tử gia mà nói, đã là rất khó được.

“Khụ khụ khụ... Nghe nói ái phi muốn về Vân phủ ư?” Quân Mặc Thần dùng giọng điệu trần thuật nói những lời này, ngữ điệu bình thản, không có bất kỳ phập phồng nào, đây là giọng điệu nói chuyện nhất quán của hắn.

“Người cũng nghe được, phải biết cũng đều biết cả rồi.” Vân Thanh Nhiễm nghĩ, nam nhân này à... bản lãnh biết rõ còn cố hỏi lại nâng cao một tầng.

“Còn có một việc bản thế tử vẫn không biết.” Quân Mặc Thần tự đẩy bánh xe lăn mà mình đang ngồi tiến lên, cẩn thận nhìn xem Lục Trúc đóng gói hành lý cho Vân Thanh Nhiễm, nhìn thật lâu, gần như là đem mỗi một đồ vật bên trong đều xem xét mấy lần.

Thật sự là nhìn rất lâu, tất cả mọi người đều hoài nghi Quân Mặc Thần có phải đột nhiên đối với mấy thứ như yếm của nữ nhi gia sinh ra hứng thú lớn lao hay không.

Sau đó, chỉ nghe Quân Mặc Thần như có suy nghĩ gì nói với Vân Thanh Nhiễm: “Ái phi, nàng còn mang thiếu một thứ.”

Vân Thanh Nhiễm chỉ chỉ Lục Trúc, “Do Lục Trúc nhà ta phụ trách, còn thiếu cái gì thì người nói với nàng là được.”

“Đúng đó thế tử gia, trong hành lý này của tiểu thư còn thiếu cái gì, ngài nói, nô tì lập tức đi mua thêm.” Lục Trúc vội hỏi, sợ mình thật sự mang thiếu cái gì, không làm tròn bổn phận.

“Bản thế tử.” Quân Mặc Thần nói. :))

Sau khi hắn nói xong ba chữ kia, Lục Trúc hậu tri hậu giác tưởng rằng hắn còn chưa nói xong, chờ hắn nói tiếp, kết quả phát hiện câu nói này của Quân Mặc Thần tổng cộng cũng chỉ có ba chữ đó.

“Mang thiếu rồi.” Quân Mặc Thần lại khó có khi hưng trí bổ sung một câu.

Quân Kiệt vốn định quay về trong phòng Quân Mặc Thần cầm áo choàng sang cho hắn, chuẩn bị trước, vạn nhất gia bọn họ cùng thế tử phi trò chuyện đến quên thời gian, mặt trời xuống núi sẽ dễ cảm lạnh, đang định bước chân vào chợt nghe Quân Mặc Thần nói câu này, chân ngay trên ngưỡng cửa vấp một cái, thiếu chút nữa là ngã sấp xuống, uổng hắn còn có một thân võ công hơn người, thân là thị vệ bên người Quân Mặc Thần không ngờ lại bị vấp cửa.

Lục Trúc lặng hơn nửa ngày mới kịp phản ứng thì ra thế tử gia nói thứ đồ mang thiếu là chỉ chính bản thân ngài ấy à!

Quân Mặc Thần không có bất kỳ biểu tình khác thường nào, còn hướng về phía Vân Thanh Nhiễm thân nhiên mỉm cười một tiếng.

Thế tử gia ngài muốn đi thì muốn đi đi, ta còn có thể ngăn cản người không cho người đi à? Nói thế nào thì người cũng được coi như là con rể của Vân phủ, người muốn đi thăm nhạc phụ nhạc mẫu, chuyện này cho dù nói đến chân trời, cũng không có ai nói người không được đi... .

Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần một đường đến thăm Vân phủ.

Vân Viễn Hằng và Vân Từ Hy đều ở cửa tiếp đón hai người, trên mặt Vân Viễn Hằng mệt mỏi rõ ràng, chuyện của Vân Yên Nhiên bản thân ông cũng rất khó chịu, hiện giờ Vân Trần thị còn không yên tĩnh, càng khiến cho mấy ngày này ông liên tiếp phải chịu tra tấn, thế cho nên cả người thoát nhìn rõ ràng già đi mấy tuổi.

Về phần Vân Từ Hy, thân là người sắp đại hôn, trên mặt của hắn lại không hề vui sướng, cũng không có quá nhiều khổ sở, trạng thái so với Vân Viễn Hằng thì tốt hơn rất nhiều.

Hiện giờ thân phận Vân Từ Hy thay đổi, sau khi được phong làm Cẩm Y Hầu thì không cần phải quỳ xuống thỉnh an Quân Mặc Thần nữa, Vân Viễn Hằng cũng chỉ cần thỉnh an hai người là được.

“Thanh Nhiễm, lần này cần muội hỗ trợ, thật sự rất áy náy.” Lúc Vân Từ Hy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm trên mặt lộ ra một nụ cười duy nhất trong mấy ngày qua.

Vân Thanh Nhiễm vừa muốn nói chuyện, Quân Mặc Thần đã chắn trước người Vân Thanh Nhiễm, “Khụ khụ khụ, Hầu gia, bản thể từ ngồi xe ngựa mệt nhọc, thân mình có chút không khoẻ, khụ khụ, làm phiền Hầu gia mang bản thể từ cùng ái phi đến chỗ ở nghỉ tạm một lát trước, được không? Khụ khụ khụ...”

Không biết có phải là Vân Từ Hy nhầm hay không, hắn dường như cảm thấy địch ý truyền đến từ trên người Quân Mặc Thần, là ảo giác ư?

“Đó là đương nhiên.” Vân Từ Hy nói, sau đó nói với quân gia Vân Cầu, “Người trước tiên đỡ phụ thân đi nghỉ ngơi đi, trong phủ đã có ta.”

Vân Từ Hy biết cha mình hai ngày này có chút lao lực mệt mỏi.

Vân Cầu gật đầu, đỡ Vân Viễn Hằng xin được cáo lui trước.

Sau đó Vân Từ Hy mang theo Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần đi đến một nơi trong phủ.

Không phải tiểu trúc cách xa nhà chính lúc Vân Thanh Nhiễm tỉnh lại, mà là Bích Vân Các, là nơi ở trước khi Vân Thanh Nhiễm bị điên.

Thanh tịnh hơn tiểu trúc, Bích Vân Các lộ vẻ đại khí nhiều hơn, sau khi Vân Thanh Nhiễm điên thì luôn bỏ không, nhưng lúc Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm đi vào lại phát hiện cả tòa viện đều được dọn rất sạch sẽ, thậm chí những đóa hoa trên bồn hoa nhỏ trong viện đều nở rất đẹp.

Trong chính viện có một gốc cây dong, bên trên còn treo một cái dây đu, chắc hẳn là chỗ trước kia Vân Thanh Nhiễm chơi đùa.

Mấy ngày này Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm sẽ ở gian phòng trước kia của Vân Thanh Nhiễm.

“Đồ vật trong phòng muội đều được giữ lại, không hề thay đổi.” Vân Từ Hy nói xong, đột nhiên ngừng lại, hắn vừa mới có chút thất thố, hiện tại nói chuyện trước kia để làm gì?

“Ca, nơi này còn có phòng khác không?” Vân Thanh Nhiễm nhìn nhìn bên trong phòng, phòng tốt thì có tốt, chỉ là trong gian phòng đó chỉ có một chiếc giường, đây chẳng phải có nghĩa là nàng phải chen chúc cùng ngủ trên một chiếc giường với Quân Mặc Thần à?

“Thanh Nhiễm cần phòng khác làm gì? Phòng khác đương nhiên có, chẳng qua không phải dành cho chủ tử ở, là giường chung cho hạ nhân ở, hơn nữa chưa được dọn dẹp qua.” Vân Từ Hy hồi đáp.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần chậm rãi nằm thẳng trên giường, rất đúng lúc cắt ngang đối thoại giữa Vân Từ Hy và Vân Thanh Nhiễm, “Đa tạ Hầu gia an bài, bản thể từ nghỉ ngơi trước, để Thanh Nhiễm nàng bồi ta được không?”

“Không có vấn đề gì.” Vân Từ Hy chăm chú nhìn Vân Thanh Nhiễm, nhưng sau đó xoay người rời khỏi phòng, hơn nữa còn đóng cửa phòng lại, hắn dựa lưng lên trên cửa, hít một hơi thật sâu, bắt buộc trên mặt mình nở lên thành nụ cười, Thanh Nhiễm, bất kể ca ca có muốn bao nhiêu, ca ca cũng không thể, cho dù là chuẩn bị nhiều thêm một phòng cho hai người, thì cũng không thể, ca ca không thể để cho người khác bàn tán về muội.

Ánh mắt Vân Từ Hy dừng lại trên dây đu trong sân kia, bên đó có hồi ức giữa hắn và tiểu Thanh Nhiễm của hắn.

Vân Từ Hy bắt buộc chính mình thu hồi ánh mắt, rời khỏi Bích Vân Các.

“Ái phi tới đây một chút.” Sau khi Vân Từ Hy rời khỏi Quân Mặc Thần nói với Vân Thanh Nhiễm, giống như có chuyện tương đối trọng yếu cần nói với Vân Thanh Nhiễm.

Lúc Vân Thanh Nhiễm đi đến bên giường, Quân Mặc Thần bỗng vươn tay ôm lấy cổ Vân Thanh Nhiễm, ở trên cổ Vân Thanh Nhiễm cắn một cái.

Thay vì nói là Quân Mặc Thần cắn, chẳng bằng nói là hắn đang gặm mút, thật sự ở trên cổ Vân Thanh Nhiễm mút ra một vết hồng ngân cực kỳ rõ ràng.

Quân Mặc Thần không thoải mái, trong lòng rất không thoải mái!

Trong viện này có hồi ức trước kia của Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Từ Hy, dù Quân Mặc Thần biết mình có ý nghĩ như vậy thực ngại thẹn, nhưng hắn vẫn không khống chế được mà buồn bực, hắn thật sự là gặp ma mà!

Vân Thanh Nhiễm sờ sờ chỗ cổ mình bị Quân Mặc Thần hung hăng cắn, “Bất chúc không đến chốn, hôm nào sẽ dạy ngươi.”=))

Quân Mặc Thần thật sự là bị Vân Thanh Nhiễm làm cho tức chết rồi, phản ứng của nàng có thể không cần bình tĩnh như vậy không hả?

Lúc ăn cơm tối, Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm mới từ trong phòng đi ra.

“Thanh Nhiễm, đến ngồi bên này.” Vân Từ Hy tiếp đón Vân Thanh Nhiễm qua, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy hồng ngân trên cổ Vân Thanh Nhiễm, tâm tính thiện lương giống bị thứ gì đó hung hăng đâm một cái, trong lòng hiểu được là một chuyện, lúc thật sự nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Động tác của Vân Từ Hy trở nên cứng ngắc, mà cứng ngắc của hắn đều rơi vào trong mắt Quân Mặc Thần đi ở phía sau Vân Thanh Nhiễm.

Vân Viễn Hằng nói với Quân Mặc Thần, “Thê tử thân thể không khoẻ sẽ không tham dự, thê tử gia chúng ta cứ ngồi vào chỗ trước đi.”

Vân Trần thị không ra ăn cơm chiều, hai ngày này vẫn luôn như thế.

Bốn người ngồi xuống, bọn hạ nhân bụng đồ ăn lên, Vân Thanh Nhiễm chú ý tới trang phục hôm nay của nha hoàn đứng ở phía sau thỉnh thoảng hỗ trợ hầu hạ Vân Viễn Hằng tựa hồ vô cùng đặc biệt.

Quần áo của nha hoàn trong phủ đều thống nhất, có điều nha hoàn kia dường như đã tự mình sửa lại một chút, khiến quần áo thoát nhìn rất nghiêm cẩn càng thêm lộ ra ngoài, dáng người của nha hoàn đó rất đẹp, bộ ngực no đủ chống cho quần áo trướng cao, phảng phất như muốn khiến quần áo căng nứt ra.

Những ngày sau khi Vân Thanh Nhiễm tỉnh lại ở trong Vân phủ không phải quá dài, chỉ thỉnh thoảng gặp qua nha hoàn này một hai lần, hình như là đại nha hoàn đi theo bên người nương nàng.

Mẫu thân của nàng hiện giờ sinh bệnh, thân là đại nha hoàn nàng ta không nên đi theo bên người mẫu thân nàng hầu hạ ư? Vì sao lại đi theo bên người Vân Viễn Hằng, hơn nữa nhìn bộ dạng tư thế này của nàng ta, tựa hồ là có ý muốn cầu dẫn Vân Viễn Hằng.

Đây là trực giác của Vân Thanh Nhiễm, chẳng qua Vân Thanh Nhiễm sẽ không hỏi nhiều, việc này không có quan hệ gì đến nàng.

Bốn người đang ăn, chỉ nghe thấy bên ngoài có một người hùng hổ chạy tới, bên người còn đi theo một đám thái giám cung nữ.

“Bổn công chúa đến đây, vì sao các ngươi còn không mau nghênh đón?” Thác Bạt Yến vừa đứng ở trước mặt, đã cao ngạo nói với mọi người như vậy.

Vân Viễn Hằng là người đầu tiên từ chỗ ngồi đứng lên, đi tới trước mặt Thác Bạt Yến, “Yến công chúa, đại hôn sắp tới rồi, tân lang và tân nương không nên gặp mặt, không hợp lễ nghi.”

“Cái gì mà lễ với không lễ, nếu có cấp bậc lễ nghĩa đó cũng là cấp bậc lễ nghĩa của hoàng triều Thịnh Vinh các ngươi, đâu có liên quan gì tới chuyện của ta?” Thác Bạt Yến không đem Vân Viễn Hằng để vào mắt, “Ta nói cho các ngươi biết, ở Đảng Ngự chúng ta, nếu nam nhân cùng nữ nhân đã chuẩn bị tốt muốn kết làm phu thê, thì phải đồng sàng cộng chẩm trước, ta là công chúa Đảng Ngự, đương nhiên cần dựa theo quy củ Đảng Ngự chúng ta!”

Đồng sàng cộng chẩm trước mới thành hôn?

Vân Thanh Nhiễm thực ra từng nghe nói qua, ở Thanh triều cũng có cách cách thử hôn, trước khi cách cách xuất giá muốn tìm một nữ tử mà mình tin được ngủ với lão công tương lai của mình một phen, để biết trước năng lực trên phương diện đó của lão công mình như thế nào.

Trong dân tộc thiểu số cũng có tẩu hôn, nam nữ bất luận dựng vợ gả chồng, đều trực tiếp lăn lên giường.

Hôm nay lại biết thêm một loại, trước khi dựng vợ gả chồng cần cùng phu quân tương lai của mình lăn lên giường một hồi.

Thác Bạt Yến vừa mới dứt lời, sắc mặt Vân Viễn Hằng biến đổi, trầm nghĩ, Yến công chúa này thật sự có đủ vô lễ hồ nháo, nàng ta là công chúa Đảng Ngự không sai, nhưng ngày sau người mà nàng ta phải gả không phải người Đảng Ngự, nàng ta thực sự coi bọn họ trở thành người Đảng Ngự à?

Vân Viễn Hằng vừa định nói gì, chỉ nghe Vân Từ Hy đứng dậy nói với quản gia Vân Cầu: “An bài xuống, đêm nay ta cùng ngủ với Yến công chúa điện hạ.”

Nghe vậy Thác Bạt Yến đắc ý như rồng mây, sau đó tự mình ngồi xuống bàn cơm, bắt đầu ăn.

Vân Thanh Nhiễm cũng không để ý Thác Bạt Yến không lễ nghi không quy củ, nàng để ý chính là mục đích lần này của Thác Bạt Yến, nếu như trước kia chưa từng gặp qua Thác Bạt Yến, Vân Thanh Nhiễm chỉ nghĩ là nàng ta muốn dựa theo quy củ Đảng Ngự bọn họ, nhưng đủ loại dấu hiệu tỏ rõ, Thác Bạt Yến không muốn gả cho ca ca của nàng, tự nhiên cũng không thể tự mình chạy tới yêu cầu ngủ một đêm trước với ca ca nàng.

Sau đó, Quân Mặc Thần tiến đến bên tai Vân Thanh Nhiễm, nói với nàng: “Ái phi, vì sao bản thể từ lại cảm thấy đêm nay mình sẽ gặp nguy hiểm nhi, đêm nay ái phi sẽ bảo vệ tốt bản thể từ chứ?”

Vân Thanh Nhiễm cười một tiếng, Quân Mặc Thần tất nhiên cũng đã biết tiểu tâm tư của Thác Bạt Yến, nhưng hiện tại còn không biết Thác Bạt Yến tính toán ra chiêu thế nào.

Không biết cũng không sao, nàng sẽ bóp chết hi vọng nàng ta từ trong trứng nước trước, tránh để nàng ta lại náo ra sự tình gì, vừa vặn, nàng ta không phải không muốn gả cho ca ca nàng à? Nàng còn chưa muốn gọi nàng ta một tiếng tẩu tử đâu, đợt mua bán này tính toán thế nào để có lời nhất, nàng thích mua bán đủ lời không lỗ!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Làm ấm chăn cho thế tử gia

Tối nay đối với mọi người mà nói đều là một đêm tương đối gian nan, bởi vì Vân phủ khá náo nhiệt so với thường ngày, Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần tiến vào Vân phủ, hiện giờ còn thêm một công chúa ngoại tộc.

Bích Vân Các của Vân Thanh Nhiễm cùng Sơn Võ Các của Vân Tử Hy nằm cùng nơi, Vân Thanh Nhiễm khi còn nhỏ luôn theo chân Vân Tử Hy lớn lên, chỗ ở của hai người đương nhiên nằm ở cùng nơi, thậm chí trước lúc Vân Thanh Nhiễm sáu tuổi, đều ở tại Sơn Võ Các cùng với Vân Tử Hy, nói cách khác kỳ thật Vân Thanh Nhiễm có một chỗ ở cho riêng mình cũng chỉ được hơn một năm, sau đó thì bị điền.

Trong phòng của Vân Tử Hy ở Sơn Võ Các đều được an bày thoải đáng, trên giường vốn chỉ có một gối đầu, lúc này đã đổi thành hai cái, màu sắc chăn mền cũng đặc biệt đổi thành sắc đỏ thắm vui mừng, nha hoàn phụ trách chuẩn bị không nhìn được oán hận, Thiếu phu nhân tương lai này quả thật là nữ tử man di, một chút quy củ cũng không hiểu, nào có nữ tử chưa gả đã chạy tới đồng sàng cộng chạ với phu quân trước chứ?

Làm hại các nàng còn phải chuẩn bị đệm giường tạm thời, nói thật, chuẩn bị để làm cái gì chứ? Cũng không phải đại hôn! Thiệt là!

Bọn nha hoàn ở dưới đáy lòng bất bình thay Vân Tử Hy, trong số các nàng không chỉ có một người trộm thương Vân Tử Hy, đều trông mong sẽ có một ngày có thể làm tiểu thiếp thông phòng cho Vân Tử Hy chẳng hạn, hiện giờ xuất hiện công chúa man di, chuyện này đã trở nên khó khăn rồi.

Thác Bạt Yến vào phòng, nhìn qua gian phòng được tỉ mỉ bố trí, chỉ hừ lạnh một tiếng, ai muốn gả cho tên Vân Tử Hy kia sao? Người nàng muốn gả là Quân Mặc Thần! Nàng đã trúng ý, thì nhất định phải thu vào tay, ai cũng không ngăn cản được nàng.

“Các người toàn bộ đi ra ngoài cho ta!” Thác Bạt Yến vừa vào cửa đã đuổi người.

Nghe khẩu khí này của nàng ta, giống như đã thành đương gia chủ mẫu của Vân phủ vậy, đáy lòng mấy nha hoàn bên trong gian phòng càng thêm không vui, chẳng qua trở ngại thân phận Thác Bạt Yến mà không tiện mở miệng.

Sau khi đám nha hoàn bị nghẹn một hơi thối lui ra khỏi phòng, Thác Bạt Yến đi tới trước giường, xốc mền giường đỏ thắm lên, sau đó từ trên người mình lấy ra một ống trúc nhỏ, nàng mở nắp ống trúc ra, chỉ thấy một con sâu đen tuyền từ trong ống trúc bò ra, rồi xuống trên giường đơn sạch sẽ.

Con sâu đó có sáu chân, vỏ ngoài cứng rắn màu đen, bộ dáng thoạt nhìn có chút ghê tởm.

Đây là một loại độc trùng đặc biệt của Đàng Ngụy bọn họ, sinh hoạt ở trong rừng sâu núi thẳm, trước kia từng có người lên núi bị con sâu này cắn, kết quả là chết.

Thác Bạt Yến nhìn độc trùng trào phúng trong lòng, tên Vân Tử Hy đó là cái thứ gì? Hắn muốn nàng gả cho hắn thì nàng phải gả à? Nàng không gả!

Hừ, cho người bị độc trùng cắn chết, xem người còn thú Bồn công chúa thế nào!

Thác Bạt Yến lại xếp gọn chăn mền, để độc trùng được giấu kín trong chăn.

Trên mặt Thác Bạt Yến lộ ra nụ cười hài lòng, đúng lúc đó, cửa phòng bị người mở ra, Vân Thanh Nhiễm từ bên ngoài tiến vào.

Thác Bạt Yến thấy Vân Thanh Nhiễm, vì chợt dạ nên tươi cười cứng ngắt lại, lập tức đuổi người, “Người tới làm gì? Nơi này là phòng mà ta và ca người phải ngủ đêm nay, người không rời đi nhanh chút?”

Vân Thanh Nhiễm không để ý đến Thác Bạt Yến, lập tức đi về phía giường.

“Người muốn làm gì?” Thác Bạt Yến muốn đi ngăn cản Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm cũng nhắc chân trực tiếp cho nàng một cước, “Đừng ngăn trở ta, ta nhìn đã phiền.”

Vân Thanh Nhiễm đạp xong xốc chăn trên giường lên, con sâu đen tuyền ghê tởm lại xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua bên giường, tiện tay nhặt một chiếc giày của Vân Tử Hy ở bên cạnh giường.

“Ba ——”

Tay phải giờ giầy, nặng nề đập xuống, trúng con độc trùng kia.

Mới vừa rời trên giường được đám nha hoàn xử lý sạch sẽ lại xuất hiện một chiếc giầy, sừng sững ở đó, kỳ thật nó rất vô tội mà.

Thác Bạt Yến bị Vân Thanh Nhiễm đập một cước, còn ôm bụng mình kêu lên đau đớn, chờ phục hồi tinh thần lại, thì độc trùng nàng ta mang đến đã bị cái giầy đè lên, từ một con độc trùng biến thành một cỗ thi thể.

Phòng chường còn là một khối thi thể dẹp lép không còn hình dạng.

Vân Thanh Nhiễm làm xong quay đầu nhìn lại Thác Bạt Yến, “Người nhìn chăm chăm vào ta làm gì? Có sâu không đập chết chẳng lẽ người muốn đi ngủ cùng nó à?”

Thác Bạt Yến chán nản, vừa định ra tay với Vân Thanh Nhiễm, vừa vurun một bàn tay ra, đã bị Vân Thanh Nhiễm bắt được, Vân Thanh Nhiễm túm lấy cánh tay Thác Bạt Yến chuyển ra phía sau nàng ta, lại đem cánh tay còn lại cũng vurun ra sau lưng Thác Bạt Yến, khiến hai tay Thác Bạt Yến đều bị vurun ở phía sau đầu, không nhúc nhích được.

Vân Thanh Nhiễm lại một lần nữa lấy đồ tại chỗ, nàng thuận tay lấy cái đai lưng Bạch Ngọc của Vân Tử Hy treo ở trên kệ bên cạnh, trói hai tay Thác Bạt Yến. Đáng thương cho cái đai lưng thượng hạng này, bên trên còn được khảm mấy miếng Bạch Ngọc phẩm chất không tệ đó.

“Người mau thả ta ra, người mau thả ta ra!” Thác Bạt Yến giãy dụa, nàng ta càng giãy dụa Vân Thanh Nhiễm càng buộc chặt.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm buộc xong lại tỉ mỉ ngắm nhìn Thác Bạt Yến, ngày hôm nay Thác Bạt Yến mặc phục sức của hoàng triều Thịnh Vinh, nàng ta ở trong cung hai ngày, thái hậu đã cho người đặt mua.

“Người rốt cuộc muốn làm gì, người mau thả ta ra!” Thác Bạt Yến nóng nảy.

Vân Thanh Nhiễm đưa tay cời bỏ búi tóc trên đầu Thác Bạt Yến, khiến mái tóc dài của Thác Bạt xõa xuống, sau đó Vân Thanh Nhiễm túm lấy tóc nàng ta, lôi nàng ta đi ra ngoài.

“Vân Thanh Nhiễm người làm cái gì, người buông tay cho ta!” Thác Bạt Yến muốn phản kháng, nhưng tóc của nàng bị Vân Thanh Nhiễm nắm chặt, không đi theo Vân Thanh Nhiễm thì da đầu cũng sẽ bị Vân Thanh Nhiễm kéo tới đau rất!

Lúc Vân Thanh Nhiễm mở cửa, những nha hoàn kia bên ngoài đều tròn to mắt nhìn, vừa rồi Vân Thanh Nhiễm đi vào các nàng còn không biết là có việc gì, thân là muội muội Vân Tử Hy, cùng tấu tử tương lai trong khuê phòng lặng lẽ nói nói hai câu cũng rất bình thường, nhưng cửa vừa mở ra, không ngờ là Vân Thanh Nhiễm túm lấy tóc Thác Bạt Yến đi ra ngoài!

“Thế tử phi, ngài đây là... muốn cùng với Thiếu phu nhân đi nơi nào?” Không phải nha hoàn coi cửa lăm miệng, mà là tình huống này có chút kì quái.

“Mang nàng ta đi dạo trong phủ, hôm nay là lần đầu tiên nàng ta tới Vân phủ, khẳng định còn chưa được thưởng thức qua phong cảnh đẹp của Vân phủ, thân là Nhị tiểu thư Vân phủ, Bốn cung đương nhiên nên tận tình làm chủ.” Vân Thanh Nhiễm nói xong lực đạo trên tay càng thêm nắm chặt, khiến cho Thác Bạt Yến lại gào khóc kêu to, “Người xem Yến công chúa rất cao hứng này! Đúng rồi, trên giường có một con rệp vừa mới bị ta đánh chết, nhớ cho người thay đổi đệm chăn đi.”

Trong tay kéo tóc công chúa, Vân Thanh Nhiễm vẫn có thể nói đến vô cùng thản nhiên.

“Ách... Vâng, vâng... Nô tì đã biết...” Nha hoàn nhút nhát nhìn qua, dẫn người đi dạo chung quanh quý phủ, có cần túm tóc vậy không? Hay đây là tập tục Đàng Ngự? Thật đúng là đặc biệt... =))

Vân Thanh Nhiễm công đạo xong lôi kéo tóc Thác Bạt Yến tiếp tục tiến lên, nàng bước nhanh, Thác Bạt Yến không đuổi kịp, tốc độ của Thác Bạt Yến chỉ cần hơi chậm, tóc của nàng ta cũng sẽ bị dùng sức mà kéo xuống, đau đến mức nàng ta oa oa kêu khóc.

Vân Thanh Nhiễm túm lấy Thác Bạt Yến rời khỏi Sơn Võ Các, đi tới Bích Vân Các bên cạnh, lập tức vào gian phòng của nàng, hiện giờ bên trong phòng nàng có Quân Mặc Thần đang nghỉ ngơi.

Quân Mặc Thần đang định lên giường đi nghỉ, thì chứng kiến Vân Thanh Nhiễm kéo theo một bình dầu trở về, bình dầu kia còn không nhỏ, thể tích lớn không nói còn là một cái bình cổ cao, vì thế ánh mắt cũng rất cao, nhìn những người khác đều thấp hơn mình một đoạn.

“Khụ khụ, ái phi sao lại mang nàng ta đến đây?” Động tác lên giường của Quân Mặc Thần vẫn không đình chỉ, vừa chậm rãi đi, vừa nói chuyện với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nhìn động tác Quân Mặc Thần tự mình từ xe lăn xuống lại leo lên trên giường, có mấy phần ý vị của lão nhân đã thất tuần, động tác lên giường của lão nhân thất tuần còn nhanh hơn một chút so với hần.

“Nàng không phải thích người à, ta mang nàng ta tới làm ấm giường, người thấy thế nào?” Vân Thanh Nhiễm cười khanh khách nói xong, Quân Mặc Thần nếu nói muốn nàng lập tức cời sạch nữ nhân này ném lên trên người hần, cam đoan phục vụ đến nơi đến chốn.

“Khụ khụ khụ... bản thể tử vẫn tương đối thích nàng làm ấm giường cho ta hơn, người khác làm ấm, bản thể tử không hiếm lạ.” Quân Mặc Thần cười như không cười trả lời.

Nàng cũng chưa từng làm ấm giường cho hắn được không?

“Người đã không cần, ta sẽ ném nàng ta ra, thuận tiện cho ta mượn người.”

“Mượn người?”

“Người này nặng như vậy ta gánh không nổi, cho nên mượn người một người đến phụ trách làm khuôn vác.”

“Nàng định làm gì?” Quân Mặc Thần mỉm cười, nàng lại tính toán làm gì đây? Định ném công chúa Đảng Ngụy đi nơi nào?

“Giết người vớt thi, chưa nghe nói qua à?”

“Khụ khụ khụ... Người trên tay nàng vẫn còn sống.”

“Vậy vớt xong đồng thời giết chết.” Vân Thanh Nhiễm nói giống như Thác Bạt Yến không phải một người mà là một con con chuột tiện tay bắt được vậy.

Nghe Vân Thanh Nhiễm nói muốn nàng chết, Thác Bạt Yến càng thêm kích động giấy dựa, kết quả chỉ dỗi lại bản thân càng đau mà thôi.

“Khụ khụ, ái phi muốn mượn người của bản thể tử, nếu bản thể tử cho nàng mượn người rồi, thì có chỗ tốt gì đây?” Quân Mặc Thần cười hỏi Vân Thanh Nhiễm, tựa hồ đang đợi Vân Thanh Nhiễm nói ra một điều kiện làm cho hắn thỏa mãn.

Vân Thanh Nhiễm im lặng ba giây, sau đó lưu loát xoay người, đi mất.

Quân Mặc Thần buồn bực, hắn cũng không phải không đồng ý cho mượn người mà, hắn chỉ là muốn nàng lấy lòng hắn một chút thôi, một yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy cũng không cho hắn có cơ hội nói ra, lại có thể xoay người đi mất!

Thật sự là tức chết hắn!

“Quân Kiệt.”

Quân Kiệt vẫn luôn chờ ở bên ngoài phòng, Quân Mặc Thần vừa gọi, hắn lập tức hiện thân, “Gia, có gì cần phân phó?”

“Người đi giúp thể tử phi, thể tử phi muốn người làm cái gì thì người làm cái đó, chỗ nào khiến thể tử phi vất vả thì người đều phải làm, đừng để cho nàng mệt nhọc.”

“Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh.” Quân Kiệt lĩnh ý chỉ của Quân Mặc Thần vội vàng đi ra cửa đuổi theo Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm không đi đến địa phương khác, mà là đi tiểu trúc nàng từng ở trước khi tỉnh lại.

“Người buông ra, người có nghe không hả!” Vân Thanh Nhiễm đi càng lâu, Thác Bạt Yến càng thống khổ, nàng cảm thấy da đầu của mình sắp bị Vân Thanh Nhiễm kéo rách, muốn đau bao nhiêu có đau bấy nhiêu, nàng lớn như vậy rồi còn chưa từng chịu qua loại ủy khuất này!

“Người có muốn ta nhét cái gì đó vào trong miệng người? Ven đường có không ít đá tảng thoạt nhìn rất được đấy, có muốn thử một viên?” Vân Thanh Nhiễm nghiêm túc hỏi Thác Bạt Yến.

Nhét đá vào trong miệng?

Thác Bạt Yến ngậm miệng lại, hung tợn trừng mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm, trừng mắt đi, ta nhất định sẽ đòi lại toàn bộ khuất nhục ngày hôm nay!

Vân Thanh Nhiễm kéo Thác Bạt Yến vào tiểu trúc, phía sau núi giả nơi đó có một lỗ nhỏ, chính nàng bỏ ra khí lực rất lớn mới đào được.

Vân Thanh Nhiễm ấn Thác Bạt Yến tới trước lỗ nhỏ, chỉ vào cái lỗ nhỏ kia ra lệnh cho nàng ta, “Chui qua đi.”

Thác Bạt Yến nhìn nhìn cái lỗ chó kia, nuốt nước miếng một cái, “Ta không muốn! Bồn công chúa đường đường là công chúa của một nước, sao có thể làm ra loại chuyện chui lỗ chó hạ tiện như vậy chứ!”

Thác Bạt Yến không chịu chui, Vân Thanh Nhiễm ấn đầu nàng ta xuống bắt nàng ta chui!

Cái gì mà lỗ chó, đó là cái lỗ tự do để nàng đi ra thế giới bên ngoài!

Vân Thanh Nhiễm thật sự ấn đầu Thác Bạt Yến xuống, sau đó nhấc chân đá mông Thác Bạt Yến.

“Mông để thấp một chút, bằng không ta đập người một cước người cũng ra không được, người muốn ta đập thêm mấy đá nữa hả?” Vân Thanh Nhiễm nhấc chân, bộ dáng nóng lòng muốn thử khiến Thác Bạt Yến sợ tới mức “vèo” một cái đã chui qua.

Vân Thanh Nhiễm thấy Thác Bạt Yến chui qua rồi, bản thân thì lại leo tường vây, trèo tường đi ra ngoài, hiện tại thân thể nàng đã tốt hơn, không cần phải đi từ phía dưới, lúc có thể leo tường thì nên leo tường.

Vân Thanh Nhiễm vừa mới trèo qua tường vây đã nhìn thấy Thác Bạt Yến muốn chạy trốn. Nàng tiến lên túm tóc Thác Bạt Yến, lại giật nàng ta trở về, nữ nhân này, giây nào cũng phải nhìn theo, bằng không sẽ xảy ra chuyện.

Vân Thanh Nhiễm đang muốn mang Thác Bạt Yến rời đi, bên trong tường vây lại nhảy ra một người.

“Thế tử phi, thuộc hạ phụng mệnh thế tử chi đến đây, thế tử gia nói, có chuyện gì ngài cứ phân phó thuộc hạ đến làm là được.” Quân Kiệt thi lễ với Vân Thanh Nhiễm, cung kính nói.

“Không cần, ta tự mình làm sẽ tốt hơn, ta túm lấy tóc của nàng ta rồi, không cần xài quá nhiều khí lực.” Vừa rồi Vân Thanh Nhiễm muốn có người hỗ trợ giúp nàng ném Thác Bạt Yến từ trong Vân phủ ra ngoài, hiện giờ người đã ra rồi, cũng coi như là thỏa đáng.

“Thế tử phi, ngài thân thể thiên kim, loại việc nặng nhọc này cứ để cho thuộc hạ làm đi!” Quân Kiệt rất kiên trì, đối với nhiệm vụ mà Quân Mặc Thần đã công đạo xuống, Quân Kiệt bất kể thế nào cũng phải toàn lực ứng phó.

“Không nặng nhọc, chỉ có vài cọng tóc thôi.” Vân Thanh Nhiễm nói xong còn đặc biệt cho Quân Kiệt nhìn tóc Thác Bạt Yến mà nàng nắm trên tay, ý bảo chuyện nàng đang làm thật sự không hề nặng nhọc.

“Bầm thế tử phi nương nương, thế tử gia để thuộc hạ đến trợ giúp thế tử phi, thuộc hạ nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ.”

“Mệnh lệnh của thế tử gia ngài là mệnh lệnh, mệnh lệnh của ta lại không tính là mệnh lệnh à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi lại Quân Kiệt một câu.

Quân Kiệt trầm nghĩ, mệnh lệnh của ngài đương nhiên cũng là mệnh lệnh.

Quân Kiệt tức khắc quỳ xuống trước Vân Thanh Nhiễm, khẩn cầu Vân Thanh Nhiễm, “Thế tử phi, ngài để cho thuộc hạ làm đi, van cầu người đem toàn bộ việc nặng nhọc đều giao cho thuộc hạ làm, thuộc hạ da dày thịt béo chịu đựng được.”

Vân Thanh Nhiễm vươn tay, kèm theo cả nắm tóc của Thác Bạt Yến đưa tới trước mặt Quân Kiệt, “Này cho ngài, không cãi với ngài, ngài tới đi.” Nếu không đưa cho hắn, Vân Thanh Nhiễm sẽ cảm thấy mình có chút tàn nhẫn, thuộc hạ tận lực cầu xin chủ tử cấp việc cho làm thật khó tìm mà, giống như lúc đi làm mãnh liệt yêu cầu ông chủ, ông chủ ngài đừng để tôi rảnh, ngài ngàn vạn lần đừng để cho tôi rảnh, ngài đừng tăng lương cho tôi, ngài ngàn vạn lần đừng tăng lương cho tôi...

Thác Bạt Yến thật sự tròn tròn mắt, bản thân đường đường là công chúa của một nước bị người ta kéo tới túm đi không nói, còn để cho bọn họ thương lượng nửa ngày rốt cuộc do ai đến túm?

Hôm nay Thác Bạt Yến ở nơi này của Vân Thanh Nhiễm coi như triệt triệt để để ném thử mùi vị bị người ta dẫm nát dưới lòng bàn chân, đối phương căn bản không coi nàng làm công chúa, thậm chí cũng không coi nàng là người, chỉ coi nàng là một món hàng hóa kéo tới kéo lui!

“Ngươi là tiện nhân, ngươi mau thả ta ra, bằng không ngươi sẽ không được chết tử tế, ta cho dù chết cũng muốn kéo ngươi xuống làm đệm lưng cho ta!” Thác Bạt Yến nói xong nhổ một miếng nước bọt về phía Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm tay mát lạnh, nắm mép váy Thác Bạt Yến chấn ở trước người mình, nước miếng kia không hề chạm đến trên người Vân Thanh Nhiễm, mà là chết thối ở trên chính chiếc váy của Thác Bạt Yến, xem như đã quang vinh hy sinh.

Vân Thanh Nhiễm lắc lắc đầu, sau đó chỉ nghe “Rẹt ——” một tiếng, Vân Thanh Nhiễm xé rách váy Thác Bạt Yến, kéo một phần nhiễm nước miếng kia xuống.

Sau đó, Vân Thanh Nhiễm nhét đồng vải từ chiếc váy vào trong miệng Thác Bạt Yến...

Quân Kiệt thật sự là nhìn tròn tròn mắt.

Vân Thanh Nhiễm nói với Quân Kiệt: “Ngươi đã đến đây, thì phiền toái tìm một cái bao tải đến cho nàng ta vào rồi khiêng đi.” Tài nguyên thì phải lợi dụng đầy đủ, bằng không nàng cần Quân Kiệt tới, chỉ giúp nàng túm tóc, đây chẳng phải là quá lãng phí tài nguyên à?

Quân Kiệt bị Vân Thanh Nhiễm sai khiến làm này làm kia, còn một bộ dạng ngọt như đường.

Vân Thanh Nhiễm bảo Quân Kiệt khiêng Thác Bạt Yến đến Kim Nguyên Thông Bảo, tuy đã là buổi tối, những cửa hàng bên cạnh đã đóng cửa, nhưng Kim Nguyên Thông Bảo vẫn đèn đuốc sáng trưng như trước, tiếng người ồn ào bên trong, mọi người đang chơi rất cao hứng.

Quân Kiệt buồn bực, khiêng một người đến Kim Nguyên Thông Bảo để làm gì chứ? Còn không thể dùng để làm tiền đặt cược đánh bạc?

Trong lúc Quân Kiệt buồn bực, Vân Thanh Nhiễm đã tiến vào Kim Nguyên Thông Bảo rồi, Quân Kiệt muốn theo sau, lại bị Vân Thanh Nhiễm bảo dừng, “Ngươi chờ ở bên ngoài, ta lập tức đi ra.”

Quân Kiệt rất tò mò, nếu không phải chuyện của chủ tử người làm thuộc hạ hắn đây không nên hỏi đến thì hắn thật sự muốn hỏi Vân Thanh Nhiễm một

chút xem nàng đang tính toán muốn làm cái gì.

Đại khái qua một chung trà, Vân Thanh Nhiễm từ bên trong Kim Nguyên Thông Bảo đi ra, có điều nàng không phải ra một mình, phía sau còn đi theo mấy Hòa Kế của Kim Nguyên Thông Bảo, bọn họ hợp lực nâng bao tải chứa Thác Bạt Yến đi vào.

Quân Kiệt nhìn thấy Thác Bạt Yến bị người ta khiêng đi, trong lòng nghi hoặc càng sâu, chẳng lẽ thế tử phi bán người cho dân buôn đổi bạc à? Đây chính là công chúa Đàng Ngụy đó!

Chuyện này trở về hần nên bẩm báo thế tử gia thế nào đây? Nói thế tử phi để hần khiêng Thác Bạt Yến giúp người bán đi?

Xử lý xong Thác Bạt Yến, Vân Thanh Nhiễm liền lên đường hỏi phủ, Quân Kiệt cũng đi theo Vân Thanh Nhiễm trở về Vân phủ.

Trở lại Vân phủ, Vân Thanh Nhiễm vẫn đi tường vây, có điều trên đường quay về Bích Vân Các gặp Vân Từ Hy.

Vân Thanh Nhiễm để Quân Kiệt đi về trước, nàng còn có chuyện cần nói với Vân Từ Hy.

“Thanh Nhiễm, muội có nhìn thấy Yến công chúa không?” Vân Từ Hy hỏi, lúc hần trở về phòng thì không gặp Thác Bạt Yến, chỉ thấy cái giày trên giường, cùng với con độc trùng bị đè chết dưới giày, nha hoàn nói cho hần biết là Thanh Nhiễm mang Thác Bạt Yến đi.

“Nàng à? Biến thành Hồ Điệp bay mất rồi.” Vân Thanh Nhiễm chỉ vào phương hướng hoa viên nghiêm trang trả lời.

“Cái gì?” Biến thành Hồ Điệp bay mất? Điều này sao có thể chứ?

“Có thể là nàng ta cảm thấy hoa trong hoa viên quá đẹp, cho nên hóa thành Hồ Điệp...”

“Người làm sao có thể biến thành Hồ Điệp được?”

“Có lẽ nàng ta là Hương phi chuyển sang kiếp khác.”

“Ai là Hương phi?”

“Hương phi... chính là nữ nhân rất thơm thành phi từ...”

Vân Từ Hy lắc lắc đầu, hần đi lên sờ đầu Vân Thanh Nhiễm, “Thanh Nhiễm, là muội để nàng ta biến mất đúng không?”

Vân Từ Hy bắt đầu dĩ cười cười, nhưng không có ý tứ trách cứ Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm gạt đầu, nàng kỳ thật rất muốn chụp lấy bàn tay của Vân Từ Hy đang vuốt ve như có như không ở trên đầu nàng.

“Lần sau không được như vậy, chuyện của ca ca tự ca ca sẽ xử lý tốt, không cần mạo hiểm vì ca ca biết không? Ca ca không hy vọng muội phải chịu một chút thương tổn, phải ngoan ngoãn!” Vân Từ Hy rất nghiêm túc nói xong.

Vân Thanh Nhiễm thần nhiên cười một tiếng, “Muội đã xử lý tốt rồi, sẽ không rước lấy phiền toái cho Vân phủ.”

Vừa rồi Vân Thanh Nhiễm đi Kim Nguyên Thông Bảo tìm Mộ Dung Tu, định sử dụng lực lượng của Thương Lan giáo tiến bước Thác Bạt Yến, Mộ Dung Tu cũng tỏ vẻ chuyện này không có vấn đề, bản lãnh này, Thác Bạt Yến chỉ sợ người cũng đã rời khỏi kinh thành rồi.

Dù sao tất cả mọi người đều nói giáo chủ Hồng Dược của Thương Lan giáo là một lão yêu bà luôn bắt đi nữ tử chưa gả mang về tu luyện yêu công khiến cho dung nhan bà ta không già, bắt đi một Thác Bạt Yến mà thôi, không có gì kỳ quái.

Vân Từ Hy nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Vân Thanh Nhiễm, bỗng nở nụ cười, “Thì ra Thanh Nhiễm của ta đã trưởng thành rồi, cũng sẽ bảo vệ ca ca!” Vân Từ Hy rất cao hứng, tuy rằng hần không hy vọng Vân Thanh Nhiễm trêu chọc đến phiền toái, thậm chí vô cùng lo lắng về chuyện này, nhưng cái loại cảm giác lúc biết bản thân được Vân Thanh Nhiễm bảo vệ này khiến cho hần cảm thấy rất hạnh phúc, hạnh phúc thì hạnh phúc, Vân Từ Hy vẫn không quên Vân Thanh Nhiễm đã gả đi rồi, “Mau trở về đi thôi, thế tử gia hần rất lo lắng muội.”

Vân Thanh Nhiễm gạt gạt đầu, sau đó trở về phòng.

Quân Kiệt vốn trở về phòng trước nàng đang báo cáo tình hình làm nhiệm vụ hôm nay với Quân Mặc Thần, lúc Vân Thanh Nhiễm đẩy cửa tiến vào Quân Kiệt cũng đã báo xong không sai biệt lắm, chẳng qua giải thích có chút cố hết sức, bởi vì chính Quân Kiệt cũng không hiểu được rốt cuộc Vân Thanh Nhiễm đã làm gì Thác Bạt Yến.

“Khụ khụ, ái phi đã trở lại, bản thế tử đã sớm mệt nhọc rồi.” Quân Mặc Thần bộ dạng uể oải nói, vì chứng minh hần thật sự mệt nhọc, còn đánh một cái ngáp thật to.

“Mệt nhọc thì ngủ trước đi.” Nàng lại không bắt hần chờ nàng trở lại, hần thức đêm thì thức đêm, sao phải chụp mũ cho nàng?

“Ta chờ nàng đến cởi áo nói dây lưng cho ta.” Quân Mặc Thần nói.

Lại muốn cởi áo nói dây lưng à?

Vân Thanh Nhiễm vừa nghe đã nhúc nhủ.

Quân Kiệt thức thối lui ra ngoài, đóng cửa phòng lại, để cho thế tử gia bọn họ có thể ở riêng một mình với thế tử phi.

Từ sau ngày đại hôn hai người ngủ chung ra thì bọn họ không còn ngủ cùng giường với nhau lần nào, trong Kim Dật Hiên phủ Trấn Nam Vương bọn họ mỗi người ở một phòng, hiện giờ đến Vân phủ, hai người không thể không ngủ cùng nhau.

Áo, cởi.

Quần, cởi.

Giày, cởi.

Áo đơn, cái này vẫn giữ lại đi.

Vân Thanh Nhiễm đối với Quân Mặc Thần nửa nằm ở trên giường lôi kéo một phen, thứ gì nên cởi trên người hắn đều cởi bỏ, đồ không nên cởi cũng không cởi.

Vân Thanh Nhiễm tiếp đó bắt đầu cởi quần áo cho mình, y phục trên người nàng so với Quân Mặc Thần thì phiền toái một chút, nàng làm tương đối không thạo, lộ vẻ có chút ngốc.

Quân Mặc Thần cầm lấy bàn tay nàng đang ngược đãi quần áo chính mình, “Đề ra tới giúp nàng đi.”

Quân Mặc Thần vẫn luôn thích tiền trạm hậu tẩu, Vân Thanh Nhiễm chưa trả lời hắn không cần, hắn đã sớm hành động, ngón tay của hắn hết sức nhỏ cũng rất thon dài, động tác của hắn thông thả trước sau như một, cũng rất nhẹ nhàng, hắn không nhanh không chậm cởi bỏ từng y phục trên người Vân Thanh Nhiễm.

Quần áo, cởi.

Giày, cởi.

Trang sức, cởi.

Yếm, cái này vẫn là giữ lại đi.

Cái yếm sắc xanh nhạt, không thêu lên bất luận hoa văn gì, đây là do chính Vân Thanh Nhiễm yêu cầu, không cho Lục Trúc thêu hoa, Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy phía trên yếm không phải chim uyên ương thì là hoa văn mẫu đơn biểu lộ hết sức không thích ứng.

Quân Mặc Thần cởi cho Vân Thanh Nhiễm xong thì tự mình hối hận, sớm biết vậy thì để cho nàng mặc thêm một bộ cho rồi.

Quân Mặc Thần đưa tay nâng cằm lên, ngay sau đó cả người Vân Thanh Nhiễm được chiếc chăn mềm mại che phủ, đồng thời Quân Mặc Thần ấn Vân Thanh Nhiễm lên trên giường.

“Thời gian không còn sớm, đi nghỉ sớm tốt hơn.” Quân Mặc Thần nói xong cũng tự mình nằm xuống.

Vân Thanh Nhiễm kỳ thật có chút không nguyện ý, nhưng nàng cũng sẽ không nói cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân buông tha cho cái giường ấm áp, chính nghĩa nói một câu, người là người bệnh, giường tặng cho người, ta ngủ trên sàn nhà. Loại chuyện này Vân Thanh Nhiễm chắc chắn không làm.

Đương nhiên nàng cũng không thể đập Quân Mặc Thần một cước xuống sàn nhà được, như vậy lúc nàng đập xuống là một người, sáng sớm ngày mai khi tỉnh lại nhìn qua trăm phần trăm chính là một khối thi thể đã cứng ngắc lại rồi.

Cho nên vẫn cứ chen chúc ở trong cái chăn ấm này đi.

Vân Thanh Nhiễm đưa lưng về phía Quân Mặc Thần, mặt hướng về vách tường, Quân Mặc Thần nhìn bóng lưng Vân Thanh Nhiễm, khẽ cười một tiếng, sau đó vươn hai tay từ phía sau ôm eo Vân Thanh Nhiễm, kéo Vân Thanh Nhiễm vào trong ngực của mình, để phía sau lưng của nàng dán lên lồng ngực của hắn.

“Người làm gì thế?” Bị người đụng vào phần eo của mình, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy rất không quen.

“Bảo bối làm ấm giường nàng đưa cho ta đã quên mang tới rồi.”

Ý tứ của Quân Mặc Thần là không mang bình sưởi ấm tới đây, nên để cho Vân Thanh Nhiễm đảm đương thay vậy.

Thân mình Quân Mặc Thần rất lạnh, một cỗ lạnh lẽo từ lưng Vân Thanh Nhiễm truyền tới, cơn lạnh này đến từ Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm nghĩ, cũng không thể để cho hắn cứ lạnh như vậy, tạm thời mềm lòng một hồi, để cho hắn ôm đi, ngày mai lại sai Quân Kiệt về vương phủ đem bình nước nóng đến đây là được.

Thật lâu sau, tiếng hít thở của Vân Thanh Nhiễm trở nên bằng phẳng, thật sự đang ngủ, nét mặt Quân Mặc Thần biểu lộ tươi cười, mặt của hắn cọ xát lên trên cổ Vân Thanh Nhiễm, nhắm mắt lại, cũng chậm rãi ngủ đi.

Quân Mặc Thần có cảm giác ngủ rất ngon, qua nhiều năm như vậy đây là buổi tối ấm áp nhất mà hắn từng ngủ.

Sáng sớm, Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm bị một trận tiếng đập cửa dồn dập làm cho bừng tỉnh.

Quân Mặc Thần không vui nhăn mày, muốn người ở bên ngoài dừng lại, đừng ồn đến Vân Thanh Nhiễm trong lòng hắn.

“Thế tử gia, thế tử phi, hai người tỉnh chưa?” Người gõ cửa dường như rất khẩn cấp.

Tốt nhất là thật sự có chuyện gấp gáp, nếu không nhất định cho hắn quả ngon để ăn!

“Chuyện gì?” Ngữ điệu của Quân Mặc Thần tuy vẫn bằng phẳng như trước, nhưng âm mũi rõ ràng nặng một chút, hắn đang không vui.

“Hồi thế tử gia, nhà chính bên kia xảy ra chút việc, đại thiếu gia để tiểu nhân đến mời thế tử gia cùng thế tử phi qua đó.” Gã sai vật ngoài cửa nói.

Nhà chính là chỗ ở của phu thê Vân Viễn Hằng, hai người bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì chứ?

Lời nói của người ngoài cửa khiến Vân Thanh Nhiễm mở mắt, nàng lật thân một cái, híp mắt nhìn cửa, đầu óc một lần nữa khởi động, phụ mẫu nàng lúc này thì có thể xảy ra chuyện gì?

“Được... Đã biết, chúng ta lập tức qua đó...” Vân Thanh Nhiễm hồi đáp, “Thuận tiện giúp ta gọi nha hoàn của ta tiến vào...”

Nói xong Vân Thanh Nhiễm từ trong chăn mềm trượt ra, Quân Mặc Thần bởi vì nguồn nhiệt đột nhiên biến mất mà sinh ra một cảm giác mất mát mãnh liệt.

Lúc Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần bước vào vốn nên là phòng của hai người Vân Viễn Hằng và Vân Trần thị, không khí trong phòng dường như rất ngưng trọng.

Trên ghế quý phi đối diện cửa, Vân Trần thị nằm thẳng ở trước mặt, trên cổ của bà có hai vết đỏ rất rõ ràng, mà nguyên nhân tạo thành hai vết đỏ này rất có thể là loại hành động nguy hiểm cao.

Hai mắt Vân Trần thị nhìn nóc phòng, Vân Thanh Nhiễm không nhìn ra chút thần thái nào từ trong ánh mắt của bà.

Ở bên người Vân Trần thị là hai người Vân Viễn Hằng và Vân Tử Hy, nhưng Vân Trần thị lại không nhìn hai người bọn họ.

Mặt khác, Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy tỷ nữ xinh đẹp lúc ăn cơm chiều ngày hôm qua, nàng ta ngồi ở trên ghế bên cạnh, đầu cúi thấp, cũng không biết nàng ta lúc này đang có biểu tình gì.

“Phu nhân, bà nói một câu đi? Bà đừng như vậy...” Vân Viễn Hằng ăn nói khép nép với Vân Trần thị.

Vân Trần thị vẫn như trước một chữ cũng không nói, miệng của bà nhếch lên, như đang ẩn nhẫn cái gì.

“Ta nhận sai với bà được chưa? Bà như vậy ta rất khó sở.” Vân Viễn Hằng nói, trên mặt lại có mấy phần khổ sở mấy phần chán nản, bà sao lại một chút cũng không biết thông cảm cho ông đây?

Rốt cục, Vân Trần thị cả sáng đều không nói gì cuối cùng cũng đã mở miệng, “Được, nếu ông đã biết sai, vậy thì đuổi nữ nhân này đi cho ta!”

Vân Trần thị giận không kiềm được nói, ngón tay của bà chỉ vào nha hoàn Xuân Đào giống như tiểu tặc phụ cúi thấp đầu ngồi ở một bên, Xuân Đào vốn là đại nha hoàn bên người Vân Trần thị, bộ dạng có vài phần tư sắc, Vân Trần thị vẫn cảm thấy Vân Viễn Hằng độc sủng một mình bà, nên đối với nha hoàn bộ dạng xinh đẹp bên người cũng sẽ không để ý.

Nhưng chính nha hoàn này, thừa dịp Vân Trần thị hai ngày này giận đối với Vân Viễn Hằng mà bò lên trên giường Vân Viễn Hằng!

Thì ra đêm qua, Vân Viễn Hằng bởi vì Vân Trần thị buồn chuyện của Vân Yên Nhiên mà nhiều ngày qua phải ngủ ở thư phòng đã cùng với đại nha hoàn Xuân Đào bên người Vân Trần thị có một đêm triền miên, Xuân Đào tuổi trẻ mỹ mạo vóc dáng mê người, Vân Viễn Hằng tuy người đã qua trung niên nhưng cuối cùng vẫn là một nam nhân, hơn nữa tích tụ mấy ngày, không không chế được, một đêm xuân qua đi, cũng không biết Vân Viễn Hằng là thực tùy biết vị hay là thế nào, sáng sớm hôm nay đã nói muốn Xuân Đào làm di nương.

Tăng một nha hoàn trong phủ lên làm di nương là chuyện rất bình thường, nhưng đặt ở Vân phủ lại có thể xưng tụng là tin tức lớn.

Vân Trần thị dưới sự giận dữ ba thước lụa trắng, treo cổ tự tử, may mắn Vân Tử Hy đến vấn an, phát hiện được sớm, nếu không lúc này trên cổ Vân Trần thị không đơn thuần chỉ có một vết đỏ, mà mạng cũng bị mất rồi.

Vân Trần thị vừa hết, Vân Viễn Hằng cũng nổi lên lửa giận.

“Yên Nhiên xảy ra chuyện ta cũng khó chịu, hoàng thượng hạ mệnh lệnh chẳng lẽ ta có thể chống lại sao? Bà chẳng những không lo lắng tâm tình của ta, cả ngày chỉ biết khóc than, không cho ta trở về phòng ngủ, ta nâng lên một di nương thì làm sao, những năm gần đây Vân Viễn Hằng ta tự nhận là đối đãi với bà không tệ!” Vân Viễn Hằng mấy ngày nay nín thở cũng đã đủ lâu, lúc này toàn bộ đều phát tiết ra ngoài.

“Được, ta già rồi, không còn đẹp như hồ ly tinh kia phải không?”

Bị Vân Viễn Hằng rống lên, Vân Trần thị không ngăn được nước mắt rơi xuống, lúc này lại gào trở về.

“Năm đó lúc ông ôm đứa nhỏ của nữ nhân kia cho ta đã đáp ứng với ta như thế nào! Hiện tại toàn bộ đều quên rồi phải không, tính toán muốn nữ nhân khác phải không! Định bỏ ta phải không!”

Vân Trần thị bị phần cứng cực, trong tiếng gào tê tâm liệt phế xen lẫn oán trách của bà đối với Vân Viễn Hằng...

Vân Viễn Hằng bị bà gào lên như vậy, lúc này tâm cả kinh, lập tức quay đầu nhìn những người khác, sợ bọn họ từ trong lời Vân Trần thị nghe ra điều gì.

Vân Viễn Hằng buồn bực Vân Trần thị nói sai, lại cũng không dám hung bà, sợ bà càng nói càng không để yên.

“Ai...” Vân Viễn Hằng thờ dài một tiếng, “Người đâu, để phòng thu chỉ lấy hai mươi lượng bạc, trực xuất Xuân Đào khỏi phủ.” Vân Viễn Hằng thờ dài xong ngược lại nói với quản gia đứng ở cửa.

Quản gia tuân lệnh lập tức đi xuống lo liệu.

Nghe vậy, Xuân Đào vừa rồi vẫn luôn cúi thấp đầu chợt ngẩng lên, nàng ta úy khuất chạy lên bắt lấy tay Vân Viễn Hằng, “Lão gia, lão gia người đừng đuổi ta đi, ngày hôm qua người đã đáp ứng nô tì, sau này muốn cho nô tì ở lại bên cạnh ngài hầu hạ ngài... Lão gia đừng đuổi ta đi mà...”

Xuân Đào thật vất vả mới bắt được cơ hội bò lên trên giường Vân Viễn Hằng, không thể cứ không bệnh mà chết như vậy được.

Lời nói ở trên giường của nam nhân mà người cũng tin? Cũng không ngắm lại xem đêm qua Vân Viễn Hằng ở dưới dạng tình huống gì mới nói ra lời này.

Vân Viễn Hằng nhìn thấy Xuân Đào giữ chặt hai tay của ông tận lực cầu xin, nghĩ đến đêm hôm qua hai người triền miên, trong lòng rất không đành lòng, lại quay đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt ngoan tuyệt của phu nhân mình, vẫn lựa chọn vươn tay phất bỏ hai tay Xuân Đào, cho hạ nhân ở cửa một ánh mắt, để bọn họ đem Xuân Đào mạnh mẽ kéo xuống.

“Lão gia đừng mà, ta không muốn, lão gia...” Xuân Đào tận lực cầu xin, nước mắt lưng tròng nhìn Vân Viễn Hằng, hi vọng ông có thể thương cảm nàng.

Vân Viễn Hằng nhắm mắt, không để cho mình có cơ hội dao động, tùy ý Xuân Đào bị người trong phủ dẫn đi.

Xử lý xong Xuân Đào, Vân Viễn Hằng lại ngồi xuống bên người Vân Trần thị, làm yên lòng bà nói: “Phu nhân, bà xem, ta đã đuổi nàng ta đi, lần này là ta không tốt, là ta đáng chết, bà đừng tức giận nữa...”

Vân Viễn Hằng có ý vị lấy lòng rõ ràng.

Thái độ của ông ta khiến Vân Thanh Nhiễm có chút dờ khóc dờ cười, rõ ràng là một chuyện nghiêm túc thiếu chút nữa thành tai nạn chết người như vậy, mà Vân Thanh Nhiễm lại cảm thấy có chút buồn cười, vô cùng bi ai, người à, đúng là một loại động vật làm cho người ta khó có thể lý giải.

Hơn nửa ngày, sự tình mới xem như ổn định.

Vân Từ Hy vẫn luôn bồi ở bên người Vân phu nhân, sợ bà ta lại làm ra hành động thương tổn mình, mãi đến khi xác định Vân phu nhân yên tĩnh trở lại, Vân Từ Hy mới đứng dậy.

Vân Từ Hy quay đầu lại nhìn thoáng qua Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần vừa vào cửa, sau đó đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, vẻ mặt có lỗi nói với Vân Thanh Nhiễm, “Sáng sớm đã bắt muội tới đây, thật xin lỗi.”

“Không có việc gì, rất tốt mà.” Vân Thanh Nhiễm nói rất tốt, là bởi vì sáng sớm đã cho nàng xem một vở kịch hay, để nàng kiến thức tình nghĩa phu thê một phen.

Vân Thanh Nhiễm không phải là không có cảm giác, người bên kia vừa khóc vừa náo vừa thất cổ là mẫu thân của nàng, mà cái người làm sai chuyện là phụ thân của nàng, nhưng giới hạn chỉ là có chút cảm giác thôi.

Vân Thanh Nhiễm mỉm cười với Vân Từ Hy, nói cho hắn biết không sao, chuyện như vậy về tình về lý nữ nhi như nàng đây rất nên có mặt.

Vân Thanh Nhiễm đây là tư thế muốn xem cuộc vui, thoát nhìn đối với chuyện trước mắt cũng không quan tâm. Về phần Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm cũng không quan tâm, Quân Mặc Thần càng thêm không quan tâm.

Vân Từ Hy lời kéo Vân Thanh Nhiễm đến trước mặt Vân Trần thị, “Nương, tuy muội muội Yên Nhiên xuất gia, nhưng ngài còn có ta cùng muội muội, còn có Lâm Mị, đợi ngày muội ấy xin Hoàng thượng về nhà, là có thể đến thăm ngài.”

Vân phu nhân nhìn thật sâu vào Vân Từ Hy một lúc lâu, sau đó lại đem ánh mắt chuyển đến trên người Vân Thanh Nhiễm, cuối cùng miễn cưỡng nở một

nụ cười, bà có bốn đứa nhỏ, mất một người, chỉ còn lại ba...

Sau khi Vân Viễn Hằng làm yên lòng phu nhân của mình thì đứng dậy nói với Quân Mặc Thần, “Khiến thế tử gia chê cười.”

“Đừng ngại, khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần đối với chuyện này không có ý kiến gì, dù sao cũng không liên quan đến hắn, Vân phủ này cùng hắn có thể kéo ra quan hệ cũng chỉ có Vân Thanh Nhiễm.

Đại hôn sắp tới, tân nương tử lại không thấy!

Đồng thời, trong kinh thành cũng truyền ra lời đồn, nói là có người chứng kiến giáo chủ Thương Lan giáo, cái lão yêu bà không biết đã sống bao nhiêu năm lại bắt đầu ăn thịt người! Hơn nữa là ở bên trong kinh thành!

Có người tận mắt nhìn thấy một đêm Thác Bạt Yến mất tích lão yêu bà từ trong Vân phủ khiêng nữ nhân đi ra, chuyện này truyền vô cùng ồn ào huyền ảo, từ lâu tiệm cơm trong kinh thành đều nói chuyện này, vì thế trong lúc nhất thời, lòng người bàng hoàng, trong nhà có nữ nhân chưa xuất giá lại bắt đầu lo lắng.

Thác Bạt Yến không thấy, người sốt ruột nhất là Thác Bạt Kỳ, Thác Bạt Kỳ vốn không cam lòng chạy tới Vân phủ lục soát tìm người, lại xin Hoàng thượng tìm kiếm toàn thành, nhưng vẫn không có tin tức gì, toàn bộ đồn đãi đều chỉ một hướng, đó chính là Thác Bạt Yến bị giáo chủ thần bí của Thương Lan giáo mang đi!

Muội muội của hắn thật sự là bị giáo chủ Thương Lan giáo mang đi? Nếu quả thật là do lão yêu bà làm, sự tình chỉ sợ không còn hi vọng.

Thương Lan giáo lấy thần bí cùng tà giáo mà nổi tiếng hậu thế, ngay cả triều đình cũng rất kiêng kỵ Thương Lan giáo, cũng may thế lực Thương Lan giáo vẫn luôn ở Thương Lan, cùng các quốc gia nước giếng không phạm nước sông, chưa từng tạo xung đột quá lớn, chỉ có số ít giáo chúng của Thương Lan giáo làm nhiều việc ác, làm hại nhân gian, khiến người trong thiên hạ muốn diệt trừ cho thông khoái.

Giáo chủ Thương Lan giáo lại càng giết người vô số, phần lớn đều là nam nữ trẻ tuổi, đồn đãi bà ta chuyên hút máu người bảo vệ dung nhan không già, nếu Thác Bạt Yến bị bà ta bắt đi, sợ là đã bị hút cạn máu, thì cốt không còn rồi.

Về phần giáo chủ Thương Lan giáo phải gánh tội oan, lúc này ngay tại trong phòng Vân Thanh Nhiễm, Thác Bạt Yến không tìm thấy, hôn lễ cũng sẽ không còn, hôn lễ đã không còn Vân Thanh Nhiễm cũng sẽ không chuyện gì, vì thế thời gian nàng ở Vân phủ đã chấm dứt trước thời hạn.

“Ha ha, đồ nhi ngoan của ta thật nhân nhâ!” Hồng Dược cười đến giả tạo, rõ ràng là đang buồn bực, lại còn cố chấp tươi cười.

“Dù sao theo như đồn đại nữ tử từ bị bà làm thịt nhiều đến không đếm được, thêm một người cũng không thừa.”

“Ngươi có biết không, phạm là người tính kế ta, ta đều sẽ khiến nàng ta phải trả giá thật nhiều, cho dù đối phương có là đồ đệ của ta cũng sẽ không ngoại lệ.”

“À.” Đối mặt với uy hiếp của Hồng Dược, Vân Thanh Nhiễm ngay cả mày cũng không hề nhăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Nha đầu chết tiệt này thật đúng là một chút cũng không sợ mình! Hồng Dược thầm nghĩ.

“Ngươi cũng đừng đắc ý, vị trí của ta đây sớm muộn gì cũng là của ngươi, đến lúc đó còn không phải là chính ngươi gánh cái oan uổng này.” Hồng Dược vô cùng quyền rũ ném mị nhãn cho Vân Thanh Nhiễm.

Hồng Dược nói xong đi tới trên giường Vân Thanh Nhiễm, xoay người một cái nằm lên, ở trên giường bày ra một tư thế rất quyền rũ, thân thể bà nằm nghiêng, mặt hướng về phía Vân Thanh Nhiễm, kheo đập chân nửa lộ ở bên ngoài giường, đúng là một cái chân tuyết trắng, da thịt tinh tế bóng loáng, cứ như vậy lộ ra, thật sự dụ người, cũng khó trách thế nhân đều kêu bà yêu quái, là người ta nói đến tuổi tác của sao có thể mỹ mạo trẻ tuổi như vậy?

“Ngươi đã gặp Mộ Dung Tu kia, cảm thấy thằng nhóc đó thế nào?” Hồng Dược hỏi.

“Ừ, gặp qua. Con của bà không giống bà.”

“Nó nói cho ngươi biết à?” Nghe nói Vân Thanh Nhiễm nói Mộ Dung Tu là con trai của mình, Hồng Dược ngưng mi, ngược lại so với tưởng tượng của bà còn nhanh hơn một chút.

“Nói.”

“Vậy ngươi cũng không tò mò phụ thân của nó là ai?” Hồng Dược hỏi, nàng nếu cũng biết bà có một đứa con trai, sao lại không hỏi bà về chuyện của hắn chứ?

“Nam nhân của bà nhiều như vậy, nói không chừng ngay cả chính bà cũng không rõ được là nam nhân nào gieo xuống hạt giống.” Vân Thanh Nhiễm vẫn nhìn cuốn sách trên tay nàng, không liếc mắt nhìn đại mỹ nhân đang nằm ở trên giường nàng một cái, mỗi ngày gặp mặt với Quân Mặc Thần, lực miễn dịch nên có đều có.

“Ngươi nha đầu chết tiệt này, không thể nói lời dễ nghe được à? Ta đang nói chuyện đứng đắn với ngươi đó! Có lẽ phụ thân của hắn có thể ngươi cũng biết.”

“Bà đã hỏi như vậy, phụ thân của Mộ Dung Tu chắc chắn ta có biết, ta chỉ nghe bà đề cập qua hai nam nhân, một là phụ vương, Trần Nam Vương Quân Vô Ý, bà tựa hồ rất không muốn chống lại ông, lần trước lúc ta hù bà nói phụ vương đến đây bà bất ngờ khản trương, cho nên không bài trừ là bà trộm sinh hài tử của ông ấy mà sợ hãi nhìn thấy ông, một người khác là Mộc tiên sinh trong phủ, bà dường như rất khinh bỉ y thuật của ông ta, có điều người như bà khó nói, trên miệng nói chán ghét, khả năng mới là người mà bà yêu nhất trong đáy lòng.” Vân Thanh Nhiễm chậm rãi nói.

Trên mặt Hồng Dược bắt giác hiện ra ý cười thật sâu, “Nha đầu, trí nhớ của ngươi tốt lắm? Ta chỉ đề cập qua một lần ngươi đã nhớ rõ ràng như vậy? Hơn nữa sức phán đoán tựa hồ cũng rất kinh người.”

“Đâu có.”

“Ta muốn ngươi giúp ta làm một việc, coi như là việc đầu tiên cũng là việc cuối cùng mà ngươi làm cho vi sư đi.” Hồng Dược không muốn bản thân lại bị Vân Thanh Nhiễm làm cho tức giận, nên mãi đến bây giờ bà mới tới tìm Vân Thanh Nhiễm nói chuyện chính.

“Trước nói nghe một chút.” Vân Thanh Nhiễm hơi dừng, khép cuốn sách trước mặt lại, xoay người nhìn Hồng Dược, nghe lời nói mới rồi của bà ngược lại có mấy phần cảm giác đang nhún nhu nguyện vọng.

Vân Thanh Nhiễm không phải thiện nam tín nữ, không phải người hết việc rảnh rồi đến hoang đi làm khổ lao thay người khác, nhưng nếu sự tình hợp lý, nàng cũng không đến mức hất mặt nói một câu lão nương không rảnh nhưng sau đó xoay người chạy lấy người.

“Ta muốn ngươi giúp ta an bài cho hai người phụ tử bọn hắn gặp nhau, hơn nữa làm cho bọn họ biết bọn họ là phụ tử, còn bọn hắn có nhận biết nhau hay không là chuyện của bọn hắn.” Hồng Dược biết mình sắp tới đại nạn, dù sao bà cũng sống nhiều năm như vậy, đã sống đủ rồi, đây là chút tâm nguyện cuối cùng của bà, tuy rằng lúc trước sinh hạ Mộ Dung Tu, trong lòng của bà chỉ có hận, thế cho nên sau khi bà vừa sinh không lâu đã giao đứa nhỏ cho người khác nuôi nấng.

Bà tự biết bản thân đối với Mộ Dung Tu không làm hết trách nhiệm của mẫu thân, thậm chí cho đến bây giờ, bà cũng không có cho phép hắn gọi bà một tiếng nương, chỉ cho hắn gọi là sư phụ, nhưng trong lòng bà, hắn là người mà bà quan tâm nhất ở thế giới này, cũng là người mà cho đến bây giờ bà luyện tấc nhất.

Hồng Dược nói xong yêu cầu lại nói: “Đương nhiên, sư đồ là sư đồ, vi sư cũng sẽ không áp bức đồ đệ ngươi, nếu ngươi giúp ta làm thỏa đáng, vi sư cũng có đại lễ đưa lên, ngươi muốn phương pháp an dưỡng cho thế tử gia nhà ngươi ta cũng có thể nói cho ngươi biết trước.”

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy gật đầu, “Có thể, chẳng qua bà phải cho ta biết phụ thân của Mộ Dung Tu rốt cuộc là người nào trước.”

“Ngươi hi vọng là ai?” Hồng Dược hỏi ngược lại, bà muốn nghe xem Vân Thanh Nhiễm sẽ đoán là ai.

“Là chuyện ta hi vọng là ai thì có thể là người đó à? Đứa nhỏ bà sinh cũng đã lớn đến vậy, chẳng lẽ còn có thể làm cho bà nhét trở về rồi lại lần nữa sinh ra người khác à?” Vân Thanh Nhiễm không có hứng thú với cái đề tài lựa chọn này.

“Thật không biết vì sao Thông Linh Bảo Ngọc lại chọn xứ nha đầu ngươi.” Hồng Dược nói xong xoay người một cái, trong nháy mắt người đã từ trên giường đi tới bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, “Người nam nhân đó là Mộc Bách Dương, về phần Quân Vô Ý, ta thiếu hắn một chuyện, cho nên không muốn gặp gỡ hắn.”

“Thế tử gia, mượn ngươi mấy người cao thủ, ta cần được bảo vệ.” Mộc Bách Dương hiện giờ rất lo lắng, bên trong kinh thành truyền đến ồn ào huyền náo, đều nói Hồng Dược đang ở kinh thành, lúc trước ông cũng đã gặp Hồng Dược một lần, ông thật sự sợ hãi phải chống lại Hồng Dược.

“Mộc tiên sinh là đang lo lắng giáo chủ Thương Lan giáo tìm tới cửa?” Tầm mắt của Quân Mặc Thần dừng ở trên những cây thảo dược đang phơi nắng trong viện Mộc Bách Dương, ngón tay của hắn nhẹ nhàng lấy một ít dược liệu, đặt ở trước mũi tình tế hít hà, “Thứ này không tệ, nghe nói pha trà uống đối với thân thể nữ tử rất có lợi, Quân Kiệt, lát nữa cầm thứ này đi giao cho nha hoàn thế tử phi, để các nàng ngày thường pha cho thế tử phi uống một ít.”

Mộc Bách Dương nghe vậy đau lòng không thôi, đó là thảo dược ông tiêu phí tròn một tháng mới phơi chế được, phải trải qua ba âm ba dương lặp lại phơi chế, tức phơi ánh mặt trời ba ngày, lại dùng ánh trăng chiếu ba ngày, cứ thế lặp lại một tháng mà thành, ông tần tần khổ khổ làm một tháng, buổi tối ngủ cũng không dám ngủ kỹ, sợ lần trở trời hạ một trận mưa làm ướt hết thuốc của ông, hiện giờ một câu của Quân Mặc Thần toàn bộ thành đồ của thế

tử phi nhà hần.

“Thế tử gia, ta đang nói với người chính sự mà!” Ông bên này lửa cháy đến nơi, Quân Mặc Thần lại thật sự nhân nhả, Mộc Bách Dương hiện tại không có thời gian rảnh đầu lòng những thảo dược đó, ông hiện tại thậm chí phải phòng bị Hồng Dược như thế nào. “Người thuê vài cao thủ cho ta đi, người kia nói không chừng thật sự sẽ đến tìm ta.”

“Mộc tiên sinh, giáo chủ Thương Lan giáo chỉ xuống tay với nam nữ trẻ tuổi, ngài đã lớn tuổi thế rồi, còn sợ hãi cái gì đây?” Ánh mắt Quân Mặc Thần vẫn lưu luyến ở trên đồng thảo dược của Mộc Bách Dương.

“Ta, ta...” Mộc Bách Dương có chút buồn bực, “Ta và bà ấy từng có chút đụng chạm, ta sợ bà ấy tìm ta tính sổ!”

“Đụng chạm? Từng đụng chạm với giáo chủ Thương Lan giáo, mà vẫn còn sống cho tới bây giờ, Mộc tiên sinh thực sự không đơn giản, dưới gầm trời này người như vậy chỉ sợ không nhiều lắm đâu.” Quân Mặc Thần không chút để ý nói.

Mộc Bách Dương ngừng lại, trên mặt rất quần bách, ông thực may mắn giờ phút này Quân Mặc Thần là đưa lưng về phía ông, bằng không nét mặt ông bây giờ để Quân Mặc Thần chứng kiến, không chừng lại nói ông thế nào nữa.

Kỳ thật Quân Mặc Thần không cần quay đầu lại cũng biết Mộc Bách Dương có dạng biểu tình gì.

“Không phải người muốn đưa cho thế tử phi nhà người bỏ thân mình à, dạ dày của nàng không tốt người cũng biết chứ? Hàng năm ăn uống không có quy luật khiến nàng bệnh không dứt, lần trước tay nàng chỉ bị thương ta đã bắt mạch cho nàng thì phát giác, nàng hẳn là thường xuyên sẽ bị đau bụng. Ta có một vị thuốc không tệ, đối với thân thể của nàng có trợ giúp rất lớn, người cho người bảo vệ ta, không, lần này người tự mình bảo vệ ta, ta sẽ cho người dược.” Mộc Bách Dương thấy mình luôn chịu thiệt từ Quân Mặc Thần, nên cũng vô sỉ một phen, không đồ có chút hiệu lực, vị gia này chỉ sợ cứ trơ mắt nhìn ông bị Hồng Dược mang đi cũng không có ý định ra tay.

Quân Mặc Thần lúc này mới xoay người lại, khủy tay phải để ở trên tay vịn xe lăn, chống lấy khuôn mặt tuấn tú của mình, sau một lúc lâu, mới chậm rãi học ra hai từ: “Thành gia.”

Vân Thanh Nhiễm rất hiếm khi đến thăm chỗ ở của Mộc Bách Dương, Vân Thanh Nhiễm đi một chuyến này là vì ý tứ tìm Mộc Bách Dương trước, Hồng Dược cùng Mộc Bách Dương có quan hệ dạng gì Vân Thanh Nhiễm không rõ ràng lắm, Vân Thanh Nhiễm luôn không có quá nhiều hứng thú đối với việc thăm thính chuyện riêng tư của người khác, nhưng nàng cần biết rõ bản thân Mộc Bách Dương có nguyện ý đi gặp Hồng Dược hay không, nếu ông ta nguyện ý đi gặp, cũng giảm đi một phen công phu bắt người đi của nàng.

Lúc Vân Thanh Nhiễm tiến vào Mộc Bách Dương đang ở trong viện mình nghiên cứu ván cờ, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, Mộc Bách Dương vội đứng lên.

“Thế tử phi nương nương vạn phúc kim an.”

“Mộc tiên sinh không cần đa lễ.” Vân Thanh Nhiễm đi lên trước, nhìn thoáng qua Mộc Bách Dương đang đùa nghịch bàn cờ, “Mộc tiên sinh tựa hồ có tâm sự.”

“À? Thế tử phi nương nương nhìn ra tại hạ có tâm sự từ chỗ nào?”

“Từng có một vị lão giả đã nói với ta, tâm loạn thì cờ loạn, một bước sai mọi bước đều sai.”

“Nghe thế tử phi nương nương nói như vậy, xem ra tâm sự của ta chứng thật đều tiết lộ trên ván cờ này rồi.” Mộc Bách Dương bất đắc dĩ cười cười, tâm sự của mình có rõ ràng như vậy à? Thế tử nhìn thấy, thế tử phi cũng hiểu rõ rồi, “Không biết hôm nay thế tử phi tới gặp tại hạ là có chuyện quan trọng gì?”

Mộc Bách Dương đối với việc Vân Thanh Nhiễm đột nhiên đến thăm cảm thấy rất ngoài ý muốn, dù sao đây là lần đầu tiên sau khi Vân Thanh Nhiễm gả vào vương phủ mới tới nơi này của ông.

“Lần trước hai tay ta bị thương, là Mộc tiên sinh chữa trị rất tốt, hiện giờ không lưu lại một vết sẹo nào đều là công lao của Mộc tiên sinh ông, cho nên ta đặc biệt đến cảm ơn Mộc tiên sinh.” Vân Thanh Nhiễm từ trên tay Lục Trúc bên cạnh tiếp nhận hộp đựng thức ăn, từ bên trong lấy ra một bầu rượu, “Không biết Mộc tiên sinh có muốn bồi ta uống một chén hay không?”

“Nương nương, ngài là thân thể thiên kim, đâu cần như vậy? Chữa trị cho nương nương là bổn phận của tại hạ.” Mộc Bách Dương vội xua tay cự tuyệt, cũng không phải bởi vì thân phận của hai người, ông là sợ Quân Mặc Thần trách móc.

“Mộc tiên sinh là không để mặt mũi cho Bổn cung ư?” Vân Thanh Nhiễm đột nhiên sửa lại xưng hô, lông mày nhíu lên một chút, tạo cho Mộc Bách Dương áp lực vô hình.

“Không phải không phải, tại hạ không dám, tại hạ bồi nương nương cùng uống là được.” Mộc Bách Dương vội ngồi xuống.

Ngay bên cạnh ván cờ bày ra hai chén rượu, Vân Thanh Nhiễm rót rượu cho Mộc Bách Dương.

“Mộc tiên sinh, mời.” Vân Thanh Nhiễm mời rượu Mộc Bách Dương.

Mộc Bách Dương thấy Vân Thanh Nhiễm đưa cho mình chén rượu, lúc này tiếp nhận uống một hơi cạn sạch, không dám có một tia lãnh đạm.

Vân Thanh Nhiễm mỉm cười, Mộc Bách Dương mới vừa uống một ly, nàng lại đưa một chén cho ông ta.

Mấy chén xuống bụng, Mộc Bách Dương có chút choáng, lại không dám không tiếp chén rượu Vân Thanh Nhiễm đưa tới cho ông.

Vân Thanh Nhiễm thấy Mộc Bách Dương đã có bảy phần say ngà ngà, mới bắt đầu nói vào chính đề ngày hôm nay, “Mộc tiên sinh là một người ở chỗ này, đã có thể nhỉ?”

“Thế từ phi nói đùa, Mộc mỗ cô độc một người, đâu có thể nhỉ?” Mộc Bách Dương mang tươi cười chua sót trên mặt.

“À? Sao Mộc tiên sinh đã đến tuổi này cũng không thú thê vậy?” Vân Thanh Nhiễm tinh tế quan sát mỗi một biểu cảm trên mặt Mộc Bách Dương, có đôi khi lời người nói là biết gạt người, về mặt một người so với lời nói của hắn càng thêm chân thật hơn một chút.

“Lúc tuổi còn trẻ đã thành thân một lần.” Mộc Bách Dương mặc dù có mấy phần say, nhưng vẫn biết mình đang nói cái gì, chỉ là có những thứ chôn ở trong lòng ông quá lâu, nói ra có thể sẽ thoải mái hơn một ít, ông nghĩ, dù sao thế từ phi cũng không biết ông nói tới ai, nói ra cũng không sao.

“Về sau cùng cách à?”

Mộc Bách Dương lắc đầu, “Không phải, là ta rời khỏi nàng.”

“Vi sao? Bởi vì nàng không tốt ư?”

“Nàng... nàng gạt ta, lừa ta thật thê thảm, thì ra nàng là một người như vậy, ta phát hiện thành thân với nàng hai năm thê nhưng không có một ngày nào ta nhìn rõ nàng, tất cả đều là giả, ngay cả tuổi cũng là giả!” Mộc Bách Dương hiện tại nhớ tới vẫn cảm thấy trong ngực rầu rĩ.

“Sau đó thì sao, ông đi rồi, không còn gặp nàng nữa?”

“Không, ta đã thấy nàng không chỉ một lần, thậm chí trong mấy năm mới rời đi, ta đều thường xuyên gặp nàng, ta oán nàng gạt ta, hơn nữa thân phận đó của nàng, ta cũng không thể cùng nàng ở chung một chỗ, ta còn rất sợ nàng, nàng là nữ tử rất đáng sợ; nàng cũng oán ta, oán ta bỏ nàng mà đi, nàng luôn trêu hoa gẹo nguyệt chung quanh, thậm chí đắm mình trong truy lạc, ra vào kỹ viện, đem bản thân bán rẻ cho những nam nhân khuynh đảo ở dưới dung mạo khuynh thành của nàng... Cho nên chúng ta gặp mặt thì đều cãi nhau, vô công của nàng tốt, mỗi lần đều dùng đủ loại thủ đoạn tra tấn ta, để cho ta muốn sống không thể, muốn chết không xong.”

Mộc Bách Dương chỉ cho là Vân Thanh Nhiễm không biết người ông nói đến là Hồng Dược, cho nên thoải mái, buông lỏng tinh thần nói lại chuyện của ông cho Vân Thanh Nhiễm nghe, phát tiết chuyện cũ năm xưa tích tụ đã lâu ở trong lòng ông.

Mộc Bách Dương nói xong, khóe mắt không biết vì sao đã ươn ướt.

Vân Thanh Nhiễm nhớ rõ Hồng Dược tự mình nói qua, dạng nam nhân gì bà cũng đều chơi đùa qua, nghe đã thấy thực sự là chuyện lạ. Thế nhưng, không biết bà đã dùng thủ đoạn gì để tra tấn tình nhân ngày xưa của mình.

Vân Thanh Nhiễm đem lời Mộc Bách Dương nói cùng những lời Mộ Dung Tu từng nói lúc trước chồng lên nhau, đại khái đã phác họa ra chuyện tình, đại để là Hồng Dược cùng Mộc Bách Dương yêu nhau cũng tư định chung thân, hai năm sau Mộc Bách Dương mới phát hiện nữ tử thành thân cùng mình không phải nữ tử bình thường, mà là lão yêu bà đại danh鼎鼎, giáo chủ Thương Lan giáo, cho nên ông từ bỏ Hồng Dược.

Hồng Dược bị ném bỏ lúc ấy đã có thai, sau khi sinh ra Mộ Dung Tu thì giao đứa nhỏ cho phụ phụ Mộ Dung nuôi nấng, chính mình chạy đi tìm Mộc Bách Dương, vì những oán khí trong lòng mình, bà không chỉ tra tấn Mộc Bách Dương, còn đắm mình trong truy lạc, về sau không biết là nguyên nhân gì khiến Hồng Dược buông tha những chuyện như vậy, trở lại Thương Lan giáo chuyên tâm dạy học, cũng đón Mộ Dung Tu về bên cạnh mình nuôi nấng.

Vân Thanh Nhiễm lắc lắc đầu, trời gây nghiệp chương vẫn còn có thể, tự gây nghiệt thì không thể sống, giữa Mộc Bách Dương cùng Hồng Dược kỳ thật không cần phải đi tới một bước này.

Màn đêm buông xuống, Vân Thanh Nhiễm đổi lại một thân y phục dạ hành, vừa vặn hôm nay Quân Mặc Thần cũng không tìm đến nàng, không biết có phải hôm nay tình hình thân thể của hắn lại kém đi hay không, cho nên sớm đi nghỉ ngơi, đúng lúc hắn không lại đây, Vân Thanh Nhiễm có thể sớm có hành động.

Vân Thanh Nhiễm đổi chuyện lén lút như vậy rất lành nghề, trước kia không ít lần làm chuyện như vậy, nàng hiểu được cách giấu kín tốt bản thân như thế nào.

Viện Mộc Bách Dương ở là phía sau vương phủ, nơi đó nằm ở hậu viện tương đối hẻo lánh, vào ban ngày sẽ không có người đến bên này, đến buổi tối người tới càng ít.

Vân Thanh Nhiễm vào chỗ ở Mộc Bách Dương...

Chương 75: Đúng lúc bị bắt

Vân Thanh Nhiễm lúc trước nhiệm vụ dạng gì cũng từng làm qua, trộm người vẫn là lần đầu, còn là trộm nam nhân!

Hiện tại Vân Thanh Nhiễm buồn bực nhất chỉ sợ bản thân cũng không đủ khí lực, có thể trực tiếp đem người khiêng đi, lần trước đối với Thác Bạt Yên như thế, lần này lại không thể không như thế, Vân Thanh Nhiễm mở cửa phòng Mộc Bách Dương ra, trong bóng đêm nàng hành động rất tự nhiên.

Vân Thanh Nhiễm có khả năng nhìn thấy đồ nàng muốn nhìn, nhưng nói thì như vậy, không cần thiết Vân Thanh Nhiễm sẽ không tùy tiện sử dụng, bằng không nàng nhìn nam nữ đi trên đường cái không phải đều thành trần trường? Như vậy rất tổn thương ánh mắt, huống chi như vậy rất dễ mệt. Hơn nữa thời gian nàng nhìn thấu không thể quá dài, bằng không nàng sẽ rất kiệt sức.

Thời điểm Vân Thanh Nhiễm đi vào trong phòng chứng kiến một người gò lên ở trên giường, liền đưa tay lên giường túm người.

Động tác của Vân Thanh Nhiễm rất trực tiếp, túm lấy người định bắt, sau đó uy hiếp, cuối cùng chạy lấy người.

Nếu Vân Thanh Nhiễm biết người trong mền kia không phải Mộc Bách Dương mà là thế tử gia hần đã sớm nghỉ ngơi, nàng nhất định sẽ không vươn cánh tay ra, đi bắt hần, sẽ không xóc chấn mền của hần lên, nếu Vân Thanh Nhiễm biết người trong mền có khả năng không phải Mộc Bách Dương, nàng nhất định sẽ sớm kiểm tra một phen.

Quân Mặc Thần phản thủ bắt lấy Vân Thanh Nhiễm, tay đồng thời giữ ở trên mạch máu Vân Thanh Nhiễm, một lần bắt hần đã nhận ra không thích hợp, trong bóng đêm, Quân Mặc Thần rất khẳng định nữ tử trước mặt hần không phải Hồng Dược, nữ tử này không có một chút nội lực, sao có thể là giáo chủ Thương Lan giáo Hồng Dược được đây?

Hơn nữa, trên người nữ nhân này có một loại hương vị hần rất quen thuộc.

Vân Thanh Nhiễm cũng cá kinh, bởi vì lúc Quân Mặc Thần đứng dậy, nàng cũng đã nhìn rõ dung mạo của nam nhân cầm lấy tay nàng, là Quân Mặc Thần! Phu quân ốm yếu kia của nàng!

Kết quả thất bại nhất của việc trộm người chính là, đương trường bị lão công của mình bắt trở lại...

Vân Thanh Nhiễm muốn tránh thoát khỏi tay Quân Mặc Thần, thừa dịp đối phương còn chưa nhìn rõ mình thì nhanh chóng chuồn đi.

“Quân Kiệt, thấp đèn.” Quân Mặc Thần nói.

Ngay sau đó, lúc kế hoạch chạy trốn của Vân Thanh Nhiễm còn chưa được triển khai, trong phòng đã sáng sủa lên.

“Thế tử phi, tại sao là người?”

“Thế tử phi, người...”

Mọi người kinh ngạc nhìn Vân Thanh Nhiễm bị bắt.

Bọn hần hôm nay thủ tại chỗ này là vì bắt Hồng Dược, kết quả Hồng Dược không đến, lại là thế tử phi của bọn họ bị bắt!

Thế tử phi của bọn họ tới làm cái gì? Đang lúc nửa đêm, còn chạy đến nơi ở đơn độc của nam nhân là Mộc tiên sinh?

Đừng nói cho bọn hần, thế tử phi là tới gặp riêng Mộc tiên sinh nhá...

Quân Mặc Thần lời kéo Vân Thanh Nhiễm, để nàng càng thêm nhích lại gần mình, hai mắt hần nhắm lại, cong thành một đường cong xinh đẹp, “Ái phi, không biết đêm hôm khuya khoắt đến của phòng Mộc tiên sinh là có chuyện gì đây?”

“Mộng du.” Vân Thanh Nhiễm hỏi đáp.

Quân Mặc Thần cong môi cười, “Vậy à? Chứng bệnh mộng du của ái phi thật đúng là nghiêm trọng, từ Kim Dật Hiền đến hậu viện cả một đoạn đường khúc chiết xa xôi như vậy, ái phi còn có thể chuẩn xác không đi nhầm, không nghiêng lệch đi tới trước giường Mộc tiên sinh, còn chính xác không sai bắt được tay.”

“Cảm giác phương hướng của ta tương đối tốt.” Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, cũng bị bắt ngay tại trận rồi.

“Khụ khụ, vậy thật đúng là khéo, hôm nay bản thể từ vừa vẩn ở trong này, chẳng lẽ là ái phi trong lúc ngủ mơ còn muốn bản thể từ? Cho nên chạy đến đây.” Trên mặt Quân Mặc Thần tuy mang theo cười, nhưng trong lòng hân lại đang rít gào.

Đừng nói cho hân, tiểu nữ nhân chết tiết này, là chạy tới trộm người! Nếu hôm nay không phải hân ở trong này, tay nàng là muốn lôi kéo tay Mộc Bách Dương à? Sau đó thì sao? Nàng còn muốn làm cái gì?

Cho dù kế tiếp không làm cái gì, chỉ lôi kéo tay cũng đã rất đáng chết rồi!

Quân Mặc Thần thực tức giận, nhưng cầm tay Vân Thanh Nhiễm lại không dám dùng nhiều lực đạo, sợ làm nàng đau, muốn trừng phạt nàng một trận thì lại luyến tiếc, Quân Mặc Thần đành phải tự mình buồn bực, sinh hờn giận.

“Ha ha... có khả năng này, chẳng qua vừa rồi thể từ gia bắt lấy thần thiếp như vậy, khiến thần thiếp nhất thời tỉnh táo lại, giờ thần thiếp trở về phòng của mình ngủ đây.” Vân Thanh Nhiễm hiển nhiên muốn chơi xấu, gặp phải tình huống đặc thù như vậy, dù là Vân Thanh Nhiễm, cũng không thể không vô si một phen.

Quân Mặc Thần cầm lấy tay Vân Thanh Nhiễm vẫn không buông, hân hiện tại đang tức giận, tiểu nữ nhân này chẳng lẽ không nhận thấy được à?

“Các người đều lui xuống trước đi.” Quân Mặc Thần nói với Quân Kiệt cùng những người khác, Quân Kiệt bọn hân nghe vậy còn không mau mau lui ra, loại tình huống này thể từ gia coi như không tức giận cũng tuyệt đối sẽ không có một tâm tình tốt.

Sau khi Quân Kiệt bọn họ rời khỏi phòng, cũng chỉ còn lại Quân Mặc Thần trên giường, cùng Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mặc Thần cầm tay đứng ở bên giường.

“Lại đây, ngồi xuống đây.” Quân Mặc Thần dùng giọng điệu mệnh lệnh nói với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm ngồi xuống trên mép giường.

Bốn mắt nhìn nhau, Quân Mặc Thần vừa giận lại bẽ tắc, hân tức giận như vậy, ánh mắt của nàng cũng thực trong suốt, một chút bộ dạng chột dạ cũng không có, lại càng không cần nói đến áy náy linh tinh, đó căn bản không liên quan đến nét mặt của nàng bây giờ.

“Tại sao tới nơi này?” Quân Mặc Thần nhìn chăm chú vào ánh mắt Vân Thanh Nhiễm, rất nghiêm túc hỏi, nếu như từ trong miệng của nàng nói ra những lời kiêu thích Mộc Bách Dương, hân nhất định sẽ đi giết Mộc Bách Dương ngay bây giờ.

“Tìm Mộc tiên sinh có chút việc.” Vân Thanh Nhiễm công đạo nói.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ, chuyện tình gì cần vừa phải đi lên vén chăn bắt lấy tay?” Quân Mặc Thần thoát nhìn rất bình tĩnh hỏi han, vừa nghĩ tới tay, hân đã dâng lên một ngọn lửa vô danh.

“Thật sự có chuyện, ta muốn trời ông ấy đi, chỉ như vậy thôi.” Vân Thanh Nhiễm không biết trong lòng người nam nhân đối diện với mình kia đã sớm ba đào mãnh liệt, chỉ cho là Quân Mặc Thần đang gắng hỏi nàng mà thôi.

“Trời ông ta đi?” Quân Mặc Thần nheo lại ánh mắt.

“Phải.” Vân Thanh Nhiễm gật đầu, bằng không nàng tìm Mộc Bách Dương làm cái gì.

Quân Mặc Thần lại nhìn chăm chăm ánh mắt Vân Thanh Nhiễm một lúc lâu, sau một lúc lâu...

Nghe được Vân Thanh Nhiễm kiên định trả lời, không phải câu trả lời hân không muốn biết, Quân Mặc Thần lúc này lại khôi phục, không bình tĩnh lúc mới rồi dường như nhất thời tiêu tán đi.

“Khụ khụ... Một khi đã như vậy, cũng thôi đi, khụ khụ khụ... Lần sau nếu ái phi còn muốn trời người, cứ nói với bản thể từ là được, chớ lại một mình một người nửa đêm vào phòng nam tử, khụ khụ khụ...”

“À.” Vân Thanh Nhiễm tinh tế nhìn Quân Mặc Thần, hân sao lại đối với nàng tốt như vậy, cũng chưa hỏi nàng vì sao muốn bắt Mộc Bách Dương, còn nói muốn trời người thì cứ nói cho hân biết, hân sẽ giúp đỡ.

Quân Mặc Thần thân nhiên cười một tiếng, tuy rằng không rõ ràng, có điều Vân Thanh Nhiễm vẫn thấy được, sau đó Quân Mặc Thần nói với người ngoài cửa, “Quân Kiệt, đi trời Mộc tiên sinh lại, đưa cho thể từ phi.”

Quân Kiệt tuân lệnh đi vào gian phòng liền kề với phòng chính của Trấn Nam Vương tìm Mộc Bách Dương, Mộc Bách Dương vốn định để Quân Mặc Thần bảo hộ mình, kết quả Quân Mặc Thần trực tiếp trời ông lại, Mộc Bách Dương ngay cả cơ hội hô to Quân Mặc Thần trọng sắc khinh bạn cũng không có.

“Cửu đệ, đệ đây là rất may mắn, Tam tiểu thư Vân gia nói như thể nào cũng là đại mỹ nhân trong kinh thành, cho đệ ăn còn không cần đệ thú nàng.” Thất hoàng tử Dạ Minh Sâm dùng giọng điệu trêu chọc Cửu hoàng tử Dạ Minh Uyên ngồi ở đối diện hân.

“Hoàng huynh cần gì phải nói ta như vậy? Nếu hoàng huynh thích, tự có mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ.” Dạ Minh Uyên không muốn nói chuyện kia, huống chi còn bị Dạ Minh Sâm dùng ngữ khí trêu chọc như vậy để nói.

“Nếu nói đến mỹ nữ, Quân Mặc Thần cười bà điên kia thật là một tiểu mỹ nhân khó có được, thật sự khiến ta ngoài ý muốn một phen.” Dạ Minh Sâm

“Nàng từng bị điên, không hơn, cùng với dung mạo cùng tài học của nàng không có bất kỳ quan hệ gì.” Dạ Minh Uyên giải thích thay Vân Thanh Nhiễm

“Xem ra ấn tượng của Cửu đệ đối với nàng rất không tồi, ta với nữ tử này có một chút tò mò rồi, khó trách lúc trước Quân Mặc Thần nói cái gì cũng muốn cưới nàng” Dạ Minh Sâm mỗi lần nhắc tới Quân Mặc Thần đáy mắt luôn lộ ra một cỗ hàn khí.

Hắn ghen ghét Quân Mặc Thần cũng không phải là bí mật gì, trong cung rất nhiều người đều biết, tuy nói trừ bỏ Dạ Minh Uyên mấy vị hoàng tử khác đối với Quân Mặc Thần đều có hoặc nhiều hoặc ít thành kiến, Thất hoàng tử là một người biểu hiện rõ ràng nhất, mẫu phi của Thất hoàng tử đã sớm qua đời, được thái hậu yêu mến, đưa hắn đến bên người nuôi nấng, có điều thái hậu hiển nhiên yêu thương Quân Mặc Thần còn nhiều hơn hắn, cho nên từ nhỏ hắn đã bắt đầu ghen tị bất mãn với Quân Mặc Thần.

“Huynh đừng đánh chủ ý gì với nàng, nàng là thể tử phi của Quân Mặc Thần.” Dạ Minh Uyên nhắc nhở Dạ Minh Sâm, Dạ Minh Sâm người này thoát nhìn rất tà dị, làm việc thường không theo quy củ.

“Đệ kham trọng như vậy làm cái gì, đệ cũng nói rồi, nàng là thể tử phi của Quân Mặc Thần, cũng không phải của đệ.” Dạ Minh Sâm tà khí cười một tiếng, Vân Thanh Nhiễm phải không, nàng là thể tử phi của Quân Mặc Thần, điều này làm cho hắn có một chút hứng thú. Chỉ cần là đồ của Quân Mặc Thần, hắn không để ý đó là thứ tốt hay đồ hỏng, hắn rất hưởng thụ cái loại khoái cảm cướp đoạt những thứ tốt đẹp trong lòng Quân Mặc Thần!

Dạ Minh Uyên lắc đầu, “Hoàng huynh, huynh cứ chán ghét Mặc Thần như vậy ư? Hắn chưa từng làm sai chuyện gì, càng chưa từng làm qua chuyện có lỗi với huynh, huynh không thể buông tha ư?” Dạ Minh Uyên coi như là kiến thức qua dịch ý của Dạ Minh Sâm đối với Quân Mặc Thần, bắt đầu từ trước kia, phạm là Quân Mặc Thần ở đây, chỉ cần không có trường bối, Dạ Minh Sâm nhất định muốn làm trái lại Quân Mặc Thần, còn thường xuyên muốn làm chút chuyện mờ ám, tuy Quân Mặc Thần Dù luôn rất may mắn tránh được một kiếp, có mấy lần thậm chí không biết thế nào, Dạ Minh Sâm mờ ám như vậy cuối cùng lại hại chính hắn.

Tỷ như trên lễ trưởng thành của Quân Mặc Thần, Dạ Minh Sâm cố ý mua chuộc thợ may làm quần áo, đem mấy chỗ trên quần áo mà ngày đó Quân Mặc Thần phải mặc đều may hỏng, muốn cho y phục của Quân Mặc Thần bị rách ở trước mọi người, kết quả ngày đó Quân Mặc Thần không có việc gì, y phục của hắn ngày đó rách hết.

Lại tỷ như mới trước đây, mấy hoàng tử nghịch ngợm, bắt giữ cung nữ lột sạch quần áo, hoàng thượng tới, Dạ Minh Sâm đã vút tội danh này lên trên đầu Quân Mặc Thần, kết quả hoàng thượng không những không trị tội Quân Mặc Thần, ban cung nữ kia cho Quân Mặc Thần, còn trách móc Dạ Minh Sâm bán đứng bằng hữu, khiến cho ông rất thất vọng...

Nghe lời Dạ Minh Uyên nói, Dạ Minh Sâm hừ lạnh một tiếng, “Chuyện của ta không tới phiên đệ quản.” Dạ Minh Sâm thầm nghĩ, hắn thì biết cái gì? Nếu có thể, hắn thậm chí muốn lấy đi tính mạng của Quân Mặc Thần!

Dạ Minh Uyên bắt đầu dĩ lắc đầu, hắn biết mình không ngăn cản được Dạ Minh Sâm, dù sao huynh ấy cũng chỉ là náo loạn một chút, sẽ không tạo ra chuyện lớn gì.

Dạ Minh Uyên không biết, kỳ thật Dạ Minh Sâm cho tới bây giờ đều không phải chỉ là náo loạn nhỏ, cũng chỉ có Dạ Minh Uyên hắn còn thuần khiết cho rằng trong thâm cung này sẽ có tình nghĩa huynh đệ, cũng chỉ có Dạ Minh Uyên hắn sẽ thuần khiết cho rằng Dạ Minh Sâm làm chuyện này chẳng qua là náo loạn nhỏ mà thôi.

Trong mắt Dạ Minh Sâm lộ ra nghiền ngẫm, trong đầu nhớ lại bộ dáng Vân Thanh Nhiễm trong dạ yến ngày ấy, hứng thú nồng đậm

Quân Mặc Thần này là nửa tàn phế, nói vậy nàng sẽ rất cần nam nhân đến âu yếm một phen đây?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Câu dẫn thể tử phi

Sáng sớm ngày thứ hai, Vân Thanh Nhiễm mới vừa rời giường, Quân Kiệt đã đưa Mộc Bách Dương tới, Mộc Bách Dương hai tay bị trói chặt, bên trong miệng còn bị đút vải trắng, muốn nói chuyện đều nói không được.

Mộc Bách Dương đến bây giờ còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đêm qua lúc ông đang ngủ Quân Kiệt bỗng nhiên tiến vào, ông đứng dậy thấy là Quân Kiệt vừa muốn yên lòng, lại trở tay không kịp bị Quân Kiệt trói lại, sau đó ông vẫn duy trì bộ dạng này ở trên giường đến khi hùng đông, trời vừa sáng, Quân Kiệt đã đưa ông đến nơi ở của Vân Thanh Nhiễm.

Lúc này Mộc Bách Dương xem như hiểu rõ rồi, đó chính là ông bị thế tử gia bán cho thế tử phi nhà hán, Quân Mặc Thần trọng sắc khinh bạn này! Mộc Bách Dương có chút tò mò, ông không biết Vân Thanh Nhiễm vì sao muốn trói ông lại, Mộc tiên sinh không phải người ngu.

Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu, rồi nói với Quân Kiệt, “Có thể lại phiền toái người hỗ trợ tìm một chiếc xe ngựa tới đây không?”

“Thế tử phi khách khí.” Quân Kiệt nghe Vân Thanh Nhiễm nói như vậy, được sủng ái mà lo sợ, nàng là thế tử phi, hán chỉ là một thuộc hạ sao phải để chủ tử như nàng nói phiền toái chứ, đây là việc hán phải làm!

Quân Kiệt nhận mệnh lệnh của Vân Thanh Nhiễm vội vàng đi chuẩn bị cho Vân Thanh Nhiễm một chiếc xe ngựa, Vân Thanh Nhiễm lại để cho Quân Kiệt khiêng Mộc Bách Dương lên xe ngựa, không để người khác đi theo, chỉ cần một mã phu đánh xe, nàng tự mình một người mang theo Mộc Bách Dương xuất môn.

Tới cửa tửu lâu mà lúc trước nàng và Vân Tử Hy đã cùng nhau tới thì ngừng lại, lúc này Mộ Dung Tu đã đợi ở cửa, tối hôm qua trước khi nàng đi bắt cóc Mộc Bách Dương cũng đã sai người đưa tin cho Mộ Dung Tu, để cho hán hôm nay đợi nàng.

Mộ Dung Tu rất im lặng với hành động của Vân Thanh Nhiễm, phái người đưa tin cho hán, trên thư lại nói hết sức nghiêm túc, kết quả lại để cho hán giúp nàng giấu một người?

“Vân Thanh, người lần này lại định làm gì?” Hơn một lần nàng cũng dẫn theo một người bị trói đến, để cho hán tiến bước người ta đi, lần này lại đưa tới một người, bất đồng chính là lần trước người kia là nữ nhân, lần này lại là nam nhân.

“Không làm gì, hay gửi tạm ở nơi này của người mấy canh giờ mà thôi.” Vân Thanh Nhiễm nói, “Ta nhớ được trên lầu người có một gian phòng đặc biệt lưu lại, bên trong còn có một gian nội thất phải không?”

Chính là gian phòng lần trước Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Tử Hy đi, sau khi Vân Tử Hy say rượu vẫn ở trong phòng đó nghỉ ngơi.

“Vân Thanh, người một vừa hai phải thôi, chỗ này của ta cũng không phải là nơi để người trộm người gửi đến!” Mộ Dung Tu nghe vậy lại nghĩ sai lệch, cho là Vân Thanh hán nhận thức lại tính toán làm chuyện gì không nhận ra người.

Vân Thanh Nhiễm biết Mộ Dung Tu lại nghĩ nhầm rồi, có điều nàng cũng lười giải thích, nàng nói với hai người bên cạnh Mộ Dung Tu, “Hai người các người, giúp ta nâng người lên đi.”

Hai người bị Vân Thanh Nhiễm gọi liếc nhìn nhau, lại nhìn nhìn Mộ Dung Tu. Mộ Dung Tu bất đắc dĩ, đành phải gật đầu. Vì thế hai người kia tiến lên khiêng người đi.

“Mộ Dung công tử, phiền toái người lại đưa tin cho Hồng Dược, nói cho bà biết, chuyện bà muốn ta lo liệu đã làm xong.”

Mộ Dung Tu trầm nghĩ, trong hồ lô của Vân Thanh này đến tột cùng muốn làm gì? Không nghĩ ra được, đành phải lắc đầu dựa theo phản phó của Vân Thanh Nhiễm tìm Hồng Dược, Hồng Dược tuy rằng hành tung mờ hồ, nhưng thời gian ở trong kinh thành vẫn duy trì liên hệ với Mộ Dung Tu bọn hán.

Hồng Dược dịch dung tới, sau khi bà vào phòng đã nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm một người ngồi ở chỗ đó, tựa hồ còn rất nhàn nhã uống trà.

“Người nói người đã để cho bọn họ gặp lại rồi?” Trong tiếng nói yêu mị của Hồng Dược mang theo một tia chờ mong, bà thực muốn biết kết quả gặp lại là gì.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, đồng thời không chút hoang mang rót một chén trà cho Hồng Dược, dùng giọng điệu rất nhàn nhã nói với Hồng Dược: “Ta đã để cho bọn họ gặp mặt.”

Nàng để cho bọn họ gặp, ngay trong quá trình khiêng người lên lầu, có điều nàng chưa nói cho bất cứ người nào giữa bọn họ biết quan hệ phụ tử của họ.

Nếu là an bài Mộc Bách Dương cùng Mộ Dung Tu gặp mặt, nàng đã không cần phải vất vả đi bắt Mộc Bách Dương như vậy, lúc này Mộc Bách Dương còn bị Vân Thanh Nhiễm trói lại, nhét vào trong gian nội thất.

Tay chân Mộc Bách Dương bị người ta trói, miệng cũng bị ngăn chặn, không chỉ lỗ tai còn linh quang, đối thoại bên ngoài hán ở bên trong có thể nghe được rõ ràng.

Mộ Dung Tu cũng bị nàng đuổi vào bên trong, lúc này cũng đang ở trong đó lắng nghe.

“Kết quả thế nào?” Nữ nhân rung chuyển trời đất như Hồng Dược một khắc này cũng có một tia không bình tĩnh.

“Bà cứ nói đi, bà chính Mộc tiên sinh người ta đến thăm như vậy, còn trông cậy vào việc ông ấy sẽ nhận đứa con mà bà sinh cho mình à?” Vân Thanh Nhiễm ác độc nói, nàng đang có ý, bởi vì nàng muốn để hai người bên trong nghe.

“Ý của người là, Mộc Bách Dương cùng Tu Nhi mặc dù biết bọn hán là quan hệ phụ tử, nhưng không nhận thức nhau đúng không?” Hồng Dược nói xong ha ha cười, vẻ mặt phóng đãng không kèm chế được, “Thôi, bọn hán nhận nhau hay không cùng ta có quan hệ gì đâu!”

Vân Thanh Nhiễm thân nhiên cười một tiếng, tiếp tục không chút để ý thương thức trà, “Mộc Bách Dương người này tựa hồ cũng không có chỗ nào đặc

biệt, y thuật tuy rằng cao minh, nhưng còn chưa tới tình cảnh đỉnh cao đương thời, còn không bằng bà, luận dung mạo, ông ta tới đa cũng chỉ có thể được xưng tụng là tư sắc bình thường, ta rất hiếu kỳ, vì sao bà muốn gả cho ông ta vậy?”

“Chuyện cười, năm đó Hồng Dược ta thích chính là người của hân, lại không phải năng lực của hân, ta muốn võ công của hân cao hơn ta làm gì hả? Ta cần y thuật của hân cao minh hơn ta làm gì đây?” Hồng Dược hỏi ngược lại, khí phách phóng khoáng của bà từ trong lời nói cũng có thể nhìn ra được một phần.

Hồng Dược bà cần chính là nam nhân cùng nàng trải qua cuộc sống phu thê bình thường, mà không phải một đối thủ có thể tương đương mình.

Quả thật, luận về điều kiện bên ngoài, mọi mặt của Mộc Bách Dương cũng không bằng nàng, nhưng thích là thích, yêu chính là yêu, nào còn so đo nhiều như vậy, nào phải tính toán nhiều đến thế?

“Vậy còn Mộ Dung Tu, nếu bà hận Mộc Bách Dương, vì sao khi ông ta vứt bỏ bà còn sinh ra hân?” Vân Thanh Nhiễm hỏi, tuy Hồng Dược không tự mình nuôi nấng Mộ Dung Tu, nhưng bà dẫn hân tới nhân thế, Hồng Dược ngoài miệng không muốn thừa nhận, có một số việc lại chôn sâu trong lòng bà, giúp bà làm ra lựa chọn.

“Nha đầu chết tiết kia, chẳng lẽ ngươi không biết nữ nhân có đôi khi là rất không tự trọng à? Ta năm đó còn nghĩ hân có thể hồi tâm chuyển ý, hướng chỉ đó còn là cốt nhục của ta, ta sao có thể bỏ được, chờ ngươi trở thành nương ngươi cũng có thể hiểu được loại cảm thụ này, đó là cảm giác một sinh mệnh đang thai nghén trong thân thể ngươi, đó là một loại vui sướng cùng kích động không thể dùng lời nói để biểu đạt, ngu ngốc muốn chết!” Đôi mắt đẹp của Hồng Dược nhú lại, ngược lại dạy dỗ Vân Thanh Nhiễm.

“Lúc trước thật sự yêu Mộc Bách Dương như thế? Vậy tại sao không thẳng thắn ra, mà lựa chọn lừa gạt ông ấy?” Lời này của Vân Thanh Nhiễm là hỏi thay Mộc Bách Dương.

Nếu muốn hỏi tại sao hôm nay Vân Thanh Nhiễm phải làm chuyện như vậy, đại khái là bởi vì nàng từ trong mắt Mộc Bách Dương thấy được thống khổ, đã từ nơi Hồng Dược thấy được bi thương.

Hồng Dược nở nụ cười, lại cười đến thâm lương, tươi cười như vậy nở rộ trên mặt bà, giống như bên trong băng tuyết ngập trời tỏa ra một đóa hoa sen máu, “Ngay từ đầu không nghĩ tới việc muốn nói, về sau là không dám nói, sợ hãi hậu quả sau khi nói ra. Nha đầu chết tiết kia, sau này nếu ngươi dám làm chuyện đáng coi thường giống ta, ta cho dù có chết, cũng sẽ từ trong phần mộ bò ra!”

Vân Thanh Nhiễm không nói tiếp, hôm nay việc nàng nên làm nàng đều làm rồi, nàng đích xác là dựa theo lời Hồng Dược nói để Mộc Bách Dương cùng Mộ Dung Tu nhận biết quan hệ phụ tử của bọn họ, chẳng qua thay đổi một loại phương thức khác, không phải do nàng tự mình nói cho bọn họ biết, mà là để cho bọn họ nghe chính Hồng Dược nói ra, vốn nàng cũng không thích hợp làm chuyện như vậy, thế nên để Hồng Dược tự mình nói so ra thích hợp hơn.

Về phần cuối cùng bọn họ sẽ thế nào, thì không liên quan đến Vân Thanh Nhiễm nàng, ân ân oán oán của người khác nàng không muốn tham dự, cũng tham dự không nổi.

Yên lặng ngắn ngủi qua đi, Hồng Dược đem chén trà được đặt ở trước mặt bà uống một hơi cạn sạch, giống như đây không phải là một chén trà mà là một chén rượu mạnh, sau khi uống cạn bà nói với Vân Thanh Nhiễm: “Giờ Tý ba ngày sau, ngươi một người đi vào trong rừng phong ngoài thành.”

Sau đó bà xoay người rời đi, Hồng Y tung bay, dáng người hiên ngang của bà lưu lại cho Vân Thanh Nhiễm một bóng lưng sáng lạn như rừng mây đỏ, thân ảnh phiêu nhiên từ cửa sổ bay ra, phảng phất ánh tà dương chìm xuống phía tây.

Hồng Dược đi rồi, Vân Thanh Nhiễm đứng dậy mở cửa ngấm của nội thất ra.

“Đều nghe thấy được?” Hai người bên trong cánh cửa, Mộ Dung Tu đứng ở cửa, mặt không chút thay đổi, chỉ có đôi mắt tiết lộ tâm tình của hân, về phần Mộc Bách Dương, tâm tình của ông ta tương đối kích động một chút, ông ô ô gào thét, thế nhưng bị vải bố nhét ở trong miệng, nói không ra lời.

Vành mắt ông hồng hồng, hai hàng nước mắt rất rõ ràng.

Vân Thanh Nhiễm lắc lắc đầu, tiến lên cởi bỏ dây thừng cho Mộc Bách Dương, để ông được tự do.

Mộc Bách Dương đạt được tự do lại không có động tác gì, ông cười tự giễu, càng cười càng lớn tiếng.

Còn Mộ Dung Tu, thì lại lặng lẽ nhìn Mộc Bách Dương, trong đầu bỗng hiện ra nhiều năm trước hân mới được mang về Thương Lan cung, Hồng Dược ngón tay ngọc thon dài chỉ vào bàn tính, bảo kiểm, dược liệu được bày ở trước mặt hân, “Chọn giống nhau đi.” Lúc ban đầu, tay hân dừng lại phía trên bảo kiểm, sau đó Hồng Dược đột nhiên nói, “Bản thân ta cảm thấy thảo dược này càng thích hợp ngươi hơn.”

Một câu nói của bà, thay đổi lựa chọn của hân, lúc ấy Mộ Dung Tu thầm nghĩ muốn trở thành một người được Hồng Dược khen ngợi, tại sao Hồng Dược lại muốn hân học y hân không hiểu, hiện tại hân dường như minh bạch rồi, sâu bên trong, bà muốn hân thừa kế nghiệp cha.

“Tiểu thư, đây là thể tử gia cho người đưa tới, nói là đối với thân thể của người rất có lợi, dặn dò chúng nô tì pha thành trà cho tiểu thư người uống.” Lục Trúc bưng một bình trà thuốc đưa cho Vân Thanh Nhiễm.

“Còn có cái này.” Trong tay Hồng Mai lại đang cầm một đĩa mơ, “Trà thuốc này sẽ có chút đắng, thể tử gia đặc biệt cho người đưa tới quả mơ đã phơi khô, để sau khi tiểu thư uống trà thuốc xong có thể ngậm bớt đắng.”

Vân Thanh Nhiễm nhú mày, Quân Mặc Thần lại đang làm gì đây?

Vân Thanh Nhiễm đưa tay mở nắp bình trà thuốc kia, ngửi ngửi, một vị thuốc đông y gay mũi phả vào mặt.

“Trà thuốc này dùng cái gì điều dưỡng?” Vân Thanh Nhiễm hỏi hai nha hoàn.

Lục Trúc lắc đầu, “Nô tì không biết, đồ là Kiệt thị vệ bên người thể tử gia đưa tới, nô tì không hỏi, nếu không nô tì sẽ đi hỏi ngay bây giờ?”

“Quên đi, chắc là thuốc bổ thôi.” Vân Thanh Nhiễm không quá để ý, nếu đối với thân thể hiện giờ của nàng tốt, nàng tự nhiên sẽ không cự tuyệt, đáng một chút thì đáng một chút đi.

Sau đó ngoài cửa tiến đến một người nam nhân, nam nhân lập tức đi về hướng Vân Thanh Nhiễm.

Nam nhân đó chính là Thất hoàng tử Dạ Minh Sâm, hần mụon lý do đến thăm Quân Mặc Thần, cũng chạy vào chỗ ở Vân Thanh Nhiễm, thủ vệ giữ cửa thấy là Thất hoàng tử cũng không dám ngăn cản, chỉ là hiện giờ Quân Mặc Thần không có mặt, Thất hoàng tử này cứ như vậy tùy tiện vào nơi ở của thể tử phi, về lý thì hẳn là không hợp? Căn bản chính là không đem Quân Mặc Thần để vào mắt.

Ngày hôm nay y phục Vân Thanh Nhiễm mặc tương đối thanh nhã, còn mộc mạc hơn dạ yến ngày ấy rất nhiều.

Càng là trang phục đơn giản, lại càng nổi bật lên khí chất mà chỉ Vân Thanh Nhiễm có, nàng giống như một đóa sen xanh, cho nó một hồ nước trong cùng chút lá sen là đủ rồi, còn lại trang sức đều có vẻ dư thừa.

Một thân cảm y lụa mỏng màu trắng, váy dài nhẹ rũ xuống, dáng người uyển chuyển, bên hông tùy ý treo một đai lưng sợi tơ thêu hoa, theo động tác tiêu sái nhẹ nhàng của Vân Thanh Nhiễm mà tung bay.

Trên đầu Vân Thanh Nhiễm cũng không mang quá nhiều vật phẩm trang sức, chỉ có một cây trâm ngọc bích mộc mạc búi một phần tóc lên.

Trong nháy mắt Dạ Minh Sâm có kinh diễm, chỉ trong khoảnh khắc đó kinh diễm qua đi, hẳn lại càng dâng lên dục vọng chinh phục đối với Vân Thanh Nhiễm, càng là nữ nhân thoát nhìn dường như rất thanh cao như vậy, hẳn càng có hứng thú biến nàng thành dâm phụ uyển chuyển yêu kiều ở dưới người hẳn, hơn nữa nữ nhân này còn là nữ nhân của Quân Mặc Thần, chơi nữ nhân của Quân Mặc Thần sẽ làm hẳn càng có cảm giác thành tựu lớn hơn.

Dạ Minh Sâm nghĩ điều này đồng thời, người đã đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Thế tử phi nương nương, thật sự là khéo, bốn hoàng tử chỉ tản bộ chung quanh, đã đi đến chỗ ở của thể tử phi nương nương này.”

Vân Thanh Nhiễm ngẩng đầu nhìn thoáng qua Dạ Minh Sâm đột nhiên chạy vào này, cái liếc mắt đó, Vân Thanh Nhiễm dùng để xác nhận thân phận của đối phương một chút, nghe lời này còn tưởng là tay ăn chơi trên phố, sau khi nhìn xong mới phát hiện là một tay ăn chơi khoác thêm kim sợi y.

Thấy Vân Thanh Nhiễm không có phản ứng gì, Dạ Minh Sâm lại nói, “Thế tử phi nương nương không nhớ rõ bốn hoàng tử à?”

Vân Thanh Nhiễm oán thăm, người cũng đã tự xưng là bốn hoàng tử, cho dù nàng lúc trước chưa từng thấy qua hẳn cũng phải biết hẳn có thân phận gì!

“Lục Trúc, đi gọi thị vệ giữ cửa lại đây, nói là Thất điện hạ lạc đường, đưa hẳn mang về, nhớ kỹ không cần nói toạc ra ngoài, bằng không trên mặt Thất điện hạ lạc đường trong vương phủ nhỏ nhỏ này sẽ không nén được tức giận.” Vân Thanh Nhiễm phân phó Lục Trúc.

Vân Thanh Nhiễm nói móc Dạ Minh Sâm mù đường, phủ Trấn Nam Vương tuy lớn hơn gia đình phú quý bình thường rất nhiều, nhưng so với hoàng cung cùng những vương phủ khác thì có vẻ nhỏ hơn, Dạ Minh Sâm lạc đường cũng không phải là chuyện quang vinh gì.

“Vâng, tiểu thư, nô tì đi ngay.” Lục Trúc lĩnh mệnh liền vội đi ra bên ngoài.

Dạ Minh Sâm nghe vậy vốn ngừng lại một chút, sau đó tà khí cười một tiếng, “Thế tử phi nương nương không cảm thấy hôm nay chúng ta cũng coi như là có duyên à? Không bằng theo bốn hoàng tử trò chuyện, uống trà một lúc, dưới ban ngày ban mặt thế này, nha hoàn thị vệ đều nhìn thấy, cho dù là thể tử hẳn có biết, chắc hẳn cũng sẽ không trách cứ.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Tân chủ ra, ghen tuông sinh

Dạ Minh Sâm không vội, nữ nhân đều thích ra về thẹn thùng, đến khi lên trên giường, lại phóng túng hơn bất kỳ ai, hấn ở trong lòng hết sức xem thường nghĩ.

“Vậy à?” Vân Thanh Nhiễm vừa không phản bác, cũng không đồng ý, tiếp tục uống trà thuốc của nàng, trà thuốc này thực tình rất đắng.

“Ta nghĩ Quân Mặc Thần hiện tại hấn đang ở đại sảnh nghị sự bận rộn cùng phụ vương của hấn bàn bạc chuyện tước nã giáo chủ Thương Lan giáo.” Dạ Minh Sâm dường như đang ám chỉ với Vân Thanh Nhiễm cái gì.

Tước nã Hồng Dược?

Dạ Minh Sâm khiến Vân Thanh Nhiễm thoáng có chút hưng trí, nàng để chén trong tay sang bên cạnh, sau đó từ trên đĩa Bạch Ngọc lấy một quả mơ, để vào trong miệng, đợi cho hương vị chua ngọt của quả mơ xưa tan vị cay đắng mới chậm rãi hỏi Dạ Minh Sâm, “Tước nã giáo chủ Thương Lan giáo? Vì sao?”

“Là hoàng thượng hạ lệnh, thế tử phi nương nương hấn đã nghe nói qua về giáo chủ Thương Lan giáo rồi? Biết bà ta chuyên bắt nam nữ trẻ tuổi chứ?” Dạ Minh Sâm tìm được chủ đề mà Vân Thanh Nhiễm cảm thấy hứng thú, liền muốn cùng nàng giao lưu, đối phó với nữ nhân, Dạ Minh Sâm tự cho là mình rất hiểu biết, phàm là người hấn coi trọng sẽ tuân tưng từng bước, bằng không thì là hái hoa tặc.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, “Người bà ta bắt không phải đều là nữ tử chưa xuất giá à? Cũng không liên quan đến Bồn cung.”

“Giáo chủ Thương Lan giáo làm nhiều việc ác đã không phải chuyện ngày một ngày hai, thời gian trước tất cả mọi người đều nghe đồn bà ta đang ở kinh thành, phụ hoàng cũng đã động tâm muốn bắt bà ta lại, vĩnh tuyệt hậu hoạn, chẳng qua luôn không có tin tức của bà ta, nhưng đã âm thầm sắp xếp xong cả rồi.”

Dạ Minh Sâm nếu biết nữ tử ngồi đối diện hấn đây cũng là một thành viên trong Thương Lan giáo, còn là Thiếu chủ trong lời nói của bọn họ, phỏng chừng cũng sẽ không nói những lời này.

“Sau đó thì sao?” Vân Thanh Nhiễm hỏi xong, lại cảm một quả mơ để vào trong miệng, thái độ rất phân tán, thật giống như là đang nghe người ta kể chuyện xưa.

“Gần đây trong kinh bao gồm Yến công chúa Đảng Ngụy đã có năm nữ tử mất tích, trừ Yến công chúa còn chưa rõ tung tích ra, thi thể của bốn nữ tử còn lại cũng đã được phát hiện, thi thể đều bị ném bỏ ở dã ngoại hoang vu, đều là toàn thân trần trụi, thi thể trắng bệch, trải qua Ngổ tác* nghiệm thi thì máu trong thân thể những nữ tử này đều bị người ta lấy cạn, nhưng nơi phát hiện thi thể lại không tìm thấy lượng máu lớn, trong lúc nhất thời lòng người bàng hoàng, phụ hoàng đã khởi động lệnh cấm toàn thành, cũng bỏ nhiệm Trần Nam Vương phụ trách tước nã giáo chủ Thương Lan giáo, nghe nói là bởi vì Trần Nam Vương trước kia từng có một lần giao thủ với giáo chủ Thương Lan giáo, so với những người khác càng thêm dễ dàng nhận biết được giáo chủ Thương Lan giáo quý thân khó lường kia hơn.”

(*: tên một chức lại để khám xét các người tử thương)

Chuyện của Thác Bạt Yến tất nhiên Vân Thanh Nhiễm là rõ ràng nhất, như vậy bốn người khác thì sao đây? Hiển nhiên sẽ không thật sự như lời đồn là do Hồng Dược làm.

Còn nữa, hoàng thượng để phụ vương tới bắt Hồng Dược... Vân Thanh Nhiễm chưa thấy qua Hồng Dược thật sự ra tay, lúc trước tuy rằng nàng và Hồng Dược từng đánh qua một lần, nhưng Vân Thanh Nhiễm biết Hồng Dược lúc ấy chỉ náo loạn nhỏ thử nghiệm nàng một chút mà thôi, còn Quân Vô Ý, Vân Thanh Nhiễm lại càng thêm không rõ.

Hồng Dược còn hẹn nàng ba ngày sau gặp lại trong rừng phong ngoài thành, hai ngày này chắc hấn vẫn sẽ ở trong kinh thành, hi vọng bà đừng gặp phải phụ vương, nghĩ Hồng Dược cũng từng nói qua, bà thiếu phụ vương một nhân tình, không muốn chạm mặt với ông, có lẽ sẽ chủ động tránh đi, bà muốn trốn, bằng vào thuật dịch dung của bà hấn không có vấn đề gì.

Dạ Minh Sâm rất hài lòng từ trên mặt Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy vẻ mặt suy tư, chứng minh nàng có hứng thú với lời hấn nói, điều này chứng minh hấn và nàng lại gần một bước, hấn tận lực xê dịch vị trí của mình, ở một nơi cách Vân Thanh Nhiễm càng thêm gần thì ngồi xuống, “Thế tử phi nương nương không hiểu kỳ ư?”

“Hiếu kỳ cái gì?” Vân Thanh Nhiễm liếc xéo Dạ Minh Sâm một cái, đột nhiên tới gần muốn chứng minh bộ dạng hấn rất đẹp à? Hấn không biết ở dưới độc hại của Quân Mặc Thần, nàng đã sản sinh ra kháng thể đối với mỹ nam à?

“Hiếu kỳ kết quả, tò mò Trần Nam Vương gia thật sự có thể bắt lấy giáo chủ Thương Lan giáo không, Chiến thần ngày trước chống lại lão yêu trăm năm, ai thắng ai thua. Rốt cuộc là Trần Nam Vương bắt được giáo chủ Thương Lan giáo ẩn núp trong kinh thành hay là giáo chủ Thương Lan giáo đào thoát từ trong tay Chiến thần ngày trước.”

Nói đến chuyện này, Dạ Minh Sâm lại có chút hăng hái, hấn rất hưởng thụ cảm giác sống chết mặc bây này, mặc kệ kết quả như thế nào, Trần Nam Vương cuối cùng có thể bắt lấy giáo chủ Thương Lan giáo hay không, đối với Dạ Minh Sâm mà nói đều không có bất kỳ tổn thất nào, hấn chẳng qua là xem một vở kịch hay mà thôi.

Nếu Trần Nam Vương không thể hoàn thành nhiệm vụ phụ hoàng giao cho ông ta, đó chính là ông ta không làm tròn bổn phận, coi như không trách phạt ông ta, phá hủy thanh danh của ông ta cũng tốt, nếu bắt được, hấn cũng rất muốn nhìn xem một nữ nhân không già không chết là cái dạng quái vật gì.

“Thất điện hạ tựa hồ đối với chuyện này rất có hưng trí, Thất điện hạ cảm thấy kết quả sẽ thế nào đây?” Vân Thanh Nhiễm hỏi lại Dạ Minh Sâm.

“Việc này bản hoàng tử cũng không dám tự khẳng định, nếu thế tử phi có hứng thú, có thể đi xem ván bạc được mở trong kinh thành, là do phường Trường Nhạc đồ phường lớn nhất ở kinh thành mở ra.”

Phường Trường Nhạc trong miệng Dạ Minh Sâm so với Kim Nguyên Thông Bảo còn lớn hơn, lão bản phía sau màn của đồ phường chính là phủ Ký Bắc Vương, có hậu thuẫn lớn như vậy, muốn không kiêu ngạo cũng khó.

Vân Thanh Nhiễm chỉ cười nhạt.

Dạ Minh Sâm lại tiếp tục nói, lúc này không hề nói chuyện Thương Lan giáo nữa, mà là chuyển đề tài đến trên người Vân Thanh Nhiễm, “Người ngoài chỉ nói thế tử phi nương nương trước khi xuất giá điên điên khùng khùng, ngược lại không biết thế tử phi nương nương thiên sinh lệ chất, so với Tam tiểu thư Vân phủ nổi tiếng gần xa càng hơn một bậc.” Dạ Minh Sâm khen ngợi Vân Thanh Nhiễm.

Nói xong Dạ Minh Sâm từ trên người lấy ra một chiếc vòng tay, trên vòng tay kim chế khảm đầy bảo thạch màu đỏ, vô cùng hoa lệ, đồng thời cũng thể hiện giá trị xa xỉ của chiếc vòng.

“Thứ tốt nên phối với mỹ nhân, cũng chỉ có thế tử phi xứng đôi với chiếc vòng tay này.” Dạ Minh Sâm đưa vòng tay tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, khoe miệng của hắn ngậm cười, chờ Vân Thanh Nhiễm tiếp nhận lễ vật.

Ánh mắt Vân Thanh Nhiễm xuyên qua Dạ Minh Sâm nhìn về phía Quân Mặc Thần đang chậm rãi từ ngoài cửa tiến vào cùng cái xe lăn hắn ngồi.

“Khụ khụ... Ngày hôm nay thời gió gì, lại thổi Thất điện hạ tới đây.” Quân Mặc Thần tao nhã cười, bộ dáng rất lười nhác.

Dạ Minh Sâm quay đầu lại, nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần phía sau, hắn còn tưởng rằng hắn ta không trở về nhanh như vậy.

Quân Mặc Thần về sớm đã phá hủy chuyện tốt của Dạ Minh Sâm, có điều Dạ Minh Sâm không vội, cá lớn nên chậm rãi câu, hắn rất hưởng thụ quá trình săn được con mồi.

Quân Mặc Thần không phát biểu ý kiến gì đối với sự xuất hiện của Dạ Minh Sâm, mà lập tức đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, nhìn thoáng qua hũ trà thuốc đặt ở bên cạnh người nàng, cả hũ trà thuốc đã gần thấy đáy, hắn thân nhiên cười một tiếng, tươi cười trên mặt mang theo hương vị thỏa mãn, sau đó lại chuyển tầm mắt đến đĩa mơ bên cạnh, thấy một đĩa mơ đã ra đi một phần lớn.

Trong lòng Dạ Minh Sâm ghen đến hoảng, hắn đường đường là một hoàng tử, mà Quân Mặc Thần chẳng qua là một thế tử, hắn ta thấy hắn, chẳng những không hành lễ, còn coi như không nhìn thấy từ trước mặt hắn đi qua!

“Thế tử gia đã thương nghị xong với Vương gia rồi, không biết thương nghị như thế nào? Có thể nghĩ ra sách lược vẹn toàn để đối phó giáo chủ Thương Lan giáo quý thần khó lường này không?” Dạ Minh Sâm mười phần tâm tính xem kịch vui.

Quân Mặc Thần lúc này mới từ từ đem tầm mắt của mình chuyển tới trên người Dạ Minh Sâm, “Thất điện hạ phải biết cơ mật trong quân là không thể lộ ra bên ngoài, trừ phi là hoàng thượng, nếu không thì không có quyền hỏi đến.”

Tốc độ nói chuyện của Quân Mặc Thần rất bằng phẳng, ngữ điệu cũng rất trầm thấp, không khoe khoang, không làm cho người ta sợ hãi, nhưng hắn càng vẫn đậm phong khinh ngược lại càng tôn lên sự không hiểu biết của Dạ Minh Sâm.

“Thế tử gia sao phải kích động, bản hoàng tử chẳng qua quan tâm một chút mà thôi, phụ hoàng rất coi trọng chuyện lần này, nếu làm hỏng, mặc dù là phụ vương của người, cũng khó mà công đạo với phụ hoàng ha?” Dạ Minh Sâm trào phúng nói.

Đối mặt với châm chọc của Dạ Minh Sâm, Quân Mặc Thần cũng chỉ trả lời bốn từ ngắn gọn hỏi hột, “Ờm... Ai biết được?”

Mặc kệ Dạ Minh Sâm nói cái gì, lời của hắn đối với Quân Mặc Thần mà nói ngược lại giống như một thương đánh vào trên người con lật đật, đánh ra bao nhiêu lực đạo thì bắn ngược trở về bấy nhiêu.

Bản thân Quân Mặc Thần cũng một bộ thờ ơ, chỉ có Dạ Minh Sâm tự mình một người sinh buồn bực.

“Thất điện hạ hôm nay đến vương phủ là có chuyện trọng yếu gì à? Phụ vương người hiện giờ đang ở đại sảnh nghị sự, nếu Thất điện hạ có việc tìm ông thì đi qua đó là được.”

Quân Mặc Thần đây là đang đuổi người.

Quân Mặc Thần nói xong cũng chuyển hướng Vân Thanh Nhiễm, “Nhìn trời, sợ là sắp tối, lát nữa sẽ lạnh, cũng nên là lúc vào phòng rồi, ái phi nàng thấy sao?”

Vân Thanh Nhiễm rất phối hợp gật gật đầu, sau đó cùng Quân Mặc Thần đồng thời coi thường Thất hoàng tử đương triều, cố tình Thất điện hạ không được đề ý tới vẫn không có khả năng bắt phu phụ Quân Mặc Thần làm gì.

Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm vào phòng, không còn Thất hoàng tử, Vân Thanh Nhiễm cũng vui vẻ tự tại.

“Nghe nói trong kinh thành liên tiếp có nữ tử bị người giết hại?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Mặc Thần, từ lời nói của Quân Mặc Thần, có lẽ sẽ biết một ít, tuy rằng hắn không quân, cũng không có chức vụ trong người, chỉ là thế tử gia sâu gao thêm ma óm, có điều hắn có một người cha Trần Nam Vương, đối với chuyện như vậy hắn sẽ biết một chút, huống chi sự tình lại bị truyền thành có quan hệ với Hồng Dược, hiện giờ Trần Nam Vương lại phải phụng mệnh tước nã Hồng Dược.

“Ái phi đối chuyện của Thương Lan giáo có hứng thú?” Quân Mặc Thần hỏi như vậy là bởi vì tất cả mọi người nhận định người giết người là giáo chủ Hồng Dược của Thương Lan giáo.

“Không, ta có hứng thú với nữ thi.”

“À?” Quân Mặc Thần mười phần thích thú quan sát Vân Thanh Nhiễm, “Vây ái phi trừ việc cảm thấy hứng thú với nữ thi, còn cảm thấy hứng thú đối với cái gì nữa?”

“Bạc, ngân phiếu, châu báu, cùng với hết thảy người và chuyện thú vị.” Vân Thanh Nhiễm hé miệng liệt kê một đống lớn.

Quân Mặc Thần cười khế, sau đó trả lời vấn đề của Vân Thanh Nhiễm, “Ái phi muốn biết những thứ gì?”

“Nguyên nhân chết, nguyên do những nữ tử kia chết là gì?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Ở chỗ cổ nữ thi có một miệng vết thương, nơi khác đều không có vết thương, kết quả của Ngổ tác nghiệm thi là bị người lấy hết máu trong cơ thể mà chết.”

“Nếu chỉ có một vết thương trên cổ, cũng có nghĩa, nữ tử còn sống bị người lấy cạn máu?”

“Đúng, có điều chung quanh thi thể không có lượng máu lớn, máu của họ không biết đi nơi nào.”

“Cho nên tất cả mọi người cho rằng giáo chủ Thương Lan giáo lấy máu của họ, dùng cho mục đích trẻ mãi không già của bà ta?” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy có chút buồn cười, chẳng lẽ thật sự tin lời đồn giáo chủ Thương Lan giáo dùng máu người để bảo trì dung nhan không già của mình à?

“Ai biết được... Tất cả mọi người cho rằng như vậy, thi chính là như thế.” Quân Mặc Thần đối với việc này tựa hồ không quan tâm, cũng không có hứng thú.

“Đúng vậy, ai biết được...”

Phủ Ký Bắc Vương, nơi vốn là thư phòng của Ký Bắc Vương, lúc này lại truyền tới từng tiếng trầm thấp của nam nhân cùng với tiếng rên rỉ của nữ nhân, thanh âm thật lâu quanh quẩn ở chung quanh phòng, khiến trên mặt thị vệ của phủ Ký Bắc Vương đang chờ ở cửa phiếm sắc hồng, lại vẫn phải bảo trì bình tĩnh, tiếp tục đứng gác.

Trong phòng trước bàn đọc sách, bóng dáng cường tráng thô kệch màu đồng cổ của nam nhân cùng dáng vẻ nhỏ nhắn trắng nõn của nữ tử tạo thành đối lập rõ ràng, trên thân hai người đều có mồ hôi chảy xuôi, dùng luật động nguyên thủy nhất phổ ra một khúc ca.

Thanh âm triền miên trong phòng rốt cục ngừng lại, Ký Bắc Vương tiện tay từ trên ghế cầm y phục của mình lên, tùy ý mặc vào.

Nữ tử cùng hắn liêu chết triền miên không phải là Dung trắc phi cũng không phải bất kỳ một phi tử thị thiếp nào của hắn, mà là Đại tiểu thư Tàn gia Tàn Tổ Tổ.

“Người nói nam tử ngày ấy ở trong Trần Thụ các là thế tử phi của phủ Trần Nam Vương, mà không phải nam nhân đã chết ở cửa thành sau đó?” Hách Vu Thiên ngồi ở ghế thái sư, hỏi Tàn Tổ Tổ đang quần áo không chỉnh tề sắc mặt ửng hồng.

“Đúng, là nàng ta!” Trong mắt Tàn Tổ Tổ lộ ra hận ý, nếu không phải vì Vân Thanh Nhiễm, nàng sẽ không bị Ký Bắc Vương giam lại, cũng không cần bán đứng thân thể của mình để nghênh hợp với lão nam nhân này!

Tàn Tổ Tổ cắn răng, nhịn xuống cảm giác ghê tởm khi triền miên cùng Hách Vu Thiên.

Nàng định lưu lại thân thể trong sạch của mình cho Từ Hy ca ca, đều do nữ nhân Vân Thanh Nhiễm đó, do nàng ta hủy diệt! Nàng nhất định phải làm cho Vân Thanh Nhiễm trả giá thật nhiều, để nàng ta cũng nếm thử mùi vị mà nàng phải hưởng qua!

“Thế tử phi phủ Trần Nam Vương, Nhị tiểu thư Tướng phủ, không là một người điên à?” Hách Vu Thiên tỉnh tể nhớ lại ngày ấy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, một thân nam trang, hơn nữa lại ở trước mọi người phi lễ với trắc phi hắn, hắn thật sự chưa từng hoài nghi thân phận của nàng.

“Điểm này ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là sau khi nàng xuất giá bệnh điên lại đột nhiên tốt lên, nếu Vương gia không tin, có thể hỏi Dung tỷ tỷ, tỷ ấy cũng biết đấy.” Trên chuyện này, Tàn Tổ Tổ cùng Tàn Nhược Dung đặc biệt ăn ý đứng về phía nhau.

Tàn Tổ Tổ không lo lắng Hách Vu Thiên sẽ không tin nàng, Vân Thanh Nhiễm người này rành rành ở trong phủ Trần Nam Vương, chỉ cần Hách Vu Thiên tự mình đi nhìn, sẽ biết nàng không nói sai.

Hách Vu Thiên suy tư một chút, thế tử phi ư? Trái lại rất thú vị.

Sau khi Hách Vu Thiên đã biết người mạo phạm trác phi hấn ngày ấy là Vân Thanh Nhiễm, ngược lại không tức giận nữa, đầu tiên, nếu đối phương là nữ tử, cũng không tạo thành vô lễ, nhiều lắm thì coi như là náo loạn nhỏ giữa đám nữ nhân, còn nữa, Hách Vu Thiên cũng không đáng vì một trác phi mà xung đột với phủ Trấn Nam Vương. Nữ nhân hấn muốn bao nhiêu mà không có? Nói thí dụ như Tần Tổ Tổ trước mặt hấn, vì rời khỏi địa lao phủ Ký Bắc Vương, lúc trước còn một bộ dạng thanh cao, ngược lại đã hiển thân, uyển chuyển yêu kiều không thua nữ tử thanh lâu.

“Mặc quần áo tử tế, lát nữa sẽ có người đưa ngươi đi hậu viện.” Hách Vu Thiên nói.

“Vậy Vương gia, Vân Thanh Nhiễm nàng ta...” Tần Tổ Tổ còn trông cậy vào việc Hách Vu Thiên có thể giận lấy sang Vân Thanh Nhiễm.

“Chuyện của bốn vương khi nào thì đến phiên ngươi tới hỏi?” Hách Vu Thiên lạnh lùng nói.

“Vâng...” Tần Tổ Tổ vâng vâng dạ dạ đáp, không dám lỗ mắng nữa, nếu không hậu quả cũng không phải là nàng có thể gánh chịu nổi.

Hách Vu Thiên không hề nhìn Tần Tổ Tổ, ngược lại hướng về phía đại môn nói: “Tiến vào.”

Cửa thư phòng mở ra, từ bên ngoài tiến vào vài người.

“Dẫn nàng đi, để tổng quản dọn một viện cho nàng, sau này sẽ là di nương trong phủ.” Hách Vu Thiên nói.

Là di nương trong phủ, cũng chính là thân phận so với trác phi còn thấp hơn một bậc. Ở hoàng triều Thịnh Vinh, Vương gia trừ bỏ chính phi ra còn có thể có ba đến bốn trác phi, còn lại chính là thị thiếp, đều gọi chung là di nương, ở nhà bình thường cũng chỉ phân chính thê cùng thị thiếp, đương nhiên còn có tình huống đặc thù, có thể thăng lên làm bình thê.

Tần Tổ Tổ cắn răng, Đường tỷ Tần Nhượng Dung của nàng là trác phi phủ Ký Bắc Vương, mà nàng là Đại tiểu thư chính thống của Tần gia, hiện giờ vào phủ Ký Bắc Vương, thân phận so với Tần Nhượng Dung còn thấp hơn một bậc, điều này sao có thể không khiến cho Tần Tổ Tổ khó chịu?

Cố tình khó chịu của nàng còn không có nơi có thể nói ra, thân thể trong sạch của nàng hiện giờ đã cho Hách Vu Thiên, tuổi tác của nàng còn dài, còn muốn gả cho người trong sạch khác đã tuyệt không có khả năng, huống chi chỉ khi ở lại phủ Ký Bắc Vương, nàng mới có cơ hội để đem khuất nhục của nàng đều trả lại cho Vân Thanh Nhiễm.

Tần Tổ Tổ được người vương phủ dẫn xuống, phân bổ tới viện của mình, dựa theo quy củ vương phủ, quản gia chọn một đại nha hoàn, hai nha hoàn nhị đẳng cùng với một bà tử thô sử cho nàng, so với những người hầu hạ nàng ở Tần Phủ còn ít hơn.

Thị thiếp của Ký Bắc Vương rất nhiều, mà Tần Tổ Tổ chẳng qua là một trong số đó.

Tần Tổ Tổ còn chưa thu xếp xong, Tần Nhượng Dung đã dẫn một đám nữ nhân vào chỗ ở của Tần Tổ Tổ.

Tần Nhượng Dung và Tần Tổ Tổ cùng được thả ra, cuối cùng đều không biến thành phạm nhân, về phần có thể được sủng ái giống như trước hay không sẽ rất khó nói, có điều nàng bất kể thế nào cũng phải nhìn tốt hơn so với Tần Tổ Tổ.

“Nha, nhìn xem này, đây không phải là Tần đại tiểu thư của chúng ta à?” Tần Nhượng Dung tỏ rõ đang bỏ đá xuống giếng.

“Tần Nhượng Dung, ngươi chớ đắc ý, tình huống của ngươi cũng không tốt hơn chỗ nào so với ta đâu!” Tần Tổ Tổ mất lạnh nhìn Tần Nhượng Dung, phản kích nói.

“Đắc ý? Ha ha, ta nhớ lúc trước là ai nói, Tần đại tiểu thư ngươi dù cận kề cái chết cũng sẽ không làm thiếp cho người? Ha ha...” Tần Nhượng Dung hiện tại xem như có oan báo oan có thù oán báo thù, “Ôi chào, xem trí nhớ ta đây, nếu không Tần đại tiểu thư hy sinh cái tôi, chủ động cầu dẫn Ký Bắc Vương gia, Bồn cung lúc này còn không được thả ra đâu! Làm phiền ngươi, đã thay Bồn cung tẩy đi oan khuất!”

“Tần Nhượng Dung ngươi đừng đắc ý, hiện giờ chúng ta cùng tồn tại trong phủ Ký Bắc Vương, hiện tại ngươi là trác phi thì như thế nào, chúng ta cùng xem, xem cuối cùng ai còn có thể cười!” Tần Tổ Tổ cũng không phải đèn đã cạn dầu, nàng hiện tại đã lười ra vẻ đáng thương ở trước mặt Tần Nhượng Dung.

“Vậy sao?” Tần Nhượng Dung cười lạnh, “Ngươi dường như đã quên, ngươi vào phủ muộn hơn Bồn cung, thân phận lại thấp hơn Bồn cung một bậc, hấn ngoan ngoãn mà cung kính hô to một tiếng tỷ tỷ với ta mới phải, sao có thể không tôn kính đối với tỷ tỷ như vậy chứ, Bồn cung hiện tại sẽ dạy cho ngươi biết cái gì là quy củ!”

Tần Nhượng Dung cho nữ tử bộ dáng nha hoàn bên người nàng một ánh mắt, nha hoàn kia thân mình cao lớn, cánh tay trắng kiện, là nha hoàn thô sử. Nàng vừa lên đã néo cánh tay Tần Tổ Tổ, túm tóc Tần Tổ Tổ.

Tần Tổ Tổ không có khí lực phản kháng, chỉ có thể tùy người nọ ấn mình xuống mặt đất, làm loạn đầu tóc cùng y phục của mình, ở trên người của mình bấm ra từng vết thương, nàng ở trong lòng đem phần đau đớn cùng hận ý này yên lặng nhớ kỹ...

Ba ngày sau, ban đêm, Vân Thanh Nhiễm chuẩn bị một lúc rồi muốn xuất môn, đây là nàng đáp ứng Hồng Dược, đến rừng phong ngoài thành gặp bà.

Đèn trong phòng Quân Mặc Thần đã sớm dập tắt, hỏi Quân Kiệt, nói là đã đi nằm ngủ, lúc này Quân Mặc Thần nhất định là nghỉ ngơi, thân thể hẳn không chịu được lạnh lẽo ban đêm.

Vân Thanh Nhiễm ra cửa, lúc này nàng treo tường đi ra ngoài, tuy nói Quân Mặc Thần cho phép nàng tự ra vào vương phủ, nhưng hơn nửa đêm, thân là thể tử phi luôn luôn không tiện.

Kinh thành vào đêm so với ban ngày an tĩnh rất nhiều, không có gì ngoài một vài nơi đặc thù như đồ phùng, kỹ viện, ngoài ra các cửa hàng khác đã sớm đóng cửa, trong ngõ hẻm sâu thẳm thỉnh thoảng sẽ truyền tới một hai tiếng chó sủa, lộ vẻ âm trầm.

Vân Thanh Nhiễm thân mặc nam trang đi ở trên đường, ban đêm đối với nàng không có chướng ngại, tự nhiên cũng thiếu đi mấy phần cảm giác âm trầm sợ hãi khi những người khác đi đường ban đêm.

Đột nhiên, có bóng đen thoáng hiện, sau đó lại biến mất ở trong hẻm nhỏ, tuy chỉ là một khoảnh khắc, Vân Thanh Nhiễm vẫn thấy được một ít nội dung, cái bóng đen kia trên vai khiêng một bao tải, chứa trong bao là một nữ tử trẻ tuổi.

Về phần dung mạo của người áo đen cùng nữ tử trong bao, Vân Thanh Nhiễm lại không kịp thấy rõ, đơn giản là tốc độ di chuyển của đôi phương quá nhanh, Vân Thanh Nhiễm chỉ kịp bắt giữ phục sức quần áo của đôi phương, từ thân hình dễ phán đoán, khiêng người hẳn là một nam nhân, mà nữ tử bị khiêng trong bao lộ thân mặc quần áo màu hồng, chất lụa mỏng, loại lụa mỏng này chưa tính là nguyên liệu vải cực tốt nhưng cũng không phải trong nhà dân chúng bình thường đã có thể mặc được, trên bộ y phục đó thêm một con hồ điệp rất lớn, ngược lại tương đối bắt mắt.

Vân Thanh Nhiễm đối với bóng người chợt lóe lên kia có nghi hoặc, đôi mày lá liễu khẽ chau lại, sau đó lại tiếp tục đi ra ngoài thành.

Trên sườn núi ngoài thành có một mảnh rừng phong, mùa thu vừa đến nơi đây cả triền núi đều là màu lửa đỏ rực, là một quang cảnh không tẻ.

Vân Thanh Nhiễm đi ở trong rừng phong, nàng tìm kiếm xung quanh một phen, ở phía trước cách đó không xa, giữa rừng phong này, một nữ tử mặc Hồng Y ngồi trên một gốc cây phong, phiêu nhiên xuất trần, lại mang theo vẻ mặt yêu mị.

Nhưng... Vân Thanh Nhiễm ở chung quanh tìm kiếm thời gian, trừ việc nhìn thấy Hồng Dược ra, còn chứng kiến một số người mai phục chung quanh rừng phong này, bởi vì khoảng cách quá xa, Vân Thanh Nhiễm không thấy rõ ràng, lại không dám tiếp tục tồn sức nhìn kỹ, như vậy rất phí tinh lực, nàng không bảo đảm thân thể mình có thể chịu được.

Vân Thanh Nhiễm biết Hồng Dược thấy được chính mình, võ công của bà tốt, cước bộ của nàng bà có thể nhận thấy được.

Vân Thanh Nhiễm đi đến dưới tàng cây nơi Hồng Dược ngồi, ngừng đầu nhìn Hồng Dược.

Hồng Dược cười vô cùng sáng lạn, sáng lạn đến mức có chút không bình thường.

“Đồ nhi, ngươi tới thật sự rất đúng giờ.” Hồng Dược cười nói, “Chỉ tiếc, có người tựa hồ không quá hi vọng hai sư đồ chúng ta một mình tâm sự đây!”

Hồng Dược nói xong nhanh nhẹn đứng dậy, giống như một đóa sen hồng nở rộ, cũng có kịch độc.

“Đều lăn ra đây cho ta!” Hồng Liên hướng về bốn phía lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, chỉ thấy bốn phía có tiếng vi vu, Hắc y nhân quần áo chỉnh tề xuất hiện ở bên người Hồng Dược cùng Vân Thanh Nhiễm, bao vây lấy hai người bọn họ.

Đối phương thân mặc y phục dạ hành, mà không phải quân phục, cho nên không phải cấm quân, cũng có nghĩa bọn họ không phải người của Quân Vô Ý.

“Giáo chủ Thương Lan giáo, hôm nay chúng ta muốn bắt ngươi, để đòi một công đạo cho những oan hồn chết thảm ở trên tay ngươi!”

Hồng Dược vẫn cười tươi như hoa như trước, đòi công đạo? Đòi công đạo là giả, muốn bí mật trên người bà mới là thật!

“Các ngươi hôm nay không nên tới, có điều các ngươi đã tới, vẫn rất đúng lúc, các ngươi có ba lý do phải chết, thứ nhất, các ngươi gặp được đồ đệ của ta, đồ đệ của ta là người mà các ngươi nói gặp là có thể gặp à?” Bà còn tính lưu lại lừa gạt thể nhân đây, “Thứ hai, vừa vặn, ta muốn cho đồ đệ của ta một bài học, mượn các ngươi làm vật thí nghiệm cũng tốt, thứ ba, chủ tử của các ngươi muốn lấy đồ từ trên người của ta, người ham muốn đồ của ta đều đáng chết, làm tay sai của hắn, các ngươi không thể không chết!”

Hồng Dược phi thân lên, Hồng Lăng trong tay hóa thành một áng mây đỏ, ôn nhu phiêu đảng trên không trung, lại ngay sau đó hóa thành lợi khí giết người, khóa lấy cổ họng người ta.

“Chủ tử của các ngươi không phải rất muốn bắt tuyệt Thương Lan, luyện thành thuật trường sinh bất lão à? Hôm nay để cho ngươi thử nhất tuyệt trong thất tuyệt Thương Lan một lần, Không Hồn tuyệt.” Hồng Dược một tay cầm một đầu Hồng Lăng, cười lạnh, trên đời này đâu dễ dàng có thuật trường sinh bất lão, hết thấy cũng chỉ là si tâm vọng tưởng của những người đó mà thôi, uống những người đó còn là quyền quý một quốc gia, trên một người dưới vạn người, lại một đám, thậm chí muốn sống được lâu dài, nhân sinh trên đời, nếu như hạnh phúc, mấy chục năm cũng đủ rồi, còn nếu thống khổ, một ngày đã ngại nhiều.

Tay nắm giữ Hồng Lăng của Hồng Dược bỗng nhiên buông ra, cái tay còn lại đột nhiên vỗ trên ót người nọ, đồng thời đâm một cây ngán châm nhỏ ngấn vào trong cơ thể của hắn.

Sau đó Hồng Dược từ trong lòng ngực lấy ra một cây sáo nhỏ, thổi lên.

Tiếng sáo lọt vào tai, những người khác cảnh giác nhìn Hồng Dược, sợ tiếng sáo này sẽ sinh ra ảnh hưởng gì đối với bọn họ, lại phát hiện bọn hắn không chịu ảnh hưởng, người có biến hóa là người bị Hồng Dược vỗ ót kia.

Ánh mắt của hắn bỗng nhiên trở nên vô cùng thị huyết, giống như ánh mắt dã thú, hắn huy động kiếm trong tay, chém về hướng đồng bạn của mình.

Đồng bạn trở tay không kịp, đúng lúc khiến cho hắn một đao chém chết.

“Mọi người cẩn thận, hắn bị nữ ma đầu kia khống chế, mọi người giết hắn, hắn đã không phải là đồng bạn của chúng ta!” Có người vội hô.

Vì thế có người huy kiếm chém người nọ một đao, một đao đi xuống, chém nửa đoạn cánh tay, xương cốt đều đứt một nửa, cánh tay trái người nọ tuy còn ở lại trên thân thể của hắn, cũng đã máu tuôn như suối. Đổi lại là người thường, bị tổn thương như vậy, đã sớm đau đớn gào gào và đến không thể nhúc nhích,

Thế nhưng, người nọ lại dường như không nhận ra, vẫn huy kiếm chém người.

Như vậy, thoát nhìn thật sự rất đáng sợ. Cánh tay máu chảy đầm đìa kia còn đang đung đưa...

Vân Thanh Nhiễm lặng lẽ nhìn một màn này, thất tuyệt Thương Lan, đây là một trong số đó, đích thật là có chỗ đáng sợ của nó.

Phản ứng của người nọ quả thực đã hù sợ mọi người, cái người mới vừa rồi còn muốn bắt Hồng Dược lúc này đã lui về phía sau, nữ ma đầu của Thương Lan giáo này so với trong tưởng tượng của bọn hắn còn đáng sợ hơn.

Hồng Dược nhìn phản ứng của những người này thu vào đáy mắt, bỗng nhiên thân mình chợt lóe, lại tìm vài người xuống tay, sau khi vỗ ót mấy người, bà tiếp tục thổi sáo nhỏ.

Hắc y nhân vốn là một nhóm nhất thời chia làm hai, bọn hắn chém giết lẫn nhau, đao quang kiếm ảnh, máu tươi nhất thời nhuộm đỏ mặt đất... Cũng giống như sắc lửa đỏ rực của rừng phong trong mùa thu...

Cuối cùng, không ai sống sót.

Nhìn thi thể đầy đất, Hồng Dược vẫn cười rất sáng lạn, bà xoay người nhìn về Vân Thanh Nhiễm đứng ở bên cây phong, “Thế nào? Mở mang kiến thức chưa? Sợ hãi không?”

“Cũng tạm, chỉ là hương vị chỗ này khó ngửi một chút.” Vân Thanh Nhiễm vô cùng bình tĩnh nói, phản ứng của nàng đối với mọi thứ trước mắt vẫn như bình thường, không có bất kỳ biểu hiện bất an nào.

Nhưng máu tươi đầy đất khiến trong không khí tràn ngập một mùi máu tươi gay mũi.

Về phần giết người, Vân Thanh Nhiễm không thích, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ không, nếu hôm nay Hồng Dược không giết bọn hắn, bọn hắn trở về bẩm báo chủ tử của bọn hắn, tiếp đó sẽ có rất nhiều phiền toái theo nhau mà đến,

Hồng Dược đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Sợ à?”

Vân Thanh Nhiễm thân nhiên hỏi đáp: “Cái này còn chưa đến mức, không phải lần đầu tiên thấy người chết, gần như cũng đã thành thói quen.”

“Ha ha...” Hồng Dược nhẹ nhàng cười, không biết vì sao, tươi cười ngày hôm nay của bà khiến Vân Thanh Nhiễm có một loại dự cảm không tốt, lại không thể nói rõ cụ thể là vấn đề ở chỗ nào.

“Còn có một nhóm người sắp tới, nhưng thời giờ của ta không nhiều.” Hồng Dược ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng ngời trên bầu trời, như có suy nghĩ gì nói.

Hôm nay là mười lăm, ánh trăng rất tròn, cũng không đủ sáng, bởi vì bầu trời có không ít mây, che đi ánh sáng của trăng.

Vân Thanh Nhiễm không biết Hồng Dược nói thời gian không nhiều là có ý gì, đang nghĩ ngợi, thân thể đột nhiên chợt nhẹ, người đã bị Hồng Dược khiêng lên.

“Bà muốn làm gì?” Vân Thanh Nhiễm kinh hoàng hỏi.

“Nha đầu, công công* người đuổi tới, ta đành phải chạy trốn trước.” Hồng Dược biết lần này người tới là Quân Vô Ý, cũng không thể để Quân Vô Ý phá hủy chuyện tốt cuối cùng của bà.

(*: cha chồng)

Kỳ thật trong nhóm người này không chỉ có Quân Vô Ý, còn có Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần hôm nay khăng khăng muốn tới giúp Quân Vô Ý, sợ Văn Thanh Nhiễm lo lắng, cố ý để lại Quân Kiệt bên ngoài phòng của hắn, nói hắn đã đi ngủ, kỳ thật không phải, hắn cùng Quân Vô Ý đến truy Hồng Dược.

Mới vừa rồi, lại có một nữ tử mất tích, cho nên bọn hắn xuất động đến tìm kiếm nữ tử kia, kết quả có manh mối chứng tỏ Hồng Dược ở trong rừng phong, cho nên bọn họ đuổi tới rừng phong này.

Quân Vô Ý biểu cảm rất nghiêm túc, trên khuôn mặt đã có tuổi nhưng vẫn tuấn dật phi phạm làm cho người khác không nhìn thấy vẻ ngưng trọng, ánh mắt của ông thâm thúy nhìn rừng phong trong màn đêm.

Kỳ thật Quân Vô Ý biết hành hung giết người đoạt đi tính mạng những nữ tử kia không phải là Hồng Dược, mà là một người hoàn toàn khác.

Nhưng chỉ cần Hồng Dược bị bắt, mặc kệ những người kia không phải bà ta giết, bà ta cũng khó thoát khỏi cái chết, bởi vì thứ người đang nắm quyền cần không phải là tìm ra hung thủ giết người, mà là bí mật trên người bà ta, một bí mật bất lão.

Đế vương, là người có được quyền lợi tối cao trên đời này, bọn hắn rất muốn đạt được thứ đồ khó lấy được, chính là vĩnh sinh bất tử, cho nên Hồng Dược bất lão bất tử thành đối tượng bọn hắn muốn đuổi bắt, vì thế Thương Lan giáo trở thành tà giáo ma giáo mà người người muốn giết.

Quân Vô Ý biết, hôm nay nếu ông cùng Hồng Dược thật sự chống lại, được lợi sẽ chỉ là những người muốn trường sinh bất lão.

Đi qua con đường nhỏ trong rừng phong, Mộc Bách Dương đi một mình, một mình ông đi con đường nhỏ trong núi, là vì tìm đến Hồng Dược, Hồng Dược cùng Văn Thanh Nhiễm hẹn gặp lại vào giờ Tý ba ngày sau ở trong rừng phong ông đã nghe thấy.

Sau khi bình tĩnh ba ngày, ông còn không biết ý nghĩ chân thật nhất trong lòng mình là cái gì, nhưng ông và Hồng Dược đã có một đứa con, đứa nhỏ còn đã trưởng thành, ông cảm giác mình cần phải tìm Hồng Dược nói chuyện.

Ở phía sau Mộc Bách Dương, còn đi theo một người, là Mộ Dung Tu.

Mộ Dung Tu là theo dõi Mộc Bách Dương, nói đúng ra, ba ngày qua hắn một mực theo dõi Mộc Bách Dương, có lẽ là muốn hiểu rõ hơn về người có quan hệ một nửa huyết thống này với mình, có lẽ là vì mẫu thân mà hắn kính yêu nhất...

Theo ba ngày, không có gì đặc biệt, Mộc Bách Dương không phải một mình uống rượu giải sầu, thì là một mình chơi cờ, nếu không lại là trông nom đám thảo dược của ông ta.

Chỉ có một lần, lần nói chuyện với Quân Vô Ý, bởi vì Quân Vô Ý có mặt, Mộ Dung Tu không dám tới gần, cho nên bọn họ nói gì Mộ Dung Tu cũng không biết.

Đã ba ngày tới nay, đây là hành vi quái dị nhất của Mộc Bách Dương, ông ta lại một mình một người vào lúc trời tối chạy tới rừng phong này, đây là thời gian cùng địa điểm mà mẫu thân của hắn cùng Văn Thanh Nhiễm ước, ông ta đến tìm bọn họ làm gì?

Vừa nghĩ như vậy, Mộ Dung Tu qua ba ngày lần đầu tiên hiện thân, hắn chặn trước người Mộc Bách Dương.

“Ông muốn đi đâu?”

Mộ Dung Tu xuất hiện ngoài ý liệu của Mộc Bách Dương, bản thân Mộc Bách Dương không biết vô công, cho nên ông bị Mộ Dung Tu theo dõi vẫn chưa từng phát hiện.

“Con...” Mới mở miệng, Mộc Bách Dương lại không biết nói cái gì với Mộ Dung Tu.

Mộc Bách Dương biết, nam nhân trước mắt này là con trai ruột của mình... Hắn cũng đã cao lớn như vậy rồi, còn cao hơn ông...

Mình đã lớn tuổi đến vậy rồi, vẫn cho rằng đời này của bản thân sẽ phải sống cô độc suốt quãng đời còn lại, lại không ngờ tới mình còn có một đứa con, một đứa con đã trưởng thành...

“Nếu ông muốn đi gặp bà ấy, thì không cần, bà sẽ không muốn được gặp ông, ta cũng sẽ không cho phép ông đi gặp bà.” Việc hiện tại mà Mộ Dung Tu muốn làm chính là bảo vệ Hồng Dược, hắn tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào xúc phạm tới mẫu thân của hắn, cho dù là phụ thân của hắn cũng vậy, bà là người hắn kính trọng nhất trên đời này.

Đối mặt với lãnh đạm của Mộ Dung Tu, Mộc Bách Dương nhất thời nghẹn lời, ông không biết nên cùng với Mộ Dung Tu nói cái gì, đã nhiều năm như vậy, ông còn có tư cách gì đến nhận thức đứa con trai này đây? Mặc kệ năm đó giữa ông và Hồng Dược có những ân oán oán gì, ông và Hồng Dược rốt cuộc ai đúng ai sai, đứa nhỏ đều là vô tội, việc ông không có trách nhiệm của một phụ thân thì dù là ai cũng không có cách nào thay đổi được sự thật này.

Gió mát thoảng qua, đưa tới sự tươi mát trong núi, đồng thời cũng mang đến một mùi máu tươi dày đặc, mùi vị huyết tinh nồng đậm như vậy, đừng nói là Mộ Dung Tu, không phải người tập võ như Mộc Bách Dương cũng đã nhận ra.

Mộ Dung Tu cả kinh, lúc này cũng bất chấp Mộc Bách Dương, hướng về trên núi chạy đi.

Mộc Bách Dương cũng cùng đuổi theo.

Chờ hai người tới giữa rừng phong, thi thể đầy đất, đều là Hắc y nhân thân mặc quần áo màu đen.

Tại sao có thể như vậy?

Lúc Mộ Dung Tu đang tự hỏi, trên núi lại truyền tới dị động, như tiếng núi đá nổ tung, tựa hồ có chút không tầm thường.

Dị động này cũng kinh động tới nhân mã của Quân Vô Ý trú đóng ở ngoài rừng phong.

“Vương gia, trên núi có dị động, hiện tại chúng ta không phải nên hành động ư?”

Quân Vô Ý nhíu mày, trầm nghĩ, Hồng Dược ngơ ngác đến tận cùng muốn làm cái gì, vì có gì lại hiện thân, cố ý lưu lại tung tích để cho người khác biết hành tung của ngơ ngác. Tựa hồ có ý để cho người ta đến bắt ngơ ngác, hiện giờ còn có dị động không tầm thường này, mục đích của ngơ ngác rốt cuộc là gì?

Lấy Dịch Dung Thuật cùng võ công của Hồng Dược, bà có tâm muốn trốn, người khác làm sao có thể phát hiện được bà đây?

“Truyền lệnh xuống, toàn bộ cấm quân trú đóng ở tại chỗ, không có mệnh lệnh của bốn vương không được chuyển dời phân ra.” Quân Vô Ý nói.

Mệnh lệnh như vậy rất kỳ quái, theo lý thuyết hẳn nên hạ lệnh cho mọi người lên bục đánh mới phải, nhưng dưới mệnh lệnh của Quân Vô Ý, sẽ không có ai nghi ngờ.

“Thần Nhi, con đi lên cùng ta.” Quân Vô Ý hướng về phía Quân Mặc Thần nói.

Ông để đại quân đóng ở tại chỗ, chỉ tính toán cùng Quân Mặc Thần hai người lên núi.

Quân Mặc Thần gật đầu, không có dị nghị. Hôm nay Quân Mặc Thần không ngồi xe lăn, hẳn đứng ở bên cạnh Quân Vô Ý, trong thân thể yếu nhược đó lại có sự cường đại mà người khác đều không tưởng tượng ra được.

Lúc này, ở nơi phát sinh dị động kia.

Vân Thanh Nhiễm không biết mình nên tức giận hay phải như thế nào, “Lúc bà rút thất tuyệt Thương Lan lên ta đã hỏi qua ý kiến của ta chưa?”

Vân Thanh Nhiễm nói chuyện đồng thời ánh mắt dừng ở tấm lưng Hồng Dược dựa vào thân cây kia, hơi thở mỏng manh, dung mạo của bà cùng vừa rồi đã hoàn toàn bất đồng, bà lúc này mặt đầy nếp nhăn, già nua cực kỳ. Bộ dạng này khuôn mặt này, nhìn qua giống như một lão nhân đã bát tuần, lần này xem ra đã già nua đi năm sáu chục tuổi.

Nhưng trên mặt Hồng Dược cũng mang theo tươi cười thỏa mãn, “Nha đầu, sự phụ của ngơ ngác là ta cũng sắp chết rồi, ngơ ngác không thể không hung ta được à?”

Sắp chết, Hồng Dược vẫn còn có tâm nói giỡn.

Bà sắp chết rồi, trước khi chết đem công lực cả đời truyền thụ cho Vân Thanh Nhiễm, cả toàn bộ trọng trách cũng đặt lên thân Vân Thanh Nhiễm, đây rốt cuộc là phúc hay là họa còn rất khó nói.

Vân Thanh Nhiễm ngơ ngác xuống, đầu gối quỳ trên mặt đất, nhìn Hồng Dược đã gần hơi thở mỏng manh, thanh âm trầm thấp rất nhiều, “Vì sao phải làm như vậy?”

Hồng Dược suy yếu cười một tiếng, “Nghe này, người ngoài sở dĩ gọi Thương Lan giáo là tà giáo, cùng với thất tuyệt Thương Lan có quan hệ rất chặt chẽ, người tự thành thất tuyệt Thương Lan, có thể bảo trì dung nhan không già, nhưng cũng chỉ là dung nhan không già mà thôi, không già không có nghĩa là sẽ không chết, khi tuổi tác tới sẽ phải về Hoàng Tuyền, đại nạn của ta chính là hôm nay.” Hồng Dược chết không phải bởi vì truyền công lực cho Vân Thanh Nhiễm, mà là bà nhất định phải chết, cho dù công lực còn ở trên người, bà vẫn sẽ chết vào khuya hôm nay, duy nhất khác nhau là, lúc bà chết là tuổi trẻ thân thể mỹ mạo hay là bộ dạng già nua hiện tại.

“Người đời đều cho rằng giáo chủ Thương Lan giáo luyện được tà công bất lão bất tử, kỳ thật trên đời này nào có phương pháp bất lão bất tử dễ dàng vậy, chẳng qua là si tâm vọng tưởng mà thôi. Trong bốn phương, không thiếu người muốn đoạt lấy thất tuyệt Thương Lan, ngay cả tà giáo khắp nơi tuyên dương ta, đến giết giết chúng ta, kỳ thật cho dù ta dâng thất tuyệt Thương Lan lên bằng hai tay, bọn hắn vẫn không có cách nào tu luyện, chỉ người nào được Thông Linh Bảo Ngọc cho phép mới có năng lực kế thừa thất tuyệt Thương Lan.”

“Ha ha a...” Nói xong, Hồng Dược đột nhiên nở nụ cười, “Ngơ ngác hiện tại trốn cũng trốn không thoát, vị trí giáo chủ Thương Lan giáo đã là của ngơ ngác, đừng nghĩ mình có thể thoát khỏi, linh xà đặc hữu của Thương Lan giáo chúng ta có thể phân biệt được ra ngơ ngác, ngơ ngác trốn không xong đâu.” Hồng Dược tiếp tục cười, “Ta cả đời này sống đủ rồi, tiếc nuôi duy nhất là ta giao sai chân tâm.”

Đó là nỗi hận cả đời, đau đớn cả đời của Hồng Dược.

“Nha đầu, nếu có một ngày, ngơ ngác gặp được một người nam nhân, hẳn không để ý thân phận của ngơ ngác, không để ý ngơ ngác rốt cuộc là ai, không để ý ngơ ngác ở trong mắt thế nhân là hạng người gì, vậy theo hắn đi, cùng hắn an an ổn ổn mà sống.”

Vân Thanh Nhiễm thấy Hồng Dược thâm trầm bi ai, gật gật đầu, bắt kệ nàng có đồng ý với lời Hồng Dược nói hay không, giờ khắc này nàng cũng không muốn làm trái Hồng Dược.

“Nha đầu, ta đem Tu Nhi phó thác cho ngươi, sau này ngươi hãy chiều cố nó thật tốt. Tuy rằng tuổi của nó còn lớn hơn ngươi, còn là người rất ngu ngốc, không biết vì sao tính khí lại không giống phụ thân nó, sau này nhất định sẽ phải chịu khổ, có ngươi giúp đỡ nó, ta tương đối yên tâm.”

Giờ khắc này, người mà Hồng Dược luyện tiếu nhất chính là Mộ Dung Tu, bà rất muốn nhìn Mộ Dung Tu nhiều hơn nữa, nhưng bà không thể, bà không muốn mình chết ở trước mặt Mộ Dung Tu, bà không muốn hấn bởi vì cái chết của bà mà khổ sở, lúc bà còn sống đã không mang đến vui vẻ cho hấn, ít nhất lúc chết đừng làm cho hấn thống khổ.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, “Ta biết, bà yên tâm đi.” Vân Thanh Nhiễm cũng có tâm, đối mặt với Hồng Dược như vậy, nàng không nói được lời cự tuyệt. Người trước khi chết, nên để bà ra đi được an nghỉ.

Nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm gật đầu, Hồng Dược chậm rãi nhắm hai mắt lại, khuôn mặt an tường.

Nữ ma đầu, lão yêu quái trong mắt thế nhân, ngay một khắc này, vĩnh viễn ngủ say. Mà tân chủ của Thương Lan giáo, đã ra đời ở đêm nay, Vân Thanh Nhiễm hết sức bị động dưới tình huống này, từ Thiếu chủ thành giáo chủ.

Mộc Bách Dương cùng Mộ Dung Tu bị tiếng phá hủy không tâm thường kia hấp dẫn tới đây, vội vàng tới nơi, lại không kịp gặp Hồng Dược một lần cuối.

Khuôn mặt Hồng Dược đã không còn như dĩ vãng, già nua đến gần như khiến người ta không nhận ra, Mộc Bách Dương tiến lên, thân thể không nhịn được run rẩy, yêu nhau hai năm, hận nửa đời người, cuối cùng bà chết, thể nhưng ông lại ngay cả lần gặp mặt cuối cùng cũng không gặp được!

Trong lúc nhất thời, tất cả hận ý, đều biến mất, người cũng chết rồi, còn có gì để hận đây... Mộc Bách Dương run rẩy ngồi xuống, đem thi thể của Hồng Dược găt gao ôm vào trong ngực của mình, rồi lệ không dứt.

Thân thể Mộ Dung Tu không ức chế được run rẩy, mẫu thân của hấn, người mà hấn kính yêu nhất cả đời này... đang ngủ say... Hấn không cách nào tiếp nhận được chuyện như vậy, nước mắt không bị khống chế từ trong vành mắt của hấn trào ra, tim hấn lạnh thấu, so với cơn gió lạnh trên ngọn núi này còn lạnh hơn ba phần.

Vân Thanh Nhiễm tiến lên vỗ vỗ bà vai Mộ Dung Tu, nàng biết Mộ Dung Tu rất thương tâm, “Lúc bà đi rất an tường.”

Vân Thanh Nhiễm không biết an ủi người khác, nàng chỉ trần thuật sự thật mà nàng đã thấy cho Mộ Dung Tu.

Mộ Dung Tu vươn cánh tay găt gao ôm lấy Vân Thanh Nhiễm, “Nói cho ta biết, bà cuối cùng nói với ngươi những gì, nói cho ta biết...”

Vân Thanh Nhiễm không đẩy Mộ Dung Tu ra, hiện tại người đang ôm nàng chẳng qua là một đứa con mất đi mẫu thân, hướng chi hấn vẫn cho rằng nàng là nam tử, Vân Thanh Nhiễm đưa tay vỗ vỗ phía sau lưng Mộ Dung Tu, “Bà nói, muốn ngươi sống thật tốt, ngoan ngoãn, cưới một nương tử, sinh ra cục cưng, hồn thiêng của bà sẽ luôn luôn làm bạn với ngươi, muốn ngươi đừng thương tâm vì bà.”

Cách hai người bọn họ không xa, Quân Mặc Thần mới vừa đuổi tới, xa xa, hấn chứng kiến Vân Thanh Nhiễm cùng Mộ Dung Tu đang găt gao ôm nhau...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Thế tử gia phát bệnh

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

“Ngươi nói cho ta biết, bà không chết đúng không, bà chỉ vì quá mệt mỏi, cho nên muốn nghỉ ngơi một chút...” Mộ Dung Tu khóc như một đứa nhỏ, hấn lắc lắc hai vai Vân Thanh Nhiễm ngày càng nhanh, xương cốt của Vân Thanh Nhiễm suýt bị hấn bóp nát.

Quân Vô Ý đi tới, ông nhìn thi thể Hồng Dược đang bị Mộc Bách Dương ôm, dung nhan nữ tử đã không còn nhất tiểu khuynh thành, nhất nộ vong thành ngày đó.

Giáo chủ Thương Lan giáo từng oai phong một cõi, kinh hãi thế tục, nay lại bình yên chết ở đây. Có lẽ đối với bà, đây là kết quả tốt nhất.

“Mộc Bách Dương, ông mang thi thể Hồng Dược đi đi. An táng cho bà ấy thật tốt.” Quân Vô Ý nói. Ông biết vương phi của ông cũng sẽ hy vọng ông làm như vậy.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Quân Vô Ý, Trần Nam vương dù đã lớn tuổi nhưng vẫn phong hoa tuyệt đại như trước, một câu của ông, giao thi thể Hồng Dược cho Mộc Bách Dương, sẽ rước đến cho ông không ít phiền toái, ít nhất nếu ông mang theo thi thể của Hồng Dược trở về, ông có thể báo cáo kết quả lên hoàng thượng, nếu không mang về, sợ là sẽ gặp phải phiền toái rất lớn, nghênh đón ông có thể là trận nổi giận lôi đình của hoàng thượng...

Nhưng, nếu thi thể của Hồng Dược bị Quân Vô Ý mang về, nhất định không thể ngủ yên.

Mộc Bách Dương hốt hoảng đập đầu, ôm lấy thi thể Hồng Dược, chuẩn bị đi xuống núi, có Quân Vô Ý bảo vệ, Mộc Bách Dương có thể thuận lợi mang thi thể đi.

“Thần Nhi, con mang mọi người xuống núi trước đi thôi, sự tình ở đây giao cho phụ vương xử lý.” Quân Vô Ý dự cảm hôm nay có thể có khách không mời mà đến, chuyện Ký Bắc vương Hắc Vu Thiên mơ ước có được bí mật trên người Hồng Dược không phải ngày một ngày hai, hơn hai mươi năm trước, hẳn vì thế mà đuổi bắt Hồng Dược, nay Hồng Dược lại một lần nữa hiện thân, không có khả năng một chút động tác hẩn đều không có.

Quân Mặc Thần thần nhiên gật gật đầu, hẩn tiến lên, cùng Vân Thanh Nhiễm liếc mắt nhìn nhau, lúc này Vân Thanh Nhiễm mới chú ý đến Quân Mặc Thần, không phải hẩn đã nghỉ ngơi rồi à? Thì ra không ngủ, mà đi theo phụ vương hẩn lên đây, không phải là thân thể hẩn không chịu nổi giá rét ư? Sao buổi tối còn chạy lên núi?

Ánh mắt sâu thẳm của Quân Mặc Thần nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm, làm cho người ta không đoán được giờ phút này hẩn đang nghĩ gì.

“Đi thôi.” Quân Mặc Thần thần nhiên nói hai từ với Vân Thanh Nhiễm.

Quân Mặc Thần không hỏi Vân Thanh Nhiễm vì sao lại xuất hiện ở nơi này, cũng không hỏi một chữ gì về quan hệ của nàng và Mộ Dung Tu, chỉ dẫn tất cả mọi người rời đi.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, nói với Mộ Dung Tu: “Công tử Mộ Dung, chúng ta cũng đi thôi, nương nương cũng sẽ không hy vọng nhìn thấy bộ dáng khó coi như vậy của nương.”

Thoạt nhìn bộ dạng của Mộ Dung Tu thực làm cho người ta lo lắng, hẩn yêu mến Hồng Dược quá mức, mười mấy năm qua hẩn sống đều vì Hồng Dược, Hồng Dược vừa chết, toàn bộ thế giới của hẩn đều sụp đổ, hẩn phải chịu đả kích quá lớn, cũng không biết hẩn có thể chịu nổi hay không.

Trên đường xuống núi, Quân Mặc Thần vẫn đi đằng trước, không quay đầu nhìn Vân Thanh Nhiễm ở phía sau lấy một cái.

Gió núi lạnh lẽo, làm cho Vân Thanh Nhiễm cảm thấy quần áo của mình có chút mỏng manh, y phục của mình mà khí lạnh còn có thể xuyên qua, vậy Quân Mặc Thần chịu được không?

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần, thấy hẩn vẫn đi, bước chân không nhanh không chậm, tốc độ không thay đổi, cực kỳ ổn định, bóng dáng tuyết trắng nhẹ nhàng như tiên.

Đến chân núi, Quân Mặc Thần ra lệnh cho vài ám vệ tướng hộ, trước tiên rời khỏi rừng cây, về Vương phủ.

Trở lại Vương phủ, Vân Thanh Nhiễm thấy vương phi nương nương đứng ở cửa chờ bọn họ đã lâu.

Wương phi một thân thanh lịch, chậm rãi tiến lên, bình tĩnh đi về phía Hồng Dược. Bàn tay bà khẽ sờ mặt Hồng Dược, “Ngày xưa Hồng Trần về với đất, mong bà kiếp sau không còn là Hồng Liên thịnh thế, làm một nữ tử nhà bình thường, tìm được ái nhân yên lặng một đời.”

Sau đó vương phi nói với Mộc Bách Dương, “Ân ân oán oán giữa ông và bà ấy, bất luận là hận hay là yêu, là ân hay là cừu, là sợ hay là tình, đều xóa bỏ đi, từ nay về sau âm dương xa cách, ân oán không còn, tình nghĩa khó tiếp. Thi thể của bà để ở trong vương phủ hai ngày, đợi bên ngoài yên tĩnh, sẽ đi an táng sau.”

Wương phi vừa dứt lời, lại nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm, “Hai người các con cũng sớm đi trở về phòng nghỉ ngơi đi, ban đêm bên ngoài lạnh lắm, ta đã bảo phòng bếp hâm canh nóng cho các con, trở về phòng là có thể uống để thân thể ấm áp.”

Vân Thanh Nhiễm đối với phụ phụ Trần Nam vương càng thêm hiếu kỳ, phụ vương và mẫu phi, một người ở trong rừng phong bảo bọn họ trở về, gánh lấy tất cả phiền toái, thậm chí còn chưa từng hỏi vì sao nàng có mặt ở đó, người còn lại ở cửa vương phủ đợi họ trở về, đã an bài tốt tất cả mọi việc.

Vì thế Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần đều trở về Kim Dật Hiên. Trên đường trở về Kim Dật Hiên hai người đều trầm mặc, Quân Mặc Thần không nói chuyện, không hỏi gì, Vân Thanh Nhiễm cũng không.

Quân Kiệt và Lục Trúc đang chờ hai người đến sốt ruột, cuối cùng cũng nhìn thấy hai người trở lại.

Hai người này đều tự chờ chủ tử nhà mình, không biết chủ tử của đối phương cũng không ở trong phòng, lúc này thấy họ cùng trở lại, đều kinh ngạc không nhỏ.

“Tiểu thư, sao người...” Lục Trúc trợn hai mắt thật lớn, tiểu thư nhà nàng không phải là chuẩn êm đi ra ngoài à? Sao lại trở về cùng thế tử gia vậy?

Vân Thanh Nhiễm quay đầu nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần, chờ hắn mở miệng, nhưng hắn lại đẩy cửa phòng đi vào, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Hắn... Hôm nay có chút lạ.

“Tiểu thư, ngài và thế tử gia... Là thế nào...”

“Không có gì.” Vân Thanh Nhiễm cũng không rõ Quân Mặc Thần làm sao, muốn hỏi điều gì thì cứ hỏi đi, nàng sẽ trả lời.

“À...” Lục Trúc à một tiếng sau đó lại nghĩ tới cái gì, từ trong lòng lấy ra một phong thư, “Tiểu thư, vừa rồi có người đưa cho ta cái này bảo giao cho người.”

Vừa rồi?

“Chuyện xảy ra bao giờ?”

“Là giờ tỵ, vừa rồi điểm canh đánh đúng giờ tỵ, người nọ đến tìm nô tỳ, xem cách ăn mặc hắn là nha hoàn trong phủ, nô tỳ cảm thấy rất buồn bực, đã hơn nửa đêm, ai còn truyền tin cho tiểu thư, lại nghĩ nếu là nha hoàn trong phủ đưa tới, thì thay tiểu thư ngài nhận lấy vậy.” Lục Trúc trả lời.

Giờ tỵ? Không phải là canh giờ mà Hồng Dược mất ư?

Vân Thanh Nhiễm tiếp nhận bức thư trong tay Lục Trúc, bức thư này khá nặng, chắc chắn có đồ nặng bên trong.

Vân Thanh Nhiễm mở bức thư ra, đồ vật bên trong hóa ra là một quyển sách, Vân Thanh Nhiễm mở sách, trong trang thứ nhất chỉ có mấy con số, nhưng cũng đủ để cho Vân Thanh Nhiễm biết bức thư này là của ai.

“Đồ nhi, chuyện mà vi sư đã đáp ứng ngươi, vi sư sẽ không quên, ngươi chỉ cần làm theo những nội dung trong này mỗi ngày một lần, là có thể giúp hắn sống lâu hơn.”

Hồng Dược vẫn nhớ rõ chuyện mình đã đồng ý với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm tiếp tục mở ra, ở trong viết rất nhiều chữ, hình như là sách dạy xoa bóp, bấm huyệt.

Biện pháp này thật sự hữu hiệu ư? Vân Thanh Nhiễm không biết, nhưng nếu đã là sách mà Hồng Dược đưa cho nàng, vậy thử một lần đi.

“Cách xoảng ——”

Tiếng đồ sứ vỡ vụn, từ bên phòng Quân Mặc Thần truyền đến.

Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Kiệt, Lục Trúc đẩy cửa đi vào, trong phòng, một tay Quân Mặc Thần chống lên bàn, một tay ôm ngực, hô hấp khó khăn, một bình hoa bị đập nát dưới chân hắn, vón dĩa ở trên bàn, nhưng bởi vì thân hình hắn đứng không vững, không cẩn thận làm nó rơi vỡ.

“Thế tử gia, ngài làm sao vậy? Nguy rồi! Thuộc hạ đi tìm Mộc tiên sinh!” Quân Kiệt thấy Quân Mặc Thần phát bệnh, vội vàng muốn đi tìm Mộc Bách Dương.

“Đứng lại...” Quân Mặc Thần cố hết sức kêu ngăn Quân Kiệt, “Lúc này ông ấy... Cho dù có đến đây... Sợ là cũng không thể chữa trị cho ta...”

Hiện nay tinh thần của Mộc Bách Dương không ổn, ba hồn bảy phách đã mất, làm sao có thể chữa trị cho Quân Mặc Thần đây?

“Cho dù ông ta chỉ còn lại nửa cái mạng, thuộc hạ cũng sẽ trời ông ta tới!” Quân Kiệt sốt ruột, thế tử gia chịu không nổi giá rét, nếu không phải người có nội lực thâm hậu, có thể che chở chính mình, thì chỉ hơi cảm lạnh người cũng sẽ mất mạng!

Lúc trước thế tử gia cũng hay đi ra ngoài vào lúc nửa đêm, đều không có chuyện gì, cho nên hắn không ngăn cản, nhưng mà hôm nay vì sao lại như thế, chẳng lẽ thế tử gia động võ với người khác? Cho nên không thể dùng nội lực bảo hộ bản thân?

Có điều Quân Kiệt không kịp hỏi, hiện giờ hắn muốn chạy nhanh đi tìm người chữa trị cho Quân Mặc Thần! Vừa vặn hôm nay vương phủ gần như đã điều xuất toàn lực!

Đúng rồi, vương phi, hắn phải đi tìm vương phi nương nương!

Quân Kiệt nghĩ xong lập tức chạy ra ngoài.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy bộ dạng vô cùng thống khổ của Quân Mặc Thần, thân thể hắn phát run, cái tay đang chống đỡ lên mặt bàn kia không chịu được, thân thể lung lay sắp đổ.

Vân Thanh Nhiễm tiến lên đỡ lấy Quân Mặc Thần, tay vừa chạm đến người hắn, lập tức phát hiện thân thể hắn rất nóng... đang phát sốt!

“Ta đỡ người lên trên giường.” Vân Thanh Nhiễm cầm bàn tay đang cố chống đỡ trên bàn của Quân Mặc Thần đặt lên vai mình, muốn đỡ Quân Mặc Thần đi về phía giường.

Quân Mặc Thần quay đầu đi, cho dù cả người hắn đau đớn nóng rực, thân thể đứng không vững, nhưng hắn vẫn không tiếng động lựa chọn cự tuyệt ý tốt của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm cảm giác được Quân Mặc Thần cự tuyệt nàng, cũng lười quản hắn có nguyện ý hay không, kéo hắn, trực tiếp đi về phía giường, bây giờ Vân Thanh Nhiễm có một thân công lực của Hồng Dược, thân thể ngày xưa không thể so sánh được.

Ngược lại là Quân Mặc Thần, cả người không có khí lực, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Rõ ràng bình thường có quần chặn kín mít thì thân thể Quân Mặc Thần cũng không ấm lên, nhưng giờ phút này lại nóng đến mức dọa người, sắc mặt hắn vốn đã không có bất luận màu sắc nào, nay môi lại tái nhợt trắng bệch, ánh mắt hắn không đặt ở trên người Vân Thanh Nhiễm, chỉ lẳng lẳng nhìn chăm chăm màn...

Bộ dạng bây giờ của hắn, sợ là không đợi được người đến...

Vân Thanh Nhiễm sờ sờ trên người, là phương pháp tặc mệnh Hồng Dược lưu lại mà vừa rồi Lục Trúc đã giao cho nàng, phương pháp khiến ngựa chết thành ngựa sống, so với ngồi chờ chết thì làm chút việc gì đó vẫn tốt hơn, Vân Thanh Nhiễm luôn không thích ngồi chờ chết!

Vân Thanh Nhiễm bắt đầu đưa tay cởi bỏ quần áo của Quân Mặc Thần, may mà mấy lần trước được Quân Mặc Thần huấn luyện ban tặng, lúc này nàng đã có thể gọn gàng linh hoạt cởi bỏ quần áo của hắn.

Vân Thanh Nhiễm vừa cởi vừa nói với Lục Trúc, “Lục Trúc, đi chuẩn bị một ít nước ấm, được có thể trị phong hàn cũng cho người chuẩn bị một chút, mặc kệ hữu dụng hay không, cứ chuẩn bị trước rồi nói sau.”

Lục Trúc tuân lệnh chạy nhanh ra ngoài.

Vân Thanh Nhiễm cởi bỏ hết quần áo của Quân Mặc Thần, cả người Quân Mặc Thần trần trụi hiện ra trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

Hô hấp Quân Mặc Thần suy yếu, đồng thời đưa ánh mắt nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm, như muốn tìm tòi nghiên cứu Vân Thanh Nhiễm đang muốn làm cái gì.

Lời tác giả: Lúc trước từng nói qua, Hồng Dược thiếu Quân Vô Ý một nhân tình, bà tuy rằng đã chết, nhưng phần nhân tình này bà cũng đã chuẩn bị tốt để trả rồi. Y thuật của Hồng Dược cao hơn Mộc Bách Dương, biết tình hình thân thể của Quân Mặc Thần, cái gọi là phương pháp tặc mệnh cho Quân Mặc Thần kỳ thật không viết ở trên thư, mà là ở Vân Thanh Nhiễm, cho nên, (*^__^*) hi hi...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Truy thê, công thân vi thượng

Vân Thanh Nhiễm vừa nhìn phong thư dày kia, vừa chiếu theo phía trên mà thực hành trên người Quân Mặc Thần.

“Nàng đang... làm... gì...” Hiện giờ mỗi câu nói của Quân Mặc Thần, đều rất cố sức, giống như câu nói đó đã dùng hết toàn bộ khí lực của hắn.

“Thử cứu người, tuy rằng ta không xác định có thể hữu hiệu hay không.” Vân Thanh Nhiễm không nhìn Quân Mặc Thần, hiện giờ tâm trí nàng đều tập trung vào quyển sách mà Hồng Dược giao cho nàng trước khi chết.

“Nàng có nghĩ tới không, ta chết rồi... nàng có thể, có thể tự do, nàng yên tâm, phụ mẫu ta... sẽ, sẽ không bắt nàng thủ tiết vì ta, nếu nàng nguyện ý, tùy lúc có... thê đi.” Trước khi Quân Mặc Thần thú Vân Thanh Nhiễm đã sớm an bài tốt những chuyện này rồi.

“Không nghĩ tới, ta chỉ biết người rất tốt với ta, ta sẽ nhớ rõ.” Vân Thanh Nhiễm chuyên tâm tiến hành chữa trị cho Quân Mặc Thần, bên trên rất nhiều huyết đạo, nàng cũng không muốn chỉ vì một chút sơ xuất của nàng, sẽ đưa thể tử gia đến quý môn quan.

Quân Mặc Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Thanh Nhiễm, nàng kiên quyết muốn dùng phương pháp của nàng tiến hành chữa trị cho hắn.

“Nàng hy vọng ta sống ư?” Quân Mặc Thần hỏi.

“Nói nhảm quá nhiều.” Hiện giờ Vân Thanh Nhiễm không rảnh để ý đến vấn đề mà Quân Mặc Thần nói có ý nghĩa gì, cái gì gọi là nàng hy vọng hắn sống

sốt không? Con người không phải đều nỗ lực sống sót ư? Tưởng rằng chết đi là việc rất vui vẻ à?

Vân Thanh Nhiễm dựa theo sách viết, xoa bóp từng huyệt đạo cho Quân Mặc Thần...

Vị trí huyệt đạo phải ấn thẳng một mạch từ cổ tới chân?

Tất cả các huyệt đạo bên trên Vân Thanh Nhiễm đều ấn xong, toàn thân Quân Mặc Thần cũng bị nàng lần mò mấy lần, ngay cả đùi cũng không quên.

Lúc bàn tay non mềm của Vân Thanh Nhiễm chuyển dời đến ngực Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần nhin không được hỏi nàng, “Nàng, rốt cuộc, muốn... muốn làm gì?”

“Thử cứu người.” Vân Thanh Nhiễm nói, đồng thời nàng dạng chân qua người Quân Mặc Thần, để tiện cho nàng hành động.

Xúc cảm ôn nhu, thân thể Quân Mặc Thần khẽ dao động, mặc dù lúc này thân thể Quân Mặc Thần vô cùng suy yếu, nhưng lại không thể coi như không có cảm giác được.

Vân Thanh Nhiễm xoa bóp trên ngực Quân Mặc Thần một lần, khắp ngực hần không có chỗ nào thoát được.

“Bàn... tay,” Quân Mặc Thần tuy rằng không biết Vân Thanh Nhiễm muốn làm gì, nhưng nếu nàng không dừng tay, thì hần sắp điên lên rồi, tuy rằng bệnh tình hần nguy kịch, nhưng không có nghĩa là cơ thể hần đã mất hết cảm xúc.

Vân Thanh Nhiễm không để ý tới hần, dựa theo cách làm trong sách, xem tiếp theo lên làm như thế nào, bàn tay Vân Thanh Nhiễm đi về phía bụng Quân Mặc Thần, trên cái bụng bằng phẳng của hần sờ đông sờ tây.

Vốn dĩ Quân Mặc Thần hít vào thì nhiều thở ra lại ít, nàng tiếp tục xằng bậy, khẳng định hần phải sớm đến chỗ Diêm Vương trình diện.

“Nếu nàng... thật sự, thật sự không muốn ta... chết, đi, đi tìm một người nội lực thâm hậu đến...”

“Sau đó?” Vân Thanh Nhiễm nghĩ bây giờ nàng cũng được coi là một người có nội lực thâm hậu rồi? Tuy rằng nàng chưa thử qua, nhưng thời gian cấp bách, không có thời gian đi tìm người khác.

“Ta sẽ có... biện pháp...” Quân Mặc Thần cố hết sức nói.

“Nếu người tin tưởng ta, thì người dạy ta đi, để ta thử xem có được không?” Vân Thanh Nhiễm ném quyển sách mà Hồng Dược đưa cho nàng sang một bên, nàng làm theo cả nửa buổi rồi mà không thấy hiệu quả, hơn nữa dựa vào lời nhắn của Hồng Dược, cái này phải làm hằng ngày mới có thể kéo dài mạng của hần, cũng giống như thuốc bổ, mỗi ngày phải uống một chút, sau thời gian dài mới có hiệu quả, bây giờ đang phát bệnh, hiệu quả tự nhiên sẽ không tốt.

Cho nên dưới tình huống Vân Thanh Nhiễm có lựa chọn khác, thì sẽ bỏ qua phương pháp Hồng Dược cho nàng.

Quân Mặc Thần chăm chú nhìn Vân Thanh Nhiễm trong chốc lát, sau đó cố sức gật đầu, “Ừ... nàng, trước hết hãy đưa nội lực vào hai huyệt đạo thiên trì, thiên khê của ta...”

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy thì làm theo.

“Sau đó là... toàn cơ, hoa cái, tử cung, ngọc đường...”

Quân Mặc Thần bị bệnh lâu như vậy, đối với phương diện này, hần rất rõ ràng, hần biết dùng nội lực như thế nào để bảo hộ tâm mạch của mình, làm như thế nào để không cho khí lạnh xâm nhập, cũng hiểu được làm cách gì để bài trừ hàn khí.

Đối với người vừa mới có được một thân công lực của Hồng Dược như Vân Thanh Nhiễm mà nói, làm như vậy có chút quá sức, thân thể nàng vốn không tốt, được một thân công lực như thế này cũng không thể vận dụng tự nhiên được, có điều nàng không nói gì, nàng chỉ dựa theo mỗi câu nói của Quân Mặc Thần mà làm.

Thân thể Quân Mặc Thần dần dần thả lỏng, sắc mặt Vân Thanh Nhiễm trắng nhợt, trên trán chảy đầy mồ hôi.

Ánh mắt Quân Mặc Thần dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc của Vân Thanh Nhiễm, dừng ở ánh mắt của nàng, từ ánh mắt nàng, Quân Mặc Thần thấy được sự kiên định, không có một chút tạp chất.

“Cuối cùng là cự khuyệt...” Quân Mặc Thần nói, còn lại Quân Mặc Thần có thể tự mình làm nốt.

Sau cùng, Vân Thanh Nhiễm làm xong tất cả, đầu choáng váng phân nửa, quả nhiên là thân thể của mình cũng chẳng khá hơn. Những việc này, gần như đã vết sạch sức lực của nàng.

Thân thể Vân Thanh Nhiễm lao đảo nằm úp sấp trên ngực Quân Mặc Thần.

“Quân Mặc Thần.” Vân Thanh Nhiễm mơ mơ màng màng gọi Quân Mặc Thần một tiếng.

“Ừ?” Thanh âm nặng nề, nhưng đã hữu lực hơn vừa rồi, lúc này giọng nói hần đều run run.

“Ta đề nặng như vậy ngươi sẽ không chết chứ?”

“Sẽ không...”

“Vậy đề ta nằm sấp một lát, ta không còn khí lực để cử động.” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy mệt chết đi được, quả nhiên loại chuyện cứu người này không thích hợp với nàng, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng cứu người bán mạng như vậy, trước kia từng cứu, chẳng qua là vì nhiệm vụ.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ nghĩ rồi nặng nề nhắm hai mắt lại, mệt mỏi quá, mệt mỏi thì buồn ngủ.

“Ừ...” Quân Mặc Thần vươn tay nhẹ nhàng ôm Vân Thanh Nhiễm vào lòng, hần cúi đầu nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng tái nhợt, mệt mỏi vì hần.

Nàng thật sự dụng tâm liều mạng để cứu hần, tuy nàng không trả lời hần, nhưng lại dùng hành động nói cho hần biết, nàng không muốn hần chết.

Bàn tay Quân Mặc Thần vuốt ve mặt Vân Thanh Nhiễm, hần có thể chứ? Thân thể bệnh tật ốm yếu này của hần, có thể giữ lấy nàng ư? Trong lòng Quân Mặc Thần tự hỏi chính mình.

Muốn giữ lấy nàng, lại sợ làm lỡ dở cả đời nàng, nàng đáng ra có thể ở cùng một nam nhân khỏe mạnh cả đời, mà không phải hần là khách qua đường xuất hiện ngăn ngừi trong sinh mệnh của nàng.

Nhưng mà hần biết, hần luyến tiếc buông tay, hần không muốn nhìn thấy nàng tựa đầu vào trong ngực một nam nhân khác...

Ngoài cửa Quân Kiệt đã dẫn vương phi tới, đến cửa, vương phi nhìn thấy hình ảnh trên giường, Quân Mặc Thần đã không có gì trở ngại, Vân Thanh Nhiễm đang nằm sấp trên người hần, cánh tay hần gắt gao ôm chặt nàng.

Vương phi thân nhiên nở nụ cười, sau đó cho Quân Kiệt một ánh mắt, hai người không đi vào quấy rầy, trước khi đi còn đóng cửa phòng lại.

Lục Trúc dựa theo phân phó của Vân Thanh Nhiễm chạy tới chỗ của đại phu trong phủ lấy một ít thuốc chữa bệnh phong hàn, bởi vì đã muộn, đại phu đều đi ngủ, mà những đại phu kia chỉ phụ trách chữa bệnh cho hạ nhân trong phủ, còn bệnh của chủ tử đều do Mộc Bách Dương phụ trách.

“Vương phi nương nương, nô tỳ...”

Lục Trúc vừa muốn mở miệng, lại thấy vương phi đưa tay lên miệng bảo nàng chớ lên tiếng, “Thế tử đã không có việc gì, chúng ta đi thôi, đừng quấy rầy hai người bọn họ.”

Lục Trúc ngơ ngác gật đầu, thế tử gia đã tốt rồi? Vừa rồi rõ ràng khủng bố như vậy, giống như không qua được đêm nay, lúc này lại không có việc gì?

Có điều vương phi nói là đã không có việc gì khẳng định là sẽ không có việc gì, ai có thể so sự khản trương đối với đứa con của mình hơn người làm mẹ đây?

★

Đúng như Quân Vô Ý đã dự đoán trước, Ký Bắc vương mang theo nhân mã xông tới. Lúc đến rừng phong, cũng chỉ còn Quân Vô Ý cùng với thi thể đầy đất.

Ký Bắc vương Hách Vu Thiên nhìn lướt qua thi thể trên đất, những người đó đều là người mà hần dẫn đi trước, toàn quân bị diệt.

Hách Vu Thiên bảo người phía sau mình không cần đi theo, một mình hần tiến lên phía trước, đi về phía Quân Vô Ý.

“Vương gia, nữ ma đầu của Thương Lan giáo đâu?” Hách Vu Thiên không thấy Hồng Dục, chỉ nhìn thấy Quân Vô Ý, tự nhiên sẽ hỏi Quân Vô Ý.

“Bà ta không ở nơi này.” Mặt Quân Vô Ý không chút thay đổi liếc mắt nhìn Hách Vu Thiên một cái, ông biết rõ ý đồ của Hách Vu Thiên khi đến đây.

“Nếu Hồng Dục không ở đây, vậy thì vì sao Trần Nam vương phải đuổi đến đây?” Hách Vu Thiên hỏi ngược lại, hần cân nhắc tình huống trước mắt nhiều lần, đoán xem Hồng Dục đi đâu, nếu người của hần đã truyền tin nói Hồng Dục ở đây, vậy thì nhất định sẽ không sai.

“Hồng Dục là người như thế nào, Ký Bắc vương gia hần hiểu rõ giống bản vương, hành tung bà ta mơ hồ, quỷ kế đa đoan, bốn vương bị bà ta lừa đến nơi này, có lẽ bây giờ bà ta đã ra khỏi thành rồi.” Quân Vô Ý không lo thanh danh của mình sẽ bị hao tổn, từ trước đến giờ thanh danh đối với ông hoàn toàn không có ý nghĩa.

“Trần Nam vương gia chẳng lẽ muốn nói với bốn vương, Hồng Dục ở dưới mí mắt ông chạy thoát rồi?” Tuy rằng Hách Vu Thiên không muốn xảy ra xung đột với Quân Vô Ý, nhưng chuyện về Hồng Dục rất quan trọng đối với hần.

“Đúng.” Quân Vô Ý trả lời rất hào phóng.

Hách Vu Thiên không tin lời nói dối của Quân Vô Ý: “Vậy đã xảy ra chuyện gì với những thi thể này?” Những người này chính là người của hần, bởi vì phát hiện ra tung tích của Hồng Dục nên phát tín hiệu cho hần, cho nên khẳng định Hồng Dục đã từng có mặt ở đây!

“Bỏn vương giết những người mặc hắc y này, là do họ đột nhiên xuất hiện, bỏn vương nghĩ rằng đó là mai phục của giáo chủ Hồng Dược của Thương Lan giáo, tưởng bà ta cố ý dụ bỏn vương đến đây, cũng bố trí mai phục, muốn lấy tính mạng bỏn vương.”

Quân Vô Ý ôm mọi chuyện về phía mình, nói rất rõ ràng mạch lạc, cho dù trong lòng Hách Vu Thiên không tin, thì cũng không thể phản bác được, sao hẳn có thể nói những người này là của hắn, bị hắn phái đi theo dõi Hồng Dược đây?

“Quân Vô Ý, sẽ không phải là ông giấu Hồng Dược đi đấy chứ?” Hách Vu Thiên hỏi, điều này cũng không phải là không có khả năng, ai không muốn trường sinh bất lão chứ? Bí mật trên người Hồng Dược thế gian này có ai mà không muốn, ví dụ như vị đứng đầu trong cung kia, ông ta ra lệnh cho Quân Vô Ý đi bắt Hồng Dược, hẳn tin tưởng hoàng thượng cũng không phải thực sự muốn trừ gian diệt ác! Nếu không sao phải dặn dò Quân Vô Ý rất nhiều lần rằng chỉ được bắt giữ Hồng Dược? Không phải là muốn lấy bí mật trường sinh bất lão trên người Hồng Dược hay sao? Không phải muốn thất tuyệt Thương Lan ư?

“Bỏn vương đối với bí mật trên người Hồng Dược không có hứng thú, cho nên cũng không cần phải giấu Hồng Dược đi.” Quân Vô Ý thản nhiên nói.

Sự thăng thần của Quân Vô Ý ngược lại đã lộ ra Hách Vu Thiên có chút tiểu nhân.

Hách Vu Thiên biết mình hiện giờ không thể xung đột với Quân Vô Ý, Quân Vô Ý tay cầm binh quyền, lại là thần tử mà hoàng đế tín nhiệm, hẳn đang có mưu đồ nghiệp lớn, nếu được Quân Vô Ý trợ giúp thì dễ dàng hơn rất nhiều, còn không giúp đỡ thì hẳn sẽ phải tổn rất nhiều tinh thần để ứng phó, Hách Vu Thiên luôn rất khôn khéo trong việc mua bán như thế nào để có lợi với mình.

“Một khi đã thế, vậy thì bỏn vương sẽ lui binh, vốn tưởng Trần Nam vương gia đi truy nã nữ ma đầu có thể sẽ gặp rắc rối, cho nên cố tình đến tương trợ, không ngờ rằng ma đầu kia giả hoạt như vậy, thế nhưng cũng khiến cho Trần Nam vương luôn thông minh hơn người phải hạ mủ.” Hách Vu Thiên lấy một lý do vô cùng hợp lý khi mang theo binh mã Ký Bắc Vương phủ tới đây.

“Ký Bắc vương gia có tâm.” Quân Vô Ý thản nhiên nói một câu, “Bỏn vương còn phải hồi cung phục mệnh với hoàng thượng, đi trước một bước, Ký Bắc vương gia nếu còn lo lắng, có thể ở trong núi này cẩn thận tìm kiếm lượt nữa.”

Quân Vô Ý nói xong thì xoay người rời đi, trong cả quá trình nói chuyện cùng Hách Vu Thiên, từ đầu đến cuối Quân Vô Ý đều không có biểu hiện gì, bề ngoài lãnh khốc giống như năm đó.

★

Khi Quân Vô Ý trở về đã thấy Dạ Hồn đứng ở cửa chờ mình.

Nam nhân kiên cường, lạnh lùng mới vừa rồi kia khi nhìn thấy kiều thể mình, bách luyện cương cũng hóa thành nhiều chỉ nhu.

(đại ý cứng rắn hóa mềm mại)

Quân Vô Ý cởi áo choàng xuống, đưa cho Dạ Hồn, “Đã muộn rồi, sao còn đứng chờ bên ngoài.”

“Đã quen chờ chàng trở về, biết ta đứng ở bên ngoài chờ chàng, nếu chàng đau lòng, sẽ sớm trở lại, nếu chàng không trở lại, ta lại chờ.” Dạ Hồn dựa sát vào trong lòng Quân Vô Ý, “Hồng Dược đã qua đời, một người dù rung chuyển trời đất thế nào, cũng không thoát khỏi cái chết. Ta bảo Mộc Bách Dương để thi thể Hồng Dược ở trong phủ hai ngày, chờ chuyện này lắng xuống sẽ đem đi an táng.”

“Nếu không phải nàng nhấn nhủ ta không tổn thương bà ta, việc bà ta làm tổn thương nàng ngày đó, ta nhất định sẽ đòi lại cho nàng.” Quân Vô Ý nghĩ đến việc năm đó bàn tay nắm lại thật chặt, ông không muốn trải qua cảm giác sợ hãi mất đi nàng một lần nữa.

“Lại nói, Thần Nhi như vậy cũng là do bà ta.” Dạ Hồn nhớ tới chuyện này trong lòng cũng rất áy náy, “Có đôi khi ta nghĩ, nếu năm đó ta không chạy đi tìm chàng, Thần Nhi sẽ là một đứa nhỏ khỏe mạnh.”

Chuyện năm đó, Dạ Hồn không hối hận, điều duy nhất mà bà tiếc nuối đó là đứa nhỏ của bà và Quân Vô Ý, năm đó lúc bà hoài thai Quân Mặc Thần bị trọng thương, kỳ tích là đứa nhỏ không mất, vẫn ngoan ngoãn ở trong bụng bà, nhưng khi sinh ra, hẳn lại bị bệnh tật.

Quân Vô Ý nhẹ nhàng vỗ về Dạ Hồn, “Nói tới chuyện đó, nếu không do ta, nàng cũng sẽ không bị thương, nếu có giận, thì nên giận ta, nàng đừng nên giận chính mình.”

Dạ Hồn cười cười, vợ chồng bọn họ không có ai chịu thua thiệt, chỉ có đứa nhỏ của bọn họ mà thôi.

“Đúng rồi, lần này đứa nhỏ trở về với Mộc Bách Dương là con trai của Hồng Dược à?” Ngày đó Dạ Hồn gặp Hồng Dược là lúc Hồng Dược và Mộc Bách Dương tách biệt, người đang mang thai, tính tình hết sức nóng nảy, đứa nhỏ đó còn do Dạ Hồn đỡ đẻ.

“Đại khái vậy, Thanh Nhiễm đi với hắn, sợ rằng hai người ấy cùng nhau đi tìm Hồng Dược.” Quân Vô Ý nói.

“Tính tình Hồng Dược này, cùng Mộc Bách Dương nháo thành như vậy, thật sự thì chỉ khổ đứa nhỏ đó.” Thật sự thì Dạ Hồn rất thương tiếc Mộ Dung Tu, bất kể thế nào, Mộ Dung Tu cũng là do Dạ Hồn đỡ đẻ, còn bé hẳn hai ngày, “Tính ra, đứa nhỏ đó không kém Thần Nhi đến một tuổi. Về phần quan hệ giữa Vân Thanh Nhiễm với thằng bé, không biết quen biết thế nào, nàng cùng bằng hữu giao tiếp cũng không có gì, chỉ sợ nếu nàng động tâm thì phiền toái.” Bộ dáng kia của Thần Nhi, sợ rằng đã động tâm, nếu Vân Thanh Nhiễm thích người khác, Thần Nhi sẽ phải chịu khổ.

Dạ Hồn không để ý Vân Thanh Nhiễm ở bên ngoài giao tiếp với ai, nằm đó chính bà cũng giao tiếp rất nhiều, tất nhiên sẽ không yêu cầu nhi tức của mình phải tuân thủ quy củ.

“Con cháu đều có phúc của con cháu, chúng ta không thể can thiệp nhiều, Hồn Nhi nàng cũng đừng vì chúng nó mà hao tổn tinh thần, bằng không nàng lại đau đầu.” Quân Vô Ý ôm lấy Dạ Hồn đi vào trong phòng.

“Ừ, sáng sớm ngày mai ta cùng chàng tiến cung gặp hoàng huynh đi.” Dạ Hồn nói với Quân Vô ý, bà rất rõ ràng hoàng huynh muốn có thứ gì trên người Hồng Dược, thứ đó không thực tế này, vì sao huynh ấy lại chấp nhất như vậy? Nhân sinh, một đời là đủ, tội gì phải trường sinh, nhìn Hồng Dược là biết, cái gọi là bất tử đều là giả dối, mặc dù hơn mười năm dung nhan bà ta không đổi, nhưng cuối cùng vẫn sẽ chết.

“Mặc dù Hoàng thượng sẽ không nổi giận, cũng sẽ không phạt ta, ta đi là được, nàng ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Quân Vô Ý biết hoàng đế Dạ Hoàng Nghi sẽ không động đến mình, ông khác với ba vương như hồ rình mồi kia, hoàng thượng sẽ không chặt đứt cánh tay duy nhất của mình.

Dạ Hồn lắc đầu, “Đúng lúc ta cũng có thể đi bái kiến mẫu hậu một chút, nhiều ngày không gặp lão nhân gia người rồi, cũng nên tiến cung thăm bà. Chàng đừng khuyên ta, ngày mai ta nhất định sẽ đi cùng với chàng.”

“Theo ý nàng vậy.” Quân Vô Ý không lay chuyển được kiêu thế của mình, chỉ có thể đáp ứng.

★

Một đêm này Vân Thanh Nhiễm ngủ thật sự rất sâu, bởi vì quá mệt mỏi, cho nên khi tỉnh lại đã là buổi trưa, vừa mới rửa qua mặt, ăn một chút, muốn mang sách ra ngoài nằm phơi nắng một lát, đã thấy một nha hoàn tiến tới trước mặt, là đại nha hoàn bên người vương phi nương nương, bộ dáng của nàng không giống những nha hoàn ôn nhu yếu ớt yếu điệu khác, tuổi cũng lớn hơn nhiều so với những nha hoàn kia, nha hoàn trong vương phủ đến tuổi đều có thể về nhà lập gia đình, nghe nói Tuyết Tuệ này là do vương phi cứu về, sống chết không chịu về quê lập gia đình, cho nên đến bây giờ vẫn lưu lại trong phủ hầu hạ vương phi.

Đại nha hoàn bên người vương phi thoát nhìn rất tinh luyện, dường như có mấy phần luyện công phu.

“Thế tử phi nương nương vạn phúc kim an, nô tỳ là nha hoàn Tuyết Tuệ bên người vương phi nương nương, phụng mệnh nương nương mời thế tử phi đến đại sảnh, vương gia và vương phi nương nương đã ở đó, giờ chỉ chờ thế tử phi nương nương.”

Thái độ của Tuyết Tuệ không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng nho nhã lễ độ, đối với Vân Thanh Nhiễm rất tôn kính.

“Đa tạ Tuyết Tuệ tỷ đã tự mình đến đây một chuyến, Lục trúc...” Vân Thanh Nhiễm cho Lục Trúc một ánh mắt, ý tứ là mau thương cho Tuyết Tuệ, Vân Thanh Nhiễm làm như vậy chỉ dựa theo quy củ mà làm việc.

Lục Trúc tiến lên, đã thấy Tuyết Tuệ cự tuyệt, “Đa tạ thế tử phi nương nương, đây là bổn phận của nô tỳ, thế tử phi nương nương chớ làm nô tỳ phạm sai, nô tỳ còn mời thế tử phi nương nương mau đến đại sảnh cùng nô tỳ.”

Ngay cả liếc mắt Tuyết Tuệ cũng không nhìn đến những ngân lượng kia, cúi người, cung kính nói.

Vân Thanh Nhiễm thấy, đại nha hoàn bên người mẫu phi này hoàn toàn không giống những nha hoàn khác.

Vân Thanh Nhiễm không nói gì thêm, để cho Lục Trúc thay nàng sửa soạn một phen sau đó đi đến đại sảnh.

Từ khi vào phủ đến nay, số lần mà Vân Thanh Nhiễm gặp vương gia và vương phi có thể đếm trên đầu ngón tay, bình thường khi gặp mặt, Trần Nam vương Quân Vô Ý đều sẽ không nói cái gì, một nam nhân rất trầm lặng, mà vương phi thì sẽ lôi kéo tay nàng nói lời tri kỷ, ngược lại bà là một vị vương phi rất thú vị, đêm qua Vân Thanh Nhiễm đã chứng kiến năng lực của phu phụ Trần Nam vương, hôm nay bọn họ cho người đến tìm nàng, cũng không biết có phải là vì chuyện đêm qua hay không.

“Nhiễm Nhi, đến đến đến, ngồi xuống bên cạnh nương.”

Vân Thanh Nhiễm vừa mới tiến vào, vương phi đã nhiệt tình vẫy tay với Vân Thanh Nhiễm, bảo nàng ngồi bên cạnh mình.

Vân Thanh Nhiễm tiến lên, hướng về phía vương gia vương phi hành lễ, “Thần thiếp thỉnh an phụ vương mẫu phi, phụ vương mẫu phi vạn phúc kim an.”

“Nhiễm Nhi, sau này đừng xưng hô phụ vương mẫu phi, nghe rất xa cách, người một nhà không cần câu nệ như thế.” Vương phi kéo Vân Thanh Nhiễm đứng lên, lôi kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình. Trên mặt vương phi mang theo nụ cười từ ái, so với thân mẫu của Vân Thanh Nhiễm còn giống mẫu thân hơn.

Vân Thanh Nhiễm có chút buồn bực, trận thế ngày hôm nay, không phải là phụ vương cùng mẫu phi muốn hỏi về chuyện hôm qua à?

Vân Thanh Nhiễm dùng ánh mắt hỏi Quân Mặc Thần đang ngồi ở phía đối diện.

Trên mặt trắng mịn của Quân Mặc Thần thoáng hiện nụ cười yếu ớt, con người sâu thẳm lạnh lẽo nhìn Vân Thanh Nhiễm, ngón tay hất cổ ý xoay xoay chén trà trong tay, bộ dáng rất nhàn nhã.

Hắn chính là muốn xem kịch vui!

Đêm qua phát bệnh, sáng nay cùng nhau đến, Quân Mặc Thần lại khôi phục bộ dáng như cũ, chắc hẳn tình huống như vậy chính hắn cũng đã tập thành thói quen.

“Nhiễm Nhi, hôm nay nương gọi con lại đây, là có chuyện muốn nói với con.”

Vương phi đã mở miệng, Vân Thanh Nhiễm chăm chú lắng nghe, không hiểu vương phi tìm nàng là vì chuyện gì.

“Quân gia chúng ta nhất mạch đơn truyền, nương cũng chỉ sinh được một đứa nhỏ cho vương gia là Thần Nhi, nương hy vọng con có thể cùng Thần Nhi lưu lại hương khói cho Quân gia chúng ta.” Vương phi rất thâm tình nói với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nhìn về phía Quân Mặc Thần, lại thấy hắn dường như không nghe thấy những lời của vương phi, chỉ lo cúi đầu nghịch chén trà của mình, giống như chén trà kia có cái gì đó đặc biệt, làm cho hắn yêu thích không buông tay.

“Nương, chuyện này...” Vân Thanh Nhiễm không biết vì sao vương phi nương nương vẫn luôn không nhúng tay vào chuyện của nàng cùng Quân Mặc Thần, vậy mà hôm nay lại đột nhiên nói ra yêu cầu như vậy, ngày đại hôn thứ hai nàng và Quân Mặc Thần đã chia phòng, vương phi cũng không nói gì, hôm nay lại đột nhiên nói chuyện này...

“Nhiễm Nhi, đáng thương cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, nương với vương gia đã lớn tuổi, tuổi Thần Nhi cũng không còn nhỏ, những công tử khác bằng tuổi nó, đều đã có mấy đứa nhỏ gọi phụ thân rồi.” Vương phi nói xong cũng không cho Vân Thanh Nhiễm cơ hội phản bác, “Chuyện này nương sẽ làm chủ, từ hôm nay trở đi, Thần Nhi và con sẽ ở cùng một phòng, tranh thủ thời gian sớm sinh cho Quân gia chúng ta một tiểu hài tử bụ bẫm.”

Vân Thanh Nhiễm dùng một giây tự hỏi, nàng có thể nói không được không? Vương phi nương nương đã nói như thế rồi, nay nàng đã là vợ người ta, không sinh cho người ta đứa nhỏ cũng không được, tuy rằng con nhà bọn họ là một mả ồm, có thể hoạt động trên giường hay không cũng là vấn đề.

“Đại nương, con đã biết.” Vân Thanh Nhiễm cúi đầu, liếc trộm Quân Mặc Thần một cái, lại thấy hắn giống như không nghe thấy đối thoại của nàng và vương phi, không biết hôn vía đã bay đến nơi nào.

“Ừ, vậy Thanh Nhiễm đi về trước chuẩn bị một chút đi, đêm nay nương sẽ sai Tuyết Tuệ đi qua Kim Dật Hiên, con và Thần Nhi có gì không hiểu, đều có thể hỏi Tuyết Tuệ, mặt khác lễ vật mà ngày đại hôn thứ hai nương tặng cho con, con đã xem chưa?”

Lễ vật? Vân Thanh Nhiễm nhớ rõ ngày đại hôn thứ hai vương phi đích thực có đưa cho nàng lễ vật, là một cái rương nhỏ, lúc nhận lễ vật nàng đã nhìn qua một lần, bên trong là một quyển trục, nàng cũng không để ý, chỉ cho rằng vương phi đưa tranh chữ cho nàng, sau đó bảo Lục Trúc cất đi, không biết vương phi đột nhiên nói đến cái này làm gì.

“Nương đột nhiên hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, hóa ra con chưa xem qua, bây giờ đi về xem xét kỹ một chút, có chỗ nào không rõ, có thể hỏi Tuyết Tuệ, hoặc là tới hỏi nương cũng được.” Vương phi thần bí nói.

Tiếp theo vương phi lại lôi kéo Vân Thanh Nhiễm nói chuyện phiếm một chút, sau đó bảo Tuyết Tuệ đi theo Vân Thanh Nhiễm trở về Kim Dật Hiên.

Vân Thanh Nhiễm vừa đi, vương phi đã oán giận nói với Quân Mặc Thần, “Nương vì con, ngay cả chuyện buộc con dâu sinh đứa nhỏ cũng đã làm rồi.” =>))

Vì để cho con bà có thể quang minh chính đại dọn về phòng ngủ, người làm bà bà như bà đây cũng đành ngang ngược một chút.

Đã nói vương phi vẫn luôn không có yêu cầu gì đối với Vân Thanh Nhiễm, nay lại nhúng tay vào chuyện của bọn họ, hóa ra là có người chủ động xin giết giặc.

Quân Mặc Thần gật gù đầu, “Cảm ơn mẫu thân.”

“Thần Nhi, mẫu thân có câu muốn nói với con, nếu con thật sự động tâm, thì không cần để ý những thứ khác, mặc kệ con còn sống được bao nhiêu ngày, ít nhất lúc còn sống nàng là của con, làm người đôi khi nên ích kỷ một chút.”

Ích kỷ một chút, được không?

Quân Mặc Thần gật đầu một cái.

“Đi đi, cảm tình này phải chậm rãi bồi dưỡng, nàng là thê tử của con, nhà ở ven hồ nên hưởng trước ánh trăng.”

★

Vân Thanh Nhiễm cùng đại nha hoàn Tuyết Tuệ quay trở lại phòng, “Lục Trúc, giúp ta tìm rương đựng lễ vật mà mẫu phi đưa cho ta vào ngày đại hôn thứ hai.”

“A.” Lục Trúc nghe xong chạy đi tìm cái rương đó cho Vân Thanh Nhiễm, bởi vì là của vương phi đưa cho tiểu thư, nên các nàng cũng không dám vớt

lung tung, đều cất ở phòng cách vách nơi đựng đồ cưới của tiểu thư.

Một lát sau Lục Trúc mang rương nhỏ kia đi vào phòng Vân Thanh Nhiễm, “Tiểu thư chính là cái rương này, từ ngày ấy nó tí vẫn cất ở phòng bên cạnh, không mở ra.”

Vân Thanh Nhiễm cũng không nói gì, nhưng mẫu phi đã bảo nàng phải xem, vậy nàng nhìn một chút, huống chi Tuyết Tuệ tỷ cũng đi theo, nàng muốn không xem cũng không được.

Vân Thanh Nhiễm mở chiếc rương kia ra, bên trong chính là thứ mà lần trước nàng nhìn thấy, bức họa được cuộn tròn, Vân Thanh Nhiễm tùy tay lấy ra một bức, chậm rãi mở ra.

Lục Trúc tò mò nhìn, khi nội dung trong bức tranh kia đập vào mắt mọi người, Lục Trúc đỏ mặt, làm sao có thể... Xấu hổ xấu hổ xấu hổ! Nàng là một nữ tử chưa xuất giá đó...

Tuyết Tuệ thì lại vô cùng bình tĩnh, vốn dĩ vương phi bảo nàng đến đây là chỉ dạy Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần động phòng, nàng sao có thể chỉ vì bức xuân cung đồ này mà đỏ mặt được, huống hồ trước đó nàng đã biết trước trong tranh này vẽ gì.

Vân Thanh Nhiễm, không đến mức không dám nhìn giống như Lục Trúc, nhưng mà cũng không thể bình tĩnh giống như Tuyết Tuệ, nếu hôm nay là người khác muốn nàng nhìn, chắc chắn nàng sẽ xem trước bên trong là cái gì, khi đó nàng còn có thể bình tĩnh được, nhưng mà lúc này, vương phi muốn nàng xem đông cung đồ, thật là bở ngỡ! Vừa nghĩ đến nàng sẽ trở thành nữ chính trong bức họa kia, Vân Thanh Nhiễm lại không có cách nào bình tĩnh nổi.

Vân Thanh Nhiễm tính cuộn bức họa lại, lại bị Tuyết Tuệ ngăn trở, “Nô tỷ biết nương nương sẽ không thích ứng ngay được, nhưng đây là quá trình cần phải làm, xin thế tử phi xem hết, nếu có chỗ nào không rõ, nương nương có thể hỏi nô tỷ.”

Thái độ của Tuyết Tuệ rất nghiêm túc, một chút đùa giỡn cũng không có.

“Toàn bộ đều phải xem à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi, trong này có rất nhiều.

Tuyết Tuệ gật đầu, “Đây là đồ mà vương phi nương nương trân quý, ngay cả vương gia cũng không biết, thế tử phi nương nương chớ cô phụ tâm ý của vương phi nương nương.”

Mẫu phi người... Còn gạt vương gia tăng trừ thứ này á? Không biết vương gia mà biết thì sẽ có phản ứng gì.

Mẫu phi đại nhân thật uy vũ!

Lúc sau Quân Mặc Thần cũng đã trở lại.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Quân Mặc Thần, cười nói với hắn: “Thế tử gia, mẫu phi chuẩn bị cho hai chúng ta một vài thứ tốt, lại đây cùng nhìn một chút.”

Vân Thanh Nhiễm kéo Quân Mặc Thần cùng nhau thưởng thức xuân cung đồ mà vương phi đưa tới.

Quân Mặc Thần khởi động xe lăn, chậm rãi mà tới, đi đến bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm đem đông cung đồ giao cho hắn, dù sao đông cung còn nhiều, đưa cho hắn nàng vẫn còn có thể xem cái khác.

Quân Mặc Thần từ trên tay Vân Thanh Nhiễm tiếp nhận đông cung đồ kia... Một giây, hai giây... một phút trôi qua, trên mặt thế tử gia vẫn không có biểu hiện gì, giống như trên tranh không phải là cảnh nam nữ giao hợp, mà là một bức tranh sơn thủy hoặc bức họa nhân vật bình thường không hơn.

“Thế tử gia có chỗ nào không rõ?” Tuyết Tuệ hỏi, “Vốn dĩ thế tử gia nên sớm học tập, chỉ vì thân thể thế tử gia không khỏe, cho nên hiện giờ ngài cùng nương nương học tập đi.” Quân Mặc Thần nhìn trong chốc lát hỏi, “Ái phi giúp bản thế tử lấy những bức kia lại đây.”

Xem xong một cuốn còn muốn xem cuốn thứ hai, thế tử gia ngược lại xem đến say sưa như vậy à?

Lúc này Vân Thanh Nhiễm ném tất cả lên trên đầu gối Quân Mặc Thần, để hắn chậm rãi xem cho đủ.

Quân Mặc Thần cầm một cuốn lại một cuốn lên xem, không ai biết bên ngoài sắc mặt bình tĩnh nhưng trong đầu thế tử gia kỳ thật không thể nào bình tĩnh nổi, thử hỏi nam nhân nào học cái việc ăn lão bà mình vào bụng có thể bình tĩnh được đây?

Quân Mặc Thần không chỉ yên lặng xem đông cung đồ, trong lúc xem còn hỏi Tuyết Tuệ một số chỗ không hiểu, Tuyết Tuệ cũng nghiêm túc trả lời, bỗng nhiên Vân Thanh Nhiễm phát hiện trình độ của nàng quá thấp, cho nên quyết định làm như không nghe thấy gì.

Rốt cục Quân Mặc Thần cũng xem xong đông cung đồ, cũng đã hỏi xong, nhìn Vân Thanh Nhiễm, thấy nàng đã sớm ngồi ngây ngốc bên cửa sổ.

“Ái phi, đêm nay trong kinh thành sẽ có hội đèn lồng, sáng sớm Ký Bắc vương phi đã đưa thiệp mời tới, mời nàng cùng đi ngắm hoa đăng.”

“Thần thiếp có thể không đi không?” Vân Thanh Nhiễm không muốn đi, Ký Bắc vương phi tuy Vân Thanh Nhiễm chưa từng gặp qua, nhưng Dung trắc phi cùng mấy thị thiếp khác của phủ Ký Bắc Vương Vân Thanh Nhiễm đều đã gặp.

“Ái phi muốn dùng lý do gì để từ chối Ký Bắc vương phi đây?” Quân Mặc Thần nhẹ nhàng cười nói.

Vân Thanh Nhiễm trầm mặc một chút, nàng cũng không phải là không tìm ra lý do muốn gượng ép tìm một lý do, thì vẫn có, ví dụ như nàng bị bệnh, bị điên, ngây dại, choáng váng đều có thể. Có điều nhìn Quân Mặc Thần như vậy, tựa hồ còn có biện pháp cực tuyệt tốt hơn.

“Ta còn có lựa chọn khác không?” Vân Thanh Nhiễm hỏi lại.

“Có.” Quân Mặc Thần đáp, “Cùng bản thể từ đi ngắm hoa đăng.”

Vẫn là ngắm hoa đăng, chỉ là đổi từ việc đi cùng một đám nữ nhân chuyển thành đi cùng một nam nhân.

Vân Thanh Nhiễm cùng với thể từ gia đi ngắm hoa đăng, đừng nói Ký Bắc vương phi, cho dù là thái hậu nương nương cũng không thể từ chỗ thể từ gia cướp người, những ngày còn lại của thể từ gia người ta cũng không nhiều, muốn ở chung với thể từ mình lâu hơn, ai dám cướp người với hắn?

“Ta chọn về sau.” Ít nhất ở cùng Quân Mặc Thần còn hơn việc phải đối mặt với đám nữ nhân kia.

Quân Mặc Thần vừa lòng gật gật đầu, “Vậy ái phi nghỉ ngơi một chút trước đi, bản thể từ đi đến chỗ phụ vương một lát, sau bữa tối chúng ta sẽ đi.”

Quân Mặc Thần nói xong thì bảo Quân Kiệt đang chờ ở cửa phụ giúp hắn rời khỏi phòng.

Đợi khi đã đi xa, Quân Kiệt nhìn không được hỏi Quân Mặc Thần, “Gia, khi nào thì Ký Bắc vương phi đưa thiệp mời tới cho nương nương?”

Quân Kiệt nhớ lại cả buổi, không nhớ ra là có chuyện này, sáng nay thể từ gia dậy rất sớm, mà thể từ phi ngủ thẳng đến trưa, thể từ gia sợ có người quấy rầy thể từ phi, cho nên sai hắn đứng ở ngoài canh giữ, không có lý do gì mà phủ Ký Bắc vương đưa thiệp mời tới hắn lại không biết.

“Khụ khụ khụ... Vậy à? Không đưa tới sao? Có thể là người nhớ lầm rồi...” Quân Mặc Thần mỉm cười khoan thai nói.

Quân Kiệt lắc lắc đầu, hắn thật sự nhớ lầm à?

★

Sau khi dùng xong bữa tối, Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm đi ra khỏi phủ, Quân Mặc Thần không cho ai đi theo, chỉ có hai người là hắn và Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm giúp hắn đẩy xe lăn.

Lúc xuất môn sắc trời còn sớm, chờ hai người Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm đi tới phố xá sầm uất thì sắc trời đã tối, phố xá sầm uất đã lên đèn sáng trưng, nơi nơi thấp đèn, khắp chốn kết hoa.

Ven đường không hề thiếu những quán nhỏ, bán đủ các loại hoa đăng, chủng loại hoa đăng đa dạng, có đèn rồng, đèn cung đình, đèn sa, đèn hoa lam, đèn long phượng, đèn lăng giác, đèn cây, đèn pháo hoa, đèn nậm, làm cho người xem hoa cả mắt.

Trên đường người cũng rất nhiều, lễ hội hoa đăng này, mặc kệ có phải là nữ tử đã hay chưa xuất giá đều có thể xuất môn đi ngắm hoa đăng, nam thanh nữ tú kết bạn đi dạo, ngâm thơ tác đối, nâng cốc nói lời vui... Đoán đồ đèn, thả đèn cầu nguyện, rất náo nhiệt.

“Thích hoa đăng loại gì, mua một cái?” Quân Mặc Thần hỏi Vân Thanh Nhiễm, tuy rằng tâm tư Vân Thanh Nhiễm không đặt ở lễ hội ngắm hoa đăng này.

“Đều được.” Vân Thanh Nhiễm tự nhận là không có nghiên cứu gì đối với hoa đăng.

Vì thể Quân Mặc Thần mua một chiếc đèn long phượng của một tiểu thương bên đường, thanh toán tiền xong thì đưa hoa đăng cho Vân Thanh Nhiễm, “Bản thể từ cảm thấy chiếc đèn long phượng này rất đẹp. Khụ khụ khụ... Đi lên trên lầu Vọng Giang, khụ khụ, ngắm nhìn một chút, ở trên đó có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng phố xá sầm uất.”

Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu, phụ giúp Quân Mặc Thần đi lên lầu Vọng Giang, lầu Vọng Giang xây trên Lâm Giang, mà con sông ở đây là do nó vắt qua sông Cảnh Long của kinh thành.

Đi lên trên lầu cao của Vọng Giang lâu, từ trên cửa sổ nhìn xa xa phía dưới, phong cảnh hai bên bờ sông Cảnh Long đều thu vào đáy mắt, hôm nay càng thêm trắng lẹ, vô vàn hoa đăng, rất rực rỡ.

Mà nước sông lại phẳng phất như từ dưới lầu chảy xuôi xuống dưới, có một loại phong tình khác biệt.

“Ái phi thích không?” Quân Mặc Thần hỏi Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm khẽ gật đầu: “Bầu trời lấp lánh ánh sao, nhân gian ngọn đèn rạng rỡ, trong nước gợn sóng lăn tăn, thật sự là cảnh đẹp.”

Vân Thanh Nhiễm thường thức, mắt nàng đột nhiên nhìn thấy một cái bao tải trôi nổi trên mặt sông, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, Vân Thanh Nhiễm không thể nhìn rõ bên trong bao tải chứa cái gì.

“Bên kia có một cái bao tải đang trôi, không biết bên trong chứa cái gì.” Vân Thanh Nhiễm nheo ánh mắt lại.

Quân Mặc Thần cũng nhìn thoáng qua, nhìn thấy một bao tải trôi nổi, trông cũng không nhỏ, “Chắc là già lộn chết.”

“Lộn chết? Sao lộn nơi đây cũng thích nhảy xuống sông bơi lội vậy?”

“Cái gì?” Không phải năng lực lý giải của Quân Mặc Thần không tốt, mà là câu nói của Vân Thanh Nhiễm khiến hắn nghe không hiểu.

“Không có gì...” Vân Thanh Nhiễm nói qua loa, lúc này bao tải kia đã theo dòng nước trôi xuống, đi tới phía dưới của lầu Vọng Giang, khoảng cách gần, Vân Thanh Nhiễm nhìn một cái cho thỏa lòng hiếu kỳ. Vừa nhìn, lại chứng kiến được thứ khiến nàng kinh ngạc.

Bên trong bao tải chính là thi thể, nhưng không phải của lộn, mà là người, bởi vì ở trong nước đã lâu, thi thể đã phù lên trông thấy, không nhìn rõ mặt, nhưng quần áo mặc trên người, là váy sam lụa mỏng màu phấn hồng, trên đó còn thêu bướm bướm, giống với nữ tử mà trước đó Vân Thanh Nhiễm đã nhìn thấy! Hơn nữa... Vân Thanh Nhiễm phát hiện, trên người nữ tử này đã không còn giọt máu, tình trạng giống với bốn nữ tử trước đó.

“Thế tử gia, bên trong bao tải kia không phải chứa lộn chết, mà là người chết.” Vân Thanh Nhiễm quay đầu lại, nói với Quân Mặc Thần đang ở bên cạnh nàng.

“Khụ khụ, người chết, khụ khụ, kẹ người chết đi, đó là, khụ khụ chuyện của quan phủ, không có quan hệ với hai người chúng ta, khụ khụ... Không nên phá hỏng cảnh đẹp ngày hôm nay.”

Hai người đang nói, phía dưới đã truyền đến tiếng động lớn xôn xao, là do bao tải kia đã trôi đến bờ sông, có người tò mò mò ra, sau đó dọa sợ không ít người.

Đây là hoa đăng lần đầu tiên Vân Tử Hy tham dự sau khi hồi kinh, thời điểm hắn chưa theo quân đội, hằng năm hắn đều cùng Vân Thanh Nhiễm đi ngắm hoa đăng.

Lúc đầu hắn ôm tiểu Thanh Nhiễm của hắn, sau đó Thanh Nhiễm lại lớn hơn một ít, bướng bỉnh, sẽ không đồng ý để hắn cồng trên vai đưa đi, lớn thêm chút nữa thì chỉ nắm lấy bàn tay hắn...

Vân Tử Hy một mình một người đi tới, vừa đi, vừa nhớ lại chuyện hồi nhỏ của hắn cùng Vân Thanh Nhiễm.

“Công tử, mua một chiếc hoa đăng đi?” Lão bán của quán ven đường mời gọi Vân Tử Hy.

Vân Tử Hy quay đầu nhìn thoáng qua quán bán hoa đăng kia, ánh mắt dừng lại trên chiếc hoa đăng long phượng, “Lão bán, ta muốn một chiếc này.”

“Được.” Lão bán thu tiền, tay đưa chiếc đèn long phượng cho Vân Tử Hy.

Vân Tử Hy cầm lấy đèn long phượng, trong đầu vang lên tiếng nói của Vân Thanh Nhiễm hồi nhỏ: “Ca ca, huynh xem, đây là huynh, đây là Nhiễm Nhiễm, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Gặp được Vân Tử Hy

Vân Tử Hy nhớ lại, trên mặt không tự chủ lộ ra chút tươi cười, tuy rằng bây giờ Nhiễm Nhiễm không còn ở bên cạnh hắn, nhưng mà hắn chỉ yên lặng nhớ lại ký ức của hắn và Nhiễm Nhiễm, sau đó đứng xa xa nhìn nàng, chỉ cần biết nàng đang hạnh phúc, vậy là đủ rồi.

Yêu cầu của Vân Tử Hy không hề cao chút nào, hắn thương Nhiễm Nhiễm, trong lòng Nhiễm Nhiễm cũng có người đại ca là hắn, với hắn như vậy đã là hạnh phúc rất lớn.

“Vân Tử Hy!” Thác Bạt Kỳ từ trong đám người đi ra, chạy đến kéo quần áo của Vân tử Hy, trong ánh mắt tóe ra hoa lửa, “Vân Tử Hy, ngươi như thế này mà là thích muội muội ta? Bây giờ muội ấy ở đâu không rõ, sống chết chưa biết, ngươi lại còn có tâm tư đi ngắm hoa đăng, ngày đó ở trước mặt hoàng thượng và thái hậu, ngươi nói những gì? Không phải ngươi nói thích muội muội ta ư? Ngươi lấy thái độ này đi thích muội ấy?”

Nếu hôn lễ thuận lợi, thì giờ phút này Thác Bạt Kỳ đã không ở nơi này, nhưng lại không thấy Thác Bạt Yến, sống không thấy người, chết không thấy xác, sao hắn có thể cứ như vậy trở về, hắn không cam lòng, cho nên hắn đã sai người đi trước báo tin cho phụ hoàng, hắn sẽ ở lại hoàng triều Thịnh Vinh thêm hai ngày.

Phản ứng của Vân Tử Hy sau khi Thác Bạt Yến mất tích làm cho Thác Bạt Kỳ rất cảm tức, hắn như thế mà gọi là thích Thác Bạt Yến, vị hôn thê của mình mất tích vẫn yên lặng sống như trước, còn đi ra ngoài mua hoa đăng ư?

Thân thể Vân Từ Hy khẽ động, tránh đi bàn tay Thác Bạt Kỳ đang níu lấy áo hắn, “Xin Kỳ hoàng tử tự trọng.”

Vân Từ Hy hơn mười tuổi khi chưa tòng quân đã được mệnh danh là công tử nhất kiếm kinh hồng, năm đó còn đoạt quán quân thi võ trạng nguyên.

Mấy năm tòng quân, võ nghệ của Vân Từ Hy so với năm đó chỉ có tăng chứ không có giảm.

Phản ứng bình tĩnh vô tình của Vân Từ Hy làm cho tim Thác Bạt Kỳ cảm thấy rét lạnh, “Được, Vân Từ Hy người thật giỏi, nếu ta tìm thấy muội muội, nhất định ta sẽ không để nàng gả cho người!”

Vân Từ Hy đối với chuyện này vẫn giữ thái độ trầm mặc, hắn vốn không thích Thác Bạt Yên, hắn cũng không muốn giả dạng mình quan tâm đến chuyện của Thác Bạt Yên: “Xin Kỳ hoàng tử tự trọng.”

Vân Từ Hy không muốn giải thích cái gì, hắn đã nói dối, trước mặt hoàng thượng nói mình thích Thác Bạt Yên là trái lương tâm.

Thác Bạt Kỳ tuy rằng thiện kỳ thiện xạ, thân cường thể tráng, nhưng vẫn không thể đấu lại được Vân Từ Hy, hắn nổi giận dùng dùi đâm đi tìm Vân Từ Hy, cuối cùng hắn lại bị nhẹ nhàng đẩy ra, điều này đối với ai cũng là một sự sỉ nhục, huống chi Thác Bạt Kỳ còn là hoàng tử của một quốc gia.

“Được, được! Vân Từ Hy, ngày hôm nay Thác Bạt Kỳ ta sẽ nhớ kỹ người, sau này, việc ngày hôm nay ta sẽ hoàn trả gấp bội!” Thác Bạt Kỳ dưới sự vây xem của mọi người, lại bị mất mặt, giận dữ phát tay áo rời đi.

Vân Từ Hy bắt đầu đi lắc lắc đầu, thái độ hôm nay của Thác Bạt Kỳ hắn không trách, nếu đổi thành Quân Mặc Thần đối với Thanh Nhiễm như vậy, chỉ sợ hôm nay hắn sẽ không chỉ làm ra những chuyện như vậy, hắn biết chuyện của Thác Bạt Yên là hắn có thẹn với huynh muội Thác Bạt, nhưng hắn cũng không quản nhiều như vậy.

Cầm theo hoa đăng long phượng, Vân Từ Hy đi về phía bờ sông, chỉ thấy bên bờ sông rất đông, còn có quan binh đang phong tỏa bờ sông.

Vân Từ Hy thấy người quen, nên đi qua.

“Lý bộ đầu, xảy ra chuyện gì vậy?” Vân Từ Hy hỏi.

“Vừa nãy lại xuất hiện nữ thi, khiến cho không ít người sợ hãi, người nói thử xem không phải Hồng Dược đã rời khỏi kinh thành rồi à? Tại sao vẫn có người chết?” Hôm nay là ngày nghỉ hiếm có của Lý bộ đầu, đang muốn mang lão bà và nhi tử đi ngắm hoa đăng, lại vì chuyện này mà bị kéo đến đây, rất mất hứng.

“Vất vả rồi.” Vân Từ Hy vỗ vỗ bả vai Lý bộ đầu, so với Vân Từ Hy thì Lý Trung Dân lớn hơn vài tuổi, trước đó cũng từng sống ở trong quân doanh, ở trong cùng một doanh trường với Vân Từ Hy, hắn về kinh thành được mấy năm, trở thành bộ đầu, cũng không có gì trở ngại, mà Vân Từ Hy lại liên tiếp thăng chức, đời bảy tám năm mới vinh quy.

“Không nói những chuyện mất hứng này, đứng rồi, lần này người trở về, là muốn cưới vị thanh mai trúc mã kia à.” Lý bộ đầu cười hi hi nói, hắn cùng Vân Từ Hy ở trong doanh trường vài năm, khi đó mỗi ngày Vân Từ Hy đều cầm một chiếc khăn tay, ngay cả buổi tối đi ngủ cũng không rời khỏi người, có một lần hắn cướp được, nhìn thấy bên trên xiêu xiêu vẹo vẹo thêu một đôi uyên ương rất giống con vịt, nhưng lại khiến Vân Từ Hy nôn nóng, hắn nói là nữ tử mà hắn yêu nhất đưa cho hắn.

Bởi vì Vân Từ Hy chưa nói đó là muội muội hắn, cho nên Lý Trung Dân vẫn nghĩ đó là người trong lòng của Vân Từ Hy, còn chê cười hắn, nghĩ rằng lần này Vân Từ Hy trở về nhất định sẽ cưới nữ tử kia.

Hai ngày trước Lý Trung Dân có nhiệm vụ phải rời khỏi kinh thành một chuyến, đi đến phủ Vân Châu, mới vừa trở về, cho nên không biết chuyện ồn ào huyện nào hàng đầu trong kinh thành, là hôn sự của Vân Từ Hy và công chúa Đảng Ngự, chuyện đó làm cho không ít nữ tử trong kinh thành thương tâm, Yên công chúa mất tích, không ít người lại cảm thấy cao hứng.

“Nàng đã xuất giá rồi.” Vân Từ Hy lại cười nói, tuy rằng nàng đã xuất giá, nhưng ở trong lòng hắn, nàng vẫn là nàng năm đó, không có bất kỳ thay đổi nào.

Lý Trung Dân vừa nghe, rất muốn đánh mình một phát, tự nhiên lại đề cập đến chuyện thương tâm của người ta, Vân Từ Hy ở biên quan bảy tám năm, xác định cô nương kia cũng đã hai mươi, sao có thể chưa xuất giá được?

“Ta không tốt, hỏi vấn đề ngu ngốc này, nên đánh, ta mời người uống rượu, bồi tội với người!” Lý Trung Dân vội nói, trong lòng cũng đau lòng thay cho Vân Từ Hy.

Tình thâm của Vân Từ Hy đối với nữ tử đó hắn đều nhìn ở trong mắt, lúc hắn và Vân Từ Hy còn là một tên binh quèn, có một đợt, trong lúc huấn luyện chiếc khăn rơi ra, bị trưởng quan thấy, lập tức muốn tịch thu, Vân Từ Hy sống chết không chịu, vì chiếc khăn đó, mà cuối cùng Vân Từ Hy bị trói trên thảo trường ngoài quân doanh suốt hai ngày hai đêm, khi đó ánh mặt trời nóng bỏng, phơi nắng một lúc tróc một mảng da, hắn bị phơi nắng hai ngày, nước cũng không được uống, nếu không có phụ thân là tướng gia đương triều, sợ rằng mệnh này đã không giữ được.

Hắn còn nhớ rõ, lúc Vân Từ Hy được nâng vào doanh trường, cả người hấp hối, mọi người sợ hắn không qua được, nhưng trong tay vẫn cầm chặt chiếc khăn kia.

Ài, đáng thương cho Vân Từ Hy, thiếu niên thành danh, một khối tình si lại chỉ có thể đổi lấy việc người mình thích đi lấy người khác! Trong đầu Lý Trung Dân cảm khái thật sâu, tình sâu đậm như vậy, cuối cùng lại thành ra như thế.

Vân Từ Hy nói, “Không sao, chỉ cần nàng sống tốt, với ta mà nói là đủ rồi.”

Phía sau Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm vừa từ trên lầu Vọng Giang đi xuống, vừa vận nhìn thấy Vân từ Hy.

“Thanh Nhiễm?” Vân Từ Hy bất ngờ khi nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm ở đây.

Vân Thanh Nhiễm cũng nhìn thấy Vân Từ Hy, chạy qua, trên tay Vân Thanh Nhiễm còn cầm hoa đăng long phượng mà Quân Mặc Thần mua cho nàng, vừa vận trên tay Vân Từ Hy cũng cầm một cái giống như đúc.

“Thanh Nhiễm còn nhớ rõ hoa đăng long phượng này?” Vân Từ Hy nhìn thấy hoa đăng long phượng trong tay Vân Thanh Nhiễm, nhẹ nhàng nở nụ cười, tươi cười của hắn động lòng người, là nụ cười phát ra từ nội tâm, đối với Vân Từ Hy mà nói, cho dù chỉ là một hành động rất nhỏ của Vân Thanh Nhiễm, đều có thể làm cho hắn cao hứng thật lâu, “Trước đây, hàng năm ca ca đều mua cho muội một chiếc hoa đăng như vậy.”

Thấy Vân Từ Hy nhắc lại chuyện cũ, Vân Thanh Nhiễm chỉ có thể mỉm cười gật đầu. Nàng cũng không biết hoa đăng long phượng trong lòng Vân Từ Hy có hồi ức gì trong đầu, còn hoa đăng long phượng này là của Quân Mặc Thần mua cho nàng.

Quân Mặc Thần mua hoa đăng long phượng cho Vân Thanh Nhiễm cũng không phải vì để nàng cùng Vân Từ Hy thành đôi! Quân Mặc Thần cách đó không xa, ánh mắt khẽ híp lại.

“Lộc cốc...” Bánh xe nghiền qua mặt đất, Quân Mặc Thần chậm rãi đi tới bên người Vân Thanh Nhiễm, “Khụ khụ khụ... Khụ khụ... Thực khéo, Hầu gia cũng đến ngắm hoa đăng?”

Vân Từ Hy gật gật đầu, “Hôm nay không có việc gì, nên đi ra ngoài một chút, lại nghe Lý bộ đầu nói phát hiện một nữ tử bị lấy đi máu tươi giống mấy vụ án trước đó, nên qua xem. Thế từ gia mau đem Thanh Nhiễm qua bên kia, tránh để Thanh Nhiễm sợ hãi.”

“Khụ khụ khụ... Đa tạ Hầu gia quan tâm, có điều ái phi của bản thể từ, bản thể từ sẽ thương tiếc, nữ hài tử đã gả ra ngoài, thì phải theo phu gia, tình nghĩa huynh muội dù tốt, suy cho cùng cũng không thể so với tình cảm phu thê, Hầu gia thấy đúng không?” Quân Mặc Thần chậm rãi nói, sắc mặt tái nhợt, tiếng nói trầm thấp, ngữ điệu thông thả, thậm chí khi nói chuyện hắn còn không nhìn Vân từ Hy, ngữ khí như đang trần thuật, giống như việc đó cùng hắn không có quan hệ.

Vân Từ Hy khẽ ngừng, Quân Mặc Thần có ý tứ gì?

Hắn đã nhìn ra? Vân Từ Hy không dám xác định, bởi vì Quân Mặc Thần cúi đầu, cả người thoát nhìn có vẻ bệnh tật, nói chuyện cũng không có lực đạo gì, nghe không ra tâm tư của hắn, chỉ cảm thấy bên trong lời nói của hắn nhất định có ý gì đó.

“Thế từ gia xin đừng trách, Thanh Nhiễm từ nhỏ đã đi theo bên người ta, cơm áo từ nhỏ đến lớn của muội ấy đều do ta chuẩn bị, đã thành thói quen, trong lúc nhất thời chưa sửa được.” Vân Từ Hy cười nói.

“Khụ khụ, nếu là thói quen cũng không sao, thời gian dài vẫn có thể thay đổi được, khụ khụ khụ... Những chuyện khi còn bé là chuyện khi còn bé, chuyện cũ dù tốt đẹp, cuối cùng vẫn phải thành hồi ức, khụ khụ khụ khụ...”

“Thế từ gia nói rất đúng.” Vân Từ Hy không phản bác những lời của Quân Mặc Thần, với hắn mà nói, mặc kệ là quá khứ hay hiện tại, tâm của hắn sẽ không đổi, cho dù có rất nhiều chuyện đã thay đổi, “Thanh Nhiễm, muốn qua bên kia thả hoa đăng ước nguyện không?”

Vân Từ Hy chỉ vào những hoa đăng nhỏ đang trôi nổi trên mặt sông rồi hỏi Vân Thanh Nhiễm, hoa đăng nhỏ bập bênh, dùng giấy gấp thành tòa liên hoa, bên trên đốt một ngọn nến, thả vào trong nước là có thể trôi nổi.

Vân Từ Hy nói xong lấy ra một tờ giấy đã sớm chuẩn bị sẵn, gấp lại, tờ giấy vốn bình thường qua bàn tay hắn đã biến thành hình hoa sen, đúng là tòa liên hoa trên những hoa đăng nhỏ đang trôi nổi trong nước kia.

Thì ra Vân Từ Hy không chỉ múa kiếm linh hoạt, mà gấp giấy cũng vô cùng giỏi.

Lý Trung Dân thấy thế nở nụ cười, nhớ lại một ngày trong quân hắn ở cùng với Vân Từ Hy, “Hắn có đôi tay rất khéo, không chỉ múa được kiếm, còn có thể làm được rất nhiều việc cần sự tinh tế, khi đó trong doanh trại nhiều huynh đệ như vậy, chỉ có hắn là làm tốt!”

Vân Từ Hy mỉm cười không nói gì thêm, hắn là một đại nam nhân không có việc gì tự nhiên sẽ không đi học thêu thùa, nhưng trước đây Thanh Nhiễm thích một vài đồ vật nhỏ, khi đó tuổi hắn cũng không lớn, mới hơn mười tuổi, không có cách nào mua cho Thanh Nhiễm những vật đó, lại không muốn Thanh Nhiễm kém hơn người khác, hắn đã tự mình học may cho Thanh Nhiễm, tiểu hà bao, những bông hoa nhỏ, linh tinh.

Khi đó, Vân Từ Hy mười hai tuổi.

Chương 81: Viên phòng

Edit: Mạc Lam Song

Beta: Diệp Y Giai

Vân Từ Hy giao tòa liên hoa đang cầm trên tay cho Thanh Nhiễm, sau đó lại lấy ra ngọn nến nhỏ đã sớm mang trên người, thời điểm Vân Từ Hy xuất môn đã tính toán đi thả đèn cầu nguyện, mặc kệ có gặp được Vân Thanh Nhiễm hay không.

“Khụ khụ khụ... Đèn thật tinh xảo, Hầu gia, khụ khụ khụ, đối với bản thể tử đúng là có tâm, tâm hữu linh tề ả? Biết... bản thể tử, khụ khụ, muốn thả đèn cầu nguyện? Khụ khụ khụ...” Lúc Quân Mặc Thần đang nói đã vươn tay ra lấy đi đèn cầu nguyện vừa mới hoàn thành trên tay Vân Từ Hy.

Rõ ràng ngày thường hành động không mấy lưu loát, nhưng lúc này lấy đồ trong tay người khác thì lại vừa nhanh vừa chuẩn, Vân Thanh Nhiễm còn chưa kịp nói gì, đèn cầu nguyện đã rơi vào tay Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần cầm đèn cầu nguyện mà Vân Từ Hy làm trái xem phải nhìn. “Khụ khụ khụ... Ái phi nàng xem, Hầu gia làm thật sự không tồi, khụ khụ, không kém đèn bán bên đường chút nào, khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần nói xong lại hỏi Vân Từ Hy, “Hầu gia có... hóa chiết tử*?”

(*: hột quẹt)

Đèn này đương nhiên phải đốt lên mới được.

Vân Từ Hy ngậy ra một lúc, đèn cầu nguyện mình làm cho Thanh Nhiễm cứ như vậy bị Quân Mặc Thần lấy mất.

Quân Mặc Thần nhìn đèn cầu nguyện trong tay, lẩm bầm, mặc dù âm thanh không lớn nhưng mọi người đều có thể nghe thấy, “Khụ khụ khụ... Bản thể tử biết mình không xứng với chiếc đèn cầu nguyện tinh xảo do Hầu gia làm ra, bản thể tử là một người sắp chết, cũng không biết bản thể tử có thể chờ đến năm sau không... Khụ khụ...”

Mọi người nghe qua đều cảm thấy ưu thương, nghĩ nếu không đem đèn này cho hắn, chính là chuyện tội ác tày trời, đừng nói là Vân Từ Hy không thể đòi lại hoa đăng, mà ngay cả Vân Thanh Nhiễm không thể không biết ngược mà bắt Quân Mặc Thần trả lại hoa đăng cho nàng.

Vân Thanh Nhiễm nhân tiện cầm cái hóa chiết tử mang theo trên người giúp Quân Mặc Thần châm lửa.

Như vậy hắn nên ngừng rồi chứ?

“Khụ khụ khụ... Ái phi đẩy bản thể tử đến bờ sông thả chiếc đèn cầu nguyện này xuống đi.” Nói xong Quân Mặc Thần lại giơ đèn cầu nguyện trên tay ra, ý bảo hắn hiện đang cầm đèn, không thể tự mình đẩy xe lăn đi được.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, nếu thân thể Quân Mặc Thần cường tráng, nàng sẽ xem xét việc đạp hắn từ trên xe lăn xuống, sau đó quăng hắn vào trong nước sông cho hắn đập nước nửa giờ mới thôi!

Thật đáng tiếc, thân thể thể tử gia đừng nói là quăng vào nước, chỉ ở bên bờ sông chịu gió sông thổi nửa giờ thôi, chẳng mấy chốc phải đi gặp Diêm Vương gia để báo danh rồi, cho nên sự thật là, để hắn còn có thể sống lâu vài ngày, đành theo hắn đi!

Vân Thanh Nhiễm đẩy Quân Mặc Thần đi tới bờ sông, tự nhiên có thể tránh được việc phát hiện nữ thi bên kia.

Quân Mặc Thần khom người, thả đèn cầu nguyện trong tay vào trong nước, miệng còn khẽ niệm vài câu.

Ngón tay nhẹ nhàng đẩy mặt nước, để cho chiếc đèn cầu nguyện kia trôi ra xa, sau đó chảy xuôi theo dòng nước.

Vân Từ Hy đi theo đến hỏi: “Không biết thể tử gia cầu nguyện điều gì?”

“Cầu ái phi sớm sinh cho bản thể tử một tiểu tử mập mạp.” Quân Mặc Thần trả lời.

Thật ra nguyện vọng của hắn là muốn mình có thể sống lâu một chút, hắn không yêu cầu xa vời, chỉ hy vọng có thêm năm năm nữa, năm năm là được rồi.

Vân Từ Hy nghe vậy trên mặt vẫn nở nụ cười như trước, trong lòng nghĩ, cục cưng của Thanh Nhiễm có thể đáng yêu giống nàng khi còn nhỏ hay không? Chắc chắn là vậy.

Đối với Vân Từ Hy mà nói, điều này dường như không quan trọng, một khi suy nghĩ rõ ràng rồi, hắn sẽ tự mình lui đến một vị trí thích hợp, toàn bộ công xiêng cứ để cho chính hắn gánh vác, dư lại cũng chỉ còn thành toàn và chúc phúc mà thôi.

Hôm nay Tần Nhưộc Dung và Tần Tổ Tổ cũng đi ngắm hoa đăng, theo chân Ký Bắc Vương phi đến, có Ký Bắc vương phi ở đây, những nữ nhân khác trong phủ cũng không dám khinh suất, Tần Nhưộc Dung và Tần Tổ Tổ cũng dừng lại chiến tranh.

Các nàng tranh tài độ sắc, lại không lay động được địa vị của Ký Bắc vương phi, nàng là chính thê của Ký Bắc vương Hách Vu Thiên, là thân nương của thê tử gia phủ Ký Bắc Vương, vì Ký Bắc vương sinh hai nhi tử và một nữ nhi, những trác phi đi nương khác dù được sủng ái như thế nào cũng không thể đoạt lấy, đây là chuyện mà mọi người trong phủ Kỳ Bắc Vương không ai không biết.

Tuy rằng ngày hội hoa đăng nữ tử có thể ra ngoài, nhưng dù sao làm phi làm thiếp, cũng không giống với nữ tử chưa xuất giá đi lại khắp nơi trên phố, mà đoàn người dùng nhuyễn kiệu xuất hành, không may lần này Tần Tổ Tổ và Tần Nhưộc Dung bị sắp xếp đi cùng một kiệu.

Đoàn người vốn định đi đến Vọng Giang lâu, nhưng nhuyễn kiệu còn chưa đi đến Vọng Giang lâu, chường quầy đã đi đến báo cáo với Vương phi về chuyện phát hiện nữ thi bên cạnh Vọng Giang lâu, không phải chường quầy không muốn kiếm bạc của Ký Bắc vương phi, mà là sợ chuyện xui xẻo đụng tới Vương phi nương nương này, tội biết rõ không báo roi xuống đầu, thì ông ta thực sự không dám đương nổi.

Vương phi là người cực kì mê tín, nghe nói có người chết, nên không còn hưng trí để ngắm hoa đăng, mà phân phó xuống, cho các vị trác phi và đi nương tự mình đi chơi, nhưng trước giờ Tuất phải quay về Vương phủ.

Nàng ta đương nhiên là sai người nâng trở về phủ.

Vương phi vừa đi, những người khác như được đại xá, nhanh chóng cho kiệu phu từng người nâng đi dạo chung quanh.

Tần Tổ Tổ và Tần Nhưộc Dung ngồi cùng một kiệu, vương phi không còn đây, giữa hai người không còn khả năng bình yên.

Tần Nhưộc Dung ý vào mình có thân phận cao hơn Tần Tổ Tổ một bậc, nói: “Người đâu, mời Tổ đi nương xuống kiệu.”

Tần Tổ Tổ vừa nghe, sắc mặt lập tức tái nhợt: “Tần Nhưộc Dung, ngươi có ý gì?” Nàng ta muốn đuổi nàng xuống kiệu?

“Bản cung nói không đủ rõ ràng à? Bản cung muốn ngươi xuống kiệu!” Tần Nhưộc Dung không chút khách khí nói: “Bản cung là trác phi, hiện tại muốn ngồi kiệu một mình, cho ngươi xuống kiệu thì ngươi đi xuống đi, nhiều lời như vậy làm cái gì?”

“Ngươi!” Tần Tổ Tổ chán nản, Tần Nhưộc Dung ở trong phủ quá đáng còn chưa tính, ra khỏi phủ vẫn không biết kiêng nể gì cả!

Tần Tổ Tổ vừa mở miệng, cỗ kiệu cũng đã dừng lại, một hạ nhân nịnh hót vén màn kiệu lên, nói: “Tổ đi nương, mời.”

Tần Tổ Tổ nhìn tên hạ nhân chó cạy thế chủ này, lại nhìn sang vẻ mặt đắc ý của Tần Nhưộc Dung.

“Được, Tần Nhưộc Dung, ta sẽ nhớ kỹ, ngày khác, những khuất nhục ngươi cho ta, ta nhất định sẽ trả lại gấp bội!” Tần Tổ Tổ nói xong, từ trong kiệu đi ra, nàng không muốn rời khỏi kiệu, nhưng cũng không thể mặt dày mà ở lại.

Tần Tổ Tổ đi được vài bước, lại thấy Vân Từ Hy, bước chân không tự chủ được tiến nhanh hai bước, sau đó dừng lại, nàng nghĩ đến thân phận hiện giờ của mình, thị thiếp của phủ Ký Bắc Vương, tiểu thiếp mà ngay cả một hôn lễ cũng không xứng có được, tiểu thiếp mà chỉ cần một cỗ kiệu nhỏ đã trực tiếp tiến vào phủ...

Xa xa, Tần Tổ Tổ nhìn Vân Từ Hy, trên mặt hần mang theo nụ cười nhẹ ôn hòa, động lòng người như vậy, phảng phất như ánh dương ấm áp ngày xuân, như gió xuân nhẹ nhàng phất lên mặt.

Nàng đã từng có vô số lần đứng từ xa nhìn hần như thế này, nhưng lúc này đây, lòng nàng đã không còn tâm tình như trước...

Tuy rằng nàng không xứng có được, nhưng dù chỉ nhìn nhiều một chút cũng tốt, Tần Tổ Tổ tự nói với mình như vậy, thế nhưng, khi nàng tiến thêm một bước để nhìn rõ, trong lòng đã toát ra lửa giận cực độ.

Bởi vì nàng nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, nụ cười của Vân Từ Hy mà nàng thấy được lại bày ra vì Vân Thanh Nhiễm, trái tim nàng vốn đã chìm vào vực sâu, nay lại có người hung hăng quất vào nó một roi.

Tần Tổ Tổ thay đổi ý nghĩ ban đầu, nàng đi đến chỗ đám người Vân Thanh Nhiễm.

“Thỉnh an Hầu gia, thê tử gia, thê tử phi nương nương.” Tần Tổ Tổ đi đến trước mặt đám người Vân Thanh Nhiễm, hành lễ với ba người, trên mặt mang theo tươi cười xinh đẹp động lòng người, thái độ khiêm tốn hữu lễ, không còn thấy chút ngạo khí của ngày xưa.

Nếu nói trong nhiều ngày nay đã thay đổi Tần Tổ Tổ những gì, thì đó chính là nàng học được cách ẩn nhẫn, học việc a dua nịnh hót, học cách hoà giải với người, bằng không, nàng căn bản không có cách nào để sống sót ở phủ Ký Bắc Vương, nếu không phải nàng học được cách lấy lòng những trác phi khác, nàng sớm đã bị Tần Nhưộc Dung chơi đùa đến chết.

Ba người nhìn thấy Tần Tổ Tổ đều có chút áp lực, Tần Tổ Tổ hiện là thị thiếp của phủ Ký Bắc Vương, theo lý thuyết, muốn đi ngắm hoa đăng nhất định cũng phải đi theo vương phi cùng trác phi mới phải, thị thiếp trong phủ được xem như hạ nhân, muốn xuất môn thì phải đi theo chủ tử, ít có thị thiếp nào tự mình chạy ra cửa.

“Thế tử phi nương nương, trước kia đã đắc tội, còn xin nương nương ngài khoan hồng độ lượng, bao dung nhiều hơn.” Tần Tố Tố cúi người nhận lỗi với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, không nói tha thứ, nhưng cũng không làm khó dễ Tần Tố Tố. Vân Thanh Nhiễm không phải loại người được lý không tha người, đương nhiên cũng không phải là người tai mềm mà người khác tùy tiện chạy tới nói vài câu xin lỗi thì sẽ tin, trong lòng này của Tần Tố Tố có bao nhiêu là thật, Vân Thanh Nhiễm bảo trì thái độ.

Tần Tố Tố nói xong, nửa ngày vẫn không thấy Vân Thanh Nhiễm trả lời, ngược lại có chút xấu hổ.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ... bản thế tử, khụ khụ khụ... thường nghe người ta nói đến phủ Ký Bắc Vương, đều nói phủ Ký Bắc Vương gia, gia giáo rất nghiêm, nô tài... chính là nô tài, khụ khụ khụ... mà chủ tử, chính, chính là chủ tử... khụ khụ, chủ tử chưa mở miệng, khụ khụ, vậy... hạ nhân... sẽ không tùy tiện, nói chuyện... Khụ khụ nhiều...”

Quân Mặc Thần nói một câu phải ngừng vài lần mới có thể nói xong, hần chẳng qua chỉ trần thuật một sự thật, lại đang nói rõ Tần Tố Tố không hiểu quy củ, ba người bọn họ, Hầu gia, thế tử gia, thế tử phi, đều là chủ tử, mà Tần Tố Tố tuy rằng lúc trước là Đại tiểu thư của Tần gia, nay chỉ là một thị thiếp, chính là nô tài trong miệng Quân Mặc Thần.

Tần Tố Tố nghẹn lời, mặt đỏ lên, đem ủy khuất đầy bụng nuốt trở lại: “Thiếp thân biết sai, xin thế tử gia thứ tội.”

Tần Tố Tố xiết chặt khăn trên tay, không phải vì khăn trang, mà là vì ghen ghét.

“Khụ khụ, bản thế tử, khụ khụ... không biết người làm sai chỗ nào, bản thế tử chỉ nói... phủ Ký Bắc Vương gia giáo rất nghiêm... mà thôi...” Quân Mặc Thần chậm rãi nói.

Hần không có hứng thú đi làm khó dễ một nữ nhân, nhưng tâm địa độc ác của nữ nhân này đối với Vân Thanh Nhiễm hắn có biết, ngày đó việc nàng ta đến Vương phủ bẩm phòng Vân Thanh Nhiễm Quân Mặc Thần đều biết được.

“Thiếp thân biết sai, thiếp thân không dám...” Tần Tố Tố cúi đầu, nàng không biết mình đã làm gì đắc tội với Quân Mặc Thần, nàng đã tỏ ra thái độ cung kính, nhưng vẫn rước lấy bất mãn của Quân Mặc Thần!

Tần Tố Tố không biết, Quân Mặc Thần không phải vì hành vi hôm nay của nàng ta có ấn tượng không tốt, mà là vì hành động lúc trước của nàng ta đã làm cho Quân Mặc Thần xếp nàng ta vào sổ đen cấm tới gần Vân Thanh Nhiễm.

Vân Từ Hy nhìn, ý cười trên mặt không giảm, hần từ trong hành động của Quân Mặc Thần thấy được sự quan tâm của hắn ta đối với Vân Thanh Nhiễm, nếu quả thật như vậy, hắn có lẽ sẽ càng an tâm hơn, nhiều người bảo vệ Thanh Nhiễm là một chuyện tốt.

Vân Từ Hy không phải không ghen tị với Quân Mặc Thần, mà là đã mất đi tư cách để ghen tị, nếu hắn không phải là ca ca của Vân Thanh Nhiễm, thì hắn sẽ không buông tay dễ dàng như vậy, nhưng trên thực tế, hắn biết mình không thể để lộ tâm tư dơ bẩn ra ngoài sáng, không nên làm ô nhiễm sự thuần khiết trong lòng Thanh Nhiễm, cho nên ngay cả tư cách đoạt về hắn cũng không có.

“Vị phu nhân này, thật ngại, hôm nay chúng ta còn có chuyện, xin thứ cho ta không thể tiếp.” Vân Từ Hy mở miệng, hắn gọi Tần Tố Tố là “phu nhân”, tiếng “phu nhân” này để cho người khác gọi, nhưng khi chính Vân Từ Hy gọi ra, Tần Tố Tố cảm thấy lòng đau như cắt.

Vân Từ Hy nói như vậy xem như còn có lễ, bằng không đã không để ý tới mà trực tiếp chạy lấy người rồi.

Vân Từ Hy vừa dứt lời, đã giúp Vân Thanh Nhiễm đẩy xe lăn.

“Hai người đi lên phía trước chờ ta, ta có chút chuyện nữ nhi gia muốn nói với vị phu nhân này, một lát sẽ đuổi theo.” Vân Thanh Nhiễm nói với Vân Từ Hy và Quân Mặc Thần.

Vân Từ Hy gật đầu: “Cẩn thận một chút.” Vân Từ Hy nhắc nhở Thanh Nhiễm, sau đó dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn thoáng qua Tần Tố Tố, rõ ràng đang cảnh cáo Tần Tố Tố để nàng ta không được làm bậy.

Tần Tố Tố bị Vân Từ Hy nhìn như vậy, tâm đau như bị lăng trì.

Sau khi Vân Từ Hy và Quân Mặc Thần đi khỏi, chỉ lưu lại hai người Vân Thanh Nhiễm cùng Tần Tố Tố.

“Không biết thế tử phi có gì muốn nói với thiếp thân.” Tần Tố Tố cúi đầu, thái độ cung kính như trước.

“Ta biết người thích ca ca ta, nhưng người nay đã là thị thiếp của phủ Ký Bắc Vương, chút tâm tư đó cũng nên thu hồi, nếu không người sẽ mang đến phiền toái không cần thiết cho ca ca ta. Đây là lời khuyên cho người.”

Việc Tần Tố Tố làm cản Vân Thanh Nhiễm từng kiến thức qua, nàng ta thích náo loạn thế nào Vân Thanh Nhiễm nàng cũng không rảnh rỗi quan tâm, nhưng nàng ta làm bậy có thể liên lụy đến ca ca nàng, nên hôm nay nàng mới cùng Tần Tố Tố nói những lời này, bằng không còn lâu nàng mới lãng phí nước miếng của mình.

Vân Thanh Nhiễm cũng không cho rằng nam nhân như Ký Bắc vương Hách Vu Thiên sẽ khoan dung cho việc trong lòng nữ nhân của mình chứa nam

nhân khác.

“Về phần ngươi có oán có hận gì với ta, có dừng khí, thì cứ hướng về phía ta là được.” Vân Thanh Nhiễm rất rõ ràng, nàng ta có quỷ kế gì đều có thể xuất ra.

“Thế tử phi lo lắng nhiều rồi, thiếp thân không muốn phạm lỗi như ngày xưa, sự việc ngày ấy đã giáo huấn thiếp thân, nay thiếp thân là thị thiếp của phủ Ký Bắc Vương, tự biết thân phận chính mình.” Tần Tổ Tổ cúi đầu, giấu ánh mắt ngoan lệ đi, Vân Thanh Nhiễm, không tới phiên ngươi giáo huấn ta! Nếu ngươi không đề cập tới Từ Hy ca ca, nếu không vì ngươi, nàng làm sao ra nông nổi như ngày hôm nay? Nếu không phải vì ngươi, nàng ngày nay sao chỉ có thể nhìn Từ Hy ca ca từ xa?

Cũng không biết Tần Tổ Tổ có nghe lọt không, dù sao lời nên nói Vân Thanh Nhiễm đều đã nói, nhiều lời cũng vô ích.

Vân Thanh Nhiễm không để ý tới Tần Tổ Tổ, đi dọc bờ sông đuổi theo Quân Mặc Thần và Vân Từ Hy đã đi trước.

Vân Thanh Nhiễm và Tần Tổ Tổ nói chuyện vài câu bên này, bên kia Quân Mặc Thần cùng Vân Từ Hy cũng không nhàn rỗi.

“Thế tử gia thích Thanh Nhiễm à?” Vân Từ Hy vừa giúp Quân Mặc Thần đẩy xe lăn, vừa hỏi Quân Mặc Thần.

“Hầu gia quan tâm?” Quân Mặc Thần hỏi ngược lại.

Đây là lần đầu hai người nói chuyện phiếm với nhau.

“Ừ... Ta hy vọng muội ấy trôi qua tốt hơn.” Nếu có Quân Mặc Thần yêu thương, những ngày Thanh Nhiễm sống ở Vương phủ cũng sẽ dễ chịu hơn chứ?

“Nàng là từ thế tử phi, bản thể từ không yêu thương nàng thì yêu thương ai?” Quân Mặc Thần đáp có chút mập mờ, “Không như Hầu gia, Hầu gia có ba muội muội, làm sao chỉ yêu thương thế tử phi của bản thể từ được?”

Quân Mặc Thần cười như không cười quay đầu nhìn Vân Từ Hy.

Hắn quả nhiên là đã nhìn ra!

Vân Từ Hy từ trong ánh mắt của Quân Mặc Thần đọc được điều này, bản thân không chịu nổi khi bị người ta nhìn thấu tâm tư, Vân Từ Hy cười tự giễu, nếu Quân Mặc Thần không phải là quân tử khiêm nhường, thì sau ngày hôm nay hắn sẽ thân bại danh liệt, nhưng Vân Từ Hy lại không khỏi tin tưởng Quân Mặc Thần sẽ làm như vậy.

“Ngươi đã biết, cần gì phải hỏi lại ta nữa, ngươi yên tâm, ta có chừng mực, ta sẽ không làm bất luận điều gì không phù hợp, ta thương nàng, thì sẽ không để nàng gánh bất luận danh nhơ nào trên lưng, nếu tâm tình ngươi và ta giống nhau, thì ngươi có thể hiểu được ý nghĩ của ta.”

Quân Mặc Thần không nói tiếp, có lẽ Vân Từ Hy yêu nàng yêu đến tận xương tủy, nếu không như thế, người bình thường tuyệt đối sẽ không nói những lời như vậy.

Lúc này, Vân Thanh Nhiễm đã đuổi tới.

Hai người đều đành chỉ đề tài vừa rồi, hai nam nhân, đều tự ôm trong lòng phần tâm tư của mình...

★

Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm vừa mới trở lại Kim Dật Hiên, đã thấy Tuyết Tuệ cùng vài nha hoàn đứng ở cửa chờ hai người.

“Nô tỳ thỉnh an thế tử gia, thế tử phi nương nương, nô tỳ phụng mệnh vương phi nương nương, chờ thế tử gia cùng thế tử phi nương nương, vương phi nương nương đặc biệt dặn dò, hôm nay là ngày viên phòng của thế tử gia và thế tử phi nương nương, bọn nô tỳ sẽ ở bên ngoài hầu hạ.” Đây là quy củ, cũng vì sợ Quân Mặc Thần xảy ra chuyện.

Quân Mặc Thần thấy thế cũng nhột nhạt nở nụ cười, sau đó có thâm ý khác nhìn Vân Thanh Nhiễm một hồi: “Khụ khụ khụ... vậy ái phi, chúng ta chớ phụ lòng, khụ khụ phụ lòng tâm ý của mẫu phi.”

Vân Thanh Nhiễm nhìn thế trận này, có cảm giác như đang lao ra pháp trường, cúi đầu nhìn Quân Mặc Thần đang ngồi trên xe lăn, hẳn thực sự không có vấn đề à?

Hai người bị các nha hoàn vây quanh đưa vào phòng, trong phòng chỗ nào cần sắp xếp đều đã sắp xếp xong, chỉ còn chờ hai người bọn họ trở lại là có thể.

Thật ra Vân Thanh Nhiễm rất bình tĩnh, nàng xoay người hỏi Quân Mặc Thần: “Ngươi thật muốn có một người con nối dõi?”

Vân Thanh Nhiễm hỏi rất nghiêm túc.

Quân Mặc Thần nhìn chăm chú mặt nàng, không trả lời, nếu hắn nhất định phải trả lời, câu trả lời là phủ định, hắn chưa bao giờ muốn có con, hắn muốn

chính là người và tim của nàng, hắn không trả lời, là vì hắn muốn biết ý nghĩ của Vân Thanh Nhiễm.

Chỉ có trời mới biết lúc này hắn có bao nhiêu khăn trương, hắn thật sự hy vọng nữ nhân trước mặt này nói cho hắn biết, nàng cũng yêu hắn...

Vân Thanh Nhiễm thấy Quân Mặc Thần không trả lời, nên cho rằng hắn thừa nhận, nàng tiến đến, đỡ Quân Mặc Thần từ xe lăn lên.

Quân Mặc Thần không biết lúc này trong lòng Vân Thanh Nhiễm đang nghĩ gì, chỉ có thể làm theo động tác của nàng, để nàng đỡ mình đến cạnh giường, Vân Thanh Nhiễm cúi đầu cúi giày cho hắn, sau đó lại thuần thực giúp hắn cởi y phục trên người.

Thoát đến khi chỉ còn lại áo đơn, Vân Thanh Nhiễm dừng tay lại, hôm nay khác hôm qua, hôm qua nàng chỉ nghĩ muốn cứu hắn, đối với cơ thể trần trụi của hắn coi như không thấy, hôm nay nàng biết mình và Quân Mặc Thần phải làm gì, nên không thể lại coi như không có cảm giác gì.

Vân Thanh Nhiễm không cởi tiếp, ngược lại tự thoát quần áo chính mình, nàng cởi áo ngoài ra, đây không phải là lần đầu tiên hai người cởi quần áo cho nhau và ngủ cùng một giường, nhưng mà hôm nay lại khác, trong lòng hai người đều rõ ràng sẽ xảy ra chuyện gì.

Vân Thanh Nhiễm cởi quần áo cho tới khi chỉ còn lại cái yếm, mấy ngày nay, nàng được điều dưỡng không tẻ nên so với thời điểm đại hôn đã đầy dãi hơn rất nhiều, da thịt trên người cũng có vẻ mềm mại hơn. Ngay cả chính Vân Thanh Nhiễm cũng không biết, lúc này nàng trong mắt Quân Mặc Thần có bộ dáng mê người cỡ nào.

Cởi xong quần áo của mình, nàng lại giúp đỡ Quân Mặc Thần, để hắn nằm xuống: “Ta còn nhớ thái hậu từng nói, người thân thể không tốt, có một số việc ta chủ động sẽ tốt hơn.”

Vân Thanh Nhiễm ngắm nhìn Quân Mặc Thần, nếu như hắn muốn, nàng thân là thê tử của hắn, làm những việc này có gì phải ngại chứ?

Vân Thanh Nhiễm nói xong, cả người quỳ gối bên cạnh Quân Mặc Thần, tay đưa tới cổ áo của Quân Mặc Thần, nàng sắp vì hắn mà cởi đi lớp quần áo cuối cùng.

Tay nàng bỗng nhiên bị Quân Mặc Thần bắt được: “Đỡ ta.”

Một câu qua đi, Vân Thanh Nhiễm một hồi trời đất đảo lộn bị Quân Mặc Thần đè dưới thân.

Đây là lần đầu tiên Quân Mặc Thần nhìn Vân Thanh Nhiễm từ trên cao xuống, trong mắt hắn chứa rất nhiều thương tiếc, ánh mắt thực dịu dàng.

Hắn cúi thân mình xuống, nhẹ nhàng hôn lên trên mặt Vân Thanh Nhiễm, đôi môi khẽ chạm vào hai má mềm mại của Vân Thanh Nhiễm, đó là trù mến của hắn đối với nàng.

Sau đó, hắn đưa tay cởi dây áo yếm của Vân Thanh Nhiễm, dây áo bị cởi ra, cái yếm rời khỏi người Vân Thanh Nhiễm, rơi xuống bên cạnh giường.

Quân Mặc Thần hít thở nặng nề, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên Vân Thanh Nhiễm, thật cẩn thận, cánh môi mềm mại của hắn tinh tế đảo qua trên người Vân Thanh Nhiễm, làm cho da thịt mẫn cảm của Vân Thanh Nhiễm ửng đỏ.

Quân Mặc Thần chống một tay đỡ thân thể mình, để không phải đè lên Vân Thanh Nhiễm, một tay khác che phủ má của Vân Thanh Nhiễm, tràn đầy thương tiếc.

Vân Thanh Nhiễm cảm nhận được trên người truyền đến những xúc cảm nhẩn nhẩn, thân thể run lên nhẹ nhẹ, sau đó nàng nhắm hai mắt lại, để cho bản thân cái gì cũng đều không thấy...

Quân Mặc Thần đột nhiên dừng động tác, bởi vì hắn cảm giác được thân thể Vân Thanh Nhiễm có chút cứng ngắc.

“Sợ sao?”

Giọng nói Quân Mặc Thần rõ ràng là bình thường nhưng lại có chút khàn khàn.

“Không việc gì.” Vân Thanh Nhiễm đáp, giọng nói của nàng cũng có chút khàn khàn.

Quân Mặc Thần nở nụ cười nhàn nhạt, hắn cười cũng không rõ ràng, nhưng nếu Vân Thanh Nhiễm mở to mắt nhìn xem thì sẽ thấy nụ cười của hắn rất ngọt ngào.

Hắn lại thu hai tay đang che phủ hai má của Vân Thanh Nhiễm trở về, ngược lại cởi bỏ y phục trên người mình, hai người hoàn toàn thẳng thắn nhìn nhau.

Làn da của Quân Mặc Thần cũng rất tốt, mỗi một tác trên vai hắn như được chạm khắc từ bạch ngọc đều rất tinh xảo, ôn nhuận như ngọc, so với mỹ ngọc còn tinh thuần hơn ba phần.

Da thịt tiếp xúc da thịt, tinh tế cảm nhận lẫn nhau, mềm mại cùng rắn chắc tạo thành sự đối lập. Nhiệt độ cơ thể cả hai bất giác tăng cao, Vân Thanh Nhiễm có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Quân Mặc Thần đang thay đổi, rõ ràng ngày thường thân thể hắn vô cùng lạnh lẽo.

Chấn gấm uyên ương màu đỏ trên giường không biết đã trượt xuống đất từ khi nào, cùng rơi xuống chỗ quần áo của bọn họ, làn da tuyết trắng của hai người cùng màu đỏ tươi của ra giường dưới thân hình thành nên sự đối lập rõ ràng.

Quân Mặc Thần từ hôn môi dần dần biến thành mứt và gặm cắn, trên da thịt tuyết trắng của Vân Thanh Nhiễm nhất thời hiện lên một vài vết đỏ, tay Vân Thanh Nhiễm nắm chặt ra giường bên dưới, thân mình có chút căng thẳng.

Nhận ra nàng căng thẳng, Quân Mặc Thần đột nhiên ngừng lại động tác, tuy rằng hô hấp hần rất nặng nề, nhưng hần vẫn khiến cho mình dừng lại động tác.

“Nhiễm Nhi, nàng yêu ta không?” Quân Mặc Thần nhìn chăm chú vào Vân Thanh Nhiễm, đáp án này đối với hần rất quan trọng!

“Ừ?” Vân Thanh Nhiễm khó hiểu vì sao Quân Mặc Thần đột nhiên ngừng lại.

Tay Quân Mặc Thần nâng mặt Vân Thanh Nhiễm: “Nói cho ta biết, nàng yêu ta không?”

Vân Thanh Nhiễm mở mắt, thấy Quân Mặc Thần từ trên cao nhìn xuống nàng.

Quân Mặc Thần nhìn chăm chú vào ánh mắt Vân Thanh Nhiễm, muốn từ nơi đó tìm ra đáp án, sau một lúc lâu, Quân Mặc Thần thất vọng rồi.

Hần xoay người nằm xuống bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, đồng thời kéo Vân Thanh Nhiễm vào trong lòng mình, để mình vùi đầu vào cổ Vân Thanh Nhiễm.

Quân Mặc Thần thờ hồn hèn, hần hô hấp dồn dập như lúc hần phát bệnh, thế nhưng hần chỉ ôm Vân Thanh Nhiễm, ôm chặt nàng vào trong lòng, không hôn môi hay vuốt ve Vân Thanh Nhiễm như vừa rồi.

“Người làm sao vậy?” Vân Thanh Nhiễm hỏi, nàng có thể cảm nhận được Quân Mặc Thần đang rung động, có thể cảm giác được khát khao của hần... Nhưng mà hần dừng lại.

Quân Mặc Thần không lập tức trả lời, có trời mới biết hần cần bao nhiêu ý chí mới có thể dừng lại tại thời khắc này, có trời mới biết hần hy vọng có thể tiếp tục bao nhiêu, nhưng hần biết thời cơ chưa đến, ít nhất hần không hy vọng Vân Thanh Nhiễm vì hoàn thành nhiệm vụ mới cùng hần triển miên, hần ít nhất muốn biết, trong mắt nàng, hần không chỉ là phu quân trên danh nghĩa của nàng, mà còn là một người nam nhân, là nam nhân chứa trong lòng nàng.

Bọn họ không chỉ là vì con nôi đổi...

“Ta mệt mỏi...” Hồi lâu, Quân Mặc Thần mới nói một câu, hần thà rằng thừa nhận bản thân không có năng lực cùng nàng triển miên, cũng không muốn để cho Vân Thanh Nhiễm vì chuyện này mà có áp lực.

Vân Thanh Nhiễm dừng một chút, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vào tấm lưng trần của Quân Mặc Thần: “Không sao, ngày mai ta không để người mệt là được.”

“Được...” Quân Mặc Thần thản nhiên lên tiếng.

Quân Mặc Thần gắt gao ôm Vân Thanh Nhiễm vào trong lòng mình, không buông ra, cũng không có động tác khác, hần nhắm hai mắt lại, làm bộ mình đã đi vào giấc ngủ.

Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mặc Thần ôm trong lòng, nàng nâng mắt nhìn về mặt khi ngủ gần trong gang tấc của Quân Mặc Thần, giống như tuyết liên hoa đang lẳng lặng nở rộ trên núi tuyết, giống như ánh trăng sáng chiếu xuống dòng suối đang lẳng lặng chảy xuôi trong núi sâu, một loại ý nhị hồn nhiên sẵn có không thể nói thành lời, vẻ đẹp tự nhiên đến vậy...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Vừa mới cùng phòng, con trai đã lớn như vậy rồi?

Edit: Mạc Lam Song

Beta: Diệp Y Giai

Kỳ thật Quân Mặc Thần cũng không ngủ, hần không thể ngủ được, ôm Vân Thanh Nhiễm trong lòng, Quân Mặc Thần có thể khiến cho thân thể của mình bình tĩnh trở lại, nhưng lại không có cách nào làm cho lòng mình cũng bình tĩnh theo.

Nữ nhân đáng giận này, hần thật muốn nạy mở đầu nàng ra mà nhìn xem một chút, rốt cuộc trong đầu nàng đang chứa những gì, thế nhưng thật sự vì lời nói của mẫu phi, vì lưu lại cho hần một đứa con nôi đổi mà ngoan ngoãn đem thân thể mình hiến cho hần, nàng không biết hần sẽ đau lòng ư?

Quân Mặc Thần tức Vân Thanh Nhiễm mang tâm tư như vậy để giao mình cho hắn, nếu như hôm nay cùng giường chung gối với nàng không phải hắn, mà là nam nhân khác, nàng chẳng lẽ cũng làm như vậy ư? Ý nghĩ này khiến cả người Quân Mặc Thần đều không thoải mái.

Một đêm không ngủ, lúc sáng sớm, Quân Mặc Thần mới buông lỏng Vân Thanh Nhiễm ra, chính hắn xoay người rời giường.

Quân Mặc Thần vừa động, Vân Thanh Nhiễm cũng tỉnh, một đêm này Vân Thanh Nhiễm ngủ rất cạn, cho nên Quân Mặc Thần chỉ động một chút nàng đã tỉnh lại.

Hai người đối diện nhìn nhau không nói gì, trên người cả hai đều không mặc gì, nhẵn nhụi, vừa động, da thịt không thể tránh né mà phát sinh ma sát, làm cho buổi sáng vốn có chút mát lạnh tăng thêm mấy phần ấm áp.

Quân Mặc Thần thoáng nở nụ cười yếu ớt, thấy Vân Thanh Nhiễm cũng tỉnh, nên ôm Vân Thanh Nhiễm dậy, sau đó nhiệt tình hôn chào buổi sáng. Nàng vừa mới tỉnh ngủ trông rất mê người, làm cho Quân Mặc Thần lựa chọn tuân theo ý nghĩ bản năng nhất trong lòng mình hôn lên môi nàng.

“Ừm...” Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mặc Thần tập kích bất ngờ, thầm nghĩ, rốt cuộc là ai dạy hư tên nam nhân hỗn đản này? Nàng còn nhớ rõ bộ dạng hắn lần đầu tiên nàng hôn hắn giống như cái gì cũng không biết cơ mà?

Vân Thanh Nhiễm có chút không phục hôn trả lại.

Thân thể Quân Mặc Thần rõ ràng bị kiềm hãm, đáng chết, sáng sớm nàng đã dụ dỗ hắn!

Quân Mặc Thần không thể không đẩy Vân Thanh Nhiễm ra, nụ hôn này, đáng chết tốt đẹp, mặc dù trước kia hai người đều từng hôn môi, nhưng duy nhất lúc này, hai người đều chủ động...

Tuy rằng rất tốt đẹp, nhưng Quân Mặc Thần không thể không để cho nó dừng lại, vì hắn không hy vọng sẽ diễn ra tình huống giống ngày hôm qua.

“Khụ khụ, khụ khụ... nếu ái phi... đã tỉnh, bản thể tử sẽ cho người tiến vào... khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần nói xong cũng không mở mắt, bởi vì lúc này trên người Vân Thanh Nhiễm không mặc cái gì, mới vừa rời hôn môi, chăn gấm vốn che phủ trên người nàng cũng rơi xuống.

Sắc mặt Quân Mặc Thần khôi phục bình thường, giống như nam nhân đêm qua mang theo chút cuồng dã là ảo giác của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm đứng dậy, đến tủ quần áo lấy y phục của mình mặc vào, xong lại cầm quần áo của Quân Mặc Thần, đi lại giúp Quân Mặc Thần mặc.

“Mặc vào đi, nếu người bị đông lạnh, thì người lại đến chỗ Diêm Vương gia đánh nhau!” Vân Thanh Nhiễm vừa nói vừa giúp Quân Mặc Thần mặc quần áo, nói thật Quân Mặc Thần thoát nhìn thực mê người, nhất là bộ dáng hiện tại, làm cho Vân Thanh Nhiễm cảm thấy bản thân tối qua đã khi dễ hắn.

Hai người mặc xong, rồi cho hạ nhân tiến vào hầu hạ hai người rửa mặt, ăn điểm tâm sáng, đang ăn.

Một nha hoàn vội vàng chạy tới: “Khởi bẩm thể tử gia, thể tử phi nương nương, hậu viện xảy ra chuyện, Mộc tiên sinh sai nô tỳ đến mời thể tử gia cùng thể tử phi nương nương đi qua.”

Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm nhìn nhau, trong lòng đều suy đoán xem hậu viện đã xảy ra chuyện gì. Mộc Bách Dương nếu đã cho người đến tìm hai người, có lẽ là có chuyện đặc biệt.

Vì thế Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần dùng đồ ăn sáng xong rồi cùng nhau đi đến hậu viện.

Hai người còn chưa đi đến chỗ của Mộc Bách Dương, đã nghe được bên trong truyền đến âm thanh.

“Tu Nhi, mẫu thân của con bà ấy đã qua đời rồi.” Trong giọng nói của Mộc Bách Dương nghe qua có chút bất đắc dĩ.

“Bà ấy chưa chết, bà ấy sẽ không chết, ông đừng nói bậy.” Thanh âm Mộ Dung Tu nghe thực bình thường, chỉ có điều sự thật mà hắn tin tưởng tựa hồ không đúng cho lắm.

Hồng Dược đã chết là sự thật rõ ràng.

“Tu Nhi, cha biết việc mẫu thân con mất làm cho con rất khổ sở, nhưng bà ấy thật sự đã đi rồi! Về sau cha sẽ sống cùng con, con đừng như vậy, con như vậy cha cũng rất khó sống...”

Mộc Bách Dương nhìn đứa con trai đối với mình mà nói còn rất xa lạ, ông cảm thấy mắc nợ nó rất nhiều, cho dù ông và Hồng Dược có ân oán như thế nào, thì đứa nhỏ là vô tội, nếu sớm biết có sự tồn tại của nó, ông chắc chắn không có khả năng bỏ mặc thằng bé không quản.

Mộc Bách Dương nghĩ, nếu ông sớm biết, có lẽ hôm nay ba người bọn họ cũng không đi tới tình trạng như vậy.

Mộ Dung Tu vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu cũng bởi vì những lời lặp lại của Mộc Bách Dương mà cao hơn một chút: “Trong mắt ta chỉ có một mình nương mà thôi, từ khoảnh khắc năm đó ông vứt bỏ bà, ông đã không còn là cha ta, ta cũng không có phụ thân, ta không biết ông xuất phát từ mục đích gì mà nói với ta những lời như vậy, ta chỉ biết nếu ông còn tiếp tục nói nữa, cho dù chúng ta có quan hệ huyết thống, ta cũng sẽ không tha cho ông! Xin ông đừng nói về nương rằng bà ấy đã qua đời.”

Trên mặt Mộ Dung Tu mang theo ba phần tức giận, hấn vốn có chút địch ý với Mộc Bách Dương nên vô cùng không thích Mộc Bách Dương luôn gắn chữ chết liên hệ với mẫu thân kính yêu nhất của hấn.

Đối với Mộ Dung Tu mà nói, Hồng Dược luôn là trung tâm cuộc sống trước giờ của hấn, hấn nỗ lực cố gắng tất cả, hấn làm gần như toàn bộ mọi chuyện đều là vì Hồng Dược.

Nếu mất đi Hồng Dược, cuộc sống hấn cũng sẽ hoàn toàn sụp đổ, khi một người gặp phải đả kích trong phạm vi vượt quá khả năng thừa nhận của mình, thì bản năng sẽ chọn lựa tránh né, cho nên Mộ Dung Tu đã lảng tránh việc Hồng Dược đã chết.

Mộ Dung Tu đang rất tức giận, vừa quay đầu lại thấy Vân Thanh Nhiễm, đây tuyệt đối là lần đầu tiên Mộ Dung Tu nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm mặc nữ trang, nhưng hấn lại cảm thấy bộ dáng này rất quen thuộc, lần đầu tiên nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đã hướng đến chỗ Vân Thanh Nhiễm mà đi, trong mắt còn có sự vui sướng rất rõ ràng.

Mộ Dung Tu đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, rất cung kính lại thân thiết gọi Vân Thanh Nhiễm một tiếng: “Mẫu thân.”

Một câu chết lặng ba người.

“Mẫu thân?” Vân Thanh Nhiễm chỉ vào mũi mình hỏi, nàng khi nào thì có con trai lớn như vậy chứ?

“Mẫu thân, Tu Nhi biết ngài không thích Tu Nhi gọi ngài là mẫu thân, nhưng Tu Nhi thật sự hy vọng có thể gọi ngài như vậy, ngài cho Tu Nhi gọi ngài là mẫu thân đi, Tu Nhi sẽ không làm cho ngài thất vọng nữa.” Mộ Dung Tu biết mẫu thân mình không thích hấn gọi bà là mẫu thân, nhưng tối qua hấn đã suy nghĩ thật lâu, hấn vẫn rất muốn gọi một tiếng mẫu thân, hấn sẽ cố gắng để bản thân có đủ tư cách, làm cho mẫu thân nguyện ý tiếp nhận hấn.

“Đợi chút... Đây không phải vấn đề thất vọng hay không, mà là ngươi gọi ta là mẫu thân? Ta khi nào thì thành mẫu thân ngươi hả?” Tối hôm qua Vân Thanh Nhiễm mới cùng Quân Mặc Thần chung chăn gối, sáng sớm hôm nay đã có đứa con trai lớn như vậy rồi? Mà đừng nói tối qua nàng cùng Quân Mặc Thần còn chưa làm đến bước cuối cùng, coi như là cả đêm gieo giống, thì hôm nay cũng không tạo ra được đứa con trai mà tuổi so với nàng còn lớn hơn nha!

“Là Tu Nhi có chỗ nào không làm tốt ư? Tu Nhi sẽ sửa lại.” Mộ Dung Tu nghe vậy tựa hồ có chút bối rối.

Hấn là nghiêm túc!

“Đợi chút, ngươi nói ta là ai?” Vân Thanh Nhiễm nhìn ra một chút manh mối.

Mộ Dung Tu nhìn Vân Thanh Nhiễm, không dám trả lời vấn đề này, hấn đang tự hỏi Vân Thanh Nhiễm muốn hấn trả lời cái gì.

“Nói cho ta biết, tên của ta là gì, không cần do dự.” Vân Thanh Nhiễm hỏi lại một lần nữa.

“Hồng Dược, khuê danh của ngài là Hồng Dược.” Mộ Dung Tu cúi đầu, gọi thẳng tính danh của giáo chủ Thương Lan giáo là không lễ phép, huống chi người này còn là mẫu thân của hấn.

Câu trả lời của Mộ Dung Tu dọa Mộc Bách Dương sợ hãi, ông vội túm Mộ Dung Tu qua, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Tu hỏi: “Tu Nhi, con làm sao vậy? Nàng làm sao có thể là Hồng Dược được? Mẫu thân con hiện giờ đang nằm ở trong phòng mà!”

Mộ Dung Tu mặt lạnh nhìn Mộc Bách Dương: “Ông cho dù không chào đón bà, cũng đừng rủa bà chết!”

Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần nhìn nhau, nếu nói Mộ Dung Tu lúc này không bình thường, hấn nhận ra Mộc Bách Dương, hấn biết mình là ai, cử chỉ và lời nói của hấn đều cực kỳ bình thường, nếu nói hấn bình thường, hấn lại nhận sai Vân Thanh Nhiễm thành Hồng Dược mẫu thân của hấn!

Mộ Dung Tu bởi vì không tiếp nhận được chuyện Hồng Dược mất, cho nên tiềm thức đã tránh né vấn đề này, sau đó lại theo bản năng đem phần tình cảm này ký thác lên trên người khác.

Mà Vân Thanh Nhiễm vừa khéo trở thành người mà hấn chuyển dời tình cảm này.

“Mộ Dung Tu, ta hỏi ngươi, tối đó ở rừng phong đã xảy ra sự tình gì? Vì sao ngươi lại xuất hiện trong rừng, sau đó lại rời rừng phong như thế nào?” Vân Thanh Nhiễm lại hỏi.

“Tối hôm đó Tu Nhi theo dõi Mộc Bách Dương, thấy ông ta đi vào rừng tìm mẫu thân, nên muốn ngăn cản, nhưng lại ngửi thấy mùi máu tươi trên núi, Tu Nhi lo lắng mẫu thân xảy ra chuyện, nên lên núi tìm mẫu thân, nhìn thấy rất nhiều xác chết của hắc y nhân, Tu Nhi biết đó là mẫu thân gây nên, lại từ phương hướng có dự động tìm kiếm tung tích của mẫu thân người, sau đó thì tìm được mẫu thân, may mắn mẫu thân không có việc gì, tiếp đó vương gia và thế tử gia đến, chúng ta cùng hộ tống thế tử gia trở về Vương phủ.”

Mộ Dung Tu thuật lại mọi chuyện xảy ra theo thứ tự rõ ràng, nhưng đến phần của Vân Thanh Nhiễm và Hồng Dược thì sai rồi!

Hiện giờ trong trí nhớ Mộ Dung Tu, hấn đêm đó chỉ nhìn thấy Hồng Dược nữ phần nam trang, dù sao Hồng Dược luôn luôn thích dịch dung, Hồng Dược khi đó mặc như thế nào thì đối với Mộ Dung Tu mà nói đều không quan trọng, dù sao hấn cũng đã tìm được mẫu thân mình rồi, mẫu thân còn sống ngay trước mắt, sau đó thì đi theo mẫu thân trở về!

Loại tình huống này là lần đầu tiên Vân Thanh Nhiễm gặp phải, dĩ nhiên Quân Mặc Thần cũng là lần đầu tiên, Vân Thanh Nhiễm vinh dự lên chức mẫu thân, vậy có phải có nghĩa là Quân Mặc Thần cũng trở thành cha rồi không? Mặc dù tuổi của đứa con trai này còn lớn hơn hẳn.

Đối mặt với tình huống như vậy, người thống khổ nhất là Mộc Bách Dương, ông chợt cảm thấy mình già nua đi rất nhiều, Hồng Dược đã chết, ông đau lòng không có lối thoát, Mộ Dung Tu lại là cái dạng này, làm cho ông cảm thấy cuộc đời mình hoàn toàn thất bại.

Mộ Dung Tu trả lời Vân Thanh Nhiễm xong lại sợ hãi hỏi: “Mẫu thân, Tu Nhi có thể gọi người là mẫu thân không?”

Hắn rất rất hy vọng mình có thể gọi bà là mẫu thân mà không phải là sư phụ, đây là ý nguyện chôn sâu trong lòng của hắn từ khi bà mang hắn về Thương Lan giáo, không biết vì sao, ý nguyện này lại vô cùng mãnh liệt, đến nỗi làm cho hắn có dũng khí nói ra trước mặt bà.

Mộ Dung Tu vừa dứt lời, trước mặt bỗng xuất hiện một bóng người, ngăn cách giữa hắn và Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ khụ... Mộc tiên sinh... ông vẫn nên dẫn người này đi đi... bản thể tử cũng, khụ khụ cũng không có con trai lớn như vậy... khụ khụ khụ...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Con chó nên trách Thần Nhi làm đau con

Edit: Mạc Lam Song

Beta: Diệp Y Giai

Quân Mặc Thần chắn giữa hai người, hơi nheo mắt lại, trên vẻ mặt hắn nhìn không ra hắn có tức giận hay không, chỉ biết hắn khá ác cảm với sự tình đang phát sinh.

“Thế tử gia, ta sẽ dẫn hắn đi, xin ngài đừng trách tội.” Mộc Bách Dương cũng lắc đầu, nghĩ hay là dẫn Mộ Dung Tu đi trước.

Tay còn chưa chạm tới Mộ Dung Tu, lại bị hắn đẩy ra, dường như Mộ Dung Tu rất phản cảm khi Mộc Bách Dương chạm vào, hắn lớn tiếng với Mộc Bách Dương: “Ông đừng chạm vào ta!”

“Tu Nhi, cha van cầu con, con hãy tỉnh táo lại đi!” Mộc Bách Dương quả quyết nhìn chăm chăm Mộ Dung Tu, đại phu không tự chữa, uống phí Mộ Dung Tu là một người biết y thuật, nhưng lại làm chính mình bị bệnh, mà bệnh còn không nhẹ.

“Ta không hiểu ông đang nói gì!” Ngược lại Mộ Dung Tu cười khẽ một tiếng, như đang cười nhạo Mộc Bách Dương.

Mộc Bách Dương mặt mũi xoa xoa thái dương, đây là ông trời muốn trừng phạt ông ư?

Cha con hai người giống như kẻ thù trời sinh vậy, ngay cả nói chuyện cũng không được.

Vân Thanh Nhiễm nhìn tình huống trước mặt, bởi vì không chịu nổi tư duy lệch lạc của Mộ Dung Tu về việc cái chết Hồng Dược nên lên tiếng: “Mộ Dung Tu, ông ấy là phụ thân người, người cũng đừng giận ông ấy, mẫu thân người và ông ấy có ân oán gì, thì cũng là việc của bọn họ, không quan hệ với người.”

Mộ Dung Tu nghe vậy dừng một chút, sau một lúc lâu mới hỏi: “Mẫu thân, ngài tha thứ cho ông ta?”

Vừa nghe thấy Mộ Dung Tu gọi mình là “Mẫu thân” Vân Thanh Nhiễm vẫn cảm thấy da đầu run lên, nhưng nàng vẫn gật đầu, thuận theo lời nói của Mộ Dung Tu: “Ta với ông ấy có ân oán cũng không liên quan đến người, ông ấy là phụ thân của người, người phải tôn kính ông ấy.”

Mộ Dung Tu không nghe ai nói, chỉ duy nhất nghe lời mẫu thân Hồng Dược mà hắn kính yêu nhất, nay trong mắt hắn, Vân Thanh Nhiễm là Hồng Dược, nên Vân Thanh Nhiễm nói thì Hồng Dược nói, hắn sẽ nghe, cho nên hắn gật gật đầu: “Tu Nhi đã biết.”

Vân Thanh Nhiễm làm như vậy chẳng qua là có chút không chịu được khi nhìn Mộc tiên sinh đau khổ, ông ấy đã bị đã kích từ việc Hồng Dược chết, nay Mộ Dung Tu còn muốn tra tấn ông ấy, Vân Thanh Nhiễm chẳng qua chỉ động mồm mép, có sao mà không làm chứ?

Mộ Dung Tu nghe vậy thái độ đối với Mộc Bách Dương có chút biến hóa: “Phụ thân.” Tuy chỉ lạnh nhạt gọi ra, nhưng so với việc giương đao múa kiếm lúc nãy vẫn tốt hơn nhiều.

Mộc Bách Dương cảm kích nhìn Vân Thanh Nhiễm, sau đó nói với Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm: “Vô cùng xin lỗi, đã làm phiền thế tử gia và thế tử phi nương nung, mong thế tử gia và thế tử phi nương nung cho phép ta cùng với khuyến tử ở lại quý phủ mấy ngày, ngày hôm nay ta sẽ bắt đầu

trị bệnh cho khuyển tử, chẳng qua... Ta cần một ít thời gian.”

Mộc Bách Dương nghĩ chờ sau khi sự tình chấm dứt sẽ cùng Mộ Dung Tu rời đi, đồng thời ông cũng muốn đền bù lại những gì ông đã gây ra cho Mộ Dung Tu, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, nay chỉ cần khẩn cầu Quân Mặc Thần cho bọn họ ở lại quý phủ mấy ngày.

“Khụ khụ khụ... Mộc tiên sinh, khụ khụ... lời này có vẻ nghiêm trọng, nếu như... Mộc tiên sinh muốn... ở lại Vương phủ, muốn lưu lại chỉ cần... chỉ cần... chờ lại ồn ào... ra rắc rối... nữa.” Quân Mặc Thần thông thả nói xong, hẳn cũng không phải là không thông tình đạt lý, tất nhiên sẽ đồng ý thỉnh cầu của Mộc Bách Dương, nhưng mà Mộ Dung Tu... làm cho Quân Mặc Thần hơi chau mày.

“Đa tạ thế tử gia.” Mộc Bách Dương nói lời cảm tạ với Quân Mặc Thần, vốn giấu Hồng Dược trong Vương phủ chính là mối nguy hiểm rất lớn, trên dưới Vương phủ đối với bọn họ, không thể nói là không tận tình tận nghĩa.

“Khụ khụ khụ... không có gì.” Quân Mặc Thần nét mặt thản nhiên, không ý kiến, cho dù hắn có ý kiến, cũng nên ở trên người nữ nhân nào kia: “Vậy Mộc tiên sinh và Mộ Dung công tử ở nơi này nghỉ ngơi, còn lại bản thế tử sẽ phân phó người trong phủ đi làm, nếu Mộc tiên sinh có cần gì, thì sai hạ nhân đi làm là được.”

Quân Mặc Thần cùng Mộc Bách Dương cũng coi như là bạn vong niên, tuy rằng Mộc Bách Dương luôn là người chịu thiệt, còn luôn bị Quân Mặc Thần chọc cho tức giận không nhẹ.

Dặn dò mọi chuyện xong, Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần rời khỏi hậu viện.

Đến khi đi ra xa.

“Khụ khụ... ái phi thật đúng là làm người tốt, khụ khụ... nay lại nhặt được một đứa con trai tiện nghi lớn như vậy... khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần chậm rãi nói.

“Thần thiếp khiến thế tử gia chê cười rồi.” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Khụ khụ khụ... không sao... chỉ là không biết, khụ khụ... về sau, nàng là mẫu thân, Mộc tiên sinh là phụ thân, vậy bản thế tử làm người nào?” Quân Mặc Thần mỉm cười khẽ nói, trên khuôn mặt vốn trắng nõn kia mang theo ý cười làm cho người ta không rõ ràng, rất mỏng, nhưng lại không xem nhẹ.

Hắn có phần tao nhã nghiêng người, vẫn dùng tay phải nâng má phải mình lên, tư thế nhàn nhã xem kịch, đôi môi như đang câu hồn khẽ nhếch lên, sắc mặt vẫn trắng bệch như trước, so với bông tuyết mùa đông còn muốn trắng hơn ba phần.

Vân Thanh Nhiễm nhìn đôi mắt Quân Mặc Thần còn tinh khiết hơn đá mắt mèo vài phần, thầm nghĩ, lời này của thế tử gia là có ý gì, là tức giận? Hay là bất mãn vì năng xử lý chuyện của Mộ Dung Tu?

Vân Thanh Nhiễm tự nhận là không có chỗ nào không đúng, Mộ Dung Tu chẳng qua là một người con đau thương vì mất đi mẫu thân đến nỗi tâm tư thất thường, cho dù nàng không phát tác ra bản năng của người mẹ, thì cũng vì giao tình của mình và hắn mà lo lắng cho hắn một chút chứ?

Huống chi trước khi Hồng Dược chết còn dặn dò nàng chiếu cố Mộ Dung Tu, Vân Thanh Nhiễm tự nhận là được người khác truyền tu vi một thân, tốt với con của người ta một chút cũng là việc nên làm.

Vân Thanh Nhiễm cũng không định để Mộ Dung Tu cứ gọi mình là mẫu thân như vậy, chưa nói tới mình thật sự không thể sinh ra đứa con lớn như vậy. Mộ Dung Tu lúc này, dù sao cũng vẫn là bệnh, phải trị liệu, ở hiện đại được kê vào loại bệnh tâm lý, thì phải tìm bác sĩ khoa tâm lý uống thuốc và tiến hành tư tưởng phụ trợ để trị liệu. Có trời mới biết trí nhớ hắn còn rối loạn chỗ nào, Vân Thanh Nhiễm cũng khó mà nói.

“Thế tử gia nếu không thích, thần thiếp trở lại nói với Mộ Dung Tu, thế tử gia mới là phu quân của thần thiếp, nếu hắn vẫn muốn gọi thần thiếp là mẫu thân, thì phải gọi thế tử gia là phụ thân, thế tử gia cảm thấy thế nào?” Vân Thanh Nhiễm nhún mày, nghiêng đón ánh mắt bí mật mang theo ý cười của Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ, thôi... nếu muốn hài tử, bản thế tử vẫn thích mình cùng ái phi sinh một đứa hơn... khụ khụ khụ... đứa con nhặt được này chung quy vẫn là con của người khác, không thể so với con mà ái phi sinh cho ta.” Quân Mặc Thần nói lời này cũng không biết bên trong có mấy phần nghiêm túc mấy phần vui đùa: “Vậy ái phi nói xem, bản thế tử là phu quân nàng, là lời vui đùa hay lời thật đây?”

“Thế tử gia là phu quân của thần thiếp, chẳng lẽ còn là giả?” Đây không phải là sự thật mà mọi người đều biết à?

“Khụ khụ khụ... bản thế tử... thân thể gầy yếu... khụ khụ, ái phi chẳng lẽ không ghét bỏ sao?” Trong giọng nói của Quân Mặc Thần nghe qua có chút quanh co.

“Không nhất thiết.” Vân Thanh Nhiễm đi ghét bỏ hắn làm gì? Người khiến Vân Thanh Nhiễm ghét bỏ rất nhiều, tỷ như người nói mình không có bản lĩnh còn muốn oán trời trách đất, tỷ như những người không muốn nỗ lực cố gắng lại chỉ biết mắng thiên chửi địa, tỷ như những người tự làm bậy còn muốn đem sai lầm đổ lên người khác, nhưng trong đó cũng không bao gồm những người thân thể có vấn đề, có ai lại hy vọng thân thể mình bị thiếu hụt, để mỗi ngày chịu khổ đây?

Vân Thanh Nhiễm không do dự trả lời Quân Mặc Thần làm hắn thả lỏng không ít, từ tối hôm qua trong lòng hắn đã tồn tại sự buồn phiền, không vui, hẳn lại không thể trực tiếp nói với Vân Thanh Nhiễm, đành mượn phương thức quanh co như vậy để hỏi Vân Thanh Nhiễm.

Về phần Mộ Dung Tu, Quân Mặc Thần làm thế nào cũng đều không thích hắn, hình ảnh ngày ấy hắn ôm Vân Thanh Nhiễm vẫn còn khắc sâu vào tâm trí Quân Mặc Thần, cũng vì thế, mà ngày ấy nỗi lòng Quân Mặc Thần rối loạn.

Lúc này tâm tình Quân Mặc Thần tốt hơn một chút, nên không so đo với chuyện vừa rồi: “Ái phi đây bản thể từ đi thăm phụ vương cùng mẫu phi trước đi, hôm qua mẫu phi có dặn, hôm nay nhất định phải mang ái phi qua đó.”

Thật như thế, vương phi quả thật có dặn dò Quân Mặc Thần hôm nay sau khi dùng xong bữa sáng thì mang theo Vân Thanh Nhiễm qua bà một chuyến, nếu không phải vì chuyện của Mộ Dung Tu, thì giờ phút này hai người đã ở bên chỗ vương phi.

Vân Thanh Nhiễm vừa nghe, trong lòng có dự cảm không tốt, hôm qua vốn là ngày viên phòng mẫu phi đã dặn dò, sáng sớm hôm nay lại muốn nàng đi qua, lúc này vẫn đề viên phòng sợ là không tránh được.

Nếu bà hỏi chi tiết, thì nàng trả lời như thế nào?

Khi vương phi nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, vội lời kéo nàng ngồi xuống bên mình, thái độ đối với Vân Thanh Nhiễm rất ân cần.

“Nương biết thân thể con hôm nay không thoải mái, đừng sợ, lần đầu của nữ nhi đều sẽ có chút khó chịu, lần sau sẽ tốt hơn. Con cũng chớ nên trách Thần Nhi làm đau con, nương lên nói cho con biết, bản thân Thần Nhi cũng là lần đầu đó, cơ thể nó luôn không tốt, chúng ta cũng không dám để nó làm bậy, đến tuổi nên học tập chuyện khuê phòng, nương cũng không để người ta dạy đâu.”

Vừa đến, vương phi nương nương đã nói hết chuyện của Quân Mặc Thần ra, Vân Thanh Nhiễm tự nhận là người ở xã hội hiện đại đã trải qua tầng lớp khảo nghiệm mà khuôn mặt nhỏ nhắn đều phải đỏ bừng.

Từ khi Vân Thanh Nhiễm tỉnh lại đến giờ, luôn không có biện pháp gì đối với vị vương phi nương nương này, nếu là kẻ xấu, Vân Thanh Nhiễm một cước đá văng là được rồi, nhưng vị vương phi nương nương này luôn đối với nàng rất tốt.

Vương phi thấy Vân Thanh Nhiễm không nói lời nào, nghĩ là nàng thẹn thùng, lại tiếp tục nói: “Nếu muốn mau có hài tử, đầu tiên phải điều dưỡng thân thể cho tốt, mẫu thân biết trước kia con rất khổ, lúc này thân thể cũng không tốt bao nhiêu, nên đã cho người đặc biệt chuẩn bị thuốc bổ từ ngoài mang vào, còn có một ít đặc biệt điều dưỡng nguyệt sự của nữ nhi gia.” Vương phi nương nương rất thân thiết, ngay cả chuyện này cũng lo lắng đến: “Chút nữa nương sẽ cho nha hoàn của con mỗi ngày sắc cho con dùng.”

“Đúng rồi Thanh Nhiễm, lần trước con đến nguyệt sự đã xảy ra chuyện gì?” Vương phi là một người đã làm nương, biết rõ tầm quan trọng của việc này.

Quân Mặc Thần còn ở nơi này đó! Vân Thanh Nhiễm liếc mắt nhìn Quân Mặc Thần một cái, chỉ thấy hắn cùng vương phi nhìn nàng, chờ nàng trả lời, trong ánh mắt còn mang theo một chút chờ mong...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Bản thể tử cùng đi với nàng

Edit: Diệp Y Giai

Vân Thanh Nhiễm rất muốn hét với Quân Mặc Thần một câu, người lại đang chờ mong những thứ gì đây?

“Thanh Nhiễm chẳng lẽ thẹn thùng?” Vương Phi nghĩ, chắc hẳn Vân Thanh Nhiễm đang thẹn thùng, “Không có gì phải thẹn thùng, chẳng lẽ chuyện này con còn có thể gạt Thần Nhi à?”

Ý tứ của Vương Phi rất rõ ràng, con đều là thê tử người ta rồi, còn muốn gạt chuyện nguyệt sự với trượng phu nhà mình à?

Quân Mặc Thần che miệng cười khê, ngay cả trong mắt cũng mang theo ý cười, có lẽ là nghiệm xem Vân Thanh Nhiễm diễn kịch, ở một bên vui vẻ đây!

Chuyện này đừng nói Vân Thanh Nhiễm không giấu hắn được, thê tử gia sợ là đã tính toán nhớ kỹ ngày đó rồi.

“Thưa nương, vừa tới trước đó vài ngày.” Vân Thanh Nhiễm đành phải thành thật khai báo, đồng thời ở trong lòng yên lặng vì chính mình than khóc một phen.

“Vây mấy ngày tới con và Thần Nhi vất vả nhiều một chút, lát nương dặn trù phòng thêm các món nhưng hươu ngưu tiên vào trong đồ ăn hàng ngày của các con, để các con bồi bổ thật tốt.” Vương Phi nghe vậy rất thân thiết nói.

“Khụ khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần rất không đúng dịp ho khan vài tiếng, nhưng thật ra thực hợp với tình hình.

Vân Thanh Nhiễm kỳ thật cũng muốn khụ vài tiếng, trong lòng nghĩ, cũng không biết thế tử gia nghe lọt không...

Kỳ vọng của mẫu phi trái lại rất tốt, có điều thân thể này của thế tử gia, cũng không biết có thể chịu được không.

Sau đó Vương Phi lại hỏi một vài vấn đề thân mật với Vân Thanh Nhiễm, khiến Vân Thanh Nhiễm tự nhận là da mặt coi như cũng có độ dày liên tục công phá, mà Quân Mặc Thần thì lại là bộ dạng nhàn nhả.

Một lát sau Trần Nam Vương Quân Vô Ý đến đây. Ông vừa tiến vào, Vương Phi đứng lên, đi đến bên cạnh ông, giúp ông cởi áo choàng màu lam trên người, “Hôm nay lâm triều có chuyện gì không, trở về hơi trễ.”

“Chỉ là sau đó cùng hoàng thượng thương thảo một ít việc vặt ở ngự thư phòng, không có đại sự.” Quân Vô Ý không đem chuyện đã xảy ra khi lâm triều hôm nay nói với vương phi của mình, ông cũng không phải muốn gạt Dạ Hồn, chỉ không muốn làm cho nàng lo lắng mà thôi.

“Nếu không có việc gì cũng sẽ không lâu như vậy, nếu chàng không muốn ta ngờ vực vô căn cứ chạy vào trong cung tự mình hỏi hoàng huynh, thì chàng thành thành thật thật nói cho ta biết!” Dạ Hồn cố ý nghiêm mặt, giả vờ nổi giận nói.

Quân Vô Ý không muốn để Dạ Hồn khó chịu, lại biết sự tình không giấu diếm được bọn họ, nên đem chuyện phát sinh lúc lâm triều hôm nay nói với ba người khác trong phòng, “Nữ thi trong lễ hoa đăng lễ ngày ấy, giống với kiểu chết của những người lúc trước, mọi người đều nhận định là Hồng Dược gây nên, ngày đó bốn vương từng báo cáo lên hoàng thượng, Hồng Dược đã rời khỏi kinh thành, quân thần liên danh dâng thư, lấy danh bốn vương khi quân, thỉnh cầu hoàng thượng nghiêm trị, hoàng thượng tuy có ý bảo vệ, lại không chống được quân thần thỉnh cầu, sự thật xảy ra trước mắt, hoàng thượng lệnh bốn vương trong vòng ba ngày tìm ra Hồng Dược.”

Nếu không thì phải dùng tội khi quân luận xử.

Hồng Dược này cũng đã chết rồi, còn đi nơi nào bắt Hồng Dược? Cho dù hiện tại Quân Vô Ý giao thi thể Hồng Dược ra, mọi người cũng sẽ không tin tưởng đó thật sự là Hồng Dược, chỉ coi Quân Vô Ý tùy tiện tìm một cỗ thi thể đến hồ lộng mọi người.

Quân Vô Ý đã quen không đổi sắc mặt, cho dù sắp có thể đối mặt với xử phạt, may ông cũng không nhăn chút nào, có lẽ là định thân nhiên nhận lấy trừng phạt hoàng thượng chuẩn bị cho ông.

Hơn nữa ông trời sinh không phải người nói nhiều, tính cách luôn lạnh lùng, cũng chỉ khi đối với vương phi của mình, ông mới có thể nhiều lời như vậy.

Kỳ thật Quân Vô Ý còn nói thiếu một ít, nếu như quân thần không được hoàng thượng nhắc nhở chắc là sẽ không liên danh nói muốn trị ông tội khi quân.

Quân Vô Ý là Trần Nam Vương, không phải người nào tùy tiện tiện tiện là có thể đắc tội được, Quân Vô Ý lại không tham dự đảng phái trong triều, vừa không cùng người quen thân, cũng không cùng người nào kết thù, ngay cả ba vương khác, đối với Quân Vô Ý vẫn duy trì trung lập cũng đều có ý nguyện muốn mượn sức hơn thêm đối địch.

Hoàng đế Dạ Hoàng Nghị chính là một trong đám người ngấp nghé bí mật trên người Hồng Dược, ông ta nghe nói trong kinh thành lại xảy ra chuyện như vậy, hy vọng nhất chính là Hồng Dược còn ở kinh thành, rồi lại không tiện trực tiếp chất vấn Quân Vô Ý, trước mắt Quân Vô Ý cùng binh quyền trên tay Quân Vô Ý đối với Dạ Hoàng Nghị mà nói vô cùng trọng yếu, cho nên lợi dụng quân thần tới dọa Quân Vô Ý, ông ta chỉ cần ngồi trên xe lăn giả bộ bất đắc dĩ mới ra quyết định như vậy là được.

Nghe vậy, Dạ Hồn không nói gì thêm, hoàng huynh của bà là hạng người gì, bà còn có thể không rõ ràng à?

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần, tư thái của hắn lộ vẻ có chút lười nhác, nếu nói là hắn không quan tâm, cảm giác hắn không giống người như vậy, nếu nói là hắn quan tâm, giờ phút này hắn ngay cả một lời cũng không nói.

Cả nhà phủ Trần Nam Vương, đều là quái nhân, ít nhất ở trong mắt thế nhân thì bọn họ là như vậy.

“Tiểu thư, người muốn làm gì?” Lục Trúc thấy Vân Thanh Nhiễm vừa về đến đã đổi nam trang, như vợ lẽ muốn đi ra ngoài, nên hỏi nàng.

“Ta muốn đi điều tra một việc.” Vân Thanh Nhiễm vừa đỡ trang sức trên đầu, vừa trả lời vấn đề của Lục Trúc.

Điều tra? Lục Trúc không rõ, tiểu thư nhà bọn họ cũng không phải bộ khoái, cần tra chuyện gì à?

Vân Thanh Nhiễm muốn ra khỏi cửa điều tra chính vị hung thủ liên tục sát hại nữ tử này, Vân Thanh Nhiễm đích xác không phải bộ khoái, cũng không phải chức cứu thế, không cần vì công tác tra án, càng thêm không phải vì cứu vớt những nữ tử có khả năng sẽ bị gia hại kia. Tra ra hung phạm, là vì trả lại trong sạch cho Hồng Dược, đến cùng thì Hồng Dược đối với nàng vẫn là có ân, là sự phụ của nàng, người cũng đã đi rồi, còn muốn bà đeo trên lưng tội danh như vậy? Vân Thanh Nhiễm tự nhận là không làm được việc không quan tâm.

Mặt khác đó là chuyện hôm nay, tra được hung phạm, thuận tiện cũng vì phụ vương tẩy đi tội danh khi quân, bất kể là vì một nguyên nhân nào, một chuyện này của Vân Thanh Nhiễm cũng vô cùng cần thiết.

Vân Thanh Nhiễm thay nam trang xong không mang theo Lục Trúc, một mình một người rời khỏi vương phủ, nàng nhớ rõ ngày ấy nàng bắt gặp hung thủ

kia, mặc dù không nhìn thấy mặt, đại khái nàng vẫn nhớ rõ thân hình nam nhân, nếu như gặp lại, nàng hẳn là có thể nhận ra nam nhân đó.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm rời khỏi vương phủ đã đi con đường mà ngày đó nàng ra khỏi thành, nàng nhớ rõ lúc nàng sắp đến cửa thành thì bắt gặp người nọ, người nọ từ phía tây tới, nơi đó chính là vị trí ngôi nhà của vị tiểu thư Đồng gia bị ngộ hại kia.

Mà thi thể của tiểu thư Đồng gia lại được phát hiện ở trong sông Cảnh Long, từ thượng du trôi xuống, cho nên hung thủ sau khi sát hại tiểu thư Đồng gia lại mang thi thể của tiểu thư Đồng gia vứt bỏ ở thượng du sông Cảnh Long, sông Cảnh Long vắt ngang qua kinh thành, vùng ven sông đều là cư dân, mỗi ngày trên sông có thuyền lui tới không ngừng, nếu liên tiếp mấy ngày đều không bị phát hiện, thì chỉ có thể là ném vào vùng núi Cảnh Long đầu nguồn của sông Cảnh Long.

Vân Thanh Nhiễm đại khái đem mấy địa điểm mô tả ở trong lòng, nếu hung thủ thật sự uống máu người chết như lời đồn đại, thì y nhất định sẽ mang người chết đến nhà của mình trước hoặc là cứ điểm khác của y, bằng không nhiều máu như vậy y uống một lần cũng không thể xong được, cũng không phải quý hút máu hay cương thi trong truyền thuyết, là người thì đều không uống được.

Cho nên... Vân Thanh Nhiễm quay qua phương hướng bên tay phải của mình nhìn sang, đang suy tư, bỗng có người vỗ bả vai Vân Thanh Nhiễm một cái.

Vân Thanh Nhiễm cúi đầu liếc mắt nhìn người nọ.

Đúng là cúi đầu nhìn, bởi vì thế từ gia ngồi trên xe lăn.

“Khụ khụ, ái phi... đang... nhìn cái gì vậy, đứng ở... trên, trên đường cái người đến người đi này... đã... rất lâu rồi.” Quân Mặc Thần chậm rãi nói, thanh âm có vẻ suy yếu.

Quân Mặc Thần không theo chân Vân Thanh Nhiễm ra đây, mà là ở trên trà lâu gần đó thấy được Vân Thanh Nhiễm, mới tới.

“Đêm hôm đó Hồng Dược mất, ta ở địa phương này gặp một người, ngày ấy trên lưng người đó là tiểu thư Đồng gia đã mất kia, nhưng lúc ấy người nọ hành động quá nhanh, ta không thể thấy rõ diện mạo của y.” Vân Thanh Nhiễm không giấu diếm Quân Mặc Thần chuyện mình đang làm, nàng cũng không phải đang làm chuyện gì không thể nhận người.

Quân Mặc Thần nghe vậy cau mày, hẳn vì Vân Thanh Nhiễm mà nhăn mày, người nọ thân hình nhanh, còn là kẻ giết người không chớp mắt, nàng lại vẫn dám đi điều tra về y? Nếu gặp phải nguy hiểm thì làm sao?

Quân Mặc Thần phát hiện Vân Thanh Nhiễm sinh ra đã đến khắc hấn, luôn làm cho hấn lo lắng, hấn lớn thế này còn chưa vì người nào vì chuyện gì mà lo lắng như vậy đâu, toàn bộ đều dùng ở trên người nàng, mà chính nàng lại một chút cũng không biết.

“Vậy ái phi... hiện giờ... đứng ở chỗ này muốn làm gì?”

“Y là từ bên này nghiêng người qua,” Vân Thanh Nhiễm chỉ vào bên tay trái của mình, cũng chính là phía tây, “Nơi đó là phương hướng nơi ở của Đồng gia, sau đó y đi về hướng đông bắc. Nếu như chỉ muốn giết người, thì giết ở Đồng gia là được rồi, có lẽ là vì máu của nàng, cho nên y rất có khả năng sẽ đem người mang về nhà của mình hoặc là trong một phòng nào đó thuộc về y.”

“Ý tứ của ái phi... nhà của y hẳn là ở ngay hướng đông bắc?”

“Nếu ta không đoán sai, y vứt thi thể tiểu thư Đồng gia trên núi Cảnh Long, cho nên hai ngày sau thi thể mới xuất hiện ở trong sông Cảnh Long. Liên hệ với mấy án tử lúc trước, nơi phát hiện thi thể đều ở phương vị kinh thành này, ta muốn đi tìm thử xem, mấy vùng trung tâm của địa phương này, có lẽ có thể thu nhỏ phạm vi một chút.”

Nếu khoanh một vòng tròn những nơi phát hiện thi thể, vậy trong vòng là nơi Vân Thanh Nhiễm hoài nghi đầu tiên.

Quân Mặc Thần nghe Vân Thanh Nhiễm phân tích, như có suy nghĩ gì, ánh mắt nhìn thẳng của hấn khiến Vân Thanh Nhiễm có chút khó chịu.

“Có vấn đề gì à?”

“Khụ khụ khụ... không có...” Quân Mặc Thần không nói bộ dáng phân tích của Vân Thanh Nhiễm làm cho người ta cảm thấy nàng không giống một nữ tử khuê phòng, huống hồ còn là một nữ tử diên rất nhiều năm, Quân Mặc Thần đối với Vân Thanh Nhiễm có rất nhiều nghi hoặc, tỷ như tại sao nàng lại võ công, hơn nữa công lực còn không yếu, ngày ấy lúc nàng vì hấn chữa thương mà sử dụng nội lực, tuy rằng không hùng hậu, lại hết sức tinh thuần. “Ái phi... có, có biết... phương, phương hướng, đó, là địa phương nào không?”

“Không biết.” Vân Thanh Nhiễm đối với kinh thành này không quen, có thể biết được vị trí Đồng gia, vị trí núi Cảnh Long vẫn là tự mình đi hỏi người đi đường.

“Phù Ký Bắc Vương.” Quân Mặc Thần nói, không biết là ngẫu nhiên hay là vì nguyên nhân gì khác, dựa theo vòng tròn như Vân Thanh Nhiễm nói, phù Ký Bắc Vương đúng là đứng mũi chịu sào, nơi phát hiện mấy người chết đó vừa vặn đều không cùng phương vị với vương phủ, “Còn có một việc... ái phi, chỉ sợ... không biết, Ký Bắc Vương gia ngập ngừng... bí mật trên người... Hồng Dược đã lâu...”

“Bí mật?” Bí mật trên người Hồng Dược? Chẳng lẽ là trường sanh bất lão? Hồng Dược cũng đã chết rồi, ai còn muốn mộng tưởng hảo huyền về trường sanh bất lão chứ?

“Hồng Dược, không già... là, là chuyện mọi người... khụ khụ... trên giang hồ đều biết, còn nghe đồn... Hồng Dược thông qua hút máu tươi... của nữ tử chưa xuất giá, khụ khụ... bảo trì dung nhan không già.”

“Cho nên, Ký Bắc Vương gia mới có thể vì truyền thuyết mà làm loại chuyện này à?” Vân Thanh Nhiễm tuy hỏi như vậy, nhưng nàng lại đem Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên gạt bỏ ra ngoài, thân hình của Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên khôi ngô dị thường, khổ người lớn như vậy, Vân Thanh Nhiễm sẽ khắc sâu trong trí nhớ, với nam tử đêm đó tuyệt đối không phải cùng một người, nhưng cũng không thể bài trừ chuyện này không có liên quan gì với phủ Ký Bắc Vương.

“Khụ khụ... bản thể từ... cũng không nói như vậy.” Quân Mặc Thần bộ dáng không biết.

“Phải hay không phải, đi xem một lần mới biết được.” Vân Thanh Nhiễm nhếch môi cười.

“Khụ khụ... ái phi... muốn nhìn, khụ khụ, không thành vấn đề, nhưng mà, khụ khụ khụ nhớ rõ để bản, bản thể từ cùng đi... với nàng.”

“Người đi theo giúp ta á, người có thể chiếu cố tốt bản thân không?” Vân Thanh Nhiễm nhìn Quân Mặc Thần, thể cốt này của hắc quả thực là không chịu nổi sức ép đâu.

Quân Mặc Thần bị Vân Thanh Nhiễm xem như tiểu bạch hoa, không trách Vân Thanh Nhiễm không thể nhìn rõ, thân mình này của thể tử gia thật sự vô cùng bệnh, nhưng sinh bệnh cũng không mâu thuẫn với một thân tu vi cực cao, mặc dù phản ứng đầu tiên của phần lớn mọi người đều sẽ không cho rằng như vậy.

“Khụ khụ... ái phi không cần lo lắng...” Quân Mặc Thần không lo lắng cho mình, mà lo lắng cho Vân Thanh Nhiễm, hắc cũng không biết mình vì sao lo lắng cho Vân Thanh Nhiễm, sợ nàng gặp phải người khác hay là sợ nàng bị người khi dễ? Dù sao Quân Mặc Thần chính là lo lắng, cho dù không xung đột với người khác, thì cũng không an toàn... Quân Mặc Thần cảm giác mình sớm muộn gì cũng sẽ vì nữ nhân này mà điên mất.

Quân Mặc Thần lúc này dẫn Vân Thanh Nhiễm đi phủ Ký Bắc Vương, cái gì cũng không chuẩn bị.

Tới cửa vương phủ, thủ vệ vừa nhìn là Quân Mặc Thần, nên vội vàng đi thông báo.

Ký Bắc Vương hiện giờ không ở quý phủ, là thể tử phủ Ký Bắc Vương ra cửa đón Quân Mặc Thần. Hắc là trưởng tử của Hách Vu Thiên, Hách Hữu Hằng.

Lần đầu nhìn thấy hắc, Vân Thanh Nhiễm đã nhận định, người này nhất định là Ký Bắc Vương gia sinh ra!

Bộ dáng này, rõ ràng từ cùng một khuôn mẫu khắc ra! Thân thể như gấu đen, tuyệt đối là cùng loại với Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên!

Bộ dạng Hách Hữu Hằng rất giống Hách Vu Thiên, lại là trưởng tử của Ký Bắc Vương, do Vương phi sinh ra, cho nên là thể tử của phủ Ký Bắc Vương không hề nghi ngờ, cũng là nhi tử mà Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên thương yêu nhất.

“Ngày hôm nay thổi gió gì, lại đem Quân huynh ngài thổi tới đây?” Hách Hữu Hằng ra đón, thái độ của hắc đối với Quân Mặc Thần rất khách khí, tuy rằng hai người trên thân phận là ngang nhau, nhưng Hách Hữu Hằng biết rõ tâm tư cha mình, cho nên đối với người của phủ Trấn Nam Vương, thái độ của hắc càng thân mật nhiệt tình.

Người này vừa nhìn cũng biết là người xử sự khôn khéo, trường tụ thiện vũ*.

(*: giống câu mạnh vì gạo, bạo vì tiền bên mình)

“Khụ khụ... mới vừa rồi bản thể từ đi ngang qua cửa vương phủ, khụ khụ... Chứng kiến trong tường có mấy đóa hoa tươi nở rất đẹp, khụ khụ khụ muốn đi vào trong vương phủ ngắm nhìn một phen.”

Muốn vào phủ Ký Bắc Vương? Rất đơn giản, Quân Mặc Thần tự mình đến nhà báỉ phỏng một cái là được rồi, ngay cả lý do cũng không cần phải tìm. À không, thể tử gia nói, lúc hắc đi ngang qua vương phủ, thấy ở trong tường nở ra mấy đóa hoa tươi rất đẹp, nên mang theo “Vân huynh” của hắc tiến vào ngắm hoa.

Thì ra phủ Ký Bắc Vương đều thành hậu hoa viên của thể tử gia nhà hắc à?

Hách Hữu Hằng nghe lý do mà Quân Mặc Thần nói, ngây cả người, xấu hổ một lúc mới nói, “Nếu Quân huynh thích, thì muốn xem bao lâu cũng không có vấn đề, chỉ là không biết Quân huynh nhìn thấy hoa gì, hoặc là Quân huynh nói cho ta biết đã nhìn qua ở chỗ nào, ta sẽ tìm chỗ hoa nở cho Quân huynh.”

“Khụ khụ... là hoa Ngọc lan, nhưng mà khụ khụ... không nhớ rõ phương vị...” Quân Mặc Thần suy tư một chút chậm rãi nói.

Hoa Ngọc lan?

Hoa này đúng là nở ra vào mùa này, lại không phải là hoa gì hiếm lạ, trong vương phủ rất nhiều đình viện đều gieo trồng, ai biết là Ngọc lan ở trong cái góc nào khiến vị thể tử gia bệnh tật này nhìn trúng chứ?

Hách Hữu Hằng cân nhắc trong lòng một hồi, Quân Mặc Thần chẳng qua là muốn xem hoa mà thôi, cứ để cho hắn ngắm toàn bộ hoa trong vương phủ này một lần thì có gì đáng ngại? Nếu không biết rốt cuộc là hoa Ngọc lan ở nơi nào khiến hắn nhìn trúng, vậy mỗi nơi đều dẫn hắn đi xem, mặc kệ có thể tìm được hoa Ngọc lan mà hắn nói hay không, dẫn hắn đi dạo một vòng để cho hắn hài lòng là được, nếu không đáp ứng, lỡ hắn lại muốn ở trong phủ Ký Bắc Vương bọn họ vừa khóc vừa náo, thì phiền toái.

“Quân huynh đừng gấp, không bằng để ta mang Quân huynh đi dạo một vòng trong phủ Ký Bắc Vương, trong vương phủ có rất nhiều địa phương đều trồng loại Ngọc lan, hiện giờ cũng đúng lúc hoa nở.” Hách Hữu Hằng đề nghị nói.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần suy tư một hồi, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm, “Vân huynh... Huynh cảm thấy thế nào?” Vân Thanh Nhiễm mặc nam trang, Quân Mặc Thần phối hợp gọi nàng một tiếng “Vân huynh”.

Còn cảm thấy cái gì nữa chứ? Hách Hữu Hằng dẫn đi thưởng hoa trong vương phủ một lần, cũng ý tứ Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần có thể đi theo điều tra rất nhiều nơi trong vương phủ một lần.

Vân Thanh Nhiễm cho Quân Mặc Thần một ánh mắt tán dương.

Quân Mặc Thần cười yếu ớt một tiếng, sau đó lại nói với Hách Hữu Hằng: “Khụ khụ... Vậy làm phiền Hách huynh rồi.”

“Quân huynh không cần phải khách khí, đúng lúc ta cũng đang rảnh rỗi, khó có cơ hội này bởi Quân huynh và vị tiểu huynh đệ đây cùng nhau thưởng hoa, đúng là chuyện vui lớn trong nhân sinh.” Hách Hữu Hằng rất khách khí nói, “Quân huynh, Vân huynh, mời đi theo ta.”

Hách Hữu Hằng thân thành chủ nhân mời Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm một đường tiến vào vương phủ ngắm hoa.

Phủ Ký Bắc Vương quả nhiên rất lớn, đình viện lớn lớn nhỏ nhỏ cũng gần năm mươi tòa, đây còn chưa bao gồm tiểu trạch bên cạnh vương phủ, ở trong đó cũng là người của Hách gia, chẳng qua là chi thứ, chuyển ra khỏi đại trạch của vương phủ mà thôi, nghiêm khắc mà tính cũng coi như là một phần của vương phủ.

Hách Hữu Hằng người này làm chủ nhân vô cùng xứng chức, vào một sân thấy hoa hoa cỏ cỏ đều giới thiệu cho Quân Mặc Thần một phen, giới thiệu trọng điểm là hoa Ngọc lan, bởi vì Quân Mặc Thần chính vì hoa này mà chạy tới, kỳ thật Quân Mặc Thần đối với hoa Ngọc lan không có một chút cảm tình đặc biệt nào, nhắc tới hoa Ngọc lan, chỉ đơn thuần vì giờ đang là mùa Ngọc lan nở rộ.

Vân Thanh Nhiễm ở phía sau Quân Mặc Thần giúp hắn đẩy xe lăn, đồng thời quan sát bốn phía xem có nam nhân nào thân hình gần giống với nam tử nàng nhìn thấy ngày ấy không.

Bởi vì đình viện thật sự tương đối nhiều, đi một canh giờ trong sân này cũng còn chưa dạo xong, Vân Thanh Nhiễm cũng không phát hiện được gì.

Đúng lúc đó, Hách Hữu Hằng dừng lại cước bộ, “Thế tử gia, đình viện này chúng ta sẽ không đi vào.”

“Khụ khụ khụ... vì sao?” Quân Mặc Thần nheo mắt lại.

“Nơi này là chỗ ở của đệ đệ ta, nhưng hai năm trước đệ ấy sinh bệnh, rất không thích người lạ tới gần nơi này.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Kẻ xương người họa

Edit: Diệp Y Giai

“Khụ khụ... không biết... Hữu Phong huynh đệ mắc bệnh gì?” Quân Mặc Thần chậm rãi hỏi một câu.

Thứ tử Hách Hữu Phong của Ký Bắc Vương, là nhi tử thứ hai do Ký Bắc Vương phi sinh, so với đại ca Hách Hữu Hằng của hắn, Hách Hữu Phong thì tương đối giống mẫu thân mình, huynh đệ hai người nhìn từ bên ngoài mà nói ngược lại một chút cũng không giống.

“Việc này...” Bị hỏi chuyện này, Hách Hữu Hằng có chút khó khăn mở miệng, “Ai... kỳ thật cũng không phải là bệnh gì, chỉ là có một ngày đệ ấy bị kinh hách, sau đó cũng không dám ra cửa phòng, cả ngày nhốt mình một người ở trong phòng, không chịu gặp người ngoài, ngay cả cửa sổ cũng không cho người ta mở, trong phòng tối đen, lúc mới bắt đầu ta cũng đi qua thăm đệ ấy mấy lần, nhưng vừa vào cửa đệ ấy đã trở nên rất nóng nảy, càng không ngừng ném đồ vật về phía ta, sau này ta cũng rất ít đến đây.”

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy, trong lòng không khỏi cảm thán một câu, cử chỉ này thật sự rất khả nghi, nếu hung thủ là người này, ngược lại có vài phần giống với quý huyết nàng từng nghe nói ở xã hội hiện đại.

“Vậy thỉnh cầu thế tử mang bọn ta đi dạo ở trong đình viện là được rồi, chúng ta không vào phòng của hân, ta nghĩ hân hân sẽ không để ý.” Vân Thanh Nhiễm nói, không phải nói Hách Hữu Phong không ra cửa phòng à? Vậy bọn họ ở trong sân hân cũng không thấy được không phải ư?

Đình viện của Ký Bắc Vương đều rất lớn, nếu không đi vào bên trong, đối Vân Thanh Nhiễm mà nói muốn nhìn thấy tình huống trong phòng Hách Hữu Phong thì không làm được, quá xa, cho dù miễn cưỡng có thể nhìn đến, cũng sẽ bởi vì hao phí quá nhiều tinh lực khiến cho thân thể của nàng không chịu được.

Hách Hữu Hằng nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng thỉnh cầu của Vân Thanh Nhiễm, “Được rồi, Quân huynh Vân huynh đi theo ta, có điều mong hai vị đừng phát ra tiếng động quá lớn, đệ đệ của ta hiện giờ tính tình quá mức nóng nảy, ta sợ đệ ấy vừa nghe thấy có tiếng động sẽ phát hỏa.” Hách Hữu Hằng trái lại rất quan tâm người đệ đệ này của hân, chỉ là đối phương không chào đón hân.

Vân Thanh Nhiễm cúi đầu ở bên tai Quân Mặc Thần nói nhỏ hai câu, sau đó chỉ thấy Quân Mặc Thần gật gật đầu, tuy không biết Vân Thanh Nhiễm vì sao phải yêu cầu đến gần chỗ ở của Hách Hữu Phong, Quân Mặc Thần vẫn gật đầu đáp ứng.

Trong đình viện thật sự có rất nhiều hoa Ngọc lan, chẳng qua chúng đều dựa sát vách tường, sau khi Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm tiến vào không phải hướng tới chỗ hoa Ngọc lan ngắm nhìn mà là đi vòng quanh gian phòng kia, gian lầu các lớn nhất ở chính giữa hân chính là chỗ ở của Hách Hữu Phong.

“Thế tử gia, hoa đều ở bên này.” Hách Hữu Hằng thấy Quân Mặc Thần lại đang mò mẫm đi dạo ở bên cạnh lầu các, nhin không được nhắc nhở.

“Khụ khụ... bản thế tử không muốn ánh mặt trời chiếu đến, khụ khụ, đi vòng qua lầu các có thể tránh được ánh mặt trời...” Quân Mặc Thần không nhanh không chậm hồi đáp.

Hách Hữu Hằng nghe được lý do này của Quân Mặc Thần có chút tức cười, người nói người cũng đã phơi thời gian dài như vậy rồi, đột nhiên nói không muốn phơi nữa là sao đây?

Nếu nói Hách Hữu Hằng đối với chuyến viếng thăm ngày hôm nay của Quân Mặc Thần không hề đề phòng là việc không có khả năng, Hách Hữu Hằng cũng không phải thiện nam tín nữ gì, không có khả năng không hề đề phòng đối với người khác, tùy tiện người khác nói cái gì hân đều tin.

Chỉ là một người sắp chết thì có thể gây ra sức ép gì được? Hách Hữu Hằng không nghĩ ra, nếu nói thực sự có cái gì, chỉ sợ cũng là tính khí thích náo của vị thế tử gia sắp chết này, không có việc gì lại đi gây sức ép? Người sinh bệnh vốn đã có tính tình cổ quái rồi, đệ đệ của hân không phải là ví dụ rất tốt à?

Hách Hữu Hằng cũng tùy Quân Mặc Thần, dù sao cũng chỉ là tiểu tính tình muốn náo mà thôi.

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy trầm nghĩ, cho nên nói những lời do thế tử gia nói ra, không thể tin hoàn toàn, bằng không sẽ bị tức chết, muốn tin cũng chỉ có thể tin một nửa, một nửa khác vẫn không nên tin thì tốt hơn, bằng không chính là tìm khổ chịu cho mình.

Lực chú ý của Vân Thanh Nhiễm chuyển dời lên trên lầu các, xa xa nhìn sang, lầu các kia lộ vẻ có chút âm trầm, bởi vì mấy cánh cửa sổ đều dùng tấm ván gỗ đóng đinh lại, một tòa lầu các to như vậy lại không có nha hoàn sai vặt hầu hạ.

Chờ đến gần, Vân Thanh Nhiễm hướng lên trên lầu nhìn qua, ở trong đó...

Bởi vì có chút xa, Vân Thanh Nhiễm nhìn rất cố hết sức, nhưng nàng vẫn thấy được, trong lầu các có hai nam nhân, không phải một người! Xem dáng người hân là hai nam nhân... thân hình hai nam nhân không sai biệt nhiều, đều là hình thể gầy cao.

“Vân huynh, huynh làm sao vậy?” Quân Mặc Thần thấy sắc mặt Vân Thanh Nhiễm có điểm không đúng, sắc mặt bỗng khó coi rất nhiều.

“Không có việc gì.” Vân Thanh Nhiễm biết mình chẳng qua là nhìn về nơi quá xa hao phí rất nhiều tinh lực cho nên sắc mặt có chút khó coi, mặc dù đã tận lực đến gần rồi, nhưng khoảng cách này đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói vẫn tương đối cố hết sức.

“Vân huynh, nếu huynh không thoải mái, có thể đến sương phòng phía đông nghỉ ngơi một chút.” Hách Hữu Hằng khách khí nói, Vân huynh đệ này nếu là bằng hữu của Quân Mặc Thần, tự nhiên là không thể lãnh đạm.

“Không cần, đa tạ thế tử.” Vân Thanh Nhiễm cự tuyệt đề nghị của Hách Hữu Hằng, “Đúng rồi thế tử, trên lầu các này hiện giờ trừ bỏ đệ đệ của người ra còn có người khác không?”

“Không có, cũng chỉ có một mình xá đệ mà thôi.” Đối với việc này Hách Hữu Hằng cũng rất bất đắc dĩ, đệ đệ của mình từ lúc bị kinh hách đến giờ, không muốn tiếp xúc với người khác, ngay cả người hầu hạ cũng không muốn, trong sân viện này mặc dù có không ít hạ nhân, nhưng đều dựa theo ý nguyện của hân ai cũng không được tới gần lầu các, trừ bỏ mỗi ngày đều đưa đồ ăn vào trong lầu các ra, sẽ không có ai tới gần lầu các nữa.

Như vậy, một người nam nhân khác mà Vân Thanh Nhiễm nhìn qua trong lầu các là ai?

Đáp án rất nhanh sẽ thấy rõ ràng.

“Thế tử gia,” Tiếng gọi thế tử gia này của Vân Thanh Nhiễm không phải là Quân Mặc Thần mà là Hách Hữu Hằng, “Nếu ta nói ta có biện pháp chữa khỏi bệnh cho đệ đệ của người, người nguyện ý để cho ta thử một lần không?”

Hắn ta nói có biện pháp có thể chữa khỏi bệnh cho đệ đệ của hắn?

Hách Hữu Hằng chợt nghe Vân Thanh Nhiễm nói như vậy, ôm thái độ hoài nghi đối với độ tin cậy của lời này.

“Khụ khụ khụ... Hữu Hằng huynh đừng kỳ quái, khụ khụ... vị Vân huynh này là thần y mà phụ vương của bản thể tử... khụ khụ, đặc biệt tìm đến cho bản thể tử... Dưới sự chiếu cố của hắn, khụ khụ, bản thể tử cảm giác thân thể đã khá nhiều... Nếu hắn đã nói như vậy, có lẽ... khụ khụ đã có mười phần nắm chắc...”

Hỏi quần có thể có bao nhiêu sâu, cũng giống như một đám thái giám dạo thanh lâu.

Vân Thanh Nhiễm cứ như vậy bị Quân Mặc Thần nói thành “thần y”, thối phồng có chút quá mức rồi, hắn giúp nàng nói chuyện, nàng cảm tạ trong đáy lòng, nhưng thế tử gia à, phiên ngoại đừng nói quá lên như vậy được không, ta áp lực rất lớn đó!

“Thật vậy chẳng?” Hách Hữu Hằng vừa nghe, nhất thời trong ánh mắt nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm đã nhiều thêm mấy phần tôn kính, có trời mới biết Vân Thanh Nhiễm không hy vọng nhận phải loại ánh mắt này cỡ nào.

Hách Hữu Hằng đối với đệ đệ của mình vẫn rất quan tâm, hắn và đệ đệ đều do Vương Phi sinh, tuổi tác chênh lệch cũng không lớn, ở trong vương phủ xem như người thân nhất, “Nhưng mà...” Hách Hữu Hằng lại nghĩ tới tình hình nóng nảy hiện giờ của đệ đệ mình, sợ là vị Vân huynh này còn chưa kịp chẩn trị đã bị đệ đệ của hắn găm ra rồi, “Chỉ là đệ đệ của ta, với tình huống hiện giờ, sợ là không quá nguyện ý để người ta chẩn trị cho nó.”

“Nếu Hữu Hằng huynh tin được lời tại hạ nói, mặc kệ chúng ta vào cửa sẽ làm lệnh đệ bất mãn bao nhiêu, chúng ta cứ tiến vào là được, ta tự có biện pháp để cho hắn thoát khỏi bóng ma sau khi bị kinh hách kia.”

Vân Thanh Nhiễm mang nụ cười tự tin trên mặt, khiến Hách Hữu Hằng thêm mấy phần tín nhiệm, cũng phải, đệ đệ của hắn cũng không thể cứ ở trong lầu các cả đời như vậy được?

Đau dài không bằng đau ngắn, thay vì để cho đệ đệ cứ giam giữ cả đời mình như vậy, chẳng thà khiến nó chán ghét một lần, chữa trị tốt bệnh của nó đi.

“Được, vậy ta nghe Vân huynh đệ, muốn ta làm gì, cứ việc phân phó là được!” Hách Hữu Hằng hạ quyết tâm, quyết định nghe theo Vân Thanh Nhiễm an bài.

“Không cần, người chỉ cần cùng theo ta đi vào là được rồi.” Vân Thanh Nhiễm tính toán muốn bắt “quý”, nhưng đồng thời cũng cần một nhân chứng, chỉ có người của phủ Trấn Nam Vương bọn họ nói người nọ là hung thủ cũng không được, cần có người khác cũng đứng ra nói, mà Hách Hữu Hằng của phủ Ký Bắc Vương là một lựa chọn không tồi.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, về phần Quân Mặc Thần, nếu không thì để hắn ở bên dưới đi?

“Quân huynh, ta và Hữu Hằng huynh có việc phải lên lầu các, người ở dưới chờ chúng ta được không?” Vân Thanh Nhiễm có thương có lượng hỏi Quân Mặc Thần.

“Không được.” Quân Mặc Thần không hề nghĩ ngợi mà cự tuyệt.

“Vì sao?” Thế tử gia, nếu không ngại suy nghĩ kỹ lại đi, ta lên lầu các kia là có việc, nếu xảy ra chuyện, sợ tổn thương tới người thôi!

“Khụ khụ... bởi vì...” Bởi vì lo lắng cho nàng, Quân Mặc Thần không thể nói lời này ra miệng, chỉ che mặt khẽ ho khan vài tiếng, “Thứ lý do này... khụ khụ... ta cần à?”

Mặc kệ có hay không có lý do, thế tử gia muốn cùng theo là việc đã định rồi, đừng hòng bỏ thế tử gia lại!

Vân Thanh Nhiễm nhìn Quân Mặc Thần ba giây đồng hồ, một giây, hai giây, ba giây, đáng chết, hắn nghiêm túc đấy à!

“Được rồi, vậy người ở một bên nhìn, hoặc là đứng xa một chút, nếu gặp nguy hiểm thì phải học cách bảo vệ tốt bản thân, có thể chứ?” Vân Thanh Nhiễm giống như dặn dò tiểu hài tử mà căn dặn Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ... hi vọng bản thân Vân huynh cũng khụ khụ làm được.”

Hai người nói xong, liền cùng Hách Hữu Hằng tiến lên lầu các, chờ Vân Thanh Nhiễm đi theo Hách Hữu Hằng tới cửa phòng, khoảng cách đủ gần, tình huống bên trong Vân Thanh Nhiễm cũng nhìn càng thêm rõ ràng.

Bên trong có hai nam nhân, một nam nhân nằm ở trên giường, mà một người nam nhân khác, hiện giờ đang ngồi ở bên giường, cầm bát trong tay, đang uống cái gì đó.

“Hữu Phong, đệ có ở bên trong không? Là ca ca, ca ca muốn vào thăm đệ một chút.” Hách Hữu Hằng gõ cửa phòng.

Sau khi lặng im vài giây chợt nghe bên trong truyền tới thanh âm vô cùng tức giận.

“Cút! Ta không muốn gặp lại người, người cút đi! Không phải nói không cho phép đến phòng của ta sao? Nhanh cút đi cho ta!”

Hách Hữu Hằng nghe vậy vẻ mặt bất đắc dĩ, sau đó quay đầu lại nhìn thoáng qua Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu với hắn, ý bảo hắn mạnh mẽ phá cửa mà vào.

Hách Hữu Hằng nghĩ nghĩ, cũng bất chấp người ở bên trong chán ghét mình đến gần cỡ nào, dựa vào sức mạnh của mình, hung hăng đập cửa một cước.

Hách Hữu Hằng đột nhiên xuất hiện động tác là ngoài ý liệu của người ở trong phòng, lúc trước Hách Hữu Hằng cũng từng tới vài lần, đây vẫn là lần đầu tiên Hách Hữu Hằng không để ý đến ý nguyện của đệ đệ hắn mà mạnh mẽ phá cửa tiến vào.

Hách Hữu Hằng vọt vào phòng, Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần cũng theo sát phía sau, trong phòng quả nhiên như Hách Hữu Hằng nói hết sức âm u, cửa sổ đều bị đóng đinh chặt chẽ, nếu cửa không bị mở ra, nơi này sợ là không có một tia ánh sáng.

Nurong theo ánh sáng truyền vào, Hách Hữu Hằng đi tới phòng trong, cửa ở gian ngoài mở ra nên sáng sủa một chút, nhưng bên trong vẫn một mảnh tối đen như trước, nhất là vị trí chỗ giường, đèn tuyến, cái gì cũng không thấy rõ, Hách Hữu Hằng thấy vậy có một loại cảm giác âm trầm khó hiểu.

“Lỗi tại người bị điếc à? Ta bảo người lẫn người không nghe thấy sao!” Người trong phòng càng tức giận quát, đồng thời ném thứ gì đó giống bình hoa về hướng Hách Hữu Hằng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Động vào nang một chút cũng không được

Edit: Diệp Y Giai

Lúc Vân Thanh Nhiễm đi vào trong phòng nhìn khác với khi Hách Hữu Hằng nhìn, Hách Hữu Hằng nhìn thấy là một mảnh tối đen, nhưng Vân Thanh Nhiễm không phải. Vân Thanh Nhiễm thấy rõ ràng nam nhân nằm ở trên giường kia.

Trên khuôn mặt nam nhân tràn đầy thống khổ, thân thể cũng hiện ra bệnh trạng, đây không phải bộ dáng mà một người bình thường nên có, không có một người bình thường nào sẽ có màu da cùng thân thể như vậy, thân thể hắn khung xương không nhỏ, nhưng người rõ ràng hơi gầy, trên gương mặt thịt giống như bị dao gọt sạch vậy, hốc mắt trũng xuống, một bộ dạng hàng năm không ngủ.

Đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói trạng huống như vậy cũng không phải xa lạ, bởi vì chính nàng khi mới vừa tỉnh lại do chịu đói thời gian dài, thân thể cũng như thế, có điều nếu so với người nam nhân này còn đỡ hơn, bởi vì nam nhân này trừ việc không được ăn uống đầy đủ ra tựa hồ còn bị người khác ngược đãi, nhìn thấy hắn, trong đầu Vân Thanh Nhiễm thoáng hiện từ “Không thành hình người”, nói khó nghe chút, người này làm cho người ta cảm giác giống như mới từ trong quan tài chui ra, còn là loại đã được chôn một thời gian rồi.

Người nam nhân này không thể nào là nam nhân võ nghệ cao cường khiêng tiểu thư Đồng gia mà đêm hôm đó Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy, bộ dạng này của hắn, đừng nói khiêng một nữ nhân đi lại thoải mái, cho dù để chính hắn đi từ trên giường xuống cũng thành vấn đề. Xem hắn ném đồ về hướng Hách Hữu Hằng, căn bản không có lực đạo gì thì biết.

Hách Hữu Hằng đối giọng nói của nam nhân không có hoài nghi, điều này chứng minh người nam nhân này là đệ đệ Hách Hữu Phong của hắn.

Như vậy xem ra, người nam nhân khác ẩn giấu ở trong phòng cho dù không phải tên nam nhân nàng nhìn thấy ngày đó, thì cũng không phải là loại người tốt lành gì.

Màn trên giường buông xuống, một người nam nhân khác hiện giờ cũng ở trên giường, giấu kín ở phía sau màn.

So với Hách Hữu Phong, người nam nhân đó hiển nhiên càng thêm đáng sợ hơn, ngay cả Vân Thanh Nhiễm cũng có chút bội phục năng lực chịu đựng của mình, quả nhiên lúc trước chịu huấn luyện không hề vô ích, bằng không hiện tại nàng khẳng định chạy ra ngoài non một phen trước rồi mới trở về.

Ngửa mặt lên trời thét dài dựng thẳng ngón giữa, Vân Thanh Nhiễm cảm giác nàng hôm nay giữa ban ngày ban mặt đã đụng phải yêu ma quỷ quái, một phòng hai nam nhân này, không ai là giống người, khó trách phải khiến cho phòng thành tối đen, bằng không bọn hắn nhìn nhau xong, vậy mỗi ngày lại càng tổn thương ánh mắt?

Hách Hữu Hằng tránh thoát đồ vật bị ném về hướng mình, hắn hôm nay hạ quyết tâm phải kéo đệ đệ mình từ trong phòng ra ngoài.

“Hữu Phong, đại ca không thể tiếp tục đệ đệ như vậy được, mặc kệ đệ đệ hôm nay có nguyện ý hay không, đại ca đều phải mang đệ ra khỏi phòng này!” Hách Hữu Hằng người chẳng ra gì, nhưng đối với đệ đệ của mình vẫn rất không tệ.

“Đại ca không cần! Không cần!” Thanh âm của Hách Hữu Phong rất cấp bách.

Đã không còn kịp rồi, Hách Hữu Hằng đã đi vào phòng trong tối đen, dựa theo cảm giác đi tới bên cạnh giường, vừa muốn đưa tay ra bắt lấy Hách Hữu Phong trên giường, thì một luồng sát khí phả vào mặt mà đến.

Hách Hữu Hằng kinh hãi cảm thấy không đứng, nhưng đã không còn kịp, một người trốn từ nơi bí mật gần đó đã nhảy ra ngoài, Hách Hữu Hằng còn chưa kịp phản ứng lại thì cổ đã bị tên nam nhân khác trốn ở trên giường bóp chặt.

Hách Hữu Hằng bị ép lui về phía sau, bản năng muốn thoát đi, hần lui về sau một chút, tối nơi có ít ánh sáng, nương theo tia sáng mỏng manh hần thấy được khuôn mặt nam nhân đang bóp chặt cổ mình.

Khuôn mặt nam nhân thực khủng bố, khắp mặt đều là vết sẹo màu đen giống như râu quai nón, không nhìn kỹ còn tưởng là vô số con sâu dài nhỏ màu đen đang bò trên mặt y, từng vết đều hiện lộ trước mặt, cũng không biết đó là vết sẹo hay là quái bệnh khác, dù sao đây tuyệt đối không phải là khuôn mặt làm cho người ta nhìn thấy có thể ngon miệng. Đi ra cửa, cam đoan xe thấy xe chạy, người gặp người trốn, hoa thấy hoa tàn, tiểu hải tử thấy thì khóc, mèo chó thấy thì cắn.

“A ——” Hách Hữu Hằng kinh hách quá độ, bất chợt ngất đi.

Không nghĩ tới đầu hần lớn như vậy, lá gan lại chỉ có một chút như thế, trực tiếp bị khuôn mặt này dọa cho bất tỉnh.

“Ca...” Nam nhân trên giường thấy Hách Hữu Hằng đã bất tỉnh, muốn xuống dưới, vì thế thân thể gầy yếu từ trên giường lăn xuống, thể lực Hách Hữu Phong chống đỡ hết nổi chỉ có thể bò tới gần Hách Hữu Hằng. Xem ra nam nhân bị giầy vò đến không thành hình người này thật sự là Hách Hữu Phong.

Như vậy còn nam nhân mặt quỷ đây?

Nam nhân mặt quỷ buông lỏng tay bóp cổ Hách Hữu Hằng ra, hiện tại y không vội muốn mạng của Hách Hữu Hằng, bởi vì trong gian phòng đó còn có hai người khác —— Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm.

Phản ứng của hai người kia đều bình tĩnh đến khó tin, Vân Thanh Nhiễm mặc dù có bị khuôn mặt quỷ của nam nhân kích thích, nhưng nàng đã sớm thấy được, cũng có chuẩn bị tâm lý, lúc này y nhảy ra, nếu Vân Thanh Nhiễm còn cực kỳ hoảng sợ, vậy nhất định là nàng đang biểu diễn.

Nhưng mà... Thế tử gia à, vì sao ngươi cũng bình tĩnh như vậy hả?

Kỳ thật lúc nhìn thấy nam nhân mặt quỷ Vân Thanh Nhiễm có một thoáng lo lắng thay Quân Mặc Thần, không biết thân thể này của thế tử gia có chịu được bị dọa không, có thể sau khi bị hoảng sợ lại phát bệnh không? Vân Thanh Nhiễm không hiểu y được, không biết phương diện này có thể có liên hệ gì hay không.

Có điều hiện tại xem ra lo lắng của nàng là dư thừa, thế tử gia dường như còn bình tĩnh hơn so với nàng.

Thấy nam nhân mặt quỷ tới gần, Vân Thanh Nhiễm không chút do dự đứng ở trước người Quân Mặc Thần, đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói, việc này không có gì quá kỳ quái, nàng tuy không thể gọi là khỏe khỏe mạnh mạnh, nhưng so với bộ dạng yếu bệnh này của thế tử gia thì thân mình vẫn tốt hơn rất nhiều rồi?

Thế nhưng, hành động của Vân Thanh Nhiễm rơi vào trong mắt Quân Mặc Thần, cũng khiến trong mắt hần nhiều thêm mấy phần vui sướng, không phải ai cũng có thể vào lúc đối mặt nguy hiểm còn không chút do dự đứng ở trước mặt hần bảo hộ hần, mặc dù là phu thê danh xứng với thực, cũng không hề thiếu tai vạ đến nơi đều tự bay. Mặc kệ nàng là vì lý do gì lựa chọn đứng ở trước mặt hần, muốn vì hần ngăn trở nguy hiểm, phản âm áp này hần thật sự vẫn cảm nhận được.

“Các ngươi là ai?” Nam nhân mặt quỷ cũng không vội vã ra tay, y nhận biết Hách Hữu Hằng, lại không biết Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, y nhất định phải phán đoán thân phận của đối phương, y muốn bảo đảm chắc chắn an toàn của bản thân. Y ẩn giấu ở phủ Ký Bắc Vương rất tốt, y còn định tiếp tục ở lại.

Nam nhân mặt quỷ không chỉ có một khuôn mặt dữ tợn, tiếng nói cũng vô cùng khàn khàn, thanh âm thấp trầm thấp, bộ dạng phát âm dường như cũng rất khó khăn.

“Như vậy còn ngươi, ngươi là ai, trốn ở phủ Ký Bắc Vương, bắt cóc công tử gia của phủ Ký Bắc Vương, còn cướp giật nữ tử chưa xuất gia, sát hại các nàng đoạt máu của các nàng.”

Vân Thanh Nhiễm có chín phần nắm chắc tên nam nhân này chính là nam nhân mà nàng nhìn thấy đêm đó, hiện giờ nam nhân đứng ở trước mặt nàng, thân cao cùng hình thể đều tương tự với ngày ấy, hơn nữa dung mạo đặc thù của người nam nhân này... Không phải Vân Thanh Nhiễm khinh thường người có dung mạo thiếu sót, nhưng cảm giác mà tên nam nhân này cho nàng đã không chỉ đơn thuần là bề ngoài dữ tợn, cả người y đều lộ ra một cỗ lệ khí, kẻ sát nhân bình thường cũng không có lệ khí nặng như y.

Nàng đều nói trúng rồi! “Ngươi rốt cuộc là ai?” Mặt quỷ lại hỏi một lần nữa, thiếu niên có vóc dáng nhỏ này tựa hồ là truy xét y, việc này cũng không phải tùy tiện người nào là có thể làm được.

Nam nhân mặt quỷ nghe Vân Thanh Nhiễm nói xong, gân xanh trên cổ càng thêm rõ ràng, Vân Thanh Nhiễm bởi vậy phán đoán y đang chuẩn bị để giết người diệt khẩu.

Vì sao lực chú ý của Vân Thanh Nhiễm sẽ đặt ở trên cổ nam nhân? Đơn giản là khuôn mặt nam nhân đã không nhìn ra nổi cái gì, cho dù y nở nụ cười hoặc là nổi giận, cũng sẽ không bị nhìn ra, giọng nói của y cũng rất khàn, coi như y có tâm năng cao đến quảng tám để biểu hiện ra sự phẫn nộ của mình, năng cũng không thể nghe ra được.

Xem ra Vân Thanh Nhiễm đều nói trúng hết, y quả thật là tên hung thủ kia, hơn nữa... nếu không ngoài ý muốn, Hách Hữu Phong biến thành bộ dạng này cũng là công lao của y.

Vân Thanh Nhiễm thừa dịp nam nhân mặt quỷ tức giận, lại quét mắt ở trong phòng một vòng, nhìn thấy dưới gầm giường để một chậu rửa mặt chất đồng, bên trong lộ ra chất lỏng màu đỏ, có lẽ chính là máu của nữ tử đã chết.

“Vì sao ngươi muốn giết những người đó, cần máu của các nàng làm cái gì? Hay là nói... ngươi cảm thấy được máu của các nàng có thể khôi phục dung nhan của ngươi?” Về lời đồn Hồng Dược dung nhan không già có thể nói tới tình cảnh mọi người đều biết, chính là sẽ có số ít người thật sự thực hành theo.

“À, không ngờ tới có một người thông minh đến đây!” Nam nhân không phải đang thật sự khích lệ Vân Thanh Nhiễm, y thật sự động sát tâm, có người biết bí mật của y, y làm sao có thể để cho đối phương sống sót? Nam nhân phát ra tiếng cười có chút âm trầm, “Nếu cái chết của các nàng có thể biến ta trở về bộ dạng lúc đầu, thì cái chết của các nàng rất có giá trị không phải à? Ngươi biết không? Ta cắt cổ của các nàng, nhìn thấy các nàng chậm rãi chết đi... nhìn thấy các nàng từ rên rĩ thống khổ đến cuối cùng ngay cả khí lực rên rĩ cũng không còn, chỉ có thể trừng trừng mắt tràn đầy oán hận nhìn ta...”

Vân Thanh Nhiễm biết nếu động mạch chủ của con người bị cắt vỡ, sẽ dẫn đến cơ thể người bị mất lượng máu lớn mà chết, nhưng chắc chắn sẽ không lập tức chết, nếu cắt miệng vết thương không quá lớn, tốc độ máu chảy ra sẽ không nhanh, thời gian thậm chí có thể lâu tới nửa giờ.

Loại tử vong này ngược lại rất tàn nhẫn.

Nhưng tên nam nhân mặt quỷ trước mặt nàng đây hiển nhiên rất hưởng thụ cách chết này, nhân tính vạn vật, tim của y so với dung mạo của y càng xấu xí hơn, giết người lấy máu cũng thôi đi, còn coi cái chết của người khác trở thành một thú vui.

Vân Thanh Nhiễm thầm nghĩ, Hồng Dược gánh tội danh của cái loại biến thái này thực không đáng, tuy rằng thanh danh bản thân Hồng Dược đã hỏng đến mức không thể hủy nổi nữa, cũng không có nghĩa là có thể bị loại nam nhân này làm nhục thanh danh.

Càng làm cho Vân Thanh Nhiễm cảm thấy buồn nôn chính là, hiện tại giáo chủ Thương Lan giáo là nàng, cũng tương đương với việc nàng cũng mang tiếng xấu thay tên nam nhân biến thái này, điều này khiến Vân Thanh Nhiễm có một loại cảm giác ra cửa bị gội nước lã, là nước lạnh rửa chân, còn là nước rửa chân đã từng rửa qua cái chân thối nào đó.

“Tuy ngươi là nam, có điều ta cũng có thể khiến cho ngươi chết giống các nàng, xem ngươi thông minh như vậy... Ha ha a...” Nam nhân mặt quỷ vừa nói vừa cười.

Tiếng cười thâm trầm, sần sật, giống như trong cổ họng chứa một khối đá lớn, làm cho người ta nghe xong rất không thoải mái.

“Vậy thật sự phải cảm ơn cả nhà ngươi rồi!” Loại ban ân này Vân Thanh Nhiễm nàng thật đúng là không chịu nổi!

Nam nhân mặt quỷ đã động ý quyết giết Vân Thanh Nhiễm, không tính toán cùng Vân Thanh Nhiễm nói thêm cái gì, y đang muốn động thủ với Vân Thanh Nhiễm, đã thấy Vân Thanh Nhiễm đi một bước trước y, y còn tưởng rằng Vân Thanh Nhiễm chó vùi nhậy tương, đang chờ Vân Thanh Nhiễm tự đưa mình đến trước mặt y, lại thấy Vân Thanh Nhiễm không phải đi về hướng y, mà là vượt qua y hướng ra phía sau y.

Nam nhân mặt quỷ cả kinh, dưới sàng là nơi y giấu máu!

Sau khi biết ý đồ của Vân Thanh Nhiễm, nam nhân mặt quỷ vội đuổi theo.

Vân Thanh Nhiễm vốn nên tấn công nơi giấu máu phía dưới gầm giường bỗng nhiên quay đầu, bình bát yếm trà, Vân Thanh Nhiễm vào lúc nam nhân mặt quỷ khăn trương chỗ máu của mình thì đột nhiên quay đầu, chúi thủ sắc bén xẹt qua trước ngực nam nhân mặt quỷ, lưu lại một vết thương thật sâu.

Nhanh, độc, chuẩn.

Bất luận là tốc độ phản ứng hay là nắm chắc độ chuẩn xác, Vân Thanh Nhiễm đều nắm lấy vô cùng tốt, chỉ đáng tiếc thể cốt này của Vân Thanh Nhiễm còn chưa đủ để bị gây sức ép, vốn ngay cả thân mình người thường cũng kém hơn, làm sao có thể so với thân thể của võ lâm cao thủ được đây? Mặt khác, được Hồng Dược cho một thân công lực chẳng qua mới hai ngày, Vân Thanh Nhiễm chưa thể vận dụng tự nhiên được.

Nếu không, lần này cũng đủ để lấy tính mạng của nam nhân mặt quỷ biến thái. Với công lực của Hồng Dược, nam nhân này còn chưa xứng.

Nam nhân bị trúng một kích của Vân Thanh Nhiễm, lập tức điên cuồng hẳn lên, y cầm chủy thủ bên hông mình, mãnh liệt đâm về phía Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm nghiêng người né tránh, chủy thủ của nam nhân quét qua tay phải Vân Thanh Nhiễm, trên tay Vân Thanh Nhiễm bị thanh chủy thủ kia vạch ra một đường máu, vết thương không sâu, so với vết thương lần trước nàng bị ở chỗ thái hậu nương nương, thì căn bản không thể gọi là bị thương.

Vết máu đỏ tươi ở trên bàn tay trắng nõn vô cùng bắt mắt.

Đúng lúc đó, phía sau Vân Thanh Nhiễm, nam tử gầy yếu bệnh tật vốn ngồi ở trên xe lăn bỗng có động tác, thân ảnh hẩn nhoáng lên, rồi khỏi xe lăn, không biết đi tới phía sau Vân Thanh Nhiễm từ lúc nào, Vân Thanh Nhiễm còn chưa kịp quay đầu lại nhìn xem người xuất hiện ở phía sau mình là ai, đã

bị điểm huyết ngủ, ngã vào trong lòng nam nhân phía sau.

Quân Mặc Thần cẩn thận ôm Vân Thanh Nhiễm bị hấn điểm huyết ngủ vào trong lòng.

Động tác của Quân Mặc Thần, nam tử mặt quỷ đứng ở đối diện Vân Thanh Nhiễm thấy được toàn bộ, vốn tưởng rằng cái người gầy yếu ngồi xe lăn không có uy hiếp nhất, ai ngờ hấn thậm chí có thân ảnh như quỷ mị đến vậy?

“Người là ai?” Nam tử mặt quỷ hỏi Quân Mặc Thần, trong mắt không lẫn át được kinh ngạc.

Quân Mặc Thần không để ý đến nam nhân mặt quỷ, không coi ai ra gì ôm lấy Vân Thanh Nhiễm, ôm Vân Thanh Nhiễm đến xe lăn, nhẹ nhàng buông nàng xuống, mới lại chậm rãi hướng về phía nam nhân mặt quỷ đi tới.

Đôi giày tuyết trắng của Quân Mặc Thần nhẹ nhàng dẫm trên sàn nhà màu xám trắng, từng bước một, cước bộ của hấn rất thông thả, nhưng rất ổn định, trên mặt của hấn không có biểu cảm gì, sắc mặt cũng vẫn trắng trẻo sau như một.

Nhưng lúc này, nam tử mặt quỷ sẽ không còn coi thường hấn như ban đầu, thì ra nam nhân ốm yếu vẫn luôn không rên một tiếng này, mới giấu được sâu nhất!

Quân Mặc Thần đi đến trước mặt nam nhân mặt quỷ, nam nhân mặt quỷ có chút kinh hoàng, kinh hoàng này tới rất đột nhiên, nhưng cũng không thể tránh né, bởi vì y biết thực lực của nam tử gầy yếu trước mặt y ở trên y rất xa!

Nam nhân vừa định muốn chạy trốn, cúi đầu lại thấy tay phải của mình không biết từ khi nào đã bị tay Quân Mặc Thần bắt được.

Tay phải Quân Mặc Thần cầm lấy cánh tay của nam nhân mặt quỷ, giờ cánh tay kia lên, “Vừa nãy, chính là bàn tay này cầm chùy thủ đã thương nàng, đúng không?” Quân Mặc Thần chậm rãi nói, thanh âm thoảng trầm thấp hơn so với bình thường.

Nam nhân mặt quỷ nghe Quân Mặc Thần hỏi không chút gọn sóng, trong lòng mãnh liệt có dự cảm không tốt.

Một giây sau, dự cảm không tốt của nam nhân mặt quỷ đã được ứng nghiệm, tay Quân Mặc Thần bắt lấy cánh tay y rất tao nhã giật ra. Quân Mặc Thần làm cho người ta có cảm giác như đang cầm bút hành thư, nước chảy mây trôi, tuy tốc độ rất nhanh, lại rất có ý nhị.

Nhưng động tác tao nhã này lại giật xuống một cánh tay của nam nhân mặt quỷ, là cả cánh tay! Không dùng dao, Quân Mặc Thần cứ như vậy nắm tay nam nhân mặt quỷ, sau khi đánh gãy rồi kéo xuống, ngay cả chính nam nhân mặt quỷ cũng giống như đang nằm mơ.

Động tác quá nhanh, thế cho nên nam nhân mặt quỷ cũng không kịp cảm nhận được đau đớn, cánh tay kia một khắc trước còn ở trên người y, ngay sau đó, đã rời khỏi thân thể y, hiện giờ đang dừng ở một góc trong phòng.

Nam tử bạch y bệnh tật quần thân này, nam tử có một thân suy nhược như chỉ cần có gió thổi qua là có thể ngã xuống này, chính là dọa người như vậy... Hấn tính lạnh sạch sẽ như tiên nhân xuất trần, động thủ lại không chút lưu tình.

Hách Hữu Phong tận mắt nhìn thấy một màn này, trên mặt đã sớm không còn tức giận như trước mà bị khiếp sợ bao phủ. Quân Mặc Thần... Hấn không phải là một người sắp chết ư?

Sau khi Quân Mặc Thần tháo dỡ một cánh tay của nam nhân mặt quỷ, mặc cho nam nhân bị đau, hấn chậm rãi đi tới trước mặt Hách Hữu Phong.

“Ta sẽ không nói ra!” Không đợi Quân Mặc Thần mở miệng, Hách Hữu Phong đã hứa hẹn trước, “Về chuyện người biết võ công ta sẽ không nói ra, bất kể là ai, xin người đừng giết ta...”

Hách Hữu Phong bị nam nhân mặt quỷ bắt giam đã hai năm, hai năm qua hấn bị tra tấn thành bộ dạng như quỷ này, hấn cũng từng là một thiếu niên nhanh nhẹn. Trong hai năm qua, vô số lần hấn nghĩ tới cái chết, nhưng hấn vẫn sống sót, hiện giờ thật vất vả mới thoát ra được, giờ khắc này ý chí muốn sống của hấn trước nay chưa từng mãnh liệt đến vậy.

“Ta sẽ không động tới người, về chuyện nam nhân kia sẽ do người nói rõ ràng ngọn ngành ra, còn về chuyện của ta, người nói ra đối với người không có chỗ tốt gì, người cũng không uy hiếp đến ta.”

Quân Mặc Thần chưa từng cố ý giấu diếm chuyện hấn biết võ công, là người trong thiên hạ coi hấn hoàn toàn không có chỗ dụng như điều đương nhiên mà thôi.

“Vậy người vì sao phải cố ý đánh gãy người nam nhân kia đi?” Không phải sợ người khác biết, vì sao trước khi động thủ còn đặc biệt khiến nam nhân có vóc dáng nhỏ nhắn kia bất tỉnh? Hách Hữu Phong nói người nam nhân kia là chỉ Vân Thanh Nhiễm, hấn cho rằng Vân Thanh Nhiễm là nam nhân, dù sao ngày hôm nay Vân Thanh Nhiễm vẫn đang một thân nam trang.

“Hình ảnh máu tanh không thích hợp để nàng thấy.” Quân Mặc Thần trả lời.

Quân Mặc Thần là nghiêm túc, Hách Hữu Phong chưa chắc sẽ nghĩ vậy, người nam nhân cùng đi với hấn kia đã dám đọ sức với nam nhân mặt quỷ, còn sợ chứng kiến hình ảnh như vậy à?

Hách Hữu Phong đem nghi ngờ của mình để ở trong lòng, Quân Mặc Thần đã nói như vậy, hấn đáp ứng là được. Hách Hữu Phong cũng thật sự không

muốn nói ra, chỉ có chính Hách Hữu Phong rõ ràng, giờ khắc này ở trong lòng hắc hình tượng của Quân Mặc Thần cao lớn uy vũ cỡ nào, hắc đối với nam nhân mặt quý có bao nhiêu sợ hãi, có bao nhiêu hận ý, thì đối với Quân Mặc Thần cũng có bấy nhiêu kính sợ.

Nam nhân vẫn luôn giãy vò hắc cho hắc hai năm hắc ám nhất cuộc đời, hiện giờ mảnh hắc ám này được người ta nhẹ nhàng xua tan, loại tâm tình đối với người xua tan hắc ám của hắc chỉ có những ai tự mình nhận thức qua mới có thể hiểu được.

“Ta sẽ làm theo lời người nói.” Hách Hữu Phong liên tục gật đầu.

“Người này uống máu thành cuồng, tự mình hại mình mà chết, Vân công tử hoảng sợ quá độ hôn mê bất tỉnh, bản thể từ cũng hoảng sợ không nhỏ, không còn tâm tình tiếp tục ngắm hoa, hiện giờ hồi phủ đi nghỉ ngơi, chờ lệnh huynh sau khi tỉnh lại thỉnh cầu Nhị công tử nhớ rõ nói cho hắc biết ngọc gác sự tình.” Mấy lời ít ỏi của Quân Mặc Thần cũng đã giúp Hách Hữu Phong vạch tốt những lời hắc muốn nói.

“Ta đã biết.” Hách Hữu Phong ở trong lòng cảm khái tâm tư Quân Mặc Thần. Thì ra cho tới giờ... mọi người đều bị biểu hiện của người nam nhân này mê hoặc...

Lúc Vân Thanh Nhiễm lại mở mắt thì người đã nằm ở trong phòng của mình, có chút mông lung đứng dậy, nhìn thấy Lục Trúc ở bên người nàng chờ nàng rời giường.

Vân Thanh Nhiễm ngủ mê đến quá trưa, cũng không phải bởi vì Quân Mặc Thần xuống tay quá nặng, cho nên nàng vẫn chưa tỉnh lại, mà là lúc trước nàng sử dụng năng lực đặc thù của mình hao phí không ít tinh lực, cho nên cả người đều rất mệt mỏi, cảm giác cũng ngủ vô cùng sâu.

“Ta sao lại trở về rồi? Nam nhân mặt quý kia đâu?” Vân Thanh Nhiễm có chút hốt hoảng, lúc ấy bản thân dường như cảm giác được phía sau có người, sau đó thì không còn ấn tượng. Chẳng lẽ lúc ấy trong phòng còn có những người khác nữa? Hay là nói, mình bởi vì sử dụng dị năng quá độ làm cho tinh lực không đủ, còn động võ với nam nhân mặt quý kia cho nên bất tỉnh?

“Tiểu thư ngài làm sao vậy? Nam nhân mặt quý nào, ngài đang nói đến kẻ xấu bị bắt được ở trong phủ Ký Bắc Vương à?” Lục Trúc hỏi.

“Đúng rồi, y thế nào?”

“Nô tì nghe người ta nói, hôm nay trong phủ Ký Bắc Vương xảy ra chuyện lớn, có người chết, có điều người chết không phải trong vương phủ, mà là một nam nhân bộ dạng rất xấu rất đáng sợ, nghe nói người nam nhân kia chính là hung thủ giết người, nhưng lại bắt cóc Nhị công tử phủ Ký Bắc Vương sau đó chính mình giấu kín Nhị công tử trong phòng, đã hơn hai năm rồi đó! Hôm nay lúc thế tử gia phủ Ký Bắc Vương thăm Nhị công tử không cẩn thận bắt gặp, về sau cũng không biết thế nào, nói là tên hung thủ kia điên cuồng cao cấu, tự làm thương chính mình, Nhị công tử thừa dịp loạn chạy ra khỏi lâu các cầu cứu, cuối cùng nam nhân đáng sợ đó bị người của phủ Ký Bắc Vương bắt được, không bao lâu thì chết, Nhị công tử phủ Ký Bắc Vương nói rõ mọi chuyện cần thiết, mọi người mới biết được thì ra mấy ngày này những nữ tử trong kinh thành không phải bị nữ ma đầu Thương Lan giáo giết, mà là tên nam nhân ẩn nấp trong phủ Ký Bắc Vương giết chết.”

Lục Trúc đem những tin tức nhỏ nhỏ mà mình nghe được từ bên ngoài nói hết cho Vân Thanh Nhiễm.

Mặc dù có vài chỗ rất mơ hồ, nhưng lại khá ăn khớp với những điều Vân Thanh Nhiễm biết.

“Thế tử gia đâu?” Vân Thanh Nhiễm nghĩ bản thân đã trở về, nói vậy Quân Mặc Thần cũng trở lại.

“Thế tử gia và tiểu thư cùng được người của phủ Ký Bắc Vương đưa về, vừa rồi thế tử gia còn bồi ở bên người tiểu thư, chẳng qua ngay lúc tiểu thư sắp tỉnh lại, thế tử gia bị Vương gia gọi đi phòng nghị sự, phòng chừng phải lát nữa mới có thể trở về.” Thế tử gia thật sự đối tốt với tiểu thư lắm, sau khi trở về vẫn luôn bồi ở bên người tiểu thư.

“À...” Vân Thanh Nhiễm lên tiếng, cũng không biết mình ngủ mê đã bao lâu, hơn nữa lúc trước hao phí nhiều tinh lực, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy rất đói bụng, vừa hay nhìn thấy trong phòng trên mặt bàn bày rất nhiều đồ ăn, vì thế từ trên giường đi xuống, đến trước bàn bắt đầu ăn.

Ăn xong rồi Vân Thanh Nhiễm còn thưởng thức trà ướp hoa đặt cùng với chỗ đồ ăn.

Ăn uống no đủ, Vân Thanh Nhiễm nghỉ ngơi một chốc, đột nhiên cảm thấy bụng mình nóng nóng, mới đầu tưởng vừa nãy ăn nhiều, nhưng chậm rãi, cả người đều nóng lên theo.

Vân Thanh Nhiễm cảm thấy có gì đó không đúng, nên hỏi Lục Trúc, “Lục Trúc, đồ ăn này là ai đưa tới?”

“Tiểu thư, đồ ăn và trà ướp hoa đều là Vương Phi nương nương sai người đưa tới!” Lục Trúc thật cao hứng nói, Vương Phi nương nương tự mình cho người đưa đồ ăn đến cho tiểu thư, chứng minh tiểu thư được Vương Phi nương nương thích, đây là chuyện tốt đó!

Nhưng nghe xong lời Lục Trúc nói, Vân Thanh Nhiễm lại không có chút vui sướng nào, mà là có dự cảm không tốt.

Những đồ ăn này dùng nguyên liệu nấu ăn tốt nhất, nhưng đều chút bỏ âm bổ dương, bỏ thận gì đó.

Điềm chết người chính là hũ trà ướp hoa kia, Vương Phi đã đặc biệt đi tìm người phối phương, công hiệu có thể so với xuân dược.

“Tiểu thư người làm sao vậy?” Lục Trúc thấy Vân Thanh Nhiễm có chút không đúng, mặt dường như rất hồng, thật giống như vừa uống rượu xong, không đúng nha, trên bàn không hề rượu, chỉ thả một hũ trà ướp hoa thôi mà.

Lúc này Vân Thanh Nhiễm thật sự bị Vương Phi nương nương hại thảm! Vương Phi nương nương tốt bụng lo liệu chuyện xấu làm đổ bỏ thân thể nàng, bà không lo lắng bỏ nàng quá, chốc lát “lang tính” lên muốn mạng thể từ gia thì sao?

Ngay lúc Vân Thanh Nhiễm oán niệm bản thân, cửa phòng được mở ra, Quân Mặc Thần bị phụ vương gọi đi phòng nghị sự vừa vặn trở về phòng.

Quân Mặc Thần cũng không biết Vương Phi đưa đồ ăn đặc biệt tới cho Vân Thanh Nhiễm, càng không biết Vân Thanh Nhiễm vừa vặn còn nuốt vào.

“Thế từ gia, ngài đã trở lại, vậy nô tì xin được cáo lui trước.” Lục Trúc thấy Quân Mặc Thần đã trở lại, vội từ trong phòng lui ra ngoài, sau đại hôn tiểu thư cùng thế tử gia phân phòng ngủ, nàng còn lo lắng thay tiểu thư, hiện giờ hai người lại ngủ một phòng, làm nha hoàn của Vân Thanh Nhiễm, Lục Trúc tự nhiên là cực kỳ cao hứng.

Nha đầu chết tiệt kia, bình thường sao không thấy nàng ta chạy nhanh như vậy hả!

Quân Mặc Thần thấy sắc mặt Vân Thanh Nhiễm hồng hồng, nên tiến lên nhìn xem. Người đã vào trong phòng, Quân Mặc Thần dứt khoát từ xe lăn đứng dậy, hẳn không phải bị liệt, chỉ là thân thể không tốt, không nên mệt nhọc, không nên đi lại nhiều thôi.

Quân Mặc Thần đến gần Vân Thanh Nhiễm, một thân áo trắng nhẹ nhàng, thân ảnh gầy yếu mang theo ý nhị tự nhiên sẵn có, bóng dáng hần hạ xuống, chắn một mảnh ánh sáng trước mắt Vân Thanh Nhiễm. Da thịt như bạch ngọc của hắn cách Vân Thanh Nhiễm rất gần, thanh nhuận nhu hòa, dịu dàng tinh tế, hơi thở của hắn cũng gần theo, nhiệt khí như có như không khiến nhiệt độ cơ thể của Vân Thanh Nhiễm lại một lần nữa tăng lên.

Quân Mặc Thần vươn tay phải, nhẹ nhàng vuốt ve trán Vân Thanh Nhiễm một chút, xem xét nàng có phải phát sốt rồi không, phát giác trán của nàng có chút nóng bỏng.

“Thế từ gia, thương lượng với người chuyện này, đêm nay chúng ta tách ra ngủ được không?” Vân Thanh Nhiễm thừa dịp bản thân còn chưa lang tính, rất lý trí muốn Quân Mặc Thần cách xa nàng một chút.

Tuy rằng nàng bây giờ còn chưa lang tính quá mức, nhưng nàng cảm giác mình không chống được bao lâu, à không, nàng bây giờ nhìn Quân Mặc Thần đã cảm thấy mê người hơn bình thường rồi, nam nhân hỗn đản này không có việc gì lớn lên để nhìn như vậy để làm gì chứ?

“Khụ khụ... ái phi làm sao vậy?”

“Không có việc gì... ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi trước.” Vân Thanh Nhiễm nói xong lập tức quay đầu đi đến bên giường, sau đó cời gối, trực tiếp đắp chăn giả vờ ngủ.

Nàng mới vừa tỉnh lại không bao lâu, làm sao ngủ đây?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Bản thể tử nguyện ý hy sinh một chút

Edit: Diệp Y Giai

Quân Mặc Thần chậm rãi đi đến trước giường, đưa tay muốn kéo chiếc chăn mà Vân Thanh Nhiễm đắp ở trên người xuống, hắn vừa kéo, Vân Thanh Nhiễm ngược lại càng quấn chặt hơn.

“Nàng muốn quần mình đến hông à?” Quân Mặc Thần cảm thấy hành động giờ phút này của Vân Thanh Nhiễm có chút buồn cười, lại có chút buồn bực, nàng rốt cuộc đang trốn tránh cái gì đây?

“Không phải...” Vân Thanh Nhiễm từ trong chăn lộ đầu ra, “Mặc dù đã nói hôm nay phải tiếp tục việc ngày hôm qua, có điều hôm nay ta xảy ra một chút trạng huống.”

“Trạng huống gì?” Quân Mặc Thần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Thanh Nhiễm đỏ bừng, mặc dù biết màu hồng nhuận này của nàng không bình thường, nhưng vẫn không nhịn được nhìn thêm mấy lần.

“Không có gì.” Vân Thanh Nhiễm tiếp tục giấu kín mình ở trong chăn, thân thể khô nóng thì để nó khô nóng đi, nhắm mắt lại ngủ một giấc là có thể quên hết thôi.

Vân Thanh Nhiễm lúc này cũng chẳng quan tâm có tinh thần A Quý hay không, nhân sinh mình lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này.

“Khụ khụ... Nếu nàng... không nói, thì ta đi tìm Mộc tiên sinh, đến chữa trị cho nàng...”

“Không cần...” Loại chuyện này cho người khác đến cũng vô dụng, Vân Thanh Nhiễm đây rõ ràng là ăn đồ không nên ăn, làm cho thân thể khô nóng khó nhịn, nhưng khác với việc ăn xuân dược mỹ độc về bản chất, nàng hiện ở loại tình huống này hẳn nên bị gọi là tính dục tràn đầy, không coi là trúng độc. “Mẫu phi hôm nay đưa đồ ăn tới, có lẽ đều làm dựa theo lời người nói vào ban ngày, cho nên sau khi ta ăn xong thân thể có chút không thoải mái...”

Vân Thanh Nhiễm hàm hàm hồ hồ nói xong, lực lý giải của Quân Mặc Thần không tồi, hiểu rõ rồi, sau đó hắn đứng dậy đến trước bàn cơm xem xét những món đồ ăn này, đồ ăn thật ra rất tốt, tuy đều là một vài thứ đại bổ, nhưng thỉnh thoảng ăn vào hiệu quả sẽ không rõ ràng mười phần, mấu chốt là hũ trà ướp hoa kia, Quân Mặc Thần ngửi ngửi, đại khái biết bên trong tựa hồ có một loại máu hươu cùng nhung hươu gì đó, còn có một chút thảo dược sợ là hiệu quả không thua gì máu hươu, trải qua điều phối chỉ sợ hiệu quả cũng không kém chút nào.

Quân Mặc Thần bắt đắc dĩ nhún mày, lại về tới bên giường, rót một chén nước cho Vân Thanh Nhiễm, “Đắp kín như vậy cũng không phải biện pháp, đứng lên uống nước, ta mở cửa sổ ra cho nàng...”

“Thế từ gia, lát nữa nếu ta động tay động chân với người, người nhớ phải phản kháng...” Vân Thanh Nhiễm dặn dò Quân Mặc Thần, chính nàng lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, không có tiền lệ mà theo, nàng cũng không biết dưới tình huống nàng là một nữ tính tâm lý trưởng thành, sinh lý vừa mới trưởng thành này thì có thể xảy ra chuyện gì, cũng không biết thứ lý trí này sẽ còn lưu lại ở trên người nàng không. Để chắc chắn, nàng vẫn nên dặn dò Quân Mặc Thần trước.

“Vì sao ta phải phản kháng?” Quân Mặc Thần hỏi lại Vân Thanh Nhiễm.

“Chẳng lẽ người không nên phản kháng à?”

“Ái phi nói muốn hôm nay tiếp tục chuyện hôm qua chưa làm xong với ta, chẳng lẽ là nói dối?” Quân Mặc Thần mang trên mặt ý cười như có như không.

“Không phải... ta chỉ sợ hôm nay ta quá nóng vội, làm người bị thương hoặc là...” Hoặc là làm người tắt thở, tuy nghĩ như vậy có phần không may, nhưng thể cốt thể từ gia ngài lại không chịu được gây sức ép, vạn nhất mãnh liệt quá chơi xong luôn cái mạng nhỏ, nàng thật sự sẽ thành tội nhân thiên cổ đó.

“Khụ khụ khụ... khụ khụ...” Tuy cũng là ho khan, nhưng lần này Quân Mặc Thần thiếu chút nữa bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm làm cho bị sặc.

Có một câu là chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, Quân Mặc Thần bỗng nhiên nghĩ, nếu hắn nhất định không sống được bao lâu, lúc đang cùng của nàng triển miên rồi chết đi có lẽ với hắn mà nói là một loại chết hạnh phúc nhất. ==”

Thanh Nhiễm, nàng cũng biết hôm nay trong khoảnh khắc nhìn thấy tên nam tử mặt quỷ đó giờ lên chùy thủ ta đã hiểu rõ cả đời này của ta nhất định không bỏ được nàng xuống rồi, Phật viết, nhân sinh có tám khổ, sinh, lão, bệnh, tử, yêu ly biệt, hận lâu dài, cầu không được, bỏ không xuống, trừ hận lâu dài, ta nhất định muốn ném hết bảy khổ còn lại.

Nếu trời rủ lòng thương, thì để cho ta sống nhiều hơn vài ngày, bởi nàng lâu một chút, nếu không rủ lòng thương, chỉ cầu cái chết của ta sẽ không mang đến thống khổ quá lớn cho nàng.

Có phải rất mâu thuẫn rất nực cười không? Ta chờ đợi trong lòng nàng có ta, lại không muốn trong lòng của nàng có ta.

Vân Thanh Nhiễm lúc này tất nhiên sẽ không biết ngàn vạn suy nghĩ trong lòng Quân Mặc Thần, nàng hiện giờ cả người khô nóng, đang đắp chăn lại càng cảm thấy nóng.

Nhìn ra Vân Thanh Nhiễm khó chịu, Quân Mặc Thần vươn tay, giúp nàng vén chăn lên, “Nếu cảm thấy nóng, thì cởi quần áo ra đi.”

Nên nhìn cũng đã nhìn qua, đối mặt với Quân Mặc Thần, nàng hẳn không cần thận thung, nhưng nói là nói như vậy, nếu thật phải cởi sạch y phục của mình ra, Vân Thanh Nhiễm vẫn sẽ cảm thấy khó chịu, Quân Mặc Thần cũng chưa cho Vân Thanh Nhiễm có cơ hội tự hỏi, hắn giúp đỡ Vân Thanh Nhiễm cởi bỏ quần áo bên ngoài ra, chỉ để lại áo lót quần lót, sau đó bản thân cởi giày lên giường, hắn kéo Vân Thanh Nhiễm vào trong lòng, “Nếu cảm thấy khó chịu, thì dựa vào ta, đều nói nhiệt độ cơ thể ta rất thấp, lúc này có lẽ có thể có chút tác dụng.”

Vân Thanh Nhiễm dựa vào lồng ngực Quân Mặc Thần, hai người cứ như vậy ngồi ôm nhau trên giường.

“Thế từ gia.”

“Ừ?”

“Nếu không người trời ta lại đi.”

“Vì sao?”

“Lần đầu tiên ta gặp phải loại tình huống này, nếu lát nữa đề người xuống, lúc mất đi lý trí làm ra chuyện gì quá phẫn đối với người, khiến người...”

Lời Vân Thanh Nhiễm còn chưa nói hết, Quân Mặc Thần đã hôn lên, hắn dùng tiết tấu rất thông thả hôn Vân Thanh Nhiễm, hắn gặm cắn hút lấy hương vị thuộc về Vân Thanh Nhiễm.

Một nụ hôn vô cùng triển miên.

“Ta sẽ không trối nàng, nếu nàng cảm thấy khó chịu thì nói cho ta biết.” Quân Mặc Thần rất dịu dàng đặt Vân Thanh Nhiễm lên giường, sau đó bản thân thì lại từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống nàng.

Giương mặt Vân Thanh Nhiễm hồng hào như quả táo chín mùa thu, ngay cả làn da vốn màu tuyết trắng trên người nàng lúc này cũng nổi lên màu hồng nhàn nhạt, thực đáng yêu.

Quân Mặc Thần cúi người, ở trên trán của nàng ấn xuống nụ hôn. Sau đó người đã đè ở trên người Vân Thanh Nhiễm, lồng ngực của hắn dán lên trên ngực chỉ mặc cái yếm của nàng, hai bên đều có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương.

Vân Thanh Nhiễm chăm chú nhìn Quân Mặc Thần, chỉ thấy hắn cứ như vậy đè ở trên người nàng, nhắm hai mắt lại, trên khuôn mặt ngàn năm không đổi vạn năm không biến của hắn không có biểu tình đặc biệt nào, lúc thực sự định buông nàng.

“Ta là nghiêm túc.” Vân Thanh Nhiễm chứng thật là nghiêm túc, tuy chuyện này nói ra có chút buồn cười, nàng làm con dâu sau khi ăn “bữa cơm dinh dưỡng khỏe mạnh” mà mẹ chồng đưa tới thì dục hòa đất người, cổ tình tưởng công mình lại là ma ồm, nàng làm sao dám cam đoan bản thân có thể gây sức ép lên mạng nhỏ của Quân Mặc Thần không đây?

“Ta cũng nghiêm túc.” Quân Mặc Thần hồi đáp, chỉ có điều giọng nói của hắn nghe quá mức lười nhác, thật sự rất khó làm cho người ta tin tưởng hắn là nghiêm túc, lúc nói chuyện ngay cả ánh mắt hắn cũng không mở, “Nếu thật sự không được, khụ khụ... bản thể từ có thể hy sinh một chút...” Quân Mặc Thần nửa nói giỡn nửa nghiêm túc.

Vân Thanh Nhiễm cũng không nghĩ như vậy, nàng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian thế này, hạ quyết tâm, trực tiếp đẩy Quân Mặc Thần đè ở trên người nàng ra.

Sau đó Vân Thanh Nhiễm tiện tay cầm y phục của nàng đặt ở bên cạnh lên lưng tung mặc vào rồi chạy ra ngoài.

Thấy Vân Thanh Nhiễm đi ra ngoài, Quân Mặc Thần cũng đi ra ngoài theo.

Vân Thanh Nhiễm rời khỏi phòng liền trực tiếp chạy vào phòng bếp nhỏ bên trong Kim Dật Hiên, ở trên mặt đất của phòng bếp tìm được một thùng nước lạnh. Hai tay nàng nâng thùng nước đặt dưới mặt đất lên rồi đổ từ trên đầu xuống.

Một thùng nước, gội từ đầu đến chân, cũng lạnh từ đầu tới chân. Từ đầu tóc xuống quần áo đến giày, đều bị nước làm ướt, cảm giác lạnh lẽo ngược lại xua tan thân thể khô nóng của Vân Thanh Nhiễm không ít.

Quân Mặc Thần cùng lúc tiến vào thấy một màn như vậy, giống như thùng nước kia không phải gội vào trên người Vân Thanh Nhiễm, mà là gội vào trong lòng hắn!

Quân Mặc Thần luôn hành động thông thả lúc này đây so với ai khác đều đi nhanh hơn, hắn tiến đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, hai tay gắt gao nắm lấy bả vai của nàng, ánh mắt chặt chẽ khóa Vân Thanh Nhiễm lúc này cả người ướt đầm, trên tóc còn nhỏ giọt nước.

Trên khuôn mặt hơi bệnh cuối cùng cũng có biểu tình khác, tuấn mi của hắn nhàn thành một khối, cơ thịt trên mặt rõ ràng cứng ngắc lại không ít, đôi môi của hắn gắt gao mím lại, giống như chỉ cần khẽ buông mồm, sẽ gặp có lời gì không nên nói thoát ra.

“Nàng thà rằng lựa chọn dùng nước lạnh?” Quân Mặc Thần nói từng chữ từng câu.

Nữ nhân này, nàng có nghĩ tới cảm thụ của hắn hay không, nàng ở loại chuyện này lựa chọn dùng nước lạnh gội bản thân cả người lạnh thấu tâm, nàng đặt hắn ở đâu?

Thay vì nói Quân Mặc Thần tức giận, chẳng bằng nói hắn khó chịu, trong lòng như bị thứ gì đó lấp kín lại.

“A... xem ra ái phi thật sự rất khinh thường bản thể từ rồi!” Quân Mặc Thần cười, nói xong lời kéo Vân Thanh Nhiễm đi trở về.

“Thế từ gia, thần thiếp không hề khinh thường người, nhưng mà người có biết thân thể của mình...”

“Cơ thể của ta như thế nào bản thân ta rõ ràng, không nhọc ái phi lo lắng, bản thể từ còn ở đây, còn chưa tới phiên ái phi nàng dùng nước lạnh!” Quân Mặc Thần thật sự kéo Vân Thanh Nhiễm trở về phòng một lần nữa.

Vừa bước vào phòng, cửa đã bị “Oành” một tiếng đóng lại.

Vân Thanh Nhiễm tuy không nhìn thấy bao nhiêu biểu cảm trên mặt Quân Mặc Thần, nhưng có thể cảm nhận được cơn giận của hắn, hắn luôn giấu tâm tư của mình rất tốt, biểu cảm luôn thân nhiên, cảm xúc cũng đều che dấu rất khéo, hôm nay là lần đầu tiên nàng chứng kiến hắn tức giận từ lúc nhận thức hắn đến giờ.

Quân Mặc Thần vươn tay kéo y phục trên người Vân Thanh Nhiễm xuống, bộ y phục kia là nam trang mà trước khi ra khỏi cửa Vân Thanh Nhiễm đã vội vàng khoác lên.

Quân Mặc Thần nhẹ nhàng kéo bỏ, quần áo thì giặt xuống, bên trong còn lại cái yếm mà vừa rồi còn chưa kịp cởi ra, Quân Mặc Thần cũng thu dọn luôn cái yếm kia đi.

“Quân Mặc Thần, người...” Vân Thanh Nhiễm từ trong mắt của Quân Mặc Thần thấy được ánh mắt giống như chim ưng.

“Thân là phu quân của ái phi, ngay tại lúc này nếu không thể làm ái phi nàng trừ ưu giải nạn, có phải rất không đủ tư cách rồi không...” Quân Mặc Thần dẫn Vân Thanh Nhiễm tới trên giường, người tuy rằng rất tức giận, động tác cũng không thô lỗ, “Ái phi không phải lo lắng thân thể bản thể từ ăn không tiêu sao... Khụ, ái phi yên tâm... bản thể từ từ có biện pháp thay ái phi nàng tiêu đi khô nóng trong cơ thể lại không làm thân thể mình bị thương!”

Quân Mặc Thần vẫn đang tức giận!

Tay Quân Mặc Thần chụp lên ngực Vân Thanh Nhiễm, hắn cảm nhận được mềm mại cùng nhỏ xinh của nàng, trong lòng nhất thời nhu hòa một ít, “Đã nuôi lâu như vậy, vì sao vẫn nhỏ gầy thế này?”

—— Lời tác giả ——

Khuyết gia cả giận nói: Khuyết là cha ruột, Khuyết là cha ruột, Khuyết là cha ruột, Khuyết là cha ruột, Khuyết là cha ruột, Khuyết là cha ruột...

Thanh Nhiễm cười nói: Từ Khuyết, có câu nói là giấu đầu hở đuôi đó, biết không?

Khuyết bỏ chạy...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đau nàng, thương nàng, tiếc nàng

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

Tay Quân Mặc Thần chụp lên ngực Vân Thanh Nhiễm, hắn cảm nhận được mềm mại cùng nhỏ xinh của nàng, trong lòng nhất thời nhu hòa một ít, “Đã nuôi lâu như vậy, vì sao vẫn nhỏ gầy thế này?”

Ngoài miệng hỏi, nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng. Cảm nhận được thân thể Vân Thanh Nhiễm căng cứng, Quân Mặc Thần từ từ nói, “Khụ khụ... ái phi chờ quên, nàng là thê tử của ta, hôm qua, ái phi còn nói nguyện ý sinh con nói dối cho bản thể từ, nếu đây là nói thật, thì hôm nay không nên khấn trương, bởi vì việc này, sau này ái phi đều phải tập thành thói quen mới được.”

Lời nói của Quân Mặc Thần ngược lại có mấy phần hiệu quả, Vân Thanh Nhiễm nghĩ, hiện tại nàng đang nằm trên giường trong phòng của mình, nam nhân đang động tay động chân trên người nàng là trượng phu đã cùng nàng bái đường, hai người bọn họ có làm gì, đều là chuyện hợp tình hợp lý.

Dù sao chính nàng cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý sẽ sinh cho nam nhân này một đứa nhỏ, bây giờ thân thể lại không nghe sai sử, hắn làm gì với nàng thì kệ hắn đi, nàng khấn trương cái gì? Vậy quá khác người rồi!

Chỉ cần chính nàng đừng mất khống chế làm cho thể từ gia bị thương là được, còn lại, nàng quản nhiều như vậy làm gì?

Nghĩ thế thân thể Vân Thanh Nhiễm cũng thả lỏng không ít.

Tay Quân Mặc Thần dao động trên người Vân Thanh Nhiễm, tạo ra từng đợt sóng lớn, làm cho mặt nhỏ vốn tươi đẹp ướn ắt của Vân Thanh Nhiễm đỏ bừng lên như có thể nhỏ ra cả máu.

Quân Mặc Thần bỗng nhiên lật người Vân Thanh Nhiễm lại, để nàng nằm úp sấp trên giường, hắn lại đè người lên, trước ngực hắn dán trên tấm lưng xinh đẹp không chút tỳ vết của nàng, tay trái hắn cầm lấy tay Vân Thanh Nhiễm, đặt tay nàng lên đỉnh đầu, làm cho nàng không thể động đậy.

Động tác này của Quân Mặc Thần nằm ngoài dự đoán của mọi người, hắn cứ vậy giam cầm nàng, cảm giác rất không giống hần...

Quân Mặc Thần giống như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp, ngón tay phải chạm nhẹ vào lưng Vân Thanh Nhiễm, xúc cảm như có như không khiến Vân Thanh Nhiễm có chút run rẩy.

Quân Mặc Thần lại không định dừng tay như vậy, tay hắn lưu luyến những chỗ mẫn cảm trên người Vân Thanh Nhiễm, cố ý tạo ra từng đợt khoái cảm cho Vân Thanh Nhiễm, giống như muốn trừng phạt Vân Thanh Nhiễm vậy.

Quân Mặc Thần cố ý làm cho Vân Thanh Nhiễm không nhìn thấy mặt hắn, bởi vì hắn không muốn Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy vẻ mặt lúc này của mình. . .

Quân Mặc Thần nhè nhẹ vỗ về Vân Thanh Nhiễm, khiến cơ thể vốn đã khô nóng của Vân Thanh Nhiễm càng thêm khó chịu, hắn rõ ràng đang cố ý. . .

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, nếu lúc này nàng mở miệng, có thể sẽ phát ra âm thanh khi tình nhân đầu hoan mà nàng bắt gặp trong hoàng cung ngày ấy hay không? Nghĩ đến miệng mình sẽ phát ra những tiếng ư ư giống vậy, Vân Thanh Nhiễm quyết định cắn chặt môi mình.

Vuốt nhẹ khắp nơi, xúc cảm như có như không kéo dài thật lâu, đến khi Vân Thanh Nhiễm nghĩ rằng Quân Mặc Thần sẽ làm gì đó, thì ngón tay mảnh khảnh của hắn lại nhẹ nhàng điểm trúng huyệt ngù của nàng, khiến nàng lại mê man ngủ thiếp đi lần nữa.

Quân Mặc Thần đỡ Vân Thanh Nhiễm lên, hắn giận nàng buồn nàng, nhưng cũng không đành lòng nhìn nàng khó chịu, hắn dùng nội lực của mình trừ bỏ được lực trong người Vân Thanh Nhiễm, giúp nàng hóa giải khô nóng.

Sau khi thấy màu ửng hồng không bình thường trên mặt nàng dần dần rút đi, cho đến khi sắc mặt nàng khôi phục như cũ, hô hấp cũng trở nên hết sức bình ổn, Quân Mặc Thần mới buông lỏng tay đặt Vân Thanh Nhiễm trở lại giường, đắp chăn cho nàng.

Quân Mặc Thần đứng dậy đi ra khỏi phòng, “Quân Kiệt.” Quân Mặc Thần gọi Quân Kiệt đang canh giữ bên ngoài Kim Dật Hiên.

Quân Kiệt nghe tiếng bước nhanh vào Kim Dật Hiên, nhìn thấy Quân Mặc Thần, Quân Kiệt tiến lên dịu dàng.

“Gia, ngài cẩn thận một chút.”

Tay Quân Kiệt vừa mới đỡ lấy Quân Mặc Thần đã cảm giác được thân thể Quân Mặc Thần đang khẽ run rẩy.

“Gia, ngài làm sao vậy?” Quân Kiệt cảm thấy Quân Mặc Thần có điểm không thích hợp.

“Không có chuyện gì, dịu ta trở về phòng.” Hơi thở Quân Mặc Thần có chút bất ổn, bộ dạng như Quân Kiệt cảm nhận được, thân thể hắn đang run rẩy.

Quân Kiệt đỡ Quân Mặc Thần trở về gian phòng cách vách, vừa vào cửa Quân Mặc Thần càng có vẻ không tốt, hắn đem một nửa sức nặng thân mình dựa vào người Quân Kiệt, nếu lúc này không có Quân Kiệt đỡ hắn, sợ rằng hắn đã không chống đỡ được.

“Gia, ngài rốt cuộc làm sao vậy? Mới vừa rồi ngài chỉ chờ ở trong phòng thể tử phi, sao lại tổn thương bản thân tới mức này? Tại sao ngài lại hao phí nhiều nội lực như vậy?”

Quân Kiệt nóng nảy, mặc dù thể tử gia võ công cao, nhưng thân thể lại quá mức gầy yếu, võ lâm cao thủ cũng không thể dả thương thể tử gia được mấy may, một con gió lạnh lại có thể lấy mạng hắn, thể tử gia có thể quyết đấu với cao thủ mà lông tóc vô thương, nhưng nếu hắn hao phí nội lực quá độ, thì sẽ làm cho cơ thể vốn phải dựa vào một thân tu vi để chống đỡ cũng không chống đỡ được nữa!

Quân Kiệt vừa đỡ Quân Mặc Thần về giường, vừa hướng về phía ngoài phòng hô lớn: “Thu Ảnh, mau đi mời vương gia lại đây!”

May mắn hôm nay vương gia ở trong phủ.

Một lát sau, Quân Vô Ý đến, vương phi cũng đến cùng ông, Quân Vô Ý vào phòng giúp Quân Mặc Thần, vương phi đứng ở ngoài cửa chờ.

Một lúc lâu sau, hô hấp Quân Mặc Thần dần ổn định, Quân Vô Ý mới thu tay.

“Đa tạ phụ vương.” Quân Mặc Thần khoanh chân ngồi trên giường, tự mình điều tức.

Quân Vô Ý không biết phải làm sao thở dài một tiếng, trên khuôn mặt tĩnh mịch trước giờ luôn ít nói của Quân Vô Ý hiện lên một tia bất đắc dĩ, “Thần Nhi, tu vi của con, cho dù Hồng Dược còn sống, cũng không làm gì được con, thế nhưng con lại vì một thể tử phi mà liên tiếp đẩy mình vào tình cảnh nguy hiểm, Thần Nhi, tính tình tùy hứng này của con giống với mẫu thân con, cũng không biết là tốt hay xấu.”

Dạ Hồn là một người như vậy, yêu một người, thì sẽ như con thiêu thân lao đầu vào lửa, dùng toàn bộ sinh mệnh của mình để yêu, cho dù làm cho nàng mình đầy thương tích, nàng cũng không có một câu oán hận. Tình cảm của Dạ Hồn, làm cho Quân Vô Ý khắc cốt ghi tâm, nhưng cũng làm cho ông hối hận vì lúc ban đầu.

“Cha, người cần gì phải tự trách mình, chuyện năm đó mẫu thân là cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng.” Quân Mặc Thần trấn an Quân Vô Ý, hắn biết phụ vương đối với chuyện năm đó vẫn canh cánh trong lòng, thế nên mỗi khi nhắc lại chuyện cũ, thân thể không không chế được mà cứng ngắc.

Năm đó Dạ Hồn là công chúa được sủng ái nhất tôn quý nhất của hoàng triều Thịnh Vinh, mà Quân Vô Ý chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, không xứng với bà.

“Hôm nay nương con chỉ muốn thúc đẩy con và thể tử, không nghĩ tới lại làm con bị thương, cho nên nàng ấy đang tự trách.” Quân Vô Ý biết vương phi của mình luôn thích tự mình gánh vác tất cả, tuy nàng không nói gì, nhưng trong lòng khẳng định đang tự trách.

“Có cha ở đây, mẫu thân sẽ không khổ.” Quân Mặc Thần cười nhẹ nói.

“Đứa nhỏ này... nhìn người khác ngược lại rất thông thấu, nếu đối với chính mình cũng để ý như thế thì tốt.”

Quân Vô Ý tuy rằng tính tình lạnh lùng, cũng không biết nói lời dễ nghe, đối với đứa con trai Quân Mặc Thần này, tình yêu của ông là chôn ở trong lòng, tình thương như núi chính là như vậy.

“Thần Nhi...” Giọng nói Quân Vô Ý bỗng nhiên thay đổi, ông không nhìn Quân Mặc Thần, mà đem ánh mắt dời về phương xa, xem ra lời kế tiếp mà ông muốn nói có chút trầm trọng. Ánh trắng hắt lên khuôn mặt ông, Chiến thần ngày xưa, trên mặt chung quy vẫn mang theo cảm giác tang thương mà năm tháng lưu lại cho ông.

Quân Mặc Thần lặng lẽ chờ Quân Vô Ý nói hết lời.

“Thần Nhi, nếu con qua đời, thế tử phi, cha sẽ để cho nàng chôn cùng với con.” Quân Vô Ý gần từng tiếng, lạnh lùng cứng rắn vô cùng.

Ông không phải là người hay nói giỡn, mà loại chuyện này ông cũng sẽ không nói giỡn!

“Phụ vương...” Quân Mặc Thần hiểu rất rõ phụ vương hẳn không nói đùa, nhưng mà... để cho Vân Thanh Nhiễm chôn cùng với hắn? “Phụ vương, người không phải là một kẻ giết người vô tội.”

“Trần Nam vương có lẽ không phải là một kẻ lạm sát người vô tội, nhưng một phụ thân mất đi đứa con sẽ làm như vậy.” Thanh âm Quân Vô Ý lạnh lùng nói.

Cha con hai người im lặng đối diện hồi lâu, cuối cùng Quân Mặc Thần chỉ có thể nhìn thấy sự quyết tuyệt từ trong mắt Quân Vô Ý.

Quân Vô Ý thực sự không phải muốn mạng Vân Thanh Nhiễm, ông chỉ muốn bức Quân Mặc Thần, bức Quân Mặc Thần luyến tiếc mạng sống, bức Quân Mặc Thần yêu quý thân thể chính mình, bức Quân Mặc Thần lưu luyến nhân thế này nhiều một chút.

Đây là phương pháp duy nhất mà người phụ thân kiên cường mạnh mẽ có thể nghĩ ra để giữ lại con trai bị bệnh đã lâu của mình, mặc dù biết con sống rất khổ cực, thân là phụ thân nó, ông cũng không muốn con mình rời đi.

★

Sáng sớm ngày thứ hai, phủ Trần Nam vương đặc biệt náo nhiệt, bên trong đại sảnh lúc này có một nhóm người từ trong cung tới.

Vân Thanh Nhiễm bị gọi đến, sau khi trang điểm đi vào chính sảnh thì nhìn thấy có một mỹ nhân tuyệt sắc đang đứng ở giữa đại sảnh, tóc dài như mực ngọc rủ xuống sau vai, vẫn yên sam thêu hoa lan vàng, bên ngoài khoác một lớp áo lụa trắng mỏng, như sương như khói, trước ngực điểm tuyết bảo thạch màu đỏ, vừa vặn, cao quý mà không lộ vẻ dung tục.

Da thịt như tuyết, cổ tay trắng như ánh trăng đêm trung thu, môi anh đào có thể so với hoa sen động sương tháng bảy, mềm mại đỏ tươi.

Nữ tử đáng người mỹ lệ, phần eo thon nhỏ, bộ ngực... khụ khụ, Vân Thanh Nhiễm thầm nghĩ, nếu không phải thân ở hoàng triều Thịnh Vinh này, nàng sẽ hoài nghi thân hình nữ tử này có phải đã qua phẫu thuật rồi không, nếu không, đáng người này thực sự quá chuẩn rồi?

Nhìn lại chính nàng... điển hình là kiểu người thiếu dinh dưỡng, đột nhiên Vân Thanh Nhiễm nhớ tới tối hôm qua có một nam nhân ở bên tai nàng nói nhỏ một câu... lời nói đó phiên dịch thẳng ra, là đang nói thân hình nàng không đẹp.

Trừ bỏ nữ tử xinh đẹp đứng ở chính giữa kia, còn có một gương mặt mà Vân Thanh Nhiễm không tính là quá xa lạ – Hoa ma ma, ngày đó chính là vị lão ma ma thâm niên này động thủ kẹp ngón tay nàng, nói gì thì nàng cũng sẽ không quên diện mạo người ta!

“Nô tài thỉnh an thế tử phi nương nương.” Hoa ma ma nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, hướng về phía Vân Thanh Nhiễm vắn an, lễ tiết một chút cũng không sai, chỉ là cái thái độ này, rõ ràng không có chút tôn kính nào, cũng có thể nói là ngoài mặt thì cung kính, nhưng trong lòng, trong ánh mắt, rõ ràng là khinh thường Vân Thanh Nhiễm.

“Muội muội thỉnh an tỷ tỷ.” Vị nữ tử như hoa như ngọc đứng bên cạnh Hoa ma ma cũng hướng về phía Vân Thanh Nhiễm thỉnh an.

“Vị tiểu thư xinh đẹp này người nhầm rồi, bản cung chỉ có một muội muội, hiện giờ đang ở trong tông miếu tinh tu, bản cung chưa từng nghe nói gần đây cha nương mình có sinh hạ đứa con nào, cho dù có sinh, cũng chỉ được vài ngày, làm sao có thể lớn như người được?” Vân Thanh Nhiễm cười nói, Vân Thanh Nhiễm tự nhận rằng mình không phải là người tốt, nữ nhân này vì sao gọi nàng là tỷ tỷ, nàng cũng đoán được bảy tám phần, nữ tử này sợ là nữ nhân trong cung đưa tới cho Quân Mặc Thần!

“Thế tử phi nương nương hiểu lầm rồi, vị Nạp Lan cô nương này là thái hậu nương nương ban cho thế tử gia, hiện giờ là trắc phi của thế tử gia, tự nhiên phải gọi nương nương là tỷ tỷ.” Hoa ma ma giải thích giúp Nạp Lan Tú Nhi.

Quả nhiên thái hậu nương nương còn chưa từ bỏ ý định, lần trước muốn Thác Bạt Yến làm trắc phi của Quân Mặc Thần không thành, lần này lại trực tiếp đưa nữ tử đoan trang hiền thực này đến phủ Trần Nam vương, trước đó cũng không hề thăm hỏi, trực tiếp đưa người đến, còn mang theo thánh chỉ, cho dù Vân Thanh Nhiễm không đồng ý cũng không được.

Lúc này nhân vật chính Quân Mặc Thần cũng đã đi đến đại sảnh, là Quân Kiệt đẩy hắn đi, vẻ mặt hắc xanh xao, cả người thoát nhìn còn tiêu tụy hư

nhược hơn so với hôm qua.

Hôm nay Quân Mặc Thần thức dậy có chút trễ, đêm qua ép buộc khiến thân thể hắn tổn thương không nhỏ.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Quân Mặc Thần, chuyện tối hôm qua nàng còn chưa kịp hỏi hắn, nàng rất khẳng định là Quân Mặc Thần đã điểm huyết ngũ của nàng, việc này cũng không có gì kỳ quái, Quân Mặc Thần có phụ thân võ nghệ hơn người, bản thân biết điểm chút huyết cũng bình thường, chỉ động đầu ngón tay lại không tổn hao nhiều khí lực.

Quân Mặc Thần giương mắt, ánh mắt đầu tiên nhìn một lượt trên người Vân Thanh Nhiễm, hôm qua nàng ngủ thật sâu, sáng nay thân thể thoải mái hơn, ngược lại hắn không ngủ được, trong lòng có chút khó chịu.

Sau đó tầm mắt Quân Mặc Thần di chuyển tới trên người Hoa ma ma, Hoa ma ma là người bên cạnh thái hậu, nay bà ta ở đây, có thể là phụng mệnh thái hậu nương nương.

Sau đó Quân Mặc Thần lại nhìn về phía Nạp Lan Tú Nhi, trước kia Quân Mặc Thần chưa từng gặp qua nữ nhân này, thân trang phục kia, chắc chắn không phải chỉ là tiểu cung nữ.

“Nô tài thỉnh an thế tử gia, thế tử gia vạn phúc kim an, nô tài phụng mệnh thái hậu nương nương, đưa Nạp Lan cô nương tới gặp thế tử gia, theo ý chỉ của thái hậu nương nương, từ hôm nay trở đi, Nạp Lan cô nương trở thành trắc phi của thế tử gia, hầu hạ bên cạnh thế tử gia, Nạp Lan cô nương huệ chất lan tâm, hào phóng hữu lễ, là người mà thái hậu nương nương đặc biệt lựa chọn giúp thế tử gia.”

Quan trọng nhất là, vị Nạp Lan cô nương này biết rõ làm thế nào để hầu hạ thế tử gia, biết phục vụ thế tử gia ở trên giường ra sao, tận tâm tận lực thế nào để lưu lại một hậu nhân cho thế tử gia! Trước khi đến phủ Trấn Nam vương Nạp Lan Tú Nhi đã được các vị ma ma đứng đầu trong cung huấn luyện, những điều nên học tập nàng đều đã học xong.

Hoa ma ma nói xong thì thấy Nạp Lan Tú Nhi tiến lên, đi đến trước mặt Quân Mặc Thần, hành lễ với Quân Mặc Thần, “Thần thiếp thỉnh an thế tử gia.”

Nạp Lan Tú Nhi quỳ trước mặt Quân Mặc Thần, chờ Quân Mặc Thần đáp lại, cả buổi cũng không thấy thế tử gia có động tác gì.

“Thế tử gia?” Hoa ma ma lên tiếng, muốn nhắc nhở vị chủ tử này một chút, thế tử gia, trước mặt ngài còn có người đang quỳ đây.

Thật lâu sau, Quân Mặc Thần mới mở miệng, “Khụ khụ... chuyện trong hậu viện của bản thế tử do thế tử phi quản... trắc phi thị thiếp đều do thế tử phi lo liệu, Hoa ma ma đi hỏi thế tử phi thì hơn.”

Một câu của Quân Mặc Thần đã quăng gánh nặng lên người Vân Thanh Nhiễm.

Thanh âm của Quân Mặc Thần rất nhẹ rất trầm cũng rất phù phiếm, cả người đều không có khí lực, thấy thế nào cũng giống như một người sắp chết, làm cho người ta nhìn vào không khỏi sinh ra loại tình cảm thương tiếc, quả thực rất xấu hổ khi bất cứ chuyện gì cũng đến lái nhai với vị thế tử gia không còn sống được bao lâu này.

Vốn chuyện này cũng nên do Vân Thanh Nhiễm quản, cho nên lực chú ý của mọi người lại tập trung về phía Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm đánh giá Nạp Lan Tú Nhi một phen, hiện tại xem ra, vị Nạp Lan tiểu thư này là một tiểu thư khuê các điển hình, dịu dàng đoan trang, không hổ danh là người được thái hậu lựa chọn, dung mạo xinh đẹp, dáng vẻ hào phóng.

Nếu dựa theo tiêu chuẩn nhìn người của Vân Thanh Nhiễm, nàng khẳng định gật đầu, loại nữ nhân này ở thời đại của nàng là nữ thần của những tên trạch nam, là đối tượng hoàn mỹ để lúc mỗi tên trạch nam độc thân trốn ở trong nhà dâm ý xiên xẹo, “Ta thấy không tệ, có da có thịt, nếu thế tử gia nhìn vừa mắt, vậy thu đi.”

Vân Thanh Nhiễm rất khéo hiểu lòng người nói.

“Khụ khụ khụ...” Thân thể ngày hôm nay của Quân Mặc Thần thoát nhìn vô cùng không tốt, ngay cả tiếng ho khan cũng cực kỳ vô lực, “Ái phi thật vô cùng hào phóng, được thế tử này, phu còn yêu cầu gì hơn...” Quân Mặc Thần giống như đang khen ngợi Vân Thanh Nhiễm.

Chỉ là ngữ điệu có chút kỳ quái, là ca ngợi hay là châm chọc?

Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, thế tử gia rốt cuộc muốn nói gì?

Lúc này Quân Mặc Thần cúi đầu nhìn thoáng qua Nạp Lan Tú Nhi luôn cúi thấp đầu vẫn quỳ trước mặt hắn, “Nếu thế tử phi, khụ khụ thế tử phi đã đáp ứng rồi, vậy bản thế tử... tất nhiên sẽ không còn gì... muốn nói, đi cảm ơn chính phi tỷ tỷ của ngươi đi... khụ khụ...”

Quân Mặc Thần ho nhẹ hai tiếng rồi rũ đầu xuống, không hề nhìn Vân Thanh Nhiễm cũng không nhìn Nạp Lan Tú Nhi.

“Tạ thế tử gia.” Nạp Lan Tú Nhi nghe vậy đứng dậy, đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Muội muội ra mắt tỷ tỷ, ngày sau muội muội nhất định sẽ cùng tỷ tỷ hầu hạ thế tử gia thật tốt, nếu có chỗ nào làm không đúng, mong tỷ tỷ tha thứ nhiều hơn.”

Nạp Lan Tú Nhi không hổ là xuất thân tiểu thư khuê các, nói chuyện rất dễ nghe.

“Ừ...” Vân Thanh Nhiễm không có hứng thú gì với Nạp Lan Tú Nhi, chỉ thản nhiên lên tiếng.

Quân Mặc Thần thấy Vân Thanh Nhiễm không có bất kỳ bài xích đối với Nạp Lan Tú Nhi, ánh mắt trầm xuống, sau đó nói với Quân Kiệt ở phía sau: “Đẩy bàn ghế từ trở về phòng.”

Hôm nay thân thể Quân Mặc Thần thật sự không tốt, lúc này cũng không muốn tiếp tục ở lại đại sảnh.

Quân Kiệt nhìn Quân Mặc Thần, trong lòng sốt ruột, sao thế tử phi nương nương lại có thể đồng ý như vậy chứ? Lúc trước không phải thế tử phi nương nương đều không đồng ý cho thế tử gia nạp trắc phi ư?

Chuyện lúc trước thế tử gia vì thế tử phi làm chính mình bị thương, hôm qua lại vì thế tử phi nương nương giằng co cả đêm, có thể thấy được thế tử gia thật sự thương thế tử phi thương đến tận trong xương tủy rồi!

Thế tử gia thương thế tử phi nương nương như vậy, nhưng mà trong lòng thế tử phi nương nương lại không có thế tử gia, để trong phủ nhiều thêm một trắc phi nương nương cũng không cảm thấy sao cả, nếu đổi thành vương phi nương nương, đã sớm lấy dao chém người rồi.

Đây chính là chuyện có thật, hoàng thượng từng đưa nữ nhân vào trong vương phủ, chuyện đầu tiên vương phi làm ra, là lấy dao chém về phía nữ nhân kia, dọa cả công công tới tuyên chỉ ngay cả thánh chỉ trên tay cũng không cầm.

Quân Kiệt chung sống với Vân Thanh Nhiễm một thời gian, cảm thấy nếu Vân Thanh Nhiễm giống vương phi nương nương bọn họ yêu thương vương gia, thì cho dù không lấy dao chém người, cũng sẽ không mặc kệ cho nữ tử khác bước vào cửa, xem ra trong lòng thế tử phi nương nương thực sự không có thế tử gia.

Trong lòng Quân Kiệt có lời, khó chịu thay gia nhà bọn họ, thế nhưng bản thân chỉ là một tùy tùng, mặc dù được thế tử gia tín nhiệm, cũng không có nghĩa là hẳn có thể lộng quyền, nên chỉ có thể đem những lời này nuốt trở lại bụng mình.

Chân trước Quân Mặc Thần vừa mới đi, Hoa ma ma đã nói chuyện.

“Thế tử phi nương nương, tuy rằng Nạp Lan tiểu thư là trắc phi, có điều thái hậu nương nương đã nói, mẫu thân đứa nhỏ sau này của thế tử gia nhất định sẽ là chính phi.”

Hoa ma ma ý vào có thái hậu nương nương ở phía sau chống lưng cho bà ta, nên thái độ với Vân Thanh Nhiễm đương nhiên cũng không cung kính.

Những lời này Hoa ma ma cố tình nói cho Vân Thanh Nhiễm, ý bảo Vân Thanh Nhiễm đừng đắc ý, tuy rằng hiện tại nàng là chính phi, nhưng mà ngày sau, chính phi là ai còn chưa biết được!

Hoa ma ma này vẫn chưa nói xong, bà ta lại tiếp tục nói: “Hôm nay khi thái hậu nương nương bảo lão nô hộ tống Nạp Lan tiểu thư đến Vương phủ, đã ban nô tài cho Nạp Lan tiểu thư, về sau, Nạp Lan tiểu thư chính là chủ tử của nô tài, từ ngày mai, lão nô sẽ ở trong vương phủ, về sau lão nô chính là nô tài của vương phủ.”

Bà ta sau này là nô tài Vương phủ?

Vì sao những lời này lại nghe giống như về sau Vân Thanh Nhiễm thành nô tài của bà ta vậy?

Sự uy hiếp trong lời nói của Hoa ma ma chỉ cần là người có nhĩ lực đều nghe ra được, Vân Thanh Nhiễm đem lời bà ta phiên dịch trắng ra chính là, từ nay về sau vị trắc phi nương nương này do Hoa ma ma bảo vệ, mà phía sau Hoa ma ma còn có thái hậu nương nương chống lưng, Vân Thanh Nhiễm người đừng nghĩ đến việc khi dễ vị trắc phi nương nương mới tới này!

“Người thật sự là lão nhân trong cung? Vậy những quy củ người học được đều chạy đi nơi nào rồi! Chẳng lẽ người đã quên chủ mẫu Vương phủ là mẫu phi à? Người là một nô tài đến Vương phủ trình diện, không đi gặp mẫu phi trước, lại chạy tới tìm bản cung? Người biết thì sẽ cho rằng lão ma ma không hiểu quy củ, người không biết sẽ cho rằng do bản cung vượt quá chức phận đấy!”

Vân Thanh Nhiễm lạnh lùng nói, thật sự là buồn cười, nàng không tính nợ cũ với bà ta, bà ta ngược lại, vừa tới vương phủ mộng còn chưa ngồi ấm chỗ đã tự mình gọi nàng tới đây?

Vân Thanh Nhiễm luôn xử sự theo nguyên tắc người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, cứ giải quyết trước!

Hoa ma ma cùng Nạp Lan Tú Nhi đến Vương phủ, chỉ sợ là không có ý định cho nàng những ngày tháng yên lành, bà ta tốt nhất nên ngoan ngoãn mà làm lão ma ma của bà ta đi.

Hoa ma ma bị Vân Thanh Nhiễm quở trách một trận, muốn phản bác, lại không tìm được lời, hôm nay bà ta lĩnh ý chỉ thái hậu nương nương cùng Nạp Lan Tú Nhi đến phủ Trấn Nam vương, sau khi đến vương phủ lại không gặp vương gia và vương phi, bởi vì vội vã muốn đưa Nạp Lan Tú Nhi đến gặp thế tử gia, nên không nghĩ nhiều như vậy, hiện giờ lại khiến cho Vân Thanh Nhiễm bắt được lỗi này.

“Tỷ tỷ đừng tức giận ma ma, là muội muội không tốt, do muội muội vội vã muốn đến gặp tỷ tỷ, lo lắng không chu toàn, mong tỷ tỷ thứ tội.” Nạp Lan Tú Nhi bước lên phía trước thỉnh tội với Vân Thanh Nhiễm.

Vội vã tới gặp Vân Thanh Nhiễm? Cho dù là vội vã muốn tới gặp người, cũng sợ là không phải vội vã đến gặp Vân Thanh Nhiễm, mà là thế tử gia đi!

Kỳ thật nếu so tuổi tác, Nạp Lan Tú Nhi còn hơn Vân Thanh Nhiễm một tuổi, cũng khó cho nàng ta có thể gọi một tiếng tỷ tỷ này trôi chảy như vậy.

Vân Thanh Nhiễm đánh giá Nạp Lan Tú Nhi một phen, nếu nàng ta chẳng qua vì hoàng mệnh khó dễ, thì cũng chỉ có thể tính là một nữ tử số khổ, nếu không phải... vậy đừng chưa nói được.

“Chính người đi đến gặp mẫu phi đi, bản cung một mình, bản cung đi trước.” Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Nạp Lan Tú Nhi vừa vội vã biện giải giúp Hoa ma ma, tuy rằng không chán ghét, nhưng cũng không có tâm tư tán gẫu với nàng ta.

Vân Thanh Nhiễm sẽ không giống Nạp Lan Tú Nhi gọi tỷ tỷ mười mười thân thiết như vậy. Cùng Nạp Lan Tú Nhi, nàng không có bất kỳ lời thân thiết nào để nói.

Vân Thanh Nhiễm vừa đi, sau khi không nhìn thấy bóng dáng Vân Thanh Nhiễm, Hoa ma ma hừ lạnh một tiếng, “Người điên tỉnh thì vẫn chỉ là người điên, không hiểu chuyện vẫn cứ không hiểu chuyện!”

“Hoa ma ma chớ tức giận, về sau ở trong vương phủ xa lạ này, ta còn phải dựa vào ma ma nhiều.” Nạp Lan Tú Nhi trấn an Hoa ma ma.

Hoa ma ma liếc mắt nhìn Nạp Lan Tú Nhi một cái, mới vừa rồi Nạp Lan Tú Nhi còn thay chính mình giải vây, nên nói với nàng ta, “Nương nương, có một câu nô tài cần phải nói với ngài, thế tử gia tuy chỉ là chủ nhân đoàn mệnh, nhưng nếu có thể sinh hạ một đứa nhỏ cho hần, đứa nhỏ này vừa sinh ra nhất định sẽ là vương gia tương lai, mà nương đứa bé này, nhất định sẽ hưởng vinh hoa phú quý cả đời không hết.”

“Đa tạ ma ma chỉ điểm, chuyện sinh đứa nhỏ toàn bộ đều dựa vào ông trời, về sau nếu ta có gì không hiểu, vẫn cần ma ma chỉ bảo nhiều hơn.” Nạp Lan Tú Nhi rất dịu dàng nói với Hoa ma ma.

Đối với thái độ “không trí tiến thủ” không nóng không lạnh này của Nạp Lan Tú Nhi, Hoa ma ma cũng không vừa lòng, “Nương nương, đứa nhỏ này tuy rằng phải xem ông trời, nhưng cơ hội vẫn cần bản thân tranh thủ, nương nương lúc trước chưa từng gặp qua thế tử gia và thế tử phi, không biết thế tử gia vô cùng yêu thương thế tử phi, có vài cơ hội vẫn cần do chính nương nương người tranh thủ, nếu nương nương người không tranh thủ, sợ là ngay cả cơ hội cùng phòng với thế tử gia cũng không có.”

“Đa tạ ma ma nhắc nhở.” Nạp Lan Tú Nhi một bộ dáng ôn hòa, cũng không biết nàng ta có nghe lọt được không.

Hoa ma ma trầm nghĩ, quên đi, dù sao bà ta cũng chỉ đi theo Nạp Lan Tú Nhi này một thời gian, đợi sau khi nhiệm vụ hoàn thành bà ta có thể trở về bên người thái hậu.

Về phần trắc phi nương nương mới phong này, nếu nàng ta có thể hoài thai đứa nhỏ của thế tử gia, đương nhiên là tốt, thứ nhất là giải quyết được tâm sự của thái hậu nương nương, thứ hai là bà ta cũng được thân phận, tốt xấu gì bà ta cũng là nô tài đi theo nàng ta một thời gian, chủ tử quý, nô tài tất sẽ vinh.

Trái lại, nếu nàng ta không thể sinh hạ đứa nhỏ cho thế tử gia, thì đó chính là nàng ta không có tiền đồ, thái hậu nương nương có bực cũng không phải bực với người làm nô tài bà đây.

Trên mặt Nạp Lan Tú Nhi rất ôn hòa, nhưng thật ra trong lòng không ôn hòa như vậy, những điều Hoa ma ma nói nàng đều biết, bằng không nàng sẽ không bằng lòng tiến vào vương phủ làm trắc phi của một con ma bệnh.

Giống như Hoa ma ma nói, chỉ cần nàng sinh hạ được đứa nhỏ của thế tử gia, sau này hai chân thế tử gia đuổi thẳng, thì đứa nhỏ của nàng sẽ là vương gia tương lai.

Có điều nàng thông minh hơn Hoa ma ma, nàng hiểu được làm sao để che dấu dã tâm của mình, không lộ tâm tư của mình ra bên ngoài.

Hoa ma ma cùng Nạp Lan Tú Nhi đều không chú ý tới, Vân Thanh Nhiễm vốn đã rời khỏi lúc này lại đang đứng bên ngoài cửa, nàng vẫn chưa đi, đối thoại giữa hai người bọn họ Vân Thanh Nhiễm đều nghe không sót một chữ.

Tâm tư của Hoa ma ma Vân Thanh Nhiễm xem như nghe rõ, còn về Nạp Lan Tú Nhi... Vân Thanh Nhiễm vẫn bảo trì thái độ, nàng sẽ lưu ý nữ nhân này.

★

Vân Thanh Nhiễm trở về Kim Dật Hiên, lại thấy Lục Trúc đang đứng ở cửa lo lắng chờ.

“Tiểu thư cuối cùng người cũng trở về!” Lục Trúc chờ Vân Thanh Nhiễm sốt ruột muốn chết.

“Làm sao vậy? Có chuyện gấp gì?” Vân Thanh Nhiễm thấy buổi sáng Lục Trúc vẫn bình thường, sau khi nàng đến đại sảnh một chuyến rồi trở về thì nha đầu này đã vội như kiến bò trong chảo nóng rồi.

“Là thế tử gia, sáng nay thế tử gia vừa tỉnh lại, nghe nói người trong cung tới gọi tiểu thư đến chính sảnh, ngài ấy để Quân Kiệt đẩy ngài ấy đi, không dùng bữa sáng, nhóm nô tài đều đã chuẩn bị đồ ăn chờ thế tử gia về dùng bữa, nhưng mà sau khi trở về thì thế tử gia vào phòng, chưa ăn một chút gì, bọn nô tài sốt ruột, bảo phòng bếp không ngừng đổi món ăn, đi vào vài lần, thế tử gia vẫn không ăn, nghe Thư Nhi đưa thức ăn vào nói, thế tử gia như vậy sợ là... sợ là...”

Quân Mặc Thần hôm nay thoát nhìn yếu ớt hơn ngày thường, giống như lập tức sẽ tắt thở, lúc này lại không ăn gì... Toàn bộ mọi người ở Kim Dật Hiên đều lo lắng, Quân Kiệt cũng đã chạy đi tìm vương gia và vương phi.

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy nhũn mảy, hôm nay Quân Mặc Thần có chút là lạ, “Ta đã biết.”

Vân Thanh Nhiễm nghe Lục Trúc nói xong rồi đi vào phòng Quân Mặc Thần.

Cửa phòng mở ra, trong phòng Quân Mặc Thần đang ngồi bên giường, hắt trên xe lăn rất yên lặng, rất an tường.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua đồ ăn trên bàn, hỏi Quân Mặc Thần, “Vì sao không ăn?”

“Khụ khụ... không có việc gì, thân thể bản thể từ có chút không khoẻ, ăn không vô những thứ này.” Quân Mặc Thần không phải đang giận dỗi, là thân thể thực sự không thoải mái, thân thể ngày hôm nay của hắn yếu ớt cỡ nào, khó chịu bao nhiêu, chỉ có chính hắn là rõ ràng nhất, người khác không thể nào lĩnh hội hay tưởng tượng được.

Đau khổ tới hôm qua Quân Mặc Thần không hề đề cập với Vân Thanh Nhiễm, hắn còn dặn dò cho Quân Kiệt bọn họ không nhắc đến một chữ với người trong phủ, cho nên Vân Thanh Nhiễm không có khả năng biết được.

Vân Thanh Nhiễm chỉ biết là Quân Mặc Thần điểm huyết ngữ của nàng làm cho nàng ngủ mất, lại không biết sau khi Quân Mặc Thần điểm huyết ngữ của nàng còn vận khí giúp nàng.

Vân Thanh Nhiễm nhìn đồ ăn trên bàn, chủng loại không ít, bởi vì Quân Mặc Thần ăn không vô, cho nên làm không ít đồ ăn, nhưng mà Quân Mặc Thần đều không chạm qua.

“Có hương vị gì đặc biệt muốn ăn không?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Mặc Thần, thân thể này của hắn, không ăn thì không được.

Quân Mặc Thần liếc mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm một cái, muốn từ trong mắt Vân Thanh Nhiễm tìm ra cái gì đó, dừng lại một lúc mới nói: “Vị ngọt mát.”

Vân Thanh Nhiễm suy tư một chút, “Người chờ ta một chút.”

Nói xong lại thấy Vân Thanh Nhiễm xoay người rồi khỏi phòng.

“Thu Ảnh, đi theo nàng, cách xa chút.” Quân Mặc Thần nói với ám vệ ngoài cửa.

“Vâng, thưa gia.” Thu Ảnh từng theo Vân Thanh Nhiễm một lần.

Quân Mặc Thần vừa chờ, đã chờ thời gian khá lâu.

Ước chừng qua một canh giờ, Vân Thanh Nhiễm mới trở lại, nàng bước vào cửa phòng, trong tay còn bưng một cái bát, bên trong dường như chỉ là nước mà thôi.

Vân Thanh Nhiễm đem bát nước kia đến trước mặt Quân Mặc Thần, “Người ném thử đi.”

Quân Mặc Thần nhìn thoáng cái bát kia, nước trong bát trong veo có chút sắc cam, hắn bưng bát lên nhấp một ngụm, vị ngọt lập tức tràn ngập trong khoang miệng của hắn, khác với hương vị của đường đỏ, vị ngọt này càng thêm ngọt thuần hơn.

“Là cái gì?” Quân Mặc Thần hỏi.

“Mật ong, nếu người thích, vẫn còn không ít, lần sau khô miệng thì lấy uống, phổi và cổ họng người không được tốt, không thích hợp ăn quá nhiều đồ ngọt, nhưng mà dùng mật ong thì không sao.” Vân Thanh Nhiễm nhìn Quân Mặc Thần bưng bát mật ong kia, trên mặt còn có chút vui mừng, có đôi khi nam nhân này làm cho người ta thực đau lòng, sống so với ai cũng đều vất vả hơn, sáng sớm ngay ăn cả một bữa cơm cũng ăn không vô.

“Ừ...” Quân Mặc Thần thản nhiên lên tiếng, “Khụ khụ khụ... cảm ơn ái phi... trên mặt ái phi khi nào lại nhiều hơn một nốt đỏ vậy?”

Nốt đỏ à? Vân Thanh Nhiễm sờ mặt một chút, thật sự có chỗ bị sưng lên, khẽ chạm vào còn rất đau, “Đại khái là do trời quá nóng, nên mọc mụn rồi. Người nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài một chuyến.”

Vân Thanh Nhiễm nói với Quân Mặc Thần vài câu rồi đi ra cửa.

Vân Thanh Nhiễm đi rồi, Thu Ảnh mới hiện thân.

“Bẩm thể tử gia, vừa rồi thể tử phi nương nương đi đến vùng phụ cận trên núi, tìm một cái tổ ong mật, đoạt mật với ong mật...” Thu Ảnh thành thật kể lại hình ảnh hắn nhìn thấy khi theo dõi Vân Thanh Nhiễm, may mắn là hắn sợ Vân Thanh Nhiễm phát hiện ra nên đứng khá xa.

“Khụ khụ... cái mụn này mọc cũng thật đúng lúc...” Quân Mặc Thần thản nhiên nói.

Thu Ảnh không biết Quân Mặc Thần cảm khái cái gì, hắn tiếp tục hướng về phía Quân Mặc Thần báo cáo: “Rồi sau đó thể tử phi nương nương lại đi đến hồ tuyền nổi danh trong kinh thành, lấy nước suối.” Nước suối hồ tuyền kia nổi tiếng là có vị ngọt lành.

Vì thế mới có bát mật ong mà Quân Mặc Thần vừa mới uống xong kia.

Thu Ảnh trầm nghĩ, thật ra thế tử phi nương nương đối với thế tử gia vẫn rất tốt.

“Ừ... Ngươi đi xuống đi...” Quân Mặc Thần liếc mắt nhìn thoáng qua chiếc bát bạch ngọc trong tay hắn, ánh mắt có chút sâu thẳm.

★

Sau khi Vân Thanh Nhiễm thay nam trang xong thì đi ra cửa, Mộ Dung Tu bị bệnh, Mộc Bách Dương đang thử chẩn trị cho hắn, đương nhiên không thể quan tâm việc buôn bán trong kinh thành, hiện giờ Vân Thanh Nhiễm là tân giáo chủ, cũng không tiện bỏ mặc không quản.

Chân trước của Vân Thanh Nhiễm vừa bước ra khỏi cửa lớn của phủ Trần Nam vương, sau lưng Nạp Lan Tú Nhi đã có hành động.

Nạp Lan Tú Nhi bưng một đồng đồ ăn nằng ta tự tay làm bước vào Kim Dật Hiên.

Nạp Lan Tú Nhi còn chưa gặp được vương gia và vương phi, đã cho người đi thông truyền vài lần, đều nói hai người không rảnh, kỳ thực vương gia thật sự không rảnh, nhưng vương phi lại rất nhàn rỗi, có điều vương phi không muốn gặp Nạp Lan Tú Nhi.

Dạ Hồn không thích lá mặt lá trái với người ta, trắc phi này là do thái hậu đưa tới, bà vô cùng rõ tính tình của con trai mình, cũng biết con mình sẽ không thích Nạp Lan Tú Nhi, vậy thì bà gặp Nạp Lan Tú Nhi cũng không có gì để nói, sự việc tối qua bà vẫn canh cánh trong lòng, sẽ không đi sai thêm bước nữa.

Quản gia phụ trách dọn một viện cho Nạp Lan Tú Nhi, tốt xấu gì cũng là người thái hậu đưa tới, cũng không thể luôn để nàng ta ở trong chính sảnh. Dù sao phủ Trần Nam vương cũng rộng rãi, có thể an bài một chỗ cho chủ tử ở.

Nạp Lan Tú Nhi cũng không rảnh rỗi, lúc này nghe được Quân Mặc Thần trong Kim Dật Hiên không ăn uống được gì, vì thế xuống bếp làm một đồng đồ ăn cho Quân Mặc Thần, nấu một chút cháo, cùng một ít thức ăn nằng ta tỉ mỉ chuẩn bị, còn tự mình làm canh khai vị ngon miệng.

Nạp Lan Tú Nhi đích thân đưa qua cho Quân Mặc Thần.

Hạ nhân bên trong Kim Dật Hiên nhìn thấy Nạp Lan Tú Nhi, cũng không dám ngăn cản, hiện giờ ở trong vương phủ này nàng ta là trắc phi của thế tử, tin tức này không qua bao lâu mọi người trong phủ đều đã biết.

Nạp Lan Tú Nhi sai hạ nhân giúp nàng mở cửa phòng Quân Mặc Thần, sau đó bưng đồ ăn vào cho Quân Mặc Thần.

Nàng ta vào cửa thì nhìn thấy Quân Mặc Thần đang ngồi ở một bên đọc sách, nên để toàn bộ thức ăn lên trên bàn, sau đó nhẹ nhàng đi đến trước mặt Quân Mặc Thần.

“Thần thiếp thỉnh an thế tử gia, thần thiếp nghe nói thế tử gia không có khẩu vị, nên tự mình xuống bếp làm một ít thức ăn, nếu thế tử gia không chê, thì ăn thử xem, có lẽ sẽ hợp khẩu vị thế tử gia.”

Sau khi Nạp Lan Tú Nhi bước vào cửa Quân Mặc Thần đã phát hiện, chẳng qua ánh mắt hắn không nhìn nàng ta, mà vẫn dừng ở quyển sách trên tay, lúc này Nạp Lan Tú Nhi quý xuống trước mặt hắn, Quân Mặc Thần cũng vẫn không nhìn tới, cũng không đứng dậy nhìn thức ăn mà Nạp Lan Tú Nhi chuẩn bị cho hắn, càng không để Nạp Lan Tú Nhi đứng lên.

Quân Mặc Thần không bảo nàng đứng dậy, Nạp Lan Tú Nhi cũng chỉ có thể quỳ như vậy, quỳ đến khi hai đầu gối đều đau.

Không biết qua bao lâu, Quân Mặc Thần mới buông sách trong tay ra, cúi đầu nhìn thoáng qua Nạp Lan Tú Nhi đang quỳ trước mặt hắn, “Sáng sớm ngày mai, bản thế tử sẽ sai người đưa ngươi trở về.”

Đợi lâu như vậy, Nạp Lan Tú Nhi không nghĩ tới thế nhưng mình lại đợi được một câu nói như vậy.

“Thế tử gia, thần thiếp có chỗ nào không tốt ư? Thần thiếp nguyện ý chịu phạt, xin thế tử gia đừng đuổi thần thiếp đi!” Nạp Lan Tú Nhi cảm thấy rất ủy khuất, chẳng qua chỉ vội đến đưa đồ ăn cho Quân Mặc Thần, lại không hiểu ra sao bị lạnh nhạt, ngay sau đó đã tuyên bố đuổi ra khỏi Vương phủ.

“Bản thế tử chính là muốn đuổi ngươi đi.” Quân Mặc Thần chậm rãi nói, hắn ốm yếu nên trước giờ nói chuyện thường chậm hơn người khác một nhịp, ngữ điệu luôn rất bình thản, không có một chút gợn sóng nào.

“Thế tử gia, nếu thần thiếp có làm sai chỗ nào, thế tử gia cứ việc trách phạt thần thiếp là được, nếu thế tử gia đuổi thần thiếp ra khỏi Vương phủ, thần thiếp sẽ không sống nổi, nếu thái hậu nương nương trách tội thần thiếp không hầu hạ tốt cho thế tử gia, người nhà thần thiếp cũng sẽ bị liên lụy, nếu là như thế, thần thiếp khẩn cầu thế tử gia ban thưởng từ tội cho thần thiếp! Thần thiếp đã bước vào phủ Trần Nam vương, sẽ là người của phủ Trần Nam vương, dù chết cũng là quý của phủ Trần Nam vương.”

Nạp Lan Tú Nhi bên này còn chưa bắt đầu diễn, Quân Mặc Thần bên kia đã bảo ngừng, việc này đối lại là ai chỉ sợ cũng đều không cam tâm đi?

Nạp Lan Tú Nhi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nếu không có lý do gì, cho dù hắn là thế tử gia, cũng không thể tùy tiện đuổi trắc phi mà thái hậu nương nương đưa tới được? Nàng ta vừa mới vào phủ, cho dù muốn lấy thất xuất chi điều ra để hù dọa nàng ta sợ rằng cũng không thể đủ đâu?

“Khụ khụ... lúc ngươi tới gần... bản thể từ... bản thể từ cảm thấy cả người đều không thoải mái... Cũng không biết, bản thể từ sống lâu với ngươi... khụ khụ... mạng có thể càng ngắn hơn không?” Quân Mặc Thần không nhanh không chậm nói ra lý do của hắn.

Nạp Lan Tú Nhi vừa kinh ngạc vừa ủy khuất, mình tới gần thể từ gia khiến cho thể từ gia cảm thấy khó chịu?

Đây là lý do kiểu gì? Trên người nàng không bệnh không độc, sao có thể làm cho thể từ gia không thoải mái được?

Nhưng mà Nạp Lan Tú Nhi cũng biết, nếu thể từ gia thật sự nói như vậy, ai có thể hoài nghi đây? Hắn nói khó chịu thì chính là khó chịu, thái hậu nương nương không có khả năng không để ý đến cảm thụ của Quân Mặc Thần, mạo hiểm nguy cơ khiến thể từ gia khó chịu mà lưu Nạp Lan Tú Nhi lại bên người hắn!

Quân Mặc Thần muốn đuổi đi một người, lý do còn rất nhiều!

Vốn dĩ Nạp Lan Tú Nhi còn một đồng tâm địa gian xảo, kết quả Quân Mặc Thần người này, ngay cả cơ hội sử dụng cũng không có.

“Thần thiếp hiểu được... Thần thiếp cáo lui, sáng sớm ngày mai thần thiếp sẽ đi.” Nạp Lan Tú Nhi là người thông minh, nàng ta biết nếu lúc này mình vẫn tiếp tục dây dưa sẽ chỉ khiến cho thể từ gia càng thêm chán ghét nàng ta mà thôi, cho nên thông minh một chút, hiện tại nàng ta cũng chỉ có thể thuận theo ý tứ của thể từ gia.

Thể từ gia cho kỳ hạn là sáng sớm ngày mai, đêm nay nàng ta vẫn còn cơ hội, trở về phải nghĩ biện pháp!

Nạp Lan Tú Nhi xoay người trở về, lúc đi đến cửa, “Thể từ gia, những thức ăn này là đồ ăn quê nhà của thần thiếp, kích thích ngon miệng, nếu thể từ gia không ngại thì hãy thử một chút...”

Nói xong, Nạp Lan Tú Nhi rũ mắt lui ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thể Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Ngươi là người nhà của ta

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

Sau khi Vân Thanh Nhiễm đi ra khỏi Vương phủ thì đi tẩu lẫu nhà mình lượn một vòng, vốn tưởng phải tốn chút sức lực mới làm cho quân sự tin tưởng nàng là chính chủ, ai ngờ vừa vào cửa, quân sự đã chạy ra tiếp đón nàng.

“Vân công tử ngài đã tới, tiểu nhân đợi ngài đã lâu.”

Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng qua người nọ, để râu, trên mặt có một vết sẹo không nhìn rõ, đại khái có tuổi rồi, nên đã phai mờ đi, có bộ dạng thương nhân trung niên, không có gì khác biệt.

“Ngươi nhận ra được ta?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Nhận được nhận được. Chủ tử yên tâm, trước khi đi lão chủ tử đã đem chuyện của ngài truyền đạt lại cho mọi người chúng ta, mọi người đều nhận ra được chủ tử.” Chương quỹ vô cùng cung kính, thay vì nói là cung kính, không bằng nói là kính sợ.

Trước đó Vân Thanh Nhiễm đã nghe Mộ Dung Tu nói qua, đối với người của Thương Lan giáo cùng với người sinh sống ở Thương Lan, sự tồn tại của giáo chủ Thương Lan giáo giống như thần linh. Bây giờ xem ra đúng là như vậy.

“Chủ tử, có chuyện gì cần tiểu nhân xử lý thì cứ công đạo lại cho tiểu nhân lo liệu là được?”

“Không có gì, chỉ là Mộ Dung... à, sư huynh ta gần đây xảy ra chút chuyện, không phải hẳn phụ trách sinh ý trong kinh thành à? Nay hẳn phải dưỡng bệnh, cho nên ta đến xem.” Vân Thanh Nhiễm vừa nghĩ đến bên tai quanh quẩn tiếng gọi “mẫu thân” của Mộ Dung Tu nhất thời lông tóc dựng đứng, thật lo lắng nếu bệnh tình của Mộ Dung Tu chuyển biến xấu, có thể sẽ gây ra chuyện gì càng đáng sợ hơn không.

“Chủ tử yên tâm, chuyện này đại công tử đã biết, đại công tử đã sai trợ thủ đắc lực bên cạnh ngài ấy đến kinh thành giúp đỡ nhị công tử, ít ngày nữa đại công tử cũng sẽ tự mình đến kinh thành, tham kiến chủ tử.” Chương quỹ đáp.

Vân Thanh Nhiễm biết đại công tử trong miệng hắn chính là đại sư huynh mà đến giờ nàng vẫn chưa có dịp gặp mặt, là nam nhân vô cùng chú trọng cuộc sống, rất biết kiểm tiền.

Đại sư huynh kia của nàng có lẽ hiểu rõ Mộ Dung Tu, biết Mộ Dung Tu không chịu nổi chuyện mẫu thân qua đời, cho dù chưa chắc đã đoán được Mộ Dung Tu sẽ điên, ít nhất cũng không có tâm tình để tiếp tục xử lý những cửa hàng bên này.

Nếu đại sư huynh đã lo lắng chu toàn như vậy, vậy hôm nay nàng xuất môn đến đây cũng không có việc gì, “Người tên gì?”

“Hồi chủ tử, tiểu nhân họ Dương, tên một chữ Lâm.” Dương Lâm vội trả lời, có thể được giáo chủ Thương Lan hỏi tên, đó là vinh hạnh của hắn.

“Ừm.” Vân Thanh Nhiễm nhớ kỹ tên nam nhân này, sau đó nhìn thoáng qua tửu lâu, nếu đã đến đây, thì ăn chút gì rồi về, buổi sáng hôm nay chạy tới chạy lui, cũng đói bụng rồi, vừa vặn không phải thể tử gia khẩu vị không được tốt ả, thuận tiện mang chút đồ ăn bên ngoài về cho hắn, có thể hắn sẽ thích, “Gian phòng trên lầu hắn vẫn còn trống, ta lên nghỉ ngơi một chút.”

“Trống, tất nhiên là trống, gian phòng kia chỉ chủ tử và hai vị công tử mới có thể dùng, xin chủ tử theo tiểu nhân lên lầu.”

Dương Lâm dẫn Vân Thanh Nhiễm lên lầu.

Lúc đi qua một phòng nào đó, bên trong truyền ra từng tiếng làm cho người ta mặt đỏ tim đập. Không biết còn tưởng đi nhầm vào kỹ viện!

“Sao lại thế này?” Trên mặt Vân Thanh Nhiễm lộ ra biểu tình không thể tin được, ông trời ơi, đây là tửu lâu đó, cho dù ở trong phòng, đóng cửa lại sẽ không có người khác, nhưng người ở trong này không khỏi cũng quá tùy tiện rồi?

Nghe được chất vấn của Vân Thanh Nhiễm, Dương Lâm nhỏ giọng hồi đáp: “Hồi chủ tử, ở trong này là Ký Bắc vương gia cùng một vị ái thiếp của hắn, bởi vì thân phận có chút đặc thù, chúng ta cũng không tiện đuổi người, nếu chủ tử không thích, bây giờ chúng ta sẽ mời người ta đi ra.”

Ký Bắc vương gia này muốn ở trong tửu lâu nhà người ta làm chuyện khuê phòng, tửu lâu bình thường đương nhiên sẽ không ngăn cản, không có việc gì ai nguyện ý đi đắc tội với Ký Bắc vương gia chứ? Đắc tội với Ký Bắc vương gia, đừng nói tửu lâu này không mở nữa, ngay cả kinh thành cũng không có cách nào để ở lại, nếu Ký Bắc vương gia thật sự động thủ, vậy thì hoàng triều Thịnh Vinh cũng đừng nghĩ đến việc lưu lại.

Cho nên Dương Lâm cũng không ngoại lệ, thà rằng đắc tội một vài khách nhân khác, cũng không đi quấy rầy Ký Bắc vương Hách Vu Thiên đang rất hưng trí, có điều nếu Vân Thanh Nhiễm không thích, vậy cái gì khác cũng đừng nói đến.

“Không sao, không đáng.” Vân Thanh Nhiễm nhún vai tỏ vẻ không sao cả, Hách Vu Thiên thích hoan ái ở nơi nào thì hoan ái, nàng không có việc gì cũng không đi trêu chọc đồng phiến toái Ký Bắc vương này.

“Ừ... A... Ừm...”

Trong gian phòng đó hiện đang khí thế ngất trời!

Thanh âm nữ nhân này Vân Thanh Nhiễm nghe thấy rất quen, không phải là giọng của Tần Tố Tố à? Lúc trước Tần Tố Tố vì chuyện của Vân Tử Hy mà đến tìm Vân Thanh Nhiễm gây sự mấy lần khiến Vân Thanh Nhiễm còn tưởng rằng nàng ta là một nữ nhân si tình, chỉ là dùng sai phương pháp, bây giờ nghe thấy âm thanh này, ý nghĩ trong lòng Vân Thanh Nhiễm hoàn toàn bị phá vỡ.

Nghe nàng ta rên sung sướng như vậy, thế nào cũng không giống tâm không cam tình không nguyện mà?

Vân Thanh Nhiễm vào gian phòng đặc biệt, sau đó hỏi Dương Lâm, “Ta nhớ rõ trong gian phòng đặc biệt này có một gian nội các bí mật nhỉ, mà dựa theo phương vị thì ở ngay bên cạnh gian phòng của Ký Bắc vương gia đúng không?”

“Chủ tử nói không sai, gian phòng ngầm đó đều thông với ba gian phòng này.”

Kỳ thật gian phòng ngầm kia là khéo léo lợi dụng bố cục không gian, giữa bốn gian phòng tạo ra một nơi, một nơi mà những người khác đều không phát hiện ra được, bản thân kiến tạo không phải để cho ai nghỉ ngơi, ai mà rảnh rỗi đi mở một gian ngầm để nghỉ ngơi chứ?

Vân Thanh Nhiễm cười vui vẻ, thì ra căn phòng kia còn có tác dụng như vậy. “Đi, vào xem.”

“Vâng, chủ tử.” Dương Lâm vội mở cửa ám thất ẩn giấu cho Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm đi theo Dương Lâm vào cửa, chỉ thấy Dương Lâm vén một bức họa trên tường lên, sau bức họa có một lỗ nhỏ, vừa vặn đủ để người ta nhìn trộm.

Vân Thanh Nhiễm căn lỗ nhỏ này, không phải là để nhìn lên, mà là dùng để nghe lên, nhìn lên đối với nàng mà nói là không cần thiết...

“Được rồi, vậy người đi ra ngoài trước đi.”

“Đại chủ tử, tiểu nhân cáo lui trước, nếu chủ tử có chuyện gì thì có thể gọi tiểu nhân bất cứ lúc nào.” Dương Lâm nghe vậy liền lui ra ngoài.

Lúc trước Vân Thanh Nhiễm cũng đã tới phòng này vài lần, chẳng qua đều không chú ý vấn đề về vị trí của phòng này, dù sao sử dụng dị năng sẽ tiêu

hao nhiều tinh lực của nàng, nàng không có việc gì sẽ không dùng nó để nhìn loạn khắp nơi.

Giờ đã biết rồi, Vân Thanh Nhiễm nhìn bốn phía của gian phòng một lượt, phòng này quả nhiên được xây giữa bốn phòng ngoài, trong đó một phía là gian phòng đặc thù của các nàng, ba phía còn lại phân biệt là ba bên, trong đó hai bên đều treo bức họa, sau khi vén lên là có thể từ lỗ nhỏ nhìn ra mọi thứ của gian phòng bên cạnh, còn một mặt là trên vách tường bên trong giường, treo một cái phù bình an, vén lên cũng có một lỗ nhỏ.

Lúc này trong gian phòng của Ký Bắc vương Hách Vu Thiên đang trình diễn một màn vô cùng nóng bỏng.

Thân hình Hách Vu Thiên rất to lớn, thể tích ước chừng to gấp hai lần Tần Tổ Tổ, màu da hai người cũng khác biệt rất lớn, làn da Hách Vu Thiên ngăm đen, còn Tần Tổ Tổ lại rất trắng.

Nơi này là túc lâu, không phải kỹ viện, tất nhiên trong phòng sẽ không có giường, đương nhiên, ngoại trừ căn phòng đặc thù của Vân Thanh Nhiễm.

Cho nên lúc này cái bàn sẽ thành nơi hoan ái của Hách Vu Thiên và Tần Tổ Tổ.

Ước chừng lại qua một khắc, động tác cuồng dã của hai người kia mới dừng lại, Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Tần Tổ Tổ mới vừa rồi còn kêu vô cùng hưng phấn, xong việc lại xụi lơ ở trên bàn, động cũng động không nổi.

Trên bàn vốn để bày đồ ăn giờ loạn thành một đoàn, mùi dâm mỹ tràn ngập toàn bộ bên trong phòng.

Trên mặt Ký Bắc vương không có quá nhiều thỏa mãn sau khi hoan ái, ngược lại còn có không ít tức giận.

“Vương gia, ngài không cần tức giận...” Tần Tổ Tổ tuy rằng cực kỳ mệt mỏi, nhưng vẫn gượng chống thân mình đứng dậy, sẵn sóc phù thêm áo khoác cho Hách Vu Thiên, thanh âm nũng nịu vô cùng quyến rũ.

“Hừ!” Hách Vu Thiên hừ lạnh một tiếng, “Quân Vô Ý còn thật sự cho mình là ai!”

Nghe Hách Vu Thiên nhắc đến Quân Vô Ý, Vân Thanh Nhiễm càng thêm vênh tai để nghe, vốn dĩ lòng hiếu kì của Vân Thanh Nhiễm không lớn, nhưng nếu chuyện có liên quan đến phụ vương, Vân Thanh Nhiễm đương nhiên muốn nghe nhiều hơn một chút.

“Vương gia...” Đôi tay Tần Tổ Tổ sờ tới sờ lui trên người Hách Vu Thiên, không biết nàng ta đang muốn bình ổn lửa giận cho Hách Vu Thiên hay là đang tạo ra lửa dục đây? “Vương gia, Quân Vô Ý kia đã không chịu cho vương gia ngài mặt mũi, vương gia cũng đừng để ý đến ông ta nữa...”

Tần Tổ Tổ ước gì Hách Vu Thiên làm gì đó với phủ Trần Nam vương, ai bảo Vân Thanh Nhiễm mà nàng ta chán ghét nhất đang là thế tử phi của phủ Trần Nam vương chứ?

“Vô tri!” Hách Vu Thiên quăng Tần Tổ Tổ ra, ném nàng ta ra thật xa, “Nữ nhân tóc dài kiến thức hạn hẹp!”

Hách Vu Thiên biết mình còn chưa thể động đến Quân Vô Ý, người mà hắn cần đối phó hiện giờ là Dạ Hoàng Nghi! Hôm nay hắn tức giận là tức Quân Vô Ý không cho hắn chút mặt mũi nào trong việc của Hồng Dược!

Vốn tưởng rằng sự kiện giết người trong kinh thành có thể buộc Quân Vô Ý giao Hồng Dược ra, ai ngờ cuối cùng hung thủ bị điều tra ra, lời đồn tự động sụp đổ, đáng giận hơn, hung thủ kia còn là người trong phủ của hắn!

Nhìn đến bộ dạng con thứ hai của mình người không ra người quý không ra quý, Hách Vu Thiên cũng không tiện chỉ trích nó cái gì, nói thật, nếu hắn sớm biết con trai mình sẽ thành nhân chứng lớn nhất biện bạch cho Quân Vô Ý, thì hắn đã sớm dặn dò Hữu Phong, lời nào không nên nói thì không thể nói rồi.

“Vương gia... Quân Vô Ý kia thì có gì đáng sợ...” Sau khi Tần Tổ Tổ bị Hách Vu Thiên ném lên trên mặt đất lại đứng dậy, giống như đĩa bắm dính lên người Hách Vu Thiên, “Chẳng qua là ta cảm thấy Quân Vô Ý chọc đến vương gia ngài, cảm thấy ông ta rất đáng giận mà thôi...”

“Hắn xác thực đáng giận, có điều hắn vẫn còn đất dụng võ rất lớn, binh quyền trên tay hắn rất trọng yếu, uy vọng của bản thân hắn trong quân cũng không phải người khác thì có thể thay thế được, nay Hán Vương cũng đang rục rịch, bốn vương còn cần Quân Vô Ý!”

Giữa tứ vương, phủ Trần Nam vương xác thực yếu nhất, nhưng trận tranh đấu này không biết khi nào thì sẽ trôi lên mặt nước, ông ta là mấu chốt nhất.

“Ừm...” Tần Tổ Tổ mềm mại lên tiếng, trong đầu lại rất không cam lòng.

“Người nói người cùng Vân Từ Hy rất quen phải không, vậy người có biết hắn thích nhất cái gì?” Hách Vu Thiên hỏi Tần Tổ Tổ.

Tần Tổ Tổ rất không muốn trả lời vấn đề này, Vân Từ Hy thích gì Tần Tổ Tổ làm sao có thể không biết, hắn còn có thể thích cái gì? Thích muối mè của hắn chứ gì!

“Hừ?” Hách Vu Thiên có chút không vui, hắn hỏi nàng ta, nàng ta lại dám thất thân?

Hách Vu Thiên kéo Tần Tổ Tổ đến trước người mình, động thân một cái xô xuyên qua nàng ta.

“A ——” Tần Tổ Tổ kêu to, hạ thân đau đớn như bị xé rách.

“Trả lời bốn vương.” Đây là trừng phạt mà Hách Vu Thiên dành cho Tần Tổ Tổ.

“Ta trả lời... Vương gia tha mạng... là Vân Thanh Nhiễm, người mà Vân Từ Hy quan tâm nhất là Vân Thanh Nhiễm!”

“Người nói là thế tử phi của phủ Trần Nam vương? Trước đó là tiểu thư điền của tướng phủ?” Nói xong Hách Vu Thiên lại động mạnh vài cái, khiến cho Tần Tổ Tổ há mồm hít từng đợt khí, thật là đau, Hách Vu Thiên với dáng người cao lớn đột nhiên cử động khiến cho Tần Tổ Tổ đau đớn tột cùng.

“Đúng, là nàng ta...” Tần Tổ Tổ vội vàng trả lời.

“Nàng ta không phải là muội muội của Vân Từ Hy à?”

“Phải... nàng ta là muội muội của Vân Từ Hy, từ nhỏ do Vân từ Hy nuôi lớn, cho nên người mà Vân Từ Hy yêu thương nhất quan tâm nhất chính là nàng ta!” Tần Tổ Tổ theo bản năng đem tất cả những gì mình biết nói ra.

“Ồ?” Trên mặt Hách Vu Thiên lộ ra biểu tình nghiền ngẫm, sờ đi hần hỏi về Vân Từ Hy, là vì thân phận đặc thù hiện giờ của Vân Từ Hy, Vân Từ Hy là thiếu niên thành tướng, nay lại là Hầu gia, là một đối tượng đáng giá để mượn sức.

Vân Thanh Nhiễm trốn ở trong phòng tối nhìn Hách Vu Thiên và Tần Tổ Tổ hoan ái, nghe hai người nói chuyện, nàng cảm thấy bản thân trong lúc bất tri bất giác đã rơi rụng không ít da gà, vốn là một màn hoan ái khí thế ngất trời, Vân Thanh Nhiễm lại thấy vô cùng chán ngán.

Thứ Hách Vu Thiên ham muốn sợ rằng có hơi lớn rồi? A... Vân Thanh Nhiễm giảm sút hưng trí dời tai khỏi lỗ nhỏ, đối thoại như này, nàng không nghe cũng được, quá tôn trọng lỗ tai rồi.

★

Thời điểm Vân Thanh Nhiễm trở lại Vương phủ cũng không biết Nạp Lan Tú Nhi kia đã sớm xuất chiêu rồi, cũng không biết Quân Mặc Thần đã cho Nạp Lan Tú Nhi kỳ hạn cuối cùng.

Người vừa bước tới cửa Kim Dật Hiên, thì thấy một đại mỹ nhân quỳ gối trước cửa, đây chẳng phải là Nạp Lan Tú Nhi mới vào phủ lúc sáng à?

“Tỷ tỷ...” Nạp Lan Tú Nhi nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đi đến mới nâng đầu lên, hoa lệ động mựa, muốn nói lại ngừng, miệng chưa mở nước mắt đã chảy trước.

Vân Thanh Nhiễm theo bản năng nhìn xung quanh một vòng, chung quanh, ngoại trừ thủ vệ ở cửa, nha hoàn sai vặt đi tới đi lui, thì chỉ còn lại nàng, không có người khác, thế tử gia cũng không ở đây, vậy Nạp Lan Tú Nhi đang diễn cho ai xem?

“Tỷ tỷ... muội muội nguyện ý làm nô tỳ, chỉ cầu hầu hạ ở bên cạnh thế tử gia và tỷ tỷ, cầu tỷ tỷ đừng đuổi muội muội đi...”

Nạp Lan Tú Nhi bị Quân Mặc Thần đuổi, vì thế mới quỳ ở cửa Kim Dật Hiên, ngược lại cầu xin Vân Thanh Nhiễm lưu lại nàng ta, hiện giờ trong vương phủ này, vương gia vương phi không chịu gặp mặt nàng ta, thái hậu lại ở tận trong cung, cho nên nàng ta lựa chọn xuống tay ở chỗ Vân Thanh Nhiễm. Sáng nay lúc gặp Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm rất dễ dàng đồng ý cho nàng ta vào cửa, Nạp Lan Tú Nhi cảm thấy tiểu thư điền của tướng phủ này có thể sẽ là một chủ nhân tương đối dễ nói chuyện.

“Ta khi nào thì đuổi người?” Nàng xuất môn giờ mới trở về, nào có thời gian đi đuổi nàng ta?

“Vậy tỷ tỷ nguyện ý lưu lại muội muội?” Đôi mắt to tròn ngập nước của Nạp Lan Tú Nhi tràn đầy mong chờ nhìn Vân Thanh Nhiễm.

“Ta không đuổi người thì tại sao phải lưu người? Người thích ảo tưởng viễn vông thì chơi một mình đi, đừng kéo ta xuống nước, ta không rảnh, cũng không có hứng thú buồn nôn này.”

“Nếu tỷ tỷ không cứu muội muội, thế tử gia sẽ đuổi muội muội ra khỏi Vương phủ... Hiện giờ muội muội vừa mới vào phủ, còn là phụng ý chỉ của thái hậu nương nương, nhưng chỉ mới một ngày thế tử gia đã trục xuất muội ra khỏi vương phủ, nếu rồi vương phủ thì không còn đường sống, cầu tỷ tỷ niệm tình đều là nữ tử, thương xót muội muội, lưu lại cho muội muội một con đường sống, muội muội nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ân đại đức của tỷ tỷ.”

Nạp Lan Tú Nhi lệ rơi đầy mặt, điềm đậm đáng yêu, nàng ta co rúm thân mình lại, lộ vẻ vô cùng hèn mọn.

Vân Thanh Nhiễm xem như hiểu rõ Nạp Lan Tú Nhi đang diễn cái gì rồi.

“Thế tử gia muốn đuổi người đi vậy người phải đi tìm thế tử gia, nam nhân mà người muốn gây chú ý, hay muốn lăn lên giường, có thể cho người cả đời vinh nhục là thế tử gia, không phải ta! Ta không có khả năng đó! Nữ nhân chọc giận nam nhân lại đến tìm một nữ nhân khác hỗ trợ, phương thức tư duy của người thật sự khiến ta rất bội phục!”

Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, nữ nhân này đang làm gì đây? Quân Mặc Thần muốn đuổi nàng ta đi không phải nên nghĩ biện pháp để cho Quân Mặc Thần thay đổi suy nghĩ à? Muốn khóc muốn náo muốn quỳ thì cũng nên đi tìm Quân Mặc Thần mới đúng, đến tìm nàng làm gì?

Nhưng cũng phải nói lại, có thể đi vào phủ còn chưa đến một ngày đã khiến cho Quân Mặc Thần hạ lệnh đuổi đi, Nạp Lan Tú Nhi này thật đúng là “có

bản lĩnh” mà!

Cũng không biết nữ nhân này đã làm gì với thế tử gia, lát đi hỏi những người khác xem, việc đó có thể sẽ là một việc thú vị bị lấy ra làm chuyện cười đây.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ...” Nạp Lan Tú Nhi nắm lấy làn váy của Vân Thanh Nhiễm, đau khổ cầu xin.

“Nếu ta không tính sai, mười ba tuổi ngươi đã được tuyển làm nữ hàn lâm, tiến cung bồi công chúa học bài, đến giờ đã được bốn năm, cho nên tuổi tác của ngươi còn lớn hơn ta, đừng có mở miệng ra là gọi tỷ tỷ, ta không già như ngươi.” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy mình bị một nữ nhân thoát nhìn còn lớn tuổi hơn chạy theo gọi tỷ tỷ, có một loại cảm giác hèn mọn nổi da gà tràn lan.

Vân Thanh Nhiễm nói xong thì không hề để ý tới Nạp Lan Tú Nhi, sải bước vào Kim Dật Hiên, nàng mặc kệ Nạp Lan Tú Nhi muốn quỳ ở cửa bao lâu, đợi nàng đến bao giờ, sau khi nàng ta bị đuổi đi sẽ có hậu quả nghiêm trọng cỡ nào.

Khuôn mặt Nạp Lan Tú Nhi trắng bệch, Vân Thanh Nhiễm chẳng những không dễ nói chuyện như trong tưởng tượng của nàng, mà lời nói ra làm cho nàng vừa thẹn vừa giận. Nếu nàng có biện pháp khai thông với Quân Mặc Thần, thì sao còn phải đi tìm nàng ta?

Vân Thanh Nhiễm đi vào phòng Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ... ái phi đã trở lại?” Quân Mặc Thần nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm bước vào cửa, nên buông sách trong tay xuống, ngừng đầu nhìn về phía nàng.

“Ừ... nữ nhân mới vào cửa kia sao lại chọc tới ngươi rồi? Buổi sáng không phải rất tốt à?” Vân Thanh Nhiễm mới ra ngoài một chuyến, thái độ của Quân Mặc Thần đã thay đổi?

Quân Mặc Thần liếc mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm một cái, “Khụ khụ khụ... Bởi vì đồ nàng ta làm không dễ ăn.” Ngay từ đầu hắn đã không tính cho Nạp Lan Tú Nhi vào cửa, buổi sáng hắn vút vấn đề này cho nàng, là nàng đáp ứng đầy miệng.

Đồ không dễ ăn? Hắn muốn trù nường hay trác phi vậy? “Ta làm cũng không dễ ăn, ngươi tính khi nào thì hưu ta?”

Thực ra Vân Thanh Nhiễm biết làm đồ ăn, trước kia luôn ở một mình, nuôi sống chính mình không thành vấn đề, nhưng cũng chỉ vậy thôi.

Quân Mặc Thần nghe vậy liếc mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm một cái, “Muốn đi như vậy, hử?”

“Ta không nói vậy, ta chỉ muốn biểu đạt một chút bản thân không có trù nghệ mà thôi, nếu ngươi muốn một trù nường làm thế tử, ta có thể cho ngươi đi tìm một người khác.” Vân Thanh Nhiễm ăn ngay nói thật.

“Khụ khụ... ừm... Trong phủ không thiếu trù nường.”

Vân Thanh Nhiễm thật sự thua logic của Quân Mặc Thần rồi, lúc thì nói ghét bỏ trù nghệ của Nạp Lan Tú Nhi muốn đuổi người đi, lúc lại nói không thiếu trù nường, thế tử gia ngài rốt cuộc đang náo cái gì?

“Nếu ngươi thật sự không thích nàng ở trong phủ, thì lát nữa ta sẽ cho nàng ta đi.” Vân Thanh Nhiễm không thích lẻ mề, muốn đuổi người đi thì tốc độ chút, lưu lại trong phủ khóc lóc sụt sùi, nhìn rất chướng mắt.

Bây giờ đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói, phủ Trần Nam vương chính là nhà nàng, có ai lại thích ở trong nhà mọc ra một nữ nhân cả ngày chỉ biết khóc lóc giống như tất cả mọi người đều thiếu nợ nàng ta không?

Nếu không phải Vân Thanh Nhiễm lo lắng đến cảm thụ của chính chủ Quân Mặc Thần đây, thì sáng nay nàng đã không để nàng ta tiến vào rồi.

“Ái phi... đây là muốn đuổi nàng ta đi? Khụ khụ... không phải sáng nay ái phi còn đồng ý cho nàng ta vào cửa à?”

“Lúc ta muốn ngươi thú ta đã từng nói qua, ta sẽ không hạn chế việc ngươi đi thích người khác, nếu ngươi thích nữ tử khác, ta không có khả năng ngăn cản các ngươi, nếu như không có, phủ Trần Nam vương là nhà của ta, ngươi là người nhà ta, ta cũng không thể để một nữ nhân mỗi ngày ở nhà náo loạn, quấy nhiễu sự thanh tịnh của ta cùng người nhà mình chứ?” Vân Thanh Nhiễm ăn ngay nói thật.

Nàng đã đáp ứng Quân Mặc Thần thì nàng sẽ làm được, đây là nguyên tắc của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nói xong, đợi nửa ngày cũng không thấy Quân Mặc Thần nói tiếp.

Hắn lặng im nhìn nàng, nhìn thật lâu thật lâu.

“Làm sao vậy? Trên mặt ta có cái gì à?” Trừ nốt đỏ không cẩn thận bị ong đốt trên mặt ra, thì hắn là không còn vấn đề gì mới đúng.

“Ái phi vừa mới nói... khụ khụ... phủ Trần Nam vương là nhà của nàng... khụ khụ, bản thế tử là người nhà của nàng?” Quân Mặc Thần hỏi lại những lời mà Vân Thanh Nhiễm vừa nói.

“Có vấn đề gì không?” Vân Thanh Nhiễm nhú mày, hắn dám nói không phải thử xem, nàng đã nhận định cái gì thì cho dù là chủ nhân cũng không thể đoạt lại!

“Khụ khụ khụ... không có... không có vấn đề, phủ Trần Nam vương tất nhiên là nhà của Thanh Nhiễm nàng, bản thể từ tự nhiên cũng là người yêu của nàng.” Nếu đồng thời còn là người yêu, vậy thì càng tốt.

“Vậy... chuyện của Nạp Lan Tú Nhi ta sẽ giao cho ái phi xử lý...”

“Ta đã biết...”

Sau khi Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần thảo luận xong thì xoay người tính rời đi.

“Đợi chút...” Quân Mặc Thần gọi Vân Thanh Nhiễm lại.

“Làm sao vậy?”

“Khụ khụ khụ... về sau... nếu lại có người đưa nữ nhân vào phủ... nhất quyết đều không cần... bản thể từ đoán mệnh, có mình nàng là đủ rồi... ma ồm thì không nên làm hại những nữ tử nhà trong sạch khác, làm hại một mình nàng là đủ.” Lúc này tâm tình Quân Mặc Thần tựa hồ rất tốt, cũng không tính đánh đổ Vân Thanh Nhiễm, trực tiếp nói cho Vân Thanh Nhiễm ý nghĩ của hắn.

Vân Thanh Nhiễm nở nụ cười, hắn còn nhớ rõ những lời lúc trước nàng nói với hắn nói nha! “Được.”

★

Nạp Lan Tú Nhi quỳ hai canh giờ kết quả đổi lấy Vân Thanh Nhiễm không thèm nhìn đến, nàng ta đành phải trở về viện mà quản gia trong phủ vừa mới an bài cho mình.

Bởi vì nàng mới vừa mới đến, các chủ tử lại không quản nàng ta, cho nên hiện giờ dưới tay nàng ta không có nha hoàn, người duy nhất có thể để cho nàng ta sai phái chính là Hoa ma ma cùng đi đến phủ Trần Nam vương với nàng ta.

“Nương nương, ngài làm sao vậy?” Hoa ma ma thấy Nạp Lan Tú Nhi đi ra ngoài hơn hai canh giờ thế nhưng lúc trở về lại hai mắt hồng hồng, giống như chịu ủy khuất rất lớn, Hoa ma ma không khỏi nhắc nhở Nạp Lan Tú Nhi, “Nương nương, ngài chính là người mà thái hậu nương nương phái tới, bất kể là phải chịu ủy khuất gì, thì đánh vào cũng không chỉ riêng mặt của nương nương, cho nên nếu nương nương bị ủy khuất gì, thì mau nói.”

“Ma ma, thể tử gia nói muốn đuổi ta đi.” Nạp Lan Tú Nhi vô cùng tủi thân.

“Cái gì?” Hoa ma ma cả kinh, “Đã xảy ra chuyện gì, sao lại đột nhiên như thế?”

Buổi sáng không phải vẫn còn tốt à? Sao chỉ chớp mắt đã bị đuổi đi rồi?

“Ta cũng không biết, hôm nay ta làm đồ ăn đưa thể tử gia, thể tử gia nói sáng sớm ngày mai để ta rời đi!” Nạp Lan Tú Nhi rất oan ức, chính nàng ta cũng không biết mình làm sai chỗ nào.

“Nương nương đừng vội, trước nói rõ cho nô tài nghe xem, sau khi ngài gặp thể tử gia đã nói gì làm gì với thể tử gia?” Hoa ma ma trấn an Nạp Lan Tú Nhi, muốn nàng ta đừng tự mình làm rối loạn trận cước.

“Ta không làm gì cả, ta bụng đồ ăn vào phòng thể tử gia, vừa mới đặt đồ xuống, thể tử gia đã nói, muốn ngày mai ta rời đi!” Nạp Lan Tú Nhi gấp muốn khóc rồi. Nguyên nhân của thể tử gia Nạp Lan Tú Nhi không dám nói với Hoa ma ma, chính nàng nhận định đây tuyệt đối không phải là thật, nhưng Hoa ma ma chưa chắc sẽ nghĩ như vậy, nếu Hoa ma ma tưởng thật, thật sự cho rằng thể tử gia đến gần thân thể nàng sẽ không thoái mái, như vậy chẳng khác nào nàng mất đi sự trợ giúp của Hoa ma ma, kẻ tiếp có thể sẽ mất đi chỗ dựa vững chắc của thái hậu nương nương.

“Việc này...” Hoa ma ma cũng không có nghĩ ra được gì, thể tử gia nói muốn người đi, ai cũng không ngăn được! Chuyện này cho dù đụng đến chỗ thái hậu nương nương, nếu thể tử gia một nháo hai khóc ba thất cổ, ai cũng không ngăn nổi hắn!

Nạp Lan Tú Nhi cũng nghe nói đến mức độ cung chiều của hai vị chủ tử trong cung đối với Quân Mặc Thần, biết tình cảnh hiện giờ của mình vô cùng nguy hiểm, sáng mai chính là kỳ hạn cuối cùng, nàng phải làm như thế nào mới có thể cứu vãn?

Muốn trong thời gian ngắn như vậy làm cho thể tử gia sủng ái là không có khả năng.

“Ma ma, có biện pháp gì có thể để ta mau chóng mang thai đứa nhỏ của thể tử gia?” Nạp Lan Tú Nhi hỏi Hoa ma ma.

“Trước kia phi tử trong cung thường dùng Y Lan Y Lan, đó là huân hương có hiệu quả thôi tình cực mạnh, hơn nữa dưới không khí như vậy nam nữ làm chu công chi lễ sẽ tương đối dễ hoài thai, có điều việc này ngài cũng đừng nghĩ đến, Y Lan Y Lan rất tổn thương thân thể, nếu nam tử bình thường hít nhiều Y Lan Y Lan cũng có thể ảnh hưởng đến tính mạng, với thể cốt của thể tử gia, chắc chắn không chống đỡ nổi.” Hoa ma ma tuy đề cập đến Y Lan Y Lan, nhưng đồng thời cũng khuyên Nạp Lan Tú Nhi nên từ bỏ ý định này đi.

Ánh mắt Nạp Lan Tú Nhi thâm trầm, nàng hỏi Hoa ma ma, “Hoa ma ma, nếu ta bị đuổi ra khỏi phủ Trần Nam vương, ta có còn đường sống không?”

Hoa ma ma có chút đồng tình nhìn thoáng qua Nạp Lan Tú Nhi, đường sống à? Nàng ta không có.

Chương 90: Thế tử gia rên rỉ

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

Hoa ma ma nhìn Nạp Lan Tú Nhi, cũng thấy có vài phần đáng thương, thân là lão ma ma trong cung, bà ta thấy nữ tử số khổ nhiều rồi, cũng đã sớm tập mãi thành quen, nên không đến mức vô cùng đồng tình đi quản sống chết của Nạp Lan Tú Nhi.

Hoa ma ma không nhiều lời, nhưng ánh mắt của bà ta đã cho Nạp Lan Tú Nhi đáp án, đáp án như vậy chính Nạp Lan Tú Nhi cũng đã nghĩ đến, một nữ tử bị đuổi ra khỏi phủ còn khó sống hơn một quả phụ, ở hoàng triều Thịnh Vinh, quả phụ tái giá thì sẽ không bị chê trách, nhưng nữ tử bị hưu hay thị thiếp bị đuổi ra khỏi phủ thì sẽ không thể có ngày lành.

Tay Nạp Lan Tú Nhi nắm chặt thành quyền, nếu ông trời đã không cho nàng đường sống, vậy thì nàng việc gì phải đi quản sống chết của người khác?

Mười ba tuổi Nạp Lan Tú Nhi đã vào cung, đã nhìn thấy vô số mình tranh ám đấu giữa đám nữ nhân, tuy nàng bồi bên người công chúa Thiên Duyệt, nhưng tranh đấu giữa các công chúa cũng không hề kém sự tranh đấu giữa những hậu phi. Ở trong cung bốn năm, tuy nàng chỉ là người theo học cùng công chúa, nhưng cũng nếm hết đau khổ, nếu không phải nàng đủ thông minh, thì đã sớm bị những nữ nhân trong cung kia đùa chết.

Nàng đã sớm hiểu rõ sự thật bày ra ở trước mắt nàng tàn khốc cỡ nào, nàng đã sớm học xong cách tranh thủ, chỉ có như vậy nàng mới có thể leo lên được vị trí cao hơn.

Cho nên lần này thái hậu nương nương tìm nàng, nói với nàng về việc trở thành trắc phi của thế tử gia, nàng đã lập tức đồng ý. Nàng không giống vài nữ nhân có ánh mắt thiên cận kia, chỉ thấy Quân Mặc Thân đoán mệnh, mà xem nhẹ địa vị thân phận của hân cùng vinh hoa phú quý cả đời.

“Hoa ma ma, ma ma là người trong cung, hẳn là có biện pháp lấy được Y Lan Y Lan chứ?” Trên khuôn mặt dịu dàng của Nạp Lan Tú Nhi mang theo một tia khẩn cầu.

Hoa ma ma nghe vậy thì trong lòng kinh hãi, “Nương nương, người muốn Y Lan Y Lan? Không được! Lão nô nói cho người biết, thứ này là vật cấm dùng, lần trước Tam tiểu thư của Vân phủ dùng cái này lên người Cửu điện hạ, kết cục người cũng đã biết, bởi vì sau lưng nàng ta có Vân phủ chống lưng, không thì đã sớm mất mạng!”

Hoa ma ma đang nhắc nhở Nạp Lan Tú Nhi, Nạp Lan gia tuy cũng là đại tộc thế gia trong kinh thành, nhưng không thể so với địa vị hiện giờ của Vân gia trong triều, Vân Yên Nhiên kia có một người phụ thân là tể tướng, có một người ca ca là tướng quân, hai tỷ tỷ một người là hậu phi của hoàng đế, một người là thế tử phi, bằng không nàng ta phạm lỗi như vậy, không bị lăng trì xử tử mới là lạ! Nếu người này đổi thành Nạp Lan Tú Nhi, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Nạp Lan Tú Nhi vươn tay nắm chặt lấy tay Hoa ma ma, “Ma ma...” Nạp Lan Tú Nhi nhét một khối ngọc bội tinh khiết thượng hạng vào trong tay Hoa ma ma, “Ma ma, ngang cũng chết, dọc cũng là chết, nhiều hơn một phần cơ hội luôn tốt hơn không có, ma ma yên tâm, việc này tự ta làm là được, tuyệt không liên lụy đến ma ma người... Ma ma, nếu sau này ta thành chủ tử của phủ Trần Nam vương, tất nhiên sẽ không quên đại ân đại đức ngày hôm nay của ma ma.”

Lúc này Hoa ma ma lại nhìn Nạp Lan Tú Nhi, ấn tượng với nàng ta đã thay đổi thật lớn, buổi sáng còn cảm thấy nữ nhân này ôn ôn hòa hòa, không giống một nữ nhân hiểu được việc tranh thủ vì bản thân, nay sự việc vô cùng khẩn cấp, đuổi cáo của nàng ta cũng không giấu nổi mà lộ ra.

Tâm Nạp Lan Tú Nhi cũng đủ ngoan độc, vì chính mình, không tiếc hại tánh mạng của thế tử gia, nếu thực sự đưa cho nàng ta Y Lan Y Lan, để cho nàng ta sử dụng trên người thế tử gia, với thể cốt của thế tử gia, nhất định sẽ mất mạng!

Cho nên nói độc nhất là lòng dạ nữ nhân, nữ nhân vì lợi ích của bản thân, đúng là việc ác độc nào cũng làm ra được!

Hoa ma ma nhìn khối ngọc bội đặt ở trong tay mình, cất khối ngọc đi, khối ngọc bội này đối với Hoa ma ma căn bản không coi vào đâu, bà ở bên cạnh thái hậu nương nương hầu hạ nhiều năm như vậy, không thiếu người đưa bà hồng bao, nhưng câu nói sau của Nạp Lan Tú Nhi lại hấp dẫn bà, tuổi bà đã lớn, tuy được thái hậu nương nương tín nhiệm, nhưng chung quy vẫn chỉ là một ma ma mà thôi, bà không muốn cả đời này chết già ở trong cung, cuối cùng thì thể bị ném ra ngoài bãi tha ma.

“Được, nương nương chỉ cần nhớ kỹ những lời nói ngày hôm nay, nô tài sẽ toàn tâm toàn lực giúp đỡ nương nương.” Hoa ma ma đáp ứng Nạp Lan Tú Nhi.

Nạp Lan Tú Nhi vừa lòng gật gật đầu, “VẬY ĐA TẠ MA MA.”

Đêm nay là cơ hội cuối cùng của nàng, chỉ cần thể tử gia là nam nhân, nàng không tin nàng không có cách nào làm cho hán chạm vào chính mình!

Ở trong cung, tú nữ mới vào cung đều được trải qua sự dạy dỗ của các ma ma, trong cung rất nhiều ma ma hướng dẫn về phương diện này cho nữ tử trẻ tuổi, trước khi nàng xuất cung, thái hậu nương nương còn đặc biệt an bài ma ma hướng dẫn cho nàng, nàng có tự tin có thể làm tốt hơn chính phi Vân Thanh Nhiệm kia!

Huống chi còn có Y Lan Y Lan tương trợ, phần thắng của nàng càng nhiều thêm vài phần, Là bọn họ bức nàng, đừng trách nàng!

Màn đêm buông xuống, Vân Thanh Nhiệm cảm phong thư mà Hồng Dực đã giao cho nàng trước khi chết vào phòng Quân Mặc Thần.

Ngủ chung phòng với Vân Thanh Nhiệm hai buổi tối, tuy Quân Mặc Thần rất tham luyến sự ấm áp đó, nhưng ngày hôm nay tình hình thân thể hán thực sự không tốt, nếu ban đêm âm ỉ, sẽ khiến cho nàng không thể ngủ được, vì vậy Quân Mặc Thần trở về phòng ngủ của mình.

Quân Mặc Thần đang muốn cởi quần áo lên giường nghỉ ngơi, thì thấy Vân Thanh Nhiệm bước vào.

Thấy phong thư Vân Thanh Nhiệm đang cầm trên tay, trên mặt Quân Mặc Thần hiện lên mấy phần khác thường. =))

“Khụ khụ khụ... ái phi, đang muốn làm gì vậy?” Quân Mặc Thần giống như khó hiểu hỏi han.

“Đây là một vị bằng hữu để lại cho ta, nói là kiên trì trong thời gian dài sẽ có lợi cho thân thể của ngươi, ta cũng không hiểu ý, cảm thấy nếu có lợi đối với ngươi, không ngại thì thử một lần, ngày ấy ngươi phát bệnh ta đã làm theo cái này, nhưng đây hán không phải là phương pháp có hiệu quả nhanh chóng, bình thường không thấp nhang vội đến ôm chân Phật cũng không có tác dụng bao nhiêu, nhân tiện hôm nay ngươi không phát bệnh thì thử một lần cho ngươi xem sao.”

Vân Thanh Nhiệm đáp, tuy tính tình Hồng Dực có cổ quái một chút, nhưng dù sao cũng sẽ không hại Quân Mặc Thần trên chuyện này, điểm ấy Vân Thanh Nhiệm vẫn biết được. Bằng không nàng cũng sẽ không thực hành phương pháp này với Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần nhớ tới hình ảnh đêm hôm đó Vân Thanh Nhiệm động tay động chân với mình, thì không khỏi ho lên, “Khụ khụ khụ... là, là phương pháp gì... có thể, để bản thể tử, xem trước một chút không?”

Vân Thanh Nhiệm đem mấy tờ sau của phong thư cho Quân Mặc Thần, tờ đầu tiên nàng đã sớm lấy ra, chỉ để lại mấy tờ ghi phương pháp.

Quân Mặc Thần từ trên tay Vân Thanh Nhiệm nhận lấy mấy tờ kia nhìn một lượt, mặc dù Quân Mặc Thần không thể nói là tinh thông y thuật, nhưng cũng có chút hiểu biết, hán nhìn phương thuốc kia, khổ nhũ mảy, bên trên đều viết những thuật xoa bóp, xoa bóp mấy huyệt vị thì thân thể cũng không có vấn đề gì, nhưng mà tại sao lại có nhiều như vậy?

Xoa bóp một lần hơn một canh giờ cũng được đi, mà còn từ đầu đến chân, đều có huyệt vị, có một số huyệt vị khiến Quân Mặc Thần không khỏi có cảm giác không tốt.

Ngày đó bàn tay nhỏ bé của nàng đã ở trên người hán vuốt ve như vậy, chỉ là hôm đó tình trạng thân thể hán quá tệ, cho nên xúc cảm suy giảm mạnh, mặc dù như vậy cũng khiến hán có chút không chịu nổi, nhưng nếu hiện giờ lại làm một lần nữa, hán cũng không dám cam đoan màn xoa bóp vốn nên nghiêm túc này sẽ diễn biến thành cái gì.

“Có vấn đề gì à?” Vân Thanh Nhiệm thấy Quân Mặc Thần nhìn chằm chằm phong thư kia thật lâu, một bộ dạng như có điều suy nghĩ, còn tưởng rằng hán nhìn ra vấn đề gì.

“Không có vấn đề... chỉ là... ái phi thật muốn vì bản thể tử... khụ khụ... xoa bóp à?” Trên khuôn mặt trắng nõn của Quân Mặc Thần hiện lên mấy phần mất tự nhiên không dễ bị người ta phát hiện.

Y thuật của Hồng Dực cao nhất đương thời, bà viết ra phương pháp này tự nhiên có chỗ huyền diệu của nó, cho dù thật sự là người học y cũng chưa chắc đã nhìn ra được cái gì, huống chi Vân Thanh Nhiệm là người ngoài ngành cùng với Quân Mặc Thần cũng không chuyên.

Trước khi chết Hồng Dực còn muốn chọc Vân Thanh Nhiệm một lần, ai bảo khi bà còn sống luôn bị đồ đệ mình chọc tức không nhẹ.

“Được rồi, nếu không có vấn đề gì, mỗi ngày ta sẽ làm cho ngươi. Đương nhiên nếu ngươi hy vọng để người khác tới làm cũng có thể.” Vân Thanh Nhiệm đối với việc này không có ý kiến gì, nàng cũng chỉ đơn thuần hi vọng Quân Mặc Thần khá hơn một chút thôi, nàng đại khái cũng đã biết, nam nhân này sống rất vất vả, tuy giờ phút này hán còn sống, nhưng mỗi giờ mỗi khắc hán đều phải chịu thống khổ, mỗi lần hô hấp đều sẽ tạo thành đau đớn kịch liệt cho phổi của hán, đừng nhìn trên mặt hán luôn vẫn đạm phong khinh, những thống khổ mà hán phải chịu được người thường tuyệt đối không thể nào tưởng tượng nổi.

“Khụ khụ... vậy phiền ái phi đến đây đi.” Trên mặt Quân Mặc Thần có vài phần nghiền ngẫm, như gặp được thứ gì khiến cho hán cảm thấy hứng thú.

“Ừ, được.” Vân Thanh Nhiệm tiến lên, nâng Quân Mặc Thần, đỡ hán lên trên giường.

Vân Thanh Nhiễm cởi bỏ quần áo của Quân Mặc Thần, tuy không phải là lần đầu tiên nhìn thấy vòm ngực mềm người của Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm vẫn không khỏi khen ngợi một phen, dù hân không được cường tráng như những người khác, cũng không có cơ bắp, nhưng rất cân xứng, thuộc loại mảnh khảnh đoan trang dễ đẩy ngã.

Bàn tay nhỏ bé mới để ở trên người Quân Mặc Thần, vừa ấn xuống hai huyệt đạo, chợt nghe từ trong miệng Quân Mặc Thần phát một tiếng rên rỉ... thật dài?

“Ừ... a...”

Thanh âm còn không nhỏ.

Động tác trên tay Vân Thanh Nhiễm chợt ngừng lại, nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần, thấy trên khuôn mặt trắng bệch của hân có một loại biểu tình hân được gọi là hưởng thụ!

“Rất thoải mái à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi, nàng hỏi thoải mái là thoải mái rất thuần khiết.

“Ừ... rất thoải mái... Lại dùng chút lực...” Quân Mặc Thần cố ý kêu thật lớn tiếng còn rất ái muội, hân rõ ràng đang cố ý.

Vân Thanh Nhiễm lại ấn xuống mấy cái, chỉ nghe Quân Mặc Thần càng kêu lợi hại hơn.

“Ừm... ừ... ái phi dùng sức... Thật thoải mái...”

Thanh âm này, trên mặt các vị thị vệ canh giữ ở ngoài cửa phòng nghe được trên mặt hiện lên sắc ái muội, Quân Kiệt cúi đầu thật thấp, tiếng rên này của thể tử gia thật mất hồn! Trời ạ, hân không khỏi tưởng tượng ra cảnh đang phát sinh lúc này ở bên trong phòng!

Trên mặt Lục Trúc có hai đám mây đỏ ửng, không nghĩ tới nhanh như vậy mà tiểu thư đã có thân mật da thịt với thể tử gia, nghe thanh âm thể tử gia, cảm giác thật...

Phu thê người ta cùng phòng đều là nương tử rên đến hăng say, bọn họ bên này ngược lại, thể tử phi không kêu rên gì, thể tử gia lại kêu đến mức toàn bộ người ở Kim Dật Hiên đều biết.

Có điều mọi người lại nghĩ, như vậy cũng không có vấn đề gì, không có biện pháp, ai bảo thể cốt của thể tử gia nhà bọn họ không được tốt, thật sự làm khó cho thể tử phi nương nương rồi!

Kỳ thật chuyện đang phát sinh trong phòng, lại không hề như mọi người tưởng tượng, Vân Thanh Nhiễm chỉ ngồi bên giường xoa bóp cho Quân Mặc Thần, chỉ là người được xoa bóp kêu vô cùng hăng say mà thôi.

Lòng ngực trắng nõn lồ ra ngoài, Vân Thanh Nhiễm không dám trực tiếp lột sạch thể tử gia, những chỗ khác đều lấy chăn phủ kín cho hân.

Quân Mặc Thần nằm trên giường, càng kêu càng mất hồn, “Ừ... ái phi... ừm...”

Vân Thanh Nhiễm rốt cục không nhịn được nữa! “Người gọi hồn đấy à!” Vân Thanh Nhiễm cả giận nói. Hân rên rỉ như vậy làm cho nàng có một loại ảo giác bản thân đang làm chuyện XXOO với hân, khiến trong đầu nàng hiện ra không ít hình ảnh không hợp với thiếu nữ, thật sự là đòi mạng!

“Ừm... ái phi thật hưng dữ mà... a...” Quân Mặc Thần tiếp tục rên rỉ.

Thanh âm của hân rất êm tai, mặc dù có chút trầm thấp nhưng lại tràn ngập từ tính, rất có hương vị, giống như một vò rượu lâu năm được chôn giấu rất lâu, rất thuần rất mạnh.

Kêu đến kêu đi còn vươn tay ra nắm lấy tay Vân Thanh Nhiễm, để nàng tiếp tục, “Ái phi dùng có ngừng... tiếp tục... a...”

Vân Thanh Nhiễm chán nản, lập tức đứng dậy, “Ta gọi người khác đến!”

Vân Thanh Nhiễm chịu không nổi Quân Mặc Thần, chạy ra ngoài, quên mang theo phong thư mà nàng cầm đến.

Vân Thanh Nhiễm vừa đi, Quân Mặc Thần cũng dừng rên rỉ, một tay Quân Mặc Thần chống dậy, nhìn cánh cửa bị Vân Thanh Nhiễm dùng sức đóng sầm lại, nở nụ cười, còn cười rất vui vẻ!

Tươi cười của Quân Mặc Thần phảng phất như tuyết liên hoa thánh khiết nở giữa trời đông tuyết phủ, đẹp vô cùng, nếu giờ phút này có người ở đây, chắc chắn sẽ vì tươi cười mỹ lệ này mà như si như say.

Ái phi của hân, vừa rồi là thẹn thùng à...

Sau đó Quân Mặc Thần đổi lại tư thế lười nhác, dựa vào đầu giường, cầm lấy sách đặt ở một bên đọc một lượt, chẳng qua tâm tư của hân không ở trên sách, hân còn đang nhớ lại chuyện vừa nãy khiến hân cảm thấy rất thú vị, tươi cười trên mặt hân thật lâu chưa tàn đi.

Ban đêm, Nạp Lan Tú Nhi tỉ mỉ trang điểm cho bản thân một phen, một tầng lụa mỏng manh mặc ở trên người nàng ta, khiến dáng người mỹ lệ nổi bật lên, một tầng lụa mỏng cần bản không che được cái gì, ngược lại nửa kín nửa hở, rất kích thích thị giác của người khác.

Tầng lụa mỏng đó, nàng ta đã dùng huân hương Y Lan Y Lan huân qua một lần, trên lụa mỏng nhiễm lên mùi thơm của Y Lan Y Lan.

Nạp Lan Tú Nhi ngâm mình trong cánh hoa, để từ đầu đến chân mình đều thơm ngào ngạt.

Nạp Lan Tú Nhi nhìn bản thân trong gương, rất vừa lòng, tiếp đó cầm áo choàng mặc vào, bao bọc lấy thân mình, che chính mình ở bên trong, sau đó ra cửa đi đến Kim Dật Hiên.

Nạp Lan Tú Nhi từ trong miệng hạ nhân vương phủ nghe được việc Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm phân phòng ngủ, cho nên nàng ta mới có thể yên tâm lớn mật tiến vào phòng Quân Mặc Thần.

Hôm nay là lần thứ hai Nạp Lan Tú Nhi bước vào phòng Quân Mặc Thần, từ bên trong áo choàng vươn tay ra gõ cửa, nàng ta không dám vươn ra nhiều hơn, bằng không sẽ lộ ra hết bên trong nàng ta.

“Khụ khụ khụ... tiến vào.” Trong phòng truyền đến thanh âm của Quân Mặc Thần, lúc Quân Mặc Thần đã khôi phục lại, ý cười trên mặt cũng đã giảm đi.

Nạp Lan Tú Nhi đẩy cửa tiến vào.

“Thần thiếp vẫn an thế từ gia.”

Nhìn thấy người đến là Nạp Lan Tú Nhi, trên mặt Quân Mặc Thần lộ ra một tia không vui, không phải quá rõ ràng, nhưng chân chân thật thật là có.

Thế từ gia không thích người không biết điều, nếu Nạp Lan Tú Nhi bằng lòng ngoan ngoãn rời đi, thế từ gia sẽ không bức nàng ta đến tuyệt lộ, sẽ cho người trong kinh thành một câu trả lời hợp lý, sẽ an bài tốt một thân phận cho nàng ta, để sau khi nàng ta rời khỏi vương phủ còn có thể có một nơi chốn tốt, dù sao Nạp Lan Tú Nhi là bị thái hậu nương nương đưa đến, chuyện này ai gặp phải cũng không có năng lực phản kháng, thế từ gia còn chưa đến mức tuyệt tình với nàng ta.

Đây cũng là nguyên do vì sao Quân Mặc Thần để Nạp Lan Tú Nhi rời đi vào sáng sớm ngày mai, hẳn muốn an bài tốt cho Nạp Lan Tú Nhi sau khi xuất phủ, bằng không sáng sớm hôm nay Quân Mặc Thần đã bắt Nạp Lan Tú Nhi rời đi rồi.

Thế nhưng, Quân Mặc Thần cho Nạp Lan Tú Nhi thời gian cũng không phải là để cho nàng đến động tâm tư!

Nạp Lan Tú Nhi không đợi Quân Mặc Thần nói chuyện, đã cởi bỏ dây lưng áo choàng, khiến áo choàng rơi xuống.

Áo choàng vừa rơi xuống, đã lộ ra lụa mỏng mà Nạp Lan Tú Nhi mặc ở bên trong, mặc lụa mỏng kia so với không mặc thoát nhìn còn mê hoặc hơn, mông lung mờ ảo, cảm giác như ẩn như hiện vô cùng khiêu khích thị giác người ta.

Nạp Lan Tú Nhi vứt bỏ sự e thẹn của bản thân, cứ như vậy đi về phía Quân Mặc Thần, nàng ta tự cảm thấy thân thể mình cực kỳ mê người, cử chỉ lớn mật, trên mặt lại tràn đầy thẹn thùng, bước sen khê nhích, lụa mỏng trên người tung bay, khiến dáng người càng thêm tuyệt đẹp, eo thon lấy tàn suất cực kỳ uyển chuyển mà uốn éo.

Quân Mặc Thần đã sớm nhắm mắt lại, trong lòng cười lạnh, nghe nói Nạp Lan Tú Nhi này ở trong cung đã vài năm, ngược lại học các nữ nhân trong cung không ít. Đang chuẩn bị gọi người bên ngoài tiến vào kéo Nạp Lan Tú Nhi đi, thì cửa phòng lại mở ra.

“Thế từ gia, phong thư vừa rời của thần thiếp...” Vân Thanh Nhiễm là tới tìm phong thư nàng để quên, kết quả vừa mở cửa, hình ảnh trước mắt bạo phát đủ để làm cho người ta phun máu mũi.

Vân Thanh Nhiễm theo bản năng lấy tay sờ sờ mũi của mình, may mà không chảy máu mũi.

Ngươi là một nữ nhân, làm sao lại có vẻ háo sắc như vậy chứ?

“Thế từ gia, thần thiếp có quấy rầy người không?” Sau khi Vân Thanh Nhiễm xác định bản thân không bị hình ảnh kích thích trước mắt khiến cho phun máu mũi tại chỗ thì hỏi Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ... đến... đúng lúc, làm phiền ái phi xử lý giúp bản thế tử.” Quân Mặc Thần nói.

Vân Thanh Nhiễm vừa cảm khái thân hình mê người của Nạp Lan Tú Nhi trong lòng, vừa bội phục phong thái của Nạp Lan Tú Nhi, buổi sáng lần đầu tiên gặp nàng ta Vân Thanh Nhiễm thật sự không nhìn ra nữ nhân này còn có một mặt như vậy, điều này làm cho Vân Thanh Nhiễm tự than không bằng.

Trong khoảnh khắc Vân Thanh Nhiễm đi vào, toàn bộ quyến rũ và thẹn thùng trên mặt Nạp Lan Tú Nhi đều cứng lại, nàng ta lập tức chạy về chỗ cởi áo choàng, vươn tay nhặt lấy áo choàng trên mặt đất kia.

Nàng đang muốn nhặt áo choàng lên, tay lại bị Vân Thanh Nhiễm đè xuống.

Vân Thanh Nhiễm tới gần Nạp Lan Tú Nhi, ngửi thấy mùi Y Lan Y Lan nhàn nhạt từ trên người Nạp Lan Tú Nhi, từ chuyện của Vân Yên Nhiên, Vân

Thanh Nhiễm có ấn tượng vô cùng sâu sắc với Y Lan Y Lan. Y Lan Y Lan, thời tình đồng thời còn rất tổn thương thân thể, chẳng lẽ Nạp Lan Tú Nhi không biết sử dụng Y Lan Y Lan với Quân Mặc Thần là việc nguy hiểm cỡ nào à?

Nếu nói một khác trước Vân Thanh Nhiễm chỉ muốn mang Nạp lan Tú Nhi đi, thì giờ phút này, việc mà Vân Thanh Nhiễm muốn làm không chỉ đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Trừng phạt Nạp Lan

Edit: Mặc Lam Song

Beta: Diệp Y Giai

“Lúc này mới vừa cời ra, sao lại vội mặc vào rồi?” Vân Thanh Nhiễm cười nói.

Vân Thanh Nhiễm cười, lại thấy Nạp Lan Tú Nhi cả kinh trong lòng, bởi vì Vân Thanh Nhiễm cười rất không tầm thường, khiến đáy lòng Nạp Lan Tú Nhi dâng lên một loại cảm giác không ổn.

“Tỷ tỷ, muội muội biết sai rồi, muội muội lần sau không dám nữa.” Nạp Lan Tú Nhi chỉ nghĩ là vì nàng ta câu dẫn thế tử gia đã khiến Vân Thanh Nhiễm tức giận, cho nên vội vàng cầu xin tha thứ.

“Biết sai rồi? Hiện giờ ta chém ngươi sau đó lại thấp cho ngươi ba nén hương thơm, nói trước linh hồn của ngươi là ta sai rồi, ngươi bảo còn có tác dụng không?” Vân Thanh Nhiễm hỏi lại Nạp Lan Tú Nhi, nếu xin lỗi còn có ích, thì con người vĩnh viễn cũng không biết sai lầm của bản thân.

Nạp Lan Tú Nhi ở trong cung mấy năm nay, không thể không biết đến Y Lan Y Lan, không thể không biết tác dụng cũng như tác hại của nó, thế nhưng nàng ta vẫn dùng, hơn nữa còn dùng trên người Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm nắm lấy tay Nạp Lan Tú Nhi kéo nàng ta ra ngoài.

Nạp Lan Tú Nhi thấy Vân Thanh Nhiễm muốn kéo nàng ta ra ngoài, hoảng sợ một trận, với bộ dáng hiện giờ của nàng ta, làm sao có thể ra ngoài?

“Không được, tỷ tỷ không được, muội muội biết sai rồi, xin tỷ tỷ tha cho muội muội...” Nạp Lan Tú Nhi phiền muộn trong lòng, vận khí của mình sao lại kém như vậy, sao cứ hết lần này đến lần khác đều để cho Vân Thanh Nhiễm bắt gắp chứ?

Không phải bọn hạ nhân nói đến buổi tối thế tử gia và thế tử phi sẽ tách ra ngủ riêng, không qua lại à?

Trước kia đúng là như vậy, chỉ là tình huống gần đây có chút thay đổi.

Bên trong Kim Dật Hiên một đám sai vặt nha hoàn đều nhìn đến ngây người, Quân Kiệt nhìn thấy một thân trang phục của Nạp Lan Tú Nhi, sau khi kinh ngạc thì vội vàng lấy hai tay che mắt kín mình, đùa cái gì vậy, từ khi đi theo chủ tử thuần khiết nhà bọn họ, đến bây giờ hắn còn chưa dạo qua kỹ viện đâu! Mặc dù hắn thật sự rất muốn đi dạo kỹ viện một lần, thử trải qua cảm giác cùng các bạn hữu nói về tư vị của nữ nhân, nhưng hắn kiên định không đi, nếu hắn đi, trở về để cho chủ tử nhà mình không được đi kỹ viện biết, vậy sẽ rất đau lòng đó!

Lục Trúc nhìn thấy khuôn mặt ảm một cái đỏ rực lên, đây, đây, đây không khỏi quá lộ liễu rồi, thế này đâu giống trắc phi trong vương phủ, cô nương trong sạch sẽ không như vậy đâu!

“Tỷ tỷ đừng mà...”

Vân Thanh Nhiễm lười để ý tới Nạp Lan Tú Nhi, kéo nàng ta ra ngoài trước rồi nói sau, vừa muốn kéo người ra khỏi Kim Dật Hiên.

“Tỷ tỷ, xin người tha cho muội lần này đi...” Nạp Lan Tú Nhi như hoa lê đọng mưa, bộ dạng thật đáng thương, có thể nói người nghe thương tâm, người nhìn rơi lệ.

Những giọt nước mắt này của nàng ta đối với người khác có dùng được hay không Vân Thanh Nhiễm không biết, nhưng đối với nàng mà nói, thì tuyệt đối vô dụng.

Thấy mình dù cầu xin thế nào cũng không được, Nạp Lan Tú Nhi thầm hận đến nghiến răng, thu nước mắt của bản thân, sắc mặt nghiêm nghị: “Tỷ tỷ, đừng quên, muội muội là do thái hậu nương nương đưa vào Vương phủ, hôm nay chẳng qua là tuân theo ý của thái hậu nương nương lấy lòng thế tử gia thôi, tỷ tỷ tức giận muội muội có thể lý giải, nhưng nữ nhân ghen tị là điều tối kỵ, việc hôm nay không biết thái hậu nương nương biết được thì sẽ thế nào

đây?”

Nạp Lan Tú Nhi lấy thái hậu nương nương ra làm lá chắn.

Vân Thanh Nhiễm ngừng lại: “Được, nhân tiện nói về chuyện Y Lan Y Lan với thái hậu nương nương, không biết thái hậu nương nương mà biết người hầu hạ thế tử gia như vậy thì sẽ có cảm tưởng thế nào?”

Nạp Lan Tú Nhi cực kỳ hoảng sợ!

“Tỷ tỷ... đừng oan uổng muội muội, Y Lan Y Lan là vật cấm sử dụng, muội muội làm sao mà có chứ?” Nạp Lan Tú Nhi nguy biến.

“Nếu không thì hiện tại chúng ta tiến cung gặp thái hậu nương nương, để lão nhân gia bà truyền thái y đến tra xét, xem mùi hương trên người người có phải là Y Lan Y Lan không?” Vân Thanh Nhiễm đến gần Nạp Lan Tú Nhi, nhìn nét mặt của nàng ta.

“Ta...” Nạp Lan Tú Nhi bị Vân Thanh Nhiễm nhìn trúng tim đen, nàng tự nhiên không dám làm theo lời của Vân Thanh Nhiễm, thái hậu nương nương nhất định sẽ xử tử nàng ta! “Tỷ tỷ...”

“Phịch” một tiếng, Nạp Lan Tú Nhi lập tức quỵ xuống trước Vân Thanh Nhiễm.

“Thế tử phi nương nương, ta mười ba tuổi đã vào cung, theo học với công chúa điện hạ, nói dễ nghe chút, chính là một nữ quan, là vinh hạnh của ta, là may mắn của Nạp Lan gia chúng ta, nhưng mà nương nương cũng biết cuộc sống trong cung có bao nhiêu vất vả, mỗi bước đều khó, giống như đang đi trong đầm lầy, không biết bước tiếp theo có phải sẽ tiến vào trong vực sâu vạn kiếp bất phục hay không, năm nay ta đã mười bảy tuổi, trước mười tám tuổi nếu vẫn không thể xuất giá thì sẽ không còn cơ hội nữa, nhưng công chúa lại nói với ta, nàng không gả thì ta cũng không có cơ hội, lần này may mắn được thái hậu nương nương nhìn trúng mới có cơ hội tiến vào Vương phủ, vốn tưởng rằng cuối cùng sẽ hết khổ, không ngờ vừa mới vào phủ đã chọn cho thế tử gia mất hứng, thế tử gia muốn đuổi ta đi, ta biết rõ một khi rời khỏi Vương phủ thì sẽ không còn cơ hội sống sót, ha... dù sao cũng chết, chẳng thà vì bản thân mà tranh thủ một cơ hội, ta chẳng qua vì muốn sống tiếp, nếu có lựa chọn, ta tội gì phải làm chuyện hại người cơ chứ? Nương nương, ta cầu xin người, coi như cùng là phận nữ tử đáng thương trong thiên hạ, tha cho ta một con đường sống đi!”

Nói xong, Nạp Lan Tú Nhi dập đầu không ngừng với Vân Thanh Nhiễm.

Đối với hành động này của Nạp Lan Tú Nhi, Vân Thanh Nhiễm lại cho nàng ta một tiếng cười lạnh, kể một đoạn thân thế đáng thương, xả ra một đồng lý do, lại thêm mấy giọt nước mắt thanh thuần của thiếu nữ. Tổ hợp này, thật đúng là hoàn mỹ, nếu chạy tới đường cái để kể, nhất định sẽ dẫn đến một đám bác gái nghe nàng ta kể khổ, tiếp đó kiếm được mấy thùng nước mắt đồng tình.

Nhưng thật đáng tiếc, Vân Thanh Nhiễm không phải loại người có trái tim đồng tình tràn lan: “Những lời vừa rồi của người, nói thật, rất đặc sắc, về phần là thật hay giả, ta cũng không biết, ta chỉ biết là, nếu người muốn sống, tuyệt đối không dùng loại phương pháp này. Huống chi, dù người ở tình thế bất đắc dĩ thì sao? Thực xin lỗi, ta bẩm sinh đã không có đầy đủ công năng đồng tình với người.”

Nạp Lan Tú Nhi sững sờ tại chỗ, nàng đã tận lực cầu xin nàng ta như vậy, nàng ta lại có thể nói với nàng không có đủ khả năng đồng tình với người khác?

Sắc mặt Nạp Lan Tú Nhi tái nhợt hơn phân nửa, thẹn quá hoá giận: “Vân Thanh Nhiễm, làm sao người có thể vô tình như thế?”

“Cảm ơn khen ngợi, ta vẫn cho rằng ta tuyệt tình! Vô tình? Người thật sự rất xem trọng ta rồi.” Vân Thanh Nhiễm nhún nhún vai, vẻ mặt không sao cả, nàng không vì bị người khác nói nàng vô tình mà sầu muộn, nàng làm việc có nguyên tắc của chính mình, còn không tới phiên người khác đến thuyết tam đạo tứ!

Nạp Lan Tú Nhi đầu gối được Vân Thanh Nhiễm cứng mềm đều không chịu, trong lòng nàng ta không khỏi sinh ra một phần sợ hãi.

“Nói xong rồi?” Vân Thanh Nhiễm nhìn khuôn mặt trắng bệch của Nạp Lan Tú Nhi, cảm thấy có chút buồn cười, bây giờ mới biết sợ? Hiện tại có phải đã quá muộn rồi không?

“Người muốn làm gì? Người không thể lạm dụng tư hình!” Nạp Lan Tú Nhi là người từng theo học với công chúa điện hạ, nên có chút hiểu biết đối với luật lệ của hoàng triều Thịnh Vinh, cho dù chuyện nàng ta cố ý làm hại thế tử gia bị vạch trần, cũng phải giao cho quan phủ.

Vân Thanh Nhiễm đối với lời nói của Nạp Lan Tú Nhi coi như không nghe thấy, nàng quay qua nói với Quân Kiệt đang che mắt: “Quân Kiệt, phiền người giúp ta tìm một sợi dây thừng đến đây, phải đủ rắn chắc, ngoài ra còn phải đủ dài.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Nghe vậy Quân Kiệt nhanh chóng đi chuẩn bị dây thừng cho Vân Thanh Nhiễm, đồng thời trong lòng cũng dấy lên một thắc mắc nho nhỏ, thế tử phi cần dây thừng để làm gì?

Một lúc sau, Quân Kiệt đem dây thừng đến.

“Thế tử phi nương nương, người cần dây thừng để làm gì? Nếu như là việc nặng nề thì giao cho thuộc hạ làm đi!” Quân Kiệt không quên lời dặn của gia nhà mình, bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị tốt để làm việc cho thế tử phi nương nương mới chính là việc nên làm của nô tài bọn hắn.

“Giúp ta trói tay nàng ta lại.” Vân Thanh Nhiễm phân phó Quân Kiệt.

Quân Kiệt nhận lệnh lưu loát trói tay Nạp Lan Tú Nhi lại.

Nạp Lan Tú Nhi thấy thế thì kịch liệt vùng vẫy: “Đừng, ta là trắc phi nương nương, ngươi không thể làm vậy với ta!”

Quân Kiệt phớt lờ Nạp Lan Tú Nhi, ai quân ngươi là trắc phi hay là cái gì phi, chỉ cần thế tử gia không thừa nhận, ngươi là cái gì phi cũng không có tác dụng!

Quân Kiệt theo phân phó của Vân Thanh Nhiễm đem Nạp Lan Tú Nhi trói chặt, không hổ là thị vệ chuyên nghiệp, trói người thật sự rất thuần thục! Vân Thanh Nhiễm cảm thấy nếu là tự nàng buộc kháng định không trói được tốt như vậy.

“Được rồi, kẻ tiếp giao cho ta xử lý là được.” Vân Thanh Nhiễm lôi kéo một đầu dây thừng kéo Nạp Lan Tú Nhi đi như dắt con trâu vậy.

“Ngươi đang làm cái gì? Ngươi mau thả ta xuống, đừng mà, ta không dám, ta thật không dám nữa...”

Nạp Lan Tú Nhi sợ hãi nhìn xuống dưới, tay nàng ta vẫn bị trói chặt, cả người bị Vân Thanh Nhiễm treo ở giữa không trung!

Vân Thanh Nhiễm đem một đầu dây thừng thắt chặt, coi như đã xong, bây giờ đã quá nửa đêm, ban đêm trong kinh thành có vẻ đặc biệt yên tĩnh, trên đường trừ gỗ mỡ cầm canh thì không còn người khác, Vân Thanh Nhiễm kéo Nạp Lan Tú Nhi đi tới đường cái, sau đó treo nàng ta lên trên cây ở con đường vắng uất.

Trên người Nạp Lan Tú Nhi còn mặc bộ y phục lụa mỏng gần như trong suốt mà nàng ta đã tí mỉ chuẩn bị.

Nếu sáng sớm ngày mai dân chúng kinh thành tỉnh lại, có thể nhìn thấy Nạp Lan Tú Nhi gần như đã lộ ra toàn bộ.

Không phải nàng ta rất tự tin với dáng người của mình à? Không phải nàng ta rất thích dùng bộ này câu dẫn nam nhân sao? Vậy Vân Thanh Nhiễm sẽ cho nàng ta cơ hội này, để nàng ta câu dẫn đủ.

“Vân Thanh Nhiễm ngươi mau thả ta xuống, ngươi không thể đối xử với ta như vậy!” Nạp Lan Tú Nhi tiếp tục thét lên với Vân Thanh Nhiễm, nhưng Vân Thanh Nhiễm căn bản không hề để ý tới nàng ta: “Vân Thanh Nhiễm ngươi sẽ không được chết từ tế! Ngươi là tiện nhân, ngươi ghen tị với ta, ngươi sợ ta cướp đi thế tử gia nên dùng thủ đoạn này để mưu hại ta! Ngươi sẽ không được chết từ tế đâu!”

“Khuyên ngươi nên để giành lại chút nước miếng, từ giờ đến trời sáng còn hơn mấy canh giờ nữa, mà trong thời gian đó sẽ không có ai đưa nước cho ngươi uống đâu.” Vân Thanh Nhiễm lưu lại một câu cuối cùng cho Nạp Lan Tú Nhi, còn lại, nàng ta tự cầu nhiều phúc đi.

“Vân Thanh Nhiễm ngươi trở lại cho ta! Vân Thanh Nhiễm!...”

Nạp Lan Tú Nhi không từ bỏ ý định mà kêu to, đến khi Vân Thanh Nhiễm không còn bóng người, nàng ta lại bắt đầu chửi rủa, sự ôn hòa xưa nay của nàng ta đều là ngụy trang, đến thời điểm này không biết đã ném dùi dằm đi nơi nào rồi, từng tiếng, kêu la muốn khó nghe bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Nạp Lan Tú Nhi bị treo trên cây suốt một đêm, ngày hôm sau, trời vừa sáng tỏ, đã có một vài dân chúng mang theo rau cải nhà trồng đến bên đường để bày quán, kết quả là thấy Nạp Lan Tú Nhi.

Trong lúc mọi người vây xem, không biết có phải vì xấu hổ và giận dữ, hay vì khí lực bị hao mòn qua một đêm, mà Nạp Lan Tú Nhi ngất đi.

Chuyện của Nạp Lan Tú Nhi không bao lâu đã truyền vào trong tai rất nhiều người.

Hoa ma ma nghe đến chuyện này tâm tình bất ổn, Nạp Lan Tú Nhi cứ như vậy bị Vân Thanh Nhiễm giày vò chỉ còn lại nửa cái mạng, tuy Y Lan Y Lan là bà ta đưa cho Nạp Lan Tú Nhi, bà ta lại không thể bảo đảm sau khi Nạp Lan Tú Nhi bị Vân Thanh Nhiễm dày vò có khai bà ta ra không?

Hoa ma ma càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, bà ta không thể ngồi chờ chết được!

Vì thế Hoa ma ma dứt khoát đã làm thì phải làm đến cùng, sửa sang lại rồi vào cung. Khi vào cung bà ta đã tố cáo Vân Thanh Nhiễm với thái hậu nương nương, Hoa ma ma thêm mắm thêm muối nói về chuyện của Nạp Lan Tú Nhi, tổng quát chính là coi Vân Thanh Nhiễm là đại đồ phụ số một.

Hoa ma ma làm vậy cũng không phải vì mình và Nạp Lan Tú Nhi có quan hệ tốt đẹp bao nhiêu, sau khi Nạp Lan Tú Nhi bị Vân Thanh Nhiễm ác chính thì Hoa ma ma báo thù cho nàng ta vân vân, bà ta thuần túy là vì lo nghĩ cho chính bản thân mình mà thôi.

Nếu sớm biết Nạp Lan Tú Nhi vô dụng như vậy, bà ta sẽ không đặt cược lên người nàng ta, làm hại bà ta hiện giờ tiến thoái lưỡng nan. Nếu chuyện Y Lan Y Lan bị truyền ra bên ngoài, chính bà ta cũng không gánh nổi tội, thái hậu cực kỳ thống hận Y Lan Y Lan, sẽ không có khả năng bỏ qua cho bà ta.

Thái hậu nương nương vốn đã có thành kiến với Vân Thanh Nhiễm, nên mới đưa người khác vào trong phủ Trần Nam vương, hiện giờ người mà mình đưa vào lại bị Vân Thanh Nhiễm hành hạ chỉ còn lại có nửa cái mạng?

Vì thế, Vân Thanh Nhiễm đã sớm bị thái hậu nương nương tuyên vào cung.

“Hoang đường, hoang đường, quả thực quá hoang đường!” Thái hậu nương nương tức giận hướng Vân Thanh Nhiễm nói: “Thế tử phi, ngươi cũng biết

Nạp Lan Tú Nhi là người của ai gia?"

Thái hậu nương nương cau mày hỏi Văn Thanh Nhiễm, vị uy hiếp cùng mùi thuốc súng dày đặc bên trong.

"Biết." Văn Thanh Nhiễm đáp, trước đó không phải nói là ngài đưa vào à? Nàng có thể không biết sao?

"Biết? Ha ha... hay cho một chữ biết!" Thái hậu nương nương thật sự rất tức giận: "Người biết Nạp Lan Tú Nhi là người của ai gia, lại vẫn dám động vào nàng ta, có phải người không đem ai gia để vào trong mắt? Giỏi, giỏi cho một thế tử phi, bởi vì đó kị, mà ngay cả chuyện thương thiên hại lý như vậy cũng có thể làm!"

Văn Thanh Nhiễm trừng phạt Nạp Lan Tú Nhi, kỳ thực không hề có một chút quan hệ nào với hai chữ ghen tị, nếu Văn Thanh Nhiễm ghen tị, thì trước đó cũng sẽ không đồng ý cho Nạp Lan Tú Nhi vào phủ, nhưng lúc này, nàng nói mình không phải vì ghen tị, chỉ sợ các nữ nhân trong phòng này đều sẽ không tin tưởng nàng!

Hôm nay trừ thái hậu nương nương và Văn Thanh Nhiễm ra, còn có vài vị phi tử của hoàng đế ở đây, là thái hậu nương nương sai người gọi các nàng đến, chủ trương vì chuyện của Nạp Lan Tú Nhi mà phân xử. Ở đây có một nữ tử mà Văn Thanh Nhiễm đã gặp qua lúc trước, đó là tỷ tỷ Văn Lâm Mị của nàng, Trân phi của hoàng đế Dạ Hoàng Nghi.

"Mẫu hậu chớ tức giận, có lẽ thế tử phi cũng chỉ nhất thời hồ đồ mới có thể làm chuyện này, không bằng chúng ta cho nàng ấy một cơ hội để sửa sai." Hoàng hậu nương nương là một người lớn tuổi nhất trong các vị phi tần, nhưng cũng là người thoát nhìn trầm ổn nhất, tính tình nhu hòa không nóng không lạnh, dường như là một chủ nhân để nói chuyện.

"Hoàng hậu, người cái gì cũng tốt, chỉ có điểm này ai gia không hài lòng, có những người làm sai chút chuyện là có thể tha thứ, nhưng có những người thì tuyệt đối không thể tha thứ, bởi vì những người đó không biết hối cải, chỉ biết càng làm càng sai, nhất định phải cho nàng ta một chút giáo huấn, cho nàng ta chịu một chút đau khổ mới có thể nhớ lâu!" Thái hậu nương nương rõ ràng đã động tâm tư muốn dụng hình với Văn Thanh Nhiễm.

"Thái hậu nương nương nói rất đúng, lần này thế tử phi làm việc hại người như vậy, quả thật làm cho người ta thấy có chút ngượng lạnh trong lòng, quả thực nên cho thế tử phi một trừng phạt thích đáng."

"Thái hậu nương nương anh minh, quả thật nên nghiêm trị."

Nghe vậy, các phi tần đều lên tiếng ủng hộ thái hậu nương nương, thế nhưng có một âm thanh đột ngột cao vút.

"Thần thiếp thấy, nếu muốn xử phạt, nên phạt thật nghiêm khắc, quyết không thể nhân nhượng. Cần ban thưởng một ly rượu độc thì ban thưởng một ly rượu độc, cần ban thưởng ba thước vải trắng thì ban thưởng ba thước vải trắng."

Người nói chuyện là Văn Lâm Mị.

Mọi người ồn ào đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Văn Lâm Mị, người nói người xưa nay đối với người khác ác độc còn chưa tính, hôm nay người chọc giận thái hậu nương nương chính là muội muội ruột của người đó!

"A... nói như vậy Trân phi có đề nghị gì hay?" Thái hậu nhíu mày, nữ nhân của Văn gia quả nhiên không có một người tốt đẹp, Văn Yên Nhiên thì không cần phải nói rồi, hiện giờ người vẫn còn đang ở bên trong tông miếu, Trân phi này từ lúc tiến cung đến giờ luôn có bộ dạng dụ dỗ, từ lúc tiến cung đã mê hoặc hoàng đế đến đầu óc choáng váng.

Về phần Văn Thanh Nhiễm, vốn trông cũng tạm được, lại không làm một việc nào khiến bà hài lòng, vì thế mà càng nhìn càng khó chịu, càng xem càng không thuận mắt.

"Bẩm mẫu hậu, thần thiếp chỉ cảm thấy, nếu muốn xử phạt, thì nên xử phạt nghiêm khắc, mới có thể khiến cho vài người nhớ lâu được! Thay vì để một số người mắc thêm lỗi lầm, thì dứt khoát nhất lao vĩnh dật* cũng không tệ."

(*: một lần vắt và cả đời nhân nhả)

Nhất lao vĩnh dật? Nàng ta là đang đề nghị thái hậu nương nương trực tiếp ban chết cho Văn Thanh Nhiễm à?

Văn Lâm Mị với tư thế trên cao mọi chuyện đều không liên quan đến mình, tựa hồ đối với Văn Thanh Nhiễm không có chút tình nghĩa tỷ muội nào, nếu không lúc này cũng sẽ không nói như vậy, nghe những lời này làm cho người ta cảm thấy nàng ta chẳng những không có tình nghĩa tỷ muội với Văn Thanh Nhiễm, mà càng giống như chỉ mong sao Văn Thanh Nhiễm chết đi.

Thời điểm Văn Thanh Nhiễm tỉnh lại Văn Lâm Mị đã vào cung, chỉ có duy nhất một lần gặp được nàng ta chính là buổi tối ngày ấy Văn Thanh Nhiễm không cẩn thận bắt gặp nàng ta vụng trộm với nam tử khác.

"Trân phi, nếu ai gia nhớ không lầm, thì thế tử phi là muội muội ruột của người, chẳng lẽ người không đau lòng à?" Thái hậu nương nương lại có ý hỏi.

"Bẩm thái hậu nương nương, thần thiếp luôn công tư rõ ràng, tuy thế tử phi là muội muội của thần thiếp, nhưng nay nàng ta phạm lỗi, thì phải bị xử phạt, việc đó không hề liên quan đến việc nàng ta có phải là muội muội của thần thiếp hay không!" Văn Lâm Mị lạnh lùng nói, thái độ ngược lại hết sức quyết tuyệt.

“A... lời này của Trân phi trái lại rất xuôi tai.” Thái hậu nương nương cười như không cười nói, trong lòng bà ta đang cười nhạo Vân Lâm Mị và Vân Thanh Nhiễm, ha, đây chính là nữ nhi của Vân gia, một đám đều chỉ biết lo mình, ngay cả tình cảm tỷ muội cũng không thấy được một chút bóng dáng: “Thôi, chuyện của thể tử phi nếu không nghiêm trị, vậy ai gia thực có lỗi với Nạp Lan tiểu thư bị thể tử phi hành hạ chỉ còn nửa cái mạng, Hoa ma ma, dẫn thể tử phi đi xuống cho ai gia, đánh hai mươi trượng!”

Đánh hai mươi trượng! Nếu để cho một nữ lưu yếu đuối không cần nổi gió chịu tội, sẽ bị mất hơn nửa cái mạng, thân thể yếu hơn nữa, khả năng chưa chịu xong hai mươi trượng cũng đã đi gặp Diêm Vương gia báo danh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Ai dám động con dâu bản cung

Edit: Mạc Lam Song

Beta: Diệp Y Giai

Thái hậu nương nương vừa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa báo lại: “Trần Nam vương phi đến.”

Là mẫu phi.

Lúc Vương phi vừa tiến vào cung điện đã thấy Hoa ma ma tính mạng Vân Thanh Nhiễm đi, bà tiến đến, một câu cũng không nói, đã rút bảo kiếm ra, kiếm quang chợt lóe, đâm xuyên qua đùi của Hoa ma ma.

Bảo kiếm chói lên màu bạc, xỏ xuyên qua đùi Hoa ma ma, trên mũi kiếm sáng ngời còn chảy xuống một giọt máu đỏ tươi, nhỏ xuống nền cung điện.

Hành động của vương phi làm mọi người sợ hãi, dù là Vân Thanh Nhiễm cũng hoảng sợ không nhẹ. Đầu nói Vương phi nương nương của phủ Trần Nam vương không tầm thường, hôm nay vừa thấy chỉ e ba chữ “không đơn giản” cũng không đủ hình dung!

“A a a...” Tiếng hét như giết heo của Hoa ma ma vang vọng cả đại điện, trừ tiếng hét của bà ta, những người khác trong cung điện đều như ngừng thở, các cung phi bị sợ hãi không nhẹ, đám cung nữ thái giám đều bị dọa đến trợn tròn mắt, thị vệ cũng không biết có nên tiến lên ngăn cản Trần Nam vương phi hay không.

“Hôn Nhi, con làm cái gì vậy?” Thái hậu nương nương cả kinh nói: “Mau, kéo người ra cho ta, dẫn thể tử phi đi!”

Thái hậu vội vàng ra lệnh cho bọn thị vệ, không muốn để Dạ Hôn ngăn cản bà xử phạt Vân Thanh Nhiễm.

“Ai dám động đến con dâu của bản cung?” Dạ Hôn từng bước tiến đến, chắn trước mặt Vân Thanh Nhiễm, ngăn cản bọn thị vệ.

Dạ Hôn nghênh đón ánh mắt của thái hậu, không hề sợ hãi. Thu lại bảo kiếm vừa mới đâm vào đùi Hoa ma ma, vung bảo kiếm đang dính vết máu lên, cảnh cáo những người khác lui ra. Thanh bảo kiếm này là do tiên hoàng ban cho Dạ Hôn, Dạ Hôn có quyền cầm nó để chém giết những ai xúc phạm luật lệ của hoàng triều Thịnh Vinh.

“Hôn Nhi, đây là do thể tử phi làm sai, ai gia cho nàng một trừng phạt thích hợp!” Thái hậu giải thích, đồng thời nhìn thoáng qua Hoa ma ma, đùi trực tiếp bị bảo kiếm xuyên qua, lúc này một bên chân như ngâm trong máu, hiện giờ đang nửa chết nửa sống mà gầy dựa trên đất.

“Mẫu hậu nghe yêu ngôn của ai nói con dâu nhi thần làm sai?” Dạ Hôn cầm bảo kiếm trong tay mũi kiếm chỉ vào Hoa ma ma trên mặt đất: “Là cậu nô tài này ư?”

“Hôn Nhi, Hoa ma ma là lão nhân bên cạnh ai gia, bà ta chẳng qua chỉ nói chân tướng sự tình cho ai gia mà thôi.” Thái hậu đối mặt với nữ nhi của mình cũng bất đắc dĩ.

Phản ứng của Thái hậu đều thu vào trong mắt Vân Thanh Nhiễm, làm cho nàng được mở rộng tầm mắt, nếu nói mẫu phi là nữ nhi ruột thịt của thái hậu, còn là nữ nhi yêu thương nhất, cho dù sủng ái nuông chiều, thì lúc này cũng không nên có vẻ mặt bất đắc dĩ như thế, mơ hồ như có chút sợ hãi mẫu phi, điều này làm cho Vân Thanh Nhiễm rất nghi hoặc.

Lúc này mọi chú ý đều đặt trên người Dạ Hôn, chỉ thấy Dạ Hôn không chút lưu tình mà vung kiếm, mũi kiếm đâm thẳng vào trái tim của Hoa ma ma đang gào khóc trên đất.

Một kiếm hạ xuống, máu tươi đương trường.

Váy sam của Dạ Hồn cũng bị dính máu của Hoa ma ma, Vân Thanh Nhiễm ở ngay cạnh đó, váy sam màu trắng trên người cũng nở rộ ra những đóa hồng mai.

Nếu lúc trước Vân Thanh Nhiễm nghe Dạ Hồn vì truy tìm Quân Vô Ý mà chạy đến quân doanh, lên chiến trường, trước mắt nàng sẽ hiện ra hình ảnh kịch tính khổ một tiểu nữ tử nũng nịu ngàn dặm tìm phu, như vậy vào giờ phút này Vân Thanh Nhiễm nghĩ đến lại là hình ảnh một nữ tử như hoa mọc lan ra trận tắm máu chiến đấu hăng say. Dạ Hồn không phải là một nữ tử yếu đuối, đây cũng không phải là lần đầu tiên bà giết người, người chết ở trên tay bà, chính Dạ Hồn cũng không đếm hết, một nữ nhân từng ra chiến trường, từng trèo lên từ giữa đồng người chết, trải qua hết thấy, thì những nữ nhân bên trong cung điện cả ngày chỉ biết trang điểm cho bản thân đến tranh thủ niềm vui của một người nam nhân tuyệt đối không thể hiểu và tưởng tượng được.

Mẫu thân Quân Mặc Thần, bề ngoài thoạt nhìn cường hãn hơn nàng rất nhiều, trong lòng Vân Thanh Nhiễm thật sự bội phục Dạ Hồn.

“Hồn Nhi... con!” Thái hậu kinh ngạc nhìn Dạ Hồn, không nghĩ tới Dạ Hồn lại trực tiếp giết Hoa ma ma!

“Con dâu bản cung còn không tới phiên cầu nô tài này thuyết tam đạo tứ!”

Dạ Hồn ngay cả lời vô nghĩa cũng lười nói nhiều, trực tiếp giết đi, ai dám nói bậy lung tung về con dâu bà, chém trước nói sau!

“Hồn Nhi! Con...” Thái hậu nương nương bị Dạ Hồn chọc cho tức giận không nhẹ.

“Mẫu hậu, vì sao Nạp Lan Tú Nhi lại bị con dâu nhi thần treo ở trên đường, mẫu hậu sao không nghe xem Lý đại nhân nói như thế nào?” Dạ Hồn nói xong thì xoay người hướng bên ngoài cung điện gọi một tiếng: “Lý Ngải Lý đại nhân, phiền ngài tiến vào đây một chút.”

Lý Ngải kêu khổ trong lòng, nghĩ tại sao gần đây cứ động một chút là mình lại bị gọi vào trong hậu cung chứ? Hắn đối với hậu cung luôn tràn đầy bóng ma!

Nhưng cũng không còn cách nào khác, Trần Nam vương gia tự mình đến tìm hắn, hắn nào dám không đến đây!

“Vi thần tham kiến thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, ra mắt vương phi nương nương, thế tử phi nương nương.” Lý Ngải bái kiến từng vị nương nương.

“Lý đại nhân, phiền ngài nói cho mẫu hậu biết, ngài tìm được cái gì trên người Nạp Lan Tú Nhi.” Dạ Hồn nói.

Sáng hôm nay Nạp Lan Tú Nhi bị người của quan phủ mang đi, chính là do Lý Ngải phụ trách.

“Hồi vương phi nương nương, sáng nay Nạp Lan Tú Nhi được đưa về trừ cổ tay bị buộc chặt tạo thành vết thì không còn vết thương nào khác, nhưng khi đại phu chẩn trị cho nàng lại phát hiện trên người nàng có một mùi hương đặc biệt, qua xác nhận, chứng thật là mùi hương của Y Lan Y Lan, quần áo mặc trên người nàng đã bị hun qua Y Lan Y Lan.” Lý Ngải kể lại chi tiết, không dám để sót phần nào.

Y Lan Y Lan?

Thái hậu nương nương mỗi lần nghe đến bốn chữ này đều thay đổi sắc mặt, có thể thấy bà rất thông hận Y Lan Y Lan.

Dạ Hồn thấy được sắc mặt của thái hậu phát sinh biến hóa rõ ràng: “Chi bằng Y Lan Y Lan, Nạp Lan Tú Nhi đáng chết.”

Chỉ một vấn đề này, Nạp Lan Tú Nhi đủ chết một trăm lần: “Ngoài ra, hôm nay nhi thần tới gặp mẫu hậu, còn hy vọng mẫu hậu hiểu được một việc, nếu mẫu hậu thật sự muốn tốt cho Thần Nhi, muốn tốt cho Quân gia, thì đừng đưa nữ nhân vào trong vương phủ nữa, nếu mẫu hậu thật sự cảm thấy nữ tử nào tốt, thì cứ đưa cho hoàng huynh là được, nhi thần nghĩ huynh ấy nhất định sẽ không cự tuyệt.”

Câu nói phía sau mới là mục đích chủ yếu mà hôm nay Dạ Hồn tiến cung tìm thái hậu, một Nạp Lan Tú Nhi đi rồi, ai cũng không thể cam đoan trở về thái hậu có thể nhét thêm một Nam Cung Tú Nhi, Đoan Mộc Tú Nhi vào vương phủ nữa hay không.

“Mẫu hậu, nếu người thật tình thương Thần Nhi, thật tình cảm thấy áy náy, vậy việc người phải làm không phải là nhét một đồng nữ nhân cho thằng bé, mà là tôn trọng sự quyết định của nó. Thanh Nhiễm là nữ nhân mà Thần Nhi chọn lựa, hy vọng mẫu hậu tôn trọng quyết định của nó như nhi thần.”

Lời nói của Dạ Hồn làm cho sắc mặt thái hậu nương nương vốn đã khó coi nay còn khó coi hơn mấy phần.

Dạ Hồn không nhiều lời nữa, lời kéo tay của Vân Thanh Nhiễm: “Cùng nương về nhà thôi, Thần Nhi đang chờ con.”

Dạ Hồn uy vũ khí phách lời kéo Vân Thanh Nhiễm rời khỏi cung điện của thái hậu nương nương, khiến hậu phi có liên quan ghen ghét nhìn trần trối.

Vân Thanh Nhiễm bị Dạ Hồn mang ra khỏi cung điện, ngoài cửa còn loan giá đang chờ các nàng.

Bước lên loan giá, Dạ Hồn cười nói: “Nương biết trong lòng Thanh Nhiễm khẳng định có rất nhiều nghi hoặc, đúng không?”

Không có nghi hoặc mới là lạ! Chưa từng thấy qua trường công chúa nào dám làm như vậy với thái hậu!

“Có một số việc nương không tiện mới thẳng với con, nhưng nương hy vọng con nhớ kỹ, hai vị đứng đầu trong cung này, con đều phải đề phòng, nếu bọn họ không tốt với con, con phải cẩn thận, nếu bọn họ tốt với con, con cũng phải lưu tâm đề ý.” Dạ Hồn dặn dò Vân Thanh Nhiễm, mà hai người bà

nói đến, một là mẫu thân của bà, một là ca ca của bà.

Dạ Hồn không thể kể cho Vân Thanh Nhiễm chuyện tính năm đó, bởi vì liên lụy rất nhiều, còn liên quan đến cuộc tranh đấu giành ngôi vị hoàng đế năm đó.

Đây là chuyện bí mật bị nghiêm cấm nhắc đến của hoàng triều Thịnh Vinh, hoàng huynh Dạ Hồn nắm lấy ngôi hoàng đế đều rất gọn gàng, nhưng đây là việc mà người đời không biết, mọi người chỉ biết năm đó hoàng huynh của bà do hoàng hậu sinh ra, đương nhiên sẽ thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Năm đó Dạ Hồn là công chúa Phượng Hoàng được sủng ái nhất của hoàng triều Thịnh Vinh, mức độ sủng ái của tiên hoàng thậm chí còn vượt qua các hoàng tử khác. Tiên hoàng nói vì ngài thích nhất tính tình Dạ Hồn, nếu Dạ Hồn không phải là nữ tử, ngài đã truyền lại hoàng vị cho Dạ Hồn.

Tuy rằng hoàng đế chậm chậm không lập thái tử, nhưng lại thầm nói cho Dạ Hồn biết người được chọn trong lòng ngài, là một vị hoàng huynh khác của Dạ Hồn.

Về sau hoàng thượng đột nhiên băng hà, lưu lại di chỉ truyền ngôi cho tam hoàng tử Dạ Hoảng Nghi, mà không phải là vị hoàng tử lúc trước Dạ Hồn nghe hoàng thượng nói đến, vì thế Dạ Hồn biết được hoàng huynh cùng mẫu hậu mình đã dùng thủ đoạn khó lường để lấy được ngôi vị hoàng đế.

Mẫu hậu và hoàng huynh Dạ Hồn vì muốn ổn định ngôi vị hoàng đế mà cùng một vị hoàng tử khác phát sinh tranh đấu, hai người bọn họ lấy Dạ Hồn ra áp chế, bức bách Quân Vô Ý lúc đó đang nắm binh quyền trong tay dốc sức vì bọn họ.

Năm đó sau khi Dạ Hồn bị Quân Vô Ý đuổi đi thì gặp được Hồng Dục, bị Hồng Dục bắt về bên người hai tháng, còn giúp Hồng Dục chiếu cố đưa nhỏ hai tháng, cuối cùng Hồng Dục không làm khó Dạ Hồn nữa, còn đưa Dạ Hồn về kinh thành, lúc ấy Hồng Dục và Dạ Hồn đều nhận định đối với Dạ Hồn mà nói thì đó là nơi an toàn, ai ngờ còn không bằng khi ở lại bên cạnh Hồng Dục.

Dạ Hồn mang thai, lại ở trên tay mẫu hậu cùng hoàng huynh bà mà chịu nhiều đau khổ. Quân Mặc Thần sinh ra đã yếu ớt, đương kim thái hậu cùng hoàng thượng muốn chịu một nửa trách nhiệm, bọn họ yêu thương Quân Mặc Thần như thế, rốt cuộc là huyết mạch thân tình chiếm phần lớn, hay là vì lòng áy náy đang quấy phá trong nội tâm, e rằng chỉ có bọn họ mới biết rõ.

Vân Thanh Nhiễm không biết những chuyện cũ đã bị chôn vùi này, nên đối với những lời Dạ Hồn nói, chỉ có thể gật gù đầu, Dạ Hồn không cần phải lấy chuyện này để lừa gạt nàng làm gì.

“Đáng lẽ hôm nay Thần Nhi nên tự mình tới đón con hồi phủ, nhưng gần đây thân thể nó đặc biệt không tốt, nương muốn nó ở trong nhà chờ con, thay nó đến đón con, đưa nhỏ đó thật sự vì con mà khẩn trương, ngược lại nương cảm thấy, chuyện này con có thể tự mình xử lý tốt, chẳng qua thằng bé sợ là sẽ không yên tâm”

Thân thể Quân Mặc Thần không dễ dàng gì để điều dưỡng được tốt như vậy, lần đó hần mạnh mẽ vận dụng một lượng lớn nội lực của mình để giải trừ được lực cho Vân Thanh Nhiễm, nên đã tạo thành tổn thương cho thân thể của hần chỉ có chính hần rõ ràng, e rằng phải qua một thời gian nữa thì mới có thể hoàn toàn phục hồi, cho nên Quân Mặc Thần đều không ra ngoài, chỉ ở trong phòng đọc sách, nếu là ngày trước, tuy thân thể Quân Mặc Thần có kém, nhưng mỗi ngày vẫn sẽ đi dạo chung quanh, thỉnh thoảng sẽ cùng Dạ Minh Uyên đi du ngoạn một chút, miễn là không làm chuyện gì mất sức, phần lớn Quân Mặc Thần đều có thể làm một chút.

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy, trầm nghĩ, Quân Mặc Thần sẽ khẩn trương vì nàng à? Nàng biết Quân Mặc Thần đối với mình thật ra cũng không tệ, ít nhất khi mình có phiền toái hần sẽ đứng ra giúp đỡ, tỷ như hần sẽ rất nể tình mà đứng cùng nàng trên một chiến tuyến, tỏ rõ thái độ, cho nàng chỗ dựa, nhưng cho tới bây giờ Vân Thanh Nhiễm cũng không cảm thấy Quân Mặc Thần sẽ khẩn trương vì nàng như những gì vương phi nói.

Dạ Hồn cũng là chỉ điểm một chút, bà không dám nhúng tay vào chuyện của Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần nhiều, sự tình lần đó khiến bà đến giờ vẫn còn hối hận, nếu sớm biết con mình quật cường như vậy, để ý Vân Thanh Nhiễm nhiều như vậy, bà cũng không dám làm ra chuyện đó.

“Nhiễm Nhi, nương không quan tâm con là ai, trước kia con có bị điên hay không, cũng chẳng cần biết trên người con có bí mật gì, trên người nương cũng có bí mật, trên người ai mà không có bí mật cơ chứ? Nương chỉ cần biết con đối tốt với Thần Nhi, con chính là con dâu Quân gia ta, Quân gia sẽ là nhà của con, chúng ta sẽ là người nhà của con.”

Trên mặt Dạ Hồn mang theo nụ cười hiền từ, bà rất nghiêm túc nói với Vân Thanh Nhiễm những lời này. Dạ Hồn không phải một người hẹp hòi.

“Cảm ơn nương” Vân Thanh Nhiễm cũng cười, độ lượng cùng khí độ của vương phi quả thật là những nữ nhân nhà bình thường không thể bằng được, đây chính là sự khác nhau giữa nữ nhân chân chính trải qua nhiều sóng gió với những oán phụ nơi khuê phòng, Vân Thanh Nhiễm tán thưởng Dạ Hồn, không liên quan đến quan hệ hiện giờ giữa Dạ Hồn và nàng là cái dạng gì.

Hai người nói chuyện một lúc, loan giá đã về tới Vương phủ, Vân Thanh Nhiễm từ trên loan giá đi xuống, đã thấy hai nam nhân đứng ở trước cửa.

Quân Vô Ý tiến đến, đem Dạ Hồn ôm vào lòng mình, tận tình quan tâm chăm sóc.

Quân Mặc Thần ngồi trên xe lăn, trên người mặc một đồng da hổ, nhưng vẫn cảm thấy người hần vì lạnh mà có chút run run.

Vân Thanh Nhiễm nhìn cả người Quân Mặc Thần đều bị mấy tấm da hổ bao lấy, ngay cả một ngón tay cũng không lộ ra ngoài, sắc mặt hần vẫn khó coi như trước, không thấy một chút huyết sắc.

Quân Mặc Thần chăm chú nhìn Vân Thanh Nhiễm, sau đó nói với Quân Kiệt đang đứng bên cạnh mình: “Trở về đi.”

Quân Mặc Thần không chờ Vân Thanh Nhiễm, thấy các nàng quay lại thì trở về.

Vân Thanh Nhiễm nhìn bóng dáng gầy gò của Quân Mặc Thần, thầm nghĩ, nam nhân này rốt cuộc có phải đến chờ nàng không vậy?

“Khụ khụ khụ... thân là ái phi của bản thể tử, vì sao còn không đuổi theo, hử?”

Đi thật xa rồi, Quân Mặc Thần mới tạm ngừng bước chân, đợi Vân Thanh Nhiễm ở phía sau.

Vân Thanh Nhiễm đi đến, sau đó đến gần sát Quân Mặc Thần, nhìn hắn một lần thật kỹ.

“Khụ khụ... ái phi nhìn gì vậy?”

“Không có gì...” Mẫu phi nói hắn khẩn trương vì nàng á, nhưng nàng lại không nhìn ra từ đầu đến chân Quân Mặc Thần có chỗ nào là khẩn trương vì nàng.

“Khụ khụ... hôm qua vì sao ái phi lại nổi giận?” Quân Mặc Thần đang nói việc sau khi Vân Thanh Nhiễm biết trên người Nạp Lan Tú Nhi có mùi Y Lan Y Lan thì tức giận.

“Thế cốt này của ngươi, nếu trúng phải Y Lan Y Lan, sợ là chịu không nổi, nàng ta biết rõ như thế lại vẫn dùng, nàng ta hại ngươi như vậy, ta tức giận một chút thì có quan hệ gì?” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy điều này rất bình thường, có người muốn hại bằng hữu của mình, nhưng lại bị nàng chính mắt gặp được, chẳng lẽ nàng không nên tức giận à? Đồi la ai cũng không khó khả năng cười trừ cho qua?

“Khụ khụ... không nghĩ tới ái phi để ý bản thể tử như vậy... Khụ khụ, bản thể tử thật sự cao hứng cực kỳ...”

Lời khen ngợi này nghe quá giả rồi.

“Thần thiếp đa tạ thể tử gia khích lệ!”

“Khụ khụ... Vì thương cho ái phi, bản thể tử quyết định đêm nay tiếp tục để ái phi xoa bóp cho bản thể tử, khụ khụ... Ái phi cảm thấy thế nào?” Quân Mặc Thần nhún mày cười nói, trong mắt có ý vị xấu xa mà người khác không dễ nhận ra.

“Không được!” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy Quân Mặc Thần lúc này cho nàng một cảm giác rất tà ác, vừa nghĩ đến tiếng rên rỉ kinh thiên địa quỷ thần khiếp, nhiễu loạn ba ngày, dư âm lượn lờ không dứt bên tai vào tối hôm qua của thể tử gia, thì da đầu Vân Thanh Nhiễm tê dại một trận, ý nghĩ như vậy quá không thuần khiết!

“Khụ khụ... ái phi cực tuyệt dứt khoát như thế... khụ khụ khụ... làm cho bản thể tử rất thương tâm... khụ khụ...” Nói xong Quân Mặc Thần có khuynh hướng sắp khóc nức nở.

Nếu như Thể tử gia nháo lên, phóng mắt khắp hoàng triều Thịnh Vinh, đó là chuyện mà ai cũng không ngăn nổi.

“Hồi thể tử gia, thần thiếp biết sai rồi, ban nãy thần thiếp không có ý cự tuyệt thể tử gia, chỉ là thân hình thể tử gia mảnh mai như vậy sao có thể để một người không có chuyên môn như thần thiếp làm chứ, thần thiếp tay chân vụng về, nếu như không cẩn thận tổn thương đến thể tử gia, vậy tội của thần thiếp rất lớn, cho nên thần thiếp cân nhắc mãi, quyết định vẫn là đem nhiệm vụ vinh quang vĩ đại mà lại thiêng liêng này giao cho người khác làm, theo ý kiến thần thiếp, Kiệt thị vệ rất không tồi, làm việc gọn gàng, dẫn đo thích đáng, thông minh nhanh nhẹn, nếu để hắn đến xoa bóp cho thể tử gia, khẳng định thích hợp hơn thần thiếp.”

Vân Thanh Nhiễm vội vàng đem sự việc đó lên người khác, Quân Kiệt bị nàng nhắc đến cảm thấy mình rất vô tội, hắn thông minh nhanh nhẹn khi nào?

“Khụ khụ khụ... Ái phi nói rất có đạo lý, khụ khụ... Nhưng mà tay Quân Kiệt rất thô... bản thể tử không thích.” Quân Mặc Thần vẻ mặt ghét bỏ nói.

Quân Kiệt thiết tình vô tội nha! Gia, hắn là một người tập võ, tay quanh năm cầm đao cầm kiếm, bên trên tự nhiên sẽ có nốt chai, làm sao có thể không thô ráp hả, đương nhiên không thể so sánh với bàn tay tinh tế nhắn mịn của thể tử phi nương nương được!

“Vậy tìm Lục Trúc, tay nàng rất mềm mại rất mịn màng, so với tay ta còn xinh đẹp hơn!” Vân Thanh Nhiễm lại đem Lục Trúc đẩy ra.

May mắn Lục Trúc không có ở đây, bằng không nàng ấy thế nào cũng bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm hù chết. Nàng ấy là một nha hoàn, vẫn phải làm việc, tuy rằng tay sẽ không có đầy vết chai giống như tay Quân Kiệt, nhưng tuyệt đối không thể nhắn mịn hơn tay của thiên kim tiểu thư được!

“Khụ khụ... tay Lục Trúc không đủ lực, ấn không có cảm giác... Khụ khụ khụ... hơn nữa ái phi khẳng định Lục Trúc có thể biết rõ huyết vị à? Khụ khụ... Vậy nếu ấn sai thì sao, cũng không phải đang đùa giỡn... Khụ khụ...” Quân Mặc Thần không nhanh không chậm phản bác Vân Thanh Nhiễm.

“Vậy để mẫu phi làm đi.” Tay mẫu phi khẳng định rất có lực.

“Khụ khụ khụ... Ái phi, chúng ta làm văn bói, khụ khụ... sao có thể phiền đến trưởng bối, khụ khụ... Như vậy có phải rất bất hiếu rồi không?”

“...”

“Khụ khụ... Ái phi, nàng chịu ủy khuất một chút đi, bản thể tử cũng không muốn ái phi nàng vất vả mệt nhọc, nhưng mà... khụ khụ nhưng mà đêm tới đêm lui, cũng chỉ có ái phi nàng phù hợp tiêu chuẩn nhất... Khụ khụ rất thích hợp để xoa bóp cho bản thể tử... Khụ khụ... Vậy đêm nay vẫn làm phiền ái phi... phương pháp xoa bóp là do ái phi tìm tới, khụ khụ... Thường nói, làm việc phải đến nơi đến chốn, khụ khụ... Ái phi nàng nói đúng không?”

Nghe Quân Mặc Thần giải thích một hồi, giống như việc tìm Vân Thanh Nhiễm xoa bóp cho hắn là một chuyện hết sức vụn vặt bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Giận dữ

Edit: Mạc Lam Song

Beta: Diệp Y Giai

Dạ Minh Sâm thuộc loại sẹo tốt quên đau điển hình, không biết rút ra kinh nghiệm.

À không, lần trước ở trong vương phủ sau khi bắt chuyện với Vân Thanh Nhiễm tự thấy không tệ rất có hy vọng, cảm giác Vân Thanh Nhiễm là con cá lớn có thể câu được.

Vì thế lại nghĩ biện pháp, tính hẹn Vân Thanh Nhiễm ra ngoài, khi hẹn Vân Thanh Nhiễm bên ngoài, tự nhiên không thể trực tiếp ra mặt, một hoàng tử như hắn đi mời một thế tử phi gặp mặt một mình, việc này không hợp lý không nói, nếu bị truyền ra ngoài có thể sẽ phá hỏng thanh danh của Thất hoàng tử hắn.

Cho nên Dạ Minh Sâm viết một phong thư, cho người lên chuyển đến tay Vân Thanh Nhiễm, hẹn Vân Thanh Nhiễm gặp mặt bên ngoài. Như vậy sẽ không bị truyền lời không dễ nghe nào ra ngoài, lại thuận tiện để hắn “làm việc”.

Vân Thanh Nhiễm nhận từ trên tay Lục Trúc một phong thư: “Ai đưa tới?”

Lục Trúc lắc đầu: “Đưa tới cửa, nói là phải giao cho tiểu thư người, nên gác cửa thông tri cho nô tỳ đi lấy.”

Vân Thanh Nhiễm nhìn lá thư, mày hơi cau.

“Tiểu thư, làm sao vậy, phong thư này có vấn đề gì à?” Tiểu thư còn chưa xem, sao lại nhíu mày chứ?

“Người truyền tin này thân phận không đơn giản.” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Tiểu thư làm sao nhìn ra người truyền tin có thân phận không đơn giản được?” Lục Trúc không hiểu, tiểu thư nhà nàng chỉ cầm thư chứ chưa mở ra đã nói người truyền tin không đơn giản rồi.

“Người xem giấy viết thư này, giấy viết thư này vừa trắng lại dày, chất rất tốt.” Vân Thanh Nhiễm để cho Lục Trúc nhìn kỹ giấy viết thư trong tay nàng.

Lục Trúc trừng to mắt xem xét, quả thật là như thế, giấy này so với giấy mà ngày thường nàng nhìn thấy tốt hơn rất nhiều.

“Đây không phải là giấy bình thường, là từ tiểu quốc Lộc Đan thuộc hoàng triều Thịnh Vinh tiến cống, chỉ nơi đó mới có, nghe nói là lấy thân một loại thực vật đặc thù ở địa phương phơi khô sau đó dùng làm thành giấy, nơi khác không có, hơn nữa ở nơi đó bọn họ sản xuất cũng không nhiều, phần lớn đều dùng để tiến cống cho hoàng triều Thịnh Vinh, cho nên chỉ những người đứng đầu trong cung mới có, dĩ nhiên ở phủ Trần Nam vương cũng sẽ có, ta đã thấy qua trong thư phòng của thế tử gia.” Vân Thanh Nhiễm giải thích.

Nghe Vân Thanh Nhiễm nói như vậy, Lục Trúc cũng hiểu ra đôi chút: “Cho nên phong thư này có thể là do người trong cung gửi tiểu thư, hoặc là từ một nơi giống với phủ Trần Nam vương chúng ta.”

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, xác thực là như thế.

Rốt cuộc là thần thánh phương nào, mở ra nhìn sẽ có kết quả.

Vân Thanh Nhiễm đem thư mở ra, chỉ thấy mặt giấy viết một dòng chữ có vẻ nho nhã, nào là xuân hoa thu nguyệt, nào là ngày tốt cảnh đẹp, Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy nói da gà rơi đầy đất, rõ ràng chỉ cần dùng hai ba câu là có thể nói rõ, lại dùng đến hai trang giấy mới viết xong!

Dong dài! Dư thừa!

Tóm lại một câu chính là, hôm nay thời tiết rất tốt, ta muốn hẹn người đến nơi nào đó cùng nhau uống rượu, ăn sáng.

Vân Thanh Nhiễm tìm nửa ngày, cũng không tìm được kí tên, cái này là của ai? Viết một phong thư giống thư tình còn không có nội hàm cho nàng, lại không để lại tên.

Thế từ gia?

Quyết đoán loại bỏ! Nếu hấn quá đàn như vậy, nàng sẽ đi thẳng phòng bếp tìm khối đậu hủ để biểu diễn thiết đầu công.

Vậy là ai?

“Tiểu thư, bên trên viết gì vậy?” Lòng hiếu kỳ của Lục Trúc dâng cao, nay bị Vân Thanh Nhiễm nuông chiều, nên dám nhìn coi việc tư của Vân Thanh Nhiễm.

“Xem như là một phong thư mời, chỉ là đối phương không kí tên.” Nói thật, Vân Thanh Nhiễm không cảm thấy mình nhận biết được người nào sẽ gửi thiệp mời cho mình thế này, nếu nàng chưa xuất giá, nàng có thể tự kỷ mà lý giải là công tử nhà nào đó ái mộ nàng, sau đó viết cho nàng một phong thư mời có thâm ý này, Vân Thanh Nhiễm tin, phong thư này, chỉ cần là người nào nhìn thấy cũng sẽ có vài ý nghĩ.

Lời này không sai, cho nên nếu như thế từ gia nhìn thấy, đoán chừng cũng có thể có chút ý tưởng.

Bên này Vân Thanh Nhiễm đang nói chuyện với Lục Trúc, thì thấy Quân Mặc Thần từ ngoài cửa bước vào.

Quân Mặc Thần vào cửa thì nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm cầm một phong thư trong tay đang cùng nha hoàn của mình thảo luận gì đó.

Quân Mặc Thần bệnh nên để Quân Kiệt đẩy đến, khi vào cửa ánh mắt rất tự nhiên rơi xuống phong thư trên tay Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ khụ... ái phi cầm cái gì trên tay vậy?” Tuy Quân Mặc Thần hỏi, nhưng tay đã đi trước lời nói của hấn một bước cầm lấy lá thư trên tay Vân Thanh Nhiễm để tự mình xem.

Tiền trăm hậu tấu là tác phong trước sau như một của thế từ gia.

Nhìn thấy trên thư viết một đồng tử phong hoa tuyết nguyệt, trên mặt Quân Mặc Thần không có biểu cảm, chỉ là ánh mắt trở nên thâm thúy mấy phần.

Hấn chậm rãi trả thư lại cho Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ khụ... ái phi thật có mị lực, tuy là đã làm phụ nhân, mị lực lại không giảm, người ái mộ thật không ít, thư này cũng đã đưa đến tận phủ rồi, khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần ho khan, khí tức toàn thân càng có vẻ mỏng manh, nửa thân mình dựa vào xe lăn có chút run rẩy, thân thể gầy gò thoát nhìn càng làm cho người khác đau lòng.

Trên địa bàn của thế từ gia cũng có người đưa thư tình cho nữ nhân của thế từ gia, rõ ràng là không đem thế từ gia để vào mắt mà, tuy thế từ gia gầy gò đoan trang dễ bị đẩy ngã, dù thế từ gia bệnh tật quần thân thể cốt yếu đuối, nhưng vẫn có cảm xúc được không?

“Nếu ái phi muốn đi, bản thế từ cũng không ngăn cản, thân thể này của bản thế từ, cũng không biết có thể chống được đến ngày nào, ái phi nên sớm vì bản thân mà tìm chốn về kế tiếp, bản thế từ tự nhiên sẽ tán thành...” Quân Mặc Thần càng nói càng thương tâm.

“Thế từ gia ngàn vạn lần đừng nói như vậy, ngài nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!” Lục Trúc vội nói, nha đầu Lục Trúc này rõ ràng rất đơn thuần, thế từ gia nói cái gì nàng cũng cho là thật à.

“Khụ khụ... cũng không biết người truyền tin kia là công tử nhà nào, khụ khụ... mà tình mắt chọn trúng ái phi giống như bản thế từ... khụ khụ... Đợi đến khi ái phi thấy người đó trở về nhớ nói cho bản thế từ biết... khụ khụ khụ...” Thời điểm Quân Mặc Thần khích lệ người khác cũng không quên tự khen chính mình.

“Thế từ gia muốn thần thiệp đi đến chỗ hẹn?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại, nàng không giống Lục Trúc, nàng nghe ra được trong lời nói của Quân Mặc Thần có ý vị khác, chẳng qua không biết Quân Mặc Thần đang muốn xướng cái gì. Nghe giọng điệu của hấn, trái lại rất hào phóng, đem lão bà của mình đẩy ra bên ngoài.

“Khụ khụ... chẳng lẽ ái phi không nghĩ như vậy ư?”

Đáng chết! Ai muốn nàng đi đến chỗ hẹn quý quá nào đó chứ! Hấn còn chưa chết đâu, nàng lại trêu hoa ghẹo nguyệt rồi, nếu hấn đuổi thẳng hai chân, có phải nàng sẽ lập tức thoát tang y đôi giá y không, còn vô cùng cao hứng mang theo bài vị của hấn đi gả cho người khác?

Nội tâm Thế từ gia không bình tĩnh như bề ngoài của hấn, bình tĩnh đến mức không gọi nổi một gợn sóng.

Quân Mặc Thần thật sự trúng độc rồi, rõ ràng hấn nhìn ra manh mối trên lá thư, nhưng lại không có cách nào dùng một trái tim bình tĩnh để cư xử, hấn chết tiệt không có tự tin!

“Ha ha, thế từ gia thật sự hiểu rõ tâm tư thần thiệp, thần thiệp vốn lo lắng thế từ gia sẽ không đồng ý, hiện tại thần thiệp yên tâm, nếu thế từ gia không có ý kiến, vậy thần thiệp sẽ đi đến chỗ hẹn, cũng không biết là công tử nhà ai, bộ dạng có anh tuấn hay không, nếu y đã đưa thư đến tận vương phủ rồi,

nghĩa là biết đến thân phận thần thiếp, cũng chính là không chê thần thiếp!”

Vân Thanh Nhiễm cười nói, mang theo ý tứ khiêu khích mà nghênh đón cặp mắt thâm thúy xinh đẹp của Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần nhắm mắt, không nhìn Vân Thanh Nhiễm, từ xoang mũi phát ra một tiếng rầu rĩ “ừm”, xem như gạt đầu đồng ý với Vân Thanh Nhiễm.

“Lục Trúc, chúng ta đi.” Vân Thanh Nhiễm gọi Lục Trúc rồi đi ra cửa.

“Tiểu thư, tiểu thư, người đừng đi nhanh như vậy, người đợi nô tỳ với... Tiểu thư... chúng ta đi thật à...” Lục Trúc vội vàng đuổi theo Vân Thanh Nhiễm đi ra ngoài, chỉ là ánh mắt không ngừng ngoảnh lại nhìn về phương hướng của Quân Mặc Thần, làm sao bây giờ, thế tử gia dường như đang giận dữ với tiểu thư.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm đi, Quân Mặc Thần mới mở mắt nhìn, hần ngưng mắt, lá thư này, hẳn là từ trong cung đưa ra.

Loại giấy viết thư này, ngoại trừ vài vị hoàng tử công chúa, cũng chỉ trong mấy vương phủ mới có. Điểm này, vừa rồi Vân Thanh Nhiễm cũng phát hiện ra, có điều Quân Mặc Thần biết nhiều hơn một chút so với Vân Thanh Nhiễm, đó là chữ viết kia, Quân Mặc Thần nhận ra chữ viết ấy, cho nên Quân Mặc Thần biết phong thư này do Dạ Minh Sâm viết.

Dạ Minh Sâm... Những chuyện xưa của hần ta, viết một quyển tiểu ký cho hần ta sợ là cũng viết không hết.

Khoé miệng Quân Mặc Thần hiện lên một nụ cười có thâm ý khác, thế tử phi của hần, khi hần còn sống, cũng không tới phiên người khác mơ ước tới.

“Gia, ngài thật sự tính để cho thế tử phi nương nương đi gặp nam nhân kia à?” Quân Kiệt theo Quân Mặc Thần đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên hần thấy ngài đối tốt với một nữ tử như vậy, cho dù hần không có cách nào đoán được tâm tư của thế tử gia, nhưng thế tử gia tốt với thế tử phi, có tình cảm với thế tử phi, hần lại nhìn thấy. Vậy vì sao thế tử gia còn muốn để cho thế tử phi đi gặp nam nhân khác chứ?

“Quân Kiệt, có phải đã lâu rồi bản thế tử chưa xuất môn ra ngoài?” Quân Mặc Thần hỏi.

Đã lâu à? Quân Kiệt suy nghĩ kỹ càng, đầu hể lâu, chính là từ ngày Quân Mặc Thần giải trừ được lực cho Vân Thanh Nhiễm thiếu chút nữa đã đánh mất tánh mạng đến giờ, vì thân thế thế tử gia không tốt nên vẫn ở trong phủ không xuất môn, tính đến nay cũng chỉ mới ba ngày mà thôi.

Quân Kiệt vừa định trả lời câu hỏi của Quân Mặc Thần, chợt nghe Quân Mặc Thần nói: “Đã nhiều ngày ở Vương phủ buồn bức rất không thoải mái, hôm nay đi ra ngoài một chút đi, nghe nói trong khoảng thời gian này phong cảnh của đình Hồ Tâm rất đẹp.”

Đình Hồ Tâm? Thế tử gia sao lại đột nhiên muốn đi đình Hồ Tâm chứ? Quân Kiệt khó hiểu. Có điều sự khó hiểu của hần khi họ tổng Quân Mặc Thần đi đến đình Hồ Tâm thì có được đáp án, hoá ra đình Hồ Tâm chính là nơi người giấu tên mời thế tử phi nương nương đến!

★

“Tiểu thư, ngài thật sự muốn đi đến nơi hẹn à?” Lục Trúc hỏi.

“Ừ.” Vân Thanh Nhiễm gạt đầu.

“Hả?” Nói như vậy thế tử gia thật đáng thương nha...

“Đừng thế, ta không phải đang cùng thế tử gia giận dữ, ta chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc là ai đang giờ trò quý.”

Nếu trong bóng tối có quý, Vân Thanh Nhiễm tương đối thích tìm ra nó, dù cho nó muốn nhảy nhót, thì cũng phải nhảy ở trước mặt nàng, nếu ở sau lưng, vậy rất không an toàn.

Đối phương biết thân phận nàng còn viết cho nàng phong thư mời như vậy, hoặc là thật sự yêu nàng đến bất chấp, hoặc là có ý đồ khác.

Về phần về trước, Vân Thanh Nhiễm tự nhận là không có mị lực lớn đến nỗi có thể làm cho nam nhân thân phận không tầm thường nguyện ý làm ra loại chuyện kinh thế hãi tục này vì nàng, trái lại về sau vẫn tương đối có khả năng.

—— Lời tác giả ——

Thế tử gia: Khuyết gia, vì sao hôm nay lại chỉ có một chút như vậy.

Khuyết: còn không phải là lỗi của người!

Thế tử gia: liên quan gì tới bản thế tử?

Khuyết: còn không phải do tên hỗn đản nhà người, thân thể ốm yếu tâm phúc hắc, hại Khuyết hôm nay luôn không tìm được cái loại cảm giác này để miêu tả người!

Thế tử gia: ai cần người viết đoạn ngắn bản thế tử cùng Thanh Nhiễm tranh cãi, người để cho bản thế tử ăn nàng đi, vậy không phải sẽ không tạp văn, rất dễ viết nữa! Một đêm bảy lần, có thể viết một đoạn rất dài đó!

Khuyết: với cái thân bệnh này của ngươi còn muốn một đêm bảy lần? Có thể một lần ngươi đã đi bái Phật rồi!

Thế từ gia: ngươi không thể lấy “tướng mạo” đoán người! Đừng thấy thân thể bản thể từ suy yếu, tuyệt đối có thể “tính phúc” cho Thanh Nhiễm!

Khuyết: cút!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thể Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Ngươi ngay cả một sợi tóc của hắn cũng không bằng

Edit: Diệp Y Giai

“Thay vì nghĩ sau này hắn đi rồi thì phải như thế nào, chẳng thà suy nghĩ một chút, làm thế nào để cho hắn đừng đi.” Vân Thanh Nhiễm nói, ở trong nhận thức của Vân Thanh Nhiễm, chỉ cần là sinh bệnh thì sẽ có phương pháp trị liệu, không đến một khắc cuối cùng nàng tuyệt đối không xem thường rồi buông tha, chỉ cần hắn còn sống một ngày, thì đừng suy nghĩ sau này hắn chết sẽ thế nào, vậy chẳng khác nào trong lòng đã chấp nhận hắn sẽ chết, vì cái gì lại không phải là sống lâu trăm tuổi?

Lục Trúc tinh ngộ gật gù đầu, đúng rồi, nếu bệnh của thể từ gia có thể khỏi là tốt nhất!

Vân Thanh Nhiễm cùng Lục Trúc đi tới nơi đình Hồ Tâm đã ước định.

Bích thủy vòn quanh, cây xanh bao phủ, bốn phía đình đều là màn lụa mỏng màu trắng, theo gió tung bay, cùng lục sóng chung quanh đình soạn lên một huyền khúc buổi chiều.

Lúc Vân Thanh Nhiễm tới đây thì phát hiện nơi này đã bị người chiếm giữ, một hàng người như bướm hoa đứng xa xa nghênh đón nàng.

Mấy nữ tử tiến lên đón chào, bao bọc vây quanh Vân Thanh Nhiễm.

“Tỷ tỷ thật xinh đẹp nha!”

“Tỷ tỷ mời vào bên trong, điện hạ chờ tỷ đã lâu rồi đó!”

“Tỷ tỷ đến nha, mau tới thôi...”

“...”

Các nàng nửa kéo nửa đẩy đã đưa Vân Thanh Nhiễm đến đình Hồ Tâm.

Đình là đình bát giác, nhiều mặt đều dùng lụa mỏng để che, chỉ có hai mặt hướng nam mở ra, trong đình bày ra bàn nhỏ, không lớn, vừa vặn đủ để hai người đối ẩm, trên bàn đặt một ít điểm tâm, nhìn qua đều rất tinh xảo.

Về người hôm nay viết thư giấu tên mời Vân Thanh Nhiễm tới, lúc này dĩ nhiên đang ở giữa đình Hồ Tâm.

Dạ Minh Sâm ngồi ở trước bàn, khuôn mặt tươi cười nhìn Vân Thanh Nhiễm, còn đám nữ tử như những con bướm hoa một đường vây quanh Vân Thanh Nhiễm tới đây lúc này đã rời khỏi, rời xa Hồ Tâm đình.

Từ bên bờ đến đình Hồ Tâm này cũng chỉ có một hành lang dài đặt quanh co trên mặt nước, hiện giờ những nữ tử kia vừa đi, cả đình Hồ Tâm cũng chỉ còn lại hai người Vân Thanh Nhiễm và Dạ Minh Sâm.

Vân Thanh Nhiễm thật sự là hết chỗ nói đối với vị Thất điện hạ này rồi, cô nam quá nữ ở chung một đình, tuy nói là rõ như ban ngày, cũng không phải là chuyện tốt gì?

“Thanh Nhiễm, lại đây ngồi đi...” Dạ Minh Sâm tiếp đón Vân Thanh Nhiễm đến ngồi đối diện với hắn.

Nếu nói là uống trà tán gẫu, Vân Thanh Nhiễm ngược lại cảm thấy đây là một chỗ khá đẹp, nhưng nếu đối tượng là Dạ Minh Sâm, Vân Thanh Nhiễm lại cần phải suy nghĩ thật kỹ một phen.

Vào lúc Dạ Minh Sâm gọi nàng một tiếng “Thanh Nhiễm”, Vân Thanh Nhiễm cũng đã sản sinh cảm giác chán ghét với Dạ Minh Sâm, không phải nàng không để cho người khác gọi tên của nàng, mà là Dạ Minh Sâm không nên gọi tên của nàng, hai người bọn họ không quen, thân phận lại khó xử như

vậy, hướng chỉ Dạ Minh Sâm này đối với Quân Mặc Thần rõ ràng có đích ý, cho nên Vân Thanh Nhiễm từ trong đáy lòng đã có ấn tượng xấu với Dạ Minh Sâm.

Người nói người không có việc gì thì cố ý viết thư tình cho lão bà của người khác làm gì, người nói người không có việc gì thì hẹn lão bà của người khác tới làm cái gì.

Thấy Vân Thanh Nhiễm bất động, Dạ Minh Sâm lại tiếp tục động viên nàng.

“Làm sao vậy? Nàng yên tâm, chung quanh đây ta đều sắp xếp xong người rồi, không có người khác xông tới đâu.”

Không có người khác xông tới? Sau đó thì sao? Bọn họ có thể làm một vài chuyện kinh thế hãi tục à?

“Không biết hôm nay Thất điện hạ tìm thân thiếp đến là vì chuyện gì đây?” Vân Thanh Nhiễm lấy ngữ khí vô cùng nguội lạnh hỏi.

“Thanh Nhiễm không cần khách khí như vậy, hôm nay nàng không phải thể tử phi, ta cũng không phải Thất hoàng tử, chúng ta không nói chuyện thân phận không nói chuyện quốc sự, ở đình Hồ Tâm này, tận hưởng lạc thú trước mắt, Phật viết, cùng người hữu duyên làm việc khoái hoạt, đừng hỏi là duyên hay là kiếp, ta nghĩ hẳn rất phù hợp với chúng ta lúc này.” Dạ Minh Sâm ý thơ mười phần nói với Vân Thanh Nhiễm.

Cùng người hữu duyên làm việc khoái hoạt, đừng hỏi là duyên hay là kiếp? Lời này cũng không phải là sai, nhưng từ trong miệng Dạ Minh Sâm nói ra lại giảm bớt đi nhiều, còn là dưới tình huống như này!

Đúng lúc này, Quân Mặc Thần cùng Quân Kiệt cũng đã đi tới đình Hồ Tâm, bọn hắn vốn xuất phát không kém hơn Vân Thanh Nhiễm bao nhiêu, cho nên Vân Thanh Nhiễm tới chưa bao lâu thì bọn họ cũng đã đến nơi.

Thấy có mấy thủ vệ mặc thường phục canh giữ ở lối vào đình Hồ Tâm, không cho người khác tiến vào.

“Gia, hôm nay đình Hồ Tâm này làm sao vậy, sao lại có người gác?” Quân Kiệt buồn bực, hẳn lúc này không nhìn thấy lá thư của Vân Thanh Nhiễm, cho nên không biết tiền căn hậu quả, không biết lúc này ở trong đình Hồ Tâm kia có thể tử phi của bọn họ.

“Khụ khụ... có lẽ hôm nay phải thay đổi phương thức, Quân Kiệt đi tìm thuyền nhỏ đến đây.” Quân Mặc Thần phân phó Quân Kiệt.

Vì thế Quân Kiệt vội đi tìm người thuê thuyền nhỏ, đình Hồ Tâm này xây ở giữa hồ Thu Thủy, có người đến trong đình uống trà nói chuyện phiếm, tự nhiên cũng có người tới trên hồ chơi thuyền, ở chung quanh cũng có không ít thuyền nhỏ đặc biệt cho người khác thuê.

Có thuyền nhỏ, Quân Mặc Thần có thể tiếp cận đình Hồ Tâm kia, trên thực tế, lấy tu vi khinh công lướt trên cỏ của Quân Mặc Thần, có thể trực tiếp tới đình Hồ Tâm, có điều đang giữa ban ngày ban mặt, mà ồm ồm ngày thường mọi người đã quen đột nhiên đập nước mà bay, sẽ dọa hồng dân chúng, ta nên vì năng lực thừa nhận của mọi người mà suy nghĩ.

Đến đình Hồ Tâm, Quân Mặc Thần mới dùng tốc độ cực nhanh đi vào gần đình, bên cạnh đình đủ loại dương liễu, cùng với ít lùm cây, có thể che dấu một người rất dễ dàng.

Quân Kiệt không dám đi lên theo, hẳn tuy khinh công không tệ, nhưng vẫn không làm được giống chủ tử hắn khiến tất cả mọi người không phát hiện, hắn cứ tiếp tục chèo thuyền nhỏ du ngoạn gần đình Hồ Tâm thôi.

Quân Mặc Thần ở bên ngoài đình, chỉ cách Vân Thanh Nhiễm và Dạ Minh Sâm trong đình mấy màn tơ mỏng mà thôi.

“Thanh Nhiễm, ta có thể hiểu được khổ sở trong lòng nàng, nếu không phải nàng từng gặp qua bất hạnh, nàng hẳn nên gả cho một người nam nhân tốt hơn, chứ không phải loại người mạng không dài lâu như Quân Mặc Thần kia.” Dạ Minh Sâm như cảm thấy mình nhìn thấu tình cảnh Vân Thanh Nhiễm, với cảnh ngộ của Vân Thanh Nhiễm biểu lộ sự hiểu rõ cùng đồng tình thương hại sâu sắc.

Vân Thanh Nhiễm chỉ nhìn Dạ Minh Sâm, không đón lời hắn.

“Thanh Nhiễm, ta biết đối với nàng mà nói điều này rất không công bằng, nữ tử khác không có được mỹ mạo như nàng, cũng không có được tài hoa giống nàng, lại có một kết cục tốt hơn nàng.” Dạ Minh Sâm thể hiện sự đồng cảm vô cùng với “bất hạnh” của Vân Thanh Nhiễm.

Quân Mặc Thần ở bên ngoài lại cách màn lụa, không nhìn thấy biểu tình của Vân Thanh Nhiễm, lại không nghe thấy Vân Thanh Nhiễm nói chuyện, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột. Dạ Minh Sâm trái một tiếng Nhiễm phải một tiếng Nhiễm khiến Quân Mặc Thần tức giận, hắn còn chưa được gọi như vậy đâu!

Dạ Minh Sâm biết nữ nhân vào lúc này thường tương đối khó mở miệng, cho nên nhìn Vân Thanh Nhiễm trầm mặc cảm thấy rất bình thường, chỉ coi là Vân Thanh Nhiễm bị hắn chọc trúng tâm sự, nói đến tận đáy lòng nàng, vì thế nên cứ thế nói tiếp.

“Ta biết gả cho Quân Mặc Thần nàng chịu khổ rồi, ở bên cạnh hắn nàng nhất định rất vất vả và đi?” Dạ Minh Sâm rất tri kỷ hỏi han. Bởi vì hắn tin tưởng không có một người nào, không có một nữ nhân nào sau khi gả cho một con ma ồm ồm như Quân Mặc Thần còn có thể cảm thấy hạnh phúc.

“Ta nói này Thất điện hạ, ngài ăn no rừng mỡ không có việc gì à? Ngài thực sự đủ rồi rảnh rỗi, ta với ngài chả liên quan gì nhau, ngài quan tâm ta làm cái gì? Ta gả cho ai, trôi qua thế nào, có quan hệ đến ngài à? Ngài thay vì thương hại ta còn không bằng đi quan tâm mấy người trong nhà của ngài đi? Nếu tâm đồng tình của ngài không cần thận trọng lan ra, thì ta cũng không để ý nói cho ngài biết, ta gả đi rất tốt, trôi qua rất tốt, nam nhân ta gả cũng rất tốt!

Không nhọc ngại lo lắng!” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy, sức tưởng tượng của Dạ Minh Sâm này thật sự rất phong phú!

“Sao có thể... nàng không cần gạt ta, giả cho Quân Mặc Thần, nàng và hần chỉ có thể làm một đôi phu thê hữu danh vô thật, hần căn bản chính là đang cho nàng cuộc sống thủ tiết của quả phụ, hần không cho nàng được hạnh phúc mà nữ tử nên có.” Dạ Minh Sâm nói xong đứng lên, đi đến bên người Vân Thanh Nhiễm, đưa tay ra chuẩn bị ôm Vân Thanh Nhiễm vào trong ngực hần.

Móng vuốt sói sắp nhốt chặt lấy Vân Thanh Nhiễm kia bị nàng một phát bắt được, sau đó Vân Thanh Nhiễm mạnh mẽ đứng dậy, cho Dạ Minh Sâm một đòn ném qua vai hoa lệ.

“Oành...” tiếng vang dữ dội, cả người Dạ Minh Sâm bị Vân Thanh Nhiễm ném tới cái bàn bày đầy điểm tâm, trong lúc nhất thời điểm tâm, chén đĩa, bình trà đều vỡ nát, trên mặt đất cũng đều là bã vụn của điểm tâm cùng mảnh sứ vỡ.

“Ta cho ngươi biết, Quân Mặc Thần mạnh hơn ngươi một ngàn một vạn lần, ngươi ngay cả một sợi tóc của hần cũng không bằng, thân thể không tốt thì thế nào, hần không có một thân thể khỏe mạnh, mà ngươi thì sao, ngươi con mẹ nó thiếu một cái tâm khỏe mạnh, cứ ra khỏi phạm vi tầm mắt lão nương, vĩnh viễn có bao xa, thì ngươi lần xa đến đó cho lão nương, ít dùng thủ đoạn dụ dỗ nữ nhân đến trêu chọc lão nương của ngươi đi, ghê tởm!”

Sau khi Vân Thanh Nhiễm đánh ngã Dạ Minh Sâm, đi tới bên cạnh đỉnh, cầm lấy màn tơ thuần sắc trắng đang tung bay kia, vật tất có chỗ dùng lấy nó để lau tay mình vừa mới rồi đã chạm vào Dạ Minh Sâm.

Dạ Minh Sâm bị Vân Thanh Nhiễm quật đau cả lưng, hần vừa rồi căn bản không có phòng bị với Vân Thanh Nhiễm, lại một lòng nghĩ cần đi chinh phục Vân Thanh Nhiễm thế nào, kết quả dưới tình huống không hề báo trước đã bị Vân Thanh Nhiễm ném qua vai.

Đội cho Dạ Minh Sâm đứng dậy lần nữa lại chứng kiến Vân Thanh Nhiễm đang chán ghét mà lau chùi tay của mình.

“Ngươi có ý tứ gì?” Dạ Minh Sâm lúc trước nhận định Vân Thanh Nhiễm là một nữ nhân sống thủ tiết như quả phụ, hần cho rằng Vân Thanh Nhiễm tương đối dễ mắc câu, bằng không hôm nay lúc nàng nhận được thư mời mà hần đã ám chỉ rõ ràng cũng sẽ không đến nơi hẹn.

Nhưng kết quả nàng thế nhưng đánh hần?

Điều này làm cho Dạ Minh Sâm cảm tức đồng thời có chút không rõ ràng.

“Có ý tứ gì? Ta cảm thấy ngươi có chút vô sỉ, cho nên đánh ngươi đó!” Vân Thanh Nhiễm tay cũng động rồi, còn hỏi có ý tứ gì để làm gì? Tuy rằng tội danh đánh hoàng tử này cũng không nhỏ, nhưng bảo Vân Thanh Nhiễm đối mặt với móng vuốt sói đang vươn về hướng mình mà nhắm mắt làm ngơ, thì thật đáng tiếc nàng làm không được!

“Ngươi đã biết ta là Thất hoàng tử, còn dám ra tay đánh ta?” Dạ Minh Sâm lạnh lùng nói.

Lúc này hần ngược lại nhớ tới mình là một hoàng tử, sao vừa rồi hần không suy nghĩ xem bản thân là thân phận gì, Vân Thanh Nhiễm lại là thân phận gì đi?

“Thì ra ngươi vẫn biết mình là ai à? Ta còn tưởng rằng ngươi đã quên rồi cơ, xem ra một cái đánh của ta đây còn chưa quật ngốc được ngươi, ít nhất còn quật cho đầu óc ngươi minh bạch không ít!” Vân Thanh Nhiễm hơi trào phúng nói.

“Ngươi bót ở nơi này giả bộ liệt nữ trinh tiết đi, ta cũng không tin ngươi nguyện ý thủ tiết vì cái tên Quân Mặc Thần bệnh tật qua ngày kia, đi theo hần, lúc hần còn sống ngươi đã thủ tiết như quả phụ rồi, không bao lâu nữa rồi ngươi sẽ thật sự phải thủ tiết thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Thế tử gia rất cao hứng

Edit: Diệp Y Giai

Dạ Minh Sâm chăm chọc tình cảnh hiện giờ của Vân Thanh Nhiễm, việc này cũng không phải chỉ có một mình hần nghĩ như vậy, trong kinh thành này, có không ít người đều nghĩ về Vân Thanh Nhiễm như thế, bọn họ đều tự cho rằng, Vân Thanh Nhiễm có mệnh thủ tiết, không phải sống thủ tiết như quả phụ thì chính là thực sự thủ tiết, làm nữ tử, đây cũng là một loại trừng phạt tàn khốc nhất.

Tuy nói loại chuyện nữ tử hoàng triều Thịnh Vinh tái giá cũng rất thông thường, nơi này dân phong cởi mở thật sự sẽ không coi nữ tử tái giá như người có tội ác tày trời để đối đãi, nhưng chung quy vẫn không thể so với cô nương gia chưa xuất giá, hơn nữa, Vân Thanh Nhiễm nàng là vị vọng nhân của thế tử gia, đâu phải nàng muốn tái giá là có thể tái giá?

Vân Thanh Nhiễm cũng không biết, thì ra mình còn được mọi người chú ý như vậy, còn có người quan tâm đến tương lai thay nàng?

Tặng bọn họ bảy chữ: mặn ăn cái củ nhạt quan tâm(1)!

Nhất là loại nam nhân tính toán đóng gói bản thân đưa tới cửa, còn đến an ủi nàng một “oán phụ khuê phòng” tịch mịch hư không lạnh lẽo này, thật đúng là phục vụ đến nơi đến chốn, ngay cả việc mà lão công nhà người ta phải làm hần cũng mơ tưởng làm giúp, thân là hoàng tử, hần không chỉ yêu dân như con, còn định thay đổi thực tế, tính toán làm người cha tốt của toàn thể nhân dân à?

“Liệt nữ trình tiết thì ta không dám nhận, có điều thế tử gia nhà ta còn không tới phiên ngươi đến nói xấu hần! Về phần sống như quả phụ, ta tình nguyện thủ tiết như quả phụ cũng sẽ không ở cùng với một nam nhân giống như Thất hoàng tử đây, Quân Mặc Thần còn sống một ngày, ta sẽ sống thủ tiết như quả phụ thêm một ngày như ngươi nói.”

“A... ngươi là đang lừa mình dối người à!” Dạ Minh Sâm không tin Vân Thanh Nhiễm nói những lời này, “Ta cũng không tin ngươi không muốn làm một nữ nhân bình thường được yêu thương! Quân Mặc Thần? Hần ta là phế vật mà ngay cả việc đi đường cũng đi không nổi, hần có thể cho ngươi cái gì? Vinh hoa phú quý hần ta có thể đưa cho ngươi thì bổn hoàng tử cũng có thể cho ngươi, những thứ khác hần không thể đưa cho ngươi thì bổn hoàng tử vẫn có thể cho ngươi.”

Vân Thanh Nhiễm nheo lại ánh mắt, “Phế vật? Ha...”

Vân Thanh Nhiễm nói xong tiến lên, hết sức thô bạo túm lấy Dạ Minh Sâm, kéo hần ra đình Hồ Tâm, đi đến chỗ lan can, lan can không cao, chỉ đến đầu gối người, chẳng qua là làm kiểu mẫu một tý, còn nếu thật sự rơi xuống, cũng chỉ rơi vào trong hồ, ngã không chết người, nơi này người đến người đi thuyền tới thuyền lui, ai rơi xuống nước thì mọi người đều có thể nhìn thấy, nếu thật sự muốn ném người ra bên ngoài, hoặc là chính mình nhảy hồ tự sát, thì lan can có cao hơn nữa cũng ngăn không được.

Bên ngoài lan can chính là nước hồ lạnh lẽo, lúc này Vân Thanh Nhiễm mặc kệ Dạ Minh Sâm là Thất hoàng tử hay là Thái tử, là Thế tử hay là Vương gia, nâng nhìn hần rất khó chịu!

Nàng ấn đầu Dạ Minh Sâm vào trong hồ nước, khiến nước hồ lạnh lẽo ngấm không quá đầu hần.

Hành động đột nhiên này, cũng khiến cho Dạ Minh Sâm giật mình, từng nghe nói Vân Thanh Nhiễm là người điên là một chuyện, thực sự nhìn thấy nàng điên lên lại là một chuyện khác.

Dạ Minh Sâm ý thức được bản thân bị Vân Thanh Nhiễm kéo ra bên ngoài, đầu bị ngấm vào trong nước, nhưng chỉ ngẩn ngui không đến một phút đồng hồ, căn bản thời gian để suy nghĩ cũng không có, lúc này đầu bị ngấm trong nước, trong lỗ mũi và miệng, đều bị nước hồ chảy ngược vào không ít, lại càng không có thời gian tự hỏi. Chỉ biết mình bị người ta đối xử bạo lực, dưới tình huống bản thân không có bất kỳ năng lực chống cự nào!

Dạ Minh Sâm cũng không phải loại người tay trái gà không chặt, hoàng triều Thịnh Vinh thượng võ, thân là hoàng tử hần không có khả năng chưa từng chịu qua huấn luyện, ít nhất kỳ mã xạ tiễn đều biết, đao thương kiếm côn ít nhất cũng biết sử dụng, thể cốt cũng rất cường tráng, nhưng vào lúc này nơi này với Vân Thanh Nhiễm lại thành không dùng được, chỉ có thể chịu đòn, ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có.

Dạ Minh Sâm lúc này không có thời gian tự hỏi, chờ hần trở về có thời gian suy nghĩ thật kỹ chuyện ngày hôm nay, thì hần sẽ hối hận, hối hận bản thân đã sai lầm khi coi nữ hần tử thành nhuyên muội tử.

Trước hôm nay, Dạ Minh Sâm căn bản sẽ không nghĩ tới chính mình lại thua ở trên tay Vân Thanh Nhiễm, cũng căn bản sẽ không nghĩ tới mình ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm không ngờ ngay cả năng lực hoàn thủ cũng không có.

Vân Thanh Nhiễm tính toán tốt thời gian, cảm thấy Dạ Minh Sâm bị nghẹn không sai biệt lắm, lại nắm lấy tóc hần xách hần lên, cho Dạ Minh Sâm một ít thời gian thở gấp.

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ...” Dạ Minh Sâm vừa mới thở được không khí tươi mới, vừa mới kịp thở gấp hai cái, sau đó hần lại bị chịu lực, đầu của hần lại một lần nữa bị Vân Thanh Nhiễm ấn xuống, mặt của hần mới vừa rời khỏi mặt nước không bao lâu, thì lại một lần nữa tiến vào lòng nó, tiếp tục sự “thân mật” mà vừa rồi bọn họ chưa hoàn thành.

Vân Thanh Nhiễm cứ lặp lại hành hạ Dạ Minh Sâm nhiều lần như thế, khiến Dạ Minh Sâm mấy lần kim đâm ở bên bờ sinh tử.

Không biết lặp lại bao nhiêu lần, Dạ Minh Sâm lại lần nữa được kéo lên.

“Khụ khụ khụ...” Dạ Minh Sâm mãnh liệt ho khan, trong miệng còn không ngừng phun ra nước.

Dạ Minh Sâm thật sự bị sặc, tuy khó chịu, lại ngay cả thở cũng chẳng quan tâm chỉ liên tục nói không ngừng: “Đủ rồi, đừng, đừng khụ khụ...”

Dạ Minh Sâm cảm giác nếu mình lại bị gây sức ép nữa, nhất định mất mạng.

Vân Thanh Nhiễm một tay cầm lấy sau áo Dạ Minh Sâm, ánh mắt nhìn Dạ Minh Sâm, hỏi hần: “Khó chịu? Bị sặc nước rất không thoải mái nhỉ? Mùi vị nước vào trong phổi không dễ chịu chứ? Hít thở không thông khiến ngươi rất thống khổ? Như vậy mà ngươi đã không chịu được, ngươi lấy cái gì so với Quân Mặc Thần?”

Khó chịu mà Dạ Minh Sâm cảm thấy hiện giờ còn không bằng một phần mười Quân Mặc Thần, thậm chí là một phần trăm, hần đã không chịu được mà

cầu xin tha thứ, nếu một thân đau khổ của Quân Mặc Thần sinh ở trên người hần, hần không phải đã sớm tự tìm cái chết rồi? Hần như vậy thì có tư cách gì mà nói Quân Mặc Thần không được? Hần như vậy thì có tư cách gì nói Quân Mặc Thần là phế vật?

Dạ Minh Sâm vốn còn đắm chìm trong nỗi thống khổ của mình, nghe Vân Thanh Nhiễm nói vậy, hần nhất thời vừa tức vừa giận, cố tình lại không tìm ra được lời phản bác. Trong đôi mắt hần trừng Vân Thanh Nhiễm có thể phun ra lửa.

“Xem ra nên được gọi là phế vật, phải là một người khác rồi!” Vân Thanh Nhiễm nói xong buông Dạ Minh Sâm ra.

Sau khi Dạ Minh Sâm được tự do chậm rãi hít thở, mới cá giận nói: “Vân Thanh Nhiễm, ngươi hôm nay thật quá đáng, ngươi biết rõ ta là Thất hoàng tử lại vẫn dám đối xử với ta như vậy, tội danh này sợ là ngươi không muốn công cũng phải công!”

Thế tử phi đánh hoàng tử đương triều, tin này truyền đi chỉ sợ lại thành đề tài cho dân chúng kinh thành trà dư tửu hậu.

Đối mặt với Dạ Minh Sâm mang theo ngữ khí uy hiếp rõ ràng, Vân Thanh Nhiễm nhún vai, “Cứ việc đi, chỉ cần Thất điện hạ ngươi không sợ mất thể diện, thì ta đây có cái gì phải sợ, đúng rồi, lá thư của ngài đến lúc đó ta sẽ nhớ rõ giao cho hoàng thượng nhìn qua một chút, đề lão nhân gia ngài được thấy tài văn chương của Thất điện hạ ngươi. À đúng rồi, thuận tiện nhắc nhở ngươi một chút, thanh danh của ta không tốt lắm, trước kia thường xuyên phát bệnh, cần người đánh người chẳng qua đều là chuyện thường, tuy gần đây thoát nhìn có bình thường hơn, nhưng không giữ được bao lâu thì sẽ phạm một lần, ta nghĩ mọi người hần cũng có thể hiểu rõ.”

Vân Thanh Nhiễm nếu không có nắm chắc, thì sao có thể chạy tới nơi hẹn lần này?

Nhất thời, khuôn mặt bởi vì sắc nước mà ho đến đỏ bừng của Dạ Minh Sâm trắng bệch, đương nhiên hần bị Vân Thanh Nhiễm đánh tàn nhẫn mãnh liệt một trận như vậy, thiệt này lại không thể trả? Trở về hần vẫn không thể nói với người ta? Ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ nói không nên lời, chính là cảnh ngộ hiện tại của hần.

Vân Thanh Nhiễm sau khi đánh xong hoàng tử tôn quý của hoàng triều Thịnh Vinh thì tiêu sái vung tay, rồi đi...

Trong một góc của đình Hồ Tâm, Quân Mặc Thần đem hết thầy phát sinh vừa rồi đều nhìn ở trong mắt, nghe vào trong tai, hần nghe Vân Thanh Nhiễm nói những lời này, trong lòng của hần, là ngọt ngào...

Quân Mặc Thần nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm rời đi, chờ Vân Thanh Nhiễm đến trên bờ, hần vươn tay nhặt một cục đá nhỏ trên mặt đất lên, liền thấy cục đá nhỏ kia sau khi rời tay hần bay về phía Dạ Minh Sâm đang tức giận ở lan can bên hồ, tảng đá nện vào sau gáy Dạ Minh Sâm, đập ra một lỗ thủng không nhỏ trên đầu Dạ Minh Sâm không nói, cả người hần cũng bởi vì viên đá đột nhiên xuất hiện này “bùm” một tiếng rơi vào trong nước.

Quân Mặc Thần lần này ném không nhẹ, nếu Dạ Minh Sâm không đủ may mắn, thì tảng đá thậm chí có thể khiến cho hần đánh mất tánh mạng.

Địch ý của Dạ Minh Sâm đối với Quân Mặc Thần đã có từ lâu, ở sau lưng Quân Mặc Thần giờ trò cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, nhưng lúc này đây, Quân Mặc Thần chính thức động tay.

Quân Mặc Thần về trên thuyền nhỏ, Quân Kiệt chứng kiến gia nhà bọn họ đi ra ngoài biển mất một vòng sau khi trở về cả người đều có chút không giống với lúc trước, hần nhìn thấy trên mặt Quân Mặc Thần mang theo nụ cười, không phải nụ cười như có như không, cũng không phải cười như không cười, mà là tươi cười rất rõ ràng.

Khỏe miệng Quân Mặc Thần cong thành hình trăng khuyết xinh đẹp, trên khuôn mặt trắng hơn tuyết mùa đông ba phần kia nở rộ ra nụ cười ấm áp.

Quân Mặc Thần cảm giác mình cười có chút ngốc, có điều nghĩ đến hành động mới rồi của Vân Thanh Nhiễm, hần đột nhiên cảm giác được mây đen bao phủ trái tim hần mấy ngày này bỗng tan đi.

“Gia, chuyện gì khiến ngài thoải mái như vậy?” Lòng hiếu kỳ của Quân Kiệt cũng phải bạo phát rồi, hần vẫn là lần đầu tiên chứng kiến thế tử gia bọn họ cười đến thoải mái như thế, tuy rằng Vương gia Vương Phi rất thương thế tử gia, nhưng trong lòng họ mang theo áy náy đối với thế tử gia, lúc người một nhà ở cùng một chỗ cũng khó tránh khỏi sẽ có một chút không khí áp lực, nụ cười thật lòng như hôm nay đây, là cực hiếm thấy, ít nhất Quân Kiệt cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lúc gia cười như vậy thật sự rất đẹp! Cho dù thân là nam tử, Quân Kiệt cũng không thể không cảm khái một phen. Quân Kiệt sớm đã cảm thấy thế tử gia bọn họ mới là đẹp nhất, nếu không có một vết bị bệnh này, Cửu điện hạ chỉ sợ cũng phải nhường cho thế tử gia bọn họ!

“Gia nghĩ... phủ Trần Nam Vương cũng nên có một đứa con nối dõi rồi.” Quân Mặc Thần từ từ nói.

“A?” Quân Kiệt bị Quân Mặc Thần dọa cho hoảng hồn, “Gia, lời này của ngài là có ý gì, ý tứ như thuộc hạ hiểu phải không?” Quân Kiệt rất muốn biết một đứa con nối dõi từ trong miệng Quân Mặc Thần nói, có phải chính là tính toán cùng với thế tử phi nương nương sinh một đứa con hay không, nếu như phải, đây chính là chuyện tốt nhà!

“Đại khái vậy...” Ánh mắt Quân Mặc Thần lưu luyến giữa non sông tươi đẹp này, lười trả lời vấn đề của Quân Kiệt.

Đại khái cái gì? Gia à, ngài thỏa mãn lòng hiếu kỳ của thuộc hạ một chút đi!

Quân Mặc Thần kỳ thật chỉ là đã suy nghĩ rõ ràng một số việc, suy nghĩ rõ ràng rồi, tâm tình tự nhiên cũng tốt lên.

(1) Hàm cật la bặc đạm thao tâm (咸吃萝卜淡操心): chỉ người thích xen vào việc người khác mà nhiều khi dù không biết đầu cua tai nheo như thế nào, dù có thể chỉ làm rắc rối phiền phức hơn. | lo chuyện bao đồng; lo bò trắng răng

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Đêm động phòng hoa chúc đến muộn

Edit: Diệp Y Giai

Vân Thanh Nhiễm từ đình Hồ Tâm trở về, cùng với Lục Trúc vừa rồi bị đám bướm hoa kia ngăn cản tụt lại.

Lục Trúc vẻ mặt ghen khuất, vừa rồi nàng muốn đi theo bảo vệ tiểu thư, kết quả những nữ nhân kia cả đám đều ngăn cản nàng, không cho nàng đi, quá ghê tởm!

Vân Thanh Nhiễm đi tới nhìn thấy Vân phủ phía trước, phủ đệ của ca ca Vân Từ Hy của nàng, hiện tại Vân Từ Hy là Hầu gia, nhưng tạm thời vẫn ở lại Vân phủ, phủ đệ của hắn còn chưa hoàn thành.

Tuy nói đến bây giờ vẫn không tìm được Thác Bạt Yến, hôn lễ không còn, cũng không có khả năng sẽ có, nhưng phong tước Hầu gia này lại không có biện pháp trả về.

Đối với hoàng đế mà nói, đây có thể là một chuyện tốt, nếu Vân Từ Hy thực sự lấy công chúa Thác Bạt, ông ta sẽ có điều cố kỵ với Vân Từ Hy, không thể yên tâm mà giao binh quyền vào tay hắn, nhưng nếu không lấy, vậy thì có thể yên tâm.

Bên người Dạ Hoảng Nghị hiện giờ thiếu hụt nhất chỉ sợ sẽ là nhân tài có thể tin nhiệm, mà Vân Từ Hy với ông ta mà nói tuyệt đối là một người tài có thể sử dụng.

Vân Từ Hy đứng lúc từ trong phủ đi ra, cùng người bên cạnh dường như đang trao đổi cái gì, hơi giương mắt lên thì thấy được Vân Thanh Nhiễm, hắn liền nói hai câu với người bên cạnh, sau đó đi về hướng Vân Thanh Nhiễm bên này.

Rất hiếm khi Vân Thanh Nhiễm xuất môn mà không mặc nam trang như hôm nay, một thân váy dài vàng nhạt thanh nhã xinh đẹp, tôn lên dáng người duyên dáng của nàng, tuy hiện tại thân mình Vân Thanh Nhiễm vẫn gầy ốm một chút, nhưng còn khung xương.

“Sao hôm nay Thanh Nhiễm lại rảnh rỗi đi dạo thế này?” Nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, trên mặt Vân Từ Hy có tươi cười vui sướng, với hắn mà nói, hiện giờ cho dù muốn gặp Vân Thanh Nhiễm một lần cũng không dễ dàng, nàng thân là thế tử phi phủ Trấn Nam Vương, không phải hắn muốn gặp lúc nào là có thể gặp được, cho dù đi phủ Trấn Nam Vương vẫn an nàng, cũng không thể đi thường xuyên.

“Hôm nay vừa vặn có vài việc, nên đi ra ngoài một chuyến, còn ca ca? Dường như hơi bận?” Vân Thanh Nhiễm vừa rồi thấy Vân Từ Hy cùng hai người ăn mặc như tướng sĩ đang nói với nhau cái gì.

“Hoàng thượng công đạo một vài chuyện, đại khái sẽ bận rộn một thời gian, có điều bận nữa cũng sẽ không giống như lúc ở trong quân. Nếu Thanh Nhiễm có chuyện thì lúc nào cũng có thể tới tìm ca ca.” Vân Từ Hy đặc biệt dặn dò Vân Thanh Nhiễm, có chuyện gì cũng có thể tìm đến hắn, với hắn mà nói, không có gì có thể quan trọng hơn chuyện của Vân Thanh Nhiễm.

“Vâng...” Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu.

“Thanh Nhiễm bây giờ phải về vương phủ à?” Vân Từ Hy hỏi.

“Vâng.” Vân Thanh Nhiễm xuất môn một lúc lâu rồi, cũng không có chuyện gì khác, đương nhiên là phải về vương phủ.

“Vậy chúng ta cùng đi đi.” Vân Từ Hy cười nói, nét tươi cười của hắn như ánh mặt trời ban trưa, sáng lạn mà ấm áp, phảng phất như một vầng sáng khác chiếu xuống người Vân Thanh Nhiễm, giúp nàng đuổi đi tối tăm cùng giá lạnh quanh thân.

“Ca ca cũng phải đi phủ Trấn Nam Vương?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Có một vài việc quân cần bàn với Trấn Nam Vương gia.” Vân Từ Hy đáp. Hiện giờ hoàng đế tính toán sử dụng thật tốt Vân Từ Hy này, nên muốn hắn bắt đầu tham gia vào một vài việc quân đội, tự nhiên khó tránh khỏi tiếp xúc với Trấn Nam Vương, “Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, hai người cùng đi về hướng phủ Trấn Nam Vương.

Hai người đang đi, thì thấy một người nam nhân đâm đầu đi tới, đụng phải Vân Từ Hy, bởi vì người đi lại tương đối nhiều, thỉnh thoảng va chạm cũng rất bình thường, nam nhân kia vừa đi, Vân Từ Hy lại sờ lồng ngực của mình, phát giác thiếu đồ.

“Làm sao vậy?”

“Bị mất đồ rồi.”

Là một chiếc khăn tay, một chiếc khăn tay rất cũ, cũ đến mức chiếc khăn tay đó cũng đã nhạt màu, nhưng Vân Từ Hy thúi chung luôn mang theo bên mình. Đặt ở trong hà bao, hà bao không thấy, đương nhiên khăn tay trong đó cũng mất theo.

Thấy đáng về Vân Từ Hy khăn trương như vậy, Vân Thanh Nhiễm đại khái cũng biết đồ bị mất đó rất quan trọng với hắn, nếu chỉ là đánh mất ngân lượng, ca ca của nàng tất nhiên sẽ không khăn trương như thế.

“Có thể là người vừa rồi đụng huynh lấy mất.” Lúc Vân Thanh Nhiễm nói chuyện đồng thời cũng đã bắt đầu từ trong đám người huyền não phía sau tìm kiếm bóng dáng người nọ, người nọ mặc quần áo màu xám đen, tóc có vẻ rối tung, thấp hơn ca ca Vân Thanh Nhiễm một cái đầu, đặc thù vẫn tương đối rõ ràng.

“Ồ bên kia.” Vân Thanh Nhiễm nói chuyện đồng thời đã đuổi theo.

Vân Từ Hy nghe vậy vội điểm chân nhảy lên, đạp lên tiểu quán ven đường dùng tốc độ cực kỳ nhanh đuổi theo hướng tên móc túi, thân nhẹ như yến, mềm mại lướt đi, công tử Khinh Hồng năm đó, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tên móc túi kia cảm giác sau lưng có sát khí tới, quay đầu lại, vừa kịp thấy rõ đối phương, người đã bị ấn xuống mặt đất.

“Đem đồ đã lấy ra.” Vân Từ Hy chỉ cần lấy lại thứ đồ mà hắn quý trọng, còn bạc chỉ là chuyện nhỏ.

Nam nhân vừa thấy đối phương có thân thủ như vậy, thì biết mình thua, trộm phải người không thể trêu vào.

“Tha mạng tha mạng... Đại hiệp tha mạng...” Nam nhân một bên cầu xin tha thứ, một bên đưa hà bao mà mình trộm từ trên người Vân Từ Hy ra trả lại cho hắn.

Vân Từ Hy thấy hà bao mà mình bị mất, vội lấy trở về, mở ra xem xét đồ vật bên trong.

Vân Thanh Nhiễm cùng đi theo chứng kiến Vân Từ Hy khăn trương mở hà bao ra, từ trong hà bao lấy ra một chiếc khăn tay, đó là một chiếc khăn tay rất cũ, có chút ố vàng, cạnh góc đã hơi sờn, bên trên thêu chim uyên ương, thật sự rất đặc biệt... Không phải đẹp đến đặc biệt, mà là xấu đến đặc biệt, nếu không phải không có tập tục thêu con vịt trên khăn tay, Vân Thanh Nhiễm khẳng định cho rằng đó là hai con vịt, còn là hai con vịt xiêu vẹo.

Ca ca vì sao quý chiếc khăn tay này như vậy? Có lẽ chiếc khăn tay này với hắn mà nói có ý nghĩa rất đặc thù, có thể khiến cho hắn khăn trương như vậy.

Vân Từ Hy thấy khăn tay vẫn hoàn hảo, thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn Vân Thanh Nhiễm, có chút bối rối thu khăn tay lại, Vân Từ Hy muốn đem phần tình cảm này của mình giấu ở trong lòng, hắn chợt dạ không muốn bị Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy.

“Đại hiệp, tha cho ta đi, ta cũng chỉ vì bắt đắc dĩ, ta trên có mẹ già dưới có con nhỏ, nếu không phải cuộc sống bức bách, ta cũng sẽ không làm những chuyện trộm cắp này.” Tên nam nhân bị bắt được vội vàng xin tha.

Đồ không bị mất, về mặt Vân Từ Hy thư hoãn, hắn ngồi xổm người xuống, từ trong tay áo lấy ra một hà bao khác, đó mới là ngân lượng hắn dùng đến, hắn đem ngân lượng cho người nam nhân kia.

Nam nhân tiếp nhận một túi ngân lượng nặng trĩu, được sủng ái mà lo sợ, vốn tưởng rằng hôm nay gặp nạn, không nghĩ tới thì ra hôm nay lại gặp vận may rồi!

“Cám ơn, cám ơn!” Nam nhân liên tục quỳ lạy Vân Từ Hy, sau đó ôm túi bạc cao hứng chạy đi.

Vân Thanh Nhiễm nhú mày, có chút không ủng hộ cách làm của Vân Từ Hy.

“Làm sao vậy?” Vân Từ Hy thấy được bất mãn trong mắt Vân Thanh Nhiễm, nàng dường như không quá đồng ý cách làm của hắn, “Thanh Nhiễm không đồng ý huynh cho hắn bạc à? Ha ha... ca ca cũng từng đi trộm đồ rồi đấy.”

Câu trả lời của Vân Từ Hy ngược lại ra ngoài ý liệu của Vân Thanh Nhiễm, nàng còn tưởng ca ca của nàng sẽ có tâm địa Bồ Tát nói với nàng là thấy đối phương rất đáng thương chẳng hạn, không ngờ lại là chính bản thân hắn cũng từng đi trộm đồ?

Biết Vân Thanh Nhiễm nghi hoặc, Vân Từ Hy giải thích nói: “Trước kia ở quân doanh, có một lần bị trưởng quan phạt, không cho ăn cơm, thật sự đói phát hoảng, đến hơn nửa đêm, ý vào võ công của mình coi như không tệ, liền chuồn êm đến phòng bếp ăn trộm bánh bao.”

Vân Từ Hy là nhi tử Vân Viễn Hằng không sai, trước khi nhập ngũ là công tử Khinh Hồng người người ca ngợi trong kinh thành không sai, có một thân võ công không tệ cũng là sự thật, nhưng ở trong quân doanh cũng không phải được hưởng phúc, hắn đi lên từ tiểu binh, từng bước một đi tới, thời gian ban đầu sẽ có người nhìn hắn không vừa mắt, trưởng quan sẽ chèn ép hắn. Những người trước kia ghen tị hắn cũng sẽ dùng cơ hội này cho hắn hạ mủ.

Cho nên đoạn đường này Vân Từ Hy đi rất không dễ dàng.

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy nhìn Vân Từ Hy một lúc lâu, nếu đổi lại là người khác, có thanh danh cùng địa vị hiện giờ, khẳng định sẽ không tùy tiện đề cập đến việc mình từng làm trộm, Vân Từ Hy chẳng những nói với nàng, còn là cười nói, giống như đang kể câu chuyện cười bình thường vậy.

“Thanh Nhiễm cũng không được nói cho người khác biết nha, ca ca sợ hoàng thượng sẽ bắt ca ca trả tiền bánh bao kia.” Vân Từ Hy lại bổ sung nói.

“Vậy phí kín miệng đâu?” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Phí kín miệng?”

“Vi huynh không bị đòi hỏi bánh bao kia, ca ca có phải nên cho muội muội một chút phí kín miệng không, để muội muội không đem chuyện ca ca từng trộm bánh nói ra?”

“Được, vậy ca ca mời muội đi Hội Tân lâu ăn một bữa cơm no đủ thế nào?”

“Khi nào thì giá đồ ăn của Hội Tân lâu đều kém mấy cái bánh bao rồi?”

“Ha ha ha...”

Hai người cười cười nói nói, phủ Trần Nam Vương đã ở trước mắt.

Quân Mặc Thần gần như đồng thời trở lại vương phủ với Vân Thanh Nhiễm và Vân Từ Hy.

“Khụ khụ... vì sao ái phi đi gặp đại cữu lại không thông báo cho bản thể từ... Khụ khụ... để bản thể từ cùng đi với ái phi...” Quân Mặc Thần rõ ràng đã biết Vân Thanh Nhiễm xuất môn hôm nay là đi gặp Dạ Minh Sâm, còn cố ý nói Vân Thanh Nhiễm đi gặp Vân Từ Hy.

“Thế từ gia hiểu lầm rồi, Thanh Nhiễm cùng ta chẳng qua là trùng hợp gặp nhau ở trên đường trở về thôi, ta có việc phải tới gặp Vương gia, thực sự không phải là tìm đến Thanh Nhiễm.” Vân Từ Hy giải thích giúp Vân Thanh Nhiễm.

Vân Từ Hy không hy vọng Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mặc Thần hiểu lầm, như vậy đối với Thanh Nhiễm mà nói không phải là chuyện tốt.

“Khụ khụ... ái phi... là như vậy à?” Quân Mặc Thần hỏi Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm trừng mắt nhìn Quân Mặc Thần, “Thế từ gia không phải đã biết hôm nay thần thiếp xuất môn để đi làm gì à?”

Phong thư kia, thế từ gia ngài đã đọc rồi đấy thôi!

“À? Thì ra đại cữu là người viết phong thư này à... khụ khụ... nhưng mà đại cữu là huynh trưởng ái phi, sao lại cùng ái phi nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt kia chứ?” Quân Mặc Thần nói xong cố ý liếc nhìn Vân Từ Hy một cái, có một số việc, hai người hiểu trong lòng mà không nói ra ngoài.

“Hồi thế từ gia, hôm nay người mà thần thiếp đi gặp không phải huynh trưởng thần thiếp, mà là một người hoàn toàn khác, đối phương anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, tài trí hơn người*, học phú ngữ xa, một nhánh hoa lệ áp hải đường, thần thiếp và hắn trò chuyện với nhau rất vui, rất có lòng chi hận gặp nhau quá muộn!” Vân Thanh Nhiễm mặt không đỏ tím không đập nói.

(*: 学富五车 – “五车” nghĩa là năm xe, ý là năm xe sách. Ý của câu này ý chỉ học rộng hiểu nhiều, tri thức phong phú. Câu này xuất phát từ một câu trong học thuyết Thiên Hạ của Trang Tử “惠施多方，其书五车。”– “Huệ thi đa phương, kỳ thư ngũ xa.”)

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...”

Anh tuấn tiêu sái? Dạ Minh Sâm luận về bề ngoài cũng cho qua đi, nói hắn anh tuấn tiêu sái, Quân Mặc Thần không có ý kiến gì.

Phong lưu phóng khoáng? Chỉ sợ là phong lưu có thừa, phóng khoáng không đủ đi?

Về phần trò chuyện với nhau thật vui... Thì ra trò chuyện với nhau thật vui là như vậy... Quân Mặc Thần thật sự đã tăng thêm hiểu biết.

“Một khi đã như vậy... khụ khụ... Ái phi sau này cần phải cùng vị nam tử anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng kia lui tới nhiều hơn mới được, khụ khụ, chờ bản thể từ hai chân duỗi thẳng, ái phi cũng có một chốn về...” Quân Mặc Thần lười biếng nói xong, đã chứng kiến toàn bộ quá trình bọn họ “trò chuyện với nhau thật vui” thì Quân Mặc Thần tự nhiên sẽ không coi lời Vân Thanh Nhiễm nói là sự thật.

“Đa tạ ân điển thế từ gia, thần thiếp nhớ kỹ.”

Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm một qua hai lại khiến Vân Từ Hy có chút hồ đồ, hắn không biết chuyện phong thư kia, cũng không biết việc phát sinh ở đình Hồ Tâm hôm nay, không hồ đồ mới là lạ. Có điều Vân Từ Hy là người thông minh, hắn nhìn ra được trong lời nói của Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần không mấy lời là thật, giống như hai người thân mật đang tranh cãi hơn, cũng không cần lo lắng cho Vân Thanh Nhiễm, đồng thời cũng có một cỗ bị ai không ngăn được tuôn ra trong lòng, trái tim hắn rất đau, giống như dùng dao găm cắt ra thành từng mảnh từng mảnh vậy, hắn đem phần bị ai cùng đau đớn này yên lặng chịu đựng, đè nén ở trong một góc sâu nhất dưới đáy lòng.

“Thế từ gia, Thanh Nhiễm, ta còn có việc muốn gặp Vương gia, cáo từ trước.” Vân Từ Hy mỉm cười cáo biệt hai người.

Nét tươi cười của hấn thực ôn hòa thực chân thật, chân thật tới mức ngay cả Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần đều không đi tìm tòi nghiên cứu trong lòng hấn rốt cuộc đau đớn bao nhiêu.

Đến cửa vương phủ, Vân Từ Hy chia tay với hai người, đi gặp Trần Nam Vương.

Đến đêm, Vân Thanh Nhiễm cho Lục Trúc lui ra, cởi bỏ quần áo, mới nằm ngủ không lâu, cửa lại lần nữa được mở ra.

“Khụ khụ khụ...” Tiếng ho khan cùng tiếng bước chân quen thuộc, Vân Thanh Nhiễm không xoay người nhìn cũng biết người vào là Quân Mặc Thần.

Thế từ gia hai ngày này đều ngủ một mình bên kia, không biết hôm nay lại muốn làm cái gì.

Đang nghĩ ngợi, thì chân bị xóc lên, trên giường chui vào một người.

“Người làm gì thế?” Vân Thanh Nhiễm xoay người, mặt hướng về phía Quân Mặc Thần, hỏi hấn làm gì lại chui vào trong chăn của nàng.

“Khụ khụ khụ... thời tiết lạnh rồi, buổi tối ngủ một người quá lạnh.” Quân Mặc Thần hỏi đáp.

Mấy ngày nay thời tiết có thay đổi rõ ràng thế à? Vân Thanh Nhiễm nhớ lại một chút, không cảm thấy đêm nay lạnh hơn hai ngày trước.

Một lát sau, hai tay Quân Mặc Thần bắt đầu ở trên người Vân Thanh Nhiễm sờ loạn một hồi.

“Người lại làm gì?”

“Tìm nơi thoải mái làm ấm tay.”

“...” Nàng nên đập cái móng vuốt đặt ở trên ngực nàng kia không?

Quân Mặc Thần bỗng nhiên tiến đến bên tai Vân Thanh Nhiễm, đôi môi mềm mại gần như dán lên vành tai tinh xảo xinh xắn của Vân Thanh Nhiễm, “Nhiễm Nhi, chúng ta viên phòng đi.”

Không phải câu hỏi, là câu trần thuật, Quân Mặc Thần không phải đến hỏi ý kiến Vân Thanh Nhiễm, mà là đến báo cho Vân Thanh Nhiễm.

Tuy hiện giờ ở trong lòng nàng còn chưa có hấn... có điều không quan trọng...

Hấn xoay người lên, từ trên cao nhìn xuống thiên hạ dưới người hấn, vươn một bàn tay nhẹ nhàng che phủ hai má mềm mại của nàng, cảm thụ được sự mềm mại nhỏ bé của thân mình nàng.

Quân Mặc Thần ở trên trán Vân Thanh Nhiễm ấn xuống nụ hôn, như cánh ve chạm nhẹ.

Sau đó Quân Mặc Thần lén thân mà lên, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, xúc cảm mềm nhẹ chiếm cứ giác quan hai người, Quân Mặc Thần dịu dàng hấp thụ lấy hương vị thuộc về Vân Thanh Nhiễm...

Quần áo rút hết, rơi xuống bên cạnh giường, sóng hồng quay cuồng, từng chút tiết lộ tình yêu, màn trướng hạ xuống, che đi một phòng kiều diễm...

Đêm yên tĩnh không tiếng động, ánh trăng như lụa bạc bao phủ lấy toàn bộ phủ Trần Nam Vương.

Đêm lạnh, nhiệt độ bên trong gian phòng vẫn là lửa nóng nồng nhiệt...

Vân phủ, Vân Từ Hy vốn đã đi vào giấc ngủ, lại bị ác mộng bừng tỉnh, hấn từ trên giường ngồi dậy, lặng im ngồi ở trên mép giường thật lâu, trong lòng đột nhiên cảm giác được một khoảng không trống rỗng.

Hấn nhìn ra ngoài cửa sổ, trăng sáng treo cao, đã là canh ba...

Hấn đứng dậy, cầm lấy cái huyền* hấn đặt trên bàn, thổi lên.

(*: nhạc khí cổ bằng đất hình quả trứng có sáu lỗ)

Tiếng nước nổ nghẹn ngào, trầm thấp, so với tiếng tiêu còn thô lương hơn ba phần.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu lên trên người Vân Từ Hy, hấn thân mặc áo đơn màu trắng phẳng phất như giữa trời đất này một con nhạn cô độc, lẻ loi một mình đứng trong thiên địa, tiếng than khóc của hấn cũng chỉ mình hấn nghe thấy...

Một khúc phượng cầu hoàng, lại thay đổi hoàn toàn hương vị... Nếu chỉ có phượng, không có hoàng, một khúc phượng cầu hoàng này sao có thể dễ nghe được đây?

Sáng sớm ngày thứ hai, Lục Trúc không rõ tình huống đẩy cửa tiến vào, Vân Thanh Nhiễm bình thường đều dậy sớm, hôm nay mặt trời đã lên cao, Vân Thanh Nhiễm còn chưa thức dậy, Lục Trúc mới chủ động tiến vào.

Lục Trúc vừa vào cửa đã chứng kiến cái yếm của Vân Thanh Nhiễm rơi xuống bên cạnh giường, Lục Trúc buồn bực trong lòng, sao tiểu thư có thể đánh rơi yếm bên giường thế?

Sau đó lại đi vào trong phòng, thấy bên cạnh giường trừ quần áo của Vân Thanh Nhiễm ra còn có quần áo của Quân Mặc Thần, lập tức đỏ bừng mặt.

Mặt đỏ qua đi, trong lòng lại vui vẻ thay Vân Thanh Nhiễm, thế tử gia cùng tiểu thư, rốt cục cũng...

Bởi vì không muốn quấy rầy đến Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm, Lục Trúc nhanh chóng quay đầu rồi đi, đi rất vội vàng, không cẩn thận đụng phải góc bàn, phát ra một tiếng vang rất lớn.

Tiếng động đánh thức Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm mở hai mắt, nhìn chăm chú vào Quân Mặc Thần, thấy được bả vai như mỹ ngọc của hắn, còn có xương quai xanh với đường cong khêu gợi mà thành, lại thêm khuôn mặt hơi nước hại dân của Quân Mặc Thần, lộ ra đôi môi sắc hồng, lông mi thật dài như cánh bướm, cả người giống như trích tiên không nhiễm nhân gian khói lửa.

Vân Thanh Nhiễm muốn đứng dậy, lại không thể tránh né khiến da thịt hai người ma sát.

Không khí bỗng nhiên trở nên xấu hổ.

“Ngươi ra ngoài cửa chờ trước đi.” Quân Mặc Thần nói với Lục Trúc.

Nghe vậy Lục Trúc vội chạy ra khỏi phòng, đóng cửa phòng lại, trên mặt còn đỏ bừng, thế tử gia và tiểu thư... A a a, thực nắc cở chết người.

Quân Kiệt đi tới, nhìn Lục Trúc đứng ở cửa, không thấy nàng đi vào hầu hạ Vân Thanh Nhiễm, hỏi: “Lục Trúc, sao ngươi lại đứng ở cửa vậy?” Đến gần Lục Trúc, Quân Kiệt chứng kiến Lục Trúc đỏ mặt đến rồi tím rồi mù, “Mặt ngươi làm sao thế, sao mặt lại hồng như vậy?”

Bị Quân Kiệt hỏi, Lục Trúc thẹn thùng không biết trả lời vấn đề của Quân Kiệt như thế nào, nàng vẫn còn là nữ tử chưa trải việc đời... nên thẹn thùng cũng rất bình thường!

Quân Kiệt thấy Lục Trúc cả nửa ngày cũng không trả lời vấn đề của hắn, nên hỏi Thu Ảnh trên nóc phòng, tối hôm qua là Thu Ảnh trực ban, hẳn chắc là biết đã xảy ra chuyện gì.

“Thu Ảnh.” Quân Kiệt hướng tới trên nóc nhà gọi to một tiếng, chỉ thấy trên nóc nhà nhảy xuống một bóng người, một thân quần áo màu đen, vẻ mặt nghiêm túc không có một chút biểu cảm, nhưng mà... vì sao mặt của hắn cũng là màu đỏ?

“Thu Ảnh? Mặt của ngươi vì sao cũng hồng vậy hả?” Quân Kiệt buồn bực, mới sáng sớm, sao một đám đều đỏ mặt giống như mông khi thế này?

Thu Ảnh một tay cầm bảo kiếm, ôm ngực, không trả lời vấn đề của Quân Kiệt, nghiêm khuôn mặt.

“Thu Ảnh, con giun chết tiết! Ngươi mau trả lời đi!” Quân Kiệt nóng nảy, đang làm cái gì vậy hả, tối hôm qua không phải hắn trực ban, trở về phòng ngủ một giấc, sao sáng sớm thức dậy thế giới đã biến dạng rồi?

“Không có gì, chỉ là tối hôm qua nghe cả một đêm những tiếng không nên nghe thôi.” Thu Ảnh rất máy móc lạnh nhạt tìm nhẹ trả lời vấn đề của Quân Kiệt.

Nghe cả một đêm?

“Con giun chết tiết nhà ngươi nói rõ ràng ra cho ta, trong vương phủ này nơi nào có những tiếng không nên nghe hả? Còn nghe một đêm?” Tiếng gì không nên nghe còn có thể vang một đêm?

Thu Ảnh vô tội mà, hắn cũng muốn biết vì sao tiếng đó đến khi trời sắp sáng mới đình chỉ, ám vệ canh giữ ở nóc phòng như hắn đây rất thông khổ! Thông khổ suốt cả một buổi tối!

Trong phòng, Quân Mặc Thần sau khi Lục Trúc ra ngoài thì buông lỏng cánh tay ôm chặt Vân Thanh Nhiễm, đứng dậy đi lấy quần áo, vốn nên do Quân Kiệt đến thay quần áo cho hắn, có điều lúc này Quân Mặc Thần thả tự mình mặc đồ, thân thể của thiên hạ bên cạnh hắn, hắn tự tâm không muốn cho người khác nhìn thấy nửa phần.

Sau khi hắn mặc xong, lại cầm quần áo đưa cho Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ... ta bảo Lục Trúc đi làm chút đồ ăn.” Nói xong Quân Mặc Thần mở cửa đi ra ngoài, không dám nhìn nhiều hơn một cái, trên mặt hắn rõ ràng có xấu hổ.

Vân Thanh Nhiễm nhìn phương hướng Quân Mặc Thần đi xa, thầm nghĩ, hắn trốn nhanh như vậy để làm gì? Nàng còn chưa thẹn thùng đâu!

Nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, lúc mới đầu, nàng đau, hắn cũng đau... sau lại... dường như cảm giác cũng không tệ lắm...

Có điều nàng thật sự có vài vấn đề muốn hỏi hắn... Hàng này rốt cuộc sao lại vậy... ngày thường nhìn hắn đi đường vài bước đều tốn sức, nói hai câu đã ho, tối hôm qua thế nhưng... Chẳng lẽ trước kia nghe người ta nói làm chuyện đó rất tốn thể lực thật ra là gạt người? Bằng không Quân Mặc Thần sao có thể...

Vân Thanh Nhiễm đang muốn đứng dậy, vừa mới động, đã cảm thấy đau... dưới thân rất đau...

Cả người đều đau nhức, như sắp rụng rời cả ra.

Có lẽ mọi người nói đúng một nửa... nàng mệt chết đi được...

Cửa gian phòng lại một lần được mở ra, Lục Trúc tiến vào, “Tiểu thư, người cứ nằm một lát nữa đi, chờ bọn nô tì chuẩn bị tốt nước tắm, người đứng lên tắm rửa trước sẽ thoải mái một chút.” Lục Trúc đỏ mặt vẫn cứ đỏ mặt, mà việc nên làm vẫn không dám chậm trễ chút nào.

Quân Mặc Thần đi đến hết hoảng, nhưng trong lòng nhớ mong nhất vẫn là thân mình của Vân Thanh Nhiễm, hắn biết hôm qua mình làm đau nàng...

Kỳ thật thế tử gia với lần đầu tiên rất nắm chắc, về sau đại khái là thực tùy biết vị, kết quả Vân Thanh Nhiễm trải qua lần đầu càng mệt mỏi quá sức.

Bên kia bình phong, Lục Trúc cùng Hồng Mai chuẩn bị xong nước tắm, những người khác cũng đều lui ra ngoài, Vân Thanh Nhiễm đứng dậy.

Vừa mới vén chăn lên chợt nghe Lục Trúc “A” một tiếng.

Lục Trúc nhìn thấy những nốt đỏ hồng trên người Vân Thanh Nhiễm, trong đầu “ầm” một tiếng.

Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng qua bản thân, thấy những thứ mà Lục Trúc chứng kiến... Quân! Mặc! Thần!

—— Lời tác giả ——

To Biên tập kiểm văn: Khuyết đã rất thanh thủy rồi... Lại phát cho Khuyết cảnh cáo nhỏ nữa... Luân gia sẽ khóc cho người xem! =)))

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Còn đau không?

Edit: Diệp Y Giai

Nửa tháng trước, đã qua Khâm Thiên Giám tuyển định ngày, đưa cho quốc sư xác minh, xác định hôm nay đến tông miếu cầu phúc một chuyến. Thời gian cũng do quốc sư tự mình tuyển định là lúc hoàng hôn hôm nay, khi mặt trời chiều ngả về tây.

Hoàng thượng đối với vị quốc sư này vô cùng tin tưởng không hề nghi ngờ, nghe nói vị quốc sư này tuổi không lớn, nhưng có rất ít người gặp qua diện mục thật của y, bình thường cũng không thấy y đi lâm triều, mấy năm trước y lại càng dứt khoát chuyển đến hoàng lăng bồi người chết, bình thường cũng thông qua thư từ để trao đổi với hoàng thượng.

Hoàng thất cầu phúc, cầu phúc vì giang sơn Dạ gia, cầu phúc vì thiên hạ, hàng năm đều sẽ làm, trong vòng một năm có thể sẽ làm nhiều lần, nhất là hai năm gần đây, thái hậu nương nương lo lắng cho chuyện người kế vị hoàng thất, cầu phúc lại càng chịu khó.

Hoàng thất cầu phúc, các vị đại thần trọng yếu phải đi theo, trong đó dĩ nhiên không thể thiếu phủ Trần Nam Vương.

Nhìn thấy cung trang hoa lệ kia, đầu Vân Thanh Nhiễm lại lớn thêm, cung trang của hoàng triều Thịnh Vinh dùng gấm vóc, lấy tơ vàng thêu đủ loại hoa văn, phục sức của hoàng thượng hoàng hậu toàn bộ đều dùng gấm vóc màu vàng sáng làm thành, bên ngoài choàng kim sa, cao quý thanh lịch, các hậu phi phần lớn sử dụng vũ y nghệ thường, nhan sắc đa dạng, không có giới hạn nhất định. Hôm nay Vương Phi nương nương bên kia đưa đến chỗ Vân Thanh Nhiễm là một kiện vũ y nghệ thường màu xanh biển, cùng với đồ bình thường Vân Thanh Nhiễm hay mặc, cũng không kém bao nhiêu, chân chính khiến Vân Thanh Nhiễm buồn bực chính là những đồ trang sức này, bày đầy một án, nhiều như vậy đều phải đeo lên trên đầu, không nói đến trên đầu có

thể bị rũ xuống hay không, cứ nghĩ đến việc nhiều vàng bạc châu báu ở trên đầu mình như vậy, Vân Thanh Nhiễm đã cảm thấy nặng đến hoảng rồi.

“Tiểu thư, để nô tì đến trang điểm cho người.” Lục Trúc từ trên bàn trang điểm cầm lấy lược chuẩn bị vì Vân Thanh Nhiễm, nàng thuận thực chải tóc, trang điểm cho Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nhìn mình trong gương, đầu bỗng thấy nặng hơn mấy cân không nói, kim bộ dao này, cũng quá chói mắt rồi.

Vì thế Vân Thanh Nhiễm không chút do dự tháo toàn bộ những trang sức mà Lục Trúc vừa mới đeo cho nàng xuống, cả búi tóc nặng trĩu cũng không thể may mắn thoát khỏi, chỉ thấy Vân Thanh Nhiễm tự mình vắn tóc ra sau đầu, từ trên bàn trang điểm cầm một sợi tơ buộc lại, sau đó hơi gấp xuống phía dưới, một kiểu tóc đơn giản là được, rồi Vân Thanh Nhiễm từ trong đồng trang sức chọn một cây trâm đỏ thắm, cài vào là xong.

Lục Trúc từ một chiếc Vân Thanh Nhiễm tháo bỏ trang sức đã bắt đầu sững sờ nhìn nàng, thấy Vân Thanh Nhiễm tự mình làm một kiểu tóc thanh nhã cho bản thân, “Tiểu thư, theo hoàng thượng hoàng hậu cùng cầu phúc, như vậy không thích hợp đâu?”

Thế này đẹp thì có đẹp, nhưng mà quá đơn giản rồi, trang sức cũng ít, nương nương phu nhân nhà người ta mà nhìn thấy lại tưởng rằng tiểu thư nàng ở trong vương phủ chịu lạnh nhạt đó!

“Dù sao chúng ta chỉ làm nền, nhân vật chính là hoàng thượng và hoàng hậu, nếu không vẫn còn vài vị nương nương được sủng ái phải không? Ta tội gì cùng các nàng tranh điểm đầu mảy chút?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại, các nàng đẹp, nàng nhiều nhất ở một bên nhìn, chảy nước miếng, hoa si thôi.

Lục Trúc chu môi, chủ tử định đoạt, chủ tử nói cái gì chính là cái đó, nhưng chủ tử mà trang điểm lên thì thật sự rất đẹp... Như vậy kỳ thực rất tốt.

“Nương nương, cái màu đỏ đó...” Lục Trúc mất tự nhiên chỉ chỉ hồng ngân trên cổ Vân Thanh Nhiễm, “Phải làm sao bây giờ?” Hôm nay cung trang đưa tới cổ áo rất thấp, hồng ngân đều không che được.

Vân Thanh Nhiễm từ trong gương nhìn những hồng ngân trên người mình, sau đó không khỏi liên tưởng đến tối hôm qua nam nhân nào đó chế tạo ra những hồng ngân này như thế nào, nhất thời trên mặt có chút khác thường, tạo trẻ con thôi mà, cần ra sức vậy không, khiến nàng cũng có chút ngượng ngùng!

“Lấy chút phấn che lên đi, hôm nay trang điểm đậm chút là được.” Vân Thanh Nhiễm chỉ có thể tìm cách che phủ, nếu không cứ mang nhiều hồng ngân như vậy nàng cũng không có cách nào đi ra ngoài nha!

“Vâng, tiểu thư.” Lục Trúc lĩnh mệnh hóa trang cho Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm trang điểm xong, một bước tới cửa trước, một lát sau Vương gia Vương phi cùng Quân Mặc Thần cũng đều xuất hiện.

Dạ Hồn đi tới, “Nhiễm Nhi, thân thể con không thoải mái, ngày hôm nay đợi ở phía sau cùng với Thần Nhi, cầu phúc xong, cứ về phủ trước là được.”

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, hiểu được ý tứ của Vương phi, nhưng người làm sao biết hôm nay thân thể mình không thoải mái? Sẽ không phải là Quân Mặc Thần ngay cả việc tối hôm qua hắn làm cái gì với chính mình cũng nói cho mẫu phi chứ? Vân Thanh Nhiễm thật 囧.

Vân Thanh Nhiễm liếc xéo Quân Mặc Thần một cái, chỉ thấy Quân Mặc Thần đang ngửa đầu nhìn trời, chưa từng nhìn về phía nàng bên đây, nam nhân này chột dạ à? Không dám trả lời nàng vì sao thân mình ốm yếu của hắn tối hôm qua lại có thể giằng co nàng một đêm?

“Khụ khụ khụ... phụ vương mẫu phi, canh giờ không còn sớm, chúng ta lên đường đi... khụ khụ...” Quân Mặc Thần vẫn không nhìn Vân Thanh Nhiễm, đi thẳng lên xe ngựa.

Lục Trúc thấy thái độ Quân Mặc Thần lãnh đạm như vậy, trong lòng buồn bực một trận, nàng là tức giận thay tiểu thư bọn họ, thế tử gia đang làm sao vậy, lúc trước đối với tiểu thư không phải vẫn tốt à, hôm qua hai người cuối cùng đã phu thê hữu danh hữu thực rồi, vì sao thái độ của thế tử gia ngược lại càng trở nên lãnh đạm vậy?

Lục Trúc buồn bực muốn chết, Vân Thanh Nhiễm lại là vẻ mặt vân đạm phong khinh, đối với thái độ của Quân Mặc Thần không hề để ý, “Đi thôi, chúng ta cũng lên đi.”

Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm ngồi cùng một chiếc, Vương gia cùng Vương Phi ngồi là một chiếc khác.

Trong xe ngựa, Quân Mặc Thần nhắm mắt lại, nghe thấy Vân Thanh Nhiễm vào xe, lại không mở mắt.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần đang tựa vào trên đệm, hắn trầm tĩnh dựa ở nơi đó, im lặng làm cho người ta không đành lòng đi quấy rầy hắn, hơi thở của hắn thực mỏng manh, không nghe kỹ thì không nhận ra hắn hiện giờ có phải còn sống không, màu da cùng quần áo hôm nay của hắn hoàn toàn là một màu, mái tóc như mực buộc ở phía sau, sợi tóc thật dài rũ xuống bờ vai của hắn, cùng màu da hắn hai loại màu sắc vô cực hoàn toàn khác nhau.

Vân Thanh Nhiễm tựa hồ có chút không rõ nam nhân đêm qua trên miên cùng mình có phải người nam nhân trước mắt này không...

Đêm qua, hắn trở nên cuồng dã, bá đạo đoạt lấy như vậy... thật sự làm cho người ta rất khó để liên hệ với người trông như trích tiên không nhiễm bụi trần trước mặt này.

Vân Thanh Nhiễm ngồi xuống đối diện Quân Mặc Thần, trong xe ngựa có cái đệm đặc biệt chuẩn bị cho Quân Mặc Thần, còn có một giường nệm gấm, so với xe ngựa thông thường, chiếc xe ngựa này thật sự là thoải mái rất nhiều.

“Còn đau không?” Sau một lúc lâu, Quân Mặc Thần đột nhiên hỏi một câu, ánh mắt của hắn vẫn không mở. Lúc hỏi câu này kỳ thật trong lòng Quân Mặc Thần rất khó chịu, rốt cuộc đó vẫn là họa do hắn xông vào.

Quân Mặc Thần hỏi rất đột nhiên, Vân Thanh Nhiễm ngừng một lúc mới kịp phản ứng hắn đang hỏi cái gì.

“Từng có người nói cho ta biết, lực tác dụng là tương hỗ, một vật thể chịu bao nhiêu lực ma sát, như vậy một vật thể khác tiếp xúc với nó cũng chịu lực ma sát đồng dạng, vì cái gì mà người đau chỉ có ta?” Vân Thanh Nhiễm rất nghiêm túc hỏi ngược lại, việc này quả không khoa học! =”

Khuôn mặt Quân Mặc Thần thoát nhìn rất bình tĩnh rất an tường bởi vì vấn đề của Vân Thanh Nhiễm mà trở nên hơi đen, cũng may da mặt thể tử gia đủ trắng, hơi đen một chút cũng không dễ bị nhìn ra.

Ánh mắt hắn không mở, nhưng lại vươn tay kéo Vân Thanh Nhiễm lại, chuẩn xác không sai kéo được Vân Thanh Nhiễm sau đó ôm nàng vào trong ngực mình, “Ôm đến ôm đi, vẫn là ôm ái phi ái áp thoải mái nhất, thích hợp làm ấm cho bản thể tử.”

Vân Thanh Nhiễm giật giật, phát hiện nam nhân trên người ôm nàng chặt chẽ, “Thế tử gia, thân thể của ngài thật sự có kém như vậy à? Tội hôm qua, ngài...”

“Câm miệng.” Thanh âm tràn đầy từ tính của Quân Mặc Thần khẽ quát Vân Thanh Nhiễm, hắn không phải đang hung Vân Thanh Nhiễm, hắn chỉ không để Vân Thanh Nhiễm tiếp tục hỏi nữa thôi.

Nói đùa gì vậy, trong lòng thể tử gia đã đủ khó chịu rồi, rõ ràng lúc mới bắt đầu vẫn còn nắm chắc, về sau không biết làm sao lại mất kiểm soát, đầu đá lung tung không nói, người nào đó không hề có kinh nghiệm tự nhận là biểu hiện ngày hôm qua hết sức kém cỏi...

“Người...”

“Nói nữa ta dùng miệng bịt miệng của nàng lại!”

“...”

“Ngoan, hiện tại nên nghỉ ngơi cho thật tốt, tội hôm qua nàng cũng chưa được ngủ...”

“...” Hắn thật đúng là không biết xấu hổ!

Mặt Vân Thanh Nhiễm dán lên lồng ngực Quân Mặc Thần, cảm giác hơi thở ấm áp của hắn phả trên mặt của nàng, nàng ngẩng đầu nhìn Quân Mặc Thần, hắn hôm nay không nhìn thẳng nàng, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thế tử gia sao lại không muốn nhìn Vân Thanh Nhiễm, là không dám nhìn, khụ khụ khụ... không cẩn thận sẽ tiết lộ tiểu tâm tư.

Ước chừng một canh giờ sau, đoàn người tới tông miếu.

Vân Thanh Nhiễm từ trên xe ngựa đi xuống, đối với tông miếu, nàng hẳn là không thể xem như xa lạ, dù sao thì hiện giờ muội muội Vân Yên Nhiên của nàng cũng đang ở bên trong tông miếu này.

Vân Thanh Nhiễm ngẩng đầu nhìn tám biển cao lớn kia, hai thể chữ tông miếu cực lớn chiếu vào tầm mắt, nơi này là địa phương hoàng tộc Dạ thị dùng để thờ cúng bài vị của hoàng đế các triều đại, cũng là nơi cử hành hoạt động Tế Tụ, đương nhiên còn có cầu phúc.

Tông miếu kiến trúc hùng vĩ, Vân Thanh Nhiễm hiện giờ chỉ đang đứng ở trước cửa hông của tông miếu, Thạch sư to lớn ở hai đầu cửa uy phong凛冽, trụ cột đồ sộ hai bên trang nghiêm túc mục. Cửa chính tông miếu thông thường chỉ vào lúc đại điển Tế Tụ mới mở ra hoặc là dành cho hoàng thượng hoàng hậu thái hậu ra vào, các quan viên chỉ có thể tiến vào từ cửa hông.

Hôm nay không phải đại điển Tế Tụ, văn võ bá quan chỉ có một số người đến.

Lúc Vân Thanh Nhiễm bọn họ tới nơi, vừa vặn người Vân phủ cũng tới, Vân Viễn Hằng nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, ánh mắt lóe ra một chút, nhưng chỉ tiến lên hành lễ với Quân Vô Ý bọn họ.

“Thần gặp qua Vương gia, Vương Phi nương nương, thế tử gia, thế tử phi nương nương.” Giọng điệu xa lạ, cùng Vân Thanh Nhiễm không thấy nửa phần tình cảm cha con.

“Vân đại nhân không cần đa lễ.” Quân Vô Ý khẽ gật đầu chào, không nói thêm gì.

Bên người Vân Viễn Hằng là Vân Từ Hy, hôm qua Vân Từ Hy cũng không ngủ cả đêm, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, Vân Từ Hy mỉm cười dùng ánh mắt chào hỏi với Vân Thanh Nhiễm, trường hợp này không thích hợp cho hai người nhân thoại việc nhà, chỉ có thể dùng ánh mắt trao đổi.

Vân Thanh Nhiễm cũng cười đáp lại.

Hai vị Vương gia khác cũng lục tục đi tới, Ký Bắc Vương là nổi bật nhất, bởi vì hình thể thô kệch của hắn, hắn cao hơn người khác một cái đầu muốn không làm cho người ta chú ý cũng khó.

Khiến Vân Thanh Nhiễm tương đối để ý một chút là, nàng thấy được Tần Tổ Tổ đi theo bên người Ký Bắc Vương gia, trường hợp thế này, bình thường chỉ có thể mang chính phi tham dự, mà Ký Bắc Vương lại mang theo Tần Tổ Tổ ở bên người, Tần Tổ Tổ lại ngay cả trắc phi cũng không tới.

Cũng không biết có phải là Tần Tổ Tổ hầu hạ vị Ký Bắc Vương gia này rất thoải mái hay không, để cho hắn đi ra ngoài cũng nhìn không được muốn mang nàng ta theo, lần trước Vân Thanh Nhiễm chứng kiến hai người này ở trong tửu lầu xằng bậy lại xấu xa nghĩ, bọn họ lát nữa sẽ không phải tính toán ở nơi địa phương cảm kỳ như tông miếu trình diễn tiết mục nóng bỏng chứ? Vân Thanh Nhiễm không suy nghĩ thuần khiết chút nào.

Tông miếu rất lớn, đối diện cửa chính là một cái sân rộng vô cùng, là nơi dùng để cử hành nghi thức Tế Tự cùng cầu phúc, chính điện chỉ dùng để thờ cúng bài vị của hoàng đế các triều đại, phía sau nữa còn có một tòa kiến trúc, Vân Thanh Nhiễm không nhất nhất hỏi thăm các nơi có tác dụng gì.

Nhưng thật ra có không ít hậu phi của tiền hoàng ở nơi này, sau khi tiền hoàng qua đời, hậu phi không thể sinh đẻ hoặc là sẽ chôn cùng tiền hoàng, hoặc là ở lại bên trong tông miếu này làm bạn với thanh đèn, mỗi ngày tụng kinh niệm Phật, tận hiếu với liệt tổ liệt tông, tụng phúc vì thiên thu muôn đời của hoàng thất.

Nghe nói nghi thức cầu phúc rất phức tạp, vừa phải niệm tụng văn lại vừa tấu vui cái gì đó, có điều những điều này không có quan hệ gì với Vân Thanh Nhiễm, kiến giải của Vân Thanh Nhiễm là, nàng chỉ đi ngang qua, đại khái không khác mấy với lúc học bài hay nghe phát biểu dưới quốc kỳ.

Nghi thức cầu phúc chưa bắt đầu, hoàng thượng và hoàng hậu cũng đều chưa tới, Vân Thanh Nhiễm được an bài đến một gian sương phòng nghỉ ngơi, không bao lâu, một nữ tử có bộ dáng nha hoàn tiến vào tìm Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nhận ra nàng ta, nàng ta là nha hoàn Phấn Đại bên người Vân Yên Nhiên, Vân Yên Nhiên bị phạt đến nơi tông miếu này, nàng ta hiện giờ cũng cùng đến tông miếu theo.

“Nô tì vạn an thế tử phi nương nương.” Phấn Đại vạn an Vân Thanh Nhiễm, cũng nói rõ ý đồ đến, “Nô tì là phụng mệnh tiểu thư nhà ta đặc biệt đến mời thế tử phi nương nương, tiểu thư nhà ta biết hôm nay cầu phúc nương nương cũng tới, đã đặc biệt chuẩn bị tốt đồ chay chờ nương nương.”

Lời nói này trái lại rất dễ nghe, có điều Vân Thanh Nhiễm trời sinh không phải người sẽ cho người ta mặt mũi.

“Bỏ cung không muốn đi.” Vân Thanh Nhiễm rất dứt khoát cự tuyệt.

“Nương nương, chuyện quá khứ không ngại để cho nó tàn đi như mây khói, nương nương và tiểu thư chung quy vẫn là người thân có huyết mạch tương liên, đánh gãy xương vẫn còn liền gân mà, hiện giờ tiểu thư nàng bị phạt đến nơi tông miếu này thanh tu, nghĩ thông không ít, chỉ là trong lòng tiểu thư có chấp niệm, mới có thể làm ra chuyện sai trái như vậy, may mắn hoàng thượng nhân từ, tiểu thư mới có cơ hội hối cải để làm người mới, có điều đã muộn, hiện giờ chỉ có thể ở trong tông miếu thanh tu độ nhật, ngày ngày không gặp cha mẹ tỷ muội, cuộc sống có bao nhiêu vất vả nương nương cho dù chưa từng nhận thức cũng có thể tưởng tượng được, nô tì khẩn cầu nương nương niệm tình tiểu thư là muội muội ruột của ngài mà đi thăm nàng một lần, cho tiểu thư chút an ủi trong lòng.”

Phấn Đại nói chuyện cả buổi, nói vô cùng dễ nghe, nếu Vân Thanh Nhiễm không đi ngược lại là Vân Thanh Nhiễm không niệm tình tỷ muội.

Ngày ấy ở trong điện Lăng Vân, Vân Thanh Nhiễm đã cảm thấy nha đầu này không đơn giản, lúc này càng thêm khẳng định ý nghĩ trong lòng, lời nói lần này, sợ là chính Vân Yên Nhiên cũng nói không ra lời, nha hoàn này rất lợi hại.

Thấy Vân Thanh Nhiễm vẫn không có phản ứng, Phấn Đại lại tiếp tục nói, “Vừa rồi nô tì đã đi mời Hầu gia, hiện giờ Hầu gia sợ là đã ở chỗ tiểu thư cùng tiểu thư chờ nương nương đến đó, tiểu thư, Hầu gia, cùng nương nương huynh muội ba người sau này chỉ sợ là ít có cơ hội tụ họp như vậy.”

Trước khi đến mời Vân Thanh Nhiễm, Phấn Đại đã đi mời Vân Từ Hy trước.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Đây là thành quả thanh tu của nàng ta?

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

“Nương nương cũng đừng để cho Hầu gia và tiểu thư đợi lâu.” Phấn Đại nhắc nhở.

Vân Thanh Nhiễm nhú mày, nàng ta cũng gọi cả ca ca đến ư? Nói là ba huynh muội các nàng hội tụ cũng không sai, nhưng mà Vân Yên Nhiên quả thực muốn gặp mặt với ca ca và tỷ tỷ à?

Vân Thanh Nhiễm không phải là không tin con người có thể hối cải để làm một người mới, cũng không phải muốn nhận định người ta một khi làm ra việc sai lầm thì sau đó đều sẽ làm chuyện sai trái, nhưng lúc trước nàng dùng hai mắt của mình chứng kiến, bản năng kiên trì của nàng đã định ra suy nghĩ về đối phương, đây là một loại bảo hộ đối với bản thân, nàng sẽ không khờ dại thiện lương đến mức tin vào mấy lời của Phấn Đại rằng Vân Yên Nhiên đã thay đổi.

“Được, ta đi với ngươi.” Vân Thanh Nhiễm đáp ứng, tuy rằng nàng không nguyện ý đi gặp Vân Yên Nhiên, nhưng nếu đối phương đã mời ca ca của nàng qua, nàng cũng không thể không đến đó nhìn một chút, thuận tiện cũng có thể đi xem xem Vân Yên Nhiên đang đánh cái chủ ý gì.

Phấn Đại thấy Vân Thanh Nhiễm đáp ứng, trong lòng âm thầm nở nụ cười.

“Nương nương mời đi theo nô tỳ, phòng ở trong tông miếu này đều có cùng hình thức, người nào lần đầu tiên tới nơi này đều rất dễ bị lạc đường.”

Phấn Đại đi trước dẫn đường cho Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm đi theo nàng ta.

Phấn Đại đưa Vân Thanh Nhiễm đến bên ngoài một căn phòng, “Tiểu thư và hầu gia đang ở bên trong chờ nương nương, nô tỳ sẽ không vào gây trở ngại nương nương ôn chuyện với huynh muội.”

Sau khi Phấn Đại đưa Vân Thanh Nhiễm tới cửa thì rời đi.

Vân Thanh Nhiễm chăm chú liếc mắt nhìn bóng lưng đi xa của Phấn Đại, sau đó đẩy cánh cửa trước mặt ra.

Cửa vừa mở ra, hình ảnh xuất hiện trước mặt ngoài ý liệu của Vân Thanh Nhiễm.

Ca ca!

Vân Thanh Nhiễm đi vào xem xét tình trạng của Vân Từ Hy, Vân Từ Hy nằm gục ở trên bàn, tay trái hấn cầm chùy thủ, mà chùy thủ kia lại đâm vào chính tay phải của hấn!

Máu từ tay phải nhuộm đỏ nửa chiếc khăn trải bàn...

“Ca ca, đã xảy ra chuyện gì?” Vân Thanh Nhiễm chạy đến bên cạnh Vân Từ Hy xem xét tình hình của hấn.

Vân Thanh Nhiễm vừa đi vào, cửa phòng đã bị người từ bên ngoài đóng lại.

Vân Từ Hy nghe thấy thanh âm của Vân Thanh Nhiễm, mới nâng đầu lên, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, trong mắt hiện lên kinh ngạc cùng phẫn nộ, hấn vội đuổi Vân Thanh Nhiễm đi, “Thanh Nhiễm, muội mau rời khỏi nơi này.”

“Sao lại thế này?” Vân Thanh Nhiễm không thể bỏ mặc Vân Từ Hy không quản.

Vân Từ Hy không trả lời, ngày hôm nay hấn quả thật là bị Vân Yên Nhiên gọi đến, tuy cảm tình của hấn đối với Vân Yên Nhiên không nhiều như với Vân Thanh Nhiễm, nhưng chung quy Vân Yên Nhiên cũng là muội muội hấn, nếu Vân Yên Nhiên nguyện ý sửa đổi, Vân Từ Hy tự nhiên sẽ cao hứng, chẳng qua hấn không ngờ rằng vị muội muội ruột này lại hạ được trong trà của hấn.

Sau khi Vân Yên Nhiên cho Vân Từ Hy uống trà có vấn đề lại nói cho hấn biết lát nữa Vân Thanh Nhiễm sẽ đến, Vân Từ Hy sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc này.

Đề hấn trúng được, lại đưa Vân Thanh Nhiễm đến bên cạnh hấn, chuyện như vậy thật sự là do muội muội ruột của hấn làm ra ư? Quả thực không phải một mình Vân Yên Nhiên có thể làm ra, Vân Yên Nhiên có phần, mặt khác cũng có người ủng hộ Vân Yên Nhiên làm vậy, bằng không vớ kịch hay này nếu không ai đến nhìn, cũng sẽ không có ý nghĩa.

Trước khi Vân Thanh Nhiễm đến, Vân Từ Hy đã đâm tay phải mình bị thương, một mặt hấn hy vọng đau đớn có thể giúp hấn thanh tỉnh một chút, một mặt khác là muốn bản thân mất đi khả năng thương tổn Vân Thanh Nhiễm.

Hấn không thể cam đoan lúc bản thân mất đi lý trí, ma quỷ ẩn giấu ở chỗ sâu nhất trong nội tâm của hấn có thể sẽ thoát ra hay không.

Vì thế khi Vân Thanh Nhiễm tiến vào mới nhìn thấy hình ảnh vừa rồi. Cũng may Vân Yên Nhiên rốt cuộc vẫn còn niệm một chút tình nghĩa huynh muội, biết được này nếu hạ nhiều sẽ gây tổn thương thân thể, nên trong chén trà mà Vân Từ Hy uống đã cho Y Lan Y Lan cực loãng, sau khi nàng ta pha nước nhiều lần mới trộn vào trong trà.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy trên bàn còn bày một ấm trà và một chén trà không, Vân Thanh Nhiễm cầm ấm trà lên ngửi, mùi vị rất nhạt, rất khó đoán được. Bởi vì hương hoa của trà rất nồng.

“Vân Yên Nhiên cho huynh uống cái gì?” Vân Thanh Nhiễm lạnh giọng nói, Vân Yên Nhiên lại muốn làm cái gì? Ca ca cũng là ca ca của nàng ta, cho dù nàng ta có oán với mình, nhưng sao lại liên lụy đến cả ca ca?

“Niễm Niễm ngoan, đi ra ngoài đi, ca ca không có việc gì.” Sắc mặt Vân Từ Hy trắng bệch, trên trán đổ rất nhiều mồ hôi, có thể thấy được tình huống lúc này của hắn rất không ổn, thế nhưng hắn vẫn cười trấn an Vân Thanh Niễm, để cho nàng không cần lo lắng cho hắn.

“Huynh không trả lời muội sẽ tự mình thử.” Vân Thanh Niễm làm bộ muốn uống ấm trà kia, nếu không biết ca ca rốt cuộc bị làm sao, thì nàng nghĩ biện pháp giúp hắn thế nào đây?

“Đừng!” Vân Từ Hy vội vàng đề tay Vân Thanh Niễm lại, ngăn cản nàng uống ấm trà kia, “Là Y Lan Y Lan.”

Lại là Y Lan Y Lan? Đòi này, lần đầu tiên Vân Thanh Niễm chán ghét một loại dược như vậy, đây đã là lần thứ ba nàng thấy Y Lan Y Lan, mà hai lần trong đó đều có liên quan đến Vân Yên Nhiên!

Lần trước Vân Yên Nhiên dùng Y Lan Y Lan lên người Cửu hoàng tử, kết quả bị phát hiện bị phạt đến tông miếu để thanh tu.

Nàng ta thanh tu lâu đến vậy, lại thanh tu ra kết quả như vậy à?

Biết để huân hương sẽ bị phát hiện, nên trực tiếp hòa dược vào trong trà, hiểu được việc dùng mùi hoa che giấu đi hương Y Lan Y Lan, thủ đoạn ngược lại càng thêm cao minh!

Mỗi ngày niệm kinh tụng Phật bái Bồ Tát chính là để cân nhắc xem hại người như thế nào sẽ không bị liên lụy đến mình ư? Hay là nghiên cứu xem hại ca ca ruột của mình như thế nào đây? Y Lan Y Lan là loại dược gì, Vân Yên Nhiên chẳng lẽ không rõ sao? Nàng ta lại muốn dùng nó lên trên người ca ca ruột của mình?

Vân Thanh Niễm không đi, nàng vươn tay ra, cầm thanh chùy thủ cầm ở trên tay Vân Từ Hy, thanh chùy thủ kia là Vân Từ Hy tự mình đâm vào, đau đớn có thể làm hắn thanh tỉnh một chút, chùy thủ đâm xuyên qua tay hắn, ghim vào mặt bàn bên dưới, tiến sâu vào gỗ ba phân.

Vân Thanh Niễm nhướng mày, trên tay dùng sức một cái, rút chùy thủ ra, cánh tay đó, là tay hắn cầm kiếm, nếu cánh tay ấy phé đi, hắn phải lấy gì cầm kiếm, bảy năm chinh chiến, mười lăm năm tập võ, hắn làm sao có thể mất đi cánh tay này?

Cùng lúc chùy thủ rút ra, Vân Thanh Niễm xé rách váy sam, vũ y nghệ thường trân quý ở trên tay Vân Thanh Niễm trở thành vãi vốc dùng để băng bó.

Vân Thanh Niễm băng bó rất thuần thục, nhìn lỗ máu vì bị đâm nơi lòng bàn tay kia, ánh mắt Vân Thanh Niễm rét lạnh. Nếu nàng mặc kệ không quản, cánh tay này của ca ca sẽ bị phé đi.

“Niễm Niễm, đừng lo cho ca ca, muội đi ra ngoài trước đi.” Vân Từ Hy kiên trì đuổi Vân Thanh Niễm đi, tình trạng hiện giờ của hắn chính hắn rõ ràng nhất, hắn không muốn thương tổn tới Thanh Niễm.

“Cho dù hiện tại muội muốn chạy cũng không còn kịp nữa đâu.” Nếu bọn họ đã gọi nàng đến đây, có lẽ đã chuẩn bị mọi thứ vẹn toàn, đào sẵn hố chỉ chờ nàng nhảy vào. Có lẽ hiện giờ ngoài cửa có người trông coi, nàng muốn rời khỏi tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

Huống chi Vân Thanh Niễm cũng không muốn đi, nàng không thể mặc kệ Vân Từ Hy.

Sau khi Vân Thanh Niễm băng bó bàn tay cho Vân Từ Hy xong lại phát hiện mặt Vân Từ Hy từ trắng bệch chuyển sang hồng, mồ hôi trên mặt càng thêm dày đặc, Vân Thanh Niễm có thể thấy rất rõ ràng gân xanh nổi trên khuôn mặt Vân Từ Hy, cúi đầu, Vân Thanh Niễm thấy hai tay Vân Từ Hy nắm chặt, gân mạch trên tay nổi bật rõ ràng.

“Đừng nắm tay nữa, tay phải của huynh còn đang bị thương.” Lại dùng thêm lực thì sẽ bị phé đi đó.

Vân Từ Hy lại không nghe, phé bỏ một bàn tay, so với việc thương tổn nàng, Vân Từ Hy lựa chọn về trước. Nếu đổ máu và đau đớn có thể khiến hắn thanh tỉnh một chút.

Vân Thanh Niễm nhìn ra được hắn đang khó chịu, thoáng cời bỏ một ít quần áo cho hắn, không chỉ trên mặt, da thịt trên ngực hắn cũng đã nổi lên sắc hồng không bình thường, thật giống như mới từ trong lòng hấp đi ra.

Vân Thanh Niễm biết không lâu sau cửa phòng này sẽ tự động mở ra, vợ kịch hay huynh muội loạn luân nếu thiếu người xem, vậy sao có thể thành công được đây?

Có điều vở diễn này nhất định sẽ thất bại, ánh mắt Vân Thanh Niễm dừng lại trên tay phải của Vân Từ Hy, miệng vết thương quá lớn, cho dù nàng đã băng bó miệng vết thương, nhưng máu vẫn chảy ra nhuộm đỏ niềng vải sắc lam, thoát nhìn đặc biệt chói mắt. Ca ca của nàng thả tự làm bản thân bị thương cũng không muốn tổn thương tới nàng, phần cổ chấp này của Vân Từ Hy sẽ khiến cho người bày ra ván cờ này không ngờ tới được.

Đúng vậy, người bày bố nghĩ Vân Từ Hy thích Vân Thanh Niễm như vậy, dưới tình huống này nhất định sẽ mất đi lý trí, nhưng bọn họ nghĩ sai về Vân Từ Hy rồi, so với việc chiếm lấy Vân Thanh Niễm, thì Vân Từ Hy càng không hy vọng Vân Thanh Niễm bị tổn thương.

Thích một người không phải là đi giữ lấy nàng, mà là hy vọng nàng hạnh phúc, bất kể làm chuyện gì cũng đều lấy việc không thương tổn nàng đặt lên hàng đầu.

Quả nhiên, qua một khắc đồng hồ, có tiếng bước chân dồn dập từ xa tới gần, đến không phải là một người, mà là một đoàn người.

Cửa phòng mạnh mẽ bị mở ra, tiến vào đầu tiên là một hàng Ngự lâm quân ăn mặc chỉnh tề. Tình hình này, quả thực giống như xông vào bất trộm, cũng đúng, bất gian với bất trộm cũng chỉ khác một chữ mà thôi.

Rồi sau đó, là hoàng đế, hoàng hậu, cùng với mấy vị vương gia và đại thần đi theo phía sau bọn họ. Trong đó còn có Trần Nam vương gia, vương phi cùng với thế tử gia của phủ Trần Nam vương.

Căn phòng nhỏ này bởi vì đột nhiên xuất hiện một nhóm người mà trở nên chật chội, Vân Thanh Nhiễm và Vân Từ Hy nhất thời bị mọi người bao bọc xung quanh, trở thành đối tượng cho vô số ánh mắt xem xét.

Lúc Ký Bắc vương Hách Vu Thiên nhìn thấy hình ảnh trong phòng thì kinh ngạc một trận, bởi vì những gì hắn nhìn thấy không giống như trong dự liệu của hắn, hắn nghĩ sẽ nhìn thấy thân ảnh Vân Thanh Nhiễm và Vân Từ Hy quấn lấy nhau ở trên giường, hắn nghĩ giờ khắc này bày ra ở trước mắt mọi người chính là một vở huynh muội loạn luân, ai ngờ Vân Thanh Nhiễm và Vân Từ Hy dù đều ở đây, nhưng lại cách rất xa với dự liệu của hắn.

Một màn hôm nay là do một tay Hách Vu Thiên an bài, Vân Yên Nhiên chẳng qua chỉ là một con cờ của hắn mà thôi.

Để cho Vân Yên Nhiên dẫn Vân Từ Hy và Vân Thanh Nhiễm vào trong phòng này, lại giật dây Vân Yên Nhiên cho Vân Từ Hy uống Y Lan Y Lan. Sau đó hắn lấy lý do là người của hắn ở trong hậu viện phát hiện thích khách, đã bắt lại, sau đó mang mọi người cùng nhau đến xem, sau đó lại “rất không đúng lúc” tiến vào nhăm phòng, bắt gặp một màn huynh muội loạn luân này.

Kể từ đó, cũng đủ để hủy diệt một Vân Từ Hy rồi.

Hách Vu Thiên hiện giờ đối với ngôi vị hoàng đế như hồ rình mồi, hắn tìm tới Vân Từ Hy, hy vọng Vân Từ Hy có thể giúp hắn, kết quả là Vân Từ Hy không đồng ý.

Vân Từ Hy không chịu giúp hắn, trở thành phụ tá đắc lực của hắn, trợ giúp hắn đoạt lại ngôi vị hoàng đế, vậy thì hắn phải hủy diệt hắn ta, không thể để hắn ta bán mạng cho Dạ Hoàng Nghi, thành trở ngại của hắn!

Muốn hủy diệt một người mới, thì phải tận dụng khi hắn ta chưa hoàn toàn trưởng thành mà hủy diệt, bằng không đợi Vân Từ Hy trở thành Quân Vô ý thứ hai, thì hắn muốn hủy, cũng vô cùng khó khăn.

Lúc này, hình ảnh xuất hiện trước mặt mọi người có chút ái muội, Vân Từ Hy vẻ mặt phiếm hồng, quần áo không chỉnh tề, ngực trần lộ ra mảng lớn da thịt, mà Vân Thanh Nhiễm đứng bên cạnh hắn, không quan coi ai ra gì mà lau mồ hôi cho hắn.

Đôi môi Vân Thanh Nhiễm mím thành một đường thẳng. Quân Mặc Thần thấy được vẻ mặt của Vân Thanh Nhiễm, từ trên mặt nàng đọc ra được sự tức giận của nàng, cùng với quan tâm của nàng đối với Vân Từ Hy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Không đành lòng để nàng khó chịu

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

“Tình cảm của Hầu gia và thế tử phi thật tốt, lúc mọi người đều ở bên ngoài thì hai người lại trốn ở trong phòng, chỉ là không biết qua một lúc nữa, sẽ xuất hiện cái chuyện gì đây?” Hách Vu Thiên cố ý dẫn đường cho mọi người hướng theo cách nghĩ khác.

Hách Vu Thiên cũng nói trúng suy nghĩ trong lòng của mỗi người, ở đây, không phải là thành viên của hoàng thất thì cũng là người quyền quý, đối với những chuyện này họ vô cùng quen thuộc, nhìn hình ảnh trước mắt họ đương nhiên không có khả năng thuần khiết cho rằng Vân Thanh Nhiễm và Vân Từ Hy chỉ đang nói chuyện tán gẫu, nói tới mức quần áo cũng hỗn loạn?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không thể nào, ngày thường thấy Vân Từ Hy mũ áo chỉnh tề, sao có thể làm ra chuyện huynh muội loạn luân không có chừng mực như vậy được? Nhưng chẳng lẽ là thật sự!

Huynh muội loạn luân đã đủ khó nghe rồi, huống chi vị muội muội này còn là thế tử phi của phủ Trần Nam vương nữa!

Thế tử gia không đáp ứng được người, người tịch mịch cô đơn cho nên đi tìm nam nhân khác chúng ta có thể lý giải, chúng ta có thể đồng tình với người, nhưng người cũng không thể tìm tới chính ca ca của mình chứ!

Trên khuôn mặt đám người bao gồm hoàng thượng hoàng hậu đều hiện lên vẻ mặt tương đối khó coi, nhất là hoàng thượng, sắc mặt đã bắt đầu đen lại.

Hiện trường thật im lặng, nhưng chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

“Lộc cộc lộc cộc.” Tiếng bánh xe bằng gỗ đề qua nền nhà trong giờ khắc này lộ ra vô cùng rõ ràng.

Quân Mặc Thần đẩy xe lăn từ phía sau đi đến trước mặt, đi thẳng tới bên cạnh Vân Thanh Nhiễm.

Thế tử gia muốn đánh thế tử phi rồi ư?

Thế tử gia đang muốn chấp hành gia pháp sao?

Gia, ngài đừng tức giận mà, để loại nữ nhân này chọc tức tổn hại thân thể thì thật không đáng!

“Khụ khụ khụ... ái phi, Hầu gia bất thích khách bị thương, nàng chỉ lau mồ hôi cho hấn thì có ích gì, mau đi tìm đại phu tới bôi thuốc cầm máu cho Hầu gia mới đúng, bản thế tử thông minh tuyệt đỉnh, nàng thân là ái phi của bản thế tử sao một chút cũng không học được hờ!” Quân Mặc Thần thất vọng lắc đầu.

Nam nhân hỗn đản này, giải vây thì giải vây đi, sao lại còn châm biếm nàng nữa hả? Vân Thanh Nhiễm trừng mắt nhìn Quân Mặc Thần một cái, có điều Quân Mặc Thần dường như không nhìn nàng, cho nên đôi mắt nhỏ oán niệm của nàng cũng bị hấn tự động xem nhẹ.

Từ lời nói của Quân Mặc Thần Vân Thanh Nhiễm có thể biết được có người đã lấy danh bất thích khách để tới đây. Quân Mặc Thần có ý làm vậy, để cho Vân Thanh Nhiễm và Vân Tử Hy hiểu rõ tình huống hiện nay của bọn họ, Quân Mặc Thần biết hai người đi gặp người khác.

Quân Mặc Thần nói xong, vươn tay giờ tay phải của Vân Tử Hy lên, để cho tất cả mọi người có thể thấy được tay bị thương kia, “Khụ khụ khụ... ngự y... đâu rồi? Khụ khụ... chẳng lẽ không nhìn... nhìn, thấy tay Hầu gia... bị thích khách đâm bị thương à? Khụ khụ khụ khụ... nếu tay Hầu gia bị phế, phế đi, các người chịu nổi trách nhiệm không?”

Quân Mặc Thần để mọi người nhìn rõ tay của Vân Tử Hy, nhìn thấy máu đầy bàn tay kia, như vậy thì, cho dù sắc tâm có lớn nữa cũng không thể làm ra chuyện gì không thể gặp người được?

Hóa ra là vì bất thích khách, kết quả bị thương, nên thế tử phi nương nương mới chiếu cố hấn! Xem ra mọi người đều rất không thuần khiết, vừa tiến vào nhìn thấy hình ảnh như vậy đã kim lòng không đậu mà hiểu sai.

Thấy thế, sắc mặt hoàng thượng cuối cùng đã dịu đi, hoàng thượng cũng không hy vọng mình mất đi một người tài có thể sử dụng, “Ngự y, nhanh chóng chẩn trị cho Vân ái khanh.”

Ngự y cùng đi theo hoàng thượng hoàng hậu xuất cung nhanh chóng tiến lên chẩn trị cho Vân Tử Hy.

Ký Bắc vương Hách Vu Thiên thấy chuyện này cứ như vậy mà bị Quân Mặc Thần hồ lộng cho qua, có chút không cam lòng, người của Quân gia sao cả đám đều đến cản trở việc của hấn thế?

“Hầu gia có bản lĩnh bậc này, không biết thích khách dạng gì, lại có thể khiến Hầu gia bị thương từ trong tay ư?” Hách Vu Thiên cố ý gây khó dễ.

Hôm nay nếu Hách Vu Thiên đã bố trí ván cờ này, tất nhiên là đã chuẩn bị chu toàn mọi chuyện, hấn đã dám dùng thích khách để dẫn đám người hoàng thượng đến đây, thì tất nhiên sẽ chuẩn bị tốt có một tên thích khách.

Là người bày ra bố cục ngày hôm nay, hấn đương nhiên là người nắm rõ ràng tình huống nhất, hấn không thể để cho Quân Mặc Thần dễ dàng hồ lộng cho qua như vậy được.

Nếu như hấn nói không đúng, vậy chính là đang nói dối.

Lúc này thân thể Vân Tử Hy đã vô cùng khó chịu, Vân Thanh Nhiễm giao hấn cho ngự y. “Vương gia có gì nghi hoặc thì hỏi thần thiếp là được, ca ca của thần thiếp hiện cần phải tiến hành chữa trị.”

Tổn thương trên tay có thể kéo dài, nhưng dược tính của Y Lan Y Lan thì không thể kéo dài được. Một lợi ích khác khi Hách Vu Thiên để Vân Yên Nhiên làm ra việc này chính là khiến Vân Tử Hy có đau mà không dám kêu, Vân Tử Hy không thể vạch trần Vân Yên Nhiên, như vậy lần này Vân Yên Nhiên nhất định phải chết không thể nghi ngờ, mà nếu vạch trần Vân Yên Nhiên rồi thì chưa chắc đã liên lụy đến Hách Vu Thiên.

Vân Thanh Nhiễm để ngự y đưa Vân Tử Hy đến một phòng khác, chuyện bên này để nàng xử lý là được rồi. Quân Mặc Thần liếc mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm một cái, sau đó không nói lời nào theo sát Vân Tử Hy rời khỏi.

“Ồ? Thế tử phi nương nương thử nói xem, vì sao Hầu gia tới đây bất tặc, nương nương lại biết nhanh như vậy? Người của bốn vương phát hiện ra tặc nhân kia trước, đã bắt tên tặc nhân kia theo vương pháp rồi! Nhưng lại không thể theo kịp tốc độ của Hầu gia và thế tử phi nương nương.”

“Nếu là tặc nhân, làm một vài chuyện lăm la lăm lét thì có gì là kỳ quái? Nếu thủ hạ của vương gia cơ trí như ca ca của thần thiếp, vậy đám người bọn họ còn cần phải làm thủ hạ của vương gia à? Hơn nữa, nếu không có chút tài năng, làm sao có thể lên vào trong tông miếu này? Vương gia muốn nói là Ngự lâm quân không làm tròn chức trách hay là tên thích khách kia có nội ứng?”

Bất thích khách? Không phải là chính Ký Bắc vương gia người đã chuẩn bị một kẻ chết thay rồi à?

Vân Thanh Nhiễm cảm thấy thật buồn cười, thì ra người đứng sau giờ trở lại là vị Ký Bắc vương gia này, thật sự là làm cho nàng được mở rộng tầm mắt!

“Về phần bản cung, ca ca của bản cung bị thương, bản cung chiếu cố một chút chẳng lẽ còn phải hỏi qua vương gia?” Vân Thanh Nhiễm không nhanh không chậm không chút hoang mang nói, “Vương gia muốn hỏi về thích khách kia sao, thần thiếp ngược lại nhớ rõ vóc dáng đó gầy teo nhỏ bé, thân cao chỉ sáu tấc, vừa rồi trong lúc hoảng loạn thần thiếp còn nhìn thấy trên mu bàn tay hắn có một vết sẹo, vương gia không phải nói đã bắt được thích khách rồi à? Xác minh một chút chẳng phải sẽ biết thần thiếp có nói dối không ư?”

Lời nói của Vân Thanh Nhiễm khiến Hách Vu Thiên cả kinh, nàng ta làm sao biết được?

Hắn rõ ràng đã cho người nhốt bọn họ ở trong phòng này, mà thích khách thì an bài ở trong gian phòng cách vách, chờ sau khi thấy bọn họ thông dâm thì lấy lý do là đi nhầm phòng, rồi dẫn “thích khách” ở gian phòng kế bên đưa đến trước mặt hoàng thượng, sau đó lại để thích khách kia tự sát ở trước mặt hoàng thượng, sự tình được giải quyết, hắn tự nhận là đã an bài rất kín đáo rồi.

Rốt cuộc là sai ở chỗ nào? Dựa theo lời nói của Tần Tổ Tổ, thì Vân Từ Hy đối với mọi người của mình có ý niệm khác, hơn nữa lại thêm tác dụng thúc tỉnh của Y Lan Y Lan, hắn ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe theo.

Kết quả hắn không nhìn thấy Vân Từ Hy chịu sự chi phối, hắn ta thế nhưng có thể nhìn nhận đến vậy? Hách Vu Thiên không thể hiểu rõ.

Càng làm cho Hách Vu Thiên không thể lý giải chính là, vì sao Vân Thanh Nhiễm lại biết dung mạo tên thích khách mà hắn an bài? Theo lý thuyết Vân Thanh Nhiễm không thể có cơ hội nhìn thấy dung mạo tên thích khách giả mà hắn đã an bài mới đúng.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Hách Vu Thiên có một loại cảm giác bản thân thiết kẻ người khác ngược lại bị người khác xếp đặt, loại cảm giác này khiến sau lưng hắn túa ra mồ hôi lạnh, càng nghĩ càng không ổn!

Làm trò trước mặt hoàng thượng, Hách Vu Thiên đương nhiên không dễ để lộ ra dấu vết, tuy nhiên dã tâm của hắn Dạ Hoàng Nghị đã sớm thấy được bốn năm phần rồi, “Thế tử phi nương nương lo lắng nhiều rồi, bốn vương chi đang lo sợ rằng thích khách không chỉ một người, trừ một người bị bốn vương bắt được ra mà nếu còn một người ở bên trong tông miếu thì bốn vương sẽ sai người tự mình đi trừ nã.”

“Một khi đã như vậy, vương gia phải mau chóng đi xác minh mới đúng, chậm nữa thì thích khách sẽ chạy mất.”

Thế tử phi này, trước đó không phải nói là bị điên à? Hiện nay xem ra so với ai cũng rõ ràng hơn cả! Hách Vu Thiên phát hiện ra mình đã đánh giá sai Vân Thanh Nhiễm, lúc đầu chỉ là một con cờ tầm thường trong ván cờ của bản thân, ai ngờ con cờ này còn khó đo hơn so với hắn tưởng tượng! Xem ra về sau phải chú ý điên phi này nhiều hơn!

“Khởi bẩm hoàng thượng, thần đi xác minh xem tên thích khách kia cùng với người đã thương tổn đến Hầu gia xem có phải cùng một người hay không.” Hách Vu Thiên vội vàng khởi tấu với hoàng thượng.

“Đi đi.” Dạ Hoàng Nghị nói với Hách Vu Thiên, ở mặt ngoài thì rất hòa ái dễ gần, nhưng trong lòng đã sớm nghĩ cách diệt trừ Hách Vu Thiên rồi, quyền lực của Phiên vương quá lớn, nhất định sẽ khiến quân vương động sát tâm.

Cũng giống Hách Vu Thiên, Dạ Hoàng Nghị cũng nhìn Vân Thanh Nhiễm mấy lần, có thể đứng lý hợp tình ung dung không hoảng giằng co với Ký Bắc vương như vậy, thế tử phi này trái lại rất gan dạ, tài ăn nói cũng không tồi.

★

Vân Từ Hy và Quân Mặc Thần cùng lúc rời khỏi trước mặt mọi người đi tới một sương phòng khác, bởi vì Vân Từ Hy phải bôi thuốc, miệng vết thương đã tràn đầy máu tươi, sẽ chạm đến đám người hoàng thượng hoàng hậu đến cầu phúc hôm nay, cho nên phải đổi chỗ xử lý miệng vết thương.

“Các người lui ra trước đi.” Quân Mặc Thần nói với ngự y, thái giám và thị vệ cùng đi theo đến.

Ngự y ngẩng ra một lúc, ông còn chưa xử lý miệng vết thương cho Hầu gia mà? Vì sao thế tử gia lại bảo bọn họ lui xuống?

“Lời của bản thế tử rất khó hiểu?”

“Không, không...” Mọi người vội vàng đi ra ngoài, dù sao cũng là mệnh lệnh của thế tử gia, cho dù xảy ra chuyện gì cũng đã có thế tử gia chịu trách nhiệm.

Những người khác vừa đi, trong phòng chỉ còn lại Quân Mặc Thần và Vân Từ Hy.

“Y Lan Y Lan?” Quân Mặc Thần hỏi Vân Từ Hy.

“Người, người biết?” Hiện giờ Vân Từ Hy dựa người vào nhuễn tháp, thân thể không ngừng run rẩy, liên lụy đến giọng nói của hắn cũng run rẩy theo.

Mặc dù như vậy, hắn vẫn duy trì được lý trí, có thể thấy được năng lực của hắn kinh người cỡ nào.

“Bệnh lâu thành y. Hơn nữa ta có may mắn được gặp qua bộ dạng của người trúng Y Lan Y Lan mấy lần.” Quân Mặc Thần nói xong thì lấy từ trong người ra một cái lọ, ném vào trong lòng Vân Từ Hy, “Ăn vào đi, lấy công lực của ngươi, hẳn có thể dùng để hóa giải được lực của Y Lan Y Lan trên người ngươi.”

Bàn tay run rẩy của Vân Từ Hy cầm cái lọ bạch ngọc kia lên, mở nút bên trên ra, từ bên trong đổ ra một viên dược hoàn màu đỏ tươi, hẩn nhìn chăm chăm thật lâu, bỗng nhiên nghĩ ra cái gì, “Đây là dược hoàn tặc mệnh mà người kia cho ngươi?”

Quân Mặc Thần không trả lời.

Dù Quân Mặc Thần không gật đầu, nhưng Vân Từ Hy lại khẳng định phỏng đoán của mình.

Dược hoàn này không phải vật thường, vô cùng trân quý, mỗi lần thân thể Quân Mặc Thần bị thương nặng cũng đều không dùng, có thể thấy được mức độ trân quý của nó, người đưa cho Quân Mặc Thần thuốc này là để Quân Mặc Thần có thể cứu mạng vào lúc nguy cấp, đối với Quân Mặc Thần mà nói, thời khắc nguy cấp bất cứ lúc nào cũng có thể đến, cho nên một viên thuốc này mang theo bên người là hết sức cần thiết.

Nhưng hiện tại hẩn lại đưa thuốc cho Vân Từ Hy.

“Vì sao?” Vân Từ Hy không rõ dụng ý của Quân Mặc Thần.

Vì sao? Không có vì sao, Quân Mặc Thần chỉ là không muốn nữ nhân nào đó khó chịu mà thôi, vừa rồi khi Vân Từ Hy bị thương ánh mắt của nàng đã nói rõ cho Quân Mặc Thần biết nàng rất tức giận rất phẫn nộ cũng rất khó chịu. Nếu Vân Từ Hy thật sự vạn nhất, nữ nhân ấy sẽ càng thêm khổ sở, Quân Mặc Thần có thể tro mắt nhìn nàng khóc lóc khổ sở không? Đáp án nhất định là không, cho nên Quân Mặc Thần đưa dược hoàn tặc mệnh của hẩn cho Vân Từ Hy để giải Y Lan Y Lan.

Việc phải làm Quân Mặc Thần đã làm xong, hẩn đẩy xe lăn của mình rời khỏi phòng, không hề nhìn đến Vân Từ Hy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Chiều sâu ái muội

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

“Ca ca ta hiện tại thế nào?” Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Quân Mặc Thần từ trong phòng đi ra, vội hỏi hẩn.

Quân Mặc Thần không trả lời vấn đề của Vân Thanh Nhiễm, mà chỉ kéo tay nàng đi, “Khụ khụ khụ... đi thôi, theo... bản thể từ đi trước.”

“Ta vào xem ca ca của ta trước đã.” Vân Thanh Nhiễm muốn xác định ca ca của nàng có phải đã bình yên vô sự không rồi mới đi.

“Hẩn không có việc gì.” Quân Mặc Thần nói, hẩn không bỏ qua vẻ mặt khẩn trương của Vân Thanh Nhiễm.

“Không có việc gì?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại, nghĩ thế từ gia vừa mới từ trong phòng đi ra, hẩn là biết được tình hình của ca ca nàng, chỉ là...

“Khụ khụ... bản thể từ lừa nàng làm gì?”

Thế từ gia ngẩng đầu, lấy tâm tình tán thưởng cảnh đẹp núi sông để thương thức vẻ mặt của Vân Thanh Nhiễm lúc này.

“Không có việc gì thì ta không thể đi xem một chút à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại.

“Có thể.” Muội muội muốn đi thăm ca ca, tuyệt đối không thành vấn đề, “Có điều hiện tại còn có việc quan trọng hơn cần làm, chuyện có nặng có nhẹ, khụ khụ khụ... ái phi hẩn nên hiểu rõ mới đúng.”

Vân Thanh Nhiễm nhìn khuôn mặt Quân Mặc Thần ngoại trừ có vẻ bệnh thì vẫn chỉ có vẻ bệnh, cũng không nhìn ra hẩn đang nghĩ cái gì, được rồi, thế từ gia sẽ không nhầm chán đến mức đi lừa gạt chuyện của ca ca nàng, mà giờ đại diện cầu phúc cũng sắp bắt đầu rồi, nàng cứ đi theo hẩn trước, trở về lại đến xem ca ca là được.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ như vậy, có điều mọi chuyện thường không thể như ý nguyện, chờ đến khi nghĩ thức cầu phúc vừa chấm dứt, Quân Mặc Thần đã lôi kéo nàng nói muốn đi ăn khuya.

“Thế tử gia, mặc dù giày vò cả một buổi chiều, đói bụng cũng rất bình thường, nhưng ta có thể đi thăm ca ca ta trước không?” Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, ai cũng đều đói bụng rồi, cũng không phải chỉ trong chốc lát đâu, vẫn sẽ có thời gian để nàng đi thăm ca ca mình chứ?

“Khụ khụ khụ... việc này... lúc nào đi thăm ca ca cũng đều có thể, khụ khụ... Nhưng nếu muộn thêm chút nữa, cửa tiệm đậu hoa... mà bản thể tử nói ăn ngon kia, sẽ phải thu quán. Khụ khụ... bản thể tử cũng không biết mình có thể ăn đậu hoa của cửa tiệm đó được mấy lần... khụ khụ...” Thế tử gia cúi đầu thở than.

Lời thế tử gia nói nghe rất thê lương, làm cho người ta nghe xong đều không đành lòng, chỉ thấy Quân Kiệt cùng Lục Trúc đều dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Vân Thanh Nhiễm, ánh mắt bọn họ rõ ràng đang nói với Vân Thanh Nhiễm, nương nương, người cùng đi đi... Thế tử gia sống không dễ dàng mà...

“Tiểu thư, lát nữa ta sẽ đi chiếu cố đại công tử thay người, người cùng đi ăn đậu hoa kia một lần với thế tử gia đi.” Lục Trúc nói, nàng nghĩ nếu đại công tử đã không có việc gì, vậy không bằng tiểu thư thỏa mãn tâm nguyện của thế tử gia đi, cũng không biết có còn cơ hội nữa không!

“Ca ca ta thực sự không có việc gì?” Vân Thanh Nhiễm lại xác nhận.

“Khụ khụ... Y Lan Y Lan đã giải, tay cũng đã được băng bó lại...” Quân Mặc Thần hồi đáp.

“Được rồi, ngày khác ta lại đi thăm ca ca.” Vân Thanh Nhiễm chính là lui một bước để cầu lần tiếp, chỉ cần ca ca không có việc gì là tốt rồi.

Có điều chuyện ngày hôm nay Vân Thanh Nhiễm sẽ không bỏ qua như vậy, nàng sẽ không tha thứ cho Vân Yên Nhiên, về phần Ký Bác vương Hách Vu Thiên và Tần Tô Tô, Vân Thanh Nhiễm cũng không có ý định cho qua.

Tốt lắm, Quân Mặc Thần cười cười, sau đó cùng Vân Thanh Nhiễm hai người đi đến tiểu điểm bán đậu hoa từ trong miệng hán nói, không mang theo Quân Kiệt và Lục Trúc, chỉ có hai người bọn họ đi ra ngoài.

“Thế tử gia không mang mấy thị vệ theo à?” Hán chính là thân thể ngàn vàng đó, cứ một mình một người đi ra ngoài như vậy có được không hả?

“Khụ khụ... có ái phi bảo vệ bản thể tử, bản thể tử có gì phải sợ chứ?” Quân Mặc Thần mỉm cười, giống như độ tin tưởng dành cho Vân Thanh Nhiễm rất lớn.

Vân Thanh Nhiễm đẩy xe lăn của thế tử gia yên lặng đi đến mục đích, những người khác đều không mang theo, kết quả còn không phải nàng đẩy xe lăn cho hán, biến thành cu li giá rẻ?

May mà nơi đó cũng không xa lắm, đi tầm một nén hương là tới, là một tiểu quán tương tự với lều trà nhỏ, mở ở bên cạnh góc cây đại thụ, dựng một cái lều đơn sơ, bên cạnh để mấy cái bàn bắt đầu buôn bán.

Giờ đúng vào lúc hoàng hôn, mặt trời chiều ngả về tây, chiếu xuống từng tia sáng màu đỏ cam, trên bầu trời phía tây có một rặng mây hồng không quá rõ ràng, vừa vụn nhuộm cả sắc trời thành màu da cam.

Lúc này, là lúc mọi người đều đang đi về nhà, cho nên trong quán nhỏ không có người nào, thoạt nhìn có chút vắng vẻ.

“A, thế tử gia, ngài đến rồi!” Lão bản của quán nhỏ là một nam nhân có bộ dáng tầm bốn năm mươi tuổi, để ít ria mép hai bên, nhìn thấy Quân Mặc Thần đã nhận ra hán, có lẽ đây không phải là lần đầu tiên Quân Mặc Thần đến nơi này, xem ra hán thật sự thích ăn đậu hoa.

Vân Thanh Nhiễm đi theo Quân Mặc Thần ngồi xuống trước một cái bàn, lão bản lập tức bung ra cho hai người hai phần đậu hoa.

Vân Thanh Nhiễm đã lâu chưa ăn thứ này, cảm thấy lên thương thức, ngược lại Quân Mặc Thần la hét muốn tới ăn lại không nhanh không chậm cầm lấy một đôi đũa từ trong ống tre ở trên mặt bàn.

Ăn đậu hoa, ngài lấy đũa để làm gì hở?

“Nếu dùng chiếc đũa này đâm bát đậu hoa, đậu hoa bị đâm nát, chiếc đũa lại không hao tổn một chút nào, ái phi, nàng nói có đúng không?” Quân Mặc Thần chăm chú nhìn chiếc đũa hán cầm trên tay, không đầu không đuôi nói một câu.

“Khụ khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...”

Tiếng ho khan này là từ trong cổ họng Vân Thanh Nhiễm phát ra, nàng là bị lời nói của Quân Mặc Thần làm cho sặc!

Hán đây là đang trả lời vấn đề mà nàng hỏi vào buổi sáng à?

Buổi sáng Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Mặc Thần, vì sao một đêm xuân tiêu người đau chỉ có nàng, rõ ràng lực tác dụng là như nhau!

Chiếc đũa? Đậu hoa?

Vân Thanh Nhiễm nhìn Quân Mặc Thần cầm chiếc đũa ở trên tay, lại cúi đầu nhìn đậu hoa trong bát, nhất thời không còn cảm giác thèm ăn!

Thoáng bình tĩnh lại, đã nghe Vân Thanh Nhiễm phản bác, “Khụ khụ... đũa gì, rõ ràng chính là chày giã thuốc, vừa to vừa lớn, vừa cứng rắn còn rất thô

ráp. Hòn nữa còn là chày giã thuốc do được đồng mới nhập môn cảm!”

Lúc Vân Thanh Nhiễm phân bác lời của Quân Mặc Thần thì trên mặt có hai rặng hồng khả nghi.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần che miệng khê ho, thật sự là bị Vân Thanh Nhiễm kích thích không nhẹ.

Không biết từ cuối cùng mà nàng hình dung là tình huống gì, thô ráp? Làm sao có thể! Tuyệt đối là ảo giác!

“Lão bản, xin hỏi nơi này của ông ngoại trừ đậu hoa ra thì còn thứ gì có thể ăn không?” Vân Thanh Nhiễm thực sự là ăn không vào bát đậu hoa này, vẫn nên hỏi lão bản xem có đồ ăn khác hay không.

Lão bản nghe tiếng thì đi tới, ông là người có nhãn lực, thấy Vân Thanh Nhiễm xinh đẹp như vậy, lại cùng đi với Quân Mặc Thần, có lẽ chính là vị thế từ phi nương nương mà trước đó đã truyền ra vài tin đồn.

“Là đậu hoa này không hợp với khẩu vị của nương nương ư?” Lão bản có chút lo lắng hỏi. Đậu hoa của ông cũng nổi danh toàn bộ kinh thành, là tay nghề do lão tổ tông truyền xuống, nếu khách nhân không thích, lão bản sẽ rất dè dặt.

“Không phải, đậu hoa ăn rất ngon, chỉ là ta muốn ăn thêm một chút... ừm... thứ khác...” Đậu hoa quả thực ăn rất ngon, chẳng qua mấy câu nói của người nào đó đã phá hủy tính thuần khiết nguyên bản của nó mà thôi.

“Có, còn có bánh bao nóng mới hấp, nướng nướng có muốn ăn một chút không?” Lão bản thấy không phải do đậu hoa của mình không thể ăn, nên an tâm.

“Ừ, được.” Vân Thanh Nhiễm không có ý kiến gì, nghĩ lão bản này có thể làm ra đậu hoa ăn ngon như vậy, thì bánh bao chắc hẳn cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ chốc lát sau, lão bản dùng một cái chén lớn đựng bốn năm cái bánh bao để lên bàn Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm cầm một cái bánh bao nếm thử, vừa ăn hai miếng, đã thấy Quân Mặc Thần cũng cầm lấy một cái bánh bao, lật qua lật lại để nhìn, cũng không thấy hắn ăn, mà giống như hắn đang đánh giá cái gì.

Bánh bao đáng thương vốn nên để cho người ta ăn, ở trong tay Quân Mặc Thần tựa hồ giá trị của nó chỉ dùng để ngắm.

Sau một lúc lâu Quân Mặc Thần mới bình luận: “Ái phi, lớn hơn nàng.”

Về mặt Quân Mặc Thần nghiêm túc nói.

Thiếu chút nữa Vân Thanh Nhiễm không giữ được hình tượng mà phun ra.

Sau khi hắn chăm chú nghiêm túc quan sát lại thêm tự hỏi lâu như vậy chỉ để cho nàng một kết luận như thế à?

Vân Thanh Nhiễm cũng nhìn nhìn bánh bao kia, được rồi, nàng thừa nhận nàng quả thực không lớn đến vậy, nhưng việc này có thể trách nàng à? Người cũng thử bị nhốt bảy tám năm lại thêm dinh dưỡng không đầy đủ trong thời gian dài xem? Người đói đến mức chỉ còn da bọc xương, chẳng lẽ còn trông cậy vào thời kỳ phát dục có thể khiến thân thể nàng lớn lên thành vóc người đầy đặn? Nghĩ đến lúc nàng mới ra ngoài chính là một chút xiu cũng không có được không? Muốn lớn lên có da có thịt cũng phải cho nàng một ít thời gian chứ.

“Lão bản, bánh bao này không tệ, gói cho ta mười cái, à không, hai mươi cái!” Sau khi Vân Thanh Nhiễm nuốt miếng bánh bao trong miệng xuống, vô cùng bình tĩnh gọi lão bản.

“Được!” Lão bản cao hứng đáp, trong lòng còn mừng khắp khối không ngờ tới bánh bao ông làm cũng ăn ngon đến vậy, xem đi, thế tử phi ăn còn chưa hết, đã muốn gói thêm hai mươi cái nữa đây! =))

Vân Thanh Nhiễm dặn lão bản tiểu quán xong lại nói với Quân Mặc Thần: “Nếu thế tử gia vừa lòng với bánh bao trong tay ngài như vậy, thì chúng ta mua nhiều một chút mang về phủ, đến buổi tối ngài thích nắm thế nào thì nắm thế đó, thích chơi như nào thì chơi như thế, mặc ngài nắn viên xoa đề, mặc ngài cắn hay gặm hoặc liếm, thì chơi cho đã đi, trực tiếp ăn vào còn có thể lấp đầy bụng nữa đó.”

Vân Thanh Nhiễm hết sức am hiểu ý người mà nói, sau đó tiếp tục bình tĩnh ăn bánh bao của nàng, ở cùng với thế tử gia, nàng cần phải có một trái tim mạnh mẽ, nếu không nghe thế tử gia tùy tiện tiện nói mấy câu, đậu hoa không ăn được, bánh bao cũng không thể ăn, nàng chỉ có thể ngồi không thôi, mỳ thực trước mắt mà chỉ nhìn không ăn, thì thật xin lỗi cái bụng của nàng, vốn đã gầy rồi, kiên quyết không chịu đói nữa!

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần nghe xong giải thích của Vân Thanh Nhiễm, lại một lần nữa che miệng ho khê...

“Khụ khụ khụ, lão bản, khụ khụ khụ... đậu hoa cũng gói lại hai mươi phần!” Quân Mặc Thần nói với lão bản.

Lão bản kia nghe tiếng vội vã đi về hướng Quân Mặc Thần xác nhận: “Thế tử gia, đậu hoa này mang đi thế nào?” Bánh bao muốn mang đi thì trực tiếp lấy miếng vải bọc lại là được.

“Sáng mai sẽ đem bát trả lại.” Quân Mặc Thần nói, ý là để lão bản dùng bát đựng đậu hoa mang đi.

“Được.” Lão bản đương nhiên không sợ Quân Mặc Thần cầm bát của ông không trả, đường đường là phủ Trấn Nam vương sao có thể tham mấy cái bát mè thô thiên của ông chứ? Thế tử gia đã nói, lão bản tiểu điểm vội đi chuẩn bị, chốc lát đã dùng rổ trúc để đựng đồ thuận tiện cho thế tử gia mang về.

Lão bản vừa đi, chợt nghe Quân Mặc Thần chậm rãi nói, “Khụ khụ khụ... Đêm nay bản thể tử sẽ dùng chày giã thuốc để mài đậu hoa...”

—— Lời tác giả ——

Nếu chương này bạn đọc không hiểu, vậy chỉ có thể là bạn rất thuần khiết, cũng có thể là Khuyết thật tà ác... Nếu bạn đọc hiểu, vậy nhanh vào trong bát của Khuyết đi!

Ps: vì sao cái từ “Trêu chọc” này lại không thể dùng trên tiêu đề hở?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Lời tiên đoán của quốc sư

Đêm yên tĩnh không tiếng động, sau khi Dạ Hoàng Nghị cầu phúc xong trở về hoàng cung.

“Khởi bẩm hoàng thượng, quốc sư chờ hoàng thượng đã lâu.” Thái giám trông coi cửa bẩm báo với Dạ Hoàng Nghị.

Dạ Hoàng Nghị nghe thái giám bẩm báo ngược lại có chút kỳ quái, nhưng người bên trong là quốc sư, cho dù ông là hoàng thượng, cũng có rất nhiều chỗ cần phải dựa vào quốc sư.

Dạ Hoàng Nghị đi vào ngự thư phòng, không cho người khác vào theo, vài năm gần đây quốc sư đều ẩn cư ở hoàng lăng, lần này đột nhiên hồi cung, tất nhiên là có việc gì quan trọng.

Chỉ thấy ở giữa ngự thư phòng có một nam tử đang đứng, nam tử thân cao thất thước có thừa, thân ảnh cao lớn nhẹ nhàng như tiên, một thân đạo bào rộng rãi mặc trên người y thế nhưng lại nhiều hơn mấy phần tiên khí, nam tử mang khăn che mặt, cả khuôn mặt y đều bị che khuất, khiến người ta không nhìn thấy dung mạo của y. Không biết y đã già hay vẫn trẻ, là đẹp hay là xấu.

“Thần khấu kiến hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Nam tử cũng không quỳ xuống, chỉ khom người, đây là đặc quyền mà hoàng thượng cho y, có thể không cần quỳ. Giọng nói nam tử thực bằng phẳng, đối mặt với hoàng thượng không khác khi gặp những người khác.

Thanh âm của y như từng bách, như gió mát trong núi, lại có vẻ hoàn toàn khác lạ với cung điện nguy nga lộng lẫy này.

“Ái khanh không cần đa lễ, hôm nay ái khanh hồi cung là vì chuyện gì?” Dạ Hoàng Nghị chỉ sợ quốc sư đêm khuya hồi cung mang đến tin tức không tốt, vừa tiến lên đã hỏi ý đồ đến đây của y trước.

“Lần này thần tiến cung diện thánh quả thật có chuyện quan trọng, hoàng thượng có còn nhớ hơn hai mươi năm trước, sư phụ thần đã dự đoán chuyện đế vương tính hiện thế không?” Quốc sư đột nhiên đề cập tới chuyện cũ hơn hai mươi năm.

Chuyện này Dạ Hoàng Nghị đương nhiên nhớ rõ, chẳng qua là sự việc không phải đã chấm dứt rồi ư?

“Dựa theo lời tiên đoán của quốc sư tiền nhiệm, quả thực là có chuyện như vậy, nhưng sau này không phải quốc sư tiền nhiệm đã tấu lại rằng bởi vì một vài việc mà đế vương tính chưa hiện thế đã rơi xuống rồi sao?”

Thái độ của Dạ Hoàng Nghị đối với những chuyện về tính tử là thờ ơ tin rằng có còn hơn không, quốc sư năm đó còn là sư phụ của người nam nhân trước mắt này, cũng chính là lúc quốc sư tiền nhiệm tiên đoán sẽ có đế vương tính hiện thế, đúng lúc khi đó tiên hoàng sắp băng hà, ông bóp méo di chỉ của tiên hoàng, giết huynh đoạt vị.

Đồng thời giết hại hàng loạt những nhân sĩ hiểu rõ tình hình, thời gian đó trong hoàng cung máu chảy thành sông.

Chờ cho tất cả mọi chuyện đều xử lý thỏa đáng, sau khi ông đăng cơ, lúc lo lắng đến chuyện này, quốc sư lại nói cho ông biết, đế vương tính không thể hiện thế đúng hạn.

“Đế vương tính không hiện thế đúng hạn, năm đó sư phụ thần dự đoán là rơi xuống, nhưng theo ý kiến của thần, không phải rơi xuống mà chỉ bị che phủ mà thôi, rơi xuống rồi thì không còn cơ hội hiện thế, nhưng nếu bị che phủ, thì bất kể đã qua một năm hai năm, mười năm hay hai mươi năm, vẫn sẽ còn cơ hội hiện thế lần nữa.”

“Quốc sư muốn nói với trẫm, để vương tể mà hơn hai mươi năm trước sư phụ của ngươi từng đề cập đến lại sắp hiện thế nữa ư?” Trên mặt Dạ Hoàng Nghị hiện lên vẻ tức giận, để vương tể? Để vương tể cái gì, ông mới là quân chủ của hoàng triều Thịnh Vinh! Ông chính là đế vương! Quốc gia này không cần đế vương tể, không cần quốc vương thứ hai!

“Thần không hiểu triều chính, chỉ theo sự thật mà báo.” Đối mặt với lửa giận của Dạ Hoàng Nghị, quốc sư vẫn sừng sững bất động như trước, không có bất luận ý tứ a dua nịnh hót nào, việc y làm cũng không phải là đi nịnh bợ vị đế vương trước mắt này.

“A, hay cho việc báo theo sự thật.” Tuy rằng Dạ Hoàng Nghị không thoải mái trong lòng, nhưng vẫn không đến mức đem lửa giận bản thân trút lên người vị quốc sư trước mắt này: “Vậy ngươi nói cho trẫm biết, người mang mệnh cách đế vương tể hiện đang ở nơi nào? Hắn có thể bị che phủ một lần, trẫm cũng có thể khiến cho hắn bị che phủ lần thứ hai!”

“Thần không nói đế vương tể hiện thế lần hai.” Quốc sư nói.

“Rốt cuộc quốc sư có ý gì?” Dạ Hoàng Nghị có một loại cảm giác mình bị quốc sư đùa giỡn, y tốt nhất nên nói rõ nguyên do đến đây!

“Hoàng thượng có từng nghe qua một câu, đế nữ tể dẫn đế vương tể.”

“Có ý gì?”

“Nghe đồn trước khi Thái tổ hoàng đế nhất thống thiên hạ lập nên hoàng triều Thịnh Vinh, thiên hạ đại loạn, mệnh định đế vương chậm chạp không hiện thế, muôn dân thiên hạ chịu đủ nỗi khổ loạn lạc. Cho đến khi Thái tổ hoàng đế lấy Hiền Đức hoàng hậu làm thê, mới có bá nghiệp một phương, thiên hạ quy về một mối. Kiến giải của dân gian chính là, đế vương tể bị che phủ không hiện, đế nữ tể dẫn đế vương tể hiện thế.” Quốc sư chỉ đang trình bày một việc, trong lời nói của y không có một chút tình cảm nào, cả người giống như một khối thạch ngàn năm, kiên trì không động: “Đem qua thần ở hoàng lăng thấy đế nữ tể bỗng hiện thế.”

Thì ra xuất hiện là đế nữ tể mà không phải là đế vương tể, nhưng đây cũng là dấu hiệu việc đế vương tể xuất hiện, là chuyện quốc gia đại sự, khiến quốc sư nửa đêm canh ba phải hồi cung diện thánh.

“Choang ——”

Một cái chén lưu ly trong tay Dạ Hoàng Nghị bỗng rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy, ở trong ngự thư phòng yên tĩnh lộ vẻ vô cùng rõ ràng.

“Quốc sư có thể biết được đối phương là ai?” Nếu đã biết là ai, Dạ Hoàng Nghị tất nhiên sẽ không bỏ qua cho nàng, tất cả những người có thể uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế của mình ông đều sẽ diệt trừ không chút lưu tình.

“Minh Tiền vẫn chưa biết.” Quốc sư trả lời theo sự thực.

“Nếu quốc sư biết được là ai, vậy phiền quốc sư lại đến nói cho trẫm biết, trẫm sẽ ban thưởng hậu hĩnh.” Dạ Hoàng Nghị nói.

“Thần sẽ tận lực, phân ưu giải nạn vì hoàng thượng. Thần muốn nói chính là việc này, vì thần xin cáo lui trước.”

“Hôm nay quốc sư ở lại trong cung ngủ một đêm đi, chờ đến sáng sớm ngày mai lại về hoàng lăng cũng không muộn.”

“Thần tạ ơn ân điển của hoàng thượng, nhưng thần còn có việc phải làm, không tiện ngủ lại trong cung.”

“Thôi được, nếu ái khanh kiên trì, trẫm cũng không miễn cưỡng, trẫm sẽ sai người hộ tống quốc sư trở về hoàng lăng.”

“Đa tạ hoàng thượng.”

Quốc sư từ trong ngự thư phòng lui ra, đi đến bên ngoài cung điện, y ngẩng đầu nhìn ngôi sao như ẩn như hiện trên bầu trời phía tây, hôm nay, lại biến đổi rồi.

★

Lúc hoàng hôn Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần rời khỏi tông miếu, sau khi đi một vòng, đến đêm lại trở về nơi này.

Dạ Hoàng Nghị vừa đi, cảnh giới trong tông miếu cũng buông lỏng xuống, ở đây chỉ có một nơi để bài vị, không phải chỗ an thân của tiên hoàng, cũng không có vô số vàng bạc châu báu, có chăng chỉ là một vài phi tử chưa từng nhận qua sủng hạnh của tiên hoàng cùng với một vài nữ tử hoàng tộc bị phạt như Vân Yên Nhiễm để tóc tu hành ở đây. Trong ngày thường đương nhiên sẽ không có nhiều thủ vệ trong coi.

Màn đêm buông xuống, Vân Thanh Nhiễm linh hoạt vượt qua canh gác ngoài tông miếu, tiến vào tông miếu, dựa theo trí nhớ ban ngày khi đến nơi này, Vân Thanh Nhiễm rất dễ dàng tìm được chỗ ở của Vân Yên Nhiễm.

Lúc này trong phòng Vân Yên Nhiễm vẫn sáng đèn, có thể thấy được người ở bên trong còn chưa ngủ, trong phòng có hai bóng người lay động, một người trong đó là Vân Yên Nhiễm, một người khác là Phán Đại.

“Tiểu thư, người đừng nóng giận!” Phán Đại lấy tay nhẹ vỗ lưng Vân Yên Nhiễm, giúp Vân Yên Nhiễm thuận khí, đồng thời khuyên giải an ủi nàng ta.

“Ký Bắc vương gia đã đáp ứng ta, chỉ cần sự việc thành công, hần sẽ nghĩ biện pháp đưa ta rời khỏi nơi này! Hiện tại sự việc đã thất bại, Phán Đại, ngươi nói xem, có phải về sau ta không còn cơ hội đi ra ngoài nữa không?” Vân Yên Nhiên rất tức giận hất toàn bộ bát đĩa trên bàn xuống, chén đĩa bát đĩa rơi vỡ trên đất.

Cũng may tổng cộng chỉ có một cái bát và hai cái đĩa, nhìn lại những thức ăn rơi trên mặt đất, chỉ có rau xanh và củ cải, thanh đạm không hề có chất béo. Vân Yên Nhiên không thích ăn những thứ này, cho nên đến hiện tại cũng chưa từng động qua.

Hiện giờ Vân Yên Nhiên đến nơi này để chịu phạt, có thể một ngày ba bữa đã không tòi rồi, huống chi tông miếu là nơi thanh tu, nào có những món mặn như gà vịt thịt cá chứ?

“Tiểu thư người đừng sốt ruột, nhất định sẽ có biện pháp, phụ thân của tiểu thư là tướng gia đương triều, ca ca tiểu thư hiện giờ được phong Hầu gia, không lâu sau sẽ thay hoàng thượng quản lý binh quyền, nhận lấy trọng trách, bọn họ nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu tiểu thư ra ngoài!”

“Nhưng hôm nay ta trù tính ca ca, ca ca có thể sẽ tức giận không?” Vân Yên Nhiên có chút lo lắng, cau mày, sau lại nghĩ: “Không đâu, ta là muội muội hần, hần sẽ không mặc kệ chết sống của ta, hơn nữa cuộc sống hiện nay của ta đã thảm như vậy, đều do lúc trước Vân Thanh Nhiễm không chịu ngoan ngoãn thay thế ta xuất giá, cũng trách hần và cha không thể nghĩ ra biện pháp tốt đến giúp ta! Kết quả là ta còn phải tự mình nghĩ biện pháp, nếu không phải bọn họ không tốt, ta sao có thể bị hoàng thượng bắt được chứ!”

Vân Yên Nhiên cảm thấy Vân Thanh Nhiễm bọn họ thiếu nợ nàng ta là điều đương nhiên.

“Đúng vậy, tiểu thư là tâm can trong lòng lão gia, sự việc lần này không thể trách tiểu thư, muốn trách thì trách Nhị tiểu thư gây khó dễ, nàng ta không muốn thấy tiểu thư người được tốt, không muốn để tiểu thư người gả cho Cửu điện hạ làm hoàng tử phi, cho nên cố ý quấy rối.”

Vân Thanh Nhiễm ở bên ngoài gian phòng nghe được cuộc đối thoại của chủ tớ hai người, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời, trời xanh oi mặt đất oi trăng sáng oi, cái người ở bên trong thật sự là muội muội của nàng à? Tại sao rõ ràng mọi việc là do chính nàng ta tự làm ra lại tính hết lên trên đầu nàng hả?

Vân Thanh Nhiễm lắc đầu, thầm nghĩ, chuyện hôm nay, nếu không trả lại toàn bộ cho Vân Yên Nhiên, thì phỏng chừng đêm nay nàng sẽ không được ngủ ngon!

Vân Thanh Nhiễm thoải mái đẩy cửa chính bước vào, chung quanh đây đều không có thủ vệ, Vân Thanh Nhiễm đi rất quang minh chính đại.

Cửa đột nhiên bị mở ra, làm kinh sợ chủ tớ hai người bên trong phòng.

Đợi đến khi Vân Yên Nhiên thấy rõ là Vân Thanh Nhiễm, vẻ kinh ngạc trên mặt không giám mà lại tăng: “Ngươi, sao ngươi lại tới đây?” Vân Yên Nhiên nhìn sắc trời bên ngoài, sắp đến giờ tỵ rồi, nghi thức cầu phúc đã sớm kết thúc, hoàng thượng đã trở về cung từ lâu, những người khác bên trong tông miếu cũng sớm đi ngủ rồi, sao lúc này Vân Thanh Nhiễm còn ở lại trong tông miếu?

“Muội muội thân ái của ta ở trong tông miếu chịu khổ, làm tỵ tỵ, đến thăm muội một chút, thì có gì kỳ lạ, chẳng lẽ muội muội không cao hứng à? Sao tỵ tỵ lại không nhìn thấy một chút kinh hi nào trên mặt muội muội vậy? Hay là muội muội không thích tỵ tỵ đến thăm muội?” Vân Thanh Nhiễm thông thả nói, không đợi Vân Yên Nhiên mời nàng ngồi xuống, nàng tự mình tìm một chỗ để ngồi, giống như nàng chính là chủ nhân của căn phòng này.

“Ngươi đi ra ngoài cho ta! Chỗ này của ta không chào đón ngươi! Ta không cần một kẻ điên như ngươi làm tỵ tỵ!” Cho tới bây giờ Vân Yên Nhiên vẫn không coi trọng Vân Thanh Nhiễm, cho dù hiện tại nàng ta sa sút đến mức phải ở trong tông miếu để thanh tu, ở trong lòng nàng ta, nàng ta chẳng qua là phượng hoàng rơi xuống nước, mà Vân Thanh Nhiễm từ lúc mới sinh ra cũng chỉ là một con chim trĩ, cho dù bay lên đầu cành liễu cũng không hoá thành không tước được.

—— Lời tác giả ——

Nhiễm: Từ Khuyết, chừng nào thì ngươi mới bùng nổ một chút hả?

Khuyết: à... việc này...

Nhiễm: đừng có dông dài, áp a áp ứng nữa sẽ diệt ngươi...

Khuyết: (nhìn ngón tay ——) ngày mai đi? Bắt đầu từ ngày mai Khuyết sẽ không chỉ thêm ba nghìn nữa... Cụ thể là bao nhiêu Khuyết không dám cam đoan nha ~

Nhiễm: vậy còn tạm được.

Khuyết: lại nói, ngươi đừng hung dữ như vậy, sẽ dọa đến thế tử gia nhà ngươi.

Nhiễm: cắt cho bản cung!

Chương 102: Nàng không trở về bản thể tử mai đậu hoa thể nào?

“Đừng vội, ngươi không muốn nhận tỷ tỷ ta đây, đúng lúc ta cũng không định nhận ngươi làm muội muội.” Ngược lại Vân Thanh Nhiễm thực sự không vội, nàng ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, quan sát Vân Yên Nhiên, Vân Yên Nhiên hiện giờ đã cởi bỏ quần áo hoa lệ của tiểu thư, chỉ mặc quần áo màu xám xanh giống như đạo bào, nhưng cho dù là thể, cũng không thể che dấu vẻ đẹp của nàng ta, nàng ta điểm lệ như mầu đơn, như hồng đỏ, từ nhỏ nàng ta đã là bảo bối được nâng niu trong lòng bàn tay của Vân Viễn Hằng và Vân Trần thị.

“Vậy còn không mau cút ra ngoài!” Vân Yên Nhiên vô cùng chán ghét xua đuổi Vân Thanh Nhiễm, hiện tại nàng ta không hề muốn thấy Vân Thanh Nhiễm, vào lúc bản thân phải mặc đạo bào xấu xí muốn chết lại ở căn phòng đơn giản như vậy, người mà Vân Yên Nhiên không muốn gặp nhất chính là Vân Thanh Nhiễm, trước kia, nàng ta là trân bảo trong mắt mọi người ở Vân phủ, còn Vân Thanh Nhiễm là kẻ điên bị mọi người lãng quên ở trong hậu viện, giờ đây Vân Thanh Nhiễm trở thành thể tử phi của phủ Trần Nam vương, còn nàng ta lại bị phạt đi tóc tu hành ở bên trong tông miếu này, mỗi ngày tụng kinh niệm phật, trải qua những ngày bần hàn.

“Thứ cho ta không thể nghe theo mệnh lệnh của Vân đại tiểu thư, ngươi dường như rất thích dùng Y Lan Y Lan phải không?”

Nghe Vân Thanh Nhiễm đề cập đến Y Lan Y Lan, sắc mặt Vân Yên Nhiên trắng đi mấy phần: “Ngươi có ý gì?”

“Ngươi cho là sau khi ngươi làm ra chuyện như vậy với ta và ca ca thì ta còn có thể coi như không có chuyện gì phát sinh à?” Trên thế giới này nào có chuyện dễ dàng như vậy?

“Đó là các ngươi nợ ta!” Vân Yên Nhiên vốn không muốn nói về chuyện này với Vân Thanh Nhiễm, nếu Vân Thanh Nhiễm đã tự mình nói ra, nàng ta cũng không cần lưu lại mặt mũi cho Vân Thanh Nhiễm “Nếu lúc trước ngươi chịu thay ta gả đến Đãng Ngụy, thì hiện tại ta vẫn còn là Tam tiểu thư của Vân phủ! Nếu ngày đó không phải ngươi nhất quyết tìm cho được Y Lan Y Lan trên người ta, chuyện của ta căn bản sẽ không bị hoàng thượng phát hiện, như vậy thì hiện tại ta đã là Cữu hoàng tử phi rồi! Ta có ngày hôm nay chẳng lẽ không phải do một tay Vân Thanh Nhiễm ngươi tạo thành ư? Tâm ngươi thật ngoan độc, ngươi tự mình leo lên ngai vàng của thể tử phi, còn dùng kế đâm nát ta dưới lòng bàn chân!”

Nói xong Vân Yên Nhiên khóc lên, hai mắt đầm lệ, nàng rất ủy khuất, nếu không có Vân Thanh Nhiễm thì hiện tại nàng đã vinh quang xinh đẹp cỡ nào! Nếu không có Vân Thanh Nhiễm, nàng sao có thể rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay! Nàng ta nợ nàng, hiện tại nàng lợi dụng nàng ta để đoạt lại những thứ thuộc về nàng, thì có gì sai cơ chứ?

“Vậy ngươi tốt nhất nên nhớ thật kỹ cho ta, nhớ kỹ những khoản nợ mà ngươi cho rằng ta nợ ngươi.” Vân Thanh Nhiễm bỗng nhiên đứng dậy, bàn tay vỗ lên trên trán nha hoàn Phấn Đại của Vân Yên Nhiên một cái, nháy mắt một ngân châm cực nhỏ đâm vào người Phấn Đại.

“Ngươi muốn làm gì?” Vân Yên Nhiên thấy Vân Thanh Nhiễm động vào nha hoàn của nàng ta, cảnh giác nhìn nàng, rất sợ chính mình sẽ là người kế tiếp bị đánh.

Vân Thanh Nhiễm không trả lời câu hỏi của Vân Yên Nhiên, lấy ra một cây sáo nhỏ để thổi, Khổng Hồn Tuyết một trong Thất Tuyệt Thương Lan, trước khi Hồng Dược chết đã dùng thời gian ngắn nhất để biểu diễn Thất Tuyệt Thương Lan một lần cho Vân Thanh Nhiễm, tiếp đó không quản ý nguyện của Vân Thanh Nhiễm đã truyền lại một thân công lực của bà cho Vân Thanh Nhiễm, còn bà thì cứ thế thân nhiên mà chết.

Tiếng sáo du dương, cho người ta một loại cảm giác mê lương, làm cho người ta nghe mà run rẩy trong lòng, không khỏi nổi lên một tầng da gà.

Theo tiếng sáo vang lên, ánh mắt và nét mặt Phấn Đại đã xảy ra biến hóa rõ ràng, Vân Yên Nhiên hoảng sợ phát hiện nha hoàn của mình bỗng nhiên dùng ánh mắt như dã thú nhìn nàng ta, ánh mắt này, giống như muốn xé xác nàng ta ra vậy!

“Phấn Đại, ngươi làm sao vậy?” Vân Yên Nhiên gọi Phấn Đại, cố gắng thức tỉnh Phấn Đại đang như gặp ma.

Nhưng mặc kệ Vân Yên Nhiên kêu gọi thế nào, Phấn Đại cũng giống như không nghe thấy. Thất Tuyệt Thương Lan được ca ngợi là võ công tà phái một chút cũng không quá, nó quả thực rất thâm độc, dựa vào Khổng Hồn Tuyết mà nói, nếu rơi vào trong tay kẻ giết người thành tính, sợ là bá tánh đều phải chịu khổ sở rồi.

Phấn Đại bị Vân Thanh Nhiễm khống chế vươn tay ra bóp cổ Vân Yên Nhiên.

“Phấn Đại, ngươi buông ta ra... Ngươi làm phản rồi... Ngươi mau buông ta ra...” Cái cổ mềm mại bị chính nha hoàn mà mình quen thuộc tin nhiệm nhất bóp chặt, Vân Yên Nhiên bởi vì hô hấp không thông nên sắc mặt trở nên có chút dữ tợn: “Vân Thanh Nhiễm, có phải ngươi đã làm gì rồi không?”

Vân Yên Nhiên có ngốc nữa cũng đoán ra bộ dáng nha hoàn của mình đột nhiên thay đổi có liên quan đến ca khúc mà Vân Thanh Nhiễm đang thổi! Nhận thức này khiến Vân Yên Nhiên vừa kinh ngạc lại sợ hãi, nàng ta khiếp sợ Vân Thanh Nhiễm có thể khống chế Phấn Đại, làm cho nàng ta cảm thấy Vân Thanh Nhiễm trước mắt vô cùng xa lạ, do đó sinh ra một loại cảm giác sợ hãi khó hiểu, bởi vì nàng ta cảm thấy Vân Thanh Nhiễm là một sự tồn tại nguy hiểm, mà hiện giờ nàng ta đang ở trong phòng của hậu viện tông miếu, không ai có thể tới cứu nàng ta!

Vân Thanh Nhiễm ngừng một chút: “Ký Bắc vương Hách Vu Thiên vì sao lại tìm ngươi, vì sao muốn giúp ngươi độc hại ca ca?”

Có một số việc Vân Thanh Nhiễm vẫn không biết rõ hoàn toàn, nàng biết Hách Vu Thiên có dã tâm, điều này ngay cả hoàng đế cũng nhận ra, không phải hẳn ta muốn mượn sức ca ca ư? Vì sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý, ngược lại hại huynh ấy? Hay là nói... hẳn ta thay đổi biện pháp?

Cùng lúc với việc Vân Thanh Nhiễm ngừng thổi, động tác của Phán Đại cũng ngừng lại theo, lúc này Vân Yên Nhiên mới có thể thở dốc.

Vân Yên Nhiên ra sức hít vào mấy hơi, sau khi để bản thân thoải mái một chút mới trả lời câu hỏi của Vân Thanh Nhiễm: “Ngươi muốn biết? Ha, ta sẽ không nói cho ngươi biết!”

“Ngươi cho là hiện tại ngươi có năng lực cò kè mặc cả với ta?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại, hình như đến bây giờ Vân Yên Nhiên vẫn chưa hiểu rõ hoàn cảnh của mình.

“Ngươi... ngươi rốt cuộc muốn thế nào? Ta là muội muội ruột của ngươi, ngươi không thể đối xử với ta như vậy!” Vân Yên Nhiên có chút lo lắng, mang cả quan hệ của mình và Vân Thanh Nhiễm ra.

Lúc này nàng ta mới nghĩ đến nàng ta và Vân Thanh Nhiễm là tỷ muội ruột à? Chẳng phải vừa rồi nàng ta còn không nhớ rõ ư?

“Thật xin lỗi, một muội muội có mưu đồ hạ dược cho ca ca mình để hẳn cùng tỷ tỷ mình phát sinh gian tình khiến hai người đó thân bại danh liệt, ta thật sự không nhận nổi.” Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, muội muội như vậy thật không dễ nuôi, phải nuông chiều nàng ta, mọi chuyện đều theo ý nàng ta không nói, còn phải phòng bị thời thời khắc khắc, so với nuôi một con chó ngao còn tốn sức hơn! Thực xin lỗi chó ngao, ta làm nhục mày rồi, nuôi mày mày còn có thể giúp đỡ ta, che chở ta, nuôi muội muội như vậy, quay đầu cái đã cắn ta, cho nên Vân Thanh Nhiễm tổng kết một điều, lưu lại muội muội thể này còn không bằng giữ một con chó ngao, mang ra ngoài còn uy phong hơn.

Vân Thanh Nhiễm một bộ vân đạm phong khinh, giống như hiện tại chuyện xấu nàng đang làm không phải là lên vào tông miếu, khi để muội muội ruột của mình, mà là đang trêu đùa sủng vật vậy.

Vân Thanh Nhiễm càng không xem ra gì, Vân Yên Nhiên lại càng khản trương, vì mặc kệ nàng ta lên án điều gì, Vân Thanh Nhiễm cũng không để ý! Căn bản là không thèm động!

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

Vân Thanh Nhiễm kỳ thật không có hứng thú giày vò Vân Yên Nhiên mấy, nàng không có loại sở thích đặc biệt này, với bộ dạng hoảng sợ của Vân Yên Nhiên kia Vân Thanh Nhiễm cũng không dư té bảo mà đi thương thức với hươu thụ, nàng chỉ muốn từ trên người Vân Yên Nhiên biết thêm tin tức mà nàng muốn biết thôi.

“Nói một chút xem chuyện hôm nay ngươi biết những gì, ngươi không có quyền lựa chọn, nếu ngươi muốn cò kè mặc cả, nha hoàn của ngươi sẽ động thủ, mùi vị bị chính người thân cận của mình làm hại cũng không dễ chịu ha? Ngươi có thể cảm nhận được tâm tình của ca ca khi biết ngươi hạ thuốc huynh ấy rồi chứ?” Vân Thanh Nhiễm chỉ cho Vân Yên Nhiên có cơ hội lựa chọn một lần, không dài dòng, nàng không có kiên nhẫn tốn thời gian với người khác, khua môi múa mép không bằng thật sự động đao.

Vân Yên Nhiên kinh ngạc nhìn thoáng qua Phán Đại hai tay còn đang vòng trên cổ nàng, ánh mắt không có tiêu cự, vừa rồi Vân Thanh Nhiễm đã dùng hành động thực tế để chứng minh Phán Đại thật sự muốn mạng của nàng ta.

“Hôm nay Tần Tổ Tổ tới tìm ta, là nàng ta giao Y Lan Y Lan cho ta, hơn nữa còn dạy ta làm như thế nào, nàng ta nói, chỉ cần ta chịu giúp Ký Bắc vương gia hoàn thành việc lần này, Ký Bắc vương gia sẽ nghĩ biện pháp mang ta ra khỏi tông miếu. Ta chỉ muốn rời khỏi nơi này mà thôi, ta không sai!” Từ đầu tới cuối Vân Yên Nhiên đều không cảm thấy nàng ta đã làm sai việc gì, hết thấy nàng ta làm đều là bắt buộc, nàng vốn là Tam tiểu thư vinh quang xinh đẹp của Vân phủ, nàng ta vốn nên gả cho Cửu hoàng tử mà nàng ta yêu mến.

Lại nói hôm nay chứng kiến Hách Vu Thiên mang theo Tần Tổ Tổ xuất hiện đã có chút kỳ quái, thì ra là có ý đồ riêng, ngược lại Tần Tổ Tổ cũng thật giỏi, có thể khiến Hách Vu Thiên nghe lời như vậy, thì ra công phu trên giường tốt còn có công dụng này, Vân Thanh Nhiễm được thụ giáo sâu sắc, để sáng mai nàng đem mấy bản đông cung đồ trân quý do mẫu phi nàng thu gom được mà ngay cả phụ vương cũng không biết ôn tập lại một lần, nói không chừng có công dụng thật! Vân Thanh Nhiễm có ý nghĩ rất không thuần khiết.

“Ngươi đang trêu ta à? Ngươi mẹ nó không có đầu óc hả, nàng ta nói sẽ giúp ngươi thì sẽ giúp ngươi chắc? Hách Vu Thiên là hạng người gì còn không rõ ràng, đã dám tùy tiện tin tưởng? Mẹ nó về sau ngàn vạn lần đừng nói là muội muội của ta, ta còn ngại bị mất mặt đó!” Vân Thanh Nhiễm nhin không được nói tục, ông trời tha thứ nàng không văn minh lần này đi, nàng quả thực là bị Vân Yên Nhiên kích thích rồi.

Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, Hách Vu Thiên có ngu xuẩn đến vậy à? Giúp Vân Yên Nhiên thoát khỏi tông miếu? Lý do quang minh chính đại Vân Thanh Nhiễm đều không thể nghĩ ra, nếu nghĩ được thì Vân Viễn Hằng đã sớm làm rồi, không đến phiên Hách Vu Thiên.

Nếu lên lút trộm người ra ngoài, sau đó ném một kẻ chết thay vào cũng có thể xem là một biện pháp, nhưng như vậy thì kết quả chỉ có thể Vân Yên Nhiên ta phải thay tên đổi họ, nàng ta có muốn cuộc sống vinh quang xinh đẹp như ngày trước cũng không được.

“Hắn có không tốt cũng vẫn tốt hơn ngươi! Ngươi không chỉ không giúp ta, mỗi lần còn bỏ đá xuống giếng, hại ta thành thế này, ngươi không có tư cách nói ta!” Vân Yên Nhiên phẫn nộ chỉ trích Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm đột nhiên đứng dậy, dọa cho Vân Yên Nhiên mới một khắc trước còn đang hùng hồn chỉ trích nàng hoảng sợ không nhẹ: “Ngươi,

ngươi muốn làm gì?” Bộ dạng Vân Yên Nhiên như một nai con bị kinh hãi.

Sợ thì sẽ ngoan ngoãn nói vài lời dễ nghe, đây lại vừa khàn giọng lên án Vân Thanh Nhiễm, vừa sợ Vân Thanh Nhiễm, là cái thể loại gì vậy hả?

“Không có gì, chỉ cảm thấy ngươi nói nhảm hơi nhiều, ta hỏi ngươi hôm nay đã xảy ra chuyện gì, ngươi lại nói cả một đồng, ta nghe mà phiền lòng.” Vì hỏi nàng ta một vấn đề, nàng đã tốn thời gian dài với nàng ta như vậy rồi.

Nói xong chỉ thấy Vân Thanh Nhiễm đưa tay đặt vào ót Phấn Đại, theo tay nàng rời đi, cây ngân châm vừa mới bị nàng đâm vào trong thân thể Phấn Đại được lấy ra.

Phấn Đại đột nhiên có lại thần trí, ánh mắt cũng dần có tiêu cự, nàng ta kinh ngạc phát hiện hai tay của mình lại đang bóp trên cổ Vân Yên Nhiên: “A, tiểu thư! Ta, ta vừa mới...”

Phấn Đại không nhớ rõ mình đã làm gì.

Vân Yên Nhiên thấy Phấn Đại khôi phục, còn tưởng rằng Vân Thanh Nhiễm đã xong việc.

“Hừ, còn chưa đâu...” Giọng nói Vân Thanh Nhiễm chợt dừng lại.

Vân Thanh Nhiễm cầm ngân châm vừa mới lấy từ trên người Phấn Đại ra đâm vào người Vân Yên Nhiên, nhất thời, người có hai mắt vô thần biến thành Vân Yên Nhiên.

Hài, thể giới này tĩnh lặng rồi.

“Tiểu thư, tiểu thư ngươi làm sao vậy?” Phấn Đại thấy Vân Yên Nhiên có điểm không thích hợp, nàng ta gọi nhưng Vân Yên Nhiên không có phản ứng nên quay lại chất vấn Vân Thanh Nhiễm: “Ngươi đã làm gì tiểu thư?”

“Hầu hạ tiểu thư nhà ngươi cho tốt, hiện tại nàng ta là một người vô dụng, nhớ rõ đúng giờ cho nàng ta ăn cho nàng ta uống, nàng ta không biết đói, nếu có chết thì chính là trách nhiệm của ngươi.”

“Ngươi... ngươi...” Phấn Đại bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm làm cho kinh ngạc đến mức không biết phải nói gì, nhìn bộ dáng tiểu thư nhà mình, tự đáy lòng dâng lên một loại cảm giác sợ hãi.

Vân Thanh Nhiễm lười giải thích nhiều, nếu Phấn Đại thông minh hẳn sẽ biết cái gì nên làm và cái gì không nên làm, đối với Phấn Đại mà nói, Vân Yên Nhiên là người vô dụng vẫn sẽ tốt hơn là trở thành người chết, nếu nàng ta lẩm miệng, thì Vân Yên Nhiên sẽ chết rất nhanh.

Vân Thanh Nhiễm không thích tùy tiện đi hại tính mạng người khác, nhưng cũng tự nhận mình không phải là người lương thiện, nếu người khác chạm đến điểm mấu chốt của nàng, nàng cũng sẽ không thủ hạ lưu tình. Thế giới tàn khốc, muốn sinh tồn, thì không thể nương tay với kẻ địch của mình, mặc dù người không muốn, người cũng không thể.

Phấn Đại còn đắm chìm vào trong tình trạng của Vân Yên Nhiên hiện giờ, kinh ngạc nhìn Vân Thanh Nhiễm làm xong chuyện xấu rồi tiêu sái rời đi.

★

Một chuyến này của Vân Thanh Nhiễm là hơn nửa đêm, lúc trở về đã là canh ba rồi, Vân Thanh Nhiễm treo tường về Kim Dật Hiên, trong phòng nàng không mở đèn, nhưng nàng vừa vào cửa đã thấy Quân Mặc Thần trong bóng đêm, gian phòng tối đen, với Vân Thanh Nhiễm mà nói thì không có gì khác biệt, cho nên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy Quân Mặc Thần.

“Sao ngươi còn chưa ngủ?” Vân Thanh Nhiễm tiến lên, cầm hỏa chiết tử trên bàn, đốt đèn trong phòng lên.

Quân Mặc Thần ở bên cạnh giường, ngồi trên xe lăn, nhưng lại không lên giường.

“Lại đây.” Quân Mặc Thần dùng ngữ khí ra lệnh nói với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm không hiểu, thầm nghĩ, thế từ gia mộng du à? Hơn nửa đêm không ngủ, lại ngồi bên giường làm gì?

Đi đến trước mặt Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần kéo Vân Thanh Nhiễm lại: “Nàng không ở đây, bản thể từ mai đậu hoa thế nào?”

Còn mai đậu hoa? Khóe miệng Vân Thanh Nhiễm co giật hai cái: “Gia, chúng ta lập một văn tự, được không?”

“Khụ khụ khụ... văn tự gì?” Quân Mặc Thần có chút tò mò đối với việc Vân Thanh Nhiễm muốn viết văn tự, không biết nàng muốn lập văn tự dạng gì.

“Về sau mừng một và mười lăm chúng ta mai đậu hoa, thời gian còn lại thì ngủ riêng, được không?” Vân Thanh Nhiễm thương lượng với Quân Mặc Thần. Từ nay về sau vợ chồng sinh hoạt một tháng hai lần, xem chừng cũng không sai biệt lắm.

“Mừng một, mười lăm? Chỉ có hai ngày này à?” Chỉ có hai ngày? Thế từ gia không hài lòng.

“Đúng.”

“Khụ khụ khụ... vì sao?” Quân Mặc Thần ỳm khuất nhìn Vân Thanh Nhiễm: “Ái phi quả nhiên ghét bỏ thân thể tàn tật này của bản thể tử, khụ khụ khụ...”

Quân Mặc Thần như khóc như than lên án khiến cho Vân Thanh Nhiễm cảm thấy dường như vừa rồi mình đã làm ra chuyện tội ác tày trời, vô cùng tội lỗi!

“Thế tử gia người hiểu lắm rồi, tuy thân thể người quả thật có hơi kém...”

“Khụ khụ... vậy ái phi ngại bản thể tử mài đậu hoa không đủ tốt ư? Khụ khụ khụ... cũng đúng, ban ngày ái phi còn nói, bản thể tử là được đồng mới nhập môn, chỉ biết tùy tiện trên ghế, nhất định là khiến ái phi không thoải mái... Khụ khụ khụ... thì ra yêu kiều đêm qua của ái phi đều là giả... khụ khụ... đều là vì an ủi bản thể tử mới làm bộ... khụ khụ khụ...”

Nếu không phải trên mặt Quân Mặc Thần rất nghiêm túc, nếu không phải vẻ mặt hẩn tãi nhột tiều tụy, Vân Thanh Nhiễm sẽ cảm thấy mình gặp phải một kẻ lưu manh vô lại, càng nói càng kỳ cục!

“Kháng nghị không có hiệu quả, từ hôm nay trở đi, mỗi mừng một và mười lăm chúng ta đồng sàng cộng chẩm, thời gian còn lại người ngủ phòng của người, ta ngủ phòng của ta!” Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần ở chung mấy ngày, đã ngộ ra một đạo lý, đối với Quân Mặc Thần ngàn vạn lần không thể mềm lòng, bằng không đến lúc đó ngày cả bản thân bị hẩn ăn thể nào cũng không biết.

“Ngày lẻ cùng phòng, ngày chẵn phân phòng.” Quân Mặc Thần cò kè mặc cả nói.

Hiển nhiên là Quân Mặc Thần bất mãn việc Vân Thanh Nhiễm quyết định một tháng hai lần.

Quân Mặc Thần sống hơn hai mươi mấy năm thẳng đến hôm qua mới nếm được mùi vị, thật không dễ dàng mới suy nghĩ rõ ràng, có thể thân mật ôm lấy người trong lòng, lại phải lập cái văn tự rách nát, thực hiện cái quy định chết tiệt gì chứ?

Nếu phân phòng ngủ, một tháng thân mật hai lần, vậy thế tử gia phải đợi tới khi nào mới có thể ôm được tâm của giai nhân chứ?

“Một tháng hai lần, ngày cụ thể người tự mình chọn, ngoài ra không thương lượng.” Vân Thanh Nhiễm “lui một bước” nói.

“Mười lần!” Cũng chính là ba ngày một lần, có thể thấy được thế tử gia cũng đang nhượng bộ!

Làm như đang đi chợ mua đồ ăn vậy? Còn cò kè mặc cả?

Vân Thanh Nhiễm chăm chú nhìn Quân Mặc Thần một hồi, sau đó tiến lên đẩy xe lăn của Quân Mặc Thần, trực tiếp đưa hẩn ra khỏi phòng mình đẩy đến trước phòng cách vách của hẩn, đóng cửa, Vân Thanh Nhiễm cài chốt cửa, lại khóa lại, còn cầm ghế dựa vào trước cửa.

“Thế tử gia, đêm nay ngài hãy nghỉ ngơi thật tốt, người có thân mình không dùng được thì cũng đừng quá vất vả! Cho dù ngài không thấy bản thân có trở ngại, thì thân thiếp cũng muốn nghỉ ngơi! Đêm nay thân thiếp xem thiên tượng, suy đoán hôm nay không thích hợp để mài đậu hoa, nếu cố mài đậu hoa sẽ biến thành đậu tương đó, cho nên thế tử gia ngài vẫn nên tắm rửa rồi đi ngủ đi!”

Vân Thanh Nhiễm hướng ra ngoài cửa nói mấy câu, sau đó vô cùng tiêu sái quay về giường mình nghỉ ngơi.

Quân Kiệt trông coi ngoài cửa thấy thế tử gia nhà mình bị thế tử phi nương nung “mời” ra khỏi phòng: “Gia, cần thuộc hạ phá cửa không?”

“Khụ khụ khụ... gia là người bạo lực như vậy à?” Quân Mặc Thần bất mãn nói, nghe hẩn ngay cả khí lực để bóp chết một con kiến cũng không có, quả thực không giống người bạo lực, nhưng cũng không biết là ai tháo cánh tay của người ta mà không thêm nhảy mất lấy một cái.

“Gia rất dịu dàng... bạo lực là thuộc hạ...” Quân Kiệt vội trả lời.

“Khụ khụ khụ... ừ...” Quân Mặc Thần nặng nề “ừ” một tiếng, “Đẩy gia về phòng đi.” Quân Mặc Thần biết rõ mình không thể vội vàng, huống chi hôm nay hẩn cũng không định khi dễ nàng, hôm qua... chắc là nàng vẫn còn đau.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chân tướng Vân Thanh Nhiễm bị điên

Ngày thứ hai, dưới sự phụng bồi của Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm về Vân phủ một chuyến, với Vân phủ, Vân Thanh Nhiễm không có tình cảm gì, nhưng ca ca bị thương, bất kể thế nào cũng phải đến thăm huynh ấy, về lễ, cũng nên chính thức đến nhà báỉ phòng một lần.

E ngại Quân Mặc Thần, Vân Viễn Hằng vẫn ra cửa đón tiếp Vân Thanh Nhiễm, nhưng từ khi Vân Thanh Nhiễm bắt đầu xuất hiện, ông ta vẫn không liếc mắt nhìn qua Vân Thanh Nhiễm một cái, giống như Vân Thanh Nhiễm là không khí trong suốt, loại tình cảm chán ghét đối với Vân Thanh Nhiễm hiện ra rất rõ ràng.

“Thế từ gia, thần có mấy câu muốn nói riêng với nữ nhi một chút, không biết có thể không?” Vân Viễn Hằng có chuyện muốn nói với Vân Thanh Nhiễm, nhưng nhất định phải ở trong tình cảnh không có Quân Mặc Thần ở đây, trước mặt Quân Mặc Thần, có rất nhiều lời mà Vân Viễn Hằng đều không tiện nói.

Quân Mặc Thần nhìn Vân Thanh Nhiễm một cái, trung cầu ý kiến của nàng.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, Vân Viễn Hằng muốn nói gì Thanh Nhiễm không biết, và lại nghe một chút cũng không sao.

“Vây... khụ khụ... bản thể từ ở ngoài chờ ải phi... khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần không nói thêm nữa.

Sau đó Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Viễn Hằng đổi chỗ để nói chuyện, cũng không đi xa, chỉ cách một gian phòng mà thôi.

Ngược lại Vân Thanh Nhiễm rất hiếu kỳ phụ thân muốn nói gì với nàng.

“Người làm hại muội muội người còn chưa đủ sao? Người còn muốn hại cả ca ca người nữa ư? Về sau không cho phép người tiếp cận ca ca người, Vân gia chúng ta coi như không có nữ nhi này!”

Không có Quân Mặc Thần ở đây, sắc mặt Vân Viễn Hằng nhất thời trở nên rất khó coi.

Vân Thanh Nhiễm nghe phụ thân chỉ trích mình, hiểu được dụng ý Vân Viễn Hằng đồng thời cũng cảm thấy trái tim băng giá, việc của Vân Yên Nhiên nhất định phải tính trên đầu nàng bắt nàng nhận ư, dù sao bộ dáng hiện tại của Vân Yên Nhiên xác thực có một phần “công lao” của nàng, nhưng còn ca ca?

“Người không cần lên tiếng, người chỉ cần nói với ta, về sau người sẽ cách Tử Hy ra thật xa là được! Ta không cầu người mang đến vinh quang gì cho Vân phủ, ta cũng không cầu người xem ta là phụ thân, làm một nữ nhi nhu thuận tri kỷ, chỉ cầu người sau này đừng làm hại chúng ta nữa.” Vân Viễn Hằng cảm thấy mình có chút mệt mỏi, gần đây ông thật sự rất phiền muộn, Vân Viễn Hằng ông rốt cuộc đã tạo nghiệt gì, lại để ông sinh ra một nữ nhi đến gây sức ép với Vân phủ bọn họ như vậy?

“Thật đáng tiếc, chỉ sợ phụ thân đại nhân không thể như ý nguyện nghe được lời ngài muốn nghe từ trong miệng của ta.” Ngược lại Vân Thanh Nhiễm bình tĩnh: “Nếu như đây là lời mà phụ thân đại nhân muốn nói với ta, ta đã nghe được rồi, hiện tại ta muốn đi thăm ca ca ta.”

Vân Viễn Hằng tận tình khuyên bảo Vân Thanh Nhiễm hết nửa ngày, kết quả lại đổi lấy phản ứng này của nàng? Vân Viễn Hằng không biết nên hình dung tâm tình của mình thế nào, Vân Thanh Nhiễm giống như một con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, hoàn toàn không bị khống chế, hành vi cử chỉ của nàng đều thoát khỏi quy củ.

Đây thật sự là nữ nhi của ông ư?

Vân Viễn Hằng phát hiện ra mình thật sự không hiểu chút gì về nữ nhi bị điên bảy tám năm này của mình, thậm chí còn không đoán được tâm tư của nàng.

Vân Thanh Nhiễm không quản nhiều như vậy, phụ thân muốn oán nàng thì cứ oán đi, mọi người đều ích kỷ, vì thứ bản thân quan tâm mà hy sinh người khác, điều này Vân Thanh Nhiễm có thể hiểu.

Sau khi đến thế giới này, nàng chưa bao giờ kỳ vọng mình có thể cảm thụ sự áp lực của gia đình, nàng không phải vừa sinh ra đã là cô nhi, mà là về sau nàng bị chính cha mẹ của mình vứt bỏ, nguyên nhân vì nàng... là một ma quỷ đi?

Sau khi nàng chết đi sống lại, không có nhà không có người thân, cũng không có gì kỳ lạ, cuộc sống không có phụ thân không có mẫu thân nàng đã quen rồi. Phủ Trần Nam vương đối với nàng mà nói, là một việc ngoài ý muốn, là một điều tốt đẹp ngoài ý muốn, với nàng, có thể có một nơi làm cho nàng cảm thấy an tường đến vậy, coi như là ông trời đã ưu ái nàng.

Cho nên Vân Thanh Nhiễm có thể không thương Quân Mặc Thần lại nguyện ý vì hắn mang thai con nối dòng, bởi vì đối với Vân Thanh Nhiễm, điều đó là đáng giá.

Vân Thanh Nhiễm mặc kệ người khác nhìn nàng cùng sự lựa chọn của nàng thế nào, nàng cảm thấy đáng giá, nàng nguyện ý làm như vậy, vậy là được rồi.

Chẳng qua Vân Thanh Nhiễm chỉ rời khỏi một lát, Quân Mặc Thần đã có chút lo lắng, cho tới bây giờ sự lo lắng của hắn đều không thể hiện ra ngoài, hắn luôn có thể che dấu tốt cảm xúc của mình.

Nhìn Vân Thanh Nhiễm trở về một mình, tâm Quân Mặc Thần mới buông lỏng, tiểu nữ nhân này, mỗi lần đều có thể làm hắn lo lắng, cũng không phải là hắn lo lắng Vân Viễn Hằng sẽ làm gì tổn thương nàng, đừng nói là e ngại thân phận mà Vân Viễn Hằng không dám làm gì với Vân Thanh Nhiễm, vứt bỏ thân phận đi, Vân Thanh Nhiễm cũng không phải là một nữ tử nhu nhược, có thể tùy ý người khác nhào nặn.

Quân Mặc Thần lo lắng Vân Viễn Hằng sẽ nói ra điều gì tổn thương Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm rất quật cường, phóng khoáng, nhưng không có nghĩa là nằng vênh, đối mặt với phụ thân, người nhà của mình thì nằng nạnh cũng có một mặt mềm mại thuộc về nằng.

“Ái phi không sao chứ?” Quân Mặc Thần thuận tay vờn tay phải của mình ra nắm lấy tay Vân Thanh Nhiễm, cầm chặt tay nàng trong lòng bàn tay mình, dù nhiệt độ cơ thể hắn không ấm áp để có thể sưởi ấm cho nàng, nhưng hắn lại có thể nói với nàng, có hắn ở bên nàng.

“Ừ, không có việc gì.” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười lắc đầu, mình lại làm cho người nam nhân này lo lắng, cũng chỉ có hiện giờ nam nhân này mới cho người khác có cảm giác ấm áp. Có đôi lúc Vân Thanh Nhiễm thật sự không hiểu nổi Quân Mặc Thần, bình thường nhìn hắn luôn là bộ dạng cao cao tại thượng mọi việc đều không liên quan đến mình, không có việc gì còn có thể giằng cợt nàng một trận, đương nhiên cũng không ít lần khiêu khích nàng, nhưng khi thấy nàng bị thương, hắn vẫn sẽ dành cho nàng sự ủng hộ ấm áp, dùng hành động của mình để nói cho nàng biết, hắn nguyện ý làm hậu thuẫn vững chắc nhất cho nàng.

“Ừm, đi thăm ca ca nàng đi.” Lúc này Quân Mặc Thần ngược lại không nói gì, hôm qua lúc ở tông miếu hắn không ngừng lôi kéo Vân Thanh Nhiễm đi tìm cửa hàng đậu hoa để ăn đậu hoa, mà không để Vân Thanh Nhiễm đi thăm Vân Từ Hy.

Hôm qua Quân Mặc Thần không phải là không muốn cho Vân Thanh Nhiễm đi thăm Vân Từ Hy đang bị thương, mà là không hy vọng Vân Thanh Nhiễm biết mình đã đem được hoàn tục mệnh giao cho Vân Từ Hy, nếu khi đó Vân Thanh Nhiễm vào phòng, nhất định sẽ nhìn thấy hình ảnh Vân Từ Hy đang tự mình vận công chữa thương, với sự thông minh của Vân Thanh Nhiễm chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Quân Mặc Thần cần chính là sự thật lòng của Vân Thanh Nhiễm, chứ không phải là mang ơn, không phải ân tình. Cho nên có một số việc, Quân Mặc Thần không hy vọng Vân Thanh Nhiễm biết được.

Vào phòng Vân Từ Hy, thì thấy Vân Từ Hy, hôm nay thoát nhìn khí sắc hắn không tồi, vẻ mặt trắng bệch ngày hôm qua đã không còn nữa, tay phải của hắn bị băng vải trắng băng lại, vì bị thương, hoảng thương cho hắn nghỉ mấy ngày, chờ thương thế của hắn hoàn toàn tốt rồi lại tiếp nhận chức vụ.

Vì ở trong phòng mình dưỡng thương, nên Vân Từ Hy chỉ mặc áo đơn màu trắng, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần đến, Vân Từ Hy mở miệng cười.

“Thanh Nhiễm, thế từ gia hai người đến rồi.” Thời điểm Vân Từ Hy nhìn thấy hai người thật sự rất cao hứng. Ánh mắt rơi xuống nơi tay Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần đang nắm lấy nhau, Vân Từ Hy đau khổ đồng thời vẫn tươi cười như trước, không ai có thể lý giải tâm tình phức tạp này của hắn, chứng kiến hình ảnh người mình yêu và nam nhân khác hai tay giao nhau ân ái, nếu nói trong lòng hắn không thống khổ, chắc chắn là gạt người, nhưng từ nội tâm hắn cũng vui sướng giống vậy, bởi vì Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần có tình cảm tốt cũng có nghĩa là cuộc sống của Vân Thanh Nhiễm ở phủ Trần Nam vương cũng rất tốt, cho nên Vân Từ Hy cao hứng thay Vân Thanh Nhiễm.

“Ca ca, tay huynh không sao chứ?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

Lúc này Vân Thanh Nhiễm hoàn toàn khác với lúc nàng đối mặt với Vân Viễn Hằng, nàng vừa rồi là lãnh khốc, tựa như một pho tượng không có độ ấm, nhưng hiện tại nàng lại là một người có máu có thịt biết ân cần thăm hỏi cũng biết quan tâm, tuy trên mặt nàng không có ánh mắt quá mức tha thiết, bởi vì Vân Thanh Nhiễm không giới biểu hiện loại cảm xúc này, trong lòng mình có quan tâm là được rồi, không cần phải làm cho vẻ mặt trở nên khắt khe.

“Không sao!” Vân Từ Hy vung vẩy tay phải mình về hướng Vân Thanh Nhiễm một chút, chứng minh mình thật sự không có việc gì, thậm chí còn tính cầm lấy bảo kiếm trên tường múa một đường.

Hành động của Vân Từ Hy thoát nhìn có chút ngây thơ buồn cười, nhưng cũng phát ra từ nội tâm không hy vọng Vân Thanh Nhiễm lo lắng cho mình, nghĩ rằng tình huống hôm qua của mình đã dọa đến nàng, khiến nàng lo lắng cho hắn.

Quân Mặc Thần nhìn tay Vân Từ Hy vẫn còn quấn băng vải thì khẽ nhíu mày, tựa hồ cảm thấy có vài chỗ không thích hợp.

Hắn huyền một lát: “Thanh Nhiễm, giúp ca ca lấy chút đồ ăn lên được không?” Vân Từ Hy hơi làm nũng với Vân Thanh Nhiễm.

“Được.” Vân Thanh Nhiễm không ý kiến, giúp ca ca đi lấy chút đồ ăn mà thôi.

Vân Thanh Nhiễm vừa đi Vân Từ Hy lấy ra một cái bình sứ, chính là cái bình mà ngày hôm qua Quân Mặc Thần cho Vân Từ Hy, hắn đem bình sứ trả lại cho Quân Mặc Thần.

“Ngươi không uống?” Quân Mặc Thần hí hóp mắt, nếu hắn không uống viên thuốc này, theo tình hình ngày hôm qua, hắn cũng chỉ có thể tìm nữ tử khác để làm chậm được tính, hắn nguyện ý sao?

“Uống nửa viên.” Vân Từ Hy chỉ dùng nửa viên đan dược, vậy trong bình còn lại một nửa: “Thứ này rất quý, một nửa cũng đủ để cứu ta rồi, tuy nửa viên còn lại không thể hiệu quả bằng một viên, nhưng thời khắc mấu chốt cũng có thể giúp ngươi phân nào, ngươi cần nó hơn ta.”

Nếu ăn toàn bộ đan dược, thì vết thương trên tay của Vân Từ Hy lúc này sẽ tốt lên không ít, cho nên vừa rồi Quân Mặc Thần mới nhìn Vân Từ Hy nhiều hơn, thấy hắn còn băng bó có chút kỳ quái, thì ra Vân Từ Hy không ăn cả viên đan dược, mà để lại một nửa cho Quân Mặc Thần.

Bàn tay trắng nõn của Quân Mặc Thần cầm bình sứ trắng, trầm mặc một lúc lâu mới thu bình sứ lại.

Hai nam nhân lại rất yên lặng, Vân Từ Hy đặc biệt bảo Vân Thanh Nhiễm đi cũng chỉ là vì muốn trả nửa viên đan dược còn lại cho Quân Mặc Thần mà thôi, hiện giờ đan dược đã được trả rồi, cũng không còn gì để nói.

“Trân phi nương nương giả lâm ——”

Vân Thanh Nhiễm vừa đi đến phòng bếp lấy đồ ăn cho Vân Từ Hy, chợt nghe bên ngoài truyền đến âm thanh, tiếng thái giám chói tai lại rất có lực xuyên thấu, để nàng ở phòng bếp cách rất xa đại sảnh cũng có thể nghe thấy.

Thông thường, hậu phi không thể tùy tiện về phủ, có một số phi tử không được sủng, vào cung, có thể cả đời cũng không có cơ hội về nhà thăm cha mẹ đẻ, nếu phi tần được sủng, ngược lại có thể được hoàng thượng ân chuẩn, về nhà thăm cha mẹ.

Trân phi là sủng phi của Dạ Hoàng Nghi, hơn nữa nhờ thân phận phụ thân và ca ca, hàng năm nàng ta đều có một hai cơ hội về nhà.

Lần này Vân Từ Hy bị thương, đương nhiên càng có thêm lý do về nhà thăm viếng.

“Thế tử phi nương nương, Trân phi nương nương đến, mau đi ra tiếp giá đi!” Nha hoàn và trù nương trong phòng bếp nhắc nhở Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm không thể không buông mỹ thực mình vừa chọn lựa xong, theo lời bọn nha hoàn nói, nhanh chóng đi nghênh đón vị Trân phi nương nương hiếm khi có cơ hội xuất cung một chuyến này.

Khi Vân Thanh Nhiễm đi vào đại sảnh, những người khác đều đã quy củ xuống chờ đợi Trân phi nương nương đến, ngay cả Vân Viễn Hằng phụ thân Vân Thanh Nhiễm cũng không ngoại lệ, ngoại lệ duy nhất là Quân Mặc Thần, hẳn có đặc quyền không cần quy, thấy hoàng thượng hay thái hậu đều không cần quy, hiển nhiên Trân phi cũng sẽ không ngoại lệ.

Nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đến, Quân Mặc Thần vươn tay về hướng nàng, ý bảo nàng đến bên hắn, Quân Mặc Thần từng nói, nàng là thế tử phi của hắn, hắn không cần quy, cho nên nàng cũng không cần.

Không phục thì đến tranh luận đi!

Lại qua mấy phút, một đám cung nữ thái giám vây quanh, một nữ tử xinh đẹp chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Trên người nữ tử mặc váy dài cẩm tú như tiên lưu hành nhất hoàng triều Thịnh Vinh, trên sắc màu da cam thêu mẫu đơn viền vàng, cao quý trang nhã, dáng vẻ phóng khoáng. Thắt lưng buộc lụa mềm, hiện ra dáng người yếu điệu, dùng tơ mềm yên la sắc vàng buộc một cái nơ con bướm, cổ tay đeo một vòng ngọc màu trắng ngà, nhẹ nhàng đung đưa trên cổ tay nõn nà của nàng ta.

Khuôn mặt tròn, mi cong cong, mặt như bạch ngọc, dung mạo diễm lệ.

Đó chính là trường nữ của Vân Viễn Hằng, Vân Lâm Mị.

“Tham kiến Trân phi nương nương, Trân phi nương nương vạn phúc kim an.”

Mọi người cùng lên tiếng.

Trân phi đi thẳng tới trước mặt phụ phụ Vân Viễn Hằng, cúi người nâng nhị lão lên.

“Đứng lên đi.” Tuy Trân phi đỡ phụ phụ Vân Viễn Hằng đứng lên trước, nhưng thanh âm lại có chút lạnh lùng.

“Đa tạ nương nương.” Vân Viễn Hằng không dám vượt qua lễ quân thần, vội quỳ tạ Trân phi.

Trân phi chỉ thân nhiên gật đầu, sau đó ánh mắt quét một vòng, cuối cùng rơi lên người Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần, muốn không chú ý đến hai người họ sợ cũng khó, nàng ta nâng môi cười, đi về hướng Vân Thanh Nhiễm.

“Muội muội lại càng xinh đẹp rồi, khi còn bé đã là cô bé xinh đẹp, sau khi lớn lên quả nhiên trở mã duyên dáng yêu kiều khuynh quốc khuynh thành, mỹ mạo không hề thua kém với muội muội Yên Nhiên diễm danh lan xa đâu!” Trân phi cười nói với Vân Thanh Nhiễm “Tuy lúc trước bản cung đã gặp qua muội muội hai lần, nhưng đều rất vội vàng lướt qua, không thể nhìn kỹ muội muội.”

Khi Trân phi nói chuyện ánh mắt một mực lưu luyến trên người Vân Thanh Nhiễm, tựa như đang đánh giá gì đó, ánh mắt nàng ta làm cho Vân Thanh Nhiễm có chút không thoải mái, thật giống như trên người mình không mặc quần áo, bị người khác nhìn chằm chằm vậy.

Trân phi rốt cuộc có ý gì? Nàng ta đang khen ngợi Vân Thanh Nhiễm? Vân Thanh Nhiễm còn chưa nghĩ thông đến vậy.

Nàng ta tự nhận là chỉ gặp qua Vân Thanh Nhiễm hai lần, một lần là ở chỗ thái hậu nương nương, một lần là ở tông miếu ngày hôm qua, nhưng thực tế Vân Thanh Nhiễm đã gặp nàng ta ba lần, còn có một lần sớm nhất, lúc ấy nàng ta đang cùng tình lang của mình yêu đương vụng trộm, bị Vân Thanh Nhiễm bắt gặp, chẳng qua lúc ấy nàng ta không biết người đó là Vân Thanh Nhiễm.

Lần trước ở chỗ thái hậu nương nương, thái hậu nói muốn xử phạt Vân Thanh Nhiễm, lúc hỏi Vân Lâm Mị, câu trả lời của Vân Lâm Mị còn tuyệt tình hơn thái hậu.

“Đa tạ Trân phi nương nương khen ngợi, thần thiếp không dám nhận, thần thiếp sao có thể hoa dung nguyệt mạo như nương nương ngài được? Bản về mỹ mạo, thần thiếp cũng không bằng một phần vạn của nương nương.” Vân Thanh Nhiễm cúi thấp đầu, một bộ ngài nói cái gì thì chính là cái đó.

Từ độ cao của Quân Mặc Thần đang ngồi trên xe lăn nhìn lên, vừa vặn có thể nhìn thấy gương mặt đang cúi xuống của Vân Thanh Nhiễm mang theo biểu tình tỉnh quái.

Tiểu nữ nhân này... Quân Mặc Thần che miệng ho khẽ để che dấu khoé miệng đang giương lên của hắn lúc này.

“Lại nói tỷ muội chúng ta đã bảy tám năm không nói chuyện rồi, đúng lúc hôm nay có cơ hội này, chúng ta tâm sự đi.” Trần phi nói xong lắc lắc cái eo mảnh khảnh của nàng ta, đi về hướng Vân Từ Hy, nàng ta cẩn thận đỡ Vân Từ Hy đứng lên.

“Ca ca, tay còn thương nặng không? Lần này xuất cung hoàng thượng đặc biệt để bản cung dẫn theo ngự y đến chuẩn trị cho ca ca.” Trần phi quan tâm hỏi.

“Không đáng ngại, qua mấy ngày là có thể khỏi hẳn.” May mà Quân Mặc Thần đưa cho hắn viên dược kia, tay hắn đã không còn vấn đề gì lớn.

“Ừ... vậy là tốt rồi...” Trần phi mỉm cười gật đầu: “Có điều vẫn nên để ngự y xem lại một chút.” Thời điểm Trần phi nói chuyện ánh mắt dừng ở tay Vân Từ Hy, mày không tự giác nhíu lại, một động tác nhỏ bị Vân Thanh Nhiễm bắt được.

Là Vân Thanh Nhiễm ảo giác à? Nàng cảm thấy cảm giác mà Trần phi cho nàng có chút kì quái, loại cảm giác kỳ quái này khiến Vân Thanh Nhiễm trong lúc nhất thời không tìm ra được từ nào để hình dung nữ nhân này, từ khi Trần phi vào cửa đến giờ, thái độ của nàng ta đối với người trong Vân gia bao gồm cả nàng đều có chút kỳ quái, với cha và nương, nàng ta biểu hiện rất tôn trọng, nhưng Vân Thanh Nhiễm không nhìn thấy độ ấm trong mắt nàng ta, với nàng, Vân Thanh Nhiễm có một loại ảo giác nàng ta đang thăm dò mình, mà với ca ca, nàng ta tựa hồ rất quan tâm... lại dường như rất mâu thuẫn...

Ngự y được phân phó mang ra từ trong cung chuẩn đoán cho Vân Từ Hy, Trần phi lại nói trên đường mình xuất cung có hơi mệt mỏi, muốn đi nghỉ một chút.

Sân viện trước lúc nàng ta tiến cung vẫn được giữ lại, luôn có hạ nhân đến quét dọn, trước khi đi, bước chân nàng ta ngừng lại bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, nàng ta cười nói với Vân Thanh Nhiễm: “Muội muội bồi bản cung qua đó đi, trước khi bản cung ngủ trưa còn muốn tán gẫu với muội muội mấy câu.”

Mặc dù là hỏi, nhưng căn bản không cho Vân Thanh Nhiễm đường cự tuyệt, Vân Thanh Nhiễm đành phải đi theo Trần phi rồi khỏi.

“Các người lui ra đi, không được bản cung cho phép, không cho bất luận kẻ nào tiến vào.” Vừa đến cửa phòng, Trần phi đã nói với những người khác, nàng ta cho lui những người khác, chỉ để lại một mình Vân Thanh Nhiễm.

Hành động này khiến Vân Thanh Nhiễm nhíu mày, nàng ta rốt cuộc muốn làm gì?

Đợi cho những người khác đều lui xuống, trong phòng còn lại hai người các nàng, Trần phi đến gần Vân Thanh Nhiễm, qua lại đánh giá Vân Thanh Nhiễm: “Đối với chuyện trước kia, người thật sự không có một chút ấn tượng nào à?”

Một câu của Trần phi, lại hỏi khiến Vân Thanh Nhiễm không hiểu ra sao, chuyện trước kia? Chuyện gì trước kia?

Vân Thanh Nhiễm bất động thanh sắc nhìn Trần phi, lúc này không nói lời nào là tốt nhất.

“Nghe phụ thân nói, tuy người tỉnh táo lại, lại không nhớ rõ chuyện trước khi bị điên, đúng không?” Trần phi lại hỏi lần nữa, thoạt nhìn dường như rất quan tâm vấn đề này.

“Phải.” Vân Thanh Nhiễm đáp.

Trần phi nhìn ánh mắt trong suốt của Vân Thanh Nhiễm, thật lâu, thở dài một tiếng: “Cũng tốt, không nhớ rõ cũng tốt, bằng không bọn họ sẽ không bỏ qua cho người. Có điều chuyện người nên biết ta vẫn sẽ cho người biết.”

Nghe Trần phi nói, dường như năm đó Vân Thanh Nhiễm bị điên là có ẩn tình khác.

Trần phi nắm tay Vân Thanh Nhiễm, dắt nàng tới bên giường, cùng nàng ngồi xuống.

“Ngày ấy ở chỗ thái hậu người không phải ước gì ta chết đi à? Vì sao hiện tại lại có bộ dạng muốn tốt cho ta?” Vân Thanh Nhiễm không dễ dàng tin người như vậy.

“Ha...” Trần phi nở nụ cười: “Hậu phi mà thái hậu ghét nhất chính ta, người cảm thấy ta che chở người với thái hậu mà nói có hữu dụng không? Đương nhiên, bản thân ta cũng không có ý nguyện muốn cứu người quá lớn.” Lời này của Trần phi nghe qua rất vô tình, làm như nàng ta là một người ngoài cuộc xem vui.

Trần phi ở trong hậu cung đã hai năm, nếu không có chút tâm nhãn ấy, căn bản là không thể sống đến giờ.

“Có mấy lời, sau khi biết người thanh tỉnh ta đã muốn nói chuyện với người, có điều ta vẫn luôn không tìm được cơ hội, thật ra với ta bây giờ mà nói, chuyện đó cũng không còn ý nghĩa gì, chỉ là cảm thấy thiếu nợ người, trong lòng không thoải mái, nên cứ nói cho rõ ràng thì tốt hơn.” Trần phi có chút tự giấu bản thân lại vẫn có cảm giác thiếu nợ người khác, nàng ta cho tới bây giờ, không biết đã hại qua bao nhiêu người rồi, có một nha hoàn lúc đầu đi theo nàng ta tiến cung cũng chính nàng ta tự tay đẩy xuống giếng, một Tài nhân mới vào cung đầu năm nay cũng bị nàng ta tính kế làm mất đi tấm thân xù

nữ rồi bị đẩy vào lãnh cung.

Vân Thanh Nhiễm chăm chú lắng nghe, nàng ngược lại muốn nghe xem đại tỷ của nàng có gì muốn nói với nàng.

“Người bị điên không phải là ngoài ý muốn, mà là có người cố ý làm, bởi vì người nghe được bí mật không nên nghe. Đương nhiên, người nghe được bí mật đó không chỉ có một mình người, còn có ta, bởi vì ta muốn trộm đồ để ở trong thư phòng của cha, nhưng lại sợ bị cha biết rồi trách phạt, nên lừa người cùng đi với ta, đến lúc đó sẽ đổ hết mọi chuyện lên người người, kết quả là cha và một người nam nhân khác đứng lúc tiến vào, chúng ta trốn vào trong tủ quần áo, không ngờ lại nghe được bí mật không nên nghe, sau đó cha và người nam nhân kia phát hiện có người núp trong tủ, ta đã đẩy người ra ngoài, bởi vì sợ người tiết lộ bí mật, người nam nhân đó đã bắt người nuốt xuống viên được khiến thần chí người không còn rõ ràng, mà ta và cha tận mắt nhìn người bị người nọ bắt ăn độc được sau đó thần chí mơ hồ không rõ.”

Trần phi giống như đang kể chuyện xưa dùng những lời đơn giản rõ ràng đem nguyên nhân vì sao Vân Thanh Nhiễm bị điên trình bày lại cho Vân Thanh Nhiễm nghe.

Có những chân tướng khó coi, một khi bị vạch trần, thì chính là huyết nhục mơ hồ. Dưới sự chăm chú theo dõi của phụ thân cùng tỷ tỷ mình, bị người hạ độc, từ một đứa nhỏ khỏe mạnh đáng yêu bị độc thành một kẻ điên thần chí không rõ.

Kỳ thật đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà sau khi Vân Thanh Nhiễm bị điên Vân Viễn Hằng không muốn nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, bởi vì vừa nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, Vân Viễn Hằng sẽ nghĩ đến ngày ấy bản thân trở mặt nhìn người nọ đem nàng biến thành bộ dáng này, cho nên ông đã trốn tránh theo bản năng.

Con người đều ích kỷ, vì trốn tránh sự xấu xí của mình, cho nên Vân Viễn Hằng đã lựa chọn khiến mình quên đi, quên đi chuyện ngày đó, thậm chí quên đi bản thân từng có một nữ nhi là Vân Thanh Nhiễm.

Về phần bí mật không nên biết kia, liên quan đến thân thể của đại ca các nàng, đây là một bí mật không thể công khai, nếu việc này bị truyền ra ngoài, toàn bộ Vân phủ đều sẽ bị liên lụy, đến lúc đó trên dưới Vân phủ sẽ biến thành một biển máu.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Nam nhân của lão nương là người các người có thể động?

“Đã biết.”

Vốn tưởng rằng sau khi Vân Thanh Nhiễm nghe xong sẽ tức giận, sẽ khò sở, sẽ khóc lóc roi lệ, sẽ chỉ tay mắng nàng và phụ thân, ai ngờ Vân Thanh Nhiễm chỉ chậm rãi trả lời một câu “Đã biết”, nàng ném vào trong lòng hồ của nàng ta một hòn đá lớn, nhưng nàng ta lại không nổi lên một gợn sóng.

“Chỉ như vậy?” Trần phi rất bất ngờ với phản ứng của Vân Thanh Nhiễm, nàng muốn nói những lời này với Vân Thanh Nhiễm không phải là nhất thời hứng khởi, mà đã ấp ủ một khoảng thời gian rồi, nàng cũng đoán trước phản ứng của Vân Thanh Nhiễm sau khi nghe xong, chỉ là không nghĩ đến loại phản ứng hiện giờ của Vân Thanh Nhiễm.

“Không vậy thì Trần phi nương nương cảm thấy thần thiếp nên làm thế nào? Nếu Trần phi nương nương muốn nghe ta mắng ngài và phụ thân tuyệt tình, hoặc là muốn xem ta ghen ngào nức nở, ta nghĩ ngài có thể sẽ thất vọng rồi, bởi vì đối với các người, ta không cần phải thế.”

Vân Thanh Nhiễm không phải một người sẽ bám chặt quá khứ không buông, sau đó coi bản thân thành một kẻ đáng thương nhận hết đau khổ, biến mình trở nên tội nghiệp để làm cái gì? Đề sau đó có thể chảy hai hàng nước mắt lên án người khác, các người vì sao phải đối xử với ta như vậy? Một bộ giống như toàn bộ người trong thiên hạ đều làm chuyện có lỗi với mình, xin nhờ, đó là phương thức kẻ yếu phát tiết bất hạnh của mình, không phải phương thức xử lý sự tình của Vân Thanh Nhiễm nàng.

Nếu trong lòng không thoải mái, thì đem chuyện xấu bọn họ làm với mình hoàn trả lại gấp bội, một lần không đủ thì làm mười lần, mười lần không đủ thì làm nó một trăm lần, tự đau tự thương hoặc là oán trời trách người đều không phải việc mà Vân Thanh Nhiễm sẽ làm.

Trần phi nhìn chăm chú Vân Thanh Nhiễm thật lâu, nàng ta... thực sự không để ý ư? Vân Lâm Mị tự nhận nếu chuyện đó đổi lại là nàng thì nàng làm không được, mặc dù lúc ấy người bị hạ độc không phải nàng, nhưng bắt đầu từ ngày đó, nàng cũng oán hận Vân Viễn Hằng, lúc Vân Viễn Hằng đưa nàng vào trong hậu cung, thì tình cảm cha con của nàng đối với Vân Viễn Hằng đã hoàn toàn hóa thành hư ảo, nàng tuy không giống Vân Thanh Nhiễm một chút mặt mũi cũng không cho Vân Viễn Hằng, công phu bên ngoài vẫn làm đủ, nhưng nàng đã không còn là nữ nhi thân thiết của bọn họ nữa.

“Ha... người muốn làm thế nào liên quan gì đến Bồn cung?” Trần phi cười lạnh nói, “Bồn cung chỉ cảm thấy người có quyền biết chuyện này mà thôi... Cho dù biết rồi thì người có năng lực thế nào? Đi tìm bọn họ tính sổ? Đừng trách Bồn cung không nói cho người biết... Việc này người ngay cả một

đường để chen tay cũng không có, nếu không muốn bị người ta hạ được lần nữa, tốt nhất nên ngoan ngoãn làm thế tử phi của người đi... Ha ha ha...”

Trong tiếng cười của Trân phi tràn đầy ý vị trào phúng, nàng ta không chỉ đang trào phúng Vân Thanh Nhiễm, đồng thời còn trào phúng chính mình, trào phúng vận mệnh nực cười này của nàng ta.

“Thời điểm không còn sớm, Trân phi nương nương vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi, thần thiếp sẽ không quấy rầy Trân phi nương nương.” Vân Thanh Nhiễm không có ý tứ ở lại lâu, tin tưởng lời mà Trân phi muốn nói với nàng cũng đã nói hết.

Vân Thanh Nhiễm xoay người rời đi, không dây dưa dài dòng.

Vân Thanh Nhiễm đi rồi, người ngự y mà Trân phi mang đến chặn trở cho Vân Tử Hy tiến vào phòng Trân phi.

“Nương nương, việc ngài phân phó vì thần làm vì thần đã làm thỏa đáng.”

Xong rồi? Trân phi thầm nghĩ, ca ca, chớ nên trách muội muội, muội muội chỉ không hy vọng huynh bị can thiệp vào thôi, năm đó phụ thân kiên trì đưa huynh đi biên ải rèn luyện, để huynh từng bước đi tới hôm nay, tay cầm binh quyền, thăng quan tiến chức, nếu huynh biết được những điều này là do phụ thân và người kia định ra cho huynh, huynh nhất định sẽ rất khổ sở ha?

“Được rồi, việc hôm nay Bồn cung đến đều đã làm xong, Vân phủ này đã không phải là nhà của Bồn cung, cho dù Bồn cung trở về ở bao lâu, đều không tìm thấy loại cảm giác gia đình trước kia, người đi chuẩn bị đi, lên xa giá hồi cung.”

Trân phi đưa mắt nhìn gian phòng nàng từng ở hơn mười năm, bài trí trong phòng không hề thay đổi, lại tồn tại cảm giác xa lạ.

Dưới cây dong trong viện, Vân Thanh Nhiễm ngồi ở trước bàn đá, thưởng thức trà mơ mà Vân Tử Hy sai hạ nhân pha.

Trong viện nhiều gió, thế tử gia không thể trúng gió, nên ở trong phòng không đi ra, lúc này bên trong viện cũng chỉ có hai người Vân Thanh Nhiễm và Vân Tử Hy ngồi ở đối diện nàng.

“Ca ca thật nhiều phương pháp, dùng mơ pha trà, chua chua ngọt ngọt đúng là có một mùi vị khác.”

“Muội muội đoán thử xem trong này trừ mơ ra còn có những thứ gì khác.”

“Ừm...” Vân Thanh Nhiễm tỉnh té phẩm trà, “Còn có trần bì, câu kỷ...” Còn lại, Vân Thanh Nhiễm không nể ra được, vị giác của nàng cũng không tốt đến vậy, những thứ kì kì quái quái này ngay cả tên nàng cũng không nêu ra được.

“Còn có lượng đường quy cùng hạt sen cực nhỏ, có điều đều nghiền nát thành phần.” Vân Tử Hy giải đáp.

“Ca ca sao lại muốn làm trà này?” Rất đặc biệt, tuy rằng loại trà này ở trong cung hay trong vương phủ cũng thường xuyên có người làm, chẳng qua là Vân Tử Hy làm thì hơi có chút kỳ quái.

“Ha ha...” Vân Tử Hy nở nụ cười, “Còn không phải nha đầu muội ăn uống không tốt.”

Trong nụ cười của Vân Tử Hy tràn đầy sùng nịnh, nhưng rơi vào trong mắt Vân Thanh Nhiễm ngược lại có chút thê lương, hẳn ngay cả khẩu vị nàng không tốt cũng có thể chiều cổ đến, ở trong sự chăm sóc của hắn, bộ dáng Vân Thanh Nhiễm rất tốt, mặc dù khi đó chính hắn vẫn còn là một bé trai chưa trưởng thành.

Đối lập với sự hình thành tươi sáng đó, chính là Vân Thanh Nhiễm sau khi hắn đi, dường như không có người tới quản nàng có ăn uống hay không, ngay cả ba bữa một ngày cũng thành vấn đề, đối với da bọc xương, đối ra một thân bệnh. Hơn nửa tháng mới có người đến tắm cho nàng một lần, đổi một thân quần áo, không ai quản nàng bẩn đến mức nào, sống mục nát bao nhiêu.

“Thanh Nhiễm, ca ca có thể hỏi muội một chuyện không?” Vân Tử Hy có chút do dự, trong lòng nghĩ ngợi hiện tại nói đến vấn đề này hình như có hơi không thích hợp, có điều trong lòng hắn có khát vọng muốn hỏi.

“Chuyện gì?” Vân Thanh Nhiễm thấy Vân Tử Hy nghiêm túc như vậy, thì tâm nghi Vân Tử Hy muốn hỏi điều gì.

“Ngày đó, muội đã nói, muội yêu Quân Mặc Thần, không phải hẳn không lấy chồng, là... lời nói thật lòng à?” Vân Tử Hy vốn đã tin rồi, chỉ là sau khi bình tĩnh, hắn tính toán thời điểm Vân Thanh Nhiễm tỉnh táo lại, cùng với lúc thành hôn với Quân Mặc Thần, hai thời gian cách nhau quá gần, hơn nữa hai người căn bản không có cơ hội quen biết. Điểm này khiến Vân Tử Hy cảm thấy nghi hoặc, tuy rằng hiện tại hỏi lại vấn đề này, không có ý nghĩa gì, bởi vì bất luận đáp án thế nào, Vân Tử Hy cũng sẽ không làm gì.

Vân Thanh Nhiễm chợt ngừng lại, trong một giây đồng hồ, Vân Thanh Nhiễm nghiêm túc quan sát biểu cảm của Vân Tử Hy, sau đó hồi tưởng lại những lời bản thân đã nói với Vân Tử Hy ngày đó, lại cân nhắc một chút thân phận hiện giờ của mình và... tình cảm đối với Quân Mặc Thần...

“Đúng vậy, là lời nói thật lòng!” Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu, dùng ngữ khí khẳng định trả lời.

Vân Thanh Nhiễm đáp rất chắc chắn, khiến Vân Tử Hy cũng không tìm ra được chỗ nào để hoài nghi.

“Ừ, vậy là tốt rồi...” Tuổi cười từ ái của Vân Từ Hy vẫn không thay đổi, nếu như yêu nhau, thì hiện tại nàng rất hạnh phúc, vậy là tốt rồi.

“Còn ca ca? Khi nào thì ca ca cho Vân phủ thêm một nữ chủ nhân?” Tuổi của Vân Từ Hy thật sự không nhỏ, những con cháu thế gia khác bằng tuổi hẳn trong kinh thành, đã sớm cưới vợ sinh con, đưa con còn có thể ra ngoài đánh nước tương* rồi ấy, Vân Từ Hy bởi vì hàng năm ở bên ngoài, cho nên đến nay vẫn lẻ loi một mình.

(*: 打酱油 = đóng nước mắm, mua nước mắm (HV :đá tương du), cách dùng từ trên mạng, thì đánh tương du (da jiangyou) chính là cười ngửa xem hoa, đi ngang qua.)

“Ha ha... vị hôn thê của ca ca không phải bị Nhiễm Nhiễm ném ra ngoài rồi à?” Vân Từ Hy cười nói, tuy rằng Vân Từ Hy không hỏi Vân Thanh Nhiễm đã làm gì với Thác Bạt Yến.

“Nếu ca ca hối hận, làm muối muối, chốc nữa sẽ mang trở về cho huynh.” Vân Thanh Nhiễm luôn rất thông suốt, nếu tự mình muốn nàng tuyệt đối sẽ không ngăn cản.

“Vẫn cứ ném đi tốt hơn, bằng không Yến công chúa quá cuồng dã, ca ca sợ mình không chịu nổi.” Vân Từ Hy tự trêu chọc mình, hai người lúc này đang đùa giỡn với đối phương.

Vân Thanh Nhiễm đánh giá Vân Từ Hy một lượt, “Chắc chắn, khó mà nói, cuối cùng là Yến công chúa không chịu đựng được hay là ca ca huynh không chịu đựng được, thật sự rất khó nói nha!”

“Ha ha ha ha...” Vân Từ Hy bị Vân Thanh Nhiễm chọc cười.

Bên này, hai người ở dưới cây dong uống trà, chung quanh là những đóa hoa, dù đã vào thu, cũng có không ít hoa nhỏ rực rỡ nở rộ.

Trong phòng lại chỉ một mình thế tử gia đang yên lặng ôm bảo bối ấm giường của hắn.

“Gia, nương nương nói, nếu nước trong này lạnh rồi, thì ngài đổi một ít nước ấm, vào thu, trời sẽ mỗi ngày một lạnh hơn, thân thể của ngài phải càng thêm cẩn thận.” Chờ qua ít ngày nữa tới mùa đông, đến lúc đó thế tử gia lại càng thêm khổ sở. Trước kia vừa đến mùa đông, thế tử gia sẽ không ra khỏi cửa, trong phòng sẽ để một hai chậu than, mỗi ngày quần chật da gấu da hổ da cáo, không được để thân thể gặp chút lạnh.

“Không ngại... có khách nhân đến Vân phủ, một lát nữa phải đi gặp khách rồi.”

“Gia nói Trần phi nương nương à? Chúng ta đã gặp nương nương, gia thân mình không thoải mái, những việc khác cứ giao cho Vân tướng gia tự mình xử lý là được.”

“Không phải Trần phi. Quân Kiệt, người đi ra ngoài bảo vệ thế tử phi.”

Nghe vậy Quân Kiệt cả kinh, ý của thế tử gia là nói, lát nữa sẽ có khách không mời mà đến? Nhưng nơi này là Vân phủ mà? Người nào to gan như vậy, dám đến Vân phủ giương oai? Đối với lời nói của Quân Mặc Thần, Quân Kiệt không có chút hoài nghi nào, gia tu vi cực cao, luôn có thể phát giác ra địch nhân tới gần sớm hơn bọn hắn rất nhiều.

Ám vệ Vương phủ đều do Vương gia nuôi dưỡng, mọi người kính trọng thế tử gia không chỉ vì hắn là người con duy nhất của Vương gia, mà càng là bởi vì bản thân thế tử gia đã khiến cho bọn họ tâm phục khẩu phục, trừ thân mình yếu bệnh này, thế tử gia chỗ nào cũng không kém hơn người khác!

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Quân Kiệt vội ra bên ngoài đi về hướng Vân Thanh Nhiễm và Vân Từ Hy.

Như Quân Mặc Thần dự liệu, quả nhiên có người to gan lớn mật ở trong Vân phủ có can đảm làm ra chuyện ám sát này, bởi vì bản thân chủ nhân những người này chính là người to gan lớn mật.

Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên muốn diệt trừ Vân Từ Hy, sẽ không có khả năng bởi vì thất bại lần trước thì lựa chọn buông tay, không thể mượn tay hoàng thượng khiến Vân Từ Hy mất đi địa vị thanh danh của hắn, thì Hách Vu Thiên trực tiếp phái người đến ám sát, phạm là chương ngại vật ngăn cản hắn tiến đến trước ngôi vị hoàng đế, hắn đều không chút lưu tình mà đã văng ra.

Trong không khí chợt có sát khí, gió thổi qua những chiếc lá thu có chút khô héo phát ra tiếng xào xạc, ngay sau đó, mũi tên nhọn phá không mà đến, dày đặc mũi tên nhọn từ bốn phương tám hướng bay về phía hai người Vân Từ Hy và Vân Thanh Nhiễm ở giữa viện.

“Đình ——” Ấm trà trên bàn đá bị mũi tên nhọn đâm thủng, vỡ vụn, nước trà bắn ướt mặt bàn.

Tay phải Vân Từ Hy còn đang băng bó, hắn tiến lên vừa muốn đem Vân Thanh Nhiễm bảo hộ ở trong ngực mình, lại thấy Vân Thanh Nhiễm không chút hoang mang cầm thanh kiếm bên cạnh Quân Kiệt, vung kiếm chém gãy từng mũi tên nhọn.

Quân Kiệt vốn là Quân Mặc Thần sai tới bảo hộ Vân Thanh Nhiễm, lúc này chưa kịp rút bảo kiếm ra thì bảo kiếm cũng đã rơi vào trong tay Vân Thanh Nhiễm rồi, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm bình tĩnh chém rơi mưa tên, những đoạn tên gãy rơi bên chân trong vài phút ngắn ngủn đã bao trùm lên chân của bọn họ.

Bộ dáng thế tử phi nương nương đầu giống như cần hắn bảo vệ chứ?

Hiện tại ngược lại là hắc và Hầu gia thành đối tượng mà thế tử phi nương nương bảo hộ rồi, điểm này khiến Quân Kiệt rất bị thương, nương nương đều đoạt công việc của hắc, hắc sợ cứ như vậy bát cơm của hắc sẽ bị cướp mất!

Mưa tên qua đi, trong tường vây sân viện nhảy ra hơn mười hắc y nhân bật mặt, mục tiêu tiến công của bọn hắc là Vân Từ Hy, nhưng đối với Vân Thanh Nhiễm, bọn hắc hiển nhiên rất ngoài ý muốn, lúc Hách Vu Thiên phái người đến đã nghĩ tay của Vân Từ Hy còn đang chịu tổn thương, trong Vân phủ lại không có cao thủ nào, muốn mạng của Vân Từ Hy cũng không cần tiêu phí khí lực quá lớn. Chẳng qua sau chuyện này sẽ khiến kinh thành xôn xao một trận, đối với lần này, Hách Vu Thiên đã không thêm đề ý.

Nhưng Hách Vu Thiên tuyệt đối không ngờ tới, người mình phái ra sẽ chịu lực cản lớn như vậy.

Vân Thanh Nhiễm kỳ thật đến bây giờ đều không sử dụng chiêu thức võ công, Hồng Dược thật sự không xứng chức sự phụ căn bản không hề dạy cho nàng, Thất Tuyệt Thương Lan mà đến cuối cùng bà mới truyền thụ cho Vân Thanh Nhiễm lại không hề có một chiêu số võ công bình thường nào.

Mà bản lĩnh khác của Hồng Dược, Vân Thanh Nhiễm cũng không học được, cũng không phải là Vân Thanh Nhiễm không muốn học, mà là người ta căn bản không dạy, đã rời khỏi nhân thế rồi.

Như vậy nghiêm khắc nói tiếp, Vân Thanh Nhiễm thật sự không biết võ công, ít nhất không biết những chiêu thức võ công, chỉ có một thân nội lực sử dụng chưa thuần thục cùng với những chiêu thức giết người đoạt mệnh trực tiếp nhất mà kiếp trước mình học được mà thôi.

Vân Thanh Nhiễm chính là dựa vào phương thức bản thân quen thuộc nhất cũng trực tiếp nhất là chém roi những mũi tên nhọn bay tới, nàng có tốc độ, cũng có độ chuẩn xác.

Khuôn mặt Vân Từ Hy cũng đã rét lạnh, hắc nhảy vọt lên, nhẹ nhàng vút qua, tay trái đồng thời bẻ một cành dong, tuy rằng tay phải bị thương còn chưa dùng thuận lợi, dù trên tay không có bảo kiếm chỉ có một nhánh cây, khí thế của Vân Từ Hy vẫn không giảm.

Chứng kiến Vân Từ Hy phi thân mà đến, bọn sát thủ cả kinh, không phải hôm qua hắc mới trúng Y Lan Y Lan, tay phải còn bị thương ư? Vì sao giờ khác này khí phách của hắc vẫn làm cho người ta sợ hãi đến vậy, giống như mãnh hổ sổ lồng.

Không, hắc không giống mãnh hổ, hắc ôn nhuận mang theo hơi thở nho nhã, công tử tuấn nhã giữa trần thế, tóc hắc bởi vì bị thương nằm trên giường nên không buộc lên như thường ngày, tóc dài tùy ý rủ xuống bởi vì động tác lúc này của hắc mà phiêu tán. Hắc trên không trung vẽ nên từng bức tranh tinh xảo, người trong bức họa giống như người cũng giống như tiên.

Mỗi kiếm một người, rèn luyện trên chiến trường mấy năm, Vân Từ Hy cũng không phải người sẽ hạ thủ lưu tình, công tử Khinh Hồng năm đó có lẽ còn có thể nương tay, Hầu gia hiện giờ sẽ không, cho dù hắc vẫn giống như năm đó cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân, âm áp như mặt trời tháng ba, hắc vẫn có thể ngậm cười lấy xuống thủ cấp của địch nhân, đây là đạo lý nhiều năm sa trường dạy cho Vân Từ Hy, hưởng chi là phải bảo vệ báu vật mình trân quý nhất, vậy càng không thể nương tay!

Sát thủ cả kinh, biết dưới tình huống này bọn hắc muốn lấy tính mạng của Vân Từ Hy là điều không thể, kể hiện nay, chỉ có thể nghĩ biện pháp nhanh chóng đào thoát.

Mấy sát thủ nhìn chằm chằm vào gian phòng bên cạnh vốn thuộc về Vân Từ Hy, ở sau cửa sổ, có một nam nhân sắc mặt trắng bệch đang nhìn bên này, nam nhân này không hề nghi ngờ là thế tử gia của phủ Trấn Nam Vương.

Áp chế thế tử ốm yếu, bọn hắc còn có cơ hội có thể chạy trốn!

Không hề do dự, vài tên Hắc y nhân đi về hướng gian phòng.

Vân Thanh Nhiễm thấy thế, vội đuổi theo, ngay lúc Hắc y nhân sắp đi tới cửa phòng thì chặn trước mặt bọn hắc.

“Nam nhân của lão nương là người mà các người muốn động thì có thể động?” Vân Thanh Nhiễm cười lạnh nói.

“Đi theo tên ma ốm kia, người sống như quả phụ ngay cả mùi vị của nam nhân cũng không được hưởng qua, chúng ta giết hắc thay người, người không phải càng dễ dàng tái giá à?” Một hắc y nhân cầm đầu cười nhạo Vân Thanh Nhiễm.

Không hưởng qua mùi vị nam nhân?

Vân Thanh Nhiễm cười lạnh một tiếng, “Đầu củ cải nhà người còn không biết xấu hổ cười nhạo chày giã thuốc của thế tử gia nhà chúng ta?”

Ai nói nam nhân bị bệnh ở trong kia nhất định không làm được? Thân thể nàng hôm nay còn không thoải mái đây!

“Gi?” Hắc y nhân ngậy ra một lúc, cái gì mà đầu củ cải với cả chày giã thuốc?

Còn nữa, về mặt trấn trụ của nữ nhân này giống như đã hoàn toàn bộ nhìn thấu bọn họ là đang xảy ra chuyện gì hả?

“Ta nói người ngay cả nữ nhân của chính mình cũng không thỏa mãn được còn không biết xấu hổ đến cười nhạo người khác!” Vân Thanh Nhiễm nói xong kiếm trong tay nhắm thẳng vào vị trí đứng quần của mấy tên sát thủ trước mắt, “Lão nương hôm nay muốn cắt củ cải.”

Nụ cười tà khí trên mặt Vân Thanh Nhiễm làm cho người ta không khỏi dâng lên một loại dự cảm không tốt từ tận đáy lòng.

“Đừng nhiều lời vô nghĩa với nàng ta như vậy, chúng ta lên!” Bốn gã Hắc y nhân đồng loạt tiến lên, cũng không tin không đối phó được nữ nhân này.

Chiều thức mới ra, bảo kiếm trong tay mới xiết chặt vài phần, người trước mắt bỗng nhiên không thấy tăm hơi!

Kinh sợ!

Sao lại thế này?

Bốn người vội nhìn đông tới nhìn tây, tìm kiếm thân ảnh Vân Thanh Nhiễm ở khắp nơi, một người sống sờ sờ, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi?

“A ——”

Người còn chưa tìm được, một tên hắc y nhân trong đó đã phát ra một tiếng thét thảm thiết. Ba người còn lại vội vàng nhìn về phía người nọ, chỉ thấy dưới đũng quần người nọ một mảnh đỏ máu... Trên mặt đất bên dưới đã chảy một bãi máu, quần dạ hành màu đen đều bị máu nhuộm dần, hẳn ta không chống đỡ được thân thể của chính mình, té trên mặt đất, tựa như một con gà trống bị cắt đứt yết hầu lấy hết máu đang giãy dụa một lần cuối cùng trước khi chết.

Lưng ba người chợt lạnh, bọn hắn không thấy được đối phương ra tay như thế nào!

Đang nghĩ ngợi, bất chợt lại một người kêu thảm ra tiếng!

“A —— a a —— mệnh căn của ta ——”

Lại một người ngã xuống...

Củ cái này, cắt thật sự mất hồn mà...

Hai người khác bị dọa không nhẹ, đang suy nghĩ nếu không cứ cầm túi thuốc độc bọn hắn giấu ở trong kẻ rặng tự sát cho rồi, dưới thân đã gặp phải dải ngọc không thuộc mình giống như hai người trước.

Đợi sau khi giải quyết xong bốn người, cả người Vân Thanh Nhiễm dựa vào cửa xui xẻo trượt xuống, Thất Tuyệt Thương Lan quả nhiên không dễ dàng một chiêu so với một chiêu càng tốn sức hơn, đây là lần đầu tiên nàng sử dụng Thuần Di Tuyệt, Hồng Dược từng nói, mặc dù nàng được Thông Linh Bảo Ngọc lựa chọn, nhưng sử dụng Thất Tuyệt Thương Lan vẫn sẽ đặc biệt tốn sức và hại thân.

Bốn người trên mặt đất còn ba người đang kêu rên, người thứ nhất bị thương đã đình chỉ kêu rên, không biết là đau đến bất tỉnh hay là mất máu quá nhiều nên chết rồi.

Cửa bị mở ra, Quân Mặc Thần nhẹ nhàng bế Vân Thanh Nhiễm lên, kéo nàng vào trong lòng của mình.

Đồ ngọc...

Quân Mặc Thần ở trong phòng tuy rằng không nhìn thấy việc xảy ra ngoài cửa, nhưng có thể nghe thấy. Đương nhiên cũng nghe được Vân Thanh Nhiễm nói câu kia: nam nhân của lão nương là người các ngươi muốn động thì có thể động?

Dù xưng hô không đủ thủy nị, lại là tính tình của nàng, tình cảm thật sự của nàng.

“Thế tử gia quần áo của ta rất bẩn.” Trên quần áo của Vân Thanh Nhiễm đã dính đầy bụi bặm.

“Bản thể từ tạm thời không chê nàng bẩn.”

“Không chê thì ngươi cũng không cần phải ôm như vậy chứ.” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy không tự nhiên, bản thân đã lớn từng này, giữa ban ngày ban mặt bị Quân Mặc Thần ôm vào trong ngực, nếu Quân Mặc Thần lúc này là đứng, thì đây chính là một cái ôm công chúa tiêu chuẩn.

Vân Thanh Nhiễm vẫn cho rằng mình và kiểu ôm công chúa trong thần bí mang theo tình cảm của nữ tử này không có duyên phận.

“Hiện tại bản thể từ có hơi lạnh, bảo bồi ấm giường kia cũng lạnh rồi, đành phải ôm tạm nàng.”

Thì ra thể tử gia ngài ôm nhuyễn ngọc ôn hương vào trong ngực là một việc rất miễn cưỡng à? Ngài ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng, thật sự ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng á!

Lúc này, mười một người khác cũng bị Vân Từ Hy giải quyết sạch sẽ, lúc Vân Từ Hy đối ẩm với Vân Thanh Nhiễm là một thân quần áo màu lam nhạt, sạch sẽ, tươi mát thanh nhã, lúc này sau khi giải quyết mười mấy tên sát thủ, trên người của hắn vẫn không nhiễm một hạt bụi, sạch sẽ giống như hắn chưa từng giao thủ với người khác.

Điều này làm cho Quân Kiệt đang đi theo phía sau Vân Từ Hy trở về rất thương cảm, trong mười một người kia thì mười người là Vân Từ Hy đối phó, chỉ có một người là do hắn chế ngự, kết quả trên người của hắn hoặc nhiều hoặc ít đều dính bụi đất, mà Vân Từ Hy thì không nhiễm một hạt bụi nhỏ, lần này hắn xem như đã kiến thức được thân thủ của Vân Từ Hy, cũng hiểu rõ nguồn gốc danh xưng công tử Kinh Hồng này của hắn.

Công tử Khinh Hồng, Vân Từ Hy hẳn việc nghĩa không từ, nhận quả xứng đáng!

Vân Từ Hy nhìn thấy bộ dáng Vân Thanh Nhiễm được Quân Mặc Thần ôm vào trong ngực, đau lòng.

“Nhiễm Nhiễm muội làm sao vậy? Có phải bị thương rồi không, muốn tìm đại phu đến xem không?” Vân Từ Hy không xác định Vân Thanh Nhiễm có phải đã bị thương hay không.

“Không sao, ái phi của bản thể từ mới tập võ không mấy ngày, lúc nghênh địch có chút nóng vội, thương tổn đến chính mình.” Quân Mặc Thần trả lời thay Vân Thanh Nhiễm.

“Nhiễm Nhiễm, làm việc thì không thể nóng vội, nếu muội muốn tập võ, qua mấy ngày ca ca dạy muội là được, lần sau cẩn thận đừng thương tổn chính mình nữa, biết không?” Vân Từ Hy nghe Quân Mặc Thần nói Vân Thanh Nhiễm không có trở ngại mới yên lòng.

Lại nhìn bốn người dưới đất, một đám biểu tình dữ tợn sống không bằng chết, trong miệng ba người phun ra máu đen, chắc là biết mình vô vọng còn sống, nên cắn nát độc dược trong miệng, tự vận.

Không bao lâu, chuyện có thích khách xâm nhập Vân phủ đã truyền ra, tự nhiên cũng kinh động đến Trần phi nương nương hiện giờ đang ở trong Vân phủ.

“Ca ca, tay huynh ——” Vân Thanh Nhiễm nhíu mày, bởi vì lòng bàn tay Vân Từ Hy lộ ra màu đen, máu đen ngấm vào băng vải trắng, lộ vẻ đặc biệt rõ ràng, nếu miệng vết thương nứt ra, thì máu máu chảy ra hẳn là màu đỏ, mà không phải màu đen.

Đây rõ ràng là dấu hiệu trúng độc.

Vân Từ Hy bởi vì tiếng kêu của Vân Thanh Nhiễm mới nhận thấy dị trạng tay phải của chính mình, hẳn cũng không cảm giác được đau đớn, là không hề nhận thấy được.

“Sao có thể?” Vân Từ Hy cũng không hiểu lòng bàn tay của mình tại sao lại chảy ra chất lỏng màu đen.

Hắn không nhanh không chậm cởi bỏ băng vải trên tay, chỉ thấy miệng vết thương vốn đang kết vảy đỏ tươi lại bị nứt ra, hơn nữa lòng bàn tay một mảnh đen nhánh, màu đen tràn ra tới chỗ cổ tay hắn.

Trúng độc ư?

Chuyện xảy ra khi nào?

Nếu như là vừa rồi trong lúc giao thủ bị đối phương hạ độc, vậy thân thủ đối phương có thể quá nhanh rồi không, nhanh đến mức Vân Từ Hy không hề phát hiện ra cái gì? Điều đó không có khả năng, ít nhất từ kết quả giao thủ, trong mười mấy người của đối phương không có cao thủ như thế.

Vân Thanh Nhiễm ngưng mi, bởi vì nàng nghĩ tới một loại khả năng. Thuốc hôm nay của Vân Từ Hy là từ ngự y do Trần phi nương nương mang đến!

“Ta muốn đi gặp Trần phi nương nương, nghe xem nàng ta giải thích chuyện này thế nào.” Vân Thanh Nhiễm nói với Vân Từ Hy và Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm đang định đi tìm Trần phi, lại không ngờ Trần phi đã sớm rời khỏi Vân phủ trước một bước, nói là đột nhiên thân thể không thoải mái nên vội vàng hồi cung, bởi vì Vân Từ Hy đang dưỡng thương, nên không kinh động hắn.

Lúc Trần phi nương nương đến trên dưới cả phủ đều đi ra tiếp giá, trường hợp này, thân phận này, vì sao lúc đi lại lặng yên không một tiếng động, thậm chí có thể nói là lén lút? Đây rõ ràng là biểu hiện có tật giết mình!

Nếu Vân Từ Hy lúc này không động võ với người khác, độc tính không phát ra nhanh như vậy, đương nhiên cũng sẽ không nhận thấy dị trạng ở lòng bàn tay của hắn, có lẽ còn phải đến ngày mai mới có thể biết vấn đề trong lòng bàn tay, khi đó Trần phi đã sớm rời đi rồi.

Tìm đại phu của Vân phủ đến xem, nhưng không tra ra vấn đề gì, ngay cả trúng độc gì cũng không biết.

Sau đó, Vân Thanh Nhiễm dĩ nhiên nghĩ tới Mộc Bách Dương và Mộ Dung Tu... Chỉ là... hai người bọn họ...

Quên đi, trước tiên tìm người đến rồi nói sau!

Đề Quân Kiệt chạy về vương phủ đón Mộc Bách Dương và Mộ Dung Tu tới.

“Mẫu thân ——” Mộ Dung Tu vừa vào cửa đã lao đến bên Vân Thanh Nhiễm, trên mặt còn mang theo nụ cười ngọt ngào của trẻ con.

Vân Thanh Nhiễm giống như nhìn thấy một con ruồi lớn bằng nắm tay đang múa ba lê trước mặt nàng...

“Mẫu thân, vì sao lâu như vậy người cũng không đến thăm Tu Nhi? Tu Nhi rất nhớ người nha...” Mộ Dung Tu hết sức trẻ con lôi kéo tay Vân Thanh Nhiễm làm nũng, ủy khuất chết người.

Không cần phải nói, Mộc Bách Dương trị liệu cho Mộ Dung Tu còn không có tiến triển gì, chẳng những không có, dường như còn có khuynh hướng tăng thêm, hẳn hiện tại càng như trẻ con, làm cho người ta cảm giác giống một đứa nhỏ tám tuổi vậy.

Mộc Bách Dương vốn muốn chờ bệnh của Mộ Dung Tu tốt lên mới chôn cất Hồng Dược, ít nhất để con trai của nàng đưa tiễn nàng đoạn đường, chỉ là với tình huống này, tựa hồ rất không có khả năng.

“Mẫu thân, ông ta thật sự là phụ thân của Tu Nhi à? Vì sao mẫu thân không ở cùng với phụ thân?” Mộ Dung Tu rất khó hiểu hỏi han, cũng bởi vì phụ thân không ở cùng một chỗ với mẫu thân, hẳn cũng rất lâu không được gặp mẫu thân rồi!

Người không rõ tình huống bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người, một nam nhân thân cao bảy thước có thừa thể nhưng lộ ra vẻ mặt trẻ con như vậy không nói, còn lôi kéo một nữ nhân nhỏ tuổi hơn hẳn gọi “mẫu thân”?

“Ài... bởi vì mẫu thân và cha người... ly hôn... à không, là hòa ly, sau đó nương người là ta tái giá cho vị thể tử gia này, sau này hẳn chính là cha dượng của người, biết không?” Vân Thanh Nhiễm giải thích, xem ra nàng rất có thiên phú lừa gạt tiểu hài tử!

Mộ Dung Tu gật gù đầu, “Vậy sau này Tu Nhi có thể sống chung với mẫu thân và cả cha dượng, không ở chung với phụ thân không?”

“Không thể!”

Người trả lời là Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ... trẻ em trưởng thành nên sống độc lập, khụ khụ... Đứa trẻ ý lại cha mẹ thì sẽ không được cha mẹ yêu thương.” Quân Mặc Thần “nghiêm trang” giáo dục, với vẻ mặt “Ta là từ phụ”.

Lời nói của Mộ Dung Tu khiến Mộc Bách Dương đang chắn trụ cho Vân Tử Hy lắc đầu liên tục, ai, đây là ông trời trừng phạt ông mà... Hồng Dược à Hồng Dược, ta thà rằng người chết là ta, chỉ ít có nàng đang ở đây, Tu Nhi nó sẽ sống tốt.

Mộc Bách Dương xem xét mạch tượng của Vân Tử Hy, lại cũng không tra ra kết quả giống đại phu trước.

Ông tự giễu nói, “Nàng ấy đúng là nói một chút cũng không sai mà, ta chính là lang băm, y thuật mà bản thân vẫn lấy làm kiêu ngạo vẫn kém hơn nàng ấy, càng khỏi nói những thứ khác.” Phần đau thương kịch liệt này theo Hồng Dược qua đời đã trở thành tiếu nuôi mà vĩnh viễn ông cũng gạt đi được, “Nếu là nàng ấy, hẳn là sẽ biết.”

“Mẫu thân, Tu Nhi biết vị kia ca ca trúng độc gì nha!” Mộ Dung Tu không biết tiến đến trước mặt Vân Tử Hy từ khi nào, sau khi xem xét một phen đã giống như tranh công chạy tới nói với Vân Thanh Nhiễm.

Ông trời của ta à, đây chính là ca ca Vân Thanh Nhiễm đó, người gọi Vân Thanh Nhiễm là mẫu thân, lại gọi ca ca nàng là ca ca, vai vế không phải chỉ rồi loạn bình thường đâu.

“Người nói người biết đây là độc gì?” Y thuật của Mộ Dung Tu là học từ Hồng Dược, y thuật ở trên Mộc Bách Dương cũng không có gì quá kỳ quái, chỉ có điều hiện giờ hẳn cũng đang sinh bệnh.

“Vâng!” Mộ Dung Tu nhu thuận gật đầu, một bộ dáng đứa trẻ ngoan.

“Là độc gì?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Không phải độc, chỉ là một loại thực vật tên là hắc mỗ mỗ*, nếu bị dịch nhựa của nó dính vào vị trí miệng vết thương, sẽ biến thành bộ dạng này, nhìn qua rất giống bệnh trạng trúng độc, làm người ta lầm tưởng là mình bị trúng kịch độc. Nhưng trên thực tế là không độc, sẽ không sinh ra ảnh hưởng gì đối với thân thể người.”

(*: 黑姥姥 – bà ngoại đen =)) đã tra và k có :v)

Loại thực vật hắc mỗ mỗ này rất hiếm thấy, đại phu y sinh bình thường đều chưa từng thấy qua, cho dù là Mộc Bách Dương cũng không biết thứ này, cũng chẳng biết còn có vật như vậy tồn tại, nếu không có Mộ Dung Tu, tất cả mọi người sẽ đều nghĩ là Vân Tử Hy trúng kịch độc.

“Mẫu thân, Tu Nhi không thuộc sai chứ?” Mộ Dung Tu nói xong còn nhìn Vân Thanh Nhiễm đầy chờ mong, rõ ràng là một đứa nhỏ muốn được mẫu thân của mình khen ngợi.

Mộ Dung Tu... trong quá trình hẳn trưởng thành, rốt cuộc đã khát vọng tình thương của mẹ đến cỡ nào... hẳn áp lực quá lâu, cho nên Hồng Dược vừa chết, hẳn đã biến chính mình thành một đứa bé như vậy... Một đứa bé mà hẳn từng hi vọng được làm nhưng không thể...

“Ừ, Tu Nhi thực ngoan, Tu Nhi thật thông minh.” Vân Thanh Nhiễm khen ngợi Mộ Dung Tu, nam nhân này quả thật làm cho lòng người chua xót, “mẫu thân” nàng đây cũng không thể không làm.

Nếu được này thật sự do Trần phi làm, như vậy mục đích của nàng ta là gì đây? Không muốn hại Vân Tử Hy, rồi lại chế tạo ra hiện tượng trúng độc giả cho hẳn?

Bởi vì Vân Tử Hy có chuyện đột phát, lúc Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm trở lại vương phủ thì trời cũng đã tối rồi, Mộc Bách Dương và Mộ

Dung Tu cũng đi theo bọn họ trở về.

“Mẫu thân, mẫu thân... đêm nay Tu Nhi muốn cùng ngủ với mẫu thân...” Mộ Dung Tu lôi kéo tay Vân Thanh Nhiễm không chịu buông ra, nói cái gì cũng không chịu đi theo Mộc Bách Dương quay về hậu viện.

Nếu hắn chỉ có bộ dáng bảy tám tuổi, cho dù hắn không phải con trai ruột của mình, Vân Thanh Nhiễm cũng không để ý mà ngủ cùng hắn... Nhưng xin nhò, tâm trí hắn biến thành bảy tám tuổi, thân thể cũng không có cơ rút lại!

Ngủ cùng nàng? Chẳng phải là quang minh chính đại đội nón xanh cho thế tử gia à?

“Mẫu thân... hôm nay Tu Nhi cùng ngủ với nương... Tu Nhi không đi...” Hai tay Mộ Dung Tu gắt gao cầm lấy cánh tay Vân Thanh Nhiễm không buông, chỉ kém ngồi dưới đất khóc cho Vân Thanh Nhiễm xem.

“Khụ khụ khụ... ‘Nhi tử’ của ái phi thật sự là thân thiết... khụ khụ khụ... Ái phi thiện lương như vậy, không nên cự tuyệt mới đúng.” Quân Mặc Thần ở một bên xem kịch vui, một bàn tay hắn nâng đầu mình, khoe miệng hơi cong lên, trong đôi mắt có ý đùa cợt.

Khoe miệng Vân Thanh Nhiễm hơi co giật, thế tử gia, ngài có thể đừng thêm phiền nữa không?

“Cái đó Tu Nhi, ngươi hãy nghe ta nói, ngươi đã trưởng thành, là đại hài tử, không thể ngủ chung với mẫu thân nữa.”

“Vì sao?” Bệnh của Mộ Dung Tu cũng không phải nghiêm trọng bình thường đâu!

“Bởi vì mẫu thân ngủ chung với phụ thân rồi.” Vân Thanh Nhiễm hỏi đáp.

“Tu Nhi cũng có thể giống phụ thân mà.” Mộ Dung Tu cảm thấy lời Vân Thanh Nhiễm nói căn bản không phải lý do.

“Không thể.” Nói đùa gì vậy!

“Có gì mà phụ thân có thể làm được, nhưng Tu Nhi lại không thể chứ?”

“Có! Phụ thân có thể mài đậu hoa với mẫu thân, ngươi không thể!”

“Cái gì là mài đậu hoa?”

“Một môn kỹ thuật rất cao thâm! Ngươi không hiểu đâu!”

“Tu Nhi có thể học, cái gì Tu Nhi cũng có thể học! Tu Nhi rất ngoan rất thông minh mà!” Mộ Dung Tu nóng nảy.

“Ngươi đương nhiên có thể học, nhưng ngươi không thể thực hành với mẫu thân, biết không?” Vân Thanh Nhiễm đối với nhi tử “tiện nghi” này không biết phải nói gì, Hồng Dược à Hồng Dược, chỉ nói ta kế thừa vị trí giáo chủ của bà, không nói ngay cả con tra bà cũng phải tiếp nhận mà! Lão nương năm nay mới mười sáu tuổi, còn không lớn tuổi bằng con trai bà đâu!

“Khụ khụ khụ...” Sau đó Quân Mặc Thần giống như đã xem kịch hay đủ rồi, tính toán mở miệng quý của hắn, “Khụ khụ khụ... mài đậu hoa... chính là bí pháp... không truyền ra ngoài của bản thể tử và ái phi, không thể... tùy tùy tiện tiện nói cho người khác biết, đứa nhỏ hư, muốn mài đậu hoa, trở về... luyện vài năm cho tốt đi! Khụ khụ... Quân Kiệt, đi tìm nữ tử thích hợp đến dạy đứa nhỏ hư này mài đậu hoa...”

Quân Kiệt không hiểu ra sao, gia, cái gì là mài đậu hoa? Thuộc hạ cũng không biết mà! Có thể giải thích cho thuộc hạ một chút trước không?

Đáng thương Quân Kiệt tràn đầy nghi hoặc trong lòng, cũng không dám hỏi, đành phải mang theo nghi hoặc đi tìm nữ nhân, tìm nữ nhân thích hợp mài đậu hoa với Mộ Dung Tu thần chỉ không rõ? Cái dạng nữ nhân gì thích hợp mài đậu đây? Nếu không đi tìm Tây Thi đậu hủ? Nàng ta hẳn sẽ mài ha!

Không đúng, thế tử gia, ngài và thế tử phi khi nào thì học thuật mài đậu hoa chứ? Còn nữa, đậu hoa có dùng để mài à? Đậu tương mới dùng để mài chứ, đậu hoa đã mịn rồi mà! Rối loạn rối loạn!

Quân Mặc Thần lôi kéo Vân Thanh Nhiễm quay về gian phòng của bọn họ.

“Thế tử gia, hôm nay không phải mừng một cũng không phải mười lăm, hơn nữa hôm nay chúng ta đều mệt chết rồi.” Vân Thanh Nhiễm thấy Quân Mặc Thần chậm chạp không đi, nói với hắn.

Nói là nói như vậy không sai, có điều thế tử gia vẫn không có một chút ý tứ muốn rời khỏi.

“Hôm nay nghe ái phi nói, hình như rất bất mãn với bản thể tử, hử?” Quân Mặc Thần dùng âm mũi nặng nề “hử” một tiếng, âm cuối cao lên, mang theo ý tứ khiêu khích nồng đậm.

“Ta khi nào thì bất mãn với ngươi chứ?” Vân Thanh Nhiễm nhớ lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, tuy rằng có hơi nhiều chuyện, nhưng nàng rất khẳng định bản thân không nói lời gì biểu hiện ra mình bất mãn đối với thế tử gia mà.

“Khụ khụ... chày giã thuốc của bản thể tử khiến ái phi không vừa lòng, khụ khụ khụ... Nhà ngươi ta là củ cải, bản thể tử là chày giã thuốc... Khụ khụ

khụ...”

Quân Mặc Thần theo bản năng đem củ cải trong miệng Vân Thanh Nhiễm lý giải thành củ cải trắng, mà Vân Thanh Nhiễm nói... thật ra là cà rốt, cho nên, hiểu lầm lớn rồi!

(萝卜: củ cải, 白萝卜: củ cải trắng, 胡萝卜: cà rốt =)))

“Đây không phải khen người à? Sao có thể là ta bất mãn với người chứ?” Nàng thật sự không có một chút ý tứ bất mãn đối với hắn nha! Nếu nói không vừa lòng, cũng nên là không vừa lòng cái khác? “Thấy thế nào cũng là chà đạp thuốc lớn hơn mà...”

“Hử?” Quân Mặc Thần lại “hử” một tiếng.

“Không thì chúng ta đi phòng bếp lấy cà rốt đến so xem?”

Thì ra là cà rốt!

“Khụ khụ khụ... khụ khụ khụ... ái phi nói chính là... cà rốt?”

“Nếu không thì sao đây?” Vân Thanh Nhiễm hồ nghi nhìn chằm chằm Quân Mặc Thần trong chốc lát, sau đó nở nụ cười, “Thì ra gia tướng thần thiếp nói là củ cải trắng à, thần thiếp biết sai rồi, không nói rõ, không biết như vậy đã làm thương tổn đến tâm hồn trẻ thơ của thế tử gia ngài, thần thiếp tội ác tày trời!”

Vân Thanh Nhiễm vừa cười vừa nói ra “tội ác tày trời” ngược lại một chút thành ý cũng không có.

Nữ nhân này, nàng không biết vấn đề này rất nghiêm trọng à? Quân Mặc Thần tức giận nghĩ trong lòng. Trừ việc này, hôm nay còn có một chuyện khiến thế tử gia càng thêm buồn bực.

Vì thế thế tử gia đứng lên, một tay ôm lấy Vân Thanh Nhiễm.

“Ái phi lúc này thần sắc trái lại rất không rồi!” Ngữ khí Quân Mặc Thần cũng không giống như lời hắn nói.

Nói xong Quân Mặc Thần ấn Vân Thanh Nhiễm lên trên tường, còn là đưa lưng về phía hắn.

Trước người Vân Thanh Nhiễm là vách tường có chút lạnh lẽo, mà phía sau là lồng ngực Quân Mặc Thần, hai nhiệt độ kỳ thật cũng không kém nhau bao nhiêu.

Nếu như nói còn có cái gì là nóng, thì chính là hơi thở ấm nóng phả ra từ trong miệng Quân Mặc Thần, hơi nóng phả lên trên cổ, lỗ tai Vân Thanh Nhiễm.

“Ái phi hôm nay ngược lại hiền ngoan mạnh mẽ, tư thế oai hùng... Thế nhưng một người đối phó bốn gã sát thủ, khụ khụ...” Quân Mặc Thần rõ ràng đang tức giận, giận Vân Thanh Nhiễm lại không để ý thân thể của chính mình, nàng có thể không gan dạ như vậy không?

Đương nhiên, Quân Mặc Thần vừa tức giận cũng vừa vui vẻ, bởi vì nàng nói nam nhân của nàng người khác không thể động, nàng đang tận lực bảo hộ hắn...

Quân Mặc Thần như trừng phạt găm cắn cổ Vân Thanh Nhiễm, hắn còn thật sự dùng tới răng nanh...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Thế tử gia bị đè

“Ừm... người có thể không áp ta chặt như vậy không hả?” Ngực nàng vốn đã không lớn rồi, giờ bị Quân Mặc Thần ép ở giữa hắn và bức tường, cảm giác thật không dễ dàng gì ngực mới lớn hơn một chút cũng sắp bị ép trở về rồi.

“Không được.”

“Vậy người muốn như thế nào đây?” Vân Thanh Nhiễm có chút buồn bực...

Trừ việc đè lên nàng ra, còn cả tay hắn nữa, nó đang đè vào đâu vậy hả?

“Nơi này, còn đau không?”

Lúc hỏi Vân Thanh Nhiễm vấn đề này, tay Quân Mặc Thần nhẹ nhàng ấn xuống một chút, khiến trên mặt Vân Thanh Nhiễm lan ra rặng mây hồng, hỏi thì hỏi, sao lại vừa hỏi, vừa động thủ chứ.

“Quân tử động khẩu không động thủ, uống ngươi còn họ Quân đó...”

Vân Thanh Nhiễm lấy cái tay có hạnh kiểm xấu kia ra.

Mới vừa động chột nghe nam nhân phía sau nói: “Ngoan, đừng lộn xộn, sẽ làm đau nàng.”

Hiện tại rốt cuộc là ai không ngoan đây hả?

“Nói cho ta biết, sau này còn dám làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa không?”

“Chuyện nguy hiểm gì?”

“Hôm nay sao lại chạy tới ngăn cản những tên sát thủ đó, giao cho Quân Kiệt bọn hần là được rồi.”

“Ta không đến nhanh chút thì tên ma ốm nhà ngươi không phải thành con tin rồi à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại.

“Khụ khụ khụ... khụ khụ, cho nên nói, ái phi lo lắng cho bản thể tử?” Cho nên cũng không quan tâm đi ngăn cản đám sát thủ này ư?

“Nếu như ngươi bị uy hiếp, chúng ta sẽ rất khó xử lý đó.” Vân Thanh Nhiễm bổ sung nói.

“Nàng! ...” Vừa mới đẩy lên một chút hoa lửa vui sướng lại bị Vân Thanh Nhiễm tự mình dập tắt.

Ngực Quân Mặc Thần như bị thứ gì đó ngăn chặn, nàng không thể nói gì dễ nghe chút à? Cho dù là lửa hần cũng được mà, không biết thật ra hần rất dễ lừa ư?

“Ai ——” Vân Thanh Nhiễm kêu một tiếng đau đớn, tên hỗn đản này, hần đang làm gì hả? Tay hần đang động loạn nơi nào kia!

“Không ngoan, phải phạt ——” Quân Mặc Thần đổi nói.

“Quân Mặc Thần ——” Vân Thanh Nhiễm rầu rĩ gọi nam nhân hỗn đản đang ép lên nàng ở phía sau một tiếng.

“Ừ?” Quân Mặc Thần tựa hồ còn trừng phạt tới nghiêm, găm cán lại liếm lên, khiến cổ Vân Thanh Nhiễm có cảm giác ướt át.

“Ta khuyên ngươi mau dừng tay.”

“Lý do?”

“Nếu khai mào dục vọng của ta, lúc ấy ta hóa thân thành sói bỏ nhào vào ngươi, xem ngươi có dễ chịu!”

“Cầu cũng không được!” Quân Mặc Thần cười nói.

“Ha ——” Vân Thanh Nhiễm bỗng cười một tiếng, “Đây chính là tự ngươi nói ha.”

Nói xong, chỉ thấy Vân Thanh Nhiễm xoay người một cách xinh đẹp, đổi một trăm tám mươi độ với vị trí của Quân Mặc Thần, nhất thời, người bị đè ở trên tường từ Vân Thanh Nhiễm biến thành Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm giữ hai tay Quân Mặc Thần ở sau lưng, để cho hần không thể tiếp tục “làm xằng làm bậy”. Thế từ gia “yếu đuối nhỏ gầy” bị thế tử phi “uy vũ hùng tráng” phản công.

Nghĩ đến tường rất lạnh, không thích hợp với thế tử gia hần, Vân Thanh Nhiễm ngừng một lúc rồi chuyển Quân Mặc Thần đến chiếc giường êm trong phòng, trên giường trải một tầng nệm êm thật dày, bên trên còn trải một tấm da hổ, lại mềm vừa ẩm.

“Khụ khụ khụ... ái phi, nàng làm gì vậy?” Quân Mặc Thần với bộ dáng tiểu tức phụ mặc đánh mặc oán, ngược lại lộ chút điềm đạm đáng yêu.

Về mặt của hần biến đổi rất nhanh!

Trên mặt là vẻ ủy khuất của tiểu tức phụ, trong ánh mắt lại tràn đầy ý cười, thế tử phi của hần lộ ra móng vuốt nhỏ rồi đây.

“Trả thù.” Vân Thanh Nhiễm nở nụ cười tà khí phun ra hai chữ, lại tìm một sợi dây tơ, trói hai tay thế tử gia lại, sau đó đè thân lên, “Nhìn kỹ thì thế tử gia nhà chúng ta không phải mê người bình thường đâu nha!”

Vân Thanh Nhiễm như một cái nữ lưu manh vươn tay vuốt ve hai má Quân Mặc Thần, như một tên quyền quý đang trêu chọc tiểu thư chưa xuất giá nhà ai. Bàn tay mềm mại sờ soạng khuôn mặt Quân Mặc Thần một lần, lau đi không ít dầu, sau đó còn không thỏa mãn đi động xuống dưới.

“Xoạt —— ”

Vân Thanh Nhiễm xé mở quần áo trước ngực Quân Mặc Thần, lộ ra một phần nhỏ bộ ngực trắng nõn của hắn, sờ chắc không có một chút thịt thừa, lồng ngực có vẻ mảnh khảnh với màu da như bạch ngọc cũng không có cơ thịt rõ ràng, xúc cảm nõn nà.

“Khụ khụ khụ... ái phi cần phải nhẹ chút nha, thể cốt bản thể tử không tốt...” Quân Mặc Thần cười nhìn Vân Thanh Nhiễm “làm gì tùy thích” với chính mình. Trong ánh mắt mang theo sùng nịch của hắn đối với nàng, thể tử gia nào có yếu như vậy! Người ta nhẹ nhàng đẩy một cái là có thể bị đè xuống? Đây không phải đặc quyền của thể tử phi nương nương à!

“Vậy à? Thần thiếp còn tưởng rằng sau khi lên giường thì thể cốt của thể tử gia sẽ đổi sang khỏe mạnh, tuy rằng bệnh trên người gia không ít, cũng không phải toàn thân trên dưới đều không dùng được, có nhiều chỗ vẫn rất tốt mà!” Vân Thanh Nhiễm cười tà nói, lúc nói chuyện ánh mắt còn vòng vo trên người Quân Mặc Thần mấy vòng.

“Khụ khụ khụ... có lẽ là viên long đằng hồ diệu mà mấy ngày nay mẫu phi chuẩn bị cho bản thể tử đã có tác dụng... Khụ khụ khụ... ái phi muốn thử một chút không?”

Vương phi nương nương đáng thương, vô tội gánh oan thay con trai của bà.

Đáng thương Vương Phi nương nương từng có một lần trước đó, cho nên lời này nói ra thật sự có sức thuyết phục mấy phần, có trời mới biết từ sau lần Vương phi nương nương gây họa đó thì không dám đưa đồ đại bổ gì qua Kim Dật Hiên nữa.

“Không cần ——” Vân Thanh Nhiễm không muốn ném lại cái loại cảm giác toàn thân như bắt lửa, thân thể như không phải của mình kia một chút nào, nàng không thích cái loại cảm giác không khống chế được này, nhất là ở dưới tình huống không khống chế được còn rất có thể làm ra chuyện khiến nàng hối hận cả đời.

Dựa theo lời thể tử gia nói, đêm hôm đó hắn sờ đi... là bởi vì tác dụng của viên long đằng hồ diệu gì đó à?

“Thể cốt thần thiếp rất tốt, cho dù không có viên thuốc gì kia, cũng có thể hầu hạ gia đến thoải mái khoan khoái, chỉ sợ thân thể của gia ăn không tiêu thôi!” Vân Thanh Nhiễm hoàn toàn sắm vai một nữ lưu manh, chính nàng cũng cảm thấy bản thân lúc này giống như một công tử hạ lưu đi kỹ viện.

Nói xong, Vân Thanh Nhiễm ở trên ngực Quân Mặc Thần sờ soạng mấy cái.

“Ưm hừ ——” Quân Mặc Thần cắn môi kêu rên một tiếng, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra thần sắc ba phần không tình nguyên bảy phần rất mất hồn.

Sắc mặt Quân Mặc Thần vẫn tái nhợt trắng bệch, có điều gắn với tư thái bị bắt buộc bày ra lúc này của hắn, cùng với lồng ngực trần trụi lộ ra da thịt mê người kia, muốn không suy nghĩ lung tung cũng khó mà...

Ánh mắt Quân Mặc Thần hip lại, bộ dạng như rất hưởng thụ.

Ánh mắt hip lại kia đang vụng trộm quan sát về mặt Vân Thanh Nhiễm giờ phút này.

Bởi vì động tác quá lớn, quần áo của Quân Mặc Thần càng tuột xuống dưới, lộ ra bờ vai cùng một chút da thịt sau lưng của hắn, khiến đáng về hắn hiện giờ càng lộ ra mị thái...

Vân Thanh Nhiễm dừng ánh mắt ở trên vai Quân Mặc Thần, bởi vì bên trên có hai dấu răng hồng hồng rất rõ ràng.

“Dấu này, sẽ không phải là đêm hôm trước ta làm ra chứ?” Vân Thanh Nhiễm ngừng lại, chỉ vào bả vai Quân Mặc Thần hỏi hắn.

Quân Mặc Thần từ ánh mắt Vân Thanh Nhiễm nhìn về đầu vai của chính mình, nơi đó có hai dấu răng xinh xắn đáng yêu, như hai đoá mai hồng nở rộ ở trên bả vai tuyết trắng của hắn, rất rõ ràng.

“Khụ khụ khụ... ái phi nói xem?”

Vân Thanh Nhiễm chạm lên, ở bên cạnh hai dấu răng lại cắn một cái, lần cắn này không nặng, chỉ lưu lại một dấu răng nhọt nhọt.

So sánh một chút, kết quả... hai cái dấu răng đó thật sự đúng là nàng lưu lại! Chứng cứ vô cùng xác thực!

Vân Thanh Nhiễm lặng im một phút đồng hồ, nàng vì chính mình mà bi ai, thì ra nàng động tình cũng đáng sợ như vậy, xem ra nữ nhân là một loài động vật đáng sợ không sai chút nào.

Trừ bỏ dấu răng kia, sau lưng Quân Mặc Thần còn có mấy vết ngấn, màu sắc đã không còn đỏ tươi, mà lộ ra màu đỏ sậm, nhưng vẫn có thể phân biệt được đó là không lâu trước mới thêm vào.

Không cần phải nói, khả năng 90% là nàng làm.

Quân Mặc Thần biết Vân Thanh Nhiễm đã phát hiện những thứ gì còn cố ý hỏi nàng, “Khụ khụ khụ... ái phi muốn bồi thường bản thể tử như thế nào đây?”

“Bồi thường cái gì? Ta nguyện ý cần ngài chứng minh ngài rất đẹp cũng rất ngon miệng, còn muốn sao? Hôm nay tâm tình thần thiếp không tệ, tặng ngài miễn phí.”

Vân Thanh Nhiễm thoải mái hồi đáp.

“Khụ khụ khụ...” Câu trả lời của Vân Thanh Nhiễm khiến thế tử gia ho khan một hồi, nữ nhân này... thật đúng là có bản lĩnh tức chết hần...

Vân Thanh Nhiễm đuổi cái lưng mệt mỏi, lại ngáp một cái, “Thời gian không còn sớm, thế tử gia cũng đến lúc nên trở về phòng nghỉ ngơi rồi, Quân Kiệt! Đến đưa thế tử gia nhà các người trở về phòng đi.”

Lúc Quân Kiệt canh ở bên ngoài tiến vào thì chứng kiến bộ dạng quần áo không chỉnh tề của Quân Mặc Thần, trong lòng nghi hoặc, gia và thế tử phi nương nương ở trong phòng làm cái gì vậy?

Thế tử gia đáng thương sau một phen bị trêu chọc lại bị đuổi về gian phòng của mình...

Ngày này, ở một dịch quán nào đó, một người nam nhân ở trong phòng câu giặt, hần trách mắng thủ hạ của hần.

“Một chút tin tức cũng không có?” Thác Bạt Kỳ tức tức giận, muối muối của hần đã mất tích lâu như vậy rồi, hần vẫn luôn truy xét, lại một chút manh mối cũng không có, hoàng đế Dạ Hoàng Nghị tuy phái không ít nhân thủ cho hần, thái độ với lần này cũng chỉ là quan tâm trên hình thức mà thôi, còn không phải vẫn câu phức, vẫn ca múa mừng cảnh thái bình?

Cuối cùng tìm kiếm tung tích Thác Bạt Yến còn không phải chỉ có mình hần mà thôi!

Thác Bạt Kỳ tức giận, tức thái độ thờ ơ của hoàng triều Thịnh Vinh, nhìn xem Vân Từ Hy luôn miệng nói thích muối muối của hần, muối muối mất tích cũng không thấy hần ta quan tâm bao nhiêu, không mấy ngày nữa lại giúp đỡ hoàng đế Dạ Hoàng Nghị chạy đông chạy tây, giống như muối muối Thác Bạt Yến của hần cho tới bây giờ đều chưa từng xuất hiện vậy.

Thác Bạt Kỳ bất kể thế nào cũng nuốt không trôi con tức này!

“Bẩm diện hạ, chúng thuộc hạ đã mấy ngày mấy đêm không nghỉ ngơi, có phải nên để cho chúng thuộc hạ nghỉ ngơi một ngày trước không...” Hộ Quốc tướng quân theo Thác Bạt Kỳ cùng đến hoàng triều Thịnh Vinh, hần ta không thể không suy nghĩ cho thuộc hạ của mình, tìm được công chúa mất tích cố nhiên quan trọng, nhưng nếu tiếp tục như vậy, thuộc hạ của hần ta cũng ăn không tiêu.

“Câm miệng!” Thác Bạt Kỳ cả giận nói, “Thân thể của bọn họ trọng yếu hay là tánh mạng của Yến Nhi trọng yếu? Hi vọng Hộ Quốc tướng quân hiểu được cái gì nên đặt lên trước!”

“Nhưng mà...” Hộ Quốc tướng quân còn có lời muốn nói.

“Không nhưng nhị gì hết!” Ở trong lòng Thác Bạt Kỳ, quốc gia đại sự vĩnh viễn đặt ở vị trí đầu tiên, vì Đảng Ngụy, hần có thể hy sinh muối muối của mình, nhưng khi so với tính mạng của thuộc hạ, an nguy của muối muối mình vẫn quan trọng hơn nhiều.

Hộ Quốc tướng quân chỉ có thể vâng vâng dạ dạ cúi đầu, trong lòng nhiều ít cũng có chút khó chịu.

“Được rồi, người lui xuống trước đi, trước khi có tin tức của Yến Nhi thì đừng tới phiền ta!” Thác Bạt Kỳ hiện tại rất phiền lòng, nếu không tìm thấy Thác Bạt Yến, vấn đề hần phải đối mặt sẽ rất nhiều.

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.” Hộ Quốc tướng quân bắt đầu đi từ trong phòng dịch quán của Thác Bạt Kỳ lui ra ngoài.

Hộ Quốc tướng quân đi rồi, Thác Bạt Kỳ lại vẫn ưu phiền không hề giảm bớt.

Hần nắm chặt hai đấm, trong đầu không tự giác hiện ra khuôn mặt Dạ Hoàng Nghị và Vân Từ Hy, hai người này là đối tượng hần tức giận nhất hiện tại.

Đột nhiên, cửa phòng lại một lần bị mở ra.

“Không phải nói trước khi có tin tức của Yến Nhi thì đừng tới phiền ta ư?” Thác Bạt Kỳ cũng không ngẩng đầu nhìn người vào, đã giận dữ hết lên.

“Ha ha... con tức của Kỳ hoàng tử thật đúng là rất lớn đấy?”

Ngờ khi trêu đùa, giọng nói thô lỗ hùng hậu, không phải thanh âm của Hộ Quốc tướng quân mà hần quen thuộc.

Thác Bạt Kỳ ngẩng đầu, nhìn thấy Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên, đối với Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên, Thác Bạt Kỳ đã gặp mặt vài lần, lúc hoàng đế chào đón hần và Yến Nhi thì vị Vương gia này cũng có mặt, nghe nói hần ta là Vương gia có quyền thế nhất hoàng triều Thịnh Vinh, như mặt trời ban trưa, rất có khí thế vượt qua hoàng đế Dạ Hoàng Nghị.

Nhìn thấy người đến là Ký Bắc Vương gia, Thác Bạt Kỳ thu liễm lệ khí, hần là hoàng tử Đảng Ngụy, mà đối phương là Vương gia của hoàng triều Thịnh Vinh, hần không cần phải đắc tội đối phương, nhưng hần ta sao lại đột nhiên đến thăm? Còn không để cho hạ nhân thông truyền đã trực tiếp đến đây,

điều này làm cho Thác Bạt Kỳ cảm thấy rất tò mò.

“Thì ra là Vương gia, không biết hôm nay Vương gia đến thăm là vì chuyện gì?” Thác Bạt Kỳ đương nhiên sẽ không ngu ngốc nghĩ rằng Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên tới tìm hắn chỉ để uống trà nói chuyện phiếm.

“Xem ra Kỳ hoàng tử còn đang vì chuyện Yến công chúa mất tích mà ưu phiền... ha ha... Hoàng thượng cũng thiệt là, Kỳ hoàng tử gấp gáp như vậy, thân là hữu bang, thái độ của hoàng thượng cũng thật là làm cho trái tim người ta băng giá...” Hách Vu Thiên lắc đầu nói.

“Vương gia thân là Vương gia của hoàng triều Thịnh Vinh, ở trong này nghị luận hoàng thượng không đúng, dường như không quá thích hợp rồi?” Thác Bạt Kỳ hồ nghi nhìn Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên, trong lòng đã có cân nhắc, từ trong lời nói của Hách Vu Thiên, Thác Bạt Kỳ có thể nghe ra ít hương vị, xem ra đã tâm của vị Vương gia cực kỳ hưng thịnh này tựa hồ không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Nữ nhân của hắn, hắn nhất định sẽ toàn lực bảo hộ

“Dạ tâm?” Hách Vu Thiên nở nụ cười, “Kỳ hoàng tử nghĩ Dạ Hoàng Nghi không biết ta đang suy nghĩ gì ư? Ông ta muốn diệt trừ ta cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, ông ta một lòng muốn tước phiên, cho dù bốn vương không muốn ông ta nghĩ thế nào, ông ta cũng sẽ nghĩ bốn vương như thế, hiện tại ông ta chẳng qua là không nắm chắc mười phần có thể động được đến bốn vương thôi.”

Thác Bạt Kỳ trầm nghĩ, Ký Bắc Vương này thật đúng là không biết thu liễm! Có điều hắn ta quả thật cũng có tư cách để cuồng vọng, sớm nghe nói quyền thế của mấy thế gia đại tộc ở hoàng triều Thịnh Vinh đã ảnh hưởng đến quyền thế hoàng thất, xem ra xác thật là có việc này. Như vậy cũng tốt, hoàng triều Thịnh Vinh càng loạn, đối với Đảng Ngụy bọn họ mà nói lại càng hữu ích.

“Không biết nay Thiên vương gia tìm đến bốn hoàng tử là vì chuyện gì?” Thác Bạt Kỳ cũng không quanh co lòng vòng, hắn trực tiếp hỏi ý đồ đến đây của Hách Vu Thiên, lén lút đến dịch quán tìm hắn, còn không cho người thông truyền.

“Bốn vương biết trong lòng Kỳ hoàng tử đối với hoàng thượng có oán, đặc biệt đến trợ giúp Kỳ hoàng tử.”

Đến giúp hắn à? Thác Bạt Kỳ không phải đứa nhỏ ba tuổi, tự nhiên là biết sự trợ giúp trong miệng Hách Vu Thiên nhất định có điều kiện và giá của nó, hơn nữa cái giá này tuyệt đối sẽ không nhỏ.

“Không biết Vương gia có chỗ nào cần bốn hoàng tử tương trợ?” Thác Bạt Kỳ không định đáp ứng Hách Vu Thiên, cũng không tính bác bỏ mặt mũi của Hách Vu Thiên, Hách Vu Thiên và Dạ Hoàng Nghi hẳn đều không muốn đắc tội.

“Ha ha...” Hách Vu Thiên chỉ cười, nhưng không lên tiếng, hắn ta dần dần đến gần Thác Bạt Kỳ, hắn ta tới gần khiến Thác Bạt Kỳ có dự cảm không tốt rất mãnh liệt.

“Ngươi...” Lúc lưỡi dao lạnh như băng dán lên cổ mình, Thác Bạt Kỳ hoàn toàn ý thức được nguy hiểm, hành động của Hách Vu Thiên căn bản không ở trong dự liệu của hắn! Hắn ta muốn giết hắn?! Thác Bạt Kỳ tuy rằng dự liệu được phải trả giá, nhưng không nghĩ tới thứ Hách Vu Thiên muốn lại là mạng của hắn.

Võ công của Hách Vu Thiên hiển nhiên ở trên Thác Bạt Kỳ, hắn ta chế trụ Thác Bạt Kỳ, để cho hắn mất đi sức phản kháng, thanh chủy thủ đặt ở trên cổ Thác Bạt Kỳ hiện giờ đang uy hiếp sinh mệnh Thác Bạt Kỳ.

“Ha ha... nếu sau chuyện Yến công chúa, Kỳ hoàng tử cũng xảy ra việc ngoài ý muốn ở trong kinh thành, không biết hoàng đế Đảng Ngụy có thể bởi vì chuyện này mà tức giận không đây? Như vậy biên cảnh hai nước nhất định lại phải phân tranh, Dạ Hoàng Nghi sẽ lại nên đau đầu, ha ha... Kỳ hoàng tử người an nghỉ mà đi Địa phủ trình diện đi, bốn vương sẽ không quên người đâu.”

Nói xong, Hách Vu Thiên nắm chặt tay, lưỡi dao đang muốn cứa cổ Thác Bạt Kỳ, thì một trận tiếng bước chân truyền đến.

“Thế tử gia, ngài chậm một chút, chậm một chút...” Thanh âm đã ở ngoài cửa.

Hách Vu Thiên không thể không thu hồi lưỡi dao mình đang muốn hạ xuống, giấu chủy thủ vào trong tay áo. Nếu sau đó xuống tay, hắn ta không có thời gian chạy trốn, sẽ bị phát hiện.

Một giây sau, cửa phòng bị mở ra, ngoài cửa phòng là Quân Mặc Thần Quân Kiệt hầu hạ bên cạnh hắn.

“Khụ khụ khụ... Vương gia, sao ngài lại ở đây... khụ khụ khụ... thật là khéo.” Quân Mặc Thần vừa nói vừa ho, có lẽ là lúc lên lầu bị mất sức, khiến hắn lúc này còn chưa hít thở thông thuận.

Quân Kiệt nhanh chóng đưa trà nhuận hầu cho thế tử gia, để thế tử gia uống một ngụm.

Lại đưa khăn tay bằng bông, khế lau miệng.

Tiếp tục đưa lên một viên thuốc, để thế tử gia ngậm lấy.

Quân Kiệt giống như cái rương bách bảo, cái gì cũng đều có thể móc ra từ trên người. Làm thị vệ thiếp thân của thế tử gia chính là phải hiểu biết nhiều hơn thị vệ nhà người ta một chút, còn phải kiêm cả làm bảo mẫu.

Không khí khẩn trương bởi vì động tác liên tiếp của thế tử gia mà trở nên có chút kỳ quái, trên trán Thác Bạt Kỳ còn ra mồ hôi lạnh, tuy rằng không biết Quân Mặc Thần đột nhiên đến thăm là vì cái gì, nhưng nếu vừa rồi không phải hắn đến đúng lúc, thì hiện giờ sợ rằng hắn ta đã là một cỗ thi thể.

“Thế tử gia sao lại đột nhiên đến dịch quán?” Hách Vu Thiên nhíu mày hỏi, sao lúc này Quân Mặc Thần lại đột nhiên xuất hiện? Là đúng lúc hay là... có ý? Nếu như là đúng lúc, vậy chỉ có thể nói vận khí của Thác Bạt Kỳ thật sự rất tốt, nếu như là cố ý, như vậy Quân Mặc Thần làm sao biết được hành động của hắn ta?

“Khụ khụ khụ... đến dịch quán đương nhiên là tìm Kỳ hoàng tử, khụ khụ... Bản thể tử đối với Kỳ hoàng tử vừa gặp đã thương, đặc biệt tìm đến Kỳ hoàng tử để khai thông cảm tình...” Quân Mặc Thần nói, vẫn là vẻ mặt người chết, không diễn cảm, chỉ có thần sắc bị bệnh.

“Gia, không phải là vừa gặp đã thương, mà là mới quen đã thân.” Quân Kiệt uốn nắn lời nói Quân Mặc Thần, cái loại vừa gặp đã thương này, gia vẫn cứ dùng trên người thế tử phi nương nương đi!

“Khụ khụ khụ... không phải đều giống nhau à?” Quân Mặc Thần vô tội nói, “Kết quả không phải bản thể tử tới nơi này tìm Kỳ hoàng tử ư? Đúng rồi, không biết Vương gia tìm đến Kỳ hoàng tử là có chuyện gì?”

“Mục đích mà bốn vương tử tìm đến Kỳ hoàng tử cũng không khác thế tử là mấy, chỉ là nói chuyện phiếm mà thôi, thuận tiện hỏi một chút xem việc tìm kiếm Yến công chúa đã tiến triển đến đâu, nếu có gì cần bốn vương tử, bốn vương tử nhất định sẽ tận lực giúp đỡ. Nếu thế tử gia tới tìm Kỳ hoàng tử có việc, vậy ta làm trưởng bối sẽ không quấy rầy hai người trẻ tuổi các người.”

Quân Mặc Thần xuất hiện hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của Hách Vu Thiên, khiến hắn ta không thể không buông tha ý niệm giết chết Thác Bạt Kỳ trong đầu, ít nhất hôm nay thì không thể.

“Khụ khụ... Vương gia là gừng càng già càng cay, già nhưng chí chưa già, không hề thua người trẻ tuổi chút nào, càng không cần nói đến người sắp chết như bản thể tử đây, khụ khụ khụ...”

Hách Vu Thiên nghe vậy trong lòng cả kinh, thầm nghĩ, Quân Mặc Thần này, là đang ám chỉ hắn cái gì? Nói thật, hắn không thích Quân Mặc Thần, bởi vì hắn ta và cha mình giống nhau, tự cho là thanh cao, năm đó Quân Vô Ý rõ ràng bị Dạ Hoảng Nghị lợi dụng, hiện tại lại vẫn khẳng khái một mực bán mạng cho Dạ Hoảng Nghị, uống phí Quân Vô Ý ông ta còn là Chiến thần trong miệng mọi người ngày trước, hắn xem ra căn bản chính là chiến trùng.

“Thế tử gia đừng nói như vậy, tuổi tác bốn vương tử đã lớn rồi, nhiều lúc cũng rất lực bất tòng tâm”

“Vương gia thật sự là quá khiêm nhường, trong kinh thành này ai mà không biết... khụ khụ khụ... ai mà không hiểu... Vương gia khí khái anh hùng vẫn không giảm so với trước kia... Nghe nói gần đây Vương gia lại nạp mấy ái thiếp xinh đẹp... khụ khụ khụ... Nghe nói, nữ tử trong phủ Ký Bắc Vương cũng sắp vượt qua cả hoàng cung rồi, cũng không biết... khụ khụ là thật hay giả...”

Nạp thiếp là sự thật, nhưng lời này nghe từ trong miệng Quân Mặc Thần lại không phải chỉ có như vậy.

“Ha ha...” Hách Vu Thiên chỉ biết cười gượng hai tiếng, cười đến khó nghe, “Thời gian không còn sớm, bốn vương tử còn có công vụ phải xử lý, vẫn nên cáo từ trước. Có rảnh bốn vương tử sẽ mời thế tử gia và Kỳ hoàng tử đến phủ Ký Bắc Vương ngồi chơi, chúng ta lại tán gẫu với nhau.”

Ký Bắc Vương nói xong cáo từ hai người, đi có chút vội vàng.

Tuy rằng trong cả quá trình trên mặt Ký Bắc Vương đều nở nụ cười, trong lòng lại âm trầm hơn bất kỳ ai.

Ký Bắc Vương vừa đi, trong dịch quán chỉ còn lại Quân Mặc Thần, Thác Bạt Kỳ cùng với hai người thị vệ.

Trên trán Thác Bạt Kỳ còn có mồ hôi lạnh, cả người kinh hồn bất định.

Quân Kiệt thấy Ký Bắc Vương cuối cùng cũng đi, nên nói ngay, “Ký Bắc Vương gia này, căn bản một chút cũng không để hoàng thượng vào mắt, thiếu chút nữa dẫn đến một hồi phân tranh giữa biên cảnh hoàng triều Thịnh Vinh cùng Đãng Ngụy, hắn ta ngược lại vui vẻ tự tại, kết quả không phải chỉ khổ dân chúng biên cảnh à!”

“Khụ khụ khụ... bản thể tử nghĩ, khụ khụ... Kỳ hoàng tử đối với... tình cảnh của chính mình... đại khái đã hiểu rõ, là tiếp tục lưu lại kinh thành làm chuyện vô nghĩa, khụ khụ... hay là sớm quay về Đãng Ngụy có tính toán khác, khụ khụ... Kỳ hoàng tử suy nghĩ cẩn thận. Bản thể tử có thể cứu người một lần, chưa chắc có thể cứu người lần thứ hai.” Quân Mặc Thần thần nhiên nói.

Hách Vu Thiên không phải một người sẽ dễ dàng buông tha như vậy, hắn ta là loại người vì đạt được mục đích sẽ không từ một thủ đoạn nào.

“Ngươi...” Thác Bạt Kỳ ngơ ngẩn nhìn Quân Mặc Thần, không biết vì sao, nam tử tinh thuần như trích tiên không nhiễm khói lửa nhân gian trước mắt này lại cho hắn một loại cảm giác thần bí, “Ngươi vì sao phải cứu ta?”

Thác Bạt Kỳ không nén được nghi hoặc trong lòng.

“Có lẽ, là gia nhàm chán...” Quân Mặc Thần không trả lời chính diện.

“Vậy làm sao ngươi biết Ký Bắc Vương sẽ xuống tay với ta?” Ký Bắc Vương tự mình đến động thủ, ma ồm Quân Mặc Thần này sao lại biết? Trong lòng Thác Bạt Kỳ tràn đầy nghi hoặc.

Quân Mặc Thần vì sao lại biết? Bởi vì Hách Hữu Phong. Hách Hữu Phong lên đem tính toán cùng hành động của Hách Vu Thiên truyền lại cho Quân Mặc Thần biết.

Có điều chuyện này Quân Mặc Thần không cần phải nói cho Thác Bạt Kỳ.

“Điểm này, Kỳ hoàng tử không cần phải biết.”

Quân Mặc Thần không nói, Thác Bạt Kỳ cũng rất tự mình biết mình không hỏi tiếp nữa.

“Bất kể thế nào, hôm nay cũng đa tạ thế tử gia, nếu không có thế tử gia ra tay, bản hoàng tử hiện giờ sợ là đã bị mất mạng rồi.”

“Khụ khụ khụ... lưu lại tiếp tục đối mặt nguy hiểm hay là rời đi, Kỳ hoàng tử tự mình quyết định, khụ khụ khụ... Bản thế tử chỉ muốn nói vậy, khụ khụ... Quân Kiệt, đây gia trở về, gia mệt mỏi, muốn hồi phủ nghỉ ngơi.”

“Vâng, gia.” Quân Mặc Thần đẩy Quân Mặc Thần ra khỏi phòng, chỉ để lại Thác Bạt Kỳ còn lâm vào trầm tư ở bên trong, là muối muối của mình trọng yếu, hay là tánh mạng của hắn trọng yếu, đây là vấn đề mà Thác Bạt Kỳ phải đối mặt.

Chờ rời khỏi dịch quán, Quân Kiệt không nhận được lòng hiếu kỳ của mình, “Gia, ngài luôn không quan tâm việc này, hôm nay vì sao đặc biệt đến gần căn Ký Bắc Vương gia, còn nói vậy với Kỳ hoàng tử?”

Quân Kiệt theo Quân Mặc Thần nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy Quân Mặc Thần quan tâm đến loại chuyện này, cho dù bên ngoài chiến sự ngất trời, có rất nhiều dân chúng bị chịu liên luy, thế tử gia cũng sẽ không hỏi tới một câu, thế nhưng hôm nay, thái độ của thế tử gia thật khác thường.

Trừ phi sự tình có quan hệ đến vương phủ, có quan hệ với Vương gia Vương Phi, bằng không gia bọn hắn cũng lười biết...

Chậm đã...

Quân Kiệt bỗng nghĩ tới điều gì, “Gia, có phải bởi vì Yến công chúa là bị thế tử phi nương nương bắt đi, cho nên gia mới nhúng tay chuyện này không?”

Quân Kiệt trầm nghĩ, Kỳ hoàng tử vẫn luôn không từ bỏ ý định truy xét chuyện Yến công chúa mất tích, đây đối với thế tử phi mà nói, hoặc nhiều hoặc ít chính là một uy hiếp.

Nếu Kỳ hoàng tử thật sự bị Ký Bắc Vương gia giết chết, chuyện của Kỳ hoàng tử và Yến công chúa sẽ trở thành mầm tai vạ của hai nước, đến lúc đó vẫn sẽ bị truy xét ra.

Tốt nhất chính là khiến Kỳ hoàng tử tự mình mạng theo tin tức Yến công chúa mất tích trở lại Đàng Ngụy đi, cứ như vậy cho dù là hoàng đế Đàng Ngụy cũng không thể nói gì. Bởi vì là con trai của mình làm mất muối muối, ông ta có thể tìm ai để nói lý đây?

Quân Mặc Thần tựa vào trên nệm êm, nhắm hai mắt, chậm rãi nói một câu, “Lắm miệng.”

“Gia, ngài nói cho thuộc hạ đi...” Quân Kiệt tràn đầy lòng hiếu kỳ, mặc dù chính hắn cũng nghĩ ra đại khái, nhưng luôn cảm giác mình còn chưa hiểu được toàn diện, chuyện này, đầu óc của hắn cũng không đủ dùng, hắn vẫn muốn gia nhà bọn họ chính mồm nói cho hắn biết.

“Quân Kiệt...”

“Vâng?”

“Gần đây có phải gia rất nuông chiều ngươi rồi không, hử?”

“Không, không... Thuộc hạ đỡ gia lên xe ngựa, gia ngài kiểm chế chút...”

“Ừm...”

Kỳ thật Quân Kiệt đoán được đại khái, giữ lại người sẽ uy hiếp đến thế tử phi của hắn, Quân Mặc Thần tất nhiên là phải nghĩ biện pháp giải quyết, nữ nhân của hắn, hắn tất nhiên sẽ toàn lực bảo hộ.

—— Lời tác giả ——

Quân Kiệt: Khuyết gia, ngày mai thêm một vạn được không?

Từ Khuyết: (nhìn ngón tay) được... được rồi...

Quân Kiệt: sao lại miễn cưỡng như vậy?

Từ Khuyết: không biết phải viết tới khi nào mới có thể viết xong...

Quân Kiệt: yên tâm, gia nhà ta không gấp, ta tuyệt đối cũng không vội!

Từ Khuyết: thật sự?

Quân Kiệt: đương nhiên, cơ mà điều kiện tiên quyết là, ngươi phải nhanh cho gia nhà chúng ta ôm được mỹ nhân về.

Từ Khuyết: ...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Thế tử gia luyện “kỹ thuật” cho tốt trước đi ha!

Một góc hoàng cung, trong đình bát giác trụ đỏ ngói xanh có một nữ tử xinh đẹp đang ngồi một mình, nàng chống đầu, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía trước, ngón tay từng ngón từng ngón cong xuống, tựa hồ đang tính tính cái gì đó.

Trong miệng Vân Thanh Nhiễm còn đếm, “Một, hai, ba...” Mỗi một nữ nhân đi qua phía xa xa, nàng lại đếm một số.

Vân Thanh Nhiễm lúc này rất rảnh rỗi, rảnh rỗi tới mức đếm xem hôm nay có bao nhiêu hậu phi vào cung điện này. Mất thấy sắp đến buổi trưa, cũng chính là mười hai giờ trưa, Vân Thanh Nhiễm đã đếm tới hai mươi bảy rồi.

Nói cách khác từ mười giờ đến mười hai giờ, đã có mười hai người ghé thăm.

Vân Thanh Nhiễm đang phát ngốc, bên cạnh có một cô bé đến gần, bộ dáng bảy tám tuổi, tiểu cô nương một thân cung trang đẹp để quý giá, một đôi mắt to nghịch ngợm, đáng yêu thân thiết, mặt trái xoan, mũi cao thẳng, là một tiểu mỹ nhân không hơn không kém.

Nhìn Vân Thanh Nhiễm một lúc lâu, tiểu cô nương hiếu kỳ đầy mắt.

“Này ——” Cô bé đột nhiên dán sát vào Vân Thanh Nhiễm, ở bên tai nàng gọi một tiếng.

Vân Thanh Nhiễm vẫn duy trì động tác kia không hề động, “Ta nói, tiểu bằng hữu, có từng nghe qua một câu, người dọa người hù chết người chưa?”

“Nhưng tại sao ta lại không thấy bộ dáng bị hù từ trên mặt ngươi một chút nào?” Tiểu cô nương chu môi, “Tỷ là ai, vì sao lại ngồi ở chỗ này? Là phi tử của phụ hoàng ta à?”

“Không phải...” Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu cô nương ở bên cạnh nàng đang ngửa đầu dùng đôi mắt nhỏ có thần tò mò nhìn nàng chăm chăm, “Muội là công chúa?”

Cô bé nặng nề gật đầu, sau đó hai tay úp sấp trên bàn đá, cố gắng bò lên trên mặt ghế đá, cùng ngồi với Vân Thanh Nhiễm, “Tỷ không phải phi tử của phụ hoàng ta vì sao lại ở trong cung? Cung nữ tỷ tỷ cùng tú nữ tỷ tỷ hẳn cũng không thể nhân nhả giống như tỷ?”

“Muội đoán xem” Lúc này Vân Thanh Nhiễm nói chuyện cũng không nâng nổi khí lực, Quân Mặc Thần đáng giận, lại có thể ném nàng ở nơi này như vậy, ít nhất cũng phải ném thêm một quyển sách cho nàng chứ, yêu cầu của nàng cũng không cao chút nào, chỉ cần cho nàng một quyển sách, nàng có thể ngồi đến quá trưa, nhưng bất năng ngồi thế này, ngồi mấy canh giờ, nàng làm sao có thể chịu nổi.

“À?” Cô bé ngây ra một lúc, bé là công chúa Thiên Hà, bình thường bé hỏi người khác cái gì, người nào không phải thành thành thật thật trả lời bé, mà vị tỷ tỷ này lại có thể bảo bé đoán? “Ta là công chúa, chẳng lẽ tỷ không nghe lời của ta à?”

“Công chúa thì sao, bây giờ là muội hỏi ta, quyền chủ động dĩ nhiên là ở trên tay ta, ta cũng có quyền lựa chọn không trả lời.”

“Nhưng mà... lúc phụ hoàng hỏi ta, ta đều không dám không trả lời...” Công chúa Thiên Hà càng nói càng nhỏ giọng, “Hơn nữa, vừa rồi ta cũng đã nói cho tỷ biết ta là ai mà...”

“Đó là muội tự nguyện nói cho ta biết, làm trẻ con, thì phải lễ phép, biết không?”

“A?” Miệng công chúa Thiên Hà mở thật lớn, là như vậy á? “Vậy ta đoán đúng thì có thưởng không?”

Thưởng? Vân Thanh Nhiễm nhìn chung quanh một hồi, hái một đóa hoa ngọc lan mới nở gần đó, “Lấy cái này làm phần thưởng đi.”

“Đây không phải tỷ vừa mới hái được à? Bên kia còn có rất nhiều mà!”

“Ta hái, cho nên không giống mọi người, ta rất ít khi tặng người khác hoa.” Vân Thanh Nhiễm giải thích.

“Nha...” Thiên Hà công chúa nghĩ nghĩ, nói, “Tỷ không phải phi tử của phụ hoàng cũng không phải cung nữ tỷ tỷ hay tú nữ tỷ tỷ, vậy có phải nữ nhi nhà đại thần hôm nay tiến cung thăm Trần phi nương nương mang thai bé con không?”

“Ừm... đoán đúng phân nửa, ta trước kia là nữ nhi nhà đại thần, có điều không lâu trước ta mới xuất giá rồi.” Vừa nãy nàng chính là bị thế tử gia nhà nàng ném vào nơi này, nơi này là điện Vân Hòa của Trần phi nương nương, trong cung điện có tỷ tỷ Trần phi nương nương của nàng, còn có một đôi phi tử của Dạ Hoàng Nghi tiến đến chúc mừng, so với ở trong đó, Vân Thanh Nhiễm thà ngán người ở nơi này.

“Tỷ tỷ đã xuất giá rồi á? Thoạt nhìn không giống một chút nào nha!” Công chúa Thiên Hà nghe Vân Thanh Nhiễm nói mình đã xuất giá, càng thêm cẩn thận nhìn nàng chăm chăm, cuối cùng lắc đầu nói nàng không giống như nữ nhân đã gả cho người.

“Sao lại không giống, chẳng lẽ đã xuất giá hay chưa còn có thể nhìn ra được?” Vân Thanh Nhiễm nghĩ, hoàng triều Thịnh Vinh đối với nữ tử chưa xuất giá với nữ tử đã xuất giá bị ước thúc trên trang dung, loại vừa mới xuất giá giống nàng, chẳng lẽ còn có thể từ bề ngoài mà phân biệt ra được có phải đã xuất giá hay không?

“Bởi vì nữ nhân đã gả cho người đều trở nên rất hung dữ!” Công chúa Thiên Hà thành thật nói, phi tử của phụ hoàng bé đều rất hung dữ, còn có nữ nhân mà ca ca của bé lấy rõ ràng trước khi xuất giá đều rất ôn hòa, sau khi gả cho người rồi lại trở nên rất dữ tợn. “Cho nên sau này ta cũng không muốn xuất giá, ta không muốn làm nữ nhân hung dữ!”

Sau khi xuất giá sẽ biến thành hung dữ? Đứa nhỏ này, lớn lên trong cung, đã thấy rất nhiều phi tử rồi?

“Ta cho muội biết, không phải toàn bộ nữ nhân gả cho người rồi đều trở nên hung dữ đâu, loại mà muội nói ấy, là rất nhiều nữ nhân gả cho cùng một người nam nhân, sau đó bọn họ muốn tranh đoạt người nam nhân kia, sau đó các nàng sẽ trở nên dữ tợn, nếu như sau này muội gả một người nam nhân chỉ thú một mình muội, như vậy muội cũng không cần trở nên dữ tợn.”

Là vậy á? Công chúa Thiên Hà nghĩ nghĩ, nữ nhân hung dữ mà bé từng gặp đều gả cho một nam nhân có rất nhiều nữ nhân...

Ừm, quyết định, sau này bé cũng muốn chiếm lấy một người nam nhân, như vậy bé sẽ không biến thành nữ nhân hung dữ!

“Vậy tỷ tỷ gả cho ai?” Công chúa Thiên Hà suy nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ ra có nam nhân nào chỉ cưới một nữ nhân, “Đúng rồi, Trần Nam Vương gia chỉ lấy một Vương phi, không đúng không đúng, người Trần Nam Vương gia lấy là cô cô Phụng Hoàng...”

Lúc này, Quân Mặc Thần đã mất tích hai canh giờ cuối cùng cũng đã xuất hiện, cùng xuất hiện với hắn còn có Cửu hoàng tử Dạ Minh Uyên. Quân Mặc Thần là do Dạ Minh Uyên đẩy tới, hai người vào trong đình.

“Khụ khụ khụ... sao công chúa Thiên Hà lại cũng ở đây?”

“Thần ca ca, muội đang cùng vị tỷ tỷ này nói chuyện phiếm đó, muội muốn biết tỷ tỷ là ai, nhưng tỷ tỷ bảo muội tự mình đoán, Thần ca ca Cửu ca ca hai huynh cũng tới giúp muội đoán được không, tỷ tỷ nói nam nhân mà tỷ ấy gả chỉ lấy một mình tỷ ấy, cho nên tỷ ấy không trở nên hung dữ đó! Muội suy nghĩ rất lâu cũng không nghĩ tới người nam nhân kia là ai!”

Thần ca ca? Vân Thanh Nhiễm vì xưng hô này không khỏi nổi lên một thân da gà, tha thứ nàng, nàng không phải cảm thấy xưng hô Thần ca ca này không tốt, chỉ là nam nhân được gọi là Quân Mặc Thần, khiến nàng có một loại cảm giác kỳ quái.

Công chúa Thiên Hà hỏi Quân Mặc Thần Vân Thanh Nhiễm gả cho ai... vấn đề được hỏi này có hơi huyền diệu...

“Là người này...” Vân Thanh Nhiễm không đợi Quân Mặc Thần nói chuyện, đã giành công bố đáp án trước, có điều người mà ngón tay của nàng chỉ vào lại không phải Quân Mặc Thần, mà là... Dạ Minh Uyên, “Lúc trước nam nhân tới nghênh thú ta chính là hắn.”

Nàng không nói sai, lúc ấy người đến đón nàng đích thật là Dạ Minh Uyên, Quân Mặc Thần là nửa đường mới tiếp nhận.

Quân Mặc Thần duy trì tư thế nhàn nhã của hắn không thay đổi, nhưng tay vịn xe lăn bằng gỗ của hắn bắt tri bắt giác đã có nhiều hơn một cái lỗ.

Dạ Minh Uyên vốn bị Vân Thanh Nhiễm dọa hoàng, sau đó mới kịp phản ứng Vân Thanh Nhiễm đang chơi trò đoán chữ, nói là hắn đi nghênh thú nàng cũng không sai, thân thể Mặc Thần không tốt, tân lang phải cười ngửa, sợ hắn không chịu được xóc nảy, lúc ấy là do hắn đi đón thay Mặc Thần.

Nhưng chỉ đi đón thay mà thôi, không thật sự lấy về, chung quy chỉ là mượn duyên phận, cuối cùng vẫn phải nàng giao cho Quân Mặc Thần.

“A?” Công chúa Thiên Hà bởi vì câu trả lời của Vân Thanh Nhiễm ngậy ra một lúc, “Tỷ tỷ không đúng nha, Cửu ca ca còn chưa thành thân mà!”

Điểm này công chúa Thiên Hà vẫn nhớ rất rõ ràng.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần nếu còn không mở miệng, thì lát nữa nương tử sẽ thành của người khác, “Ái phi nàng nói như vậy tựa hồ... khụ khụ khụ không tốt lắm đâu, công chúa Thiên Hà còn nhỏ, nàng như vậy sẽ dạy hư muội ấy...”

“Hồi thế tử gia, thần thiếp không phải đang dạy hư công chúa Thiên Hà, mà là đang dạy muội ấy đạo lý nhân sinh, giáo dục phải dạy từ bé, dạy muội ấy nên chọn một nam nhân tốt như thế nào từ lúc nhỏ, như vậy sau khi trưởng thành sẽ không đến mức gả cho làm người.” Vân Thanh Nhiễm trả cho Quân Mặc Thần một ánh mắt khiêu khích, ít nghi ngờ lời của nàng đi ha.

“Nói như vậy, khụ khụ khụ... ngày đó ái phi nói muốn gả cho bản thế tử, là đã nghĩ cặn kẽ rồi?” Trong giọng nói tràn ngập từ tính của Quân Mặc Thần mang theo nghiền ngẫm.

“Hồi thế tử gia, thần thiếp ngày đó là tình huống đặc thù, cho nên chưa nghĩ cặn kẽ đã mù quáng chọn thế tử gia, hiện giờ nghĩ lại thật sự có chút qua loa.” Nàng chọn một lão công thần thần bí bí cổ cổ quái quái, mà đến bây giờ nàng vẫn còn chưa hiểu rõ cho mình.

“Khụ khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Nữ nhân này nói chuyện thật đúng là không lưu tình chút tình cảm, “Thật là tiếc... ái phi gả cũng đã gả rồi, khụ khụ khụ... không thể đổi ý...” Người cũng đã bị hấn ăn xong lau sạch rồi, nhất định chính là của hấn, chạy cũng chạy không thoát!

Chỉ thấy Quân Mặc Thần nói xong lập tức đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, kéo nàng đến bên cạnh mình, biểu thị thân mật. Vân Thanh Nhiễm trừng mắt nhìn Quân Mặc Thần một cái, nam nhân này gần đây hờ một chút lại động tay động chân với nàng, có người khác ở đó còn tốt, vừa không còn ai, thì địa phương nào hấn cũng dám sờ!

Công chúa Thiên Hà bị làm cho hồ đồ, đành phải hướng Cửu ca ca của bé xin giúp đỡ.

“Nàng là tần nương tử mà Thần ca ca của muội đã lấy, muội quên rồi à, trước đó không lâu mới vừa thành thân, muội còn đi xem lễ, huynh chẳng qua là hỗ trợ đi đón tân nương tử mà thôi.” Dạ Minh Uyên giải thích.

“Không đúng nha, Thần ca ca lấy chính là...” Là một người điên cơ mà, tất cả mọi người đều nói như vậy...

“Tư Vũ ngọc, ca ca không phải đã nói với muội rồi ư, phải dùng hai mắt của mình để nhìn, mà không phải mù quáng tin tưởng lời nói của người khác.” Dạ Minh Uyên xoa đầu công chúa Thiên Hà.

“Vậy tỷ ấy là thế tử phi của Thần ca ca à?”

“Ừ!”

Sau khi xác nhận thân phận của Vân Thanh Nhiễm, công chúa Thiên Hà vòng quanh Vân Thanh Nhiễm hai vòng, “Thật sự không giống với lời mọi người nói một chút nào, hơn nữa thoạt nhìn rất xứng với Thần ca ca nha!”

“Khụ khụ khụ... Tư Vũ hôm nay đặc biệt ngoan.” Quân Mặc Thần khích lệ công chúa Thiên Hà.

“Thế tử gia không biết có một câu là đồng ngôn vô kỵ* à?” Vân Thanh Nhiễm nói.

(*: Lời của trẻ nhỏ thì không có kỵ)

“Khụ khụ... vậy à? Khụ khụ... bản thế tử... còn nghe nói có một cách nói là trẻ nhỏ sẽ nói lời thật nhất.”

“Thình thoảng sẽ có ngoại lệ.”

“Nhưng Tư Vũ là một đứa trẻ ngoan sẽ không gạt người.”

“Người là một nam nhân hư sẽ lừa gạt đứa trẻ ngoan.”

Hai người người liếc một cái ta nói một câu, Tiểu Tư Vũ nhìn mà sững sờ. “Thần ca ca, huynh và tỷ tỷ là tới thăm Trần phi nương nương à?” Công chúa Thiên Hà biết “người điên” kia là tỷ muội với Trần phi nương nương, cho nên Trần phi nương nương mang thai, tỷ ấy sẽ đến thăm nàng ta, chỉ là vì sao bé không thấy tỷ tỷ ở trong cung điện với các nương nương, mà lại một người ngồi ở trong hoa viên này? “Không biết lúc này Trần phi nương nương sẽ sinh cho Tư Vũ một đệ đệ hay là muội muội nhỉ? Tốt nhất là đệ đệ, nếu như là muội muội, phụ hoàng sẽ lại mất hứng.”

“Nói không chừng không phải là đệ đệ cũng không phải muội muội.” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Sao có thể không phải là đệ đệ cũng không phải muội muội chứ?” Công chúa Thiên Hà khó hiểu, không phải đệ đệ và muội muội vậy thì là cái gì được?

“Ai biết được.” Bộ dạng Vân Thanh Nhiễm lộ vẻ có chút lười nhác.

“Vậy khi nào tỷ tỷ cùng với Thần ca ca cũng sinh một bé con ạ? Muội từng nhìn thấy em bé mới sinh ra, bọn nó thật đáng yêu, muội rất muốn ôm, nhưng bọn nó không cho muội chạm vào...” Công chúa Thiên Hà vẻ mặt thất vọng, “Nếu tỷ tỷ và Thần ca ca sinh cục cưng có phải có thể cho muội ôm một

chút không?”

Công chúa Thiên Hà cũng chính là Dạ Tư Vũ dùng một đôi mắt ngập nước tràn đầy chờ mong nhìn Vân Thanh Nhiễm, vô cùng hi vọng Vân Thanh Nhiễm có thể gật đầu.

Bé con?

Mặc dù từng nói sẽ lưu lại một đứa con nối dõi cho Quân Mặc Thần, nhưng đến lúc thật sự thực hiện, cho dù là Vân Thanh Nhiễm cũng sẽ cảm giác có chút không thích ứng, dù sao cũng phải làm mẫu thân... Vân Thanh Nhiễm vẫn còn cần... ừm... chuẩn bị tâm lý nhiều hơn một chút...

“Khụ khụ khụ...” Ngày hôm nay công chúa Thiên Hà thật sự là rất hợp khẩu vị Quân Mặc Thần, “Tur Vũ, vấn đề này muội nên hỏi ái phi của bản thể từ, bản thể từ tùy thời đều có thể, khụ khụ khụ... Không biết nàng có tính toán... khụ khụ khụ ‘toàn lực ứng phó’ hay không?”

“Tỷ tỷ, chừng nào thì tỷ sinh em bé nha?” Công chúa Thiên Hà lại rất nghiêm túc hỏi lần thứ hai.

“Công chúa Thiên Hà, chuyện sinh em bé một mình tỷ tỷ cố gắng thì vô ích, còn cần thể cốt Thần ca ca của muội khỏe mạnh mới được.”

“Vì sao cần thân thể Thần ca ca khỏe mạnh? Mẫu phi nói với muội, sau khi nam nhân cùng nữ nhân kết hôn sẽ có em bé mà!” Công chúa Thiên Hà nhớ kỹ lời mẫu phi của bé đã dạy cho bé, “Hơn nữa, Thần ca ca nhất định sẽ rất nỗ lực!” Lúc công chúa Thiên Hà hoạt bát đáng yêu nói chuyện còn chuyện một ánh mắt tín nhiệm tới Quân Mặc Thần, tỏ vẻ bé rất tín nhiệm hẳn!

Vân Thanh Nhiễm hoàn toàn bị công chúa Thiên Hà đánh bại, bé con này cái gì cũng không biết, đã tin tưởng cái gì hả?

“Tur Vũ, tỷ tỷ nói cho muội, nam nhân là không thể tùy tiện tin tưởng được, thủ đoạn bọn hắn lừa bé gái đều là hạng nhất. Còn nữa, vấn đề sinh em bé nghiêm túc như vậy, trẻ con vẫn không nên biết thì tốt hơn, chờ muội trưởng thành rồi, muốn tìm một phu quân, tỷ tỷ lại đến hướng dẫn muội ha.”

“Nhưng mà hiện tại Tur Vũ muốn ôm bé con, nếu như Thần ca ca và tỷ tỷ sinh cục cưng, nhất định sẽ rất xinh đẹp!” Công chúa Thiên Hà hết sức hồn nhiên tưởng tượng bé con tương lai của Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm có bộ dạng thế nào ở trong cái đầu nhỏ của mình.

“Cho dù hiện tại ta và Thần ca ca của muội mãi đầu hoa, cũng không thể mãi ra Tiểu Thần Thần cho muội ôm nhanh như vậy được, cho nên muội vẫn là buông tha đi.” Vân Thanh Nhiễm nói.

“A...?” Công chúa Thiên Hà ngơ ngẩn ngẩn, hoàn toàn bị Vân Thanh Nhiễm làm cho hồ đồ.

Vân Thanh Nhiễm rất ‘hiền lành’ sờ sờ đầu công chúa Thiên Hà, một bộ dáng đại tỷ tỷ, “Nghe không hiểu đúng không? Đó là bởi vì muội còn nhỏ, đối với những điều chưa biết của thế giới ôm lấy nghi vấn là chuyện tốt, có điều hiện tại không nên đề cập đến lĩnh vực này vẫn nên tiếp tục bảo trì trạng thái ngây thơ đi, phải quý trọng trái tim thuần khiết của muội hiện giờ, chờ đến lúc muội trở nên không thuần khiết giống ta, thì nhân sinh cũng không sai biệt lắm.”

Vân Thanh Nhiễm “dạy” công chúa Thiên Hà thật đúng là... làm cho người ta mở rộng tầm mắt!

“Ha ha...” Dạ Minh Uyên vẫn luôn ở bên cạnh làm người nghe rốt cục nhìn không được cười ra tiếng.

“Khụ khụ khụ khụ... ái phi, vì thỏa mãn nguyện vọng của muội muội Tur Vũ, xem ra bản thể từ... khụ khụ khụ càng phải ‘nỗ lực’ thêm mới được... Khụ khụ... Sau này ái phi cũng phải phối hợp với bản thể từ đấy!”

Vân Thanh Nhiễm thấy rất rõ ràng ý cười giấu ở trong mắt Quân Mặc Thần, nam nhân này, nàng bị tiểu muội muội hồn nhiên hỏi vấn đề này vấn đề kia, thế nhưng hắn lại ở một bên cười trộm, với tư thế xem kịch vui? A, hắn có thể nhân nhả thêm chút nữa không hả?

“À... so với ‘nỗ lực’, ta thấy thế từ gia vẫn nên luyện kỹ thuật cho tốt trước đi lại nói sau, bằng không thần thiếp không bảo đảm bản thân có thể lùi bước hay không đâu.” Vân Thanh Nhiễm cười nói.

Cú đánh trả hoàn mỹ!

Hoàn toàn bùng nổ thế từ gia!

“Khụ khụ, khụ khụ khụ, khụ khụ khụ khụ...”

Thế từ gia, ngài ho chậm một chút... kiềm chế chút đi!

Bên này mấy người đang ở trong đình tán gẫu vui vẻ, một cung nữ đến mời Vân Thanh Nhiễm vào trong cung điện, nói là Trần phi nương nương cho mời.

Vốn hôm nay Vân Thanh Nhiễm tiến cung chính là vì đi gặp vị tỷ tỷ này của nàng, tỷ tỷ của nàng mang thai, hoàng thượng long nhan cực kỳ vui mừng, cho nên muội muội nàng đây được tiến cung tới chúc mừng tỷ tỷ, bởi tỷ tỷ mang thai long chủng nói chuyện giải buồn.

Vào cung điện, đám nương nương vừa rồi tới bãi phóng đều đã rời khỏi.

“Các nàng nói chuyện phiếm với người vui như vậy, vì sao người không tìm các nàng?” Vân Thanh Nhiễm nhìn Trần phi cũng không hành lễ, tự mình tìm

một vị trí rồi tự nhiên hào phóng ngồi xuống.

Cung nữ trong cung điện thấy tư thế càn rỡ đó đều giật mình không thôi.

“Các người đều lui ra đi, Bồn cung có mấy câu thân mật muốn nói với muội muội.” Trần phi ngoài dự đoán mọi người không trách cứ Vân Thanh Nhiễm, mà cho lui những người khác.

Lại là thân mật, lần trước nàng ở Vân phủ cũng nói cần nói với nàng mấy câu thân mật.

“Lại có chuyện gì người khác không thể nghe muốn nói với ta?” Vân Thanh Nhiễm nghĩ thầm, lời thân mật mà Trần phi muốn nói thật không ít, “Có điều đúng lúc, ta cũng có lời muốn hỏi người.”

“A... người trái lại rất tự tại.” Trần phi hơi châm chọc nói, “Người có lời gì muốn hỏi ta.”

“Tại sao phải hạ giọng ‘Hắc hắc hắc cho ca ca?’” Vân Thanh Nhiễm hỏi Trần phi, nếu nàng ta hạ giọng khác, thì phương thức nói chuyện của Vân Thanh Nhiễm với nàng ta cũng không phải là phương thức văn minh như vậy đâu.

Từ trong miệng Vân Thanh Nhiễm nghe được ba chữ ‘Hắc hắc hắc’, Trần phi giật mình không nhẹ, nàng ta mất khí lực rất lớn mới tìm được một loại được vật thiên môn như vậy, thứ này lại còn sinh trưởng ở Thương Lan, nàng ta chỉ trả mấy lần, phí không ít thời gian cùng tiền tài mới lấy được tới tay, không nghĩ tới Vân Thanh Nhiễm lại biết.

“Cảm thấy thích thú, không được à? Sao, muốn tố giác ta? Người cũng biết vật kia là cái gì, cũng nên biết vật kia không có độc, muội muội trêu đùa ca ca, không được sao?” Trần phi cười nói, tư thế tương đối ngạo mạn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Thân thể của ca ca

“Trêu đùa ư?” Vân Thanh Nhiễm vốn ngồi chỗ đó nhàn nhã uống trà chợt dừng động tác một chút, quang ảnh chợt lóe, chỗ ngồi kia đâu còn thân ảnh của Vân Thanh Nhiễm?

“Người...” Trần phi khiếp sợ nhìn Vân Thanh Nhiễm không biết đã đứng ở trước mặt nàng ta từ khi nào.

Một tay Vân Thanh Nhiễm đặt lên cổ Trần phi, “Như vậy thì muội muội ta cũng nên cùng tỷ tỷ vui đùa một chút nhỉ.”

Trần phi ngốc lăng một hồi lâu, tiếp đó nở nụ cười, “Vậy à? Tính ra thì dường như ta bị thiệt rồi, một thì hai mạng, có điều... giết hại hoàng tử tương lai, tội danh này cũng không nhỏ đâu!”

“Người xác định đây là hoàng tử, mà không phải hoàng tôn?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại.

Cái gì?

Ánh mắt Trần phi nhìn Vân Thanh Nhiễm ngưng tụ lại.

Vì sao... nàng lại biết?

Nhìn ra kinh ngạc trong mắt Trần phi, “Thực không khéo, lần trước người cùng người khác yêu đương vụng trộm ta cũng ở đó, nhìn thấy các người lên lút yêu đương.” Vân Thanh Nhiễm giải thích.

“Người... là lúc đó...” Trần phi nhớ lại, nữ nhân tóc tai bù xù khi đó... nàng ta thấy nàng là ai cho nên mới bới loạn đầu tóc lên ư? Xem ra là như vậy.

Thật đúng là buồn cười, bản thân cùng người khác yêu đương vụng trộm lại bị chính muội muội của mình bắt gặp.

“Ha ha ha... hay quá, vậy muội muội tính đi tố giác tỷ tỷ à? Tỷ tỷ chờ...” Sau khi khiếp sợ qua đi Trần phi lại cười đến vô cùng kiêu ngạo, giống như đã nhận định rằng Vân Thanh Nhiễm sẽ không thật sự đi tố giác, “Muội muội thân ái của ta à, muốn tố giác thì nên làm cho sớm, đợi đến khi hoàng thượng thành tiên hoàng, thì người có tố giác cũng không có hiệu quả.”

“Nói cho người biết, nam nhân kia có thể hăng hái hơn hoàng thượng, nam nhân quả nhiên phải trẻ tuổi hơn một chút mới càng có hương vị, hiện tại nhớ tới vẫn còn dư vị vô hạn đây!” Vân Lâm Mị vừa nói, vừa liếm môi mình, bộ dáng rất dâm dăng.

“Không cần ngươi nói, xem vẻ mặt cùng tiếng kêu mát hồn đêm hôm đó của ngươi cũng đủ biết rồi.”

Vân Thanh Nhiễm thầm nghĩ, nàng ta thực sự có tiềm chất đại nghịch bất đạo, hoàn toàn bất đồng với bộ dáng yêu mỹ biểu hiện ra trước mặt người khác. Lúc này Vân Lâm Mị tựa như một yêu nữ không sợ trời không sợ đất, theo mức độ nào đó mà nói, nữ nhân này và nàng thật ra rất giống tỷ muội.

Bị Vân Thanh Nhiễm thẳng thắn nhắc lại chuyện tối đó như vậy, Vân Lâm Mị chẳng những không xấu hổ, lại càng lớn mật trắng trợn oán trách Vân Thanh Nhiễm: “Còn không phải tại ngươi quấy rầy bản cung khoái hoạt? Lúc đó hắn không giết ngươi thì ta đã động thủ giải quyết ngươi rồi. Ha ha ha ha...”

Vân Lâm Mị nói xong nở nụ cười.

Một nữ nhân đã tuyệt vọng với tương lai của mình thì sẽ không còn gì để sợ hãi, thời điểm mới vào cung, Vân Lâm Mị chỉ muốn an ổn làm một phi tử, không tranh sủng, không cầu địa vị, nhưng lúc nàng bởi vì mỹ mạo mà được hoàng thượng sủng ái, bất hạnh cũng theo nhau kéo đến, ngay cả nha hoàn bên người nàng mang tiền cung theo cũng thành người của người khác, động tay chân vào trong son bột nước nàng dùng.

Mấy lần thiếu chút mất mạng, khiến cho Vân Lâm Mị không thể không trở nên tâm ngoan thủ lạt... Cũng trở nên ngày càng không giống chính mình. Nghịch cảnh ép buộc con người trưởng thành, Vân Lâm Mị cũng “trưởng thành” nhanh chóng!

Hoàng thượng sủng nàng là vì tuổi trẻ mỹ mạo của nàng, nhưng sẽ có một ngày nàng già đi, hàng năm trong cung đều có những nữ tử càng xinh đẹp càng trẻ tuổi hơn tiến vào, loại sủng ái này của hoàng thượng đối với nàng có thể duy trì được bao lâu? Lúc được sủng ái phải đề phòng, lúc không được sủng ái thì chờ chết, tuổi của Dạ Hoàng Nghi còn lớn hơn cả phụ thân nàng, chờ đến khi ông ta từ hoàng thượng biến thành tiên hoàng, hậu phi không sinh dục không phải bị đưa đi tuần táng cùng ông ta thì là bị đưa đi thanh tu.

Vân Thanh Nhiễm nghe tiếng cười cuồng vọng của Vân Lâm Mị, ngược lại buông lỏng tay ra.

Thấy Vân Thanh Nhiễm buông lỏng kim hãm với cổ nàng, Vân Lâm Mị cười lạnh một tiếng, “Thế nào? Không thể ra tay à? Ha ha ha...”

“Ta không có hứng thú đi giết một nữ nhân buông bỏ chính mình.” Vân Thanh Nhiễm đáp, Vân Lâm Mị là một nữ nhân đáng để người khác đồng tình, chỉ tiếc Vân Thanh Nhiễm trời sinh không có đủ công năng đồng tình người khác, cam chịu chưa bao giờ là phương pháp để giải quyết vấn đề, “Ngươi đội nón xanh cho ai đều không quan hệ tới ta, hiện tại ta vẫn cảm thấy hứng thú với chuyện ngươi hạ được cho ca ca hơn.”

Vân Thanh Nhiễm ung dung nói, tư thế lộ vẻ rất lười nhác.

Tỷ muội hai người, đều có bề ngoài xuất sắc, tỷ tỷ càng giống như mạn châu sa hoa yêu dã, loài hoa từ vong xinh đẹp yêu diễm nhưng cũng có độc, mà muội muội lại giống như một gốc sen trắng lẳng lặng nở rộ giữa hồ nước trong, bình tĩnh an tường rong chơi dưới ánh dương ấm áp, làm bạn cùng gió mát, cho dù mặt ao có nổi lên gợn sóng cũng không thể dao động được nàng.

Vân Lâm Mị chăm chú nhìn Vân Thanh Nhiễm thật lâu, bỗng nhiên có chút hâm mộ Vân Thanh Nhiễm. Cả đời này nàng cũng không có khả năng giống như nàng ta?

“Quên đi.” Vân Lâm Mị tìm một vị trí cho mình rồi ngồi xuống, “Hiện giờ xem ra, ngươi đã không còn là tiểu nha đầu năm đó, có một số việc ngươi sẽ biết đúng mực, vừa vặn ta cũng cần ngươi giúp đỡ.”

“Ngươi xác định sau khi ngươi nói xong ta sẽ đáp ứng giúp ngươi?”

“Nếu ngươi giống ta đều muốn ca ca được tốt.” Vân Lâm Mị tựa hồ rất khẳng định, trước kia Thanh Nhiễm thân thiết nhất với ca ca, hiện giờ tuy nàng ta không nhớ rõ được chuyện trước kia, nhưng vẫn sẽ vì chuyện của ca ca mà đến chết vẫn nàng, chứng minh nàng ta vẫn rất quan tâm ca ca.

Vân Lâm Mị vẫy tay với Vân Thanh Nhiễm, ý bảo nàng qua đó.

Vân Thanh Nhiễm ghé tai lại gần, Vân Lâm Mị nói nhỏ bên tai Vân Thanh Nhiễm: “Năm đó, hai người chúng ta trốn trong tủ ở thư phòng của cha đã nghe được, là về thân thể của ca ca, ca ca và chúng ta không có quan hệ huyết thống. Hơn hai mươi năm trước, lúc ấy hoàng thượng vẫn là hoàng tử đã giết hại cả nhà Lục hoàng tử, người may mắn duy nhất thoát khỏi là đứa con ba tuổi của Lục hoàng tử, huynh ấy được phụ thân chúng ta lúc đó là Lễ bộ Thị lang thu dưỡng, đưa huynh ấy vào quân doanh, để huynh ấy rèn luyện, giúp huynh ấy trở nên dũng mãnh thiện chiến, cho huynh ấy nắm giữ binh quyền, để huynh ấy từng bước đi đến ngày hôm nay, đều vì đệ muội sau này của ca ca.”

Phụ thân nàng muốn, chưa chắc đã là điều tốt nhất đối với ca ca nàng.

Vân Lâm Mị biết rõ điều này, một phần là năm đó nghe lén được, có một số việc sau khi nàng tiến cung đã cố ý đi hỏi thăm. Ví dụ như chuyện hơn hai mươi năm trước Dạ Hoàng Nghi đã giết chính huynh đệ ruột của mình... Ở trong hoàng cung mà đi hỏi thăm chuyện này là việc vô cùng nguy hiểm, một khi bị phát hiện, thì bất kể hiện giờ Dạ Hoàng Nghi sủng ái Vân Lâm Mị cỡ nào, kết cục chờ đợi Vân Lâm Mị cũng chỉ có một chữ chết.

Vân Lâm Mị muốn Vân Tử Hy vĩnh viễn làm một Hầu gia an nhàn, mà không phải một quân cờ bị những người ích kỷ khống chế!

Vân Thanh Nhiễm nghe xong những lời của Vân Lâm Mị, hai tay ôm ngực lặng im nhìn nàng ta một hồi lâu, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta, là lúc nàng ta cùng một người nam nhân đang dã hợp, trình độ phóng đảng khiến nàng cũng có chút cảm khái, lần thứ hai gặp nàng ta, nàng ta đang góp ý với thái hậu nói muốn xử tử nàng.

Thấy Vân Thanh Nhiễm dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chính mình, Vân Lâm Mị lại cười, “Sao lại nhìn ta như vậy? Ha ha... sẽ không phải là người đột nhiên cảm thấy kỳ thực ta cũng có một mặt lương thiện đấy chứ? Người sai rồi, dù cũng có nguyên nhân bởi vì lo lắng cho ca ca, nhưng ta lại càng lo lắng cho chính mình nhiều hơn, hiện giờ ta làm Trân phi đang rất tốt, nếu thực sự xảy ra biến cố, ta sẽ thành quả phụ, vinh hoa phú quý, cùng thân phận tôn quý đều tan thành bọt nước, ta rất luyến tiếc đấy! Huống hồ hiện tại còn mang đứa nhỏ, ta cũng nên vì con ta mà suy nghĩ một chút chứ?”

Vân Thanh Nhiễm không vạch trần lời nói của Vân Lâm Mị, cũng không phản bác nàng ta.

Nữ nhân trước mặt nàng này, có nỗi thống khổ nặng nề mà người khác không nhìn thấy được, trên mặt nàng ta vĩnh viễn lộ ra nụ cười quyến rũ kiêu diễm, che khuất đi nơi đáy lòng lại, bởi vì nàng ta không thấy được tương lai của chính mình, nàng ta không biết bản thân sau này phải làm sao.

Mỗi người đều có những chuyện riêng của mình, Vân Thanh Nhiễm không phải là người nhiều chuyện, có một số việc không phải ai cũng có thể tùy tiện nhúng tay.

Từ lúc rời khỏi nơi ở của Vân Lâm Mị, Vân Thanh Nhiễm có chút thất thần nghĩ về chuyện Dạ Hoằng Nghi đăng cơ hơn hai mươi năm trước, nàng đã đọc qua không ít sách có liên quan, nhưng những chuyện từ hai mươi năm trước lúc tiên hoàng băng hà và Dạ Hoằng Nghi đăng cơ, ghi chép trong sách đều chỉ ít ỏi mấy từ, Dạ Hoằng Nghi lên ngôi là việc thuận lý thành chương.

Từ xa Quân Mặc Thần đã nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đi tới, nàng giống như đang tự hỏi vấn đề gì đó, cũng không chú ý tới hán đang đứng ở cửa đại điện chờ nàng.

“Khụ khụ khụ...”

Vân Thanh Nhiễm không phản ứng.

“Khụ khụ khụ khụ...”

Vẫn không phản ứng.

“Khụ khụ khụ khụ khụ...”

“Đừng ho nữa, thế tử gia chói mắt như vậy, thần thiếp làm sao có thể không thấy được.” Lúc nói chuyện, Vân Thanh Nhiễm vẫn không nhìn Quân Mặc Thần, nàng tiếp tục đi đường của nàng suy nghĩ vấn đề của nàng.

Nữ nhân này, nàng không biết biểu hiện sự quan tâm của mình đến hán nhiều hơn một chút à? Cho dù chỉ là một chút chút thôi cũng được!

“Đúng rồi.” Vân Thanh Nhiễm bỗng nhớ tới cái gì, chợt ngừng lại, nàng quay đầu, hỏi Quân Mặc Thần, “Thế tử gia, ta có một số việc muốn hỏi người, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện một chút được không?”

Chuyện năm đó, người khác không biết, nhưng Quân Mặc Thần có khả năng sẽ biết, tuy rằng lúc đó Quân Mặc Thần vừa mới sinh ra, nhưng mà phụ vương đã là chiến tướng tiếng tăm lừng lẫy, phát sinh chuyện lớn như vậy, phụ vương rất có khả năng sẽ biết.

“Khụ khụ khụ... ái phi muốn thảo luận một chút với bản thể tử vấn đề làm sao để sinh một đứa nhỏ à?” Quân Mặc Thần hơi thờ phũ phẩm hỏi.

Lúc hán nói cũng có bộ dáng thờ gấp thế này, còn cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện muốn lăn lên giường, hán không sợ có một ngày hán sẽ chết ở trên giường à?

“Không phải...” Vân Thanh Nhiễm nói xong, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đi đến phía sau Quân Mặc Thần, phụ giúp hán đẩy xe lăn về phủ.

“Khụ khụ khụ... ái phi, bây giờ vẫn đang là ban ngày đó... Nàng không cần nóng vội như vậy... khụ khụ khụ...”

“Ha ha... gia à, ngài mê người như vậy, thần thiếp dù chỉ một khắc cũng chờ không được! Ngài đừng kêu nữa, ngoan ngoãn theo thần thiếp trở về phòng đi!”

“Khụ khụ khụ... khụ khụ khụ...”

Rời khỏi hoàng cung, hai người đi thẳng đến Vương phủ.

Nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm vô cùng lo lắng đẩy Quân Mặc Thần đi vào trong phòng, một đám sai vặt nha hoàn của Vương phủ đều nhìn đến tròn mắt há mồm, thế tử gia và thế tử phi, sao giữa ban ngày ban mặt đã thần thần bí bí nhốt mình trong phòng rồi, đúng là không phải ân ái bình thường đâu, chỉ khổ cho thế tử gia bọn họ, cũng không biết thân thể của thế tử gia bọn họ còn có thể chịu đựng được bao lâu...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109

“Ái phi, có chuyện gì muốn nói?” Quân Mặc Thần cảm thấy Vân Thanh Nhiễm vội vã trở về như vậy hẳn có chuyện gì muốn hỏi hắn, khó có chuyện mà nàng cảm thấy hứng thú.

“Hơn hai mươi năm trước, trước sau khi hoàng thượng đăng cơ, có phát sinh chuyện gì không?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ... ái phi muốn biết chuyện về phương diện nào?” Quân Mặc Thần đại khái cũng đoán được Vân Thanh Nhiễm muốn hỏi chuyện gì, “Ừm... năm đó, bản thể từ đường như còn chưa sinh ra.”

Không phải dường như, mà chắc chắn chưa sinh ra, Dạ Hoàng Nghi dùng Dạ Hồn lúc ấy đang mang thai làm lợi thế, bức Quân Vô Ý đứng về phía ông ta.

“Lục hoàng tử, ta muốn biết ông ta chết như thế nào, còn cả người nhà của ông ta, cùng với con nối dõi.” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Khụ khụ khụ... sao đột nhiên ái phi lại... có hứng thú với chuyện này vậy?” Quân Mặc Thần hỏi, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Vân Thanh Nhiễm, không bỏ sót bất kỳ một chi tiết nhỏ nào trong mắt Vân Thanh Nhiễm.

“Ta nhớ hoàng thất thông báo với bên ngoài Lục hoàng tử qua đời do bị bệnh, hơn nữa là bộc phát thành bệnh nặng. Sự thật là như vậy à?”

“Ha ha ha... ái phi hỏi chuyện này, rất không khéo là hình như bản thể từ có biết một ít, khụ khụ... Có điều, hiện tại bản thể từ có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một lúc.”

Nói xong, Quân Mặc Thần tự mình cởi bỏ quần áo bên ngoài, sau đó trực tiếp leo lên giường, đắp chăn, còn thật sự đi ngủ.

Vân Thanh Nhiễm vươn một ngón tay chọc chọc phần gò lên.

“Gia, hiện giờ đang là ban ngày.” Vân Thanh Nhiễm “nhắc nhở” Quân Mặc Thần.

“À... khụ khụ, nhưng, khụ khụ... nhưng mà, gia là, khụ khụ, là người bệnh, thân thể không khỏe, khụ khụ, thể lực không so được với người khác, khụ khụ, đương nhiên muốn nghỉ ngơi nhiều một chút.” Trong chăn truyền ra giọng nói càng thêm trầm thấp của Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm vươn tay kéo cái chăn Quân Mặc Thần cuộn trên người.

“Gia, ngài như vậy thực sự rất khả nghi đó.” Vân Thanh Nhiễm tròng nui nhỏ gò lên trên giường kia, Quân Mặc Thần rõ ràng đang cố ý, nếu ngay cả điểm này nàng cũng không nhìn ra được, thì năng sống quá uống phí rồi.

Quân Mặc Thần đang bọc mình trong chăn kia đương nhiên không buồn ngủ, hai mắt sáng ngời hữu thần, ánh mắt lóe ra tia săn mồi, rất rõ ràng tỉnh táo, đâu có nửa phần buồn ngủ trong đó cơ chứ?

Hôm nay con mồi mà hắn muốn săn chính là nữ nhân khiến hắn vừa yêu vừa hận ở phía sau lưng hắn.

Đống chăn gò lên kia đột nhiên xảy ra biến hóa, Quân Mặc Thần bất chợt xoay người, xốc chăn lên, kéo nữ nhân đứng bên giường vào trong chăn, rồi đắp chăn lại, động tác liền mạch lưu loát.

Thật không hổ là thể từ gia thân thủ mạnh mẽ, tuy rằng thân thể quả thật có kém một chút, nhưng nếu nghiêm túc, thì tốc độ tuyệt đối không người bình thường nào có thể nắm giữ được.

“Bản thể từ... cho tới bây giờ... không tùy tiện nhắc đến những chuyện cũ của người khác, nếu nói cho nàng nội dung mà nàng muốn biết, thì ta có lợi gì...” Quân Mặc Thần nhấn chữ rõ ràng, từng chữ được nói rất chậm, hắn nói chuyện luôn dùng tốc độ này, khác chính là, lúc này hắn ôm Vân Thanh Nhiễm vào trong lòng mình, lúc hắn nói chuyện, nhiệt khí từ trong miệng hắn phả lên mặt lên cổ Vân Thanh Nhiễm...

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, nam nhân Quân Mặc Thần này thực kỳ quái, rõ ràng bình thường đi vài bước đường đều rất tốn sức, nhưng có đôi khi khí lực đều mạnh hơn, tốc độ đều nhanh hơn so với ai khác, quả thực rất khả nghi.

“Không bằng...” Quân Mặc Thần vừa nói xong, không đợi Vân Thanh Nhiễm trả lời hắn, đã hôn lên gáy Vân Thanh Nhiễm. Cảm xúc tình tế ôn nhu, cảm giác thực tốt, mới đầu Quân Mặc Thần chỉ dùng môi dịu dàng day nhẹ, sau đó chuyển thành hôn mát kịch liệt, ở trên căn cổ trắng ngần của Vân Thanh Nhiễm mát ra mấy dấu hôn, trên đó còn chút ánh sáng, mang theo một loại cảm giác ái muội khó nói nên lời.

Giống như đứa nhỏ bị một cái kẹo hấp dẫn, Quân Mặc Thần lưu luyến thân thể Vân Thanh Nhiễm, rất lâu không ngừng động tác hôn mát.

Cuối cùng hắn hôn đủ rồi, xoay người giam cầm Vân Thanh Nhiễm ở dưới thân, hai tay hắn chống đỡ hai bên.

Trên mặt hắn bỗng lộ ra một nụ cười, mang theo một chút ý vị xấu xa, còn có một chút cuồng dã, không giống hắn lúc bình thường.

Hắn cúi đầu hôn môi Vân Thanh Nhiễm, nhẹ nhàng liếm láp đôi môi anh đào của Vân Thanh Nhiễm, để nàng mang theo hương vị của hắn.

“Nhiễm Nhi, mở miệng” Quân Mặc Thần dán lên đôi môi Vân Thanh Nhiễm nói chuyện, lúc nói chuyện đôi môi hai người ma sát nhau, mang đến cảm giác tê dại kỳ diệu.

“Quân... ưm...” Vân Thanh Nhiễm vừa hé miệng ra, toàn bộ thanh âm đã bị Quân Mặc Thần nuốt mất, hắn hôn Vân Thanh Nhiễm một cách triền miên, giống như muốn nuốt luôn cả người Vân Thanh Nhiễm.

“Quân Mặc Thần, ngươi đang phi lễ với ta à?” Vân Thanh Nhiễm còn chưa đến mức đập Quân Mặc Thần đang đè lên người mình xuống, cũng không biết đây là lần thứ mấy hai người hôn môi, nếu nàng muốn đập thì không nên chờ đến tận bây giờ, những việc hai người nên hay không nên, có thể hay không thể làm, mười tám cấm cấm không thích hợp với thiếu nhi cũng đã làm một lần rồi.

“Nàng là thê tử ta cưới hỏi đàng hoàng, làm gì với nàng cũng đều là hợp lý.” Quân Mặc Thần cũng không buông Vân Thanh Nhiễm, hắn vẫn duy trì tư thế không thay đổi, gắt gao đè Vân Thanh Nhiễm ở dưới thân mình, cũng không sợ Vân Thanh Nhiễm sẽ ghét bỏ hắn nặng, “Đêm nay ta ngủ ở nơi này được không? Buổi tối ngủ một mình, rất lạnh...”

Có một thứ sẽ làm cho người ta thấy ghê tởm, ví dụ như nhiệt độ cơ thể nàng, trong cuộc sống mấy ngàn ngày trước kia không có nàng, Quân Mặc Thần chưa bao giờ cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình lại thấp như vậy, không biết rét lạnh ban đêm lại khó chịu đến vậy, những mùa đông gian nan trước hắn đều dùng nội lực để sưởi ấm chính mình, hơn mười năm nay đều như vậy.

Nhưng gần đây, cho dù dùng nội lực khu hàn sưởi ấm, hắn vẫn sẽ cảm thấy lạnh, không ấm áp, thoải mái bằng việc ôm nàng vào trong lòng.

“Muốn qua đây ngủ thì cứ tới đây, nơi này vốn là phòng của ngươi.” Vân Thanh Nhiễm vẫn thoải hiệp, thân thể nam nhân này thật đúng là không phải lạnh bình thường, cho dù hiện tại hai người đều còn mặc quần áo. Nàng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn thật thấp.

Trên khuôn mặt tuấn tú của Quân Mặc Thần dựa vào người Vân Thanh Nhiễm đảo dạt ý cười, nữ nhân xấu xa này, dù nhiều hay ít vẫn sẽ đau lòng hắn.

Tay hắn vốn đặt ở hai bên cơ thể Vân Thanh Nhiễm đã thay đổi vị trí, tham nhập vào bên trong quần áo của nàng.

“Nơi này, còn đau không?” Quân Mặc Thần hỏi rất nghiêm túc.

Đây đã là lần thứ ba sau đêm đó hắn hỏi về vấn đề này rồi, bởi vì hắn thật sự rất để ý, buổi sáng hôm đó, nơi đó của nàng đều sưng lên... đều do chuyện xấu mà hắn làm.

Hắn hỏi thì cứ hỏi, vì sao mỗi lần đều phải kiểm tra, dùng chính tay hắn để kiểm tra thực hư? Xác nhận một chút xem đã tiêu sưng hay chưa?

“Ngươi rốt cuộc có định nói cho ta biết chuyện năm đó không? Không nói thì ta đi tìm phụ vương mẫu phi.” Vân Thanh Nhiễm tính buông tha cho Quân Mặc Thần, nam nhân này quá khó hiểu, ai biết được hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

“Thêm phần thưởng đi, đêm nay có thể làm chút việc khác với nàng không?” Quân Mặc Thần đương nhiên sẽ không để Vân Thanh Nhiễm đi tìm phụ vương mẫu phi.

Vân Thanh Nhiễm dừng một chút, đối mặt với sự cầu hoan của nam nhân trên người, nàng suy nghĩ một lúc vẫn gật đầu đồng ý, “Có thể, có điều phải chú ý tiết chế, thân thể ngươi chính ngươi hiểu rõ.”

“Được.” Quân Mặc Thần rầu rĩ “được” một tiếng, hắn cũng không thích Vân Thanh Nhiễm bị như lần trước.

Sau đó Quân Mặc Thần bắt đầu nói về chuyện hơn hai mươi năm trước với Vân Thanh Nhiễm, đoạn chuyện cũ này bị cấm nhắc đến, cũng không phải chuyện về vang gì.

“Tiên hoàng băng hà vẫn luôn tồn tại nhiều điểm đáng ngờ, mẫu phi vẫn luôn hoài nghi là do thái hậu nương nương và hoàng thượng cùng nhau liên thủ hại chết tiên hoàng, tiên hoàng từng nói với mẫu phi ông đã lập chiếu thư truyền ngôi cho Lục hoàng tử, có điều thời cơ còn chưa chín muồi, tiên hoàng tính chờ Lục hoàng tử lập được công trạng, sau khi tạo nên danh vọng mới công bố chuyện này.”

“Nhưng sau khi tiên hoàng băng hà, chiếu thư biến thành truyền ngôi cho Tứ hoàng tử cũng chính là hoàng thượng bây giờ, đồng thời, lúc toàn quốc tang khóc, Tứ hoàng tử chưa đăng cơ đã mang binh san bằng phủ Lục hoàng tử, cao thấp trong phủ kể cả chính phi và trưởng tử của Lục hoàng tử trong đó tổng cộng là hai trăm ba mươi một người đều giết chết, trong một đêm phủ Lục hoàng tử bị san thành bình địa.”

“Hoàng thượng dùng mẫu phi để áp chế, bức bách phụ vương lúc ấy đang mang binh quyền không thể không giúp ông ta, tróc nã Lục hoàng tử lúc ấy đang mang binh ở Thiên Hải Quan, Lục hoàng tử binh bại, tự tận trên cổng thành Thiên Hải Quan.”

Quân Mặc Thần nói xong phát hiện nữ nhân dưới thân mình đang nhũn nhũn.

Tay hắn xoa lên mi tâm của Vân Thanh Nhiễm, như muốn vuốt phẳng nơi đó, hắn không thích nàng nhũn nhũn.

“Sao vậy?”

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, nếu những gì Vân Lâm Mị cùng Quân Mặc Thần nói đều là sự thật, như vậy ca ca nàng chính là đứa con còn lưu lại của Lục

hoàng tử... Mà Lục hoàng tử lại chết ở trên tay phụ vương...

Việc này, quả thật là một đoạn quá khứ máu chảy đầm đìa, bị người ta vẽ lên vẻ ngoài quang vinh xinh đẹp, nhưng một khi bị vạch trần, thì giấu ở sau lưng, chính là một mảnh huyết nhục mơ hồ.

“Hao tổn tâm trí” Vân Thanh Nhiễm trả lời Quân Mặc Thần.

“Hao tổn tâm trí?”

“Ừ, quan hệ quá phức tạp, nội dung quá phức tạp, rất phí tế bào não, không biết vừa nãy tế bào não của ta đã chết mất bao nhiêu cái rồi.” Vân Thanh Nhiễm nói.

Mặc kệ từng có bao nhiêu ân oán, có bao nhiêu mạng người, đó đều là chuyện đã qua, tuy rằng Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Mặc Thần chuyện cũ này, không có nghĩa là nàng có bao nhiêu chấp niệm với chuyện này.

Vân Thanh Nhiễm tin tưởng người khác phải hướng về phía trước, chấp nhất quá khứ sẽ chỉ khiến mình lạc vào trong mê cung vĩnh viễn không thoát ra được.

Quá khứ, đã trở thành sự thật không thể thay đổi, cho dù có phiền não suy nghĩ đi nữa, cũng không thể thay đổi được gì, thứ mà người ta có thể nắm chắc có thể thay đổi, vĩnh viễn chỉ có tương lai, không có quá khứ.

Đối với chuyện này, Vân Thanh Nhiễm cũng chỉ muốn biết rõ ràng mà thôi, nàng không tính đi thay đổi cái gì, nàng không có trách nhiệm hay nghĩa vụ, cũng không có tâm tình này.

“Tế bào não? Đó là cái gì?” Quân Mặc Thần hỏi.

“Là... tượng trưng cho sự thông minh của ta! Thứ này chết một cái thiếu một cái, thì không thể tái sinh.” Vân Thanh Nhiễm vì bản thân vừa rồi hao phí tế bào não để làm rõ toàn bộ mọi chuyện đã trải qua mà yên lặng ai oán một phen.

“Khụ khụ khụ...”

★

Vân Thanh Nhiễm thay nam trang, quay đầu nhìn thoáng qua nam nhân trên giường, Quân Mặc Thần đã ngủ, tuy rằng hiện vẫn đang là ban ngày, hắn lại cứ cứ mặc quần áo như thể ôm nàng nằm ngủ, nàng dậy hắn cũng không phát giác ra.

Vân Thanh Nhiễm từ trong phòng đi ra, đặc biệt dặn dò ám vệ Thu Ảnh.

“Đừng quấy rầy thế tử gia, hắn đang ngủ, đến thời gian dùng bữa nếu hắn còn chưa tỉnh thì vào gọi hắn dậy.”

Vân Thanh Nhiễm nâng đầu hướng về phía nóc phòng nói chuyện, người không nhìn thấy Thu Ảnh, chỉ nghe được giọng nói của Thu Ảnh.

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Sau đó Vân Thanh Nhiễm đi ra cửa.

Vân Thanh Nhiễm đi tìm Dương Lâm.

“Chủ tử, sao ngài lại đến đây, có cần lên gian phòng trên lầu ngồi một lúc không?”

“Không cần, ta tới tìm người là có chút việc muốn người làm giúp ta.” Vân Thanh Nhiễm nói với Dương Lâm.

“Chủ tử có chuyện gì cứ việc phân phó là được, chủ tử nói như vậy, thuộc hạ thực sự không dám nhận!” Dương Lâm kinh sợ.

“Ta muốn người tìm giúp ta mấy sư phụ thợ xây có tay nghề tinh mỹ, sau đó giúp ta mua hai cái lò sưởi lớn đến đây.” Vân Thanh Nhiễm nói rõ việc mà mình muốn Dương Lâm đi giúp nàng làm.

Đây quả thực là việc rất nhỏ.

“Chủ tử khi nào thì cần?” Sư phụ thợ xây và lò sưởi Dương Lâm chỉ cần cười không bao lâu là có thể tìm đến cho Vân Thanh Nhiễm, đây quả thực là một việc nhỏ không thể nhỏ hơn được nữa.

“Nhanh chóng, hôm nay có thể chuẩn bị luôn được không?” Vân Thanh Nhiễm không rõ nhất thời nửa khắc có thể tìm được lò sưởi lớn mà nàng muốn hay không, mà thợ xây hắn là không khó tìm.

“Trong thời gian một chén trà, thuộc hạ cam đoan sẽ tìm được cho chủ tử.” Dương Lâm đã dự tính trước cam đoan với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm còn tưởng phải mất một buổi chiều mới tìm được, không Dương Lâm nói thời gian một chén trà là đủ rồi.

“Vậy làm phiền người, ta ở nơi này chờ người.”

“Thuộc hạ không dám, đây là việc thuộc hạ nên làm, có thể dốc sức vì chủ tử là vinh hạnh của thuộc hạ!” Nghe Vân Thanh Nhiễm nói “làm phiền” với hần, Dương Lâm vội nói.

Đây là lễ phép cơ bản, Vân Thanh Nhiễm không cảm thấy đối phương là thuộc hạ của mình thì không cần nói làm phiền. . . Thôi quên đi, chuyện này không phải là chuyện lớn.

“Người đi làm việc trước đi.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.”

Dương Lâm quả nhiên trong thời gian một chén trà đã tìm được thợ xây và lò sưởi mà Vân Thanh Nhiễm muốn.

“Chủ tử, hai người này là thợ xây có danh tiếng trong kinh thành.” Dương Lâm báo cáo Vân Thanh Nhiễm, “Không biết hai lò sưởi này có hợp tâm ý chủ tử không, nếu chủ tử không hài lòng, dưới lầu còn có cái khác.”

Dương Lâm chuẩn bị vô cùng đầy đủ, toàn lực ứng phó muốn làm cho Vân Thanh Nhiễm vừa lòng.

“Được rồi.” Vân Thanh Nhiễm nhanh chóng ngăn cản Dương Lâm chuyển những lò sưởi khác đến cho nàng coi, kỳ thật yêu cầu của nàng cũng không cao đến vậy... thật sự...

Sau đó Vân Thanh Nhiễm nói một chút ý tưởng trong lòng mình với hai vị sư phụ thợ xây, kỳ thật nàng muốn hai vị sư phụ xây dựng một cái giường lò*...

(*: kháng đầu – 炕头, trong mỗi ngữ cảnh có một nghĩa khác nhau như êm ấm, nóng tính, đầu giường đặt gần lò sưởi... Trong câu này sử dụng nghĩa thứ 3, ở phương bắc Trung Quốc khí hậu rét lạnh, phải đắp giường bằng gạch hoặc đất, dưới có ống lò để sưởi ấm.)

Vân Thanh Nhiễm đối với thứ này cũng không quen thuộc, trước khi xuyên qua nàng cũng chưa từng dùng đến những thứ này, chỉ biết có vật như vậy, ở phương bắc tương đối phổ biến.

Hoàng triều Thịnh Vinh ở phía nam, cũng không có vật này, không dùng đến, nhưng thế tử gia nhà nàng là trường hợp đặc biệt, có yêu cầu đặc thù.

Hần thể hàn không phải chỉ cần dùng mấy bình nước nóng là có thể đối phó được, hiện tại còn chưa đến mùa đông, nếu vào đông rồi, cuộc sống của hần chỉ sợ càng gian nan hơn, vì vậy vẫn nên đi tìm người dựng một thứ như thế thì tốt hơn. Hôm nay cũng bởi Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mặc Thần ôm ngủ, vì thân thể lạnh lẽo của hần mà nghĩ đến, nói thật, bị hần ôm, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy mình đang ôm một tảng băng.

Đội Vân Thanh Nhiễm đem cái giường lò trong ấn tượng miêu tả một lần xong thì nghe thấy một vị thợ xây lớn tuổi hơn một chút trong hai người hỏi: “Công tử nói chính là giường lò của Yên Bình quốc ở phương bắc? Trước kia ta từng đi qua Yên Bình quốc, thấy trong nhà mọi người đều có thứ này, đến mùa đông đốt than ở dưới giường để sưởi ấm.”

“Đúng, chính là nó, ông đã gặp qua, vậy ông có thể làm ra được không?” Vân Thanh Nhiễm nghe có người đã gặp qua thì cảm thấy dễ xử lý hơn nhiều.

“Có thể!” Người nọ rất khẳng định hỏi đáp, “Không phải là ta mạnh miệng, nhưng chỉ cần ta đã nhìn thấy qua, thì không có gì không xây ra được!”

“Được, vậy phiền ông đến phủ Trần Nam vương một chuyến, xây một thứ như vậy ở nơi đó.” Vân Thanh Nhiễm vốn muốn để bọn họ làm thử mấy cái ở nơi khác trước mới để bọn họ đến Vương phủ xây dựng, hiện giờ xem ra không cần phải thử nghiệm.

“Phủ Trần Nam, Trần Nam vương?” Nghe nói đến phủ Trần Nam vương, hai người thợ xây đều bị dọa không nhẹ.

“Lát nữa Dương Lâm sẽ mang hai ông qua đó, thứ này là thế tử phi nương nương phủ Trần Nam vương ủy thác ta xây cho thế tử gia ở Vương phủ, các ông cứ yên tâm mà làm.” Vân Thanh Nhiễm biết hai người này khần trương cái gì, nên giải thích cho bọn họ một chút.

Nghe Vân Thanh Nhiễm nói xong, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Vừa mới hoàn thành xong chuyện bên này, chợt nghe thấy một thanh âm từ xa truyền đến.

“Dương tiên sinh, Dương tiên sinh...” Tiểu Cửu vội vội vàng vàng xông vào phòng mà lúc này mấy người Vân Thanh Nhiễm đang ở trong đó.

Dương Lâm liếc mắt nhìn Tiểu Cửu một cái, trách cứ hần lỗ mãng.

Tiểu Cửu đẩy cửa tiến vào, thấy Vân Thanh Nhiễm ở trong phòng, dừng một chút, sau đó mới phản ứng lại!

Trước kia hần từng gặp qua Vân Thanh Nhiễm, là lần đầu tiên Vân Thanh Nhiễm chuồn êm ra khỏi Vân phủ, lúc đó hần đi theo bên cạnh Mộ Dung Tu, là tùy tùng của Mộ Dung Tu, hần nhắc mãi công tử nhà mình đối xử đặc biệt với Vân Thanh Nhiễm.

Có điều sau này lại biết Vân Thanh Nhiễm là thiếu chủ do Hồng Dược tuyển chọn, lập tức đánh hai vào miệng mình, quả nhiên vẫn là công tử tinh mắt,

hắn thật sự là có mắt không nhìn thấy Thái Sơn mà!

Lúc này nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, Tiểu Cửu đầu tiên là sợ run một chút, sau đó quỳ xuống trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

“Thuộc hạ tham kiến chủ tử, thuộc hạ đáng chết, không biết chủ tử ở nơi này, va chạm chủ tử, xin chủ tử trách phạt.”

Thấy Tiểu Cửu quỳ trên mặt đất, Vân Thanh Nhiễm nghĩ, bộ dạng nàng trông hung dữ đến vậy à? Chỉ như vậy nàng đã trách phạt người khác, thì nàng có thể quyết định bản thân có khuynh hướng S ngược người khác rồi.

“Không có việc gì, đứng lên đi.” Vân Thanh Nhiễm đối với việc này không để ý chút nào, có thể nói việc này hoàn toàn không ở trong phạm vi để ý của Vân Thanh Nhiễm. Là do Dương Lâm và Tiểu Cửu tự mình khấn trương mà thôi.

“Tạ chủ tử khoan hồng.”

Sau khi Tiểu Cửu đứng lên thì cung kính đứng ở một bên, im lặng.

“Không phải ngươi có việc gấp muốn tìm Dương tiên sinh à?” Quy củ là quy củ, có một số quy củ nhất định phải tuân thủ, không có quy củ không thành tiêu chuẩn, nhưng không cần phải quá mức cứng nhắc. Vậy sẽ thành bảo thủ không chịu thay đổi.

Được Vân Thanh Nhiễm cho phép, Tiểu Cửu mới tiếp tục nói với Dương Lâm mục đích đến đây.

“Dương tiên sinh, có người đến tỵ bảo trai gây sự, thân phận của đôi phương... ta không biết nên xử lý như thế nào.” Vốn dĩ công việc lớn nhỏ trong kinh thành đều do Mộ Dung Tu trông coi, nhưng hiện giờ Mộ Dung Tu bị bệnh, còn đang dưỡng bệnh ở trong hậu viện của phủ Trần Nam vương, những việc như này dĩ nhiên là do giáo chúng ở trong kinh thành trông nom, Dương Lâm là một ví dụ. minhnguyetgiatrang

Có điều Dương Lâm suy cho cùng vẫn chỉ là tạm thời, trong lúc nhất thời cũng không có cách nào phân thân, nên để Tiểu Cửu hỗ trợ trông coi Tỵ Bảo trai, có chuyện gì lại đến tìm hắn, dù sao hai địa phương này cũng cách nhau không xa.

Lần này, Tỵ Bảo trai xảy ra chút việc nên Tiểu Cửu chạy tới tìm Dương Lâm, đúng lúc gặp được Vân Thanh Nhiễm.

Tỵ Bảo trai Vân Thanh Nhiễm cũng không xa lạ, chính ở chỗ này nàng kiếm được một ngàn lượng bạc trắng, biết đó là nơi đồ thạch đẳng cấp có bề ngoài thoát nhìn cao quý đại khí.

Nghe thấy Tiểu Cửu nói Tỵ Bảo trai xảy ra chút phiền toái, Dương Lâm nói, “Hiện tại ta còn có việc khác cần phải xử lý, bên kia ngươi tự mình giải quyết trước, xử lý không được thì quên đi.” Cùng lắm là tổn thất một chút ngân lượng, hoặc là tạm dừng buôn bán một thời gian.

Tiểu Cửu không phản bác, biết Dương Lâm có việc cần phải giải quyết, nên tính toán bản thân trở về thử xử lý.

“Ta và ngươi cùng đi.” Vân Thanh Nhiễm nói với Tiểu Cửu, “Dương tiên sinh, ngươi mang bọn họ đến Vương phủ một chuyến trước, chuyện Tỵ Bảo trai bên kia ta đến đó xử lý là được.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Dương Lâm đối với quyết định của Vân Thanh Nhiễm không có dị nghị gì.

“Ta nhớ ngươi tên Tiểu Cửu đúng không?” Trí nhớ Vân Thanh Nhiễm tốt lắm, còn nhớ rõ tên Tiểu Cửu.

Không nghĩ tới chủ tử còn nhớ rõ tên hắn, Tiểu Cửu có chút thụ sủng nhược kinh, nhớ lại lần đầu tiên mình gặp chủ tử, trên mặt Tiểu Cửu hiện lên chút xấu hổ, chính hắn lại nói như vậy với chủ tử... Thật sự là đáng chết!

“Vâng, thuộc hạ tên là Mộ Dung Cửu, là công tử đặt tên cho thuộc hạ, mọi người đều gọi thuộc hạ là Tiểu Cửu.” Tiểu Cửu khó nén tâm tình kích động của chính mình, có điều kích động thì kích động, có một chuyện khiến hắn lo lắng hắn vẫn không quên, mặc dù biết mở miệng hỏi chủ tử vấn đề này là việc đại nghịch bất đạo, nhưng mà... Tiểu Cửu vẫn không nhịn được muốn hỏi, “Chủ tử, không biết công tử... ngài ấy hiện thế nào?”

Lúc Tiểu Cửu hỏi vấn đề này giọng nói đều run rẩy, là đang sợ hãi.

“Hắn tốt lắm, thân thể rất khỏe mạnh.” Vân Thanh Nhiễm luôn chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, không cần thiết phải nói một số chuyện khiến Tiểu Cửu lo lắng.

Thân thể Mộ Dung Tu rất khỏe mạnh, nhưng tình hình tâm lý không thể lạc quan, tình trạng của hắn chẳng những không giảm bớt, ngược lại có xu thế tăng thêm.

“Thật à?” Tiểu Cửu nghe vậy rất cao hứng, trong lúc nhất thời đã quên mất bản thân đang nói chuyện với chủ tử, nói xong mới phát hiện mình thất thố.

Hắn đang lo lắng cho Mộ Dung Tu, Vân Thanh Nhiễm thấy rất rõ ràng.

Trong lúc nói chuyện hai người đã đi tới Tỵ Bảo trai, Tỵ Bảo trai và tửu lâu vừa rồi quả thực rất gần, đi ngang qua một con phố là tới, cũng chỉ hơn trăm thước.

Hôm nay Tỵ Bảo trai không náo nhiệt như trước, ngày thường tiếng người ồn ào, thỉnh thoảng còn truyền đến mấy tiếng mắng chửi thô bạo, tiếng hoan

hồ, tiếng thở dài thất vọng cùng với tiếng khóc. Hôm nay có vẻ im lặng hơn rất nhiều.

Tiểu Cửu nói phiến toái đại khái chính là người kia...

Vân Thanh Nhiễm vừa vào cửa ánh mắt đã đặt lên trên đám người ở khu vực gỡ đá của Tụ Bảo trai, đám người này là xem náo nhiệt, thật sự gây rối chính là người ở trung tâm.

Ánh mắt Vân Thanh Nhiễm xuyên thấu qua đám người vây xem thấy được người làm loạn, người này Vân Thanh Nhiễm đã từng gặp qua, hẳn là thể tử phủ Ký Bắc vương, Hách Hữu Hằng.

Xa xa Vân Thanh Nhiễm đã nhìn thấy Hách Hữu Hằng đang đánh người, người bị đánh hình như là nhà bán, đối phương cũng đã bị hắn đánh đến mức miệng phun máu tươi, mà Hách Hữu Hằng lại không có chút ý định dừng tay. Bên cạnh còn có một người mình thấy thương tích, đã sớm bất tỉnh.

“Cụ thể là đã xảy ra chuyện gì?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Tiểu Cửu đang đứng bên cạnh.

“Gây rối chính là thể tử phủ Ký Bắc vương, ngày thường nhàn rỗi không có việc gì hẳn sẽ đến Tụ Bảo trai, học người khác đồ thạch, nhưng cũng không lớn, đối với thể tử gia của phủ Ký Bắc vương như hắn mà nói, ít tiền này không tính là gì, buổi sáng hôm nay có khối loại cao băng, thể tử gia cùng với Đồng công tử trưởng tử của Hình bộ Thượng thư Đồng đại nhân đánh cược nói mình cũng có thể đồ được thứ tốt, kết quả ở trong này hao phí cả một ngày, thể tử chỉ mở được một đồng phế liệu, đang bị đánh kia chính là vị thương gia sáng nay đã bán ra khối băng cao, thể tử mua đá ở nhà bọn họ nhiều nhất. Còn một người là người trong nghề được thể tử mời đến, cũng bị thể tử đánh cho mất nửa cái mạng.”

Tiểu Cửu cũng không nghĩ tới Hách Hữu Hằng lại xui xẻo như vậy, rõ ràng còn mời một vị trong nghề đến để tham khảo, dùng nhiều ngân lượng mua nhiều đá như vậy, cũng chỉ mở ra được mấy khối lục mộng, hoặc là một vài phi thủy tính chất không tốt, thua lỗ thực thảm.

Bởi vì đối phương là thể tử phủ Ký Bắc Vương, Tiểu Cửu nhất thời cũng không biết nên xử lý thế nào, đều do hắn quá ngu ngốc, theo công tử lâu như vậy, đến khi chính mình gặp phải loại chuyện này lại không có một chút biện pháp nào.

Nghe Tiểu Cửu trình bày sơ lược những chuyện đã xảy ra, Vân Thanh Nhiễm cũng hiểu, tóm lược đơn giản một chút là gặp phải một vị khách không nói lý lẽ.

“Được rồi, ta đã biết.” Vân Thanh Nhiễm nói xong thì đi về phía đám người bên kia.

Xuyên qua đám người, Vân Thanh Nhiễm đi thẳng tới trước mặt Hách Hữu Hằng, Hách Hữu Hằng vẫn còn đang đánh người trút giận. Hắn đuổi chân hung hăng đá vào ót người nọ, còn lấy rượu đổ vào người đó...

“Không nghĩ tới thể tử oai hùng uy vũ hùng tráng như thế, khiến tiểu đệ rất bội phục.” Vân Thanh Nhiễm hai tay ôm ngực, tư thái tao nhã nhìn Hách Hữu Hằng đang bạo lực phát tiết.

Hách Hữu Hằng đang nổi nóng, những người khác cũng chỉ vây xem, không dám lên tiếng, đặc biệt vị tổ tông này, chính là có mấy cái mạng cũng không đủ dùng. Lúc này đột nhiên có người nói chuyện, khiến cho hắn dời tầm mắt đến trên người đối phương.

Hách Hữu Hằng còn nhớ rõ Vân Thanh Nhiễm, bởi vì bề ngoài của Vân Thanh Nhiễm làm cho người ta rất khó quên, tiểu công tử xinh đẹp tuấn tú như vậy không có nhiều.

Nhìn thấy người quen, Hách Hữu Hằng ngừng lại, “Thì ra là Vân công tử, thật khéo, Vân công tử cũng thích chơi cái này à?”

“Lúc trước có đến một lần, lần này là lần thứ hai, không tính là thích, hôm nay bởi vì đúng lúc có việc, cho nên mới đến đây.” Vân Thanh Nhiễm hỏi đáp.

“Ồ.” Hách Hữu Hằng nghe những lời này, đã coi Vân Thanh Nhiễm là người ngoài ngành.

“Không biết vì sao thể tử tức giận như thế?” Vân Thanh Nhiễm biết rõ còn có hỏi.

“Hừ, đừng nói nữa, nhắc tới đã tức đầy một bụng!” Dù sao cũng không phải chuyện vang về gì, Hách Hữu Hằng đương nhiên sẽ không chủ động nói cho Vân Thanh Nhiễm.

“Hữu Hằng huynh, vị tiểu công tử tuấn tú này là ai, có công tử tuấn tú như vậy sao không giới thiệu cho ta quen biết một chút?” Phía sau, Đồng Diệc Bình vừa rồi vẫn ở bên cạnh xem cuộc vui lại đứng dậy đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, đánh giá Vân Thanh Nhiễm từ trên xuống dưới, ánh mắt nhìn thẳng đúng là không biết che dấu chút nào.

Đồng Diệc Bình có diện mạo rất bình thường, chỉ có chiều cao là vượt trội, hắn đứng ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm như vậy, Vân Thanh Nhiễm lập tức cảm nhận được độ cao của hắn.

Vóc dáng này không cao 1m9 thì cũng 1m88, Vân Thanh Nhiễm đánh giá trong lòng, thân cao thể này đối với vóc dáng hơi nhỏ của nàng mà nói có chút hùng vĩ.

“Ta giới thiệu với Diệc Bình huynh, vị này là Vân Thanh Vân công tử.” Hách Hữu Hằng chỉ biết Vân Thanh Nhiễm là nam tử, không biết thân phận thật sự, hắn giới thiệu Vân Thanh Nhiễm xong lại giới thiệu Đồng Diệc Bình với Vân Thanh Nhiễm, “Vân huynh, vị này là Diệc Bình huynh, là công tử của Hình bộ Thượng thư Đồng đại nhân.”

Vân Thanh Nhiễm chỉ cười nhạt một tiếng, đối với Đồng Diệc Bình trước mắt, nàng không có nhiều hảo cảm.

“Vân công tử có hứng thú với đồ thạch à? Nếu có gì không hiểu có thể hỏi ta.” Đồng Diệc Bình rất nhiệt tình nói chuyện với Vân Thanh Nhiễm, hẳn ở giữa đông đảo công tử chốn kinh thành cũng được xem như là người đam mê đồ thạch, hẳn đam mê cũng có một chút nghiên cứu, không giống như Hách Hữu Hằng nửa biết nửa còn tưởng rằng mình rất giỏi.

Vân Thanh Nhiễm quét mắt nhìn bốn phía, những phế liệu chất đống trên bàn ở một bên, cùng với hai nam nhân vết thương chồng chất vô cùng đáng thương nằm trên đất.

“À? Đồng công tử rất thông thạo? Những đồ kia hẳn không phải do Đồng công tử ngơoi mua chứ?” Vân Thanh Nhiễm chỉ vào đống phế liệu kia hỏi Đồng Diệc Bình.

“Đó đương nhiên không phải của bản công tử.” Đồng Diệc Bình cười nói, những thứ đó là do “quân sư” mà Hách Hữu Hằng và hắn mời đến mua, có điều vị “quân sư” kia cũng sắp tắt thở đến nơi rồi.

Lại nói tiếp vị quân sư này cũng rất đáng thương, Hách Hữu Hằng tâm cao khí ngạo, tuy rằng mời hắn ta đến làm quân sư, nhưng cũng không nghe lời hắn ta nói, thường cảm thấy hắn mới là đúng đắn, cuối cùng mua phải phế liệu không ra lục này lại đổ hết trách nhiệm lên vị trong nghề này.

Tiếng cười của Đồng Diệc Bình rơi vào trong tai Hách Hữu Hằng vô cùng chói tai, chính mình biến thành một người như vậy xác thực có chút dọa người, Hách Hữu Hằng là người cực kỳ sĩ diện, bằng không hôm nay hắn cũng sẽ không giằng co cả ngày ở Tụ Bảo trai, đến tận khi hắn có chút không khống chế được nghiêm trị hai tên thủ phạm hại hắn mất mặt như vậy một trận.

Đánh tới mức đối phương phải dâng lại toàn bộ bạc mà vừa rồi Hách Hữu Hằng đã tiêu, Hách Hữu Hằng cầm lại bạc của mình về lại không chịu đựng tay, tiếp tục đánh đối phương đến mức bất tỉnh nhân sự.

“Hừ, hai tên điều nô này, một tên thì bán hàng giả, một tên tầm thường chỉ có hư danh, lừa gạt dân chúng, lừa gạt bản thể tử, còn để bản thể tử mua một đống phế liệu vô dụng này! Bản thể tử chẳng qua là vì dân trừ hại!” Hách Hữu Hằng chính nghĩa nói ra.

Mặt hắn đứng là dày, đồ thạch này vốn có xác suất mua phải phế liệu rất lớn, nhìn xem Tụ Bảo trai to lớn thế này, bình thường một ngày cũng sẽ không bán được bao nhiêu đá, đơn giản là người có chút kinh nghiệm đều xem nhiều mua ít, thật sự nhìn vừa ý rồi, còn phải cân nhắc nhiều lần, không ai giống Hách Hữu Hằng, vừa nhìn đã mua nhiều như vậy, xong dùng tiền để đập, hoàn toàn là hành vi cường hào.

“Vậy à? Thế tử xác định không phải vì vận may ngơoi không tốt? Lúc người ta có vận may không tốt thì có muốn cũng ngăn không được, hành vi trút giận lên người khác thật sự là có hơi kém cỏi.” Vân Thanh Nhiễm châm chọc nói.

Ngữ khí châm chọc của Vân Thanh Nhiễm rõ ràng như vậy, nếu Hách Hữu Hằng còn nghe không hiểu, thì chắc chắn IQ của hắn có vấn đề rất nghiêm trọng.

“Vân công tử, ngơoi có ý tứ gì?” Hách Hữu Hằng rõ ràng không vui, vốn bởi vì Vân Thanh Nhiễm là người hắn đã từng gặp qua một lần, lại biết quan hệ của người này và Quân Mặc Thần không tệ, hẳn đối với người này có vài phần khách khí, không nghĩ tới hắn ta nói chuyện lại không khách khí như vậy, lại không để hắn vào trong mắt, khiêu chiến uy nghiêm của hắn, khiến hắn rất khó chịu.

“Tiểu đệ tuy không hiểu đồ thạch, nhưng cũng biết đồ thạch này cần kỹ thuật cùng vận khí, nếu có người không có cả hai yếu tố này, bạc bị thua lỗ đáng kể lại trút con giận của mình lên người khác, trừ bỏ ghê tởm ra vẫn là ghê tởm, tiểu đệ vốn tài học sơ thiên, không tìm được từ ngữ nào khác để hình dung.” Vân Thanh Nhiễm mắng chửi người không chút lưu tình, cho dù đối phương là thế tử phủ Ký Bắc vương, là người mà ai ai cũng chỉ dám nịnh bợ không dám đắc tội.

Vân Thanh Nhiễm vừa nói ra những lời này, lập tức khiến toàn bộ mọi người ở đây choáng váng.

Hắn có biết hắn đang nói chuyện với người nào không hả? Hắn còn muốn sống nữa không?

Đây chính là thế tử của phủ Ký Bắc Vương đó, đối địch với phủ Ký Bắc Vương? Vậy có gì khác tự tìm cho mình một phần mộ chứ?

Lúc này Vân Thanh Nhiễm đã hoàn toàn chọc giận Hách Hữu Hằng.

Hách Hữu Hằng giận quá thành cười, “Hay cho một tên Vân Thanh, ngơoi có biết mình đang nói chuyện với ai không?”

“Ngơoi là thế tử thì thế nào, thế tử mua đồ không cần phải trả tiền à? Thế tử thua lỗ là có thể trách đến trên đầu người khác? Trừ việc lấy thân phận đe người ra không biết thế tử còn có thể làm cái gì đây?”

Vân Thanh Nhiễm càng hiểu biết mà nói rõ thái độ của mình.

Lần này, toàn bộ Tụ Bảo trai càng trở nên yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng nhỏ hơn rất nhiều, tất cả mọi người như ngừng thở.

“Ngơoi!” Hách Hữu Hằng vừa tức vừa giận, trước mặt nhiều người như vậy, hắn lại bị người này quở trách một phen, điều này khiến hắn tức không chỗ phát, hắn lớn đến vậy, còn chưa có ai dám không để cho hắn mặt mũi thế này đâu!

Hách Hữu Hằng nắm chặt tay lại, gân xanh nổi lên rõ ràng, thể hiện rõ giờ phút này hắn đang tức giận ngút trời, “A, ý ngươi là bản thể tử đã không có kỹ thuật lại không có vận khí, tốt lắm, để cho bản thể tử đến nhìn xem kỹ thuật cùng vận khí của Vân Thanh huynh đệ như thế nào! Nếu ngươi không có cách nào chứng minh những gì ngươi nói ra. Như vậy bản thể tử sẽ lấy tội danh lừa gạt dân chúng, vũ nhục bản thể tử mang ngươi về Vương phủ, tra vấn xét hỏi ngươi rõ ràng!”

Tội danh mà Hách Hữu Hằng chuẩn bị cho Vân Thanh Nhiễm có chút miễn cưỡng, có điều hắn chỉ cần một cái cớ, có thể “quang minh chính đại” đưa Vân Thanh Nhiễm về phủ. Vấn đề này mọi người đều hiểu rõ trong lòng, nhưng không có ai dám vạch trần. Vị tiểu công tử xinh đẹp này lại dám đắc tội với Hách Hữu Hằng, chờ hắn ta bị mang về Vương phủ, sợ là sống không bằng chết!

Vân Thanh Nhiễm lại chưa nói rằng nàng có kỹ thuật cùng vận khí, Hách Hữu Hằng muốn Vân Thanh Nhiễm đến, người không kỹ thuật không vận khí lại tính tình rối loạn cũng không phải là Vân Thanh Nhiễm, sao lại kéo Vân Thanh Nhiễm xuống nước chứ? Rõ ràng là không có chuyện thì tìm chuyện gây sự.

Vân Thanh Nhiễm thừa nhận rằng bản thân thuộc loại không có kỹ thuật, nói thật ngay cả đồ thạch cụ thể là tình huống gì nàng cũng không rõ ràng lắm, về phần vận khí, nàng tự cảm thấy vận khí của mình luôn không tốt, chuyện xấu không hay ho thì không ít, ngược lại chuyện tốt may mắn lại không gặp mấy.

Vân Thanh Nhiễm xem xét nguyên liệu chung quanh mấy lần, nàng đặc biệt chọn lựa từ trong đồng của vị bán hàng vô tội bị Hách Hữu Hằng hành hung một trận kia, nàng cũng không biết phi thủy thượng phẩm có dạng gì, màu sắc, chủng loại, tính chất của đá phi thủy, nàng cũng không xem, nàng chỉ chọn thứ mà nàng nhìn thấy không tệ.

Thấy Vân Thanh Nhiễm một lần chọn bảy tám khối nguyên liệu, Hách Hữu Hằng cười lạnh nói, “Chỉ cần trong đồng này có một khối không ra lục, thì chứng minh kỹ thuật cùng vận khí của ngươi cũng không đủ, như vậy ngươi sẽ phải cùng bản thể tử về Vương phủ nhận trừng phạt.”

Đây rõ ràng chính là gây khó dễ!

Chính ngai hôm nay tiêu mất một lượng lớn ngân lượng, thiếu chút thua lỗ cả phủ Ký Bắc vương, mua gần trăm tảng đá, cũng mới chỉ mở ra được mấy khối phi thủy phẩm chất kém cỏi, phần lớn còn lại đều là phế liệu, lại còn đòi hỏi người khác mỗi khối đều phải ra lục? Đừng nói là tay mới đồ thạch, cho dù là người trong nghề, kỹ thuật thành thạo, còn có kinh nghiệm đồ thạch phong phú, cũng không thể nào nắm chắc một trăm phần trăm!

“Tiểu công tử, ngài muốn nghe ý kiến của mọi người một chút hay không?”

“Đừng vậy tiểu công tử, ngươi muốn cân nhắc lại một chút không, ngươi tùy tiện lựa chọn như vậy, thực sự không có vấn đề gì chứ? Đây chính là...” Đây chính là chuyện liên quan đến mạng người đó, nếu không chọn kỹ lưỡng, phải bồi cả mạng nhỏ của ngươi vào!

Mọi người xung quang thật sự có chút không đành lòng, ồn ào lên tiếng khuyên giải Vân Thanh Nhiễm, dù sao vị tiểu công tử này cũng chỉ là gặp chuyện bất bình, cứ như vậy mà đánh mất tính mạng thật sự có chút không đáng!

“Không cần, cứ như vậy đi.” Vân Thanh Nhiễm cự tuyệt ý tốt của mọi người, “Có ai có thể đến giúp ta tách đá không?”

Vân Thanh Nhiễm nói với mọi người, nàng ngay cả đồ thạch cũng không biết, đừng nói tới tách thạch là việc cần kỹ thuật như vậy, người trong nghề mua đá đều tự mình động thủ tách đá, người không biết sẽ để sư phụ chuyên môn tách giúp, Vân Thanh Nhiễm lần trước chính là để người ta tách giúp.

“Ta tách giúp ngài.” Tiểu Cửu vẫn ở bên cạnh nhìn, lúc này hắn bước lên phía trước, “Xin công tử yên tâm đem việc tách đá này giao cho tiểu nhân làm.”

“Ừm.” Vân Thanh Nhiễm yên tâm mà giao tảng đá cho Tiểu Cửu đến giúp nàng tách, Tiểu Cửu là người một nhà, hoàn toàn đáng tin, cho dù thật sự tách hỏng, Vân Thanh Nhiễm cũng không đau lòng, dù sao chỉ cần ra lục, nàng sẽ không bị tính là thua.

Tiểu Cửu từ trong tám tảng đá Vân Thanh Nhiễm lựa chọn lấy ra một khối tương đối nhỏ, thao tác thuần thục mở ra.

Hắn không rạch lên tảng đá, chỉ nhẹ nhàng mài một tầng da ngoài, làm như vậy tương đối cẩn thận, phòng ngừa cắt quá tay, rạch vào phi thủy bên trong.

Mài một hồi lâu, vẫn chỉ là tầng đá, không nhìn thấy màu lục, Tiểu Cửu thật ra không khẩn trương, cho dù tảng đá chủ tử chọn chưa ra màu lục, thì chủ tử cũng không phải là người mà Hách Hữu Hằng có thể khi dễ!

“Chắc chắn, đây là kỹ thuật tốt vận khí tốt của Vân Thanh huynh đệ à?” Thanh âm của Hách Hữu Hằng rất lạnh, còn có mùi vị trào phúng nồng đậm, trong lòng hắn đã chuẩn bị tốt trừng phạt hung ác cho Vân Thanh Nhiễm, hắn ta dám vũ nhục hắn trước mọi người? Như vậy hắn sẽ cho hắn ta trả giá bằng máu! Lúc này Hách Hữu Hằng mặc kệ Vân Thanh Nhiễm có phải là bạn thân của Quân Mặc Thần hay không, hắn chỉ biết loại dân đen này không cần thiết phải sống trên đời.

“Thử mặt khác đi.” Vân Thanh Nhiễm chỉ chỉ mặt khác của tảng đá, ý bảo Tiểu Cửu bắt tay từ một đầu khác, những tảng đá nàng chọn màu lục vốn chỉ tập trung ở một bên, mà bên Tiểu Cửu vừa mài vừa vận không có màu lục.

Những lời này của Vân Thanh Nhiễm rơi vào trong tai những người khác lại không phải như vậy, bọn họ chỉ coi Vân Thanh Nhiễm đang giãy dụa trước khi chết. Ngầm kỹ lại, một người ngoài nghề như nàng, sao có thể tiện tay mà chọn trúng được chứ? Trong những tảng đá này có thể có một hai khối ra lục là đã không tồi rồi, muốn ra lục toàn bộ? Vận vận khí của nàng quá tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Nằm xuống đừng động, để ta!

Tiểu Cửu nghe Vân Thanh Nhiễm nói xong, nghiêm túc mài ở bên mặt khác, hoàn toàn khác với vừa rồi, lần này, hắc mới mài ra một lớp da đã nhìn thấy màu xanh biếc, cho dù chỉ mới lộ ra một chút, nhưng đã có thể nhìn ra phẩm chất của Phi Thúy trong đó.

Xúc cảm nhần mịn, màu sắc xanh biếc, phẩm chất không tệ.

“Lại có thể ra được, vận khí cũng không phải tồi.” Có người nói thầm.

“Đúng vậy đúng vậy, các người xem, phẩm chất kia cũng rất tốt đó!”

“Con mẹ nó, sao hôm nay lão tử lại không mua tảng đá kia chứ!”

Có người sợ hãi than.

“Đây chẳng qua là khối đầu tiên, phía sau còn có rất nhiều khối nữa, vận khí của hắc đầu thế tốt đến vậy.”

“Cũng đúng...”

“...”

Đang lúc mọi người thất chủ bất thiết* lên tiếng nghị luận, tảng đá kia rốt cục lộ ra hình dáng của nó.

(*: 七嘴八舌 bảy miệng tám lưỡi)

Màu sắc là trong xanh mang lục, thêm chút sắc vàng, độ sáng tươi mát tự nhiên.

“Ồ, đây hắc là loại Phù dung, coi như không kém.”

“Vận khí của tiểu công tử không tệ nha!”

Trong lòng mọi người muốn nói, mặc dù ra được loại không phải cực kỳ hi hữu, nhưng so với Hách Hữu Hằng mua cả một buổi sáng thì có giá trị cao hơn một chút!

Hách Hữu Hằng thầm tức, hắc phảng phất như nghe thấy tiếng cười nhạo trong lòng của những người xung quanh, càng cảm thấy căm tức.

“Hừ, chỉ mới ra một khối, đắc ý cái gì? Vẫn còn bảy khối nữa, xem người làm thế nào!” Hách Hữu Hằng lạnh lùng nói, hắc vừa lên tiếng, những người khác lập tức ngậm miệng, không dám nói nhiều một câu.

Hách Hữu Hằng này, bản thân không mở ra được cái gì, lại ở nơi này bắt người khác phải ra một khối.

Mặc dù trong lòng mọi người đều có cùng một suy nghĩ, cảm thấy Hách Hữu Hằng quá vô sỉ, nhưng không ai dám nói lời này ra khỏi miệng.

Vân Thanh Nhiễm rất khinh thường liếc Hách Hữu Hằng một cái, đồng thời trong miệng lại phun ra hai chữ, “Vô sỉ!”

Thật sự có người nói ra rồi!

“Người dám nhục mạ bản thế tử?” Ánh mắt Hách Hữu Hằng lại lạnh đi mấy phần, hận không thể trực tiếp dùng ánh mắt thiên đao vạn quả Vân Thanh Nhiễm.

“Ta có nói người à? Chính người tự nhận về mình, liên quan gì đến ta?” Vân Thanh Nhiễm chế nhạo Hách Hữu Hằng.

“Người, người có thái độ gì hả?” Đây rõ ràng là thái độ không để hắc vào mắt!

“Gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, là thái độ của ta.” Vân Thanh Nhiễm sẽ tôn trọng người khác, nhưng nếu như đối phương không giống Hách Hữu Hằng.

“Hừ, người nhanh thể hiện một chút đi!” Hách Hữu Hằng cũng không muốn tiếp tục lý luận với Vân Thanh Nhiễm, hắc chờ lát nữa trở lại vương phủ sẽ tận tình tra tấn nàng ta!

Tiểu Cửu lại tiếp tục tách những nguyên liệu còn lại, hấn tách khối đá thứ hai thuận lợi hơn khối thứ nhất một chút, vừa mới mở ra, đã thấy được màu xanh biếc.

Một khối này, bất kể là màu sắc, hay là độ trong đều tốt hơn khối trước.

Mọi người lúc này không dám nói tiếp nữa, nếu đổi lại bình thường, bọn họ đã sớm reo hò, bắt đầu di hiện trường có một thể tử của phủ Ký Bắc Vương đang rơi tinh rồi mùi với sắc mặt tối đen, đành phải đem toàn bộ sự kích động đều nén ở trong bụng.

Lại là một khối Phi Thúy tốt nhất!

Tất cả mọi người không khỏi trở nên khẩn trương, thật sự là ghiền quá mức rồi! Liên tục mở ba khối nha! Ba màu liền đó!

Vì thế cả đám người đều ngừng lại hô hấp, chờ đáp án từng chút được công bố ra.

Tách thẳng đến khối thứ bảy, vẫn ra Phi Thúy tốt nhất, phẩm chất mấy khối vô cùng giống nhau, nhưng đều tính là trung thượng phẩm.

Nhất thời hình tượng của Vân Thanh Nhiễm ở trong lòng những người này trở nên cao lớn, đầu phải là tay mới! Đây rõ ràng chính là cao thủ cao thủ cao thủ!

Kỳ thật sự tình đến lúc này, “bản lãnh” của Vân Thanh Nhiễm đã được thể hiện, dù sao cũng tốt hơn nam nhân trút giận lung tung không biết bao nhiêu lần.

Nhưng đành chịu, lúc này Vân Thanh Nhiễm không phải muốn chứng minh “bản lãnh” của mình, mà là muốn đối phó nam nhân cố tình gây sự kia.

Hách Hữu Hằng cho Vân Thanh Nhiễm vấn đề khó khăn, đương nhiên không thật sự muốn xem Vân Thanh Nhiễm có bao nhiêu vận khí và bản lãnh, mà là ra một vấn đề khó cho Vân Thanh Nhiễm, để hấn quang minh chính đại mang năng về vương phủ “xử phạt” mà thôi.

Chứng kiến tình huống trước mắt, ngay cả ánh mắt Hách Hữu Hằng cũng nghiêm túc lên, đây đã là khối thứ bảy, những tảng đá năng chọn thể nhưng mỗi một khối đều ra màu xanh? Không chỉ như vậy, phẩm chất mỗi khối cũng không kém, đây là điều mà hấn vạn lần không ngờ!

Sao có thể như vậy? Hấn không mở được một khối nào, năng lại khối nào cũng ra màu xanh! Đây là trùng tà ư hay là như thế nào?

Hách Hữu Hằng có chút nóng nảy, ra dấu với tùy tùng Hách Đại mà mình mang đến, một nam nhân có bộ dáng gã sai vặt đứng ở phía sau Hách Hữu Hằng lén lút lui về phía sau, che kín đi vào trong đám người.

Hách Đại tìm được một quán sự bên trong Tự Bảo Trai, Hách Đại là tùy tùng của Hách Hữu Hằng, thường cùng Hách Hữu Hằng đi dạo tới nơi này, cho nên biết ai là quán lý.

Hấn đem một tấm ngân phiếu lớn nhét vào trong tay người nọ.

“Lát nữa người qua đó, thừa dịp thu dọn mảnh vụn đôi tảng đá còn lại kia đi, đổi thành phế liệu có hình dạng gần giống thế, một ngàn lượng bạc này sẽ là của người.”

Dụ dỗ, còn dùng trọn một ngàn lượng bạc trắng!

Đá đại khái đều có dạng như vậy, bên trong Tự Bảo Trai nhiều nhất chính là đá, muốn tìm một khối đá thoát nhìn không khác biệt lắm cũng không phải quá khó khăn.

Sau khi quán sự tiếp nhận ngân phiếu thì cười một tiếng, còn hướng gật đầu với đối phương, tỏ vẻ bản thân đã đáp ứng.

Ngân phiếu thì phải nhận, chỉ là trong lòng người nọ lại không có một chút ý tứ muốn giúp Hách Hữu Hằng làm việc, ngân phiếu này lát nữa đưa quán sự Tiểu Cửu, còn về chuyện này, à, từng gặp thuộc hạ trung thành nào giúp đỡ người khác hại chủ tử nhà mình chưa?

Hách Đại cho rằng chuyện này cứ như vậy là không còn vấn đề, nên lại đi vào đám người, về bên cạnh Hách Hữu Hằng.

“Thế tử, việc đã làm xong.” Hách Đại nói nhỏ ở bên tai Hách Hữu Hằng.

“Ừm.” Hách Hữu Hằng gật đầu, trầm nghĩ, như vậy là không còn sơ hở, tuy rằng khối thứ tám không nhất định vẫn có thể ra xanh, nhưng hấn không cho phép việc này có một chút sai lầm nào.

Đồng Diệc Bình thì lại cho hiểu kỳ đầy mắt, ý nghĩ của hấn và Hách Hữu Hằng không quá giống nhau, hấn không cảm thấy Vân Thanh Nhiễm dựa hoàn toàn vào vận khí, có thể tách mỗi một khối ra xanh không nói, hơn nữa phẩm chất đều rất cao, nếu một chút kỹ thuật đều không có, một chút kinh nghiệm cũng không có, hoàn toàn dựa vào vận khí, vậy vận khí của người này tốt đến mức nào?

Đồng Diệc Bình bỗng nhiên sinh ra hứng thú nồng hậu đối với Vân Thanh Nhiễm, một người dám kêu gọi thể tử của phủ Ký Bắc Vương, một người ở trước mặt bọn họ thể hiện ra tài năng kỳ dị như thế, hấn không muốn hiểu kỳ cũng không được?

Một lát sau, quần sự bị đứt ngân phiếu kia quả thực đã tới, còn đặc biệt tới lui ở bên người Tiểu Cửu, giả vờ mình vội tới làm việc cho Hách Hữu Hằng. Lúc làm việc hẩn dưng sau lưng của mình chặn tầm mắt Hách Hữu Hằng, vào lúc Hách Hữu Hằng không nhìn thấy khe lật tảng đá kia, sau đó thì đi ra. Hách Hữu Hằng nghĩ thầm, lúc này hẩn là không còn vấn đề gì.

Hai mắt hẩn gắt gao nhìn vào tảng đá Tiểu Cửu vừa mới cầm lên trên tay, khoe miệng không tự giác lộ ra một nụ cười lạnh đặc ý.

Tiểu Cửu bắt đầu tách đá, lần này cũng không biết thế nào, tách hơn phân nửa, lại không nhìn thấy một tí màu xanh biếc nào, cảm giác hi vọng có chút xa vời.

“Xem ra vận khí của một số người đã kết thúc rồi!” Ý tứ châm chọc của Hách Hữu Hằng hàm xúc mười phần, tách đi tách nữa đi, dù sao cũng sẽ chỉ là một đồng phế liệu!

Vân Thanh Nhiễm khi định thần nhàn, một chút cũng chưa sốt ruột, đem tiếng châm chọc của Hách Hữu Hằng coi như không khí, Tiểu Cửu cũng không chút hoang mang, tiếp tục tách đá của hẩn, lúc tách đá cần phải hết sức chuyên chú, bằng không xảy ra sai sót sẽ không tốt.

“Người đâu, đem tên cuồng đồ lớn mặt này mang về vương phủ, hừ, không có bản lĩnh còn thích ra ngoài kêu la, vũ nhục bản thể từ lại càng là tội ác tày trời.” Hách Hữu Hằng đã khẩn cấp muốn bắt Vân Thanh Nhiễm đi, cũng không chờ Tiểu Cửu hoàn toàn tách đá xong.

Vội cái gì đây? Muốn khai đao với Vân Thanh Nhiễm thì tốt xấu gì cũng nên chờ bên này làm xong đã chứ!

“Thế từ gấp cái gì, muốn trị tội ta ít nhất cũng chờ việc này kết thúc đã, mọi người đều nhìn thấy mà, thế từ chẳng lẽ định đổi ý ở trước mặt mọi người ư?” Vân Thanh Nhiễm không chút hoang mang nói, nàng lạnh nhạt quét mắt qua Hách Hữu Hằng và hai tên tùy tùng của hẩn.

“A! Được, bản thể từ sẽ cho ngươi đặc ý thêm lúc nữa!” Hách Hữu Hằng giận quá thành cười, hẩn sẽ cho hẩn ta thêm chút thời gian, dù sao cũng không vội thêm lúc nữa.

Hách Hữu Hằng đang nghĩ tới đây, lại nghe thấy tiếng hít không khí vang lên.

“Hí ——” là tiếng của những người trong đám vây xem phát ra.

Khối đá kia từng chút được mài ra, mơ hồ nhìn thấy một ít màu xanh biếc, Tiểu Cửu thật cẩn thận mài ở chung quanh.

“Ra xanh rồi!”

“Ra rồi ra rồi!”

“Là loại cao băng!”

“...”

Quần chúng vây xem đã nghen rất lâu, lần này đã đến khối thứ tám rồi, bọn họ rốt cuộc không kiềm nén được tâm tình kích động mà kêu lên!

Mặc dù đã xác định khối cuối cùng cũng ra xanh, Tiểu Cửu vẫn không chút hoang mang tách hết đá.

Một trăm phần trăm, Vân Thanh Nhiễm dùng sự thật cho Hách Hữu Hằng sự châm chọc lớn nhất.

“Ngươi...”

Tâm tình của Hách Hữu Hằng lúc này đã không thể dùng tức giận để hình dung, cái ghế mà hẩn ngồi xem kịch vui kia đã bị hẩn tức giận dùng đao chém gãy.

“Xem ra ta không có cơ hội đi dạo phủ Ký Bắc Vương với thế tử rồi.” Vân Thanh Nhiễm đem phần nợ của Hách Hữu Hằng thu vào đáy mắt, lại chỉ lấy ánh mắt bình tĩnh nhìn qua.

Hách Hữu Hằng thầm tức, rất muốn hiện tại lôi Vân Thanh Nhiễm trở về phủ Ký Bắc Vương, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, hẩn lại không tìm thấy một lý do có thể mang Vân Thanh Nhiễm đi, lúc này hẩn muốn cưỡng ép mang Vân Thanh Nhiễm đi, chắc chắn sẽ gặp phải chỉ trích.

“Hừ!”

Hách Hữu Hằng hừ lạnh một tiếng, sau đó phất tay áo xoay người rời đi. Ngay cả bạn tốt của hẩn là Đồng Diệc Bình cũng quên sạch.

Nhìn thấy Hách Hữu Hằng nổi giận dưng dưng rời khỏi Tự Bảo Trai, khoe miệng Vân Thanh Nhiễm khẽ giương lên một chút, nàng nói nhỏ với Tiểu Cửu, “Tìm hai người đến cho ta, Hách Hữu Hằng không thể mời ta đi phủ Ký Bắc Vương, bản thân ta lại muốn mời hẩn đi một chuyến.”

“Vâng.”

Hôm nay Hách Hữu Hằng phải chịu tức giận thật sự không nhỏ, điều quan trọng là lúc này không có chỗ nào có thể phát tiết, vì thế hấn hung hăng quăng cho tùy tùng của hấn một bạt tai, “Ngươi làm việc như vậy à? Không phải nói đã làm thỏa đáng rồi? Làm thỏa đáng còn có thể ra xanh?”

“Thế tử tha mạng, thế tử tha mạng, tiểu nhân không biết... Tiểu nhân quả thực đã công đạo tên quân sự của Tụ Bảo Trai lo liệu việc này, vừa rồi hấn ta cũng xuất hiện... Đây, này...” Hấn cho rằng mệnh lệnh của thế tử phủ Ký Bắc Vương không người nào dám không tuân theo, huống chi hấn trả cho người nọ ngân phiếu một ngàn lượng, không đạo lý không giúp đỡ làm việc mà!

“Ta cho ngươi kiểm có! Ta cho ngươi kiểm có!” Hách Hữu Hằng bất chấp tất cả, liều mạng đánh tên tùy tùng hành sự bất lực này của hấn.

Kỳ thật cũng không thể hoàn toàn trách gã sai vật này, ngay cả chính hấn cũng không biết, Tụ Bảo Trai là địa bàn của Vân Thanh Nhiễm, người nơi đó, đều là người của Vân Thanh Nhiễm, đâu phải một ngàn lượng bạc trắng là có thể mua được được?

Hách Hữu Hằng đang đánh, không phát giác ra có ba người đã đến gần bọn họ.

Một người là Vân Thanh Nhiễm, thấy Hách Hữu Hằng đánh tùy tùng của mình, thầm nghĩ, Hách Hữu Hằng này quả thật là tên cuồng bạo lực, suốt ngày chỉ biết đánh người, trong lòng mình không thoải mái mượn người khác làm nơi trút giận, nam nhân như vậy sau này ai dám gả cho hấn, nhất định gặp phải bạo lực gia đình.

Một người là vị quân sự vừa rồi bị Hách Hữu Hằng “mua chuộc”, tên của hấn là Ninh Giới, là quân sự của Tụ Bảo Trai, cũng là người của Thương Lan giáo.

Còn một người nữa là một nữ tử, là thê tử của Ninh Giới không có tên, theo họ chồng, mọi người gọi nàng ta là Ninh Mạnh thị, ở trong Tụ Bảo Trai, bình thường không lộ diện, từ bên ngoài nhìn vào, hấn không phải là nữ tử yếu đuối gì, lần đầu tiên Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy nàng ta, trong tay nàng ta còn cầm một cây roi chín khúc, tương đối có khí thế. đông thiên lạc diệp

Đợi đến khi ba người hiện thân ở trước mặt Hách Hữu Hằng, Hách Hữu Hằng mới ngẩng đầu nhìn về hướng bọn họ, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, trong ánh mắt hấn lộ ra một cổ thị huyết.

Tốt lắm, hấn đang lo không có nơi nào có thể dùng để phát tiết phần nộ của bản thân, hấn ta đã tự đưa mình tới cửa?

“Vân Thanh, đây chính là người tự tìm.” Ngay trước mặt mọi người, hấn tốt xấu gì cũng phải bận tâm đến thân phận của mình một chút, mọi việc luôn tìm một “lý do” mới có thể bắt người, cho nên Vân Thanh không thua, hấn không thể mang hấn ta đi, ai ngờ hấn ta ngược lại, tự đưa mình tới cửa?

Hách Hữu Hằng thầm nghĩ phải bắt Vân Thanh Nhiễm đi, hấn nhìn nhìn bốn phía, đúng lúc vừa rồi hấn đánh nô tài nên đã quẹo vào trong hẻm nhỏ, cũng không có ai thấy.

Ai tìm ai còn chưa biết chừng đâu!

Tùy tùng đi theo phía sau Hách Hữu Hằng có hai tên, vừa vắn bằng với nhân số bên Vân Thanh Nhiễm, có điều Vân Thanh Nhiễm bảo Tiểu Cửu tìm hai người cho nàng không phải vì lúc này có được nhân số ngang nhau, mà là lát nữa một mình nàng muốn bắt cóc ba người, sẽ không tiện kéo đi!

Vân Thanh Nhiễm không nói nhảm với Hách Hữu Hằng, nàng đi tới trước mặt Hách Hữu Hằng, đưa tay cho hấn một bạt tai.

“Ba ——”

Thanh âm thanh thúy, vô cùng có cảm giác.

Hách Hữu Hằng vừa rồi trong lòng còn đang tính toán phải tra tấn Vân Thanh Nhiễm thế nào, ai biết những ảo tưởng đó còn chưa thành hiện thực, má trái của mình đã trúng một cái tát rất mạnh của Vân Thanh Nhiễm.

Hấn lớn như vậy còn chưa từng người khác tát đâu! Còn bị người nam nhân trước mặt này đánh?

“Ngươi ——”

“Ba ——”

Hách Hữu Hằng vừa mới mở miệng, Vân Thanh Nhiễm đã trò tay cho hấn thêm một cái tát vang dội, khiến hai bên má của hấn đều đau.

Nếu như nói lần đầu tiên là bởi vì hấn không chú ý tới Vân Thanh Nhiễm, mà khinh thường, như vậy cái thứ hai phải giải thích thế nào đây? Hấn rõ ràng đã chú ý Vân Thanh Nhiễm rồi, nhưng hấn vẫn bị đánh, càng chết tiệt hơn là, trừ một tiếng “ba” thanh thúy cùng với trên gương mặt truyền đến cảm giác đau rất kia thì hấn căn bản không nắm bắt được động tác của Vân Thanh Nhiễm.

Giờ khắc này Hách Hữu Hằng mới ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, đó chính là công tử thanh tú thoạt nhìn vóc dáng nhỏ bé đứng ở trước người hấn kia rất lợi hại, hấn ta là một võ lâm cao thủ!

Ý thức này khiến Hách Hữu Hằng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, đây là vấn đề mà hấn căn bản không hề nghĩ tới.

Hai tên tùy tùng thấy Hách Hữu Hằng chịu thiệt thòi, vừa muốn tiến lên thì Ninh Giới cùng phu nhân Ninh Mạnh thị của hấn đã chắn ở phía trước hai

người.

Roi chín khúc trong tay Ninh Mạnh thị hung hăng quất ở trên thân người một cái, phàm là người vô lễ với giáo chủ, đều đáng chết!

Một roi đánh xuống, đã để lại một vết máu thật sâu, da tróc thịt bong.

Vân Thanh Nhiễm quả nhiên không nhìn lầm, Ninh Mạnh thị này cũng không phải là nữ tử yếu đuối gì.

Ba người kia căn bản không phải đối thủ, trừ bỏ bị đánh vẫn là bị đánh, căn bản không có cơ hội hoàn thủ.

Ninh Giới và Ninh Mạnh thị trối ba người lại với nhau, lúc này trên thân trên mặt ba người đều dính máu, nhưng bị thương nghiêm trọng nhất lại không phải Hách Hữu Hằng, mà là tên tùy tùng bị Ninh Mạnh thị dùng roi chín khúc đánh kia.

Chứng kiến thương tổn của tên đó, Vân Thanh Nhiễm yên lặng nghĩ trong lòng, roi chín khúc thật sự là đồ tốt, không giống như nạng dùng tay nạng, lòng bàn tay còn đang đau đây.

“Vân Thanh, ngươi thật to gan, dám làm vậy với bản thể tử, chỉ bằng việc làm hiện tại của ngươi, bản thể tử có thể cho ngươi chết một trăm lần!” Hách Hữu Hằng cả giận nói, mang theo ý tứ uy hiếp rất rõ ràng.

“Không cần uy hiếp ta, thu lại vẻ mặt này của ngươi đi, làm cũng làm rồi, ngươi cảm thấy ngươi nói những điều này còn hữu dụng à, muốn ta chết thì ngươi tranh thủ sống lâu hơn ta một chút, bằng không ngươi có thể sẽ không còn cơ hội này nữa đâu.”

Đây là câu trả lời mà Vân Thanh Nhiễm cho Hách Hữu Hằng.

Phủ Ký Bắc Vương đã nhiều lần chinh nạng và ca ca của nàng, đừng nói với nàng trong đó không có một phần của Hách Hữu Hằng.

Biểu hiện chẳng hề để ý của Vân Thanh Nhiễm khiến Hách Hữu Hằng thậm cả kinh, có một loại dự cảm xấu mãnh liệt chậm rãi dâng lên trong lòng của hắn.

“Ngươi là ai?” Hách Hữu Hằng trầm nghĩ, rốt cuộc là ai, có bản lĩnh như vậy, không có đạo lý một người như vậy ở trong kinh thành, mà phủ Ký Bắc Vương bọn họ lại hoàn toàn không biết gì cả!

Hách Hữu Hằng thấy thế nào cũng cảm thấy Vân Thanh Nhiễm không giống một người nguy hiểm.

Hách Hữu Hằng nhìn chằm chằm Vân Thanh Nhiễm, chờ Vân Thanh Nhiễm trả lời vấn đề của hắn, nhưng Vân Thanh Nhiễm lại không có hứng thú để ý tới hắn.

“Ninh Giới, phiên ngươi và phu nhân của mình giúp ta kiếm một chỗ ở trong kinh thành, giấu ba người này đi, ta muốn chuẩn bị một phần lễ vật tới Ký Bắc Vương gia, để không phụ hân ta ba phen hai bận đưa đại lễ tới cho ta và ca ca.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.”

Lúc Vân Thanh Nhiễm trở lại vương phủ, Dương Lâm và hai vị sư phụ kia đã ở trong vương phủ.

Dựa theo ý tứ của Vân Thanh Nhiễm, hai người sửa lại phòng ngủ hiện giờ của Quân Mặc Thần, mà bản thân Quân Mặc Thần lại đang đợi ở trong gian phòng bên cạnh của Vân Thanh Nhiễm.

Sau khi vào thu, Quân Mặc Thần không thể tùy tiện ra ngoài, trừ phi thời tiết bên ngoài tốt lên, nếu không hắn cũng chỉ có thể chờ đợi ở trong phòng, đồ ăn đều cần hạ nhân trực tiếp đưa vào trong phòng. Như hôm nay có gió hắn cũng không thể ra khỏi cửa.

Vân Thanh Nhiễm đẩy cửa vào, Quân Mặc Thần đang ở trên giường, đã tỉnh, dựa lưng vào đầu giường cầm trong tay một quyển sách, rất im lặng, rất an tường, không nhiễm một hạt bụi nhỏ trên thế gian, dường như trong trời đất cũng chỉ còn lại một mình hắn, lẻ loi cô độc.

“Bên cạnh thật ồn.”

Người nọ khoan thai khẽ mở đôi môi, từ bên trong chậm rãi phun ra bốn chữ.

“Ừm, ta cho người đổi lại giường cho ngươi.” Vân Thanh Nhiễm giải thích, bên cạnh quả thật có chút động tĩnh, nhưng không quá lớn.

“Không phải sau này ta đều ngủ đây à?” Quân Mặc Thần giương mắt, nhìn Vân Thanh Nhiễm.

“Ngủ cùng ngươi ở nơi nào đều không giống nhau à?” Hai gian phòng, ngủ phòng người nào có quan hệ gì sao? Bởi vì hắn ngủ ở trong phòng này, cho nên sửa lại giường trong một phòng khác, cũng không thể đuổi thể tử gia ngài từ trên giường xuống được?

“Khụ khụ khụ... vậy tại sao phải thay đổi giường?” Quân Mặc Thần lại hỏi.

“Trời giá rét, thân thể ngươi không tốt, loại giường lò của Yên Bình quốc ở phương Bắc có thể đặt chậu than ở dưới đáy giường, để cả giường đều trở nên ấm áp, hoàng triều Thịnh Vinh ở phương Nam, không có vật như vậy, có điều thân thể của ngươi cần thứ đó, nên ta cho người đến thay đổi cho

ngươi.” Vân Thanh Nhiễm trả lời.

Nghe xong Vân Thanh Nhiễm giải thích, Quân Mặc Thần chợt dừng, trong ánh mắt chớp qua một vài thứ.

Sau một lúc lâu, với vẫy tay với Vân Thanh Nhiễm, “Lại đây.”

Vân Thanh Nhiễm chớp mắt mấy cái, sau đó đi tới bên giường.

“Hôn ta một cái.”

“A?” Vân Thanh Nhiễm còn cho là mình nghe lầm, nào có ai nói yêu cầu như vậy chứ?

“Hôn ta một cái.” Quân Mặc Thần lại lặp lại yêu cầu của mình lần nữa.

“Ngươi làm sao vậy? Bị kích thích? Gặp ác mộng? Muốn mẫu thân không?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

Nữ nhân này, trong đầu đang suy nghĩ thứ gì vậy, nàng coi hắn là đứa nhỏ ba tuổi à? Còn gặp ác mộng muốn mẫu thân, hắn là một nam nhân, muốn hôn lão bà của mình, cần lý do à?

“Hôn rồi nói sau!” Quân Mặc Thần dùng giọng điệu gượng gạo mệnh lệnh cho Vân Thanh Nhiễm, nàng còn hỏi như vậy nữa, đến khi trời tối rồi hắn cũng không hôn được nàng!

“À!” Vân Thanh Nhiễm lên tiếng, sau đó ở trên khuôn mặt như bạch ngọc của Quân Mặc Thần kia hạ miệng xuống.

“Khụ khụ... vị trí sai rồi.”

Quân Mặc Thần chỉ chỉ miệng mình nói.

Vân Thanh Nhiễm nhìn chằm chằm đôi môi kêu gọi của Quân Mặc Thần một lúc lâu, dáng môi của hắn rất đẹp, rất gợi cảm, tuy rằng màu sắc có chút nhợt nhạt, không có huyết sắc, nếu không lại càng mê người.

Được rồi, hôn môi thì hôn môi.

Vân Thanh Nhiễm đi đến gần, nặng nề “đụng” môi của mình vào môi của Quân Mặc Thần một cái.

“Ái phi... đau...” Quân Mặc Thần u oán nói, trong hốc mắt dường như có hơi nước đang tụ tập, “Ái phi... trước kia nàng không làm như vậy với bản thể từ, hiện giờ có phải ái phi phải ghét bỏ bản thể từ rồi không?”

Quân Mặc Thần muốn đương nhiên không phải môi cùng môi đụng nhau, hắn muốn chính là Vân Thanh Nhiễm chủ động đưa lên một nụ hôn nồng nhiệt thật sâu.

Thế tử gia nước mắt lưng tròng, mắt thấy sắp muốn khóc lên, vốn là một thân thể ốm yếu, thần sắc có bệnh kia đã làm cho người ta đau lòng rồi, bộ dạng “hoa lê đọng mưa” lúc này thoát nhìn càng làm cho người ta lo lắng.

“Gia, thần thiếp không phải ngày đầu tiên quen ngài, nước mắt của ngài có hơi giả rồi đó.” Vân Thanh Nhiễm rất không nể tình vạch trần Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm chính là thấy tận mắt qua bản lãnh “một khóc hai nháo ba thất cổ” của Quân Mặc Thần, hoàng thượng thái hậu không có cách nào với hắn, nhưng nàng lại có lực miễn dịch với một chiêu này của hắn.

“Ái phi quả nhiên là không cần bản thể từ... Có phải đã ghét bỏ bản thể từ rồi không? Trước kia ái phi cũng từng hôn bản thể từ mà, hiện tại lại không hôn...” Quân Mặc Thần bắt nạt trách móc Vân Thanh Nhiễm “bạc tình bạc nghĩa”.

Nếu nói là Vân Thanh Nhiễm từng chủ động hôn môi Quân Mặc Thần, cũng chỉ có ngày thành thân đó, ở trên đường hôn hắn một cái? Nói giống như nàng lúc trước rất háo sắc vậy, mỗi ngày bắt lấy hắn hôn với hôn.

Vân Thanh Nhiễm thật sự có chút không nhìn được, đặc biệt với bộ dạng nước mắt lưng tròng này của Quân Mặc Thần, giống như nàng đang khi dễ hắn vậy.

Nói thật, bộ dáng lúc này của thế tử gia thoát nhìn thật sự làm cho người ta có một loại xúc động muốn khi dễ hắn một phen.

Vì thế Vân Thanh Nhiễm vươn một bàn tay nâng cằm Quân Mặc Thần, “Tiểu mỹ nhân, đến, để gia, hôn một cái nào.” Vân Thanh Nhiễm nói xong thật sự hôn xuống, còn hết sức nghịch ngợm hung hăng mút lấy Quân Mặc Thần một cái. dongnghicac

Mùi vị kia, chết tiệt thật tốt đẹp.

Quân Mặc Thần đang hưởng thụ nụ hôn tràn miên ngọt ngào mà Vân Thanh Nhiễm cho hắn, kết quả Vân Thanh Nhiễm đã lui ra.

Hương vị đang ngon mà, lại không còn.

Quân Mặc Thần bắt mắt từng mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm thấy đai lưng mà Quân Mặc Thần cỡi xuống treo ở bên giường, chợt nhớ tới lần trước Quân Mặc Thần dùng thứ này cột lấy tay nàng khi dễ của nàng, nhất thời trên mặt nhiều thêm mấy phần tà khí, không có đạo lý nàng bị người ta khi dễ thì không khi dễ lại, nàng luôn không làm việc chịu thiệt.

Vân Thanh Nhiễm vươn tay cầm đai lưng lên, quơ quơ trước mặt Quân Mặc Thần. Đai lưng này của Quân Mặc Thần làm bằng tơ lụa, tính chất mềm mại.

“Khụ khụ... ái phi, nàng muốn làm gì?” Quân Mặc Thần từ trong ánh mắt của Vân Thanh Nhiễm thấy được sự tà ác.

“Gia đừng nóng vội, lập tức sẽ biết.” Vân Thanh Nhiễm nói xong kéo hai tay của Quân Mặc Thần vào cùng một chỗ, sau đó dùng đai lưng tính chất mềm mại kia quấn lại, đai lưng đủ dài, sau khi buộc xong hai tay của Quân Mặc Thần còn dư ra một đoạn dài, Vân Thanh Nhiễm đem một đoạn còn thừa kia buộc lên trên khung màn.

Như vậy, hai tay Quân Mặc Thần đã bị treo lên trên cao.

“Khụ khụ khụ... ái phi, nàng...” Quân Mặc Thần thăm ra mồ hôi ở trong lòng, thế tử phi của hắn dường như chuẩn bị muốn làm một vài việc xấu, mặc dù hắn đối với việc nàng muốn làm có sự chờ mong.

Vân Thanh Nhiễm không chút hoang mang, “Thần thiếp biết gia tuy rằng thân thể hơi kém, thể cốt yếu đuối, nhưng võ công không tồi, có điều... thể tử gia đừng làm đứt đai lưng này nha, làm đứt rồi, sau này đừng nghĩ đến việc lên giường thần thiếp nữa!”

“Nàng biết?” Quân Mặc Thần kinh ngạc.

“Ta cũng không ngu ngốc, lúc ngươi đề ta còn nặng hơn cả đá, lúc bắt lấy ta thì ta có giấy thể nào cũng không được, đừng nói với ta là ngươi trời sinh thân thể kém đồng thời còn có thần lực trời sinh, mặc dù thân thể ngươi không tốt, nhưng cũng không mâu thuẫn với việc ngươi có một thân võ công tu vi không tồi, đương nhiên, ngay từ đầu ta cũng không nghĩ như vậy.”

“Ha ha...” Quân Mặc Thần nhọt nhọt cười một tiếng, “Ái phi thật sự là thông minh.” Hắn vốn không muốn có ý gạt nàng, chỉ là cũng không có ý giải thích với nàng cái gì, vốn tưởng rằng sau khi nàng biết sẽ trách cứ hắn, thì ra là hắn suy nghĩ nhiều.

Hắn tập võ cũng không phải muốn trở nên lợi hại, không phải vì muốn mạng của ai, mà là vì bảo mệnh, nếu như không có một thân tu vi này, hắn cũng không sống được đến bây giờ.

Vân Thanh Nhiễm cỡi giày cũng bò lên trên giường, đồng thời thả màn trướng xuống.

Tay ngọc thon dài mềm nhẹ cỡi bỏ y phục trên người Quân Mặc Thần, cũng không lưu lại một bộ y phục cho Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần bị cỡi sạch trơn.

Quân Mặc Thần thầm nghĩ, hắn đang bị thế tử phi của mình trêu chọc à?

Vân Thanh Nhiễm nằm nghiêng ở bên người Quân Mặc Thần, vươn ra ngón tay vẽ hoa ở trên ngực Quân Mặc Thần, “Gia, chứ lợn xộn nha!”

Muốn chết, nếu nữ nhân trở nên hư hỏng, so với nam nhân chỉ có hơn chứ không kém!

Vân Thanh Nhiễm cứ như vậy nằm nghiêng quan sát Quân Mặc Thần, nói thật, bộ dạng nam nhân này thật sự làm cho người ta rất muốn một hơi ngón sạch, làn da của hắn còn trắng hơn nàng, nhắn mịn cũng không thua nàng, hắn cũng không cường tráng, lại cân xứng tinh xảo, giống như một món tác phẩm nghệ thuật ưu tú nhất của trời cao.

Đôi môi đỏ mọng Vân Thanh Nhiễm hôn lên tai Quân Mặc Thần, nuốt lấy vành tai của hắn vào trong miệng mình, nhẹ nhàng mon trón vành tai của hắn.

“Nhiễm Nhi...”

Vân Thanh Nhiễm chủ động như vậy, Quân Mặc Thần thật muốn vươn tay ra ôm chặt lấy nàng, cổ tinh tay lại bị một cái đai lưng trói chặt, muốn giỡn khời đai lưng chết tiệt này cũng không khó, chỉ là Vân Thanh Nhiễm nói, không cho phép cỡi bỏ.

Vân Thanh Nhiễm lại không để ý tới tiếng kháng nghị của Quân Mặc Thần, cắn đủ mới buông tha vành tai vừa đáng thương vừa đáng yêu của Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm nói nhỏ ngay bên tai Quân Mặc Thần: “Ta từng hỏi mẫu phi, mặc dù ngươi có một thân tu vi không tồi, nhưng vẫn không thể dùng để chữa khỏi bệnh, cho nên ngươi không thể không biết tiết chế giống như đêm đó, đối với ngươi mà nói rất hại thân. Cho nên, hôm nay bắt kể như thể nào ngươi cũng không thể cỡi bỏ đai lưng này.”

Đối với Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm có sự quan tâm của nàng, chuyện nên hỏi nàng sẽ hỏi, chuyện nên biết nàng sẽ đi tìm hiểu.

Bởi vì biết, cho nên Vân Thanh Nhiễm sẽ không để Quân Mặc Thần làm loạn nữa.

Bản thân Quân Mặc Thần đương nhiên biết đối với thân thể của hắn như vậy mà nói là gánh nặng rất lớn, đừng nói hắn, đối lại người thường chỉ sợ cũng bị hại thân thôi?

Mặc dù biết, nhưng vẫn không cẩn thận mất không chế.

Vân Thanh Nhiễm lại hôn mặt, môi, hầu kết của Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần cảm giác chỗ hầu kết truyền đến xúc cảm ướt át mềm mại ấm áp, khiến hô hấp của hắn lại dồn dập không ít. Lúc Vân Thanh Nhiễm ngẩng đầu, một chỉ bạc được kéo ra giữa môi nàng và hầu kết của Quân Mặc Thần, lộ vẻ đặc biệt ám muội.

Sau đó Vân Thanh Nhiễm lại hôn đến lồng ngực của hắn, tình tế yêu thương chỗ mẫn cảm của hắn... Mỗi lần lại dùng môi hôn mon tron khắp nơi.

“Nhiễm Nhi... nàng...” Giọng nói của Quân Mặc Thần thực khàn, “Nàng học với ai?”

Quân Mặc Thần cảm giác mình sắp muốn điên rồi, không có một người nào, không có một nam nhân nào chịu được nữ nhân của mình làm như vậy với mình, mặc dù hắn không phải nam nhân bình thường, nhưng ở phương diện khác vẫn rất bình thường!

Vân Thanh Nhiễm đang bận rộn, miệng ngâm đồ, nói chuyện có chút không rõ ràng, “Ừm... học... cùng sư phụ già.” Từng mang lòng hiếu kỳ lên lút xem thử qua phim ngắn, mặc dù chỉ kiên trì hai phút đã không chịu được, nhưng trí nhớ nàng hơn người vẫn có thể nhớ rõ ràng.

“Ai?” Quân Mặc Thần nghe đến sư phụ nào đó, nhất thời mở hai mắt ra, cúi đầu nhìn Vân Thanh Nhiễm còn đang tác quái trên ngực hắn.

“Một sư phụ trong mộng của ta...” Vân Thanh Nhiễm mơ hồ trả lời.

Lại một lát sau.

“Nhiễm Nhi, cởi bỏ hai tay của ta được không?” Hắn thật sự rất muốn ôm nàng, lấy tay chạm vào thân thể của nàng...

“Không được.” Thái độ của Vân Thanh Nhiễm rất kiên định, “Nếu cởi bỏ thì ta sẽ đi.”

Vậy cứ cột lấy đi, Quân Mặc Thần thực không khí khái nghĩ.

Vân Thanh Nhiễm u mê đem những chuyện mình biết mò mẫm làm xong, cởi hết quần áo của mình, lộ ra cơ thể đã đầy dẫy hơn không ít, hiện giờ mặc dù nàng không được coi là bình thường, ít nhất sẽ không để cho Quân Mặc Thần nhìn thấy đau lòng.

Vân Thanh Nhiễm phơi bày thân thể ra đối với Quân Mặc Thần mà nói là một dự hoặc rất lớn.

“Nhiễm Nhi, cởi bỏ được không?”

“Không được.”

“Nhiễm Nhi ——”

Vân Thanh Nhiễm đi tới bước quan trọng nhất.

“Đau ——” Vân Thanh Nhiễm lại một lần nữa ném phai loại đau đớn như bị xé rách này.

Vân Thanh Nhiễm bỏ cuộc, đứng dậy, bắt đầu mặc quần áo.

Nàng không phải là muốn lâm trận bỏ chạy chứ? Hắn đã như vậy rồi. Nếu nàng dám đi, hắn nhất định sẽ điên mất!

Kết quả Vân Thanh Nhiễm thật sự mặc quần áo chạy ra ngoài, nhìn thấy cánh cửa phòng bị mở ra lại bị đóng vào, Quân Mặc Thần nhìn chăm chú vài lần trên đầu, hắn bị chính thể tứ phi của mình phi lễ rồi lại bị vứt bỏ rồi?

May mắn, không bao lâu Vân Thanh Nhiễm đã trở lại.

“Lần trước lúc ta đi hỏi mẫu phi, mẫu phi nói cho ta thứ này, có điều ngày đó ta quên cầm trở về.”

Quân Mặc Thần nhìn qua đồ trong tay Vân Thanh Nhiễm, chỉ thấy trên bình sứ đỏ viết ba chữ “Cao Mân Côi”, nhất thời sắc mặt đen đi vài phần.

Mẫu phi... ngài rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện gạt phụ vương nữa hả?

Quân Mặc Thần lẳng lặng nhìn Vân Thanh Nhiễm nằm ở bên cạnh hắn, tia sáng mờ nhạt ngoài cửa sổ chiếu lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn đầy mỗi một của nàng, lúc này đã là hoàng hôn.

Hai người đứng là giữa ban ngày đã ở trong phòng hao tổn gần hai canh giờ, vừa rồi Quân Kiệt và Lục Trúc vốn muốn đưa bữa tối vào trong phòng, kết

quả gỗ cửa không ai đáp, sau đó hai người nghe được tiếng động trong phòng, nên nhanh chóng rời đi.

Vân Thanh Nhiễm một muốn chết rồi cho nên đang ngủ, ngược lại Quân Mặc Thần rất thanh tỉnh, không có nửa phần ủ rũ.

Nhiễm Nhi của hắn sẽ đau lòng hắn, sẽ để ý hắn có lạnh hay không, sẽ giữ gìn hắn, sẽ không ghét bỏ thân mình ốm yếu tùy thời đều có thể vào trong quan tài của hắn.

Nàng là thê tử một đù tư cách, đù tư cách đến đáng ghét! Vừa rồi, nàng rõ ràng cũng rất đau, nhưng vẫn cắn răng...

Mặc dù như vậy làm cho hắn cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng điều hắn muốn không chỉ là việc nàng làm một thê tử đù tư cách, một thê tử nguyện ý làm ra đủ việc nhượng bộ vì trượng phu ốm yếu của mình!

Hắn càng muốn nàng yêu hắn, hắn muốn tiến vào trong lòng nàng, mà không phải chỉ giữ lấy thân thể của nàng.

Quân Mặc Thần vươn tay nhẹ vỗ về khuôn mặt đang ngủ của Vân Thanh Nhiễm, Nhiễm Nhi, có phải ta rất ích kỷ không, biết rõ mình tùy thời đều có thể chết, vẫn không quan tâm chiếm lấy nàng.

Nhưng mà, mặc kệ ích kỷ bao nhiêu, ta vẫn muốn làm như vậy, vẫn muốn làm một đôi phu thê danh xứng với thực với nàng.

Còn lòng của nàng, ta cũng muốn, nàng nói ta chờ được đến ngày đó không?

Nhiễm Nhi, nhanh yêu ta đi được không? Ta sợ ta chờ không kịp...

Quân Mặc Thần vỗ về khiến Vân Thanh Nhiễm từ trong giấc ngủ mơ tỉnh lại, thấy Quân Mặc Thần đang nhìn mình chăm chăm, “Không ngủ thêm chút nữa à?”

“Ta ngủ cả ngày rồi, không mệt.” Quân Mặc Thần cả ngày đều ở trong phòng, không làm việc gì, “Nhiễm Nhi, nàng đã nói chỉ cần ta sống, thì sẽ luôn chờ đợi ở bên cạnh ta, không nuốt lời phải không?”

Vân Thanh Nhiễm ngắm nhìn Quân Mặc Thần gần trong gang tấc, “Việc ta đã đáp ứng thì sẽ làm được.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thê Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Phượng Câu Tình: Đặc Công Thê Tử Phi

Trên mặt Quân Mặc Thần hiện lên một chút nhọt nhọt mang theo tươi cười vui mừng mà Vân Thanh Nhiễm không thấy được. Nếu lúc này thân thể hắn trở nên ấm áp, thì vẻ mặt hắn cũng sẽ ấm hơn ngày thường mấy phần.

Hắn dịu dàng sờ má Vân Thanh Nhiễm, sau đó cánh tay dùng sức, ôm cả người nàng vào trong ngực, giờ phút này đã không còn khoảng cách giữa hai người, da thịt kề sát nhau.

Quân Mặc Thần cứ ôm Vân Thanh Nhiễm như vậy, không mang theo một chút tình dục nào.

Lúc này thân thể hai người đều rất ấm, vừa mới ôn tồn, nhiệt lượng thừa cũng chưa tán ra.

Đối với việc Quân Mặc Thần bất ngờ dịu dàng, Vân Thanh Nhiễm có phần không thích ứng, từng thấy một mặt vô lại, một mặt giả hoạt của nam nhân này, cũng từng thấy sự phúc hắc và quan tâm của hắn, cả những lúc trở nên cuồng dã, nhưng đây là lần đầu tiên thấy hắn dịu dàng đến vậy.

Quân Mặc Thần nhẹ nhàng vuốt má Vân Thanh Nhiễm: “Ta sẽ ra sức để nàng sinh thật nhiều đứa, để đám tiểu quý này ngày ngày âm ỷ nàng, để sau này nàng có muốn quên ta cũng không quên được.”

Giờ này cả đứa nhỏ còn chưa có, hắn đã nghĩ đến xa lắc xa lơ như vậy rồi.

“Thùng thùng thùng ——”

Lục Trúc gõ mặt gỗ cửa phòng Quân Mặc Thần: “Thê tử gia, tiểu thư, vương phi nương nương sai nô tỳ đến gọi hai người rời giường, nói là... nói là... đừng để mệt nhọc quá mức... Còn có... Ký Bắc vương gia đến, nói là muốn gặp thê tử gia và thê tử phi.”

Lục Trúc thật vất vả mới nói được hết, nghĩ đến ban ngày ban mặt tiểu thư nhà mình cùng thê tử gia đã vào phòng đóng cửa làm việc kia, mặt nàng liền đỏ bừng, có thể nói chín được cả trứng tôm.

Vừa rồi vương phi nương nương đến đây một chuyến, dặn dò xong rồi đi, giao nhiệm vụ gọi hai vị chủ tử này cho nàng và Quân Kiệt, Quân Kiệt lại đưa hai tay ra tỏ vẻ mình bất lực, thông thường vào thời điểm này, gia nhà bọn họ sẽ không cho hấn vào phòng. Cho nên trọng trách gọi hai người dậy chỉ có thể trông chờ vào một mình Lục Trúc.

“Ngươi vào đi.” Vân Thanh Nhiễm nói ra ngoài cửa, mình giữa ban ngày ban mặt đã lòi thể tử gia thể yếu nhiều bệnh đi ngủ, ra ngoài người trong phủ sẽ nhìn nàng với “cặp mắt khác xưa”.

“Vâng, tiểu thư.” Lục Trúc có chút sợ sệt đẩy cửa phòng ra, nàng rón ra rón rén đi vào phòng, không dám nhìn thẳng hai người trên giường.

Trước kia nàng không biết làm nha hoàn của Vân Thanh Nhiễm có nỗi khổ gì, chủ tử là người tốt, sẽ không náo loạn tức giận, còn thường nàng không ít trang sức, nhưng vừa rồi, nàng đã lĩnh hội được nỗi khổ khi làm nha hoàn của tiểu thư nhà nàng, nàng chỉ hận không thể cất bước bỏ chạy, nàng đứng ở ngoài cửa đã nghe thấy tiếng động của hai người trong phòng, nàng chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống!

“Tiểu thư, nô tỳ thay y phục giúp người!” Lục Trúc cúi đầu nói.

“Cho người chuẩn bị nước ấm, tắm rửa trước.” Quân Mặc Thần nói.

Hả? Nhưng Ký Bắc vương gia còn đang ở quý phủ đó!

Vân Thanh Nhiễm liếc Quân Mặc Thần một cái: “Gia, Ký Bắc vương gia còn đang chờ bên kia, thần thiếp tắm rửa lúc này có thích hợp không?”

“Có gì mà không thích hợp, hấn ta nguyện ý đến đây thì chờ thêm một lúc cũng đáng đời.” Quân Mặc Thần đáp.

Cũng đúng, Ký Bắc vương còn chạy đến vương phủ này, nhất định không phải chuyện tốt, tuy nói giữa vương gia bọn họ có đôi khi cần phải cùng thương nghị đại sự, khó tránh việc buổi tối còn phải cùng nhau ngồi xuống bàn luận, nhưng đôi phương là Hách Vu Thiên, vậy chẳng khác gì không bàn.

Cho dù là Ký Bắc vương gia đang chờ, cũng không thể ngăn cản thể tử phi của hấn tắm rửa.

“Ái phi đừng phiền, bản thể tử sẽ bồi ái phi tắm rửa, nếu Ký Bắc vương hỏi tới, thì nói là hai người chúng ta tắm rửa nên làm chậm trễ thời gian.” Quân Mặc Thần lại bổ sung một câu.

Nói hai người bọn họ đang tắm?

Tưởng tượng một chút, lúc Quân Mặc Thần nói với Ký Bắc vương gia những lời này thì mọi người sẽ phản ứng thế nào, tắm rửa tới mức đường đường Ký Bắc vương gia phải ngồi chờ còn chưa tính, còn là hai người cùng tắm... Ai biết lúc tắm rửa đến vui vẻ hai người đã làm gì để chậm trễ thời gian? Vân Thanh Nhiễm xấu xa nghĩ.

“Lục Trúc, ngươi đi chuẩn bị đi.” Tuy biết quyết định này của Quân Mặc Thần có chút ác liệt, Vân Thanh Nhiễm lại đồng ý quyết định đó của Quân Mặc Thần, dù sao Hách Vu Thiên cũng không phải thứ tốt gì, vậy thì không cần cho hấn ta mặt mũi, vì Hách Vu Thiên mà bỏ đi một cơ hội tắm rửa thoải mái, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy rất không đáng.

“Vâng, tiểu thư.” Lục Trúc tuân lệnh đi xuống chuẩn bị nước cho hai người tắm rửa.

Hai người tắm rửa xong hết khoảng một canh giờ, đợi hai người áo mũ chỉnh tề, quần áo sạch sẽ đi vào phòng nghị sự gặp Hách Vu Thiên thì trời cũng đã tối muộn.

Hách Vu Thiên đứng đầu tứ vương tự mình đến phủ Trấn Nam vương, là đã cho Quân Vô Ý mặt mũi rồi, giờ muốn gặp hai tiểu bối, còn bắt hấn chờ hơn một canh giờ, thật là buồn cười!

Khi Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần nhìn thấy Hách Vu Thiên, sắc mặt hấn ta đã rất khó coi.

“Vương gia, khụ khụ khụ... đường xa mà đến, bản thể tử... khụ khụ... và thể tử phi không thể... lập tức tới gặp vương gia, khụ khụ khụ khụ... thật sự rất áy náy, chỉ trách, chỉ trách thân thể... của bản thể tử, khụ khụ khụ, quá kém, lúc nãy phát bệnh, nên phải giữ thể tử phi ở trong phòng... đợi mấy canh giờ, mới thấy thoải mái, đi ra đây, mong vương gia ngài không phiền lòng.”

Quân Mặc Thần nhìn Hách Vu Thiên, chào hỏi với hấn ta, thuận tiện nói ra nguyên nhân mình và Vân Thanh Nhiễm đến muộn.

Quân Mặc Thần nói rất có lý, vừa nghe đúng là cái cớ nghiêm túc đứng đắn, nhưng ngẫm nghĩ kỹ sẽ thấy một chút ý vị không đúng.

Thôi đi, Hách Vu Thiên thu phần bất mãn trong lòng lại, hôm nay hấn tới là để thúc đẩy tình cảm giữa phủ Ký Bắc Vương và phủ Trấn Nam vương, không phải đến để tức giận với văn bối, dù sao Quân Mặc Thần cũng là người sắp chết, hấn cần gì phải tức giận với người đã bước một chân vào quan tài chứ?

“Hiện chất, hôm nay bốn vương đến đây, là có chuyện muốn trao đổi với người.”

“Khụ khụ khụ... Vương gia có chuyện gì cứ nói với phụ vương ta là được rồi.” Quân Mặc Thần trừ cái danh hào thể tử ra thì không có chức vụ gì, cũng chưa bao giờ nhúng tay vào việc triều đình, điều này không cần nói mọi người cũng biết, một ma ốm, người còn kỳ vọng hấn có thể làm gì?

“Dưới gối bốn vương có một nữ nhi, mười lăm tuổi, vừa mới cập kê, con bé là hòn ngọc quý trên tay bốn vương, chính là Hương Lăng, trước đây người cũng từng gặp qua nó, bốn vương nghĩ để nó đến làm trắc phi cho người cũng rất tốt, dù sao lúc nhỏ hai người các người cũng có tình cảm không tệ, có một chút tình cảm căn bản rồi.”

Trong lòng Hách Vu Thiên đang đánh bàn tính vãng lai, hẳn muốn mượn sức Quân Vô Ý làm việc cho mình, nên nghĩ ra một chiêu thông gia này, mặc dù đưa nữ nhi bảo bối của hắn cho một ma ồm cũng có chút luyến tiếc, song, so với nghiệp lớn của hắn, thì chút ít này không tính là cái gì, người làm đại sự thì không câu nệ tiểu tiết.

Thật vất vả, thái hậu bên kia mới được Dạ Hồn dọa cho một trận, không còn nghĩ cách đưa nữ nhân cho Quân Mặc Thần nữa, bên này Hách Vu Thiên lại đến góp vui.

Vân Thanh Nhiễm cúi đầu trông mắt liếc Quân Mặc Thần một cái, thì ra người còn là khối bánh thơm ngon à!

“Khụ khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần che miệng, tiếng ho khan thật lâu không dừng lại, đôi mắt nhỏ có thần của Vân Thanh Nhiễm hẳn nhìn thấy rõ ràng.

“Thế từ gia nói xem, nghe lời của Ký Bắc vương gia, có lẽ thế từ gia ngài thật sự quen thuộc với vị Hương Lăng muội muội kia, nếu đã có tình cảm căn bản, thế từ gia ngài cũng sẽ đồng ý chứ?” Tác phong của Vân Thanh Nhiễm luôn trước sau như một, cứ hễ gặp phải vấn đề này, nàng nhất định sẽ tôn trọng sự lựa chọn của đương sự là Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần vừa ho, vừa cố gắng nhớ lại Hương Lăng trong miệng Ký Bắc vương Hách Vu Thiên. Nghĩ nửa ngày, là tiểu cô nương cột hai bím tóc khóc không ngừng hay người trốn ở góc tường muốn trêu chọc hắn, hay là người rằng mọc chưa dài lại luôn âm ỉ muốn ăn mất quả?

Không phải trí nhớ Quân Mặc Thần không tốt, mà là lúc nhỏ Quân Mặc Thần sẽ không để ý đến những cô bé khác, hắn vốn trưởng thành khá sớm, tiểu cô nương hay khóc nhè nên hắn làm sao chú ý được nhiều như vậy?

Hiện nay Hương Lăng mười lăm tuổi tính ra nhỏ hơn Quân Mặc Thần sáu tuổi, cho nên trong đầu Quân Mặc Thần chỉ nhớ đến những cô bé cùng lứa tuổi mà hắn rất có ấn tượng, hắn có thể nhớ kỹ ba tiểu cô nương kia là vì ba người bọn họ đều làm phiền hắn...

Về phần tình cảm căn bản mà Ký Bắc vương gia nói, thì thật oan uổng Quân Mặc Thần rồi. Đến khi đại hôn hắn vẫn là một người trong sạch đó! Bằng không tới hôm ấy hắn cũng không đến nỗi mặt mặt như vậy.

“Khụ khụ khụ... Vương gia, bản thế từ là người sắp chết, không thể làm lỡ... à... Hương Lăng muội muội được, cho nên vương gia vẫn nên tìm cao tể* khác cho Hương Lăng muội muội thôi!” Quân Mặc Thần từ chối.

(*: rể tốt)

“Hiền chất có điều không biết, Hương Lăng từ nhỏ đã quen biết người, sau khi cập kê, mẫu thân con bé đã ba phen mấy bận nhắc đến chuyện kết hôn với nó, con bé đều bày tỏ một lòng muốn gả cho người, bốn vương và mẫu phi nó đã nói đến đạo lý trong việc này với con bé, nhưng nó một lòng hướng về người, chúng ta làm phụ mẫu cũng chỉ có thể tôn trọng ý của con bé.” Ký Bắc vương gia có chút bất đắc dĩ nói.

Vân Thanh Nhiễm nghe xong, trầm nghĩ, đây đúng là câu chuyện tình yêu lãng mạn thanh mai trúc mã, si tâm chờ đợi, dù sống chết chia xa, cùng người thể nguyện nha!

Nàng cười nói với Quân Mặc Thần: “Thế từ gia, thần thiếp không ngờ thì ra còn có một người si tâm chờ đợi thế từ gia như vậy, nếu sớm biết, lúc trước thần thiếp đã không gả qua đây.”

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần lấy tay phải che miệng, có kinh nghiệm trước đó nên lúc này Quân Mặc Thần muốn kiên trì cự tuyệt đến cùng, lát nữa trong phủ nhiều thêm một trắc phi, khiến trong phủ chướng khí mù mịt thì thật không tốt. “Ý tốt của Vương gia bản thế từ xin nhận, chỉ là... đời này bản thế từ có một thế từ phi là đủ rồi, không cần trắc phi cùng thị thiếp khác.”

Lời này của Quân Mặc Thần dùng để cự tuyệt Hách Vu Thiên, nhưng cũng là lời thật lòng, chẳng qua là hắn mượn hoàn cảnh này để nói ra, khiến Vân Thanh Nhiễm nghe xong chỉ coi là hắn nói cho có hình thức, vì để Hách Vu Thiên buông tha ý nghĩ gả Hương Lăng đến đây.

Quân Mặc Thần nói xong cố ý nhìn Vân Thanh Nhiễm, kết quả phát hiện nữ nhân đáng giận này không để ý đến lời nói của hắn, không chút do dự biến lời nói thật tâm của hắn trở thành lời nói hình thức để hắn từ chối Hách Vu Thiên!

Nữ nhân đáng giận, nàng tốt xấu gì cũng nên đoán ra một chút chứ!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Vợ chồng phối hợp ăn ý

Nghe Quân Mặc Thần không nề tình như vậy, Hách Vu Thiên rất khó chịu, hẳn chịu đựng hòn ngọc quý trên tay mình gả cho hắn ta đã là vinh hạnh, mang ơn còn không hết!

“Lời này của hiền chất là không đúng rồi, nam nhi ba vợ bốn nàng hầu là chuyện thường tình, thú thêm vài nữ tử để các nàng có thể giúp đỡ lẫn nhau, khi rảnh rỗi có thể nói chuyện, tốt biết bao?”

Trong hậu viện Ký Bắc vương gia có cả một đám thị thiếp, đương nhiên hẳn sẽ không cảm thấy có gì không đúng, nam nhân nên có năm thê bảy thiếp, chỉ thú một nữ nhân, nhìn lâu chẳng lẽ không chán à? Giồng Quân Vô Ý, rõ ràng là một kẻ ngốc!

“Khụ khụ khụ... Lời của Ký Bắc vương gia sai rồi, khát nước ba ngày, một bầu là đủ. Nếu vô tâm, cho dù nữ tử cả một phủ cũng ngại không đủ, còn nếu có tâm, chỉ một người lòng cũng đã bị lấp đầy, không thể dung nạp thêm người khác.” Quân Mặc Thần đáp.

Trong lòng có một người, như vậy là đủ rồi, trái tim hắn, Thanh Nhiễm đã tiến vào rồi, hắn không phát giác ra cho đến lúc bị chiếm cứ, đã không thể nhét thêm nữ nhân nào khác.

Loại ý nghĩ này của Quân Mặc Thần, loại người mà cả đời không dụng tâm để yêu một nữ nhân như Hách Vu Thiên sẽ không có cách nào lĩnh hội được.

Hách Vu Thiên nhíu mày, trên mặt biểu lộ vẻ không vui: “Nói như vậy, là hiền chất ghét bỏ hòn ngọc quý trên tay bốn vương ư?”

Hách Vu Thiên tạo áp lực vô hình với Quân Mặc Thần, rõ ràng là đang bức Quân Mặc Thần phải thú quận chúa Hương Lăng nữ nhi của hắn ta.

Vân Thanh Nhiễm phát hiện Hách Vu Thiên rất vô si, người muốn gả nữ nhi, người khác không đáp ứng, nên đổi thành uy hiếp?

“Vương gia, thần thiếp có điều muốn nói.” Vân Thanh Nhiễm chậm rãi mở miệng, đối phương muốn gả nữ nhi cho lão công của nàng, nàng có quyền lên tiếng chứ?

“Thế tử phi muốn nói gì? Bốn vương thấy thế tử phi cũng là người thông tình đạt lý, thêm một người hầu hạ thế tử gia với người, giúp người chia sẻ, người chắc sẽ nguyện ý, đúng không?”

Vân Thanh Nhiễm chưa phát biểu ý kiến, Hách Vu Thiên đã tự chủ trương quyết định thay nàng.

“Vương gia sai rồi, thần thiếp không phải người thông tình đạt lý, sự thật thì ngược lại, thần thiếp là nữ nhân có đầu óc không bình thường, tuy rằng trước đó không lâu bệnh cũ đã bình phục rồi, nhưng khi cảm xúc kích động rất dễ phát bệnh, nhất là lúc lòng ghen tị phát tác, không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì, cho nên trước khi vương gia quyết định gả quận chúa Hương Lăng qua đây phải lập một chứng từ với thần thiếp, sau này nếu quận chúa Hương Lăng thiếu tay thiếu chân, hay bị thần thiếp đánh cho tàn phế, đánh đến chết, cũng không thể truy cứu trách nhiệm của thần thiếp và phủ Trấn Nam vương, xin vương gia đừng trách, thần thiếp làm như vậy cũng là để ngừa vạn nhất, nếu vì việc vui mà dẫn đến sau này hai vị vương gia bất hòa, sẽ không có lợi.”

“Lời này của người là có ý gì? Người nói bất kể người đánh nữ nhi của bốn vương thành cái dạng gì thì bốn vương cũng không thể truy cứu phải không? Người đánh người còn có lý?” Hách Vu Thiên vốn muốn khách khí, nhưng không nói đến hai câu, Quân Mặc Thần đã không cho hắn mặt mũi cự tuyệt ý tốt của hắn, Vân Thanh Nhiễm lại nói muốn đánh nữ nhi của hắn thành tàn phế, rốt cuộc bọn họ đặt vương gia hắn ở chỗ nào.

“Thần thiếp chẳng qua là muốn vương gia nghĩ cho rõ ràng mà thôi, nếu vương gia khẳng khái muốn gả quận chúa Hương Lăng qua đây, thì nhất định phải suy nghĩ kỹ càng đến điều này, dù sao bệnh này của thần thiếp không phải cứ muốn khống chế là có thể khống chế được, một khi phát bệnh, ngay cả thần thiếp cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì, không tin vương gia có thể hỏi thế tử gia, khi thần thiếp phát bệnh sẽ như thế nào?”

Vân Thanh Nhiễm nói xong ném một cái mị nhãn về phía Quân Mặc Thần.

Nhận lấy “mị nhãn” của Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần che miệng ho khan, nhưng thực ra là đang che dấu ý cười của hắn.

“Khụ khụ khụ... Vương gia, nếu ái phi của bản thế tử phát bệnh, sẽ làm ra chuyện mà bình thường cũng không thể nghĩ đến, giống như hôm nay, bệnh cũ của nàng lại tái phát, khụ khụ khụ... khiến bản thế tử... lại phải chịu khổ một phen.” Quân Mặc Thần cúi đầu, dùng giọng nói trầm thấp lên án: “Bản thế tử... khụ khụ khụ thiếu chút nữa bị ái phi nàng ép đến mức mất nửa cái mạng... khụ khụ...”

Thế tử gia, thật sự thì ngài cũng chỉ còn lại nửa cái mạng thôi mà?

Nếu thế tử phi thật sự khiến ngài mất nửa cái mạng, thì bây giờ ngài nên đi đến chỗ Diêm Vương gia để trình diện rồi?

“Vương gia, ngài nghe đó, ngay cả thế tử gia còn không may mắn thoát khỏi, nếu là quận chúa Hương Lăng, thần thiếp nổi lòng ghen, đến lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì thần thiếp cũng không dám cam đoan. Cho nên chuyện này vương gia vẫn nên trở về cân nhắc cẩn thận đi, lại bản bạc thương nghị với quận chúa Hương Lăng, đây dù sao cũng là chuyện liên quan đến tánh mạng của nàng ấy, nhất định phải hỏi ý kiến của bản thân nàng ấy. Cho nên hôm nay đến đây thôi đã, thần thiếp cung tiễn vương gia!”

Vân Thanh Nhiễm nói xong không lưu cho Hách Vu Thiên một chút mặt mũi nào đã đuổi người ta đi.

“Khụ khụ khụ... ái phi nói rất có đạo lý, thấy vương gia vội vàng như vậy, khụ khụ khụ... vẫn nên trở về thảo luận thương nghị với quận chúa Hương Lăng đi!”

Phu thê hai người trái lại rất ấn ý.

Hách Vu Thiên chờ bọn họ lâu như vậy, chỉ đổi lại một bụng tức giận!

“Thế tử và thế tử phi đang muốn đuổi khách?” Hách Vu Thiên lạnh giọng đi mấy phần.

“Vương gia suy nghĩ nhiều rồi, chẳng lẽ vương gia đã quên thân thế thế tử gia không tốt, hiện giờ sắc trời đã tối, thế tử gia đến giờ phải đi ngủ, tin là vương gia sẽ thông cảm cho thân thế thế tử gia, hay vương gia muốn thế tử gia cố chống đỡ để bồi vương gia ngài?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

Không phải chỉ Hách Vu Thiên hấn mới biết chụp mũ người khác, Vân Thanh Nhiễm cũng biết.

Hách Vu Thiên bị Vân Thanh Nhiễm ngăn không nói ra lời để phản bác, hấn tức giận, lại không tiện phát tác, hấn muốn có quan hệ tốt với Quân Vô Ý, nếu lúc này nổi giận không phải là uổng phí công sức lúc trước à?

Hấn tạm thời cứ về trước đã, trở về hấn sẽ chuẩn bị tốt đại tiệc tám người nâng, hồng trang mười dặm, nâng nữ nhi đến cửa chính của phủ Trấn Nam vương, hấn không tin Quân Vô Ý còn có thể sai người đưa trở về! [minhnguyetgiatrang](#)

Cho dù thông gia không thể kéo Quân Vô Ý về hấn bên hấn, nhưng đến lúc Dạ Hoàng Nghi biết hấn và Quân Vô Ý thành thông gia, cũng không có khả năng không có kỳ Quân Vô Ý.

Hách Vu Thiên đánh bàn tính lớn, dường như từ đầu đến cuối đều không lo lắng về hai người Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, hai người bọn họ hoàn toàn thành hai quân cờ không quan trọng trong cả bàn cờ của hấn.

★

“Quân Kiệt, đi lấy một bộ quần áo nam nhân màu đen cho ta, lấy luôn một cái mặt nạ nữa.” Việc làm đầu tiên khi Vân Thanh Nhiễm về tới Kim Dật Hiên là sai Quân Kiệt lấy một bộ nam trang màu đen, nàng không thiếu nam trang, nhưng phần lớn là lấy màu sáng làm chủ, bản thân nàng khá thích màu sáng, nhưng đêm nay nàng muốn xuất môn làm chuyện xấu, mặc quần áo màu sáng thì không thích hợp.

Quân Kiệt nghe được yêu cầu của Vân Thanh Nhiễm, có chút buồn bực: “Thế tử phi nương nương, cho phép thuộc hạ hỏi một câu, nương nương muốn lấy mặt nạ làm gì?”

Lúc nương nương xuất môn thích mặc nam trang, như vậy thì hành động tương đối dễ dàng, điều này Quân Kiệt biết, hơn nữa thế tử gia cũng ủng hộ, nhưng cần mặt nạ làm gì chứ?

“Đi ra ngoài làm tặc đương nhiên phải che mặt.” Vân Thanh Nhiễm đáp, lần này nàng thật sự muốn ra ngoài làm tặc, còn là hái hoa tặc.

Quân Mặc Thần đứng lúc vào phòng, không bỏ lỡ lúc Vân Thanh Nhiễm tuyên bố muốn đi ra ngoài làm tặc.

“Khụ khụ... không biết... khụ khụ, ái phi muốn làm tặc gì?” Giọng nói của Quân Mặc Thần có hơi khàn, vừa nãy ra khỏi phòng một chuyến, chịu chút lạnh, cổ họng có phần không thoải mái.

Vân Thanh Nhiễm nghe thế, trong lòng thầm thở dài, Quân Mặc Thần chẳng qua mới đi ra bên ngoài một chuyến, trở về lại bị nhiễm lạnh rồi, cổ họng thành như vậy, thanh âm vốn đã trầm thấp phù phiếm, nay lại thêm khàn, tuy không khó nghe, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

“Hái hoa tặc.” Vân Thanh Nhiễm ăn ngay nói thật.

Hái hoa tặc?

Quân Kiệt còn tưởng lỗ tai mình có vấn đề, nghe lầm ư!

Thế tử phi, mặc dù ngài mặc nam trang rất đẹp, nhưng hái hoa tặc thì ngài vẫn không nên làm nha?

“Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ... Không biết ái phi coi trọng đoá hoa đại nơi nào?” Quân Mặc Thần ngẩng mặt, chống hai má, từ từ hỏi: “Hay là... khụ khụ... bản thế tử chưa cho nàng ăn no?”

“Ha ha...” Vân Thanh Nhiễm ngoài cười nhưng trong không cười: “Còn không phải tại vụn hoa đào của ngài.”

“Khụ khụ khụ...” Vụn hoa đào của hấn? Là quận chúa Hương Lăng phủ Ký Bắc Vương, may mắn không phải nam nhân, bằng không hấn không phải bị nàng làm cho tức chết rồi, nếu muốn hái một đoá thư hoa*, thế tử gia sẽ không so đo: “Vậy ái phi đi sớm về sớm nha.”

(*: thư nghĩa là cái, mái, nữ,...)

Mồ hôi trên trán Quân Kiệt xuất hiện, gia, thế tử phi nương nương muốn đi hái hoa của quận chúa Hương Lăng phủ Ký Bắc Vương đó! Ngài lại chỉ nói một câu như vậy thôi à? Ngài cũng nên ngăn cản chứ!

“Quân Kiệt, còn đứng đó thất thần làm gì, không nhanh đi chuẩn bị quần áo cho ái phi, khụ khụ khụ... Nhất định phải vừa người, để tôn lên vẻ anh tuấn tiêu sái của ái phi của bản thế tử...” Quân Mặc Thần đối với hành động hái hoa của Vân Thanh Nhiễm hết sức ủng hộ.

“Dạ, gia, thuộc hạ lập tức đi làm” Quân Kiệt nghĩ trong đầu, thế tử gia, nào có người như ngài chứ, phu nhân của mình nữ cái nam trang đi khi dễ nữ tử khác, ngài còn ủng hộ!

Một lát sau, Quân Kiệt mang quần áo và mặt nạ mà Vân Thanh Nhiễm muốn, vì trong phủ không có người nhỏ như Vân Thanh Nhiễm, nên đã làm không ít nam trang cùng nữ trang cho Vân Thanh Nhiễm, lúc trước cũng chuẩn bị quần áo sẫm màu cho nàng, nhưng Vân Thanh Nhiễm chỉ chọn màu sáng, màu sẫm vẫn lưu lại bên Chế Y các, bây giờ hẳn chỉ cần đi lấy là đã có sẵn.

Về phần mặt nạ, quý phủ muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, chưa bao giờ thiếu.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm thay quần áo mà Quân Kiệt lấy về, nhất thời lột xác thành một “nam tử” anh tuấn tiêu sái giữa trán mang theo mấy phần tà khí như lời thế tử gia.

Vân Thanh Nhiễm búi lại tóc, nghiêm nhiên thành công tử thế gia, tuy nhỏ tuổi, nhưng đã hiện nguyên mẫu. Nhất là đôi mắt linh động giao hoạt xinh đẹp, nếu thật sự là nam tử, sợ là đã lừa được không ít trái tim nữ tử.

Vân Thanh Nhiễm đi tới cửa, quay đầu lại nói với Quân Mặc Thần: “Gia ngài ngoan ngoãn chờ ở nhà, ta đi ra ngoài trước, nên ngủ sớm một chút, trước khi ngủ nhớ uống nước nhuận hầu.”

“Khụ khụ khụ... ái phi nàng đang quan tâm bản thế tử à?” Quân Mặc Thần cố ý biểu hiện bộ dạng thoải mái, giống như chỉ thuận miệng hỏi ra.

“Không phải, ta sợ buổi tối người họ nhiều quá, ảnh hưởng giấc ngủ của ta.”

Quân Mặc Thần vừa mới đẩy lên một chút ánh sáng vui vẻ đã vô tình bị dập tắt.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Đại náo Vương phủ, nam tử che mặt

Ký Bắc Vương phủ đề phòng rất nghiêm, mỗi một canh giờ, thị vệ sẽ thay người, cũng không biết có phải Hách Vu Thiên có tật giật mình hay không, thị vệ ở đây nghiêm mật hơn phủ Trấn Nam vương không chỉ gấp hai lần.

Trên một thân cây ngoài tường vây của phủ Ký Bắc Vương, một bóng người màu đen đang ngồi bên trên chạc cây, đứng đưa hai chân của mình, trong miệng còn nói: “Thật là làm tác cũng không dễ dàng, làm hái hoa tác lại càng không dễ, phải dựa vào thiên thời địa lợi nhân hoà, chọn một buổi tối nguyệt hắc phong cao, còn phải tránh những nơi đề phòng vô cùng nghiêm ngặt như phủ Ký Bắc Vương này.”

Vân Thanh Nhiễm xoa cằm, Hồng Dược khi còn sống không ít lần làm hại nam nhân, là đồ đệ của bà, nàng cũng được coi như đã kế thừa tuyệt học của sư môn không phải sao?

Lại nói, trộm cắp vốn là nghề nghiệp cũ của nàng, trước kia đánh cắp tin tức, nghe lén đều đã làm qua không ít, nhưng “trộm người” lại là lần đầu tiên.

Vượt qua tường cao, một bóng dáng mờ ảo màu đen xuyên vào bên trong phủ Ký Bắc Vương, nhờ bóng cây và núi giả che dấu tung tích của mình, nàng và Quân Mặc Thần đã từng tới phủ Ký Bắc Vương một lần, Quân Mặc Thần còn cố tình gây sự đi dạo hết cả phủ Ký Bắc Vương một lượt, cho nên Vân Thanh Nhiễm cơ bản cũng đã quen thuộc cấu trúc của phủ Ký Bắc Vương.

Quận chúa Hương Lăng, năm nay vừa mười lăm, cái tuổi như hoa.

Thời điểm vốn nên đi ngủ, nàng ta lại đang khóc sụt sùi trong phòng.

“Quận chúa, người đừng khóc, nếu tổn hại thân thể, thì phải làm thế nào?” Nha hoàn của quận chúa Hương Lăng đang an ủi nàng ta.

“Ta không muốn gả cho ma ồm Quân Mặc Thần đâu, hẳn là người sắp chết rồi, dựa vào cái gì mà muốn ta gả qua đó chịu khổ? Hẳn muốn chết thì chết sớm một chút, hiện tại còn muốn liên lụy đến ta... Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà muốn ta gả cho hắn để làm quả phụ?” Hách Hương Lăng khóc không thành tiếng, nàng không muốn gả cho Quân Mặc Thần, nàng gả cho ai cũng không muốn gả cho tên ma ồm đó, nàng mới mười lăm tuổi, nàng còn muốn sống rất nhiều năm, đương nhiên là phải gả cho một trượng phu tráng kiện khỏe mạnh!

“Quận chúa người đừng khóc, Nhị tiểu thư của Vân phủ kia không phải cũng gả cho thế tử gia của phủ Trấn Nam vương ư?” Nha hoàn vội vàng an ủi nàng ta.

“Ta sao có thể giống với người điên kia chứ? Nàng ta không thể gả cho ai, nên mới phải gả cho cái tên Quân Mặc Thần sắp chết đó!” Hách Hương Lăng lau mặt mình, khiến cho khuôn mặt vốn đã khóc đến lem luốc lại càng lem luốc hơn: “Tốt nhất là ngày mai thức dậy, Quân Mặc Thần đã chết rồi, như vậy thì dù phụ vương có muốn gả ta đi cũng không gả được.”

“Đừng đừng đừng, sáng mai thể tử gia nhất định sẽ chết, nếu không, ta cùng quân sự ma ma kiếm một hình nhân, viết tên thể tử gia phủ Trần Nam vương lên đó, rửa hấn chết sớm? Dù sao hấn sống cũng phải chịu khổ, chết sớm đầu thai sớm.”

Nghe vậy Hách Hương Lăng lau nước mắt trên khoé mắt mình: “Được, người đi chuẩn bị, ta tự mình làm!”

“Vâng, nô tỳ đi ngay.”

Một lát sau, nha hoàn của Hách Hương Lăng thật sự mang một tượng gỗ hình người đến, tìm tờ giấy ghi ngày sinh tháng đẻ của Quân Mặc Thần lên trên.

Hách Hương Lăng dùng châm đâm mạnh vào hình nhân: “Ai cho người muốn thú ta, ai bảo người muốn nổi sắc tâm, bản quận chúa là người mà người có thể thú à? Không lấy gương ra soi chính mình đi!”

Hách Hương Lăng giống như đã coi tượng gỗ nhỏ trong tay trở thành Quân Mặc Thần, liên tục đâm mạnh.

Nàng ta chẳng những không ái mộ Quân Mặc Thần như trong miệng Hách Vu Thiên nói, ngược lại, hết sức ghét bỏ Quân Mặc Thần.

Thân phận nàng ta cũng không dưới Quân Mặc Thần, nên không màng thân phận địa vị của Quân Mặc Thần, đương nhiên cũng không nhìn trộm Quân Mặc Thần, nàng ta vốn cũng không cảm thấy Quân Mặc Thần thế nào, có đôi lúc nói chuyện với người khác sẽ biểu lộ sự đồng tình với hấn, chẳng qua lần này Hách Vu Thiên cố ý muốn gả nàng ta đến phủ Trần Nam vương, khiến nàng ta hoàn toàn hận Quân Mặc Thần.

Trên mái nhà, một viên gạch ngói không biết bị nhấc lên từ khi nào, một ánh mắt xinh đẹp xuyên qua lỗ nhỏ nhìn thấy rõ ràng tình hình phía dưới, đương nhiên đối thoại của chủ tớ hai người Vân Thanh Nhiễm cũng nghe thấy.

Vân Thanh Nhiễm tạm dừng một phút, sau đó một tiếng “rầm”, một thanh xà nhà bị gãy, cùng lúc đó không ít gạch ngói rơi xuống, vỡ trên mặt đất.

Vân Thanh Nhiễm phá hủy nóc phòng dưới thân.

“A a a...” Hách Hương Lăng và nha hoàn của nàng ta ở phía dưới chỗ Vân Thanh Nhiễm nằm bị gạch ngói rơi trúng, chạy trốn bốn phía, bộ dáng rất chật vật.

Khi gạch ngói ngừng rơi, hai nữ nhân khôi phục sự yên tĩnh, lúc ngẩng đầu nhìn về chỗ rạn vỡ kia, thấy một nam tử từ trên trời giáng xuống. Nam tử hắc y che mặt, rất khó để nhìn thấy dung nhan chân thật của hấn.

“Người là ai?” Nha hoàn của Hách Hương Lăng từ trong sự khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, nàng ta chỉ vào Vân Thanh Nhiễm hỏi. Nàng ta dám làm như vậy vì nàng ta biết rối loạn vừa rồi sẽ dẫn thị vệ trong vương phủ đến.

Nha hoàn đó cũng chỉ có thời gian nói một câu này, vì giây tiếp theo nàng ta đã bị trúng dao của Vân Thanh Nhiễm, té xiu trên đất.

Thấy nha hoàn của mình ngã đi, trong lòng Hách Hương Lăng căng thẳng, đang muốn mở miệng nói gì đó, thì thấy nam nhân đột nhiên xông vào từ trên nóc phòng đến trước mặt mình, ôm nàng vào lòng hấn.

“Người buông ta ra, buông ta ra!” Hách Hương Lăng giãy dụa, muốn tránh thoát khỏi kim hãm của Vân Thanh Nhiễm.

“Quận chúa gấp gì chứ, không phải nói không thích thể tử gia đoán mệnh kia à, vậy thì bản công tử thế nào, cam đoan đủ mạnh mẽ đủ phóng khoáng mệnh đủ dài, tuyệt đối có thể làm được đủ phương vị để thỏa mãn nhu cầu của quận chúa nàng.”

Vân Thanh Nhiễm giơ tay lên, chợt nghe “rẹt” một tiếng, quần áo của quận chúa Hương Lăng đã bị Vân Thanh Nhiễm xé rách, không đủ che thân.

“A...” Quận chúa lại hét thảm một tiếng.

Lúc này bởi vì động tĩnh ban nãy mà thị vệ phủ Ký Bắc Vương chạy tới phá cửa mà vào, kết quả bọn họ đứng lúc thấy được thân thể lồ lộ của quận chúa.

“Không được nhìn, tất cả nhắm mắt lại!” Hách Hương Lăng thấy thân thể mình bị đám hạ nhân thô bỉ nhìn, vừa thẹn vừa giận.

Nàng ta dường như đã quên mất, địch nhân quan trọng nhất mà hiện tại nàng ta phải đối mặt là Vân Thanh Nhiễm, chứ không phải là đám thị vệ xông tới muốn cứu nàng ta.

Vuốt sồi của Vân Thanh Nhiễm xoa lên gò má Hách Hương Lăng, sau đó chậm rãi dời xuống, tựa như một nam nhân đùa giỡn nữ nhân đi trêu chọc Hách Hương Lăng, khi tay Vân Thanh Nhiễm đến trước ngực Hách Hương Lăng, nàng xé rách cái yếm che thân cuối cùng mặc trên người Hách Hương Lăng, khiến thân thể nàng ta hoàn toàn lộ ra.

“Chắc chắc... thân hình quận chúa thật đẹp, khiến bản đại gia thật muốn ném thư.”

Nếu Quân Mặc Thần có mặt lúc này, nghe được thể tử phi của hắn nói với người ta những lời như vậy, phỏng chừng sẽ tức đến mức phun ra một ngụm máu.

“Không được, buông ta ra, buông ta ra, phụ vương ta là Ký Bắc vương gia, nếu ngươi dám đụng đến một sợi tóc của ta, thì dù chân trời góc biển, phụ vương ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, phụ vương ta nhất định sẽ chặt ngón tay ngươi, chém đứt hai chân ngươi, cắt đầu lưỡi ngươi...”

“Thì ra quận chúa nàng thích khẩu vị nặng à, còng tay ngọn nến roi da đều không thỏa mãn được nàng? Phải chặt tay chân người ta, cắt miệng lưỡi người ta mới có thể thoải mái ư?”

“Ngươi có nghe không, ta lệnh cho ngươi buông ta ra!”

“Thật ra trong lòng quận chúa không nghĩ như vậy, vừa rồi gia chỉ nghe quận chúa nói, không muốn gả cho tên thể tử quý bệnh kia, không bằng đi theo gia, theo gia thì ít nhất gia có thể thỏa mãn nàng, sẽ không để nàng làm quá phụ, đúng không?”

Vân Thanh Nhiễm cười rất vô lại, nàng giam Hách Hương Lăng ở trong lòng mình, hình ảnh như vậy, cho dù là ai nhìn thấy cũng có thể biết được Hách Hương Lăng đang bị người ta phi lễ.

Đám thị vệ phủ Ký Bắc Vương nghe theo mệnh lệnh của Hách Hương Lăng, che mắt thì che mắt, xoay người là xoay người, bọn họ không muốn đeo trên lưng tội danh làm bẩn quận chúa, tội đó sẽ khiến cho bọn họ chết rất thảm, nhưng nếu không dùng mắt để nhìn, thì làm sao bọn họ có thể giải cứu quận chúa từ trên tay hái hoa tặc được chứ?

“Tên tặc nhân này, ta lệnh cho ngươi buông ta ra... Nếu ngươi còn không buông thì ta sẽ gọi người!”

“Nàng gọi đi, cho dù nàng gọi đến rách cổ họng cũng sẽ không có người tới cứu nàng, vì về tao nhã lúc này của quận chúa Hương Lăng một khi để cho người khác thấy được, chính là không tôn trọng quận chúa nàng, đó là tử tội đấy...”

Hách Hương Lăng nóng nảy, nàng ta lớn tiếng quát đám thị vệ không dám nhìn lửa thề của mình: “Bản quận chúa lệnh cho các ngươi bắt tên tặc nhân này lại, ta sẽ trọng thưởng, bản quận chúa cho phép các ngươi mở mắt ra nhìn bản quận chúa!”

So với việc thân thể mình bị những tên thô bỉ nhìn thấy, Hách Hương Lăng cảm thấy mình bị nam tử áo đen che mặt không rõ lai lịch này đùa giỡn càng nhục nhã hơn.

Vân Thanh Nhiễm quét mắt qua đám thị vệ một lượt, nhìn trúng một tên thị vệ thoát nhìn là người có sắc tâm nhất, là hắn ta, người đầu tiên mở mắt nhìn chằm chằm Hách Hương Lăng một lúc lâu khi nàng ta vừa nói có thể nhìn.

Vân Thanh Nhiễm đánh ngất Hách Hương Lăng trước, sau đó cầm đai lưng mà vừa rồi nàng lấy được từ trên người Hách Hương Lăng, vung mạnh, đánh ra một luồng kinh phong, quét đi đám thị vệ đang chắn ở cửa, một đám bị văng ra rất xa, đụng vào bức tường, trên núi giả, trên cây ở bên ngoài, hoặc ngất, hoặc bị thương.

Đương nhiên, nàng để lại tên thị vệ mà nàng cho là có sắc tâm nhất.

Đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn Vân Thanh Nhiễm, Hách Hương Lăng áo quần rách rưới, sắc thị vệ cùng với nha hoàn đang hôn mê trên mặt đất.

Vân Thanh Nhiễm đẩy Hách Hương Lăng vào trong lòng tên nam nhân kia: “Đón lấy.”

“Làm, làm gì?” Tên thị vệ nói chuyện lắp bắp, được ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, khiến tim hắn ta đập dồn dập, lại thêm đối mặt với một hái hoa tặc là Vân Thanh Nhiễm, hắn ta có muốn không khăn trương cũng không được.

“Chiếm lấy nàng ta.” Vân Thanh Nhiễm dùng giọng điệu ra lệnh với tên nam nhân đó.

“Hả?” Thị vệ nghe không hiểu ý Vân Thanh Nhiễm.

“Ta nói ngươi chiếm lấy nàng ta, có mỹ nhân như vậy mà ngươi không muốn à? Ta thấy ngươi rất ham muốn sắc đẹp của nàng ta, người ngươi có thể hưởng, tội ta gánh thay ngươi, chuyện tốt thế này ai mà chẳng muốn, đúng không?”

Vân Thanh Nhiễm hiếm khi hào phóng chịu tiếng xấu thay người khác như vậy.

“Ngươi, ngươi...” Thị vệ lắp bắp, ngón tay chỉ vào Vân Thanh Nhiễm, nửa ngày vẫn không nói được một câu đầy đủ.

“Thế nào? Có sắc tâm mà không dám làm? Cơ hội không có nhiều đâu, qua hôm nay sẽ không còn nữa rồi.”

“Vi sao ngươi không tự mình...”

“Nhiều lời như vậy làm gì, hôm nay tâm tình ta tốt, thích đưa con mồi trong tay nhường cho người khác đấy ngươi có ý kiến không? Không muốn thì quên đi, ta tìm người khác.”

Loại chuyện này, cho dù nàng muốn làm cũng không có khả năng, hái hoa hái hoa, nàng chung quy cũng chỉ có thể ngắt hoa mặt của thể tử gia nhà bọn họ, còn vị quận chúa Hương Lăng này, nàng đành phải làm phiền người khác vậy. Minh Nguyệt gia trang

Thị vệ nghe thế nhìn Hách Hương Lăng trong lòng hấn ta, nuốt nước miếng.

Đây là quận chúa đó! Lấy thân phận của hấn thì bình thường cũng chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, cho tới giờ đều không nghĩ tới, có một ngày quận chúa có thể bị hấn ôm vào trong lòng!

Thậm chí còn có cơ hội có thể... Đây là việc mà buổi tối một mình hấn nằm trong chăn mới dám nghĩ đến.

Giấc mộng lâu nay rốt cục cũng có cơ hội thực hiện, nhất là lúc này Hách Hương Lăng thật sự nằm ở trong ngực hấn, sắc tâm của hấn dần chiến thắng sự sợ hãi trong lòng mình, hấn vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào phần da thịt bị lộ ra bên ngoài của Hách Hương Lăng, cảm xúc nhần mịn lập tức chiếm cứ suy nghĩ của tên thị vệ sắc đảm ngấp trời đó.

Hấn được nếm vị ngọt, động tác chợt trở nên thô bạo.

Chết thì chết, bỏ qua dịp này, thì đời này sẽ không còn cơ hội như vậy nữa! Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, nếu có thể thử tư vị của quận chúa Hương Lăng một lần, thì hấn dù chết cũng đáng!

Còn lại, không cần Vân Thanh Nhiễm nói, tên nam nhân đã tự mình làm.

Vân Thanh Nhiễm biết việc sau đó không cần nàng quan tâm.

Lúc này, ngoài cửa rất náo nhiệt, xem ra những thị vệ khác của phủ Ký Bắc Vương cũng bị kinh động.

Vân Thanh Nhiễm xem giờ, sau đó đi ra cửa, tao nhã ngồi ở cửa chờ chi viện tới.

Lúc những người trong Vương phủ chạy đến, thì nhìn thấy trước cửa phòng quận chúa của bọn họ đều là thị vệ bị đánh ngã, cùng với một hắc y nam nhân đang tao nhã ngồi ở trên bậc thang trước cửa phòng.

Vân Thanh Nhiễm dựa lưng vào cột, miệng ngậm một mảnh lá trúc, trông rất nhàn hạ thoải mái, giống như lúc này nàng không ở phủ Ký Bắc Vương, mà đang ở trong sân nhà mình ngắm trăng.

Phần lớn nhân mã đuổi tới, vô số cây đuốc chiếu sáng phủ Ký Bắc Vương, đêm tối nhất thời trở nên sáng như ban ngày.

“Ngươi là ai?” Thứ tử Hách Hữu Phong của Ký Bắc vương cảnh giác nhìn Vân Thanh Nhiễm.

Thấy những người khác đều đã ngã xuống đất, Hách Hữu Phong không dám coi thường vọng động.

Vân Thanh Nhiễm liếc Hách Hữu Phong một cái, chỉ mới mấy ngày, nam nhân này đã khôi phục không tệ, xem ra thân thể rất khoẻ mạnh, cho nên sức khôi phục nhanh hơn nàng rất nhiều.

“Nửa đêm, hắc y che mặt chạy đến phòng của muội muội ngươi, ngươi nói xem ta là ai?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại, nàng cảm thấy nàng đóng vai hái hoa tặc rất rõ ràng mà.

“Ngươi thật to gan, phủ Ký Bắc Vương ngươi cũng dám đến, còn dám mơ tới muội muội ta?”

“Sai rồi, không phải mơ, mà là đã làm.” Vân Thanh Nhiễm sửa lại, mơ ước chỉ là tưởng tượng trong đầu, nàng đã thay đổi thực tế rồi, việc này nghiêm trọng hơn mơ ước nhiều.

“Ngươi nghĩ hôm nay ngươi còn có thể sống sót mà ra khỏi phủ Ký Bắc Vương ư?” Hách Hữu Phong động tay phải, chỉ thấy phía sau thị vệ vương phủ chạy tới đứng đầy cả đình viện, ngay cả trên mái nhà, trên tường vây, trên ngọn cây cũng đều là thị vệ của phủ Ký Bắc Vương.

Xem ra, Vân Thanh Nhiễm có cánh cũng khó chạy. Vân Thanh Nhiễm đoán sơ nhân số thị vệ được điều động, không có một ngàn cũng có tám trăm, Vân Thanh Nhiễm biết hiện tại những người ở đây có bản chất khác biệt với những kẻ vừa rồi xông vào phòng Hách Hương Lăng, đây là những tinh binh của Vương phủ, sẽ không dễ đối phó.

Bốn phía tường vây là cung tiễn thủ cầm cung tên trong tay, gần nàng nhất là cầm đao kiếm, còn phía ngoài cùng là cầm khiên. Trận này có thể nói là trận phòng ngự ba trăm sáu mươi độ không góc chết, muốn phá vòng vây dưới sự phòng ngự của những tinh binh phủ Ký Bắc Vương, chỉ dựa vào sức của một người, quả thực chính là mò trăng dưới nước.

“Mọi việc đều không có tuyệt đối không phải ư?” Đối mặt với trận này, Vân Thanh Nhiễm chỉ nở nụ cười thanh nhã, trên mặt không thấy một chút sợ hãi nào.

Vân Thanh Nhiễm tao nhã lấy từ trên người ra một khối ngọc bội, ngọc bội này vừa nhìn đã biết không là vật thường, ngọc bội có hình dạng một con bạch hổ, ở hoàng triều Thịnh Vinh, bạch hổ không phải gia đình bình thường là có thể sử dụng, nói như vậy chỉ có hoàng thân quốc thích và một số đại thần có giai cấp tương đối cao mới có thể đeo ngọc bội bạch hổ.

Mà khối ngọc bội bạch hổ trên tay Vân Thanh Nhiễm lại có chỗ đặc thù, đó là bên trong ngọc bội có dịch thể giống một giọt máu, khi làm thành ngọc bội, giọt dịch thể màu đỏ đỏ vừa vận thành con mắt bạch hổ, thế nên khối ngọc bội này tuyệt này là độc nhất vô nhị, cũng là tín vật của ca ca Hách Hữu

Hằng của hần!

“Làm sao ngươi có vật này?” Thấy Vân Thanh Nhiễm cầm tín vật của Hách Hữu Hằng trên tay, sắc mặt Hách Hữu Phong nhất thời trở nên ngưng trọng.

Lại nói hôm nay ca ca hần vẫn chưa hồi phủ, việc này vốn cũng không có gì, thỉnh thoảng Hách Hữu Hằng sẽ qua đêm ở viện Câu Lan, cả đêm không trở về phủ, thế nên việc Hách Hữu Hằng đến giờ này còn chưa hồi phủ cũng không gây nên chấn động gì.

“Bởi vì ta bắt được chủ nhân của vật này, lấy sạch đồ của hần, cho nên vật trên người hần cũng sẽ rơi vào trong tay ta.” Vân Thanh Nhiễm dựa vào cây cột sau lưng, tay phải cầm ngọc bội, không chút để ý đưa đưa khối ngọc bội kia.

“Rốt cuộc ngươi là ai, đến phủ Ký Bắc Vương có mục đích gì?”

Ngay cả ca ca hần cũng bắt, Hách Hữu Phong không tin hắc y nam tử này chỉ vào phủ để khinh nhờn muội muội Hương Lăng của hần đơn giản như vậy.

“Tịch mịch hư không lạnh lẽo, nên tới tìm muội muội ngươi vui vẻ một chút, lý do này có được không?” Vân Thanh Nhiễm từ tốn trả lời câu hỏi của Hách Hữu Phong, xem chừng thời gian cũng không còn nhiều, Vân Thanh Nhiễm chậm rãi đứng lên, lấy tay phất bụi đất trên người, ngáp một cái thật to: “Ta hơi mệt rồi, phải đi về ngủ đây, Nhị công tử ngài cứ tùy tiện đi.”

Vân Thanh Nhiễm tao nhã thoải mái đứng lên, không nhìn đến những thị vệ phủ Ký Bắc Vương đang bao quanh nàng, nếu bọn họ có thể bỏ mặc tính mạng thế tử gia của mình, thì cứ động thủ với nàng thử xem.

“Ngươi muốn gì từ phủ Ký Bắc Vương?” Hách Hữu Phong truy hỏi, nếu một người dám đối nghịch với phủ Ký Bắc Vương, vậy thì hần ta tất phải có mục đích, bằng không sẽ không dám liều lĩnh lớn như vậy.

“Thật đáng tiếc, trong phủ Ký Bắc Vương của các ngươi không có thứ làm ta cảm thấy hứng thú.”

Vân Thanh Nhiễm lười nhác đi qua trước mặt Hách Hữu Phong, bước chậm về phía cửa.

Vân Thanh Nhiễm không muốn lấy thứ gì từ trong phủ Ký Bắc Vương, là phủ Ký Bắc Vương muốn quá nhiều thứ.

“Nhị công tử, bây giờ phải làm sao?”

Hách Hữu Phong nhíu mày: “Lui xuống, để hần ta đi.”

Gần ngàn thị vệ cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm đi qua trước mặt bọn hần, lại không thể tiến lên ngăn cản, bọn họ không thể mạo hiểm như vậy, nếu thế tử gia phủ Ký Bắc Vương của bọn họ thực sự ở trong tay hắc y nam tử này, nếu bọn họ ra tay rất có khả năng sẽ đẩy thế tử gia vào tình cảnh nguy hiểm.

“Đừng rồi, nhân tiện nhắc nhở các ngươi một câu, đừng thử theo dõi ta, nếu muốn theo dõi, các ngươi phải bảo đảm bản lĩnh theo dõi của các ngươi thật tốt, bằng không...”

Trước khi đi Vân Thanh Nhiễm còn không quên lưu lại một câu cảnh cáo.

★

Hôm nay phủ Ký Bắc Vương nhất định không yên tĩnh, mà kẻ đầu sỏ tạo nên thế hỗn loạn này lại đang ung dung đi trên đường từ phủ Ký Bắc Vương về phủ Trần Nam vương.

Ban đêm trên đường không có người, thỉnh thoảng từ trong ngõ sâu sẽ truyền đến một hai tiếng chó sủa, tiếng gió thổi lá khô xào xạc nghe rất rõ ràng.

Vân Thanh Nhiễm đột nhiên dừng bước.

“Xuất hiện đi.”

Từ đầu, Vân Thanh Nhiễm đã chú ý thấy có người theo sau nàng, chẳng qua đối phương không lộ ra sát khí, nên nàng không thể xác nhận đối phương là đúng lúc cùng đường với nàng hay là cố ý theo dõi.

Đi một đoạn dài, đối phương vẫn theo sau nàng, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy trên đời không có chuyện trùng hợp như thế.

Phía sau Vân Thanh Nhiễm, quả nhiên có một người đi ra.

Lụa mỏng tung bay, là một nam tử đeo trên cổ một tấm lụa dài gần như trong suốt, cứ tùy ý nửa đeo trên cổ, nửa choàng trên vai như vậy.

Cả khuôn mặt của nam nhân bị chiếc khăn che kín lại, không để lộ một chút ngũ quan dung mạo, dù là cặp mắt cũng không lộ ra.

Nam tử mặc trên người một bộ đạo bào màu xám, làm cho người ta có cảm giác tiên phong đạo cốt.

Đạo sĩ?

Vân Thanh Nhiễm nheo mắt, biết phía sau có người đi theo, nhưng nàng cũng không quay đầu lại, nên không biết người đi theo phía sau nàng lại là một đạo sĩ.

“Công phu của phu nhân thật tốt.” Câu đầu tiên nam nhân đã nói ra giới tính thật sự của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm mặc nam trang lừa gạt không ít người, ngay cả Hồng Dược duyệt vô số người cũng bị Vân Thanh Nhiễm lừa, không nghĩ đến nam nhân này lại có bản lĩnh nhìn ra thân phận của Vân Thanh Nhiễm ngay lần đầu tiên.

“Phu nhân? Người biết ta?” Vân Thanh Nhiễm hỏi nam nhân ăn mặc kiêu đạo sĩ này.

Nam nhân lắc đầu: “Chưa từng gặp qua, phu nhân có tò mò vì sao ta có thể biết được người là nữ tử không?”

Vân Thanh Nhiễm khoanh tay trước ngực: “Xin chỉ giáo.”

“Ta không dùng mắt nhìn người, mà là dùng tâm, nhìn càng nhiều, càng khó thấy rõ bản chất sự việc.”

Cả khuôn mặt của nam nhân đều bị chiếc khăn che mắt, căn bản là không nhìn thấy mọi thứ bên ngoài, y chỉ dựa vào thính giác và khứu giác để nhận biết về cảnh vật chung quanh.

“Vậy vì sao người lại biết ta đã xuất giá?”

“Không phải phu nhân đã đáp lại ư, nếu phu nhân phản bác thì là chưa xuất giá, nếu không phản đối, vậy thì suy đoán của ta đã được chứng thật.”

“Sau đó thì sao, người đi theo ta vì cái gì?” Nam nhân này là nửa đường mới đi theo, không phải đi ra từ phủ Ký Bắc vương.

“Vì phu nhân là người ta muốn tìm.” Nam nhân khẳng định.

“Ta là người người muốn tìm? Chúng ta có quen biết?” Vân Thanh Nhiễm dám chắc mình chưa từng gặp qua nam nhân này. Nam nhân mặc đạo bào mang khăn che mặt thì không có khả năng nàng gặp qua một lại quên mất.

“Chưa từng quen.” Nam nhân đáp, y xác thực chưa từng gặp qua Vân Thanh Nhiễm, thậm chí không biết Vân Thanh Nhiễm là ai, y chỉ biết nàng là người mà y muốn tìm, y dùng nhiều đêm, suy tính tinh tượng, vừa rồi khi nhìn thấy nàng thì y biết người mình muốn tìm đã tìm được rồi.

“Phương pháp bắt chuyện mới nhất?” Nếu đúng, vậy phương pháp này rất vụng về, còn không bằng trực tiếp đi lên nói cô nương nàng thoát nhìn rất quen mắt nha.

“Ta nói đều là lời thật, phu nhân quả thực là người mà ta tìm kiếm lâu nay.”

Vân Thanh Nhiễm nghe được ngữ khí của nam nhân rất chân thành, nhìn y nhiều hơn mấy lần.

“Bộ dạng người không xấu vì sao lại mang khăn che mặt giả thần giả quỷ?”

“Nếu ta mang khăn che mặt, làm sao phu nhân lại biết được diện mạo của ta như thế nào?”

“Không phải người đã thừa nhận rồi à? Người nói như vậy chứng minh ta nói đúng, bộ dạng người không xấu, nếu không phải, thì chứng tỏ người mang khăn che mặt là vì che đậy.”

Vân Thanh Nhiễm trả lại nguyên xi lời giải thích của nam nhân, Vân Thanh Nhiễm quả thật thấy được diện mạo của nam nhân, là một nam nhân rất thanh tú, thoát nhìn bộ dáng không quá hai mươi tuổi, lại không khỏi khiến cho người ta có một loại cảm giác tiên phong đạo cốt.

“Ha ha... Phu nhân học rất nhanh.”

“Cảm ơn khích lệ, nếu không có chuyện gì, vậy chúng ta từ biệt ở đây, vĩnh viễn không gặp lại!” Vân Thanh Nhiễm vẫy tay với nam nhân, sau đó không chút do dự xoay người rời đi.

“Phu nhân chậm đã.” Nam nhân vẫn có lời muốn nói: “Phu nhân có muốn độ pháp tu đạo không?”

Độ pháp tu đạo?

“Người đến để tuyên truyền à? Thật ngại quá người tìm lầm người rồi, ta đã xuất giá, với việc làm nữ đạo sĩ cũng không có một chút hứng thú nào.”

Vân Thanh Nhiễm không cho là mình sẽ xuất gia, cho dù nàng không xuất giá hay cả đời không lấy chồng, cũng sẽ không để mình ngày ngày ăn chay, thanh quy giới luật. Nàng không phải người như vậy.

“Phu nhân vẫn nên cân nhắc một chút, phu nhân với ta là có duyên, hơn nữa với phu nhân mà nói, đây chưa hẳn đã là chuyện xấu.” Nam nhân nói, giọng điệu bình thản, ngữ khí nghiêm túc.

“Ta thấy ngươi và Diêm Vương gia cũng rất có duyên, thế nào? Khi nào thì đi gặp mặt ông ta, giải toả nỗi lòng với nhau?”

Đi mẹ nó hữu duyên với đạo pháp, chẳng lẽ trời sinh nàng có khuôn mặt phải làm nữ đạo sĩ à?

Cửu Trọng yên lặng, y không biết, nữ tử y tìm mấy ngày nay lại là một người... ừm... đặc biệt như thế.

Cửu Trọng nhìn Vân Thanh Nhiễm đi càng lúc càng xa, nhẹ nhàng lắc đầu, để nữ tính xuất hiện, dẫn đường cho đế vương tỉnh, đây là lúc trước sự phụ của y xem tính tượng đã dự đoán ra. Về phần có thể trở thành sự thật hay không, Cửu Trọng không biết, mọi việc đều có sự ngoài ý muốn, cho dù là tính tượng cũng sẽ không ngoại lệ. Lúc trước tính tượng cũng phát sinh biến hoá vì xuất hiện chuyện xấu, không ai có thể hoàn toàn đoán trước được.

★

“Oanh——”

Trong ngự thư phòng, mỗi người đều cảm thấy bất an, tối nay tâm tình hoàng thượng rất không tốt, chỉ thấy hoàng thượng hất tung toàn bộ tấu chương được xếp ở trước người ông ta, nổi cơn thịnh nộ.

Mà đứng trước mặt ông chính là quốc sư Cửu Trọng được ông mời ra từ hoàng lăng.

“Đã nhiều ngày như vậy, ngươi còn chưa tìm được nữ nhân kia ư?” Dạ Hoàng Nghi chính là vì chuyện này mà tức giận, mặc kệ là thật hay giả, chỉ cần có một trường hợp có thể, chỉ cần tiền án nhân tố bất ổn sẽ uy hiếp đến địa vị của ông, ông đều sẽ diệt trừ hoàn toàn.

“Không có.” Cửu Trọng không đổi sắc mặt, vẫn một bộ đầu muối không dính thân, không bị lửa giận của Dạ Hoàng Nghi dọa sợ.

“Choang——” Dạ Hoàng Nghi tiện tay cầm chén trà, ném lên mặt Cửu Trọng, Cửu Trọng không né không tránh, mặc cho chén trà nóng bỏng kia và cả cái chén đập lên mặt y, nước nóng bắn lên khắp mặt, y vẫn đứng lặng ở đó, như núi Thái Sơn sừng sững không động.

“Ngươi là quốc sư của triều, ngay cả một việc nhỏ như vậy cũng làm không được, triều còn lưu lại ngươi làm gì?”

“Thần là quốc sư của hoàng triều Thịnh Vinh, không phải quốc sư của hoàng thượng.” Cửu Trọng không nhanh không chậm sửa lại.

Nghe nói thế, Dạ Hoàng Nghi vốn đang tức giận, nhưng ông tựa hồ nghĩ tới điều gì, chợt bình tĩnh lại.

“Xem ra, năm đó đế vương tỉnh mà sự phụ ngươi đoán được cũng là huyết mạch của Dạ gia phải không?” Dạ Hoàng Nghi từ trong lời nói của Cửu Trọng cẩn thận suy nghĩ một việc, đích xác, Cửu Trọng, sự phụ của Cửu Trọng, cùng với quốc sư các triều đại của hoàng triều Thịnh Vinh, đều là vì hoàng triều Thịnh Vinh, phục vụ vì thiên hạ của Dạ gia bọn họ, không tham gia tranh đấu nội bộ của bọn họ, nếu đối phương là người của Dạ gia, Cửu Trọng sẽ không nhúng tay.

Cửu Trọng không trả lời, y không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Được rồi, ngươi lui ra đi.” Sau khi suy nghĩ cẩn thận điểm này, lửa giận của Dạ Hoàng Nghi cũng lắng xuống: “Người đâu, hộ tống quốc sư trở về hoàng lăng.”

★

“Khụ khụ khụ... Ái phi, bản thể tử vừa mới nghe nói có tặc náo loạn phủ Ký Bắc vương...”

Quân Mặc Thần lúc này đang ở bên trong thùng tắm, hần ghé lên bên cạnh thành thùng, nhìn Vân Thanh Nhiễm đang ở trên giường đối diện.

Làn da của Quân Mặc Thần như ánh trăng sáng tỏ lúc ẩn lúc hiện.

“Ừ.” Vân Thanh Nhiễm “Ừ” một tiếng, sau đó trở mình, để lại cho thể tử gia một bóng lưng.

“Bản thể tử còn nghe nói... khụ khụ khụ... vị quận chúa Hương Lăng vốn muốn gả cho bản thể tử... khụ khụ khụ... đêm nay đã bị kẻ tặc chiếm đoạt thân mình... khụ khụ... bây giờ còn đang náo loạn muốn tự sát kia... khụ khụ khụ...”

“Ừ...” Vân Thanh Nhiễm lại chỉ “Ừ” một tiếng.

“Khụ khụ khụ... bản thể tử còn tưởng kẻ tặc ‘hái hoa’ chỉ đi làm loạn, khụ khụ... Không biết vì sao nàng lại đùa thật... Ái phi nàng biết không?”

“Thế tử gia anh minh thần võ như thế cũng không đoán ra, thì làm sao thần thiếp biết được.” Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, nàng sao lại cảm thấy đêm nay thể tử gia nói hơi nhiều lời nhỉ?

Về phần vì sao lại làm thật... bên tai Vân Thanh Nhiễm vang lên một phản đối thoái của Hách Hương Lăng và nha hoàn của nàng ta...

Vân Thanh Nhiễm trở mình, bỏ qua những âm thanh trong đầu.

Làm thật thì làm thật, còn hỏi vì sao, thực dong dài.

“Khụ khụ khụ... ái phi, bản thể từ đang tắm.” Quân Mặc Thần nói.

Kỳ thật, lúc này Quân Mặc Thần không phải đang tắm, mà là ngâm được, hắn phải ngâm trong nước thuốc hai canh giờ, sau khi vào thu, mỗi ngày hắn đều làm vậy, đến mùa đông, nồng độ được sẽ tăng lên, thời gian ngâm cũng kéo dài.

“Thần thiệp biết.” Vân Thanh Nhiễm vươn tay đập chần lên trên người mình.

“Khụ khụ khụ... ái phi không giúp à?”

“Ngươi mấy tuổi rồi, không biết tắm rửa à?”

“Nhưng... khụ khụ khụ... bản thể từ thích ái phi chạm vào... khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần làm bộ ái muội nói với Vân Thanh Nhiễm.

“Hồi thế tử gia, hiện tại thần thiệp càng muốn đi tắm cho Chu công.”

“Ái phi, cùng ngâm với bản thể từ được không?” Quân Mặc Thần mời Vân Thanh Nhiễm cùng tắm uyên ương.

“Đó là được chuẩn bị riêng cho ngươi tắm, ta ngâm làm gì?”

“Có bệnh chữa bệnh, không bệnh phòng bệnh.” Quân Mặc Thần tiếp tục dụ dỗ Vân Thanh Nhiễm

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tinh: Đắc Công Thể Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Lấy chồng theo chồng, gả chó theo chó

Nhưng ta cảm thấy đời này ta cũng không có khả năng bị bệnh giống như thế tử gia ngài.” Bệnh của Quân Mặc Thần quá mức hiếm thấy, là bị từ trong bụng mẹ, phỏng chừng ngày sau có muốn sinh bệnh như vậy cũng không được.

“Khụ khụ... ái phi, bản thể từ tắm một mình thật cô đơn, thật tịch mịch...” Quân Mặc Thần như không nghe thấy lời cự tuyệt của Vân Thanh Nhiễm, tiếp tục tội nghiệp để mời Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm rút cục quay mặt qua, đối diện với Quân Mặc Thần, nhìn hắn ghé nửa người lên trên mép thùng tắm, thuốc nước bên trong bốc hơi nóng, để Quân Mặc Thần không cảm thấy quá lạnh, cho nên hắn dám buông hai cánh tay ở bên thùng tắm, bày ra tư thế mị hoặc.

Đại khái là bởi vì bị khí nóng hun đến, hiếm thấy, khuôn mặt trắng bệch kia của Quân Mặc Thần thậm chí có mấy phần huyết sắc, hắn vốn đã rất đẹp, bởi vì bị bệnh mới khiến cho phong hoa của hắn giảm đi, khi sắc mặt hắn hồng nhuận hơn một chút thoát nhìn càng thêm hại nước hại dân hơn bình thường.

“Thế tử gia, ngươi vốn không tịch mịch hư không, nên học cách khống chế chính mình một chút.” Vân Thanh Nhiễm chân thành khuyên giải Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần nghe vậy mỉm cười, Vân Thanh Nhiễm còn tưởng hắn nghe lọt, ai ngờ hắn hơi đứng dậy, cố ý để lộ làn da của mình ra bên ngoài càng nhiều, rõ ràng là đang lấy thân thể mê người của hắn dụ dỗ Vân Thanh Nhiễm.

“Thế tử gia, dụ dỗ người khác phạm tội là không đúng.” Vân Thanh Nhiễm híp mắt, lại nhắm lại, nhìn nhiều rất tổn thương ánh mắt.

Quân Mặc Thần giống như không nghe thấy Vân Thanh Nhiễm nói, tiếp tục mời Vân Thanh Nhiễm, “Khụ khụ khụ... ái phi, lại đây, xoa bóp cho bản thể từ.”

“Để Quân Kiệt đến làm không phải là được rồi?”

“Thân thể đẹp đẽ của bản thể từ sao có thể tùy tiện để cho người khác xem được? Đương nhiên chỉ có một mình ái phi nàng mới có thể xem.”

“Hắn đã nhìn nhiều năm như vậy, giờ ngươi mới để ý có phải quá muộn rồi không?”

Vân Thanh Nhiễm ngay cả mắt cũng không mở, nằm ở trên giường giả ngủ.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần thấy bộ dáng Vân Thanh Nhiễm không có chút dự định giúp hắn, đành phải tự mình động thủ chà xát, cũng khỏi mặc quần áo, tắm xong đi vài bước đường trực tiếp tới đích, Quân Mặc Thần xóc chần lên rồi chui vào.

Mùi thuốc chọt xông vào mũi.

Quân Mặc Thần nhìn nữ nhân trong lòng, hai mắt nàng nhắm nghiền, có điều hắn biết nàng còn chưa ngủ, thân mình nàng nhỏ xinh, từ nhỏ không đầy đủ dinh dưỡng khiến nàng đã qua tuổi cập kê vẫn không được nảy nở.

Như vậy thì không được, như vậy sẽ không thích hợp mang đứa nhỏ.

Nghĩ đến đứa nhỏ, tay Quân Mặc Thần không tự giác vuốt ve lên bụng Vân Thanh Nhiễm, cũng không biết khi nào thì, nơi đó, sẽ thai nghén ra con của bọn họ, có lẽ đã có rồi.

Ý nghĩ này khiến lòng Quân Mặc Thần dạt dào, cúi đầu, nhẹ hôn lên trên môi Vân Thanh Nhiễm một cái.

Hắn quyết định, bắt đầu từ ngày mai, phải gia tăng tiến độ điều dưỡng thân mình cho nàng, bằng không đến lúc nàng mang thai sẽ rất vất vả.

Vân Thanh Nhiễm đương nhiên chưa ngủ, cảm giác tay của nam nhân vẫn luôn vuốt bụng của nàng, cũng không ngăn cản, nàng biết nam nhân có thể đang suy nghĩ đến chuyện gì.

“Hôm nay lúc trở về ta gặp một nam nhân mang khăn che mặt mặc đạo bào.” Vân Thanh Nhiễm không mở mắt.

Lời nói của Vân Thanh Nhiễm khiến bàn tay Quân Mặc Thần đang vuốt ve cái bụng bằng phẳng của Vân Thanh Nhiễm dừng lại.

“Y đặc biệt tới tìm nàng?” Giọng nói của Quân Mặc Thần lộ ra sự không vui.

“Y nói như vậy.” Vân Thanh Nhiễm mở mắt ra, nàng nghe thấy ngữ khí Quân Mặc Thần thay đổi, không giống giọng điệu trêu chọc vừa rồi, tựa hồ hắn có biết người nam nhân trong miệng nàng. “Người biết y là ai?”

Cánh tay Quân Mặc Thần ôm lấy Vân Thanh Nhiễm thật chặt, “Lần sau gặp y, đầu đường nhìn thấy cuối đường quay đầu, biết không?”

Từ trong giọng nói của Quân Mặc Thần có thể rõ ràng nghe được bất mãn đối với người nam nhân kia.

“Người rất ghét người nam nhân đó?”

“Không nói rõ là chán ghét, chỉ là không thích. Y còn nói gì với nàng?”

“Nói cho ta biết y là ai thì ta sẽ nói cho người biết y nói gì với ta.”

Nữ nhân này, loại chuyện này cũng không chịu thiệt.

“Y tên Cừ Trọng, là quốc sư đương triều, nhưng từ rất sớm trước kia y đã chuyển đến ở hoàng lăng, rất ít khi xuất hiện trên triều, cho nên nàng có thể chưa từng gặp qua y.”

Chuyển đến ở hoàng lăng?

Hay quá, chạy tới ở chung với người chết, quả nhiên không phải là người bình thường.

“Y chỉ nói là y đang tìm ta, còn muốn ta nhập đạo với y, vậy thôi.”

Vân Thanh Nhiễm nghĩ nghĩ, Cừ Trọng này, một quốc sư ở trong hoàng lăng, không cầu phúc đoán mệnh giúp hoàng triều Thịnh Vinh bọn họ, lại chạy tới bám theo nàng, thật khiến người ta có chút tò mò.

Cái gì? Rủ nàng nhập đạo? Quân Mặc Thần mất hứng.

Đã nói cái tên quốc sư thói cả ngày che khuất mặt kia không có gì tốt rồi mà!

Nữ nhân của hắn y lại dám lừa gạt đi xuất gia? Hắn an tâm thế nào được! Cừ Trọng! Hắn nhớ kỹ y rồi!

“Khụ khụ khụ... không biết ái phi có bị y thuyết phục không?” Ánh mắt Quân Mặc Thần khóa chặt lấy Vân Thanh Nhiễm.

“Nhìn ta có giống nữ nhân hứng thú với việc xuất gia không?”

Không giống, một chút cũng không giống, rất khó tưởng tượng được Vân Thanh Nhiễm mặc đạo bào cảm phát trần nói với hắn “Bản đạo bái kiến thế tử gia...”

“Gia?”

“Ừ...?”

“Chày giả thuốc của người...”

“Ta biết...”

“Vậy người có thể biến chày giã thuốc thành con giun nhỏ không?”

Con giun nhỏ?

Cho dù không phải chày giã thuốc, cũng sẽ không phải con giun nhỏ có được không?

Tay Vân Thanh Nhiễm nhéo nhéo cái chày giã thuốc đã cho nàng chịu không ít đau khổ kia.

“Tê ——”

“Nó chảy nước miếng...” Vân Thanh Nhiễm kinh ngạc nhìn Quân Mặc Thần, sau đó chậm rãi nói ra “phát hiện” của nàng.

Thế từ gia vén mền lên, che kín đầu, giấu kín mình ở trong chăn mền.

“Gia —— ngài làm gì thế?”

“Lạnh quá... phải đắp kín một chút.”

Ách... Mặt dường như có hơi nóng, không biết có hồng hay không, vẫn nên che lại phòng ngừa vạn nhất thì hơn.

“...”

*

Rạng sáng ngày thứ hai, Quân Mặc Thần đã bị Quân Vô Ý gọi đến thư phòng.

“Phụ vương.”

“Thần Nhi, con đã đến rồi, vốn có một số việc không nên để con bận tâm, chỉ là có vài việc phụ vương vẫn muốn nói cho con trước.” Quân Vô Ý nhìn con trai của mình, ở triều đình thì thân bất do kỷ, ông và Hôn Nhi tuy rất muốn che chở cho con, chỉ là tình thế cấp bách bắt buộc phải ra.

“Phụ vương có lời gì cứ việc nói.” Quân Mặc Thần biết phụ mẫu của hắn bởi vì thân thể mình, chưa bao giờ để cho hắn quan tâm sự tình gì.

“Kinh thành có biến, cha muốn cho con khởi hành ngay trong ngày, cùng thế tử phi rời khỏi kinh thành tránh trước.” Quân Vô Ý nói.

“Là bởi vì chuyện của Ký Bắc Vương?” Chuyện này áp ủ rất lâu rồi, bất kể là Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên hay là hoàng đế Dạ Hoàng Nghi, hai người đấu tranh ngoài sáng trong tối, người có địa vị cao trên triều đình đều hoặc nhiều hoặc ít đã nhận ra.

Quân Mặc Thần vốn tưởng rằng việc này còn chưa bạo phát nhanh đến thế, nghe Quân Vô Ý nói như vậy, thì phỏng đoán có một số việc phải bạo phát trước.

Quân Vô Ý gật đầu, “Sự tình đến sớm hơn dự tính một chút, đêm qua hoàng thượng đã tiếp kiến quốc sư, tựa hồ hàn huyên một vài việc, hoàng thượng ở trong ngự thư phòng nổi trận lôi đình, rồi sau đó nhanh chóng triệu tập ta và Binh Bộ Thượng Thư cùng với vài vị tướng quân khác ở trong phòng tối của ngự thư phòng, tên đã trên đây, không phóng không được.”

Chuyện này từ xưa đến nay, không phải tùy tiện người nào cũng có thể ngăn cản thay đổi được, có khác cũng chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Đêm qua sau khi Cửu Trọng rời khỏi Dạ Hoàng Nghi đã suy nghĩ rất lâu, trong hoàng tộc Dạ thất, nếu như nói còn có người có thể tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với ông, cũng chỉ có... đứa nhỏ mà năm đó không tìm được...

Dạ Hoàng Nghi vốn đối với chuyện của Hách Vu Thiên luôn không nóng không vội, bởi vì ông biết Hách Vu Thiên dù muốn đoạt vị, vẫn thiếu một thứ.

Hách Vu Thiên không phải người trong hoàng tộc Dạ thất, nếu hắn đoạt vị, vô có xuất binh, danh không chính tất ngôn không thuận, ngôn không thuận thì chuyện không thành, cho dù hắn có binh lực giành lấy ngôi vị hoàng đế của Dạ Hoàng Nghi, cũng không chiếm được sự ủng hộ của người trong thiên hạ, không chiếm được lòng dân.

Cho nên lúc trước Dạ Hoàng Nghi vẫn luôn không vội, ông có thể chậm rãi, nhưng lời Cửu Trọng nói khiến ông không có cách nào tiếp tục bình tĩnh được nữa, bởi vì ông đã biết trong hoàng tộc còn có người có thể đoạt đi ngôi vị hoàng đế của ông, như vậy sự tồn tại của Hách Vu Thiên sẽ càng thêm nguy hiểm, nếu Hách Vu Thiên không phải một mình, thì ông không cần cố kỵ!

Thay vì ăn ngủ khó an, để nhân tố không ổn định này càng lúc càng lớn, chẳng thà chủ động xuất kích, giết Hách Vu Thiên không kịp trở tay.

Đây là kết luận mà Dạ Hoàng Nghi cả đêm không ngủ suy nghĩ ra được.

Chỗ khó giải quyết nhất là vương phủ có quân đội của mình, từ thời Thái tổ hoàng đế đã có, ngoài ra Ký Bắc Vương còn có một phần binh lực trú đóng

ở mười dặm bên ngoài kinh thành, một khi trong kinh có biến, phần binh lực kia sẽ đánh với cấm quân, khiến tình thế trở nên nghiêm trọng.

“Con đã biết.” Quân Mặc Thần đồng ý với quyết định muốn đưa hấn và Vân Thanh Nhiễm đi của Quân Vô Ý, về phần hấn có thật sự rời khỏi kinh thành lánh nạn như lời hấn đã đáp ứng với phụ vương hay không thì lại là một việc khác, Quân Mặc Thần biết hấn phản đối sẽ không có hiệu quả, cha mẹ hấn chắc chắn sẽ không đồng ý để cho hấn lưu lại trong kinh thành.

“Ừm...” Quân Vô Ý nhìn con trai mình, trong lòng nặng trĩu, vào lúc Quân Mặc Thần đang muốn xoay người rời đi, ông hướng về bóng lưng của hấn nói, “Thần Nhi, chờ sự việc kết thúc, phụ vương còn muốn gặp lại con.”

Cho dù là Quân Vô Ý giết người vô số cũng sẽ có lúc sợ hãi, ông sợ lần này ông đưa Quân Mặc Thần rời khỏi kinh thành, lúc nghênh đón hấn trở lại sẽ không phải là người sống mà là...

“Vâng, con sẽ trở lại.” Xe lăn của Quân Mặc Thần đi xa rồi dừng lại, hấn cho Quân Vô Ý một câu trả lời chắc chắn.

Hấn còn chưa muốn chết, hấn ít nhất còn phải chống đỡ thêm hai ba năm nữa.

Hơn nữa, Quân Mặc Thần không định thật sự rời khỏi kinh thành, nếu thật sự rời đi, lỡ bên này thật sự có chuyện gì, ngoài tầm với của hấn, ngược lại càng thêm lo lắng, không bằng để tất cả mọi người đều cho rằng hấn và Thanh Nhiễm đã rời khỏi kinh thành, nhưng thực ra lại ở nơi gần đó quan sát thì hơn.

Lúc Quân Mặc Thần trở lại Kim Dật Hiên Vân Thanh Nhiễm còn đang ngủ ở trong ổ chăn ấm áp, Quân Mặc Thần nhìn thấy dung nhan an tường ngủ say của Vân Thanh Nhiễm, trên mặt không tự chủ hiện lên ý cười, nữ nhân này, nằng thật ra ngủ rất an ổn, đêm qua nằng nháo phủ Ký Bắc Vương đến long trời lở đất, khiến Ký Bắc Vương gia lúc này còn đang sút đầu mẻ trán.

Quân Kiệt đi theo phía sau Quân Mặc Thần tiến vào, “Gia, cần đánh thức thể từ phi nương nương không?”

“Không cần, để nằng ngủ thêm lúc nữa, tối hôm qua chắc rất mệt mỏi.” Rốt cuộc thân thể vẫn còn yếu, giăng co cả đêm, còn nằm ngủ đến tận lúc này vẫn chưa thức dậy.

Quân Kiệt cúi đầu, thăm nghĩ, gia, tối hôm qua thể từ phi mệt mỏi thể nào thuộc hạ không biết, nhưng buổi chiều hôm qua, thể từ phi mệt mỏi quá sức bọn thuộc hạ đều có thể biết.

Quân Mặc Thần dùng chân bọc lấy Vân Thanh Nhiễm, ôm cả nằng và chân lên trên người mình, để đầu Vân Thanh Nhiễm tựa vào lồng ngực của hấn.

Chỉ khổ xe lăn dưới người hấn, rõ ràng là xe lăn một người ngồi, lại phải nhận sức nặng của hai người. Làm xe lăn cũng không dễ dàng, chẳng những bất cứ lúc nào cũng có thể bị người nào đó đột nhiên nói giận đâm ra mấy lỗ nhỏ, còn phải biến xe lăn một người thành xe lăn hai người.

Tình cảnh giác của Vân Thanh Nhiễm rất cao, Quân Mặc Thần vừa muốn động vào thì nằng đã tỉnh, nhưng bởi vì quanh quẩn bên mũi là mùi vị nằng quen thuộc, hai má dán lên lồng ngực nằng đã quen, cho nên nằng không giãy dụa, tùy ý Quân Mặc Thần chuyển nằng từ trên giường lên trên xe ngựa.

Mãi cho đến khi xe ngựa đi được một lúc, Vân Thanh Nhiễm mới chậm rãi từ trong lồng ngực của Quân Mặc Thần ngẩng đầu lên.

Quân Mặc Thần chuyên chú nhìn phản ứng của Vân Thanh Nhiễm, muốn biết nằng dưới tình huống này sẽ có phản ứng thể nào.

Vân Thanh Nhiễm quét qua bốn phía một vòng, sau đó lại nhìn chăm chăm Quân Mặc Thần hai giây, lại nhanh chóng tự mình cầm quần áo từ bên cạnh qua bắt đầu ung dung mặc vào, mặc xong quần áo lại lấy điểm tâm ra ăn, tiếp tục phẩm một ngụm trà.

Đợi đến khi hoàn thành tất cả, nằng mới ngồi xuống bên người Quân Mặc Thần, hỏi: “Chúng ta phải đi đâu?”

Phản ứng của Vân Thanh Nhiễm bình tĩnh đến mức làm cho Quân Mặc Thần nhìn với cặp mắt khác xưa.

“Phụ vương nói kinh thành có biến, hoàng thượng muốn diệt trừ cái đình trong mắt là phủ Ký Bắc Vương, muốn hai người chúng ta rời khỏi kinh thành lánh nạn trước một bước.” Quân Mặc Thần hỏi đáp, cũng không tính toán giấu diếm Vân Thanh Nhiễm, hấn lại nhìn chăm chăm Vân Thanh Nhiễm, muốn biết mỗi một phản ứng của nằng.

Vân Thanh Nhiễm đảo con ngươi hai vòng, “Sau đó ngươi thật sự định mang theo ta đi lánh nạn?”

Chạy trốn? Đây không phải tác phong của Vân Thanh Nhiễm, nhất là dưới tình huống này mà rời khỏi kinh thành, Vân Thanh Nhiễm vẫn không làm được.

Quân Mặc Thần chờ Vân Thanh Nhiễm phát biểu cao kiến, ai ngờ sau khi con ngươi của nằng đảo hai vòng, nằng lại dựa vào đệm nghỉ ngơi, không có bất kỳ phản ứng nào khác.

Nằng cứ thỏa hiệp như vậy à? Đồng ý? Chấp nhận rồi?

“Khụ khụ khụ... ái phi có chỗ nào muốn đi không?”

“Có rất nhiều nơi muốn đi, có điều không phải hiện tại.” Vân Thanh Nhiễm hỏi đáp.

“Khụ khụ... vì sao không phải hiện tại?”

“Ra khỏi cửa thành ngươi thả ta xuống, ngươi cứ theo lời phụ vương nói rồi khỏi kinh thành trước, ta muốn lưu lại trong kinh thành.” Vân Thanh Nhiễm nói.

Giương mặt tái nhợt của Quân Mặc Thần lại trắng thêm vài phần, là bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm làm cho tức giận, phụ vương mẫu phi để hắn rời khỏi kinh thành thì cũng thôi đi, nàng thế nhưng cũng muốn hắn rời đi? Sau đó một mình nàng lưu lại trong kinh thành?

Ở trước mặt Quân Vô Ý và Dạ Hồn, Quân Mặc Thần là con của bọn họ, được bọn họ bảo hộ Quân Mặc Thần sẽ không cảm thấy gì.

Nhưng Vân Thanh Nhiễm thì không giống vậy, cho nên quyết định của Vân Thanh Nhiễm khiến Quân Mặc Thần rất tức giận!

Hắn là nam nhân của nàng! Cho dù nàng không cho rằng hắn có năng lực bảo hộ nàng, nhưng ngay vào lúc này để cho một người nam nhân là hắn chạy trốn, nữ nhân nàng lại đi đối mặt, Quân Mặc Thần làm sao có thể đồng ý!

“Khụ khụ khụ... bản thể từ gia, vì sao phải nghe ái phi nàng đây?” Quân Mặc Thần chậm rãi nhắm hai mắt của mình lại, không nhìn tới Vân Thanh Nhiễm, chỉ có đôi môi anh sắc mang theo thần nhiên kia khẽ mở, “Bản thể từ đi nơi nào, ái phi sẽ đi với bản thể từ đến nơi đó, lấy chồng theo chồng, gả chớ thì theo chớ, ái phi chưa nghe nói qua à?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thể Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Hắn đi ra ngoài như vậy, nàng làm sao có thể nghỉ ngơi?

Đôi mắt to của Vân Thanh Nhiễm trừng lên, chăm chú nhìn Quân Mặc Thần đột nhiên nổi giận một hồi lâu, thầm nghĩ Thế tử gia rốt cuộc đang tức giận cái gì?

Người xưa đều nói lòng của nữ nhân như kim đáy bể, tại sao Thế tử gia mà nàng gả lại có tâm tư còn khó đoán hơn cả nữ nhân?

Vân Thanh Nhiễm không nói thêm câu gì nhìn Quân Mặc Thần đối diện một lúc lâu: “Nói xong rồi? Vậy đến cửa thành thả ta xuống đi.” Suy nghĩ của Vân Thanh Nhiễm cũng không vì một câu nói “Lấy chồng theo chồng gả chớ thì theo chớ” của Quân Mặc Thần mà phát sinh bất kỳ biến hoá nào.

Nói nửa ngày! Vân Thanh Nhiễm coi toàn bộ những lời Quân Mặc Thần nói như gió thoảng bên tai!

Quân Mặc Thần rất tức giận, lại không có chỗ nào có thể phát tiết lửa giận của mình, phát hỏa với Vân Thanh Nhiễm thì hắn thật sự không làm được, nhưng để bản thân ghen như vậy cũng không dễ chịu.

“Không có sự cho phép của bản thể từ, ái phi không được đi đâu cả, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi bên cạnh bản thể từ!” Hai hàng lông mày xinh đẹp của Quân Mặc Thần sắp dính lại với nhau.

“Nếu như ta không đồng ý thì sao?” Vân Thanh Nhiễm nheo mắt lại, trong lòng bắt đầu tính toán khả năng bản thân chạy thoát từ vòng vây của Quân Mặc Thần cùng với ám vệ bên cạnh hắn.

Quân Mặc Thần nở nụ cười ưu nhã, sau đó nghiêng người, hắn vốn ngựa đầu nhìn nóc xe lại xoay người lại, nằm nghiêng mặt đối mặt với Vân Thanh Nhiễm ở bên cạnh, hắn nở một nụ cười yếu ớt nhợt nhạt lại mang theo mấy phần tà ác với Vân Thanh Nhiễm: “Vậy thì, bản thể từ đành phải lỗ mãng một lần, để ái phi nàng không thể rời khỏi!”

Hắn đang nghiêm túc?

Vân Thanh Nhiễm thầm nghĩ, nếu Quân Mặc Thần không thả nàng xuống xe, vậy nàng cũng chỉ có thể tự mình động thủ.

Vân Thanh Nhiễm đứng dậy, người chưa kịp động, ngang hông đã có thêm một bàn tay, bàn tay trắng nõn thon dài, chính là móng vuốt sói của thế tử gia.

Vân Thanh Nhiễm quay đầu lại, chỉ thấy Quân Mặc Thần cười như có như không nhìn nàng.

Vân Thanh Nhiễm dùng lực vùng khỏi vuốt sói kia, Quân Mặc Thần lại càng dùng sức kéo nàng lại, ở nơi mà thủ vệ bên ngoài không nhìn thấy, đến tình hình bên trong màn xe, Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm đang trình diễn một cuộc giằng co trong im lặng.

Quân Mặc Thần chơi xấu dùng cả hai chân của mình, móc chân Vân Thanh Nhiễm rồi kẹp chặt lấy, dùng cả tay chân kéo Vân Thanh Nhiễm lại.

“Thân là bảo bối làm ấm giường cho bản thể tử dùng, ái phi há có thể nói đi là đi được? Khụ khụ khụ... không có ái phi... bản Thể tử... buổi tối làm sao yên giấc?” Quân Mặc Thần như bạch tuộc ôm chặt Vân Thanh Nhiễm, không cho nàng có bất kỳ cơ hội nào để thoát thân.

Quân Mặc Thần rõ ràng đang giận dữ với Vân Thanh Nhiễm, hắn không muốn ra khỏi thành, chỉ cần hắn nói cho Vân Thanh Nhiễm biết mình không muốn ra khỏi thành, thì căn bản sẽ không có chuyện gì, nhưng cố tình thể tử gia lại giận quá mất khôn, thể nào cũng phải bắt nạt nữ nhân mà hắn vừa yêu vừa hận này một lần!

Vân Thanh Nhiễm luôn là người không chịu thua, Quân Mặc Thần kiềm chế năng không cho nàng xuống khỏi xe ngựa, nàng đương nhiên sẽ phản kháng.

Hai người đấu qua đấu lại ngay trong xe ngựa, làm cho cả xe ngựa cũng lắc lư theo, xe ngựa này vốn được chế tạo riêng cho Quân Mặc Thần, vì để cho người ngồi trong xe ngựa có thể chịu ít xóc nảy khi đi đường, cũng bớt khô sở, kết quả hai người ngồi trong xe lại nháo loạn lên, khiến cho xe ngựa càng thêm trông thảm.

Lục Trúc ngồi trước xe ngựa nhất thời đỏ mặt thẹn thùng, tiểu thư và thể tử gia thật là... Từ sau khi hai người viên phòng lại càng lớn mật, bọn họ đang ở trên đường đó, hai người họ lại...

Quân Kiệt cùng ngồi phía trước với Lục Trúc, trên mặt cũng lúng túng mấy phần, tuy mặt không hồng như Lục Trúc nhưng trong đầu đã không thể bình tĩnh nổi, ở khoảng cách gần thế này, thể tử gia và thể tử phi nương nương lại ở trong xe...

Qua một lúc xe ngựa đã đến đích, xe dừng trước cửa Từ Vân Tự, phương trượng dẫn theo tăng nhân trong tự miếu đích thân ra nghênh đón.

Xe ngựa ngừng hồi lâu, Vân Thanh Nhiễm mới từ trong xe ngựa bước xuống, mở cửa xe, Vân Thanh Nhiễm đã thấy một đám hòa thượng đứng chỉnh tề bên ngoài, lại nhìn bên trên bức hoành của cửa chính đề “Từ Vân Tự”.

Tóc Vân Thanh Nhiễm có chút tán loạn, là lúc mới rồi “đầy dưa” với Quân Mặc Thần, bị Quân Mặc Thần làm rối.

Nghĩ cũng biết là Quân Mặc Thần cố ý.

“Khụ khụ khụ... ái phi, hai chúng ta tạm thời ở trong Từ Vân Tự này, phương trượng đại sư là bạn tốt của bản thể tử, chúng ta đến làm phiền mấy ngày.” Quân Mặc Thần không nhanh không chậm từ trên xe ngựa đi xuống, phảng phất như bản thân căn bản chuyện gì cũng không biết.

So với sự hỗn loạn của Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần lại là một thân nhẹ nhàng khoan khoái, Vân Thanh Nhiễm không có ý đồ xấu xa như hắn, nên không có ý làm rối loạn trang phục của hắn.

Quân Mặc Thần được Quân Kiệt nâng đỡ chậm rãi đi tới trước mặt phương trượng đại sư: “Khụ khụ khụ... Khổ Thiên đại sư, ngài vẫn khỏe chứ?”

Khổ Thiên đại sư là phương trượng của Từ Vân Tự, là bạn vong niên của Quân Mặc Thần, hiện giờ đã thất thập cổ lai hy rồi, chòm râu trắng khiến ông thoát nhìn rất có cảm giác tang thương của năm tháng.

“Đã phiền thể tử gia quan tâm, lão nạp thân thể khỏe mạnh. Ngược lại thể tử gia bây giờ đúng là xuân phong đắc ý.” Khổ Thiên đại sư cười trêu chọc Quân Mặc Thần. Ánh mắt của ông dao động trên người Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, tươi cười có thâm ý khác.

“Khụ khụ khụ... Đại sư nói đùa.” Quân Mặc Thần hơi cúi đầu, sau đó còn cố ý liếc một cái, muốn nhìn xem Vân Thanh Nhiễm lúc này sẽ có phản ứng thế nào?

Lại thấy Vân Thanh Nhiễm đang cười híp mắt nhìn hắn, tiểu nữ nhân này, ngay cả khi nàng giận hắn cũng đáng yêu như vậy.

Vân Thanh Nhiễm không tức giận mới là lạ, không ra khỏi thành thì không thể nói thẳng à? Âm ỉ nửa ngày, hoá ra chính hắn không có ý định ra khỏi thành!

★

Ban đêm

Vân Thanh Nhiễm nằm trên giường ở thiền phòng lật mình, nhưng vẫn không thể ngủ nổi.

Nàng mặc quần áo vào, mở cửa phòng, đi đến cửa lại thấy Quân Kiệt đang canh giữ ở đó.

“Thể tử gia đâu?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Kiệt.

“Hồi thể tử phi nương nương, Thể tử gia đang đánh cờ với Khổ Thiên đại sư ở trong phòng ông ấy.” Quân Kiệt không dám ngần đầu đối diện với Vân Thanh Nhiễm, hắn không giỏi nói dối, hắn sợ mình vừa nhìn vào mắt Vân Thanh Nhiễm sẽ bị nàng nhìn thấu.

“Thiền phòng của Khổ Thiên đại sư ở chỗ nào, ngài dẫn ta đi xem.” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Chuyện này... nương nương, trời cũng đã tối, ngài vẫn nên nghỉ ngơi đi, nếu nhiễm lạnh sẽ không tốt.” Quân Kiệt vội nói.

“Nhiễm lạnh?” Vân Thanh Nhiễm khẽ híp mắt: “Ngươi cũng nói ta sẽ bị nhiễm lạnh, vậy thế tử gia đâu? Ngươi cảm thấy hần sẽ không bị nhiễm lạnh à? Hay là nói tự miếu giữa sườn núi còn ấm áp hơn phủ Trần Nam Vương?”

“Thuộc hạ...” Quân Kiệt bị Vân Thanh Nhiễm hỏi như vậy nhất thời có chút lúng cuống.

“Nói thật cho ta biết, thế tử gia đi đâu.” Thấy Quân Kiệt canh giữ ở cửa phòng nàng, cũng biết là có vấn đề, Quân Kiệt là thị vệ thiếp thân của Quân Mặc Thần, không bảo vệ Quân Mặc Thần lại đến trông coi nàng, không phải rất kì lạ à?

“Nương nương... thuộc hạ...” Quân Kiệt thấy mình bị Vân Thanh Nhiễm vạch trần, không khỏi lắp bắp: “Nương nương, ngài tha cho thuộc hạ đi, trước khi đi thế tử gia đã dặn thuộc hạ rồi, không thể cho nương nương ngài biết.”

“Ồ? Thật à? Thế tử gia đi làm việc mờ ám gì mà lại không thể cho bọn cung biết?” Vân Thanh Nhiễm tạo áp lực vô hình lên người Quân Kiệt khiến trong lòng hần liên tiếp bại lui.

“Thế tử phi nương nương ngài đừng hiểu lầm, thế tử gia không phải đi làm việc gì mờ ám đâu.” Quân Kiệt nghĩ thầm, lần này nguy rồi, nếu thế tử phi nương nương hiểu lầm thế tử gia đi làm chuyện xấu gì, chắc nữa lại tức giận với thế tử gia thì thật không tốt!

Quân Kiệt biết đối với Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm rất đặc biệt!

“Không phải đi làm những việc mờ ám, vậy tại sao lại muốn ngươi giấu ta?” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười hỏi, ánh mắt nàng rất sắc bén, khiến Quân Kiệt không thể lui, chỉ hận không thể đào một cái lỗ rồi chui xuống, bằng không hần nhất định sẽ bị thế tử phi nương nương nhìn ra manh mối.

“Hần cũng thật giỏi, để bọn cung đi nghỉ ngơi sớm, bản thân lại chạy ra ngoài tầm hoa vấn liễu, quả nhiên người xưa nói không sai, thế không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ, kỹ không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng không vụng trộm được. Bọn cung nạp thiếp cho hần, hần không muốn, thì ra là muốn tự mình đi ăn vụng đây mà?” Vân Thanh Nhiễm nói rất nghiêm túc.

Nghe giọng điệu của Vân Thanh Nhiễm nghiêm túc như vậy, Quân Kiệt cuống lên, cũng thật sự tin lời Vân Thanh Nhiễm nói.

“Nương nương ngài hiểu lầm rồi, Thế tử gia thật sự không đi tầm hoa vấn liễu, trên dưới kinh thành người nào không biết thân thế thế tử gia vô cùng yếu nhược, làm sao có thể đi tầm hoa vấn liễu được?” Quân Kiệt vội giải thích thay Quân Mặc Thần.

“Thân thể hần đúng là rất yếu, không chịu nổi một chút lạnh không sai, hay bị bệnh là đúng, một chân đã bước vào trong quan tài cũng là sự thật, có điều hần có một thân tu vi võ công không tệ, cổ gượng chống đỡ cũng có thể làm đến ‘nhiệt tình mười phần’, về điểm này, bọn cung là người có quyền lên tiếng nhất không phải à?”

Nàng luôn bị hần lấn qua lấn lại đến mức toàn thân đau nhức, với chuyện phòng the hần rút cuộc được hay không được, nàng còn không rõ ràng ư?

“Ách...” Quân Kiệt cúi đầu thấp hơn, hần không thể phản bác lời Vân Thanh Nhiễm, quả thật võ công của thế tử gia rất cao cường, lúc đầu là vì muốn bảo vệ tính mạng, cho nên Vương gia đã tìm sư phụ dạy nội công tâm pháp cho thế tử gia, ai ngờ thế tử gia lại là kì tài luyện võ trăm năm mới có một người, chỉ mấy năm ngắn ngủi, thành tựu võ học đã vượt xa Vương gia. Mười sáu tuổi đã đánh bại được Vương gia rồi, võ học tinh tiến khiến những hộ vệ như bọn họ tự than không bằng.

Hần và một vài ám vệ khác đều ngẫm suy nghĩ, nếu thế tử gia không mang bệnh, thì hiện giờ ngài ấy sẽ có thành tựu thế nào đây? Chỉ tiếc tạo hoá trêu người, ài...

Đương nhiên thế tử gia trên chuyện phòng the thế nào, không cần thế tử phi nương nương nói, bọn họ ở bên ngoài dùng tai để nghe, cũng có thể suy đoán được một hai...

“Xem ra bọn cung nói đúng rồi, ai... Ngươi yên tâm, bọn cung sẽ không trách thế tử gia, hần là thế tử gia, bọn cung chẳng qua là một trong rất nhiều nữ nhân của hần, thân là thế tử phi hợp cách, ngày thường phải nên nạp thêm mấy phòng thị thiếp cho hần, hiện giờ hần đi ra ngoài tầm hoa vấn liễu cũng chỉ có thể chứng minh bọn cung làm chưa được tốt!”

“Nương nương không phải như vậy, gia thật sự không đi tầm hoa vấn liễu! Gia đi làm chính sự! Không tin ngài có thể hỏi Thu Ảnh!” Quân Kiệt rất sợ Vân Thanh Nhiễm không chịu tin những lời hần nói, vội kéo thêm một ám vệ khác là Thu Ảnh xuống nước cùng.

“Ồ?” Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, việc nghiêm chỉnh à? Vào lúc này mà có thể được gọi là việc nghiêm chỉnh, e rằng cũng chỉ có chuyện của phủ Ký Bắc Vương, Quân Mặc Thần ngoài miệng nói muốn ở lại Từ Vân Tự tọa sơn quan hổ đấu, kết quả lại vẫn nhúng tay vào!

Nếu chỉ là đấu tranh giữa hoàng đế và Ký Bắc Vương, thì cũng thôi đi, nhưng sự tình liên lụy đến phủ Trần Nam Vương, liên lụy đến phụ vương và mẫu phi, đừng nói là Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm cũng không thể không quan tâm.

“Hần đang ở đâu? Đưa ta đi gặp hần!” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Nhưng mà nương nương...” Quân Kiệt không dám để Vân Thanh Nhiễm đến đó.

“Lặng nghe cái gì, để cho người sắp chết như hần ở bên ngoài, ngươi bảo ta an tâm đi ngủ thế nào?”

Nói gì mà không có nàng thì hần không thể ngủ ngon, kết quả hơn nửa đêm tự mình đi ra ngoài, võ công giỏi mấy cũng chỉ có thể chống đỡ được nhất

thời thôi? Thời gian càng dài e rằng sẽ không thể chịu nổi. . .

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Ái phi, hôm nay nàng thật hung dữ

“Nương nương, thuộc hạ, thuộc hạ. . .” Quân Kiệt nhận thua, tự biết bản thân không có cách nào giấu diếm được nữa, đành phải thành thật nói rõ: “Nương nương, thế tử gia biết dựa theo tính khí của Hoàng thượng, ngày mai lúc trời chưa sáng sẽ rất có khả năng động thủ với Ký Bắc Vương gia, Hoàng thượng muốn đánh bất ngờ, cố nhiên có thể gia tăng phần thắng, chỉ là Ký Bắc Vương đã trù bị nhiều năm, chuẩn bị tất nhiên vô cùng đầy đủ, lần này động thủ, hao binh tổn tướng là điều không thể tránh khỏi. Hoàng thượng cho Vương gia chúng ta đánh trận đầu, lại không cho Vương gia chúng ta có thời gian điều động nhân mã. Binh quyền vương gia nắm giữ trong tay lại không chừng quân nhân mã ở kinh thành, hiện giờ trên tay chỉ có ba vạn nhân mã có thể điều động, mà Ký Bắc Vương đóng quân mười dặm ngoài thành lại có đến bảy vạn.”

“Hoàng thượng muốn nhân cơ hội này tiêu diệt hai cái đình trong mắt?”

“Nương nương?”

“Không phải à? Lúc Hách Vu Thiên tồn tại, đối với hoàng đế mà nói, phụ vương là trợ lực, nhưng nếu Hách Vu Thiên không còn, phụ vương lại đang trong quá trình lập công tiêu diệt Hách Vu Thiên, đối với Hoàng đế, phụ vương sẽ trở thành một tai họa khác.”

Dạ Hoàng Nghị mưu kế tường tận, mặc dù mệnh lệnh động thủ với Hách Vu Thiên là nhất thời truyền xuống, nhưng ông ta đã ấp ủ ý nghĩ từ rất lâu, ông ta tất nhiên đã suy nghĩ xong phương thức có lợi nhất đối với mình.

Ông ta cố ý để phụ vương giao đầu với Hách Vu Thiên, còn ông ta chỉ cần ngồi một chỗ ngư ông đắc lợi.

Vị ở trong hoàng cung đó, thủ đoạn quả thật rất cao minh.

“Thế tử gia đang ở đâu?” Vân Thanh Nhiễm biết Quân Mặc Thần không phải người lỗ mãng, không có khả năng một thân một mình xông vào giữa trận độ sức lớn này, vậy sẽ chỉ là thiếu thân lao đầu vào lửa, đừng nói thân thể hèn yếu nhược như thế, dù là một người khỏe mạnh, cũng không thể chỉ dựa vào sức lực một người để ngăn con sóng dữ cả.

“Hoàng thượng và Vương gia đã điều tra ra nơi Ký Bắc Vương bí mật gom góp lương thảo và binh khí ở chỗ nào, nhưng Hoàng thượng và Vương gia lại vẫn chậm chạp không động thủ, bởi vì đó là một nơi hiểm địa ở ngoài thành, bốn phía đều có vách đá dựng đứng cao hơn trăm trượng, người bình thường căn bản không có khả năng vượt qua được, người có thể nhảy xuống vách đá đó chỉ có thế tử gia! Vì thế. . .”

“Vì thế cái tên bệnh tật đó chỉ có một mình đã nhảy xuống vách đá rồi?” Vân Thanh Nhiễm nói tiếp lời Quân Kiệt.

Nàng biết không thể nói đó là tên bệnh tật, bởi vì hắn là người duy nhất có thể làm được việc này, nếu không, những người khác đã sớm đi rồi. . .

“Ai đi cùng hắn?” Vân Thanh Nhiễm lại hỏi.

“Có bốn ám vệ cùng đi. Nhưng bọn họ chỉ có thể ở trên vách đá chờ thế tử gia.”

“Người dẫn ta tới đó.”

“Không được đâu, nương nương!”

“Dẹp ngay! Không đi? Ta thủ tiết rồi người chịu trách nhiệm à?”

“Không, không, không. . . không phải. . . nhưng mà. . .” Quân Kiệt ấp úng nửa ngày, cũng không nói ra được nguyên do.

“Vậy thì mang ta đi.” Vân Thanh Nhiễm ra lệnh: “Thu Ảnh, xuống đây, ta cần người chuyển một phong thư giúp ta.”

Vân Thanh Nhiễm nói xong, chỉ thấy một bóng đen từ trên nóc nhà nhảy xuống, đi tới trước mặt nàng.

“Nương nương có gì phân phó, thuộc hạ tùy thời đợi lệnh.”

Thu Ảnh cúi thấp đầu, cuộc đối thoại vừa rồi giữa Quân Kiệt và Vân Thanh Nhiễm hắn cũng nghe được.

Nói thật, hắn hi vọng Vân Thanh Nhiễm đi tới đó. Một mình thế tử gia nhảy xuống vách đá bọn họ sao lại không lo lắng chứ? Bọn họ không lo lắng thế tử gia gặp phải cường địch, mà lo lắng thân thể ngài không chịu nổi, bây giờ là ban đêm, hơn nữa thời tiết đã vào thu, nơi cần đi là thung lũng, gió lại lớn, hoàn cảnh thế này vô cùng nguy hiểm đối với thế tử gia.

Chỉ hơi không cẩn thận, hàn khí thâm nhập thân thể, sẽ lấy mất mạng của thể từ gia!

Một chuyến này thể từ gia đi, cho dù có thể bình an trở về, thì thân thể cũng không khoẻ nổi.

Vân Thanh Nhiễm xoay người trở về phòng, viết một phong thư ngắn gọn, trên phong thư viết rõ là gửi Dương Lâm. Sau đó nàng lại đóng gói một vài thứ như giấy bút thành bao, đeo trên lưng.

Giao thư vào trong tay Thu Ảnh: “Phiền người chuyển thư qua, nói là ta muốn người chuyển là được rồi.”

“Vâng, nương nương.” Thu Ảnh nhận thư, vội vã đi ra ngoài.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Vân Thanh Nhiễm nói với Quân Kiệt.

Quân Kiệt cũng bắt đầu đi, không lay chuyển được Vân Thanh Nhiễm, đành phải mang nàng đi tìm Quân Mặc Thần, kỳ thật trong lòng hắn cũng rất nhớ Quân Mặc Thần.

Trên vách đá cheo leo, là dốc đá, bốn phía rất trống trải, dốc đá vươn dài vào trong là lùm cây, đến nơi này, Vân Thanh Nhiễm sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là nơi hiểm yếu.

Chỗ này giống như có người khoét vào một khối từ một bên vách núi, lưu lại một vách đá dựng đứng cao trăm trượng bao vây lấy phòng bị bốn phía, có để lại một chỗ rất nhỏ thông với bên ngoài.

Lão hồ ly Hách Vu Thiên này thật sự rất biết chọn chỗ.

“Điện kiến thể từ phi nương nương.”

Bốn người ở trên vách đá chờ Quân Mặc Thần cùng thỉnh an Vân Thanh Nhiễm.

“Thế từ gia xuống đó đã bao lâu rồi?”

“Gần một canh giờ rồi.” Một người hỏi đáp.

“Một lần lâu nhất của hắn, ở trong hoàn cảnh này thì có thể chịu đựng được bao lâu?”

“Một canh giờ.” Lần này người trả lời là Quân Kiệt, hắn đi theo Quân Mặc Thần lâu nhất, cũng là người rõ ràng nhất.

Vân Thanh Nhiễm hơi nhíu mày, sau đó đi tới bên dốc đá, từ trên phóng tầm mắt nhìn xuống.

Gió to nổi lên bốn phía, làm rối tóc nàng, vách đá dốc đứng, lại có gió lớn, đừng nói là từ trên đây đi xuống, ngay cả thân thể ở trên vách đá này cũng không thể đứng vững.

Nam nhân kia bước đi cũng không xong lại đi từ nơi này xuống?

Vân Thanh Nhiễm rất muốn mắng người, tên hỗn đản đó khinh công hay mọc cánh hả? Cho dù có cánh cũng chưa chắc đã có thể bay xuống dưới được?

“Nương nương?” Thấy Vân Thanh Nhiễm cứ nhìn chằm chằm xuống dưới, Quân Kiệt tìm tòi nghiên cứu cả nửa ngày nhin không nổi hỏi nàng.

Vân Thanh Nhiễm không nói chuyện, tự gỡ bao đồ mà mình mang đến xuống, lấy giấy và bút từ bên trong ra, bắt đầu tính toán.

Vừa rồi nàng đo qua bằng mắt, vách đá này cao hơn hai trăm mét, đại khái từ ba trăm năm mươi mét đến ba trăm tám mươi mét.

Nếu ở dưới tình huống không có gió, nàng từ trên này nhảy xuống, tốc độ có thể đạt tới hơn tám mươi mét mỗi giây, như vậy nàng phải chịu lực tác động hơn tám trăm Niuton, chắc chắn sẽ chết.

Lấy khinh công hiện giờ của nàng mà nói, nàng chắc chắn bản thân có gia tốc ngược chiều một khoảng là năm, dù vậy nàng vẫn phải chịu lực tác động sáu trăm Niuton, cho nên nàng cần chia sẻ trọng tâm toàn bộ lực tác động mà bản thân phải chịu từ dốc đá đến đáy vực.

Vân Thanh Nhiễm lại trở về vách núi, dựa vào đôi mắt của nàng, Vân Thanh Nhiễm mất một chút tinh lực để nhìn rõ tình huống trên vách đá, trên vách đá căn bản không hề có thảm thực vật nào, chỉ sinh trưởng một vài bụi cây nhỏ, nếu nàng lợi dụng tốt thì có thể dùng những cây bụi này làm tiêu điểm của nàng. minhnguyetgiatrang

Vân Thanh Nhiễm ký hiệu vị trí những bụi cây mà nàng dùng mắt quan sát được ra.

Quân Kiệt và bốn người khác nhìn Vân Thanh Nhiễm vừa tô vừa vẽ lên trên giấy, còn viết một số kí hiệu kì quái, hiện tại lại vẽ thêm rất nhiều chấm nhỏ, sau đó lại nối những chấm nhỏ lại thành đường...

Căn bản không biết Vân Thanh Nhiễm đang làm gì.

Vân Thanh Nhiễm tính toán xong, đứng dậy giao khăn tay bằng tơ tằm cho Quân Kiệt: “Quân Kiệt, cầm lấy cái này.”

Quân Kiệt nắm lấy khăn tay, ngây ngốc đứng nhìn, cũng không biết bản thân phải làm gì: “Nương nương, người để ta cầm cái này làm gì?”

“Đừng nhúc nhích là được.” Vân Thanh Nhiễm tập trung tầm mắt vào chiếc khăn tay trên tay Quân Kiệt, quan sát sự thay đổi góc độ từ phương thẳng đứng bị thổi lên cùng với góc độ phương ngang của nó.

Con gió này căn bản không có phương hướng nhất định, yếu tố ảnh hưởng đến hướng gió thổi rất nhiều, nhiệt độ khác biệt dẫn đến dòng khí lưu biến đổi, địa hình, thảm thực vật cũng sẽ ảnh hưởng đến hướng gió, địa hình trong núi phức tạp, phương hướng nào cũng đều có gió thổi, phiền nhất chính là cường độ của gió còn không nhỏ.

Không có cách nào đưa ra phán đoán chính xác, Vân Thanh Nhiễm cũng không chú ý nhiều nữa, chỉ cần đừng đột nhiên có gió lốc cuốn nàng đi là tốt rồi.

Vân Thanh Nhiễm chuẩn bị một chút, đi tới địa điểm mà nàng vừa mới tính toán tốt, dự định xuống bên dưới vách đá.

“Nương nương người muốn làm gì?” Ý thức được việc Vân Thanh Nhiễm muốn làm, Quân Kiệt vội ngăn cản Vân Thanh Nhiễm: “Nương nương, hiện tại trời rất tối người có thể không nhìn thấy rõ ràng, vách núi này cao hơn trăm trượng, nhảy xuống rất nguy hiểm.”

Đã không còn là vấn đề nguy hiểm hay không, là mọi người căn bản không có biện pháp đi xuống, nếu chỉ cần chịu chút tổn thương mà có thể đi xuống, thì bọn họ đã sớm đi xuống rồi.

“Không sao, ta có thể làm được.” Vân Thanh Nhiễm không để ý đến Quân Kiệt.

Thấy Vân Thanh Nhiễm tự tin như vậy, Quân Kiệt kinh ngạc nói: “Nương nương, chẳng lẽ, chẳng lẽ người cũng có thể nhảy từ trên vách đá dựng đứng này xuống giống như thế từ gia?”

“Không, ta không thể.” Nàng không có khinh công biến thái như tên gia hỏa đó.

“Vậy nương nương...” Quân Kiệt vừa muốn hỏi Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm đã thả người nhảy từ trên vách xuống.

“Nương nương...” Đáy lòng Quân Kiệt kinh hãi, vội vọt tới vách núi, hẩn nhìn xuống dưới, chỉ thấy một mảnh tối đen như mực, cũng chỉ có một chút ánh sáng ở dưới đáy vực, ngoài ra thì không nhìn thấy cái gì.

“Kiệt thị vệ, làm sao bây giờ?” Bốn ám vệ khác cũng kinh hãi, thế tử phi nương nương cứ như vậy nhảy xuống ngay trước mặt bọn họ, nếu thế tử gia đi lên, không thấy thế tử phi nương nương... vậy phải làm thế nào mới được đây?

Thế tử gia ở dưới đó còn chưa có tin tức, nương nương đã nhảy xuống rồi, nếu nương nương có năng lực đi xuống thì cũng thôi đi, đằng này lại cứ thế nhảy xuống... chỉ sợ lạnh ỉt dữ nhiều...

Quân Kiệt suy sụp ngồi trên mặt đất: “Làm sao bây giờ...” Xong rồi xong rồi, nương nương nhảy xuống rồi, vậy dù gia có trở lại cũng...

Nếu sớm biết nương nương sẽ nhảy xuống, hẩn nhất định sẽ không mang nương nương đến đây!

Quân Kiệt nghĩ đi nghĩ lại thì khóc lên, nương nương là do hẩn hại chết, đều tại hẩn không tốt, ngay từ lúc đầu hẩn không nên để nương nương biết, đều trách hẩn không giữ được mệnh của mình...

Vân Thanh Nhiễm bên dưới vách đá cũng không biết Quân Kiệt bởi vì nàng nhảy xuống mà khóc rồi, lúc này nàng đang bám lấy một cây bụi trên vách đá, đang đợi thời cơ nhảy sang một gốc cây khác để đi xuống.

Lúc này sắc trời rất tối, người thường căn bản không nhìn rõ ngoài phạm vi mấy mét, nhưng Vân Thanh Nhiễm không ngại, nàng có thể thấy rất rõ ràng, có thể phán đoán chuẩn xác khoảng cách giữa mình và vị trí kế tiếp...

Vừa rồi nàng đã tính toán qua góc độ và khoảng cách rồi, đại khái biết được mình phải dùng bao nhiêu lực độ, biết mình nên kiểm soát góc độ của cú nhảy, có thể để mình đến được vị trí kế tiếp.

Hiện tại phiền toái duy nhất chính là hướng gió thổi. Nàng phải chờ khoảnh khắc không có gió, phải bảo đảm bản thân tận lực không bị gió thổi lệch khỏi hướng dừng chân.

Vân Thanh Nhiễm vừa nhảy, lúc sắp đặt chân thì đột nhiên một trận gió lớn thổi đến.

“Xoạt.” Cánh tay phải của Vân Thanh Nhiễm bị vách đá sắc bén xẹt qua, đồng thời cửa rách quần áo, trên cánh tay trắng nõn cũng xuất hiện một vết máu đỏ sẫm.

Vân Thanh Nhiễm vội vươn tay trái ra tóm lấy một chạc cây của một bụi bên trên vách đá.

“Tê.” Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay phải của mình, cũng may cánh tay vẫn còn, trong khoảnh khắc bị vách đá cọ sát qua, Vân Thanh Nhiễm đã chuẩn bị xong tâm lý cánh tay bị măng đá sắc bén cửa đứt rồi.

Gió vẫn còn thổi, Vân Thanh Nhiễm chỉ dùng cánh tay trái bám lấy bụi cây, cả người lay động mạnh, nàng vội mượn theo sức gió để lúc hai chân mình đang đứng đưa bám vào trên thân của bụi cây, cả người bò lên trên bụi cây. Nàng xé y phục của mình rồi băng bó đơn giản cho cánh tay bị thương.

Cách phía dưới còn một khoảng, càng phải thận trọng một chút, nếu phát sinh tình huống giống hồi này, nàng cũng không có nhiều tay để bị thương như vậy.

Vách đá dựng đứng thế này, người nam nhân kia cứ như vậy đi xuống? Vân Thanh Nhiễm lại một lần nữa cảm khái khinh công của Quân Mặc Thần, mẹ nó chứ ai có thể nghĩ đến người nam nhân ngay cả nói cũng không trôi chảy, đi bước đường cũng phải có người khác đỡ, khinh công lại tốt đến loại cảnh giới nghịch thiên thế này?

★

Hai chân một lần nữa giẫm lên mặt đất kiên cố, Vân Thanh Nhiễm có một loại cảm giác rất thân thiết, quả nhiên con người vẫn tương đối thích hợp với cuộc sống trên mặt đất, đất đai vững chắc tồn tại cảm giác an toàn mà vừa rồi những bụi cây kia không hề có.

Sau khi xuống được phía dưới, trước tiên Vân Thanh Nhiễm tìm một nơi ẩn giấu, nếu Hách Vu Thiên dùng nơi này để giấu lương thảo và vũ khí thì nhất định sẽ có trọng binh canh gác, mặc dù ở đây là nơi hiểm yếu, nhưng với cá tính của Hách Vu Thiên cũng sẽ không thiếu cảnh giác.

Đúng lúc này, nhà kho bên kia bỗng nhiên nổi lên ánh lửa ra tứ phía.

Ánh lửa ngút trời khiến cho cả thung lũng trở nên sáng trưng, theo ngọn lửa bùng nổ, thung lũng lâm vào trong hỗn loạn.

Quân Mặc Thần chậm rãi từ trong ánh lửa đi về hướng vách núi, hắn dựa lưng vào vách núi, nghỉ ngơi một hồi.

Thân thể có chút không chịu nổi, cũng không phải đã gặp cái gì ở trong thung lũng, là thời tiết quá lạnh, khiến cho bệnh của hắn có dấu hiệu tái phát, vì thế việc vốn nên hoàn thành sớm lại bị kéo dài, sau khi hắn nghỉ ngơi một lúc lâu mới có động tác.

Có người tới gần, tay phải Quân Mặc Thần đang muốn nâng lên, giương mắt lại nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm với một thân y phục dạ hành.

“Nàng, sao lại ở đây?” Sắc mặt Quân Mặc Thần nhất thời càng thêm khó coi.

“Người có thể đến vì sao ta không thể?” Vân Thanh Nhiễm đi tới bên cạnh Quân Mặc Thần, hỏi ngược lại.

“Không phải, nơi này...”

“Người có thể xuống vì sao ta không thể?”

Vân Thanh Nhiễm đưa tay đỡ Quân Mặc Thần, lại phát hiện thân thể Quân Mặc Thần căng cứng, cũng run rẩy dữ dội, còn nữa, bàn tay được nàng nắm chặt, lạnh lẽo vô cùng, cũng không rõ đang nắm tay của một người sống hay là tay của một người chết.

“Bệnh phát?” Vân Thanh Nhiễm từng chứng kiến Quân Mặc Thần phát bệnh một lần, thấy Quân Mặc Thần thế này, cũng đoán được bảy tám phần.

“Không sao, có chuyện gì chúng ta trở về rồi nói.” Quân Mặc Thần thản nhiên nói, sắc mặt rất bình tĩnh, đáng tiếc phản ứng của thân thể hắn đã bán đứng tình hình chân thật của hắn.

Không sao chỗ nào? Lúc hắn phát bệnh có bộ dáng thế nào cũng không phải Vân Thanh Nhiễm chưa từng thấy qua! Ngay cả mạng cũng không giữ nổi, còn ở đó nói không sao?

“Người thế này còn muốn dùng khinh công bay lên trên vách đá? Người có thể bảo đảm với cái dạng này của người còn có thể chống đỡ được đến lúc đó?” Vân Thanh Nhiễm đảm bảo, đừng nói đến việc lên trên, hiện tại Quân Mặc Thần có thể đứng cũng đã rất không tồi rồi? mình nguyệt gia trang

“Khụ khụ khụ... ái phi nàng hôm nay thật hung dữ.” Quân Mặc Thần khẽ cười.

Đã đến mức này, hắn còn cười được!

“Đi theo ta.” Vân Thanh Nhiễm dìu Quân Mặc Thần đi về phía lều trại, Hách Vu Thiên phái trọng binh canh gác nơi này, dĩ nhiên là sẽ có không ít lều trại cung cấp cho trọng binh ở lại.

Hiện tại bên ngoài vô cùng rối loạn, lều trại đều trống không.

Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần đi vào một lều trại trong số đó, nàng để Quân Mặc Thần nằm xuống chiếc giường, dùng chăn đắp kín người hắn.

“Ở chỗ này chờ ta, ta lập tức trở về.” Vân Thanh Nhiễm nói với Quân Mặc Thần giống như dặn dò một đứa nhỏ.

Hắn có biết nếu hắn cố chống đỡ thêm nữa, thì mạng cũng sẽ không còn không!

Hiện tại bên trong thung lũng đã loạn thành một đoàn, Vân Thanh Nhiễm đi vào trong đồng hỗn loạn đó, một lát sau, nàng mang theo quần áo cho hai người trở về. Vừa rồi Vân Thanh Nhiễm đã giải quyết hai tên thị vệ có thân hình không khác biệt mấy với hai người bọn họ, rồi thu lại quần áo.

Nàng đặt quần áo qua một bên, quay về mặc lên rồi lẩn vào trong đám người.

Quân Mặc Thần hiện giờ, nàng sẽ không để cho hấn mạo hiểm leo vách đá, huống chi hiện tại thứ hấn cần nhất chính là trị liệu.

Nếu rời khỏi nơi này, lại chạy về Từ Vân Tự hoặc là vương phủ, sẽ tiêu phí rất nhiều thời gian, xóc nảy trên đường Quân Mặc Thần cũng không chịu nổi.

Vì thế Vân Thanh Nhiễm dứt khoát hoặc là không làm nếu đã làm thì phải làm cho xong, trà trộn vào trong quân doanh cùng với Quân Mặc Thần, hỗn loạn tạo thành cùng với hỗn loạn sau khi trời sáng sẽ khiến những người khác không có đủ thời gian để phát hiện trong quân doanh có nhiều hơn hai người lạ.

“Khụ khụ khụ...”

“Có khỏe không?” Vân Thanh Nhiễm ngồi ở bên giường, nhìn sắc mặt Quân Mặc Thần đã hoàn toàn mất đi huyết sắc, nhìn thấy mồ hôi dày đặc thấm ra trên trán hấn.

Quân Mặc Thần chuyển đầu sang một bên khác, cự tuyệt đối mặt với Vân Thanh Nhiễm.

“Ta nhớ lần trước lúc ngươi phát bệnh ta đã giúp ngươi trị qua một lần, lần này lại làm như vậy có thể không?” Vân Thanh Nhiễm cũng không chờ Quân Mặc Thần đồng ý, đang định muốn động thủ, lại bị Quân Mặc Thần đẩy ra.

Cũng không biết Quân Mặc Thần lấy khí lực từ đâu, thật sự đẩy bàn tay vươn ra của Vân Thanh Nhiễm đi rất xa, sau đó hấn cố hết sức trở mình, cự tuyệt Vân Thanh Nhiễm trị liệu cho hấn.

“Quân Mặc Thần!” Vân Thanh Nhiễm nhìn chăm chăm vào thân ảnh đối diện nàng, bóng lưng hấn thoát nhìn rất gầy gò, lúc này còn đang khẽ run rẩy, nàng biết lúc này hấn rất đau đớn, rất thống khổ, đã như vậy rồi, hấn còn muốn làm gì nữa hả?

Quân Mặc Thần vẫn quay lưng về phía Vân Thanh Nhiễm, trừ thân thể đang run rẩy ra thì không có bất kỳ một động tác nào khác.

Rất lâu sau, mới nghe thấy âm thanh trầm thấp của Quân Mặc Thần: “Ta... trên người... còn có... nửa viên thuốc tục mệnh, ta... có thể dùng nó...”

Quân Mặc Thần phát bệnh, nói chuyện cũng trở nên vô cùng cố sức, hô hấp của hấn rất nặng, giống như mỗi một hơi thở hấn đều phải dùng hết toàn bộ khí lực để hít vào.

Hấn còn chưa thể chết...

Vân Thanh Nhiễm không tin lời Quân Mặc Thần, nàng lục tìm trên người hấn một hồi, tìm thấy một bình sứ, bên trong quả thực có nửa viên thuốc.

“Là cái này à?”

Quân Mặc Thần cố hết sức gật đầu một cái, hấn gật đầu rất yếu ớt.

Vân Thanh Nhiễm bỏ viên thuốc vào trong miệng mình, nhai nát, sau đó cúi người, bòn viên thuốc đã cắn nát vào trong miệng Quân Mặc Thần... Mỗi lưỡi chạm nhau, Vân Thanh Nhiễm đưa từng chút vào trong miệng Quân Mặc Thần

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Đùng âm ỉ, nương tử của ta muốn nghỉ ngơi

Sau khi cho Quân Mặc Thần ăn nửa viên thuốc, Vân Thanh Nhiễm lại vận khí dẫn đường cho được tính phát huy tác dụng.

Nửa viên thuốc này là loại trân quý hiếm có, Vân Từ Hy ăn nửa viên đã có thể hóa giải được được tính của Y Lan Y Lan, ngay cả vết thương trên tay cũng tốt hơn phần nửa. Sau khi Quân Mặc Thần ăn vào, tự nhiên cũng có hiệu quả, người đưa viên thuốc này cho Quân Mặc Thần vốn để hấn dùng kéo dài tính mạng.

Thấy hơi thở Quân Mặc Thần dần dần hồi phục bình ổn, Vân Thanh Nhiễm mới buông hấn ra, đắp kín chăn cho hấn.

Vừa rồi Vân Thanh Nhiễm không quá chú ý đến cánh tay phải của mình, biết chỗ đó có một vết rách rất sâu, nhưng chưa kịp xử lý tốt...

Vân Thanh Nhiễm xé ống tay áo bên phải xuống, lộ ra vết thương, máu chỗ miệng vết thương đã ứ đọng máu lại không ít, nhưng vết thương quá sâu, thoát nhìn vô cùng dữ tợn, vết thương kéo dài từ khuỷu tay đến bả vai nàng, nửa khuỷu tay đều bị cắt thật sâu.

Trong phòng có chậu rửa mặt và nước, nàng lấy nước lau vết thương cho mình, không bao lâu nước trong chậu đã biến thành màu đỏ máu.

Quân Mặc Thần thoáng ngẩng đầu, từ xa đã thấy Vân Thanh Nhiễm ngồi ở một bên, thấy vết thương trên cánh tay nàng, ánh mắt hắn như bị kim châm, tim cũng nhói đau.

“Nói cho ta biết, tại sao bị thương?” Quân Mặc Thần nhìn thật sâu vào vết thương hở miệng trên cánh tay Vân Thanh Nhiễm, ngực vừa rồi mới bình phục đã lại phập phồng bất bình thường.

“Không sao, không cần thận bị thương thôi!” Vân Thanh Nhiễm không quay đầu lại nhìn Quân Mặc Thần, nàng đang tập trung xử lý vết thương.

“Là lúc xuống đây nên bị thương à?” Quân Mặc Thần truy hỏi.

“Ừm.” Nàng không có kinh công giỏi như hắn, bị thương là điều không thể tránh khỏi.

“Tại sao phải xuống đây?” Quân Mặc Thần hỏi, biết rõ sẽ gặp nguy hiểm, vẫn cứ liều lĩnh xuống đây?

Tại sao phải xuống? Nàng không xuống, thì mặc hắn phát bệnh, mặc hắn gặp nguy hiểm à?

Vân Thanh Nhiễm không trả lời câu hỏi của Quân Mặc Thần, nàng đã xuống rồi, còn gì để nói nữa đây.

Quân Mặc Thần vén chăn lên, muốn đứng dậy.

“Năm đó dùng nhục nhích, đợi ta xử lý vết thương xong sẽ qua chỗ ngươi, ngươi vừa mới sống lại một kiếp, thân thể còn rất suy yếu, ngươi cũng không còn một viên thuốc cứu mạng nào nữa đâu.”

Vân Thanh Nhiễm ngăn cản cử động của Quân Mặc Thần, nàng bị thương một cánh tay, chỉ có một cánh tay có thể động, rửa sạch vết thương cũng không có vấn đề gì lớn.

Quân Mặc Thần ngừng động tác lại, hắn ở trên giường nhìn Vân Thanh Nhiễm, nhìn một mặt cương nghị quật cường của nữ nhân xinh đẹp đó, vết thương chảy máu kia cho dù là nam nhi thân cao bảy thước, chắc chắn cũng sẽ đau đến mức gào khóc, nhưng nàng lại không kêu lấy một tiếng, thậm chí mãi đến khi hắn thoát khỏi nguy hiểm mới bắt đầu xử lý vết thương.

Nơi đây là lầu trại, thường ngày binh sĩ thao luyện cũng sẽ bị thương, cho nên kim sang được là đồ được chuẩn bị sẵn, sau khi Vân Thanh Nhiễm lật tung lên đã tìm được hòm thuốc, bên trong có vải bó và kim sang được, nàng thoa thuốc cho mình, lúc muốn băng bó, bởi vì chỉ có một tay nên rất chật vật, thử hai lần vẫn không thể thành công.

“Lại đây.” Tầm mắt Quân Mặc Thần chưa hề rời khỏi người Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm cầm lấy mảnh vải đi tới bên người Quân Mặc Thần, giao mảnh vải cho hắn, để hắn băng bó giúp nàng.

Động tác của Quân Mặc Thần rất nhẹ nhàng rất mềm mại, cẩn thận từng li từng tí băng bó cho Vân Thanh Nhiễm, vết thương này dữ tợn như vậy, chói mắt như vậy, xuất hiện trên thân thể gầy gò của nàng lại khiến cho người ta đau lòng đến thế...

Hắn vừa phát bệnh, thân thể rất suy yếu, tay cũng không có chút khí lực nào, cầm mảnh vải trên tay mà mấy lần cũng không thể khống chế được, trải qua một hồi giằng co, cuối cùng cũng băng bó xong cánh tay phải cho Vân Thanh Nhiễm.

“Cơ thể vẫn rất lạnh à?” Vân Thanh Nhiễm nói xong sờ tay Quân Mặc Thần, giống như chạm đến một khối băng.

Vân Thanh Nhiễm cời y phục của bản thân, bộ y phục trên người nàng đã không thể mặc được nữa, một bên ống tay áo đã không còn, những chỗ khác cũng dính không ít máu. Sau đó nàng lại cời y phục của Quân Mặc Thần.

Nàng dùng cơ thể ấm áp của bản thân dán lên thân thể lạnh lẽo của Quân Mặc Thần.

Lúc này người bên ngoài đều đang bận rộn, sẽ không có ai chú ý đến hai người bọn họ. Bên ngoài vội lật trời, mà hai người bọn họ lại an tĩnh trốn ở trong lầu trại.

Nhiệt độ cơ thể Vân Thanh Nhiễm đối với Quân Mặc Thần là vô cùng ấm áp, ôm lấy sự ấm áp của nàng vào trong lòng, thân thể Quân Mặc Thần tham lam hút lấy ấm áp mà nàng mang đến cho hắn.

“Nhiễm Nhi, nàng rất ấm.” Quân Mặc Thần kề sát vào tai Vân Thanh Nhiễm nói, hai người họ ôm nhau, không hề có chút hương vị tình dục nào, trên mặt hắn tràn đầy sự thương tiếc.

“Ừm, ngươi chọn một lát trước đi, nếu có người đi vào, ta có thể ứng phó.”

“Ta đã không có việc gì rồi.” Quân Mặc Thần vươn tay gạt mấy sợi tóc trên trán Vân Thanh Nhiễm, vừa vặn, hắn được tiểu nữ nhân này bảo vệ rồi. Tuy

hắn rất không tình nguyện, nhưng lại không thể không thừa nhận sự ám áp đó.

“Nhiều lời, bảo người ngủ thì người ngủ đi, không ngủ được thì chợp mắt một lúc, người không mệt nhưng lão nương mệt rồi.” Vân Thanh Nhiễm động thân thể, tìm một vị trí thoải mái, nhắm mắt lại ngủ.

Nhìn nữ nhân nhắm hai mắt lại ngủ trong lòng mình, trên mặt Quân Mặc Thần hiện lên một nụ cười thỏa mãn...

★

“Mẹ ơi, mệt chết ta rồi!” Mạnh trưởng của lều trại bị vén lên, hai nam nhân đi vào là binh sĩ có bộ dáng rất chặt vật.

“Đúng đó... Hôn nửa đêm, cũng không để cho người ta đi ngủ... Nếu để ta biết là tên chết tiết nào giờ trò quỷ, ta nhất định sẽ giết chết hắn!” Một nam nhân khác ngáp một cái thật lớn, là đã mệt đến hoảng rồi.

“Bớt nói khoác đi, đối phương có thể nào nơi này đến mức rối loạn như vậy, nhất định không phải làm nhiệm vụ bình thường.”

Lúc nói chuyện hai người đã đi vào trong doanh trướng.

Nơi này là lều trại cho bọn họ ở, hôm nay bên ngoài vô cùng rối loạn, bọn họ vốn đi cứu hỏa, lại bị trưởng quan gọi đi giáo huấn, bên trên nổi trận lôi đình, tình thế rất nghiêm trọng, cũng may hôm nay không phải ca trực của bọn họ, bằng không sẽ phải chịu phạt, vừa rồi trưởng quan liên tục giết mất mấy người trực đêm nay, nghiêm trị này sợ rằng không chỉ phạt một chút đơn giản như vậy!

Hai người tùy tiện bước vào, đương nhiên đã đánh thức Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm đang chiếm lấy chiếc giường của hai người họ.

Vân Thanh Nhiễm xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ của mình, định đứng dậy.

“Ngaoan, ngủ thêm một lúc nữa đi.” Quân Mặc Thần vỗ vỗ lên mặt Vân Thanh Nhiễm, nhỏ giọng nói ở bên tai nàng.

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy vừa muốn mở mắt ra lại một lần nữa khép lại, ngủ rất an tâm.

Hai người này rõ ràng đang là trộm, đã chiếm chỗ ở của người khác, lại có vẻ rất đương nhiên, khiến hai chủ nhân vừa mới trở về giật mình ở ngay cửa, nhất thời không phản ứng kịp hiện tại đang là tình huống gì.

Bọn họ mệt gần chết trở về lều trại của mình lại phát hiện một nam một nữ đang nằm trên giường mình, hai người đó thoải mái mái ôm nhau ngủ, hơn nữa còn đều là người trông như thần tiên, khiến cho bọn họ trong lúc nhất thời cảm thấy mình đi nhầm chỗ rồi.

“Này, Long Hạo, đây là lều trại của chúng ta đúng không?”

“Không sai, người mù đường nhưng ta thì không...”

“Vậy, hai người trên giường kia là sao?”

Ngón tay chỉ về hướng đôi nam nữ trên giường, nữ nhân ngủ ở trong lòng nam nhân, hiện giờ dường như còn ngủ rất say, nam nhân thì đã tỉnh, nhưng giống như không thấy hai người bọn họ.

“Ta cũng muốn biết hai người kia là thế nào, nếu như trưởng quan vì biểu hiện tốt của chúng ta nên khen thưởng, vậy đưa nữ nhân đến là đủ rồi, vì sao còn phải thêm một tên nam nhân chứ?” Long Hạo xoa cằm mình nói, đây không phải là đang tuyên bố muốn khiến cho bọn họ hâm mộ ghen tỵ à?

“Chờ đã Long Hạo, hôm nay phát sinh chuyện như vậy, hai người bọn họ, sẽ không phải là...”

“Sẽ không phải là cái gì?”

“Người xấu? Kẻ xâm nhập?”

“A? Người đừng dọa ta, Trần Thiệu Nguyên?” Long Hạo theo bản năng lùi về phía sau, nếu như là kẻ xâm nhập, vẫn nên nhanh chóng gọi người tới giúp thì tốt hơn, chỉ dựa vào hắn và Trần Thiệu Nguyên, khẳng định không đối phó được với đối phương...

Long Hạo và Trần Thiệu Nguyên có suy nghĩ rất giống nhau, đang định chạy ra khỏi lều trại, thì hai mảnh vải màu trắng đã bay về phía hai người, quán lấy thân thể hai người đồng thời cũng bịt chặt miệng của họ.

Đầu kia của mảnh vải trắng nằm gọn trong tay Quân Mặc Thần, người hắn vẫn nằm trên giường, chỉ vươn một bàn tay ra ngoài, tay khẽ dùng sức, lập tức kéo hai tên nam nhân đang có ý định chạy đi kia.

Long Hạo và Trần Thiệu Nguyên chưa kịp phản ứng, người đã bị kéo tới bên cạnh giường.

“Ô ô ô...”

“Ô ô ô...”

Miệng hai người đều bị mảnh vải trắng quấn chặt, muốn nói chuyện cũng không nói được.

“Đừng âm ỉ, nương tử nhà ta muốn nghỉ ngơi.”

Quân Mặc Thần nói xong thu lại bàn tay vừa vươn ra, đắp kín chắn cho Vân Thanh Nhiễm, tiếp tục nhìn dáng vẻ khi ngủ của nàng, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của hai người Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên.

“Ô ô ô...”

Hai người muốn thoát khỏi mảnh vải đang cuốn chặt lấy bọn họ, muốn phát ra tiếng cầu cứu.

“Xuyt.” Quân Mặc Thần dùng ánh mắt không vui nhìn hai người, ý bảo hai người đừng phát ra âm thanh nữa, sau đó một ngón tay thon dài lại chỉ về hướng Long Hạo: “Người đi kiểm đồ ăn về đây!”

Long Hạo mạnh mẽ lắc đầu.

“Ồ... vậy thì đều chết hết đi.” Quân Mặc Thần ra quyết định.

“Ôôô...” Không muốn, hắn không muốn chết đâu, nước mắt Long Hạo cũng sắp chảy ra rồi.

“Hửm?” Quân Mặc Thần híp lại đôi mắt sắc, vì Long Hạo lại vừa phát ra âm thanh ồn ào mà cảm thấy không vui.

Long Hạo không dám lên tiếng nữa, sửa thành gật đầu liên tục.

“Ừm, vậy đi đi, lúc trở về nhỏ tiếng chút.” Quân Mặc Thần nói lỏng mảnh vải trói buộc Long Hạo ra.

Long Hạo lấy lại sự tự do đứng lên, cúi đầu nhìn thoáng qua chiến hữu Trần Thiếu Nguyên của hắn, lại nhìn tình huống của hai người trên giường một chút, nữ nhân kia vẫn an tâm ngủ ở trong ngực nam nhân, sau khi nam nhân kia buông lỏng kiểm chế đối với hắn thì tầm mắt lại trở về trên người nữ nhân trong lòng, không để ý đến hắn.

Là đã nắm chắc một trăm phần trăm rằng hắn sẽ không chạy, hay là hắn ta có tự tin, cho dù hắn giờ trò với hắn ta cũng không mang lại bất kỳ ảnh hưởng gì?

Long Hạo đấu tranh trong lòng, cứ như vậy chạy thoát đi, hay là ngoan ngoãn làm theo lời của tên nam nhân trước mặt...

Nếu chạy trốn, hắn có thể đi tìm cứu binh, mạng của mình cũng sẽ được bảo toàn, nhưng mà... Trần Thiếu Nguyên thì chết chắc rồi.

Chăm chú nhìn chiến hữu của mình một hồi lâu, chán nản cào cào đầu mình, cuối cùng vẫn quyết định ngoan ngoãn làm theo lời Quân Mặc Thần, ai bảo hắn không có cách nào trơ mắt nhìn chiến hữu của mình gặp nguy hiểm chứ, chết tiệt, cái tật xấu này nhất định phải sửa, nếu không đợi đến lúc ngay cả tính mạng của hắn cũng mất thì đã trễ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Nương tử nhà ta cũng thích dùng

Long Hạo nhận mệnh đi phòng bếp tìm đồ ăn, hiện giờ trong sơn cốc đang hỗn loạn, không có ai chú ý tới phòng bếp, cũng tiện cho hắn hành động, bằng không lúc đi xuống bếp ăn vụng là vi phạm quân quy.

Vân Thanh Nhiễm ngủ một lát là tỉnh, bên này xảy ra chuyện không có nghĩa là vị ở trong hoàng cung sẽ không hành động.

“Không ngủ thêm chút nữa à?” Quân Mặc Thần thấy Vân Thanh Nhiễm tỉnh, cười nhẹ khê vuốt mặt nàng.

“Không.”

Vân Thanh Nhiễm đang muốn đứng dậy, Quân Mặc Thần lại ấn nàng xuống, “Đợi chút.”

Quân Mặc Thần tùy tay cầm quần áo lúc đầu của mình, ném lên trên đầu hai nam nhân khác đang ở trong phòng, che kín ánh mắt của bọn họ.

Nhiệm Nhi của hắn không phải để cho nam nhân khác nhìn, hắn sẽ tức giận.

Vân Thanh Nhiễm thay trang phục của binh sĩ mà vừa rồi nàng mới tìm thấy, sau đó lại giúp đỡ Quân Mặc Thần mặc vào.

“Khụ khụ khụ... Nhiệm Nhi, động tác của nàng càng thêm thành thạo rồi.” Quân Mặc Thần cười khen Vân Thanh Nhiễm.

Thay vì nói là Vân Thanh Nhiễm đã thành thạo việc mặc quần áo cho Quân Mặc Thần, thì chẳng bằng nói nàng đã quen thuộc hơn đối với quần áo có kết cấu hơi phức tạp này.

Chỉ chốc lát sau hai người đều ăn mặc ngay ngắn, áo mũ chỉnh tề, cho dù đây là bên trong doanh trường đơn sơ, thân mặc quân trang giản dị, cũng vẫn tao nhã vạn phần.

Vân Thanh Nhiễm cầm bánh bao thừa cùng dưa muối mà Long Hạo “lấy đến”, gặm cắn.

Quân Mặc Thần cũng vươn tay ra muốn lấy, lại bị Vân Thanh Nhiễm đề lại, nàng hỏi Long Hạo: “Có nước ấm không?”

Bà cô của ta ơi, nơi này là quân doanh, cũng không phải đại viện nhà mình, đâu phải cứ muốn cái gì là có cái đó, những cái bánh bao thừa này hẳn phải mạo hiểm rất lớn mới lấy ra được đấy.

“Không có nước ấm thì đi tìm củi đến đây, ở nơi này nấu nước.” Vân Thanh Nhiễm nhìn lều trại, dù sao cũng là một cái lều trại, bên trên là đất, nỏ lửa nấu nồi nước cũng không có vấn đề gì.

“Nương tử, vì sao nàng không cho ta ăn?” Quân Mặc Thần có chút ủy khuất nhìn Vân Thanh Nhiễm, giống như một con cún Husky tội nghiệp bị thương, còn mang theo chút ý vị hèn mọn.

“Lạnh lắm.”

Hai chữ cũng đủ nói rõ nguyên nhân.

Trong lòng Quân Mặc Thần ấm áp. Trong ánh mắt càng thêm nhu hòa, một bộ dáng ngoan ngoãn, chờ Vân Thanh Nhiễm chuẩn bị đồ ăn cho hắn.

Nếu Long Hạo biết ý nghĩ lúc này trong đầu Quân Mặc Thần, khẳng định sẽ mắng to mấy câu, này, nàng quan tâm người sao không tự động thủ lo liệu đi, nàng nói một câu, kết quả người khổ còn không phải là hắn à?

Kỳ thật trận hỏa hoạn bên ngoài kia đã đủ để đun nước tắm cho tất cả mọi người rồi, nếu hắn có gan bắc một nồi nước trên đồng lửa ở nơi đó, nói cho cùng thì chỗ “củi lửa” đó cũng khá quý.

Mất sức hơn nửa ngày, cuối cùng Long Hạo cũng đun xong nước ấm theo yêu cầu của Vân Thanh Nhiễm, dùng một cái chén mè có mấy chỗ thủng đến đáng thương để rót nước vào, Vân Thanh Nhiễm ngâm bánh bao lạnh lẽo vào nước ấm rồi đưa cho Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần cầm lấy bánh bao sau khi đã ngâm qua nước ấm đã không còn hình dáng, cắn vô cùng sung sướng, lúc trước sơn hào hải vị có bày ra trước mắt hắn cũng không thấy hắn ăn đến vui vẻ như vậy.

Đáng thương Long Hạo là người bận rộn nửa ngày cùng với bạn hữu Trần Thiếu Nguyên của hắn cũng chỉ có thể đứng nhìn, hai người bọn họ bị giày vò cả đêm vừa đói vừa mệt, kết quả giường thì bị người ta chiếm lấy, tìm đồ ăn nửa ngày cũng không có phần của hai người họ, cuộc sống thật bị thương.

Trông mong nhìn hai người Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần ăn hết hơn nửa bánh bao cùng dưa muối trong chén.

Kỳ thật lúc lấy bánh bao, Long Hạo nghĩ mình và Trần Thiếu Nguyên cũng đói rồi, cho nên lấy nhiều thêm một chút, ai ngờ hai người tu hú chiếm tổ chim khách đó thoát nhìn bộ dáng rất cao quý, ngay cả mấy cái bánh bao thừa cũng gặm đến say sưa.

Nhất là người nam nhân này, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, trông có vẻ ốm yếu, cảm giác không có bao nhiêu sức lực, không biết còn tưởng rằng hắn sắp chết, nhưng mà lại bộc lộ một loại khí chất cao quý trời sinh, tồn tại sự khác nhau một trời một vực với cái loại tiểu binh lính như bọn họ, ai ngờ hắn ăn bánh bao lại hăng hái như vậy, giống như cả đời chưa ăn qua bánh bao bao giờ vậy.

Vân Thanh Nhiễm vốn cũng muốn để lại cho hai người Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên một ít, lát nữa nàng còn phải dựa vào hai người bọn họ để trà trộn vào trong quân doanh, kết quả Quân Mặc Thần luôn không có khẩu vị tốt hôm nay lại ngược với bình thường ăn vô cùng ngon, cứ thế ăn sạch tất cả bánh bao.

Ăn uống no đủ, nghỉ ngơi cũng đủ rồi. Vân Thanh Nhiễm ngoác tay về phía Long Hạo, ý bảo hắn tới gần một chút, hắn không có việc gì sao lại đứng xa như vậy? Nàng cũng đâu có ăn thịt người.

“Phu nhân ngài còn có phân phó gì?” Long Hạo rũ mắt cúi đầu, chỉ thiếu ba quỳ chín lạy Vân Thanh Nhiễm, trong lòng thì gào thét, cô nãi nãi ơi, cô gia à, các người thả ta với huynh đệ ta đi, chúng ta là hai người đáng thương mà!

Giờ sống cũng không dễ dàng mà? Bị thương nhất chính là, bọn họ ngày đêm thao luyện, không chết ở trên chiến trường, không chết ở trên tay địch nhân, không chết ở dưới roi da của quan quân, ngược lại bị hai kẻ xấu thần bí đến cảnh giới nhất định bẻ cho răng rắc, thật đáng thương làm sao?

“Ta hỏi ngươi, các ngươi là một phần trong Ký Bắc quân của phủ Ký Bắc Vương, phải không?” Vân Thanh Nhiễm hỏi, Ký Bắc quân là quân đội thuộc về phủ Ký Bắc Vương, từ lúc thái tổ hoàng đế đánh hạ giang sơn đã có, vẫn được giữ lại đến bây giờ, là quân đội chịu sự quản lý của phủ Ký Bắc vương, thuộc loại quân chính quy.

“Đúng, đúng vậy!” Long Hạo liên tục gật đầu hô đúng! Bọn họ hỏi cái gì thì hần cứ thành thật trả lời cái đó, dù sao bọn họ cũng xông vào nơi này, hần chỉ cần mình và Trần Thiếu Nguyên không có việc gì là tốt rồi, những cái khác, con mẹ nó quản nhiều làm gì! Cũng không phải là hần muốn tham gia quân ngũ, cũng không nghĩ hần muốn bán mạng cho phủ Ký Bắc vương, loại tiểu lâu la như hần, điển hình chính là bị bắt đi lính, chỉ ngóng trông đến lúc đủ thời gian để có thể trở về nhà.

“Hai người chúng ta muốn trà trộn vào trong đội ngũ của các người, lát nữa các người dẫn đường cho chúng ta.” Vân Thanh Nhiễm cũng không phải đang thương lượng với Long Hạo, nàng là đang tuyên bố, gần như là báo cho Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên biết việc mà bọn họ phải làm thôi.

“Cái gì?” Long Hạo kinh hãi, “Ôi bà cô của ta ơi, các người trốn ở nơi này còn chưa tính, nhưng mang các người vào trong quân ngũ thì làm sao có thể? Đột nhiên xuất hiện hai người sống lạ mặt, người cho rằng mọi người đều là kẻ mù à?” Huống chi hai người bọn họ còn có bộ dáng bắt mắt như vậy, muốn trà trộn là có thể trà trộn được đấy?

“Yên tâm, lúc chúng ta thật sự trà trộn vào, không ai bận tâm đến điều đó đâu.”

Lúc Vân Thanh Nhiễm muốn trà trộn vào cũng chính là khi hoàng thượng bên kia có hành động, nhân mã bên này phải lên đường.

Cũng không phải là thời điểm thao luyện lúc bình thường, cố định số người, trưởng quan nhìn nhiều cũng quen mắt. Đêm nay ầm ỉ như vậy, thiếu đi mấy người, sáng sớm mai đã xuất phát, đội ngũ bố trí lại lần nữa nhất định sẽ rất vội vàng, bên cạnh có thêm mấy khuôn mặt mới thì có gì kì lạ?

Long Hạo nghe xong thì choáng váng hồ đồ, đối với những suy tính trong lòng Vân Thanh Nhiễm hần đều không biết một chút nào, hần chỉ biết đêm nay nơi này xảy ra việc ngoài ý muốn, một việc ngoài ý muốn rất lớn, đêm nay không có thời gian, chỉ xử phạt người trực đêm, nhưng đến ngày mai, thì khó mà nói được, vạn nhất vương gia đích thân tới, làm không tốt thì xong đời, lần đến Địa phủ mà kêu oan với Diêm Vương gia.

Sau khi Quân Mặc Thần ăn no thì ngồi ở bên mép giường dùng ngón tay dính nước vạch lên trên cái bàn đơn sơ màu vàng đất cái gì đó, vạch nửa ngày, nói là vẽ cũng không sai biệt lắm, mới ngẩng đầu lên liếc Long Hạo một cái.

“Được rồi, cời trói cho nam nhân của người đi.”

“Al!” Nghe thấy có thể cời trói cho Trần Thiếu Nguyên, Long Hạo thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc đang cời trói cho Trần Thiếu Nguyên ra, bỗng nhiên nhớ tới có chỗ nào đó không thích hợp.

“Nam nhân của ta?”

Ánh mắt Quân Mặc Thần liếc nghiêng cái gối đầu trên giường, chậm rãi phun ra ba chữ, “Hoa hồng cao.”

Oanh ——

Một câu bùng nổ trong đầu ba người.

Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên thì không cần phải nói.

Vân Thanh Nhiễm trừng mắt nhìn Quân Mặc Thần một lúc lâu, một hần còn có thể chú ý tới chi tiết này? Vừa rồi hần cũng như vậy, ngay cả nàng cũng chưa phát hiện ra vấn đề! Như vậy xem ra, có nam nhân rất có tiềm năng hơn nàng ở một vài phương diện.

Nhìn kỹ thì trong doanh trường này, có thể phát hiện một vài chỗ khiến cho người ta cảm thấy kỳ lạ, nơi này vốn nên có hai cái giường, loại giường đơn này rất chật, kết quả hai cái giường đều sát lại nhau, miễn cưỡng có thể được coi như là giường hai người nằm. Người nói xem hai đại nam nhân, không có việc gì lại ghép hai cái giường thành một để làm gì? Hai cái chân trên giường còn chống lên nhau, không phải mỗi bên một cái, người nói buổi tối bọn họ đập như thế nào.

o(͡° ͜ʖ ͡°)o

“Không cần nương nung, nương tử nhà ta cũng thích dùng.” Quân Mặc Thần lại giống như không có việc gì ném thêm một quả bom.

Oanh tạc đến mức Vân Thanh Nhiễm thất điên bát đảo, người khác chưa hỏi bí sự khuê phòng của hai chúng ta, người tự khai ra làm gì hả? Vân Thanh Nhiễm rất 囧, loại sự tình này hần không thể không phơi ra được à?

“Quân Mặc Thần, vì sao ta đột nhiên có một ý nghĩ rất kỳ lạ, vẫn là lúc người phát bệnh thì đáng yêu hơn.” Tuy đây là một ý nghĩ hết sức ti bi vô sỉ hạ lưu không thể để lộ ra ngoài, nhưng Vân Thanh Nhiễm cảm thấy, có đôi khi Quân Mặc Thần rất có tiềm chất khiến nàng phát điên, may mắn da mặt nàng cũng đủ dày.

“Khụ khụ khụ... Nương tử, những lời này của nàng cũng không đúng, ta cảm thấy ta vẫn luôn rất đáng yêu.”

Quân Mặc Thần nói xong thì kéo kéo cổ áo của mình, hướng về phía Vân Thanh Nhiễm bày ra một mặt “đáng yêu” của hần, thân thể gầy yếu kia vào lúc này thoạt nhìn rất cường tráng, động tác kéo cổ áo mất hồn như vậy hơn nữa còn yêu cầu độ khó cao cũng có thể làm đến không tổn sức.

“Người có thể tiếp tục cời, nhưng mà người đừng quên, nơi này có ba người đều có hứng thú đối với nam sắc.” Vân Thanh Nhiễm tốt bụng nhắc nhở Quân Mặc Thần một sự thật tàn khốc, tuy rằng ở đây chỉ có mình nàng là nữ nhân, nhưng mà cảm thấy hứng thú đối với nam nhân lại không chỉ có một

mình nàng.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần ngược lại không quá để ý, “Nếu nương tử không thích, thì cứ móc mắt bọn họ ra là được.”

Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên cực kỳ vô tội, vội vàng nhắm hai mắt của mình lại, tránh cho việc vô tội vạ bị người ta móc mắt ra mắt, bọn hắn rút cuộc đã tạo cái nghiệt gì, lại mặc danh kỳ hiệu đựng phải hai vị đại phật này, chuyện gì cũng chưa rõ ràng, đã bị người ta đe dọa ngược đãi triệt để rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Khó có cơ hội để cho nàng chơi

Hắn ngược lại sẽ ba hoa, Vân Thanh Nhiễm bắt đắc dĩ mà lắc đầu, nàng xuống đây không phải vì can thiệp vào chuyện này, mà là muốn bình an mang nam nhân làm càn này đi, cho nên trong chốc lát nàng chỉ nghĩ đến việc trà trộn vào trong đội quân, thoát khỏi nơi nguy hiểm này là được.

“Hai người các ngươi, lát nữa công hắn, hoặc là đỡ hắn, kiêng cũng được.”

“Hắn là một đại nam nhân... vì sao chúng ta lại phải vừa đỡ vừa kiêng?” Trần Thiếu Nguyên không để gì mới có cơ hội được mở miệng nói chuyện liền có ý kiến.

Vân Thanh Nhiễm liếc mắt nhìn hai người, “Nam nhân của lão nương có mệnh hệ gì thì các ngươi sẽ chịu trách nhiệm?” Bọn họ có tư cách chịu trách nhiệm à? Đáp án khẳng định là không!

Khỏe miệng Quân Mặc Thần khẽ cong lên, khiêu khích nhìn thoáng qua hai người Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên, xem đi, nữ nhân của ta là tốt nhất.

Long Hạo liếc Trần Thiếu Nguyên một cái, nhìn xem, nữ nhân thực đáng sợ.

Tiếng kèn lệnh còn vang lên sớm hơn so với dự tính.

Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên vừa nghe tiếng kèn, phản xạ có điều kiện giật mình một cái, tình huống gì đây, chuyện bên này còn chưa ổn định xong, lại xảy ra chuyện gì nữa chứ?

“Địch tập kích, địch tập kích...”

Bên ngoài vừa mới yên lặng một chút, lúc này trở nên huyên náo, tiếng bước chân dồn dập dày đặc.

“Đi.”

Vân Thanh Nhiễm vội kéo tay Quân Mặc Thần, dẫn hắn ra bên ngoài.

Bàn tay nhỏ mềm mại nắm lấy bàn tay lớn thon gầy của Quân Mặc Thần, trên mặt Quân Mặc Thần nở nụ cười ấm áp.

Quá trình trà trộn vào không quá khó khăn, bởi vì sự việc vừa rồi, người chết không ít, lúc này đối mặt với đội ngũ Dạ Hoàng Nghi điều động tới, rối loạn tay chân như vậy, ai sẽ chú ý đến hai gương mặt xa lạ ở trong đội ngũ chứ?

Có điều quân đội được huấn luyện rất có nề nếp, trong thời gian ngắn đã chia tổ phân công nhiệm vụ, vô cùng trật tự, không hề luống cuống tay chân.

Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm mặc quần áo giống với những người khác, biến mất dần trong đám người.

“Nương tử, nàng nói xem lần này hoàng đế sẽ phái ai tới ngăn nơi này?”

Hiển nhiên nếu đã biết có một chỗ như này, hoàng đế không có lý do gì mà không phái người đến chặn lại, vạn nhất chuyện này diễn biến thành đánh lâu dài sẽ ảnh hưởng đến giang sơn, tốt nhất là giải quyết dứt khoát.

“Thật đáng tiếc, dù ta rất muốn cho ra một cái giả thiết, nhưng những võ tướng mà ta nhận thức cũng chỉ có hai người, một là lão cha của ngươi, còn một là lão ca của ta, hiện giờ khẳng định cha ngươi thích hợp vai chính hơn, đối đầu với thủ lĩnh đám tặc nhất định là ông ấy, còn bên này là ai đến ta thật sự không biết.”

“Ha ha... nói không chừng... nương tử thật sự đoán đúng rồi.”

Quân Mặc Thần nở một nụ cười khó hiểu, ngược lại không tiếp tục nói nữa.

Bên tay trái Vân Thanh Nhiễm là Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên.

“Địch tập kích là có chuyện gì? Chúng ta đang ở ngoại thành, địch nhân ở đâu ra?” Long Hạo chọc chọc Trần Thiếu Nguyên bên cạnh, đến giờ vẫn chưa thể hiểu rõ là đã xảy ra chuyện gì.

“Ta cũng muốn biết!” Không rõ tình hình cũng không chỉ mình Long Hạo hấn, Trần Thiếu Nguyên cũng không hiểu rõ được sự tình tới nay, thật hy vọng đây chỉ là một giấc mộng, tình dậy một cái là đã không còn chuyện gì nữa.

Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên bọn họ chỉ biết mình bị binh lính chiêu mộ đến đây, nguyên trung thành với Ký Bắc vương gia, còn về dã tâm của Hách Vu Thiên thì bọn họ lại không hề biết, mặc dù Hách Vu Thiên đã không còn kiêng nể gì nữa cả, nhưng cũng chưa đến mức ở trước mặt mọi người nói mình muốn làm hoàng đế.

Vân Thanh Nhiễm rất nhanh sẽ biết được đáp án của câu hỏi mà vừa rồi Quân Mặc Thần hỏi nàng, thật sự là Vân Từ Hy.

Từ xa đã trông thấy ca ca mình mặc một thân áo giáp, không giống như công tử thế gia nhẹ nhàng lúc trước, uy nghiêm ngưng tụ trên mặt hấn, phát ra quanh thân hấn.

“Hấn là tướng tài trời sinh, lúc hấn mới vào quân doanh đã không được người ta xem trọng, ở kinh thành hấn là trưởng tử Tướng phủ, ở trong quân doanh hấn chẳng qua chỉ là một đệ tử quyền quý có chút bản lĩnh mà thôi, Hộ quốc tướng quân Lục lão tướng quân đương thời cũng không bởi vì hấn là nhi tử của ai mà cho hấn đãi ngộ đặc biệt, cho đến khi ở Khê Thủy Nhai, cơ trí của hấn đã giải cứu mọi người khỏi nguy hiểm, hấn mới được coi trọng, hấn đã tiến lên từng bước một, dùng thời gian bảy tám năm. Là tướng lãnh trẻ tuổi nhất từ khi hoàng triều Thịnh Vinh khai quốc đến nay.”

Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm cùng nhau nhìn về người nam nhân ở trên sườn núi phía xa, hấn ở ngay phía trước đội ngũ của đối phương, cho nên liếc mắt một cái là có thể thấy hấn.

Vân Thanh Nhiễm trầm mặc một lúc, khẽ cười, “Người trái lại nắm rất rõ ràng tình hình của ca ca.”

“Ta cười muội muội hấn.”

Muội muội... yêu nhất.

“Ta nghĩ hiện tại dường như không phải là lúc thảo luận vấn đề này.”

“Không, là hiện tại. Nếu là ca ca nàng, chúng ta có thể không có cách nào rời khỏi nơi này.”

Nếu đối phương là Vân Từ Hy, bọn họ có lẽ không có cách nào rời đi.

Vân Thanh Nhiễm có chút đau đầu, “Đầu hàng có thể không?”

“Nàng nhìn đằng sau xem.”

Vân Thanh Nhiễm không cần quay đầu nhìn cũng biết người nào đứng phía sau rồi, vì phòng ngừa có những người vừa lâm trận đã bỏ chạy, đối với những binh lính lùi về sau đều áp dụng chính sách giết không tha.

Vân Thanh Nhiễm ngẩng đầu, một góc bốn mươi lăm độ nhìn trời, quá đáng thương, lại bị cuốn vào làm một tên lính nhỏ nho.

“Khụ khụ khụ... kỳ thật, cũng không cần lo lắng, vận khí cũng không quá tệ, nàng còn chưa đến mức bị binh lính gây tổn thương được.”

“Chuyện cười này không buồn cười một chút nào.”

Vô cùng bội phục kỹ năng trào phúng của thế tử gia, đã là lúc nào rồi, tâm tình của hấn lại vẫn tốt đến khác thường, ông trời của ta ời, đây chính là chiến trường sẽ đổ máu rơi lệ mất tim gan não phổi đó!

Đương nhiên không chỉ Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần nhìn thấy Vân Từ Hy, những người khác cũng thấy được, điều này làm cho những binh lính còn chưa thăm dò rõ tình huống càng không suy nghĩ ra được, đồng thời còn bất an vô cùng.

Có một số nghi hoặc mọi người không dám nói ra ngay trước mặt, nhưng suy nghĩ trong lòng lại vỡ vụn.

“Sao lại là công tử Khinh Hồng?”

“Gi vậy, chúng ta không là người một nhà à?”

“Nghe nói năm mười bảy tuổi hấn đã có thể một mình mang binh đi đánh địch, mười chín tuổi đã đánh bại tướng quân Hàn Vân nổi tiếng của Bắc Yên quốc, hấn lãnh binh thì chẳng phải chúng ta thăm rồi à?”

Long Hạo khẩn trương cầm lấy tay Trần Thiếu Nguyên, “Này, lúc chết nhớ phải nằm bên cạnh ta.”

“Người không thể nói lời nào dễ nghe hơn à?”

“Thế này còn chưa đủ để nghe?”

“Ta còn chưa sống đủ, không muốn chết.”

“Chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất thôi, nói rồi đấy, nếu lần này ta cụt tay gãy chân, người cũng không được ghét bỏ ta.”

“Cút, ai con mẹ nó chưa từng ghét bỏ người hả.”

“Có.”

“Khi nào?”

“Lúc thượng ta.”

“...”

Đây là lần đầu tiên hai người Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên nhìn thấy trường hợp chân thật thế này, khó tránh khỏi sẽ khản trương.

Lại nhìn lại đôi tiểu phu thê ở bên cạnh, một người khẽ cười, giống như gặp được chuyện gì chơi rất vui, người còn lại duy trì tư thế bốn mươi năm độ nhìn trời.

Hai người như thế, làm cho bọn họ không kèm được muốn hỏi, bọn họ rút cuộc đến đây làm gì?

Thời gian trở nên vô cùng gian nan, dần dần mặt trời mọc lên cao, trên trán thấm ra mồ hôi.

Xa xa, tựa hồ nghe thấy ở phía đối diện đang đọc một đạo thánh chỉ, đại khái nói là phủ Ký Bắc vương mưu đồ bất chính, muốn bọn họ bỏ tội theo sáng nghiệp vũ khí đầu hàng vân vân.

Đương nhiên, tướng lĩnh bên này cũng không nhàn rỗi, nói một tràng cổ động sĩ khí, đại khái là nói cái gì mà nếu như lùi bước thì chỉ có một con đường chết, nhưng nếu đánh thắng, chính là công thân, Ký Bắc vương gia ngồi lên ngôi vị hoàng đế, bọn họ cũng có thể được phân một phần vân vân mây mây, dù sao nói đến cuối cùng tình cảm quần chúng trở nên phần chân, sĩ khí tăng cao.

Nói đến chỗ xúc động, bên tai đều là tiếng hò hét, Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần cúi thấp đầu, làm bộ làm tịch vung vung nắm tay.

Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên cũng không có cảm xúc mãnh liệt, mạng nhỏ của mình còn bị hai người không rõ lai lịch bên cạnh nắm giữ, nói những lời cô động lòng người cũng không thay đổi được sự thực bọn họ lúc này đang là “tù nhân”.

Đại khái lại qua một canh giờ, mới thật sự động thủ, Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần xen lẫn vào bên trong lướt qua, trước mắt tạm thời không ra được, Vân Tử Hy cũng không để nhiều người tiến công, những người đang chém giết chính là đội tiên phong, thật không may, không chọn được đội ngũ tốt, Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần không cẩn thận trà trộn vào trong đội tiên phong.

“Nương tử, ta đứng mệt rồi.” Quân Mặc Thần u oán nhìn Vân Thanh Nhiễm. Khuôn mặt trắng bệch, nếu giờ hắn nói hắn sắp chết cũng sẽ có người tin, chứ đừng nói là mệt mỏi.

Bên tai là tiếng vũ khí va vào nhau bình bình bang bang, Quân Mặc Thần lại giống như đang ở đình viện nhà mình, bộ dáng nhàn nhã khiến cho Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên “vàng mệnh” chiếu cố hắn đều tuân theo mệnh.

“Vậy tự mình tìm một chỗ nghỉ ngơi đi.” Tìm một chỗ chắc được chứ.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Vân Tử Hy ở phía xa, phải đưa Quân Mặc Thần ra ngoài, sau khi Quân Mặc Thần phát bệnh thì đến bảy tám ngày thân thể căn bản là rất yếu, đồng thời cũng cần uống thuốc, để hắn ở nơi này không phải là chuyện tốt, vạn nhất việc này nhất thời nửa khắc không thể kết thúc, năng lực mỗi thì không sao, nhưng Quân Mặc Thần lại không thể.

“A.” Quân Mặc Thần nhìn bốn phía xung quanh, sau đó đặt mông ngồi trên đồng thi thể chồng lên nhau, độ cao vừa đúng, cũng không quá cứng, chỉ là mùi vị có hơi khó ngửi.

Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên hoàn toàn tròn tròn mắt, đây là cái chuyện gì thế, lúc người khác chém chém giết giết, hắn lại lấy thi thể của những binh lính vừa mới chết để làm ghế ngồi?

“Người... người ngồi trên...”

Tham gia quân ngũ được hai năm, đây vẫn là lần đầu tiên Long Hạo thực sự ra chiến trường, lần đầu tiên thấy nhiều thi thể như vậy, hình ảnh máu chảy đầm đìa đó, đủ để dọa chết người rồi.

“Có thể có may mắn tiếp xúc với cái mông xinh đẹp cao quý của ta, ta tin tưởng bọn họ dù đã chết cũng vẫn thấy vinh dự.” Quân Mặc Thần uể oải chống cằm, nếu có thêm cái chân, hắn rất có thể sẽ nằm xuống ngay tại chỗ ngủ một giấc.

“Người, người...” Hai người Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên liên tục lắp bắp.

“Sao? Các người cũng muốn ngồi à? Trên mặt đất còn rất nhiều, cứ tự tiện.” Hiện giờ không thiếu một hai chỗ thi thể, hơn nữa số lượng đang gia tăng.

Ai muốn ngồi chỗ này hả!

“Ta nói này, nương tử của người chạy đến bên kia rồi, người không lo lắng cho nàng à?” Long Hạo nhìn thoáng qua Vân Thanh Nhiễm không biết đã chạy ra xa từ lúc nào, trong mắt hắn, hiện giờ Vân Thanh Nhiễm đang chạy loạn khắp nơi, tuy còn chưa gặp phải nguy hiểm gì, nhưng cũng không quá an toàn.

“Khó có cơ hội tốt để cho nàng chơi thể này, ta sao có thể không cho nàng chơi được, bình thường luôn chờ ở trong đình viện, nàng sẽ buồn đến hỏng mất.” Quân Mặc Thần nhìn thân ảnh của Vân Thanh Nhiễm ở phía xa, khóe miệng mang theo nụ cười sùng nịnh.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.